

Đôi Bờ Vực Thẳm

Contents

Đôi Bờ Vực Thẳm	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	88
26. Chương 26	92
27. Chương 27	95
28. Chương 28	98
29. Chương 29	104
30. Chương 30	109
31. Chương 31	113
32. Chương 32	117
33. Chương 33	121
34. Chương 34	126
35. Chương 35	130
36. Chương 36	135
37. Chương 37	139
38. Chương 38	144
39. Chương 39	148
40. Chương 40	153
41. Chương 41	157

42. Chương 42	162
43. Chương 43	167
44. Chương 44	171
45. Chương 45	175
46. Chương 46	179
47. Chương 47	183
48. Chương 48	188
49. Chương 49	192
50. Chương 50	196
51. Chương 51	200
52. Chương 52	204
53. Chương 53	208
54. Chương 54	213
55. Chương 55	217
56. Chương 56	221
57. Chương 57	226
58. Chương 58	230
59. Chương 59	234
60. Chương 60	238
61. Chương 61	243
62. Chương 62	247
63. Chương 63	251
64. Chương 64	255
65. Chương 65	259
66. Chương 66	263
67. Chương 67	267
68. Chương 68	271
69. Chương 69	275
70. Chương 70	279
71. Chương 71	283
72. Chương 72	287
73. Chương 73	292
74. Chương 74	296
75. Chương 75	301
76. Chương 76	305
77. Chương 77	309
78. Chương 78	313
79. Chương 79: Kết Thúc	318
80. Chương 80: Ngoại Truyện: Ở Địa Ngục Hôn Anh	324

Đôi Bờ Vực Thẳm

Giới thiệu

Thể loại: Cường cường, hào môn thế gia, 1x1, HEDịch: Sabi- chanĐộ dài: 80 chươngNhân vật chính: Chu Trù, Anson L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-bo-vuc-tham>

1. Chương 1

Anson Lorenzo ngồi ở trên xô pha, nhìn ánh nắng xuyên qua bóng cây dày đặc mà có nét thú vị bên ngoài cửa sổ sát đất, lộ ra biểu tình biếng nhác mà hưởng thụ. Biệt thự của anh ở ngoại ô thành phố New York, phương viên hơn mười dặm chỉ một tòa nhà, cái loại cảm giác cách xa quần chúng cách xa huyền ảo này, chính là điều mà Anson hưởng thụ nhất. Ở trong một mảnh yên tĩnh này, anh nhắm mắt lại tự mình xưng vương.

Tòa biệt thự năm tầng này bên trong trang hoàng đơn giản phóng khoáng, món đồ trang trí xa xỉ nhất cũng chỉ là mấy bức danh họa hiện đại.

Lúc này anh đang thưởng thức hồng trà, ngắm cảnh sắc xanh biếc mênh mông phía ngoài cửa sổ sát đất, tâm tình khoan khoái không gì sánh được.

Richard đi đến bên cạnh Anson, cúi đầu, phi thường cung kính mà nói, “Thưa ngài, cảnh sát quốc tế đến rồi.”

Anson xoa xoa thái dương của mình, buồn cười nói, “Ôi, bọn họ lại tới nữa. Chuẩn bị một ít trà ngon đi, đừng có xử tệ với những người bạn mỗi tháng đều muốn tới ‘tán gẫu’ với tôi.”

Một chiếc xe Hummer đỗ lại ở trước biệt thự của Anson. Cửa xe mở ra, mấy người cảnh sát quốc tế mặc đồ rằn ri và áo chống đạn đi xuống. Bọn họ cũng chỉ có lúc đến tìm Anson thì mới vũ trang đầy đủ như vậy.

Anson không nhanh không chậm mà đứng dậy, đi tới cửa, dang hai tay ra một bộ dáng nghênh đón bạn cũ.

“A, cảnh quan Gwen đáng kính, chúc mừng anh mới lên chức tổ trưởng, nghe nói sau này anh chuyên môn phụ trách tới thăm hỏi tôi.”

Cảnh sát quốc tế Gwen được xưng tên hừ một tiếng, đi qua sát bên người Anson đang nhiệt tình, nghênh ngang ngồi trên xô pha.

Hắn đại khái khoảng ba lăm, ba sáu, chiều cao hơn một mét chín phi thường cường tráng, trang bị lấp rập trên người không ít hơn hai mươi ký, thể nhưng bước đi lại cực kỳ nhẹ nhàng. Trên gương mặt hắn có một vết sẹo tương tự như lỗ đạn, nghe nói là thời điểm một lần truy bắt một trùm thuốc phiện trên biển, bị đối phương một súng bắn trúng, may mà khi bắn trúng mặt, chỉ rớt mất mấy cái răng, bằng không hắn hiện tại cũng chẳng còn mạng mà làm tổ trưởng gì đó nữa.

“Anh đừng có kiếm chuyện cho tôi thì tôi mới có thể ở nhà bên bà xã con nhỏ được.” Gwen cũng làm như một người bạn cũ, trực tiếp mở hộp xì gà trên bàn ra, tự nhiên cầm lên một điếu ngậm trên miệng, mà Anson thì đi tới ngồi trên tay ghế xô pha của Gwen, nghiêng người qua dựa vào hắn, hai người một bộ dáng rất thân thiết, lại như là vợ chồng kết hôn nhiều năm cảm tình rất tốt. Người chồng ở bên ngoài làm việc vất vả trở về, người vợ dựa vào dịu dàng an ủi hắn.

Hết thấy chuyện này khiến người khác có ảo giác chan chứa tình cảm thấm thiết bởi sự ấm áp của nó.

“Tình yêu, tối nay có muốn ở lại không, tôi vận chuyển hàng không mấy chai rượu nho lâu năm, còn mời đầu bếp người Pháp tới làm bít-tết. Chúng ta có thể cùng nhau thảo luận vấn đề liên quan đến vợ con anh.”

Diện mạo của Anson vô cùng tuấn đạt lại thêm tinh tế, nhưng cũng không khiến người ta sinh ra một chút cảm giác ảo lả nào. Tuy rằng chiều cao của anh không bằng Gwen nhưng cũng đã hơn một mét tám, mặc tây trang cắt may vừa người tao nhã mà tri thức, chỉ là đuôi mày khóe mắt đều thấp thoáng toát ra mấy phần cường hãn. Đã từng có lời đồn Anson khi đi trên đại lộ Champs của nước Pháp, vẻ ngoài cùng phong độ của anh đã thu hút được sự ưu ái của một nhà thiết kế xa xỉ phẩm quốc tế nào đó cố gắng mời anh làm người mẫu thay mặt phát ngôn của một quý tộc.

Đương nhiên lời đồn chung quy chỉ là lời đồn.

Một nữ cảnh viên đi vào cùng với Gwen ngây ngốc mà nhìn bọn họ, tựa hồ không phản ứng lại đây là tình huống gì.

Anson nhíu mày ngoảnh mặt về phía nữ cảnh viên đó, trong đôi con ngươi nổi lên tia sắc lạnh, đối phương không tự nhiên lui về phía sau nửa bước, ngay sau đó Anson ha hả cười lớn lên, vỗ vỗ vai Gwen nói, “Cấp dưới của anh vẫn thực đáng yêu.”

Gwen hất tay anh ra, trầm mặt nói, “Đừng trêu cấp dưới của tôi. Tôi tới nơi này là muốn trực tiếp hỏi anh, công ty Massive đang buôn bán vũ khí phi pháp, anh biết hay không?”

Anson vẫn không từ bỏ mà ôm lấy Gwen, “Anh cảm thấy tôi có thể không biết sao?”

“Lộ tuyến thủy vận của bọn họ là gì. Dùng nguy trang thế nào?”

“Anh biết rõ tôi không thể nói cho anh, lại còn muốn tới hỏi tôi. Kỳ thật là anh muốn gặp tôi đi, Gwen. Anh vẫn luôn thăm mền tôi.”

Gwen tỏ vẻ thực trầm tĩnh, nếu là hai mươi năm trước thì hẳn đã sớm bẻ tay rằng rắc một quyền đâm nát cái bản mặt mê hoặc nhân tâm lại cực kỳ gợi đòn của Anson rồi. Nhưng mà theo sự tăng lên của từng trải, sức nhẫn nại của hẳn cũng tăng lên gấp bội, chuyện tức giận không vô nghĩa thì hẳn cũng tuyệt đối không nổi xung.

Lúc ấy, một cảnh sát quốc tế trang bị tương tự Gwen đi lên.

“Thực xin lỗi, ngài Lorenzo. Chuyện ngài nói vừa rồi không có khả năng phát sinh.”

Thanh âm đó mang theo ý cười trào phúng, ngữ điệu lại rất trầm ổn.

Anson theo phương hướng của thanh âm nhìn qua, trông thấy một người thanh niên châu Á tuổi chừng hai sáu, hai bảy. Hai tay cậu đeo găng tay da hở ngón, nhân nhả mà dứt trong túi quần rần rì, tướng mạo không tính là loại hình anh tuấn, nhưng lại khiến người ta vừa trông thấy đã phi thường thoải mái. Thậm chí đối với một tia cổ chấp giữa mắt mày kia, cũng đều khiến người ta không nhịn được mà yêu thích.

“Xin hỏi là chuyện gì không có khả năng phát sinh vậy?” Anson càng thêm hứng thú mà nắm cằm.

“Chuyện sắp thăm mền ngài.” Cậu thanh niên nhai kẹo cao su, có vài phần thích ý, “Thế nhưng anh ấy muốn dùng súng tự động đem ngài bắn thành cái sàng thì lại là sự thật.”

Anson bật cười, cậu thanh niên nghiêng người đi, trên lưng cậu đeo một cây súng bắn tỉa. Anson nhận ra loại súng đó, hẳn là thứ gần đây mới nghiên cứu chế tạo, độ chính xác cao nhưng cũng yêu cầu tính ổn định của tay bắn tỉa càng cao hơn. Cự li ngắm bắn là cực hạn của súng bắn tỉa, cho nên thực sự đến thời điểm cần phải dùng, sai một li là lệch ngàn dặm cũng không phải lạ. Tất cả điều này thuyết minh rằng cậu thanh niên này là tinh anh trong tổ của Gwen.

“Gwen, cậu ấy tên gì?”

“Anh có thể gọi cậu ấy là Chow, tên tiếng Anh của cậu ấy là Ethan, nhưng kì lạ là mỗi lần bọn tôi gọi cậu ấy là Ethan thì cậu ấy tựa hồ đều không phản ứng. Cho nên mọi người vẫn gọi cậu ấy là Chow, hai tuần trước mới điều đến tổ của tôi.”

“Khó trách anh đến chỗ này của tôi làm khách nhiều lần như vậy, đều không thấy anh mang cậu ấy tới.” Anson nhìn sống lưng cậu thanh niên, một bộ dáng suy nghĩ từng trải trầm tư, câu nói ra lại là lời khiến nữ cảnh viên phun máu, “Vóc người Chow thoát nhìn thật gợi cảm, thật muốn đem cậu ấy đè trên giường hung hăng làm nhục.”

Gwen đã sớm miễn dịch với những câu nói này rồi, không ai biết mấy năm trước Anson có phải cũng từng nói với hẳn những lời y chang không.

“Chow đã từng ở trong một vùng hoang mạc, truy đuổi một tên trùm ma túy chạy cả một ngày, nhiệt độ không khí trung bình khi ấy là bốn mươi độ. Thời điểm máy bay trực thăng đuổi tới, tên trùm ma túy kia bởi vì thể lực cạn kiệt được đưa đến bệnh viện cứu chữa, nhưng mà Chow thì lại ngay hôm sau tiếp tục tham gia nhiệm vụ truy đuổi Bọ Cạp Đỏ. Tôi khuyên anh đừng chọc cậu ấy.” Gwen vênh cằm, nhắc đến Chu Trù trong ánh mắt hẳn toát ra mấy phần thần sắc đặc ý.

“Vậy sao? Nhưng loại tôi yêu thích nhất chính là đàn ông như vậy. Nếu cậu ấy có thể đem thể lực truy đuổi trùm ma túy dùng ở trên giường như đã nói, nhất định có thể khiến người ta phi thường sung sướng.”

Mà người trẻ tuổi được gọi là Chow cũng tựa hồ tự động lọc bỏ những lời này, tay rút túi quần khê ngắc đầu thường thức phòng khách của Anson, sau đó đứng ở phía trước một bức danh họa hiện đại nọ.

Màu sắc dùng trong bức tranh kia rực rỡ nhưng cũng không chói mắt, mỗi một đường nét phẳng phất như xuất phát từ nơi sâu nhất ở đáy lòng, vút lên cao khiến người ta tâm trí thần văng.

Có lẽ Anson Lorenzo cũng không chỉ là học đòi văn vẻ, anh ta vẫn là người có chút tế bào nghệ thuật.

Anson chậm rãi đi qua đó, tầm mắt phác họa biểu tình chuyên chú của cậu thanh niên.

“Tên đầy đủ của cậu là gì?”

“Chu Trù.”

“Cậu là người Trung Quốc ư? Đến từ Hongkong à?” Anson một bộ biểu tình nhàn thoai việc nhà.

Chu Trù hơi hơi nghiêng mặt, ánh mắt vẫn đặt trên bức họa suốt, “Tôi lớn lên ở New York.”

“Vì sao không hỏi tôi cách vận chuyển của Massive là gì? Nếu như cậu hỏi tôi, tôi sẽ nói cho cậu.” Anson sắp về phía Chu Trù, bên môi là ý cười trêu chọc.

“Điều tôi muốn hỏi ngài là, ngài Lorenzo, kẻ địch của ngài nhất định rất nhiều.” Đầu mày của Chu Trù hơi hơi nhướn lên, đột nhiên một phát túm lấy Anson, “Sếp! Nằm xuống!”

Cả bức danh họa hiện đại kia nổ tung ra, tiếng nổ vang phôi thiên cái địa bao phủ cả không gian. Gwen trong nháy mắt ngã xuống.

Luồng nhiệt từ phía sau Chu Trù ập tới, cho dù là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc như vậy, phản ứng của cậu vẫn cứ nhanh nhẹn vô bì.

Cả tòa biệt thự đều đang chấn động, thủy tinh rào rào rơi xuống đất bị chấn nát, đèn treo pha lê trên đỉnh đầu vỡ rơi xuống, lúc tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng vang giòn giã sắc nhọn.

Khi hết thấy trở về yên lặng, không khí bạo liệt bình ổn trở lại, Chu Trù chỉ cảm thấy ù tai, có người lật cậu lại, vỗ khuôn mặt thần trí rã rời của cậu. Về mặt đối phương nghiêm trọng mà khẩn trương, môi khép mở lớn giọng hô hào, thật không dễ dàng tập trung nhìn, Chu Trù mới nhìn rõ đó là Gwen.

“Sếp...” Chu Trù chậm chậm ngồi dậy, vỗ vỗ cái tai của mình. Vụ nổ vừa rồi cách mình gần nhất, tai cậu bị chấn đến cái gì cũng đều không nghe thấy. Anson ngồi trên mặt đất bên cạnh cậu. Con người kia trên người chẳng nhiễm bụi bặm, ngay cả đầu tóc cũng không lộn xộn, giống như vụ bạo tạc vừa rồi không liên quan đến anh vậy. Trời mới biết nếu không phải là Chu Trù cả người nằm đè lên người anh, không biết có bao nhiêu mảnh vỡ của đèn treo sẽ rơi lên thân cái người này.

“Chow! Cậu không sao chứ!” Gwen cực kỳ khẩn trương.

Chu Trù tuy rằng nghe không rõ lời Gwen nói, nhưng nhìn khẩu hình cũng có thể hiểu được ý tứ của hắn.

“Tôi không sao! Không sao! Chỉ là tai nghe không rõ!” Chu Trù loạng choạng đứng lên, cánh tay cậu bởi vì mới rồi bảo vệ Anson mà bị mảnh vỡ đèn treo găm vào làm bị thương, ngay cả phía sau đùi cũng thế.

“Đừng nhúc nhích! Chow!” Tuy rằng những cái đó chỉ là vết thương ngoài da, nhưng mảnh vỡ vẫn đang găm trong thân thể, tùy tiện cựa quậy sẽ chỉ khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng.

“Tôi chỉ muốn nhìn chút thôi.” Chu Trù nhú đầu mày, lúc ấy cảm giác được cánh tay và đùi của mình đang đau đớn.

Gwen hung hăng trừng về phía Anson, “Ngài Lorenzo, tôi trước tiên phải đưa đội viên của tôi đến bệnh viện, vụ nổ hôm nay lát nữa sẽ có người của đội khác đến theo, tôi kính nhờ ngài có thể hợp tác hơn một chút.”

Anson ngồi trên mặt đất như cũ, làm một cái dấu tay “yên tâm”, trời biết căn bản sẽ chẳng có ai yên tâm với cái người này.

Richard đem Anson từ trong đồng đồ nát cẩn thận dè dặt mà nâng dậy, mà ánh mắt của Anson lại vẫn hứng thú đặt ở trên bóng lưng của Chu Trù.

“Richard, đối với những thương nhân bất hợp pháp chúng ta mà nói, cơ quan chấp pháp chính là mèo, mà chúng ta lại là chuột. Chuột luôn đào rất nhiều cái hang để tránh tiếp xúc chính diện với mèo, nhưng kỳ thực cùng mèo vui đùa mới là chuyện thú vị nhất.” Anson hướng Richard nhướn mày lên, thanh âm kéo thật dài, “Nếu mày có thể, vậy liền tới bắt tao.”

Chu Trù được đưa đến một cái bệnh viện gần nhất, mảnh vỡ thủy tinh toàn thân trên dưới của cậu được lấy ra là hai mươi bảy mảnh không sai biệt lắm, khi mà bác sĩ nói cho cậu biết trong hai tuần này đều không thể tắm rửa, cậu rớt cuộc thấp giọng chửi ra chữ “Fuck”.

Toàn thân đều đang âm ỉ đau đớn, Chu Trù bị thương vì công việc, Gwen đưa cậu trở về căn hộ cậu thuê ở New York.

“Nhóc con cậu mấy ngày này an phận một chút cho tôi.” Lúc xuống xe Gwen vẫn không quên dặn dò.

“Biết rồi mà.” Chu Trù làm một dấu tay “Ổn rồi” với Gwen, ấn mở thang máy, đi đến trước căn phòng của mình, trong nháy mắt móc chìa khóa ra tra vào ổ khóa thân thể hơi hơi khựng lại, sau đó một tay phủ lên khẩu súng bên hông, tay còn lại phi thường nhàn nhã mà mở cửa phòng ra. Khoảnh khắc đẩy cửa ra cậu đã giơ súng lên.

Trong bóng tối, giọng nói trêu chọc vang lên.

“Đừng khẫn trương như vậy, miệng vết thương nếu nứt ra, tôi sẽ áy náy lắm.”

“Anson Lorenzo. Anh tới nơi này làm gì?” Chu Trù cũng không buông lỏng đề phòng, vẫn cứ giơ súng lên.

Anson an vị trên chiếc sofa đối diện cửa, bắt chân, dáng vẻ khoan thai.

“Đương nhiên là đến thăm cậu một chút, không có cậu thì hôm nay tôi có thể bị nổ chết rồi.”

“Không cần quá khách khí, bởi vì anh còn chưa có nói ra cách vận chuyển của Massive thôi.” Chu Trù vươn tay bật đèn, cả căn phòng trong phút chốc bừng sáng lên.

Anson ở đối diện cậu kéo khoe miệng lên, trong nụ cười nho nhã có mấy phần vị đạo tà tứ.

“Cậu chính là tiếp đón khách của mình như vậy sao?” Anson thích ý cười, “Thật không hổ là cấp dưới của Gwen, nhìn xem biểu tình của cậu với Gwen là giống nhau y xì.”

Chu Trù không buông lỏng bản thân, trước khi cậu được điều đến tổ của Gwen đã từng nghe đến đại danh của Anson Lorenzo. Gia tộc Lorenzo buôn vũ khí làm giàu trong thời điểm Thế Chiến II, có liên hệ phi thường mật thiết với chính phủ nhiều nước, ở trong cái thế giới tăm tối đó địa vị siêu phàm, không ít thế gia về súng đạn nghe đến cái tên Lorenzo này đều phải nhún nhường ba phần. Sau khi bước vào thế kỷ hai mươi, không ít thế gia về súng đạn xuống dốc, bởi vì sự phát triển của khoa học kỹ thuật và cũng vì sự lợi dụng và phòng bị của chính phủ các nước đối với nhà buôn vũ khí. Thế nhưng nhà Lorenzo vẫn huy hoàng như cũ, điều này không thể không quy công cho Anson cực có đầu óc nhìn xa trông rộng. Anh trước nay không đi đắc tội chính phủ, thậm chí trong các sự vụ quốc tế bọn họ không thể không thỉnh cầu nhà Lorenzo giúp đỡ. Nhà Lorenzo ở việc nghiên cứu vũ khí của các nước đều đầu tư khoản lớn, bao gồm cả một số hạng mục mũi nhọn tinh luyện cao cấp. Cùng tiến với thời đại là lời cách ngôn của Anson.

Nhưng đây cũng không biểu thị Anson cũng chỉ là người làm ăn khôn khéo. Bên dưới cái mẽ ngoài gọn gàng ấy có bao nhiêu tàn nhẫn và lãnh khốc, Chu Trù không cần thiết phải tưởng tượng.

2. Chương 2

Cậu kéo một chiếc ghế dựa qua, ngồi xuống đối diện với Anson, thế nhưng hòng súng thủy chung không thay đổi phương hướng.

“Tôi hôm nay không mang vũ khí gì đến đây.” Anson chậm rãi mở miệng, băng vải quấn trên cánh tay đang vươn ra của Chu Trù đã mờ hồ thấm máu.

Chu Trù giương súng đã hơn mười phút rồi, nhưng hòng súng ngay cả run cũng chưa từng run.

Anson chậm rãi cởi áo khoác tây trang của mình ra, ở trước mặt Chu Trù xoay một vòng, cho thấy trên người anh không có chỗ nào cất giấu súng. Anh thậm chí còn đem ống quần mình cũng vén lên, chứng minh với Chu Trù bản thân hoàn toàn vô hại.

Sau đó, anh chậm rãi ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, toàn thân đều thực thả lỏng, “Tôi thực sự rất hứng thú, cậu thể nào lại biết đằng sau bức tranh đó có bom?”

Anh có ngũ quan tuyệt mỹ, nghe nói mẹ của anh là một vị đại mỹ nhân, anh ở mặt diện mạo thừa kế ưu điểm vốn có của mẹ. Chính là một vị đại mỹ nhân như vậy khi chết bị người ta rạch mặt cắt lưỡi, trên người bị đâm hai mươi tư nhát dao, nhân viên nghiệm thi nói bà mãi đến khi nhận hai mươi nhát dao mới tắt thở.

Dưới sự chiếu rọi của ánh đèn phòng khách, Anson tuần mỹ đến mức khiến người ta không cách nào di chuyển đường nhìn, mà vẻ tuần mỹ của anh thấp thoáng pha trộn khí tức đầm máu.

“Tôi nghe được thanh âm cơ quan đếm thời gian.”

“A, đây chính là nguyên nhân vì sao cậu vẫn luôn đứng nhìn trước bức tranh đó. Tôi còn thực sự cho rằng cậu thích bức tranh đó cơ, tính đem đến tặng cậu.” Biểu tình của Anson có vài phần tiếc nuối.

“Thật có lỗi, tôi không hiểu thưởng thức bất cứ nghệ thuật gì.”

“Tai của cậu xem ra cũng không còn vấn đề gì nữa rồi.”

“Đúng vậy, tôi nghe được rất rõ ràng. Nơi này của tôi không có cà phê thượng đẳng, cũng không có xì gà Cuba, cho nên không cách nào chiêu đãi anh, mà như anh đã thấy đấy, tôi toàn thân là vết thương, tuy rằng không gãy tay gãy chân, thế nhưng tôi cần phải nghỉ ngơi.”

Chu Trù lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, Anson cuối cùng buông cái chân đang bắt chéo xuống, chậm rãi đứng dậy.

“Ngủ ngon, Chu Trù.”

Rất nhiều người đều đọc không rõ tên tiếng Trung của Chu Trù, nhưng Anson lại có thể tròn vành rõ chữ đọc nó ra, dùng giọng nói trầm thấp hơi chút lạnh, phẳng phất như tiếng thì thầm từ địa ngục vậy.

Sau khi Anson đi, Chu Trù mới chậm rãi buông súng xuống.

Cậu đem bàn trà dời đến cửa, ở trên mép bàn đặt một cái bình hoa. Như vậy đến ban đêm bất kể là ai mở cửa phòng đi vào đều sẽ xô đổ cái bình hoa nọ. Chu Trù từ trong ngăn kéo lấy ra một món dụng cụ, bắt đầu kiểm tra xem trong phòng có bị lắp đặt thiết bị nghe lén hay không, ngay cả phía dưới bồn rửa tay trong phòng vệ sinh cũng không bị bỏ sót.

Ngay sau khi xác định cả căn phòng trọ đều không có lắp đặt thiết bị nghe lén, mới quay về phòng khách ngồi xuống. Trên bàn cơm có hai khay thức ăn, còn có một chai vang đỏ.

Chu Trù đi tới, liếc mắt một cái, thuận tay đem chai vang đỏ kia quẳng vào thùng rác.

Trong một chiếc xe Limousine, Anson vừa cầm ly để cao thưởng thức champagne vừa xem video.

“Ày, Richard. Chu Trù đem rượu vang đỏ tôi tặng ném đi rồi.” Ngữ khí của Anson có chút đáng thương, nhưng mà trên mặt lại chẳng có chút xu hướng khó chịu nào.

“Thưa ngài, tôi sớm đã nói rồi, cậu ấy sẽ không chấp nhận bất cứ món quà nào của ngài đâu.”

“Cho nên tôi đem chai vang đỏ đó uống sạch, sau đó lại đem rượu trong siêu thị đổ vào, đây kín nút gỗ.” Ngón tay Anson đảo quanh miệng ly để cao.

“Thưa ngài, ngài đúng là vĩnh viễn cũng không chịu thiệt.”

“Đây không phải là vấn đề chịu thiệt hay không, mà là cho dù tiền của tôi nhiều đến mức xài không hết, cũng không đại biểu rằng phải lãng phí. Phải rồi, cái người nghiên cứu ra máy quay siêu mini đó là ai? Đồ chế ra không tồi, ấy vậy mà lại không bị Chu Trù phát hiện. Nhưng mà cũng may mắn là tôi không cài máy nghe trộm.” Anson nhấp một ngụm champagne, cười nói, “Cho bọn họ một triệu đô la Mỹ, bảo bọn họ tiếp tục phát huy.”

Chu Trù mở tủ lạnh ra, lấy sữa bò hôm qua mua ra tu hai ngụm lớn, sau đó trở lại trong phòng mình, đem áo T-shirt và quần cởi hết ra, tùy tiện ném trên mặt đất, đi vào trong phòng tắm.

Cậu không thể tắm rửa, bởi vì trên cánh tay và trên đùi đều có vết thương, nhưng mà hôm nay làm nhiệm vụ không thể không đổ mồ hôi, nếu như không để cậu tắm rửa, cậu tuyệt đối ngủ không nổi. Mở nước nóng ra, thấm ướt khăn lông, Chu Trù chỉ có thể lau tạm thân thể mình. Động tác của cậu nói ra không đến mức ưu nhã, thậm chí là có chút thô lỗ, thế nhưng đáng người cậu thon dài, đường nét cơ bắp ưu mỹ mà không khoa trương, vừa nhìn liền biết không phải là thứ nhìn được mà dùng không được luyện ra từ trong phòng tập thể hình.

Anson ngồi ở trước máy tính, nhìn Chu Trù khom thắt lưng xuống, lộ ra rãnh mông bí ẩn, cặp đùi thon dài mà tràn đầy sức mạnh, đó là một loại dụ hoặc vô hình, hấp dẫn tâm mắt người ta chiếu thẳng lên thân thể cậu. Ngón tay của Anson nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, trên môi cong lên một mặt tiếu ý, “Hóa ra em còn khêu gợi hơn so với tưởng tượng của tôi đấy nhỉ.”

Richard gõ cửa phòng, nhẹ giọng nói, “Thưa ngài, phòng khách đã được tu sửa xong rồi.”

“Ừ.” Chu Trù trên màn hình đã về phòng ngủ rồi, Anson cũng tắt máy tính rồi duỗi eo.

“Vụ làm ăn với Massive cuối tuần có tiến hành theo thường lệ hay không vậy?” Richard hỏi.

“Đương nhiên. Chúng ta sẽ không bỏ qua món tiền nào.”

Chu Trù bởi vì thụ thương, cho nên Gwen cho cậu kì nghỉ ba ngày. Ba ngày này cậu trải qua hoàn toàn nhàn nhã. Ban ngày ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, sau đó xuống lầu đến quán cà phê ăn sáng, rồi xem ti vi.

Nhưng mà sự nhàn rỗi của cậu rất nhanh bị phá vỡ.

Trên di động một dãy số xa lạ vang lên, Chu Trù vốn định mặc kệ nó, thế nhưng không nghĩ tới nó cứ réo không ngừng, cuối cùng vẫn không chịu được mà tiếp điện thoại.

“Hi, vết thương trên người đỡ hơn chút nào chưa?” Giọng nói thuần hậu ở đầu kia điện thoại vang lên, phản ứng đầu tiên của Chu Trù là đem điện thoại cúp luôn.

“Đừng vội cúp máy.” Anson hệt như là biết Chu Trù đang muốn làm gì, “Tôi cài bom ở căn hộ của cậu đó.”

“Gì cơ?” Giọng nói của Chu Trù cất cao, tựa như nghe được một chuyện nhường nào thái quá.

“Đừng kinh ngạc như vậy, cậu biết tôi không phải đang nói giỡn với cậu, tôi đang buôn bán cái gì kỳ thật cậu rất rõ ràng mà.” Trong thanh âm của Anson mang theo ý cười nồng đậm.

“Anh muốn thế nào? Nổ chết tôi sao?” Chu Trù tỏ ra vô cùng bình tĩnh, cực kỳ thông thả mà đi vào trong phòng tắm, vừa nghe điện thoại vừa cạo đám râu vừa mới nhú ra của mình.

Nếu như Anson thực sự muốn nổ chết mình, thì chẳng cần gọi điện thoại tới đây. Càng huống chi Chu Trù chỉ là nhân vật nhỏ trong Interpol, trên tay ngay cả chứng cứ bắt lợi với Anson cũng chẳng có.

“Cậu từng cứu mạng tôi, tôi đương nhiên sẽ không muốn nổ chết cậu rồi. Chỉ là lúc cậu đi làm nhiệm vụ, tôi có thể nhìn không vừa mắt kẻ nào đó trong tòa nhà của cậu bèn “uỳnh” một cái cho nó nổ mất dạng, đây hoàn toàn có khả năng.”

Chu Trù không nói gì, cậu rửa trôi bọt kem còn bám trên mặt, xoa một chút nước bôi sau khi cạo râu rồi mới không nhanh không chậm mà hỏi, “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ra ngoài ăn cơm tối đi.”

Chu Trù hướng lên trời liếc một ánh mắt xem thường, “Ngài Lorenzo, ngài vẫn là cho nổ căn hộ của tôi đi.”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Anson, anh tựa hồ thật sự rất vui vẻ, không hề có một chút cảm giác vui cười giả tạo nào. Điều này ở trong mắt Chu Trù, vừa vặn là cảnh giới giả dối tối cao.

“Nếu như cậu tới, tôi sẽ nói cho cậu con đường vận chuyển vũ khí của Massive.”

Chu Trù cau mày, sau khi trầm tư hai giây liền trả lời, “Được. Tôi đến. Ở đâu.”

“Quán cà phê đối diện nhà cậu.”

“Tôi đây thực sự nên hối hận không đem cây súng ngắm về, phòng khách của tôi chính là vị trí ngắm bắn thích hợp nhất.” Chu Trù đi đến trước cửa sổ, vén cửa chớp ra, quả như dự đoán trông thấy bên cửa sổ của quán cà phê, Anson đang phong thái nhàn nhã vẫy tay về hướng mình, đúng là thiếu đập. Tùy tiện mặc vào một chiếc áo T-shirt, Chu Trù băng qua đường cái, đi vào trong quán cà phê.

Cậu cơ hồ vừa liếc mắt đã trông thấy Anson rồi, cái con người đó có một loại xa hoa nội liễm, ở trong quán cà phê nhỏ phổ thông này có vẻ bất mắt cực kỳ. Anh mặc một chiếc áo sơ mi họa tiết kẻ nhạt, tây trang màu xám đậm, cách ăn mặc có chút quê mùa lạc hậu, lại lần nào mặc trên người anh cũng có vẻ tri thức mà trầm tĩnh.

Chu Trù chẳng nói hai lời ngồi ở phía đối diện của anh.

Anson nâng tay, phục vụ viên liền phi thường nhiệt tình mà đi tới. Cô là một cô gái hơn hai mươi, trông thấy người đàn ông như Anson, đột nhiên không có sức đề kháng gì.

“Một phần bít-tết T-bone chín năm phần, nước sốt tiêu đen, súp ngô đặc. Lại thêm một phần bít-tết nhỏ chín năm phần, nước sốt nấm, súp nấm đặc.” Trong động tác giơ tay nhắc chân của Anson ưu nhã phi phàm, dường như bản thân anh đang ở nhà hàng của Michelin chứ không phải là quán cà phê giá rẻ này.

Michelin: thương hiệu hệ thống nhà hàng ẩm thực.

Chu Trù sờ cằm, xem ra Anson đã điều tra qua sở thích của mình, không thì làm sao mà ngay cả món ăn mình gọi mỗi lần đến nơi này là bít-tết T-bone cũng biết được, ngay đến cả nước sốt gì cũng đều tường tận.

“Tôi cá rằng cậu là một tay súng bắn tỉa phi thường ưu tú.”

Chu Trù không nói gì, chỉ lấy thái độ không mặn không nhạt nhìn Anson.

“Nói xem nào, nếu như tôi ngồi ở bên cửa sổ, có những nơi nào rất thích hợp ngắm bắn tôi?” Anson cười, kỳ thật nhân vậy như anh thế này thông thường đều có tự giác bắt kể dùng bữa ở đâu cũng đều không được ngồi bên cửa sổ. Mà bản thân anh tựa hồ căn bản không hề e ngại cái chết, lần nào cũng muốn ngồi ở nơi nguy hiểm nhất. Không biết là đang thăm dò nhóm vệ sĩ của mình có bao nhiêu năng lực, hay là rất tự tin căn bản chẳng ai dám giết anh.

Chu Trù hừ khẽ một tiếng, duỗi cánh tay chỉ về phía tòa chung cư chéch phía sau Anson, “Tầng ba đến tầng sáu đều là góc xạ kích thích hợp nhất, có đủ thành công để bắn cho đầu anh nở hoa.”

“Ừ hm.” Anson khe khẽ cười nhấp một ngụm cà phê trước mặt, sau đó thì nhẩn nhá.

Chu Trù sớm đã từng nghe nói tiêu chuẩn xa xỉ trong cuộc sống của Anson Lorenzo. Ngay đến hạt cà phê cũng là chủng loại cao cấp hơn ngàn đô la Mỹ.

“Tầng bốn đến năm của cái nhà khách đối diện anh kia.”

“Còn đâu nữa?” Anson mím môi, thực hiển nhiên là bị tách cà phê kia làm tổn thương đầu lưỡi.

“Chung cư của tôi.”

Anson nở nụ cười, “Còn nữa không?”

“Còn.” Chu Trù đổi một tư thế, có vẻ càng thêm biếng nhác, vươn tay tạo hình như khẩu súng, nhắm thẳng Anson, “Chỉ cần tôi bóp cò, anh liền xong đời.”

“Có bắt đầu tự nhiên sẽ có kết thúc. Tôi không biết điểm kết của tôi ở đâu, cho nên tôi tận hưởng mà hưởng thụ từng ngày một. Thế nhưng nếu như người đó là cậu, vậy đối với tôi cũng xem là HAPPY ENDING.”

Chu Trù cúi đầu nở nụ cười, “Tôi tin rằng anh là một tay lừa gạt phụ nữ có nghề.”

Lúc này, phục vụ viên trẻ tuổi bưng hai phần bít-tết lên, khi cúi đầu còn nhin không được nhìn Anson thêm hai cái.

“Ồ, Gwen chưa từng nói cho cậu, tôi yêu thích đàn ông hơn sao?” Anson nhếch khóe miệng lên, khiến người ta căn bản đoán không ra thật giả trong lời nói của anh.

Bàn tay nữ phục vụ run lên, mà Chu Trù lại chẳng chút nào dao động, chỉ cầm dao đĩa lên bắt đầu thưởng thức thịt bò.

Ấy thế mà Chu Trù lại ăn đến ngon lành.

“Anh bảo sẽ nói cho tôi phương thức vận chuyển vũ khí của Massive.”

“A, cậu nói cái đó hả.” Hai tay Anson đan vào nhau, “Đánh giá về con người tôi có lẽ không tốt, thế nhưng cũng rất có nguyên tắc, không thể bán đứng bạn hàng của tôi được. Không thì về sau sẽ chẳng có vụ làm ăn nào để làm nữa rồi.”

T-bone bít-tết: beef teak còn nguyên phần xương hình chữ T: (ngon!)

3. Chương 3

Chu Trù khẽ hừ một tiếng.

Anson đem một món đồ hình cốc áo đặt ở trước mặt Chu Trù, “Bởi vì tôi không thể nói, cho nên cậu chỉ có thể tự mình đi nghe thôi.”

Chu Trù tự nhiên hiểu rõ Anson khẳng định sẽ không tốt bụng cung cấp tin tức cho Interpol như vậy, “Thế nào, vụ nổ đó là món quà Massive tặng cho anh sao?”

“À, đúng vậy...” Anson bày ra vẻ mặt thương tâm, “Phải biết rằng bức tranh hiện đại đó là thứ yêu thích nhất của tôi, nếu không thì tôi cũng chẳng đem nó treo trong phòng khách đâu.”

“Cho nên anh muốn báo thù vì bức danh họa đó ư?” Chu Trù nhướn mày, có một chút cảm giác sắc bén.

“Đúng thế.”

“Cảm ơn bữa tối của anh, và cả cái này nữa.” Chu Trù cầm món đồ trên bàn lên, cái đó hẳn là bộ phận thu tiếng của máy nghe lén, nếu như là sản phẩm được tạo ra bởi nhà Lorenzo, chất lượng tuyệt đối có thể đảm bảo.

“Không thể cùng tôi trò chuyện đôi câu nữa sao?” Anson ngược đầu, ngũ quan của anh quả thực khá tinh xảo, Chu Trù thầm tiếc nuối khuôn mặt này thế nào lại sinh ra trên người một tên ác ôn chứ.

“Không thể. Anh muốn nổ sập chung cư của tôi không?” Chu Trù đầu cũng không ngoảnh lại mà đi, “Cảm ơn món bít-tết mà anh đã mời.”

Khi đi sát qua bên người Anson, đối phương túm lấy cổ tay cậu, “Trên người cậu có một cổ mùi hương rất thơm.”

“Tôi trước giờ không dùng nước hoa.” Chu Trù hơi dùng sức, đối phương lại chẳng rời tay.

Anson khép mắt tinh tế thưởng thức một phen, “Hẳn là mùi hương của nước bôi sau khi cạo râu.”

“Vậy sao? Anh cũng có thể mua một chai dùng thử, trong siêu thị bên cạnh có đó.” Chu Trù rút tay mình về.

Không cần nói, Anson cũng biết cậu nhất định là đi tìm Gwen, anh chậm rãi ngoắc tay với nữ phục vụ, thanh toán hóa đơn.

Ngồi vào trong xe, Richard mới chậm rì rì mà nói, “Thưa ngài, tiếp theo đi đâu.”

“Đi Daniel Boulud. Tôi chưa ăn no.” Anson chẹp chẹp lưỡi.

“Thưa ngài, tôi đã sớm bảo rồi, loại nhà hàng bình dân này không thích hợp với ngài đâu.”

“Nhưng mà có thể kéo gần khoảng cách của tôi và Chu Trù.” Anson một bộ dáng ‘tôi không thể không nhận’.

“Như vậy là ngài yêu vị cảnh sát quốc tế đó rồi sao?”

“Ồ, Richard.” Anson duỗi tay ấn lên thái dương mình, “Tình yêu là thứ mà tỉ xuất thu hồi vốn thấp nhất thế giới này.”

“Cho nên ngài là quá buồn chán, muốn tự tìm thú vui cho mình?”

“À há, đây mới là Richard hiểu tôi này, lái nhanh một chút đi, tôi thật sự rất nhớ món trứng cá muối ở Daniel Boulud.”

Chu Trù về đến phân bộ New York, khi đem máy thu tiếng đập lên mặt bàn làm việc của Gwen, người đàn ông này than một tiếng, “Thế nào, Anson Lorenzo đi tìm cậu à?”

“Đúng vậy. Anh ta cho tôi cái này, tôi đoán chừng anh ta muốn mượn tay chúng ta đối phó Massive.” Chu Trù ngồi xuống trước bàn của Gwen, xoay máy tính của cấp trên qua, phát hiện anh ta đang chơi game Tetris.

“Cái này... hẳn là bộ phận thu tiếng của máy nghe lén, chế ra cái nhỏ tí thế này à, trách không được chính phủ các nước kiêng kỵ nhà Lorenzo đến vậy.” Gwen cẩn thận ngắt ngĩa, “Tôi sẽ giao nó cho tổ thông tin.”

“Ê, sếp.” Chu Trù bày ra một bộ dáng không đứng đắn, “Anh có phải từng bị Anson Lorenzo quấy rối *** không?”

Gwen một phát vỗ lên đầu cậu, đầu Chu Trù suýt chút nữa đập lên màn hình máy tính. Anh ta vẻ mặt tươi cười xấu xa, “Nhóc con, nói cho cậu lời thật lòng này. Cậu mới thuộc loại hình Anson Lorenzo cảm thấy hứng thú.”

“Tôi?” Trong mắt Chu Trù tràn ngập là không thể tưởng tượng nổi, đứng lên cẩn thận đánh giá bản thân, “Tôi thế nào lại nhìn không ra bản thân có sức hấp dẫn gì có thể với tới được sự coi trọng của Anson Lorenzo nhỉ?”

“Tôi cũng chẳng biết. Đây là một loại cảm giác. Ví dụ như một ánh mắt cậu ngẫu nhiên nhìn anh ta, lại ví dụ như cậu mặc áo chống đạn bày ra bộ dáng người khác chớ đến gần. Phải biết rằng sở thích của kẻ biến thái với người thường là không giống nhau. Lại hoặc là khoảng khắc khi cậu nhào đến anh ta khiến anh ta tâm tình xao động — Trời ạ, hóa ra ác ma như Anson Lorenzo cũng có thiên sứ tới bảo hộ!” Gwen bắt đầu vui sướng khi người gặp họa, một bộ dáng đồng tình vỗ lên bả vai Chu Trù, “Kỳ thật như thế cũng rất tốt mà, Anson thường thường đến quấy rối cậu một chút, cậu liền có thể nhân cơ hội sưu tập tư liệu với chúng cứ rồi.”

“Sếp, cơ hội tốt như vậy tôi vẫn là nhường cho anh đi.” Chu Trù cũng không coi những lời Gwen là chuyện gì to tát, ngược lại là nghịch tiếp trò Tetris mà anh ta đang save, “Tôi bảo này, kỳ thực chúng ta cũng không muốn bắt Anson Lorenzo cho lắm đi.”

“Ồ, điều gì khiến cậu nghĩ như vậy?”

“Vì cân bằng. Nếu như nhà Lorenzo sụp đổ, thế giới này e rằng sẽ càng thêm hỗn loạn, đến lúc đó chúng ta sẽ càng bận bịu thêm. Kỳ thật muốn tiêu diệt tội ác là vĩnh viễn không có khả năng, chỉ có thể lấy ác chế ác, sự tồn tại của nhà Lorenzo chí ít có thể khiến cái thế giới không thấy ánh sáng đó bảo trì một trật tự nhất định.”

Gwen nhìn cậu cấp dưới trẻ tuổi này, khe khẽ cười, lại cái gì cũng chẳng nói.

Buổi tối hôm đó ngay khi Chu Trù về đến nhà trọ, phát hiện ở cửa là một tòa Kim Tự Tháp xếp thành từ bia, trong lon bia ở đỉnh tháp cắm một nhánh hoa hồng. Loại thú vui mắc ói này, Chu Trù chỉ có thể nghĩ đến Anson Lorenzo.

Nữ sinh viên đại học sống ở cách vách mở cửa ra thấy Kim Tự Tháp bia, trêu ghẹo nói, “Hey! Chow! Anh có phải có bạn gái rồi hay không? Em vẫn luôn muốn mời anh ra ngoài uống cà phê đó!”

Chu Trù hơi hơi mỉm cười, “Cà phê không có, bia thì trái lại có rất nhiều đây. Em nếu không để ý thì chúng ta có thể cùng nhau uống bia này.”

“Cảm ơn á! Em sẽ mang khoai chiên sang.” Cô bé cởi mở tên Lý Mãn Cầm này là người đến từ Trung Quốc, có chút tính trẻ con, một mình đến New York học đại học. Tuy rằng Chu Trù lớn lên ở Mỹ, nhưng cũng

là người Trung Quốc mắt đen da vàng, Lý Mẫn Cầm thường thường sẽ đến tìm Chu Trù tán gẫu, tuy rằng mỗi tháng cũng không nhất định có thể gặp được cậu mấy lần.

Hai người thuê mấy bộ phim điện ảnh ngồi trước ti vi uống bia cả tối. Mà Chu Trù cũng rất kiên nhẫn giải thích một chút tiếng lóng trong phim cho cô. Hai người nói nói cười cười, cỏi xuống những nhiệm vụ cấp bách, Chu Trù đã rất lâu không được thả lỏng như vậy rồi.

Ngay lúc bọn họ xem phim, Anson cũng ngồi trước máy tính xem băng ghi hình bọn họ.

“Richard... Tôi thực sự rất đau lòng. Anh nói xem Chu Trù là người bình dân hóa, không thích rượu đồ champagne. Cho nên tôi liền tặng cậu ấy bia... Nhưng mà anh xem này, cậu ấy cứ nhiên hường thụ món quà tôi tặng với người con gái khác!”

“Trên mặt ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, bia không được coi là quà tặng.” Richard hảo tâm giải thích, hơn nữa lại an ủi, “Ngài xem, Chu Trù xem ra rất vui vẻ. Mục đích ngài tặng bia cho cậu ấy đã đạt được rồi.”

“Không phải. Mục đích của tôi là chờ cậu ấy uống rượu say rồi đem cậu lấy lên giường tôi mà.” Anson cực kỳ nghiêm túc mà nhấn mạnh.

“...” Richard đứng lúc bảo trì im lặng khiến đoạn đối thoại nhàm chán này chấm dứt tại đây.

Ba ngày sau, Anson đến khách sạn W ở trung tâm thành phố New York. Tòa khách sạn này tổng cộng hơn bảy mươi tầng, mà CEO của tập đoàn Massive, Charles, mời anh lên tầng cao nhất của tòa khách sạn này.

Đi vào trong thang máy, anh nhướn mày với Richard ở một bên, “Sớm đã nghe nói Charles con người này rất khoa trương, ngay cả địa điểm đàm phán cũng phải chọn ở cái nơi cao như vậy, gã thế nào lại không nghĩ đến ngộ nhờ lúc xảy ra chuyện, đào tẩu thế nào đây?”

“Có lẽ gã có máy bay trực thăng riêng.” Richard trả lời.

“Ồ... Vậy máy bay trực thăng của chúng ta đâu?” Anson một bộ rất lo lắng hỏi.

“Thưa ngài, trước khi ra ngoài ngài không phải đã an bài máy bay trực thăng đỗ trên sân thượng rồi sao? Nếu như có chuyện ngoài ý muốn, chúng ta có thể chạy đến đó trong vòng ba phút.”

“Ồ.” Anson xoa cằm mình.

“Thực ra Charles chọn nơi cao thế này, chính là để tránh bị tập kích đi. Bởi vì ngài và gã đều là nhân vật quan trọng.” Richard rất nể mặt không nói là bởi vì kẻ thù của bọn họ quá nhiều.

“Vậy thì tôi quan trọng hơn một chút, hay là Charles quan trọng hơn một chút?” Anson cực kỳ nghiêm túc hỏi Richard.

“Đương nhiên là ngài, thưa ngài.”

Lúc này, cửa thang máy mở ra.

Charles đứng ngay ngoài cửa nghênh đón, khuôn mặt tươi cười nhiệt tình tựa như gặp được bạn cũ.

“Ồ, Anson thân mến, hôm nay tôi đặc biệt bảo họ chuẩn bị món trứng cá muối, anh có thể từ từ thưởng thức.”

“A, cảm ơn.”

Hai gã đô con đi tới, đầu tiên là cầm khay, muốn Anson và Richard giao di động ra, sau đó cầm máy kiểm tra bắt đầu quét người bọn họ, sau khi xác định không có tín hiệu của máy nghe lén, Charles mới cùng Anson ôm nhau.

“Bảo đảm an toàn của anh thế nào? Phải biết rằng trừ Richard ra, những vệ sĩ của tôi mang tới đều ở lại dưới lầu rồi.”

“Yên tâm, nếu anh mà xảy ra chuyện ở chỗ tôi, về sau còn ai dám hợp tác với Massive bọn tôi nữa?”

Vệ sĩ mặc đồ đen mở cánh cửa phòng họp ra, đó là một phòng họp tầm trung có thể dung nạp năm mươi người, bàn tròn cực lớn có vẻ rất có khí thế, trang hoàng xa hoa, cảm giác hít một ngụm không khí ở nơi

này cũng có giá không rẻ. Bức rèm của cửa sổ sắt sàn mở toang, mỹ cảnh nơi hải cảng khu phố Nam của New York thu hết vào tầm mắt.

Anson đến trước cửa sổ, hai tay đút trong túi, thở ra một hơi, một bộ thả lỏng, “Cơ hội có thể đứng trước cửa sổ thủy tinh thưởng thức mỹ cảnh thực không nhiều a.”

Cả cái vườn hoa cốt thép thu hết vào tầm mắt, mặt biển xanh thẳm thẳng tuốt chạy về phương xa, tầm mắt theo đó không ngừng phóng về con thuyền nơi trời bể giao nhau mà mở rộng.

Charles cũng lộ ra thần sắc đặc ý, “Phía trước khung cửa sổ này, không có bất cứ tòa nhà nào cao hơn của chúng tôi. Cho nên, hôm nay chúng ta có thể an tâm trò chuyện.”

Thứ người hầu dâng lên là cà phê thượng hảo, hương vị thuần chất. Ngay cả điểm tâm cũng mang theo hơi chút độ ẩm, mới từ trong lò nướng lấy ra không lâu.

Anson nhón lấy một miếng bánh quy bỏ vào trong miệng, khép mắt hưởng thụ loại cảm giác mềm xốp này, “Ừm... Bơ không nhiều không ít, độ ngọt của đường cát cũng rất đủ.”

Lúc này, tổ nghe lén của phân bộ Interpol New York đang làm việc rất khẩn trương. Máy nghe lén Anson mang theo phi thường tinh tế cẩn mật, đúng giờ liền khởi động, lúc trước khi chưa khởi động sẽ không phát ra chút sóng điện nào, đây cũng là nguyên nhân vì sao Charles không kiểm tra ra.

Tiểu đội của Gwen đợi lệnh, tùy thời chuẩn bị xuất động. Chỉ cần tổ nghe lén ghi lại được chứng cứ phạm tội của Charles, bọn họ liền lập tức hành động.

Trong tai nghe của Chu Trù là tiếng đối thoại của Anson và Charles.

“Cái tên này, ăn miếng bánh quy cũng lắm chuyện như thế.”

“Thứ anh ta có là tiền, thích đốt thì chúng ta cũng cần không nổi.” Gwen khẽ cười một cái.

“Ờ, nếu như lát nữa đi lên tôi không cần thận đem cái tên Anson kia đánh chết thì làm thế nào?” Chu Trù hỏi.

“Trước hết, cấp trên yêu cầu đảm bảo sự an toàn của Anson, bởi vì anh ta còn có giá trị rất lớn. Mặt khác, nếu như cậu thực sự không cần thận đánh chết tên đó, nhà Lorenzo nói không chừng sẽ dùng bom nguyên tử cho nổ tổng bộ của chúng ta đó, sau đó đem cảnh sát quốc tế toàn cầu từng người từng người toàn bộ giết chết.”

“Thực đáng sợ.” Chu Trù làm bộ run rẩy.

“Cho nên cái chuyện ‘không cần thận’ kia, tuyệt đối không được phát sinh.” Sắc mặt Gwen có chút buồn bực, xem ra hẳn chịu đựng Anson Lorenzo đã lâu lắm rồi.

Cuộc đối thoại của Anson và Charles vẫn đang tiếp tục tiến hành, những chuyện nói đến đều là những thiết kế ở triểm lâm kim cương năm nay có chút tế nhị, trà chiều của khách sạn nọ không còn ngon như trước, đại loại như vậy. Chu Trù nghe rồi cũng bắt đầu ngáp ra.

Vòng vo hơn một giờ, vẫn là Charles thiếu kiên nhẫn trước.

“Anson, tôi biết giao tình giữa anh và chính phủ nước N không tồi, bên tôi có chút hàng hóa tân tiến, không biết anh có thể giúp đỡ chuyển qua đó hay không?”

“Hàng hóa tân tiến?” Anson chống cằm nhìn đối phương, “Tôi biết Massive làm mậu dịch xuất nhập khẩu, chỉ là không biết hàng hóa tân tiến mà anh nói là cái gì, đồ hải sản sao? Tôi luôn rất thích ăn tôm hùm.”

“Anson, anh biết thứ tôi chỉ là cái gì mà.” Charles lạnh mặt đi.

“Anh không nói rõ là cái gì, tôi làm sao biết hàng của anh là thứ nước N cần chứ?”

Charles im lặng hai giây, liếc vệ sĩ bên cạnh một cái, bọn họ rất thức thời mà đi ra ngoài, nhưng Richard vẫn như cũ đứng ở phía sau Anson không chút động đậy.

“Thủ hạ của anh không thể rời đi sao?” Charles liếc Richard, có chút không vui.

“À, anh nói Richard à. Anh ta đương nhiên không thể rời đi, anh ta là không khí của tôi, không có anh ta tôi liền không thể hít thở được nữa.” Khi Anson nói ra cái lời buồn nôn này, mặt không đỏ hơi không hệt, “Anh yên tâm đi, cái người này anh ta ngoại trừ cái miệng ngậm chặt ra, tôi cũng không nghĩ ra còn ưu điểm nào khác.”

Charles hít một hơi, hai tay đan vào nhau.

“Được rồi, hàng của tôi là ba quả tên lửa S-92. Mỗi một quả giá trị vượt qua 20 triệu đô la Mỹ. Đây là tên lửa tốc độ siêu âm tối tân trên thị trường. Nếu như bán đi được, tôi sẽ chia cho anh 20% phần thu về. Điều kiện này đã rất ưu đãi rồi.”

Anson lộ ra biểu tình trầm tư, “Thượng đế ơi, đầu cơ súng đạn cũng không phải chuyện đùa đâu, anh cái người này không bị điên chứ?”

Charles cau mày, gã cũng không biết cảnh sát quốc tế đang ghi âm, chỉ cho rằng Anson đang giả vờ giả vịt muốn nâng cao phí ủy thác.

“22%, thế nào?” Charles cắn chặt khớp hàm, vẻ mặt như bị xẻo thịt.

Ai mà biết Anson một phen nắm chặt tay gã, một bộ chân thành không gì sánh được nói, “Charles, điều anh nói vừa rồi tôi liền coi như chưa nghe thấy. Nhìn khách sạn W này, sau khi anh mua lại cổ phần kinh doanh tốt biết bao. Căn bản là không cần đi làm cái chuyện buôn bán nguy hiểm như vậy để kiếm tiền đâu.”

4. Chương 4

Gân xanh trên trán Charles nảy thành thịch, sớm biết cái tên Anson này sẽ lột xuống một tầng da của mình, nhưng nhà Lorenzo lại hoàn toàn không thể đắc tội được, “Anh muốn phần lợi tức bao nhiêu? 25%? Đây đã là cao nhất rồi.”

“Charles! Tôi cũng đã nói đây không phải vấn đề về tiền! Tôi là người làm ăn chân chính, sao lại có thể giúp anh buồn lậu vũ khí được chứ?”

Nghe được câu nói này, Chu Trù suýt phải ôm bụng cười toáng lên, cậu thậm chí có thể tưởng tượng ra biểu tình chân thành đến mức có thể vắt ra nước kia trên mặt Anson.

“Anson Lorenzo! Anh có thể đừng có giả bộ nữa được không? Tháng trước không phải chúng ta vừa mới vận chuyển một lô vũ khí đi nước Q sao?”

“Chúng ta? Lúc nào cơ? Tôi sao lại không biết nhỉ?”

“Ha? Có muốn tôi nhắc anh nhớ lại không? Chuyển vũ khí đó là cải trang ở đội ngũ vận tống đặc biệt dưới trướng nhà Lorenzo, kèm theo huyết thanh cùng nhau được vận chuyển đến nước Q.”

“Gi cơ —— Charles! Anh bảo với tôi thuê đội vận tống đặc biệt là để quên huyết thanh cho nước Q! Anh ấy thế mà... ấy thế mà...” Anson một bộ như sắp xỉu.

Lúc này, Charles mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp. Trong cuộc đối thoại của họ Anson thủy chung là một bộ thái độ vô can, ngược lại chính mình đem hết thảy mọi sự đều nói hết ra.

“Anson, anh hẳn sẽ không bởi vì nâng cao phí ủy thác nên cố ý ghi âm lại chứ?” Charles cảm thấy ban nãy vệ sĩ đã kiểm tra rất tỉ mỉ rồi, trên người họ hẳn là không thể nào giấu thiết bị gì được đâu.

Mà tiểu đội của Gwen đã bắt đầu hành động rồi.

Ngoài cửa sổ là tiếng vang của máy bay trực thăng, đám vệ sĩ của Charles đồng loạt xông vào.

Chỉ nghe thấy tiếng đạn bắn phá vào cửa kính sát đất, Charles được nhóm vệ sĩ nhào đến đỡ ngã, mà Anson và Richard cũng lăn sang một bên.

Cửa kính bị bắn nát rào rào, tiểu đội của Gwen nắm dây thừng, từ trên trực thăng đu vào phòng hội nghị. Đám vệ sĩ còn chưa kịp rút súng đã bị bắn trúng. Ngoài cửa còn có vệ sĩ không ngừng xông tới, đều là người của Charles.

“Anson! Hóa ra mày liên hợp với Interpol ám hại tao!” Charles đoạt lấy súng của vệ sĩ chìa vào Anson.

Richard rất tự giác mà chắn trước mặt Anson, trái lại thì tốc độ rút súng của Chu Trù nhanh đến độ khiến người ta nhìn không rõ, súng lục của Charles liền bị bắn rơi.

“Tao mà ám hại mày! Ai biết được có phải mày dẫn họ tới hay không chứ!” Anson gào lớn lên, tựa như chính mình mới là người phải chịu thiệt.

Cảnh sát quốc tế rõ ràng đã bao vây tầng lầu này, Charles và đám vệ sĩ của gã đều không có khả năng đào tẩu, phương thức tốt nhất chính là buông vũ khí đầu hàng. Thế nhưng rất rõ ràng là, Charles không nguyện ý, gã có một cái vương quốc tiền tài, làm sao lại chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì đã đổ sập như vậy. Gã đột nhiên ghì một tên vệ sĩ, đoạt lấy súng trong tay hắn trở vào đầu hắn, “Chúng mày ai dám tới đây, tao liền bắn ban đầu nó.”

Anson chậm rãi đi ra phía sau Chu Trù, một bộ dáng trong lòng còn sợ, “Ồi, Chúa ơi, gã điên rồi! Gã điên rồi!”

Chu Trù đã có chút không kiên nhẫn với cái tên đang giả đồ vô tội sau lưng mình rồi, nhưng chẳng ngờ được trong chớp nhoáng Anson cư nhiên nâng tay cậu lên, nắm lấy ngón tay cậu bóp cò súng, ngắm thẳng Charles.

Biến cố này đến quá đột ngột, tất cả mọi người đều giật mình. Trừ Chu Trù đột nhiên mạnh mẽ quật vai một phát, trong chớp mắt Anson rơi xuống liền vịn vai anh lại, cả động tác thực hiện lưu loát, chưa tới hai giây. Xương cốt của Anson đều sắp bị quăng gãy rồi, mặt bị Chu Trù ấn rít trên mặt đất, anh cả đời này thời khắc khó coi nhất chính là hiện tại. Đầu gối của Chu Trù quỳ đè lên thắt lưng anh, biểu tình trên khuôn mặt là phần nộ, tên này cư nhiên cầm tay mình nổ súng? Mà điều đáng hận nhất chính là bản thân cư nhiên không phản ứng kịp!

Charles ngã trên mặt đất co giật, dòng máu từ giữa cổ chảy ra. Gwen xông tới bùm chặt cổ hắn, tuy rằng tên Charles này chết chưa hết tội, nhưng Interpol bỏ chi phí lớn truy đuổi gã khắp nơi chính vì để có thể từ gã lần ra sếp lớn sau màn của Massive là ai, nếu như gã chết rồi, như vậy thì tất cả tội danh đều có thể đem đổ lên người hắn thật nhẹ nhàng, toàn bộ nỗ lực của tiểu đội của Gwen đều thành công cốc.

“Gwen, mau kêu Chu Trù dừng tay, cậu ấy muốn giết tôi này...” Thanh âm của Anson thực đáng thương, nhưng mà biểu tình lại đủ ác liệt, ngay cả Richard cũng đứng ở một bên mặc kệ anh.

“Mi cái tên khốn này, là cố tình đúng không?” Chu Trù ấn xuống, cười lạnh nghiêng răng hỏi.

Không nghĩ đến Anson lại cười nhạt, “Cậu bảo gì cơ?”

Lúc này, Charles đã gần chết run rẩy tay mò hướng túi quần mình, Gwen cho rằng gã muốn lấy cái gì đó, khi ngón cái của hắn ấn xuống mới kinh ngạc vỡ lẽ.

“Cẩn thận!”

Vị trí Anson vừa ngồi kia nổ bung ra, Chu Trù và Anson chịu chấn động mà văng đi, hung hăng va vào cột trụ tường. Mà trong nháy mắt Anson bị văng đến chỗ cửa sổ sát sàn, Chu Trù một phát tóm lấy anh.

Thanh âm thất linh bát lạc bình ổn trở lại.

Chỉ trông thấy Chu Trù nửa bên người bị cột tường chặn lại, hai tay tóm lấy Anson, mà Anson cứ như vậy bị treo ở độ cao hơn bảy mươi tầng lầu. Tiếng gió vùn vụt, kéo rách áo khoác của anh, phát ra tiếng vang xoàn xoạt.

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!” Chu Trù gào lớn, tóm lấy Anson dùng hết toàn bộ khí lực của cậu, cơ bắp nơi cánh tay run rẩy, chỉ cần lơ lửng sức lực một cái, cậu và Anson liền cùng nhau rơi xuống dưới.

Anson nhìn dưới chân, hết thấy mọi thứ đều biến thành nhỏ bé, tựa như kéo anh tiến vào vực thẳm nơi địa ngục. Chỉ có biểu tình từ vụn vụn đến co giật trên gương mặt chàng trai trẻ đang cố sức tóm lấy mình trước mắt ấy, lại chân thật ngoài ý muốn.

Richard trở mình một cái trèo lên, trông thấy cảnh tượng trước mặt đại kinh thất sắc, vọt đến bên cửa sổ vươn tay tóm lấy ông chủ của mình.

“Kéo tên vô dụng này lên!” Chu Trù đã chẳng còn hơi sức, vừa mới bị chấn văng lên tường, chân cậu đau đến đổ mồ hôi lạnh, trăm phần trăm là gãy xương rồi.

Gwen cũng từ trong hỗn loạn tỉnh táo lại, chạy tới cùng với Richard kéo Anson lên.

Chu Trù thở ra một hơi, tựa vào cột tường, gắng sức hít thở.

“Charles... chết rồi sao?” Chu Trù hỏi.

“Chết rồi.” Gwen gật đầu.

Chu Trù khó nhọc đứng dậy, bất thành linh hồn sức một quyền đâm lên mặt Anson, tốc độ quá nhanh không ai kịp phản ứng lại.

Anson ngã ngối trên mặt đất, vẫn cứ nhếch miệng lên cười, “Chu Trù, cậu nếu như hận tôi đến vậy, vừa rồi hẳn không nên cứu tôi.”

Nắm tay của Chu Trù lần nữa vung lên, Gwen một phen cản cậu lại.

“Quên đi, Chu Trù. Không tắt yếu.”

Nhiệm vụ tiến hành đến hiện tại, ở mặt ngoài là Charles buôn lậu vũ khí trái phép chứng cứ xác thực chống lại lệnh bắt bị bắn chết, trên thực tế chẳng qua là việc mượn đao giết người của Anson. Chu Trù bây giờ xem như là triệt để hiểu rõ cái tên Anson Lorenzo kia, anh ta sẽ không hợp tác với bất cứ ai cũng sẽ không làm chuyện gì có lợi ngoài chuyện của chính anh ta, anh ta làm mọi thứ chỉ vì bản thân mình.

Nhiệm vụ lần này, bốn người cảnh sát quốc tế thụ thương, trong đó gồm cả Chu Trù. Cậu được đưa đến bệnh viện trực thuộc Số 3 của New York, trên đùi bó thạch cao, cơ tay giãn bị thương, trong vòng hai tháng đều không thể làm bất cứ nhiệm vụ gì.

“Chu Trù, đừng nghĩ đến cái chết của Charles nữa. Nhiệm vụ của chúng ta vốn là lật đổ gã, tuy rằng cái chết của gã cũng không nằm trong kế hoạch.” Gwen vỗ bả vai Chu Trù trấn an nói.

“Tôi biết.” Điều cậu chân chính không vui là bị Anson lợi dụng. Không phải chỉ có đợt nhiệm vụ này đều bị Anson tính kế, mà còn bao gồm cả bản thân Chu Trù.

“Cậu hôm nay suýt chút nữa liền chết rồi.” Gwen rất cố gắng nhấn mạnh điểm này.

“Ừm... Có lẽ tôi hẳn nên buông tay Anson Lorenzo, nhìn anh ta rốt thành cái bánh thịt. Như vậy thì cánh tay của tôi cũng sẽ không giãn cơ đến bị thương.” Chu Trù kéo kéo khoe môi.

“Đợi cậu bình phục, chúng ta có thể cùng nhau đi tìm tên phiên toái Anson Lorenzo đó.”

Sau khi Gwen và đồng đội rời đi, trong phòng bệnh an tĩnh trở lại.

Chu Trù tuy rằng cảm thấy bộ dáng này của bản thân hành động không tiện, thế nhưng có thể có khoảng thời gian hai tháng tới thả lỏng tâm tình cũng không có gì không tốt. Mở tờ báo ra, đầu đề chính là CEO của Massive, Charles, vì dính líu đến buôn lậu vũ khí bị Interpol vây bắt, chống cự bị bắn chết. Chu Trù có chút thất vọng mà thở dài một hơi. Hôm qua có tổ chức phái người đến điều tra nguyên nhân cái chết của Charles, Chu Trù phi thường nghiêm túc nhấn mạnh quá trình Anson thừa dịp nắm lấy tay mình thừa dịp mình chưa chuẩn bị mà giết chết Charles ra sao, thế nhưng rất rõ ràng, cuối cùng tổ chức vẫn đem nó thành Charles chống cự lại bị xử lý. Xem ra, tác dụng của Anson so với mình tưởng tượng còn lớn hơn nhiều.

Từ lúc bản thân quen biết Anson đến giờ chẳng qua mới hai tuần lễ, Chu Trù đã đến bệnh viện hai lần rồi, xem ra cậu cần phải xem xét chuyển tổ một chút, bằng không lần sau lại phải nhìn thấy Anson Lorenzo, cậu sợ mình kiểm chế không nổi mà phang vỡ đầu anh ta mất.

Sau khi hạ quyết tâm, Chu Trù liền quyết định sau khi mình bình phục thì làm báo cáo.

Nắng chiều rất đẹp, Chu Trù ngồi trên xe lăn ra ngoài đi một vòng, tán gẫu cùng những bệnh nhân ra phơi nắng khác, đặc biệt là nhóm người già dưỡng bệnh ở nơi này, cực kỳ yêu quý Chu Trù.

Gần đến thời điểm bữa tối, Chu Trù lại trở về phòng bệnh của mình.

Lý Mẫn Cầm từng đến thăm cậu một lần, chuẩn bị một chút món ăn Trung Quốc ngon miệng, khiến Chu Trù cảm kích không thôi.

Những ngày như vậy cậu cảm thấy rất an bình, thẳng đến khi một tên âm hồn bắt tán lần nữa tìm tới cửa.

Chu Trù vừa đến cửa phòng bệnh của mình, liền biết cậu có khách đến thăm, mà thông thường khách đến thăm lúc này sẽ không phải đồng sự của cậu.

Anson nằm trên giường bệnh của cậu, nhắm mắt, cả người có vẻ tĩnh lặng vô tranh.

Chu Trù dựa vào xe lăn, nhẹ cười một tiếng, “Ngài Lorenzo, ngài không sợ tôi vặn đứt cổ ngài sao?”

Anson không hề động đậy, chỉ nhắm mắt chậm rãi nói, “Tôi rất thích chiếc giường này.”

“Ồ? Hay là ngài cũng đung gậy chân vào đây ở đi, bọn họ sẽ sắp xếp cho ngài giường nằm thoải mái hơn cả chiếc này.”

“Có hương vị của em.” Thanh âm của Anson rất mềm nhẹ.

“Tôi nay tôi sẽ bảo bệnh viện đổi lại một chiếc giường khác, sau khi bị ngài Lorenzo ngủ qua, mùi vị trên đó tôi sợ bản thân ngủ không nổi.”

Anson cũng không hề tức giận, chỉ nghiêng người qua chống đầu nhìn về phía Chu Trù, “Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy cho dù tôi tội ác cùng cực tội ác chất chồng mọi người đều chỉ mong sao tôi bị thiên đao vạn quả, em nhất định sẽ giữ lấy tôi, sẽ không để tôi rơi xuống.”

“Áo giặc này thật đáng sợ đó, ngài Lorenzo. Trên thực tế tôi đã hối hận khi đó không buông tay ra rồi. Có lẽ để ngài theo gió mà đi mới có thể khiến tôi được an tĩnh.” Chu Trù biết nếu coi lời của Anson là thật, vậy thì thực sự gọi là khổ bức rồi.

“Cùng nhau đi ăn tối đi.” Anson từ trên giường ngồi dậy, chỉnh lại cổ áo, lại là một bộ dáng quân tử gọn gàng.

“Tôi cảm thấy thức ăn dinh dưỡng của bệnh viện không tồi, rất phù hợp khẩu vị của tôi.”

“Chu Trù.” Anson kéo xe lăn của Chu Trù qua, đối diện với cậu, “Kỳ thực tôi có thể làm gì được em chứ? Hay là em sợ tôi?”

“Sợ anh?” Chu Trù nhướn lông mày, “Tôi là sợ bản thân nhện không nổi mà giết anh thôi.”

“Vậy thì tốt, vừa lúc tôi cũng đang tính chia sẻ với em một bí mật nhỏ.” Anson phủ bên tai Chu Trù, nhẹ giọng nói.

“Bí mật của anh?” Chu Trù thoải mái mà tùy ý Anson đem cậu đẩy ra khỏi phòng bệnh, “Tôi đối với bí mật của anh đã không cảm thấy hứng thú nữa rồi. Ngài Lorenzo, cái gọi là bí mật chỉ có bản thân anh biết thì mới có thể gọi là ‘bí mật’.”

Anson đẩy cậu ra ngoài cổng viện, một chiếc xe con đỗ ngay ở nơi đó, Richard ngay cả thang lên dùng cho xe lăn cũng đều chuẩn bị đủ cả, Anson nhẹ nhàng mà đẩy Chu Trù vào trong xe.

5. Chương 5

“Chúng ta đi đâu?” Chu Trù thông dong hỏi.

“Daniel Boulud, tôi vẫn luôn muốn đưa em đi nếm thử món trứng cá muối ở chỗ đó.” Ngón tay Anson vuốt qua tóc mái của Chu Trù, người kia liền tựa như thấy ôn dịch mà né ra.

Anson cũng không để bụng, chỉ lẳng lặng ngắm sườn mặt của Chu Trù.

Đến nhà hàng đó, Chu Trù lần đầu tiên lĩnh hội được cái gì gọi là đãi ngộ siêu cấp VIP chân chính. Đầu tiên là người quản lý nhà hàng tự mình ra cửa nghênh tiếp, tự mình chuẩn bị phòng dùng bữa cho bọn họ, bếp trưởng tự mình chiêu đãi, ngay cả bố trí bàn ăn cũng ưu nhã phi phàm.

Chu Trù không thể không thừa nhận Anson Lorenzo là con người rất biết hưởng thụ.

“Chúng ta sống, chính là để hưởng thụ.” Anson cầm vang đỏ lên, khe khẽ mỉm cười với Chu Trù.

Tay phải giãn cơ bị thương đã sắp lành, cậu nâng ly rượu vang đỏ lên, tuy rằng không am hiểu thưởng thức vang đỏ, nhưng nhìn màu sắc này cũng biết giá trị không thấp.

Bữa cơm tối này xa xỉ đến cực điểm. Anson tựa hồ chính là vì muốn hạ thấp cuộc sống trước đây của Chu Trù, muốn cậu biết rằng thứ cậu ăn cậu uống trước đây đều chỉ là rác rưởi.

Ốc sên kiểu Pháp thơm mà không ngấy. Vị thuần mỹ của gan ngỗng muối khiến người ta vị giác khó quên. Sự đông đầy của trứng cá muối vỡ ra trong khoang miệng khiến người tâm thần thư sướng.

Giữa bọn họ không có giao lưu gì khác, phẳng phất như Anson cố gắng đem thời gian để lại cho Chu Trù tự mình lĩnh hội.

Khi điểm tâm ngọt sau bữa ăn được bưng lên, Anson nhìn đồng hồ của mình, “Đến lúc tôi nên nói cái bí mật kia của tôi cho em rồi.”

“Ồ, bí mật gì?” Chu Trù nghiêng mặt giả bộ rất có hứng thú nhìn Anson.

“Lúc em lần đầu gặp tôi, bức tranh hiện đại đó nổ tung.” Anson đưa tay chống cằm mình, giữa mắt mày có mấy phần hài hước.

“Khi ấy tôi không nên kéo anh, đây là quyết định hối hận nhất trong cuộc đời tôi đấy.”

“Quả bom đó là tôi tự đặt.”

“Hả?” Chu Trù thừa nhận bản thân thực sự sửng sốt.

“Tôi... muốn thử xem uy lực của nó ra sao, tôi đứng ở vị trí đó có bị nổ chết hay không.”

“Anh là kẻ điên.” Chu Trù không quá bận tâm Anson, cúi đầu thưởng thức điểm tâm ngọt.

“Tôi chỉ là làm một cuộc thử nghiệm mà thôi, để nghiệm chứng giả thiết của tôi.” Anson vỗ tay, Richard bưng một cái máy tính bảng đi vào.

Trên màn hình máy tính là nơi giống với một cái thư phòng. Một người đàn ông trên dưới năm mươi ngồi trước bàn sách, ngắm một bức tranh trên tường, tựa hồ rất say sưa thưởng thức.

Chu Trù cứng ngắc, “Ông ta là ai vậy?”

“Một trong những cổ đông của Massive, cũng là người chống đỡ của Charles. Bọn em muốn tìm được người gọi là ông chủ sau màn của các phi vụ buôn bán vũ khí của Massive, thì hiện tại tin tức rất có tính khẳng định gã này là kẻ đó.” Anson một bộ tác phong nhàn nhã mà dùng ngón tay chỉ chỉ.

Trong đầu xẹt qua cái câu “Tôi chỉ là làm một cuộc thử nghiệm mà thôi” Anson vừa nói, Chu Trù cả người khản trương lên, “Anh muốn làm gì!”

Lời nói vừa dứt, bức tranh trên màn hình nổ tung ra, cả mặt tranh biến thành bông tuyết.

Chu Trù siết chặt nắm đấm, trừng hướng Anson, thật lâu sau mới mở miệng nói, “Anh mời tôi ăn bữa tối, chính là vì cho tôi xem cái này sao?”

“Không phải rất đặc sắc sao?” Anson cười thật dịu dàng, Chu Trù chỉ cảm thấy không rét mà run.

“Vì sao tôi lại cảm thấy anh là muốn cảnh cáo tôi điều gì đó nhỉ? Tỉ như nói anh muốn thuyết phục tôi rằng anh xác thực có cài bom ở phòng trọ của tôi vậy.”

“Điều tôi muốn thuyết phục em là, nếu như em làm báo cáo rời khỏi tổ của Gwen, tôi liền cho nổ sập văn phòng của Gwen đó.” Biểu tình của Anson chính là mời Chu Trù uống trà đơn giản vậy thôi.

Chu Trù có chút cầm nín, chuyện bản thân chuẩn bị rời khỏi tiểu đội của Gwen cậu chưa từng nói với ai cả, thực không biết Anson làm thế nào biết được.

“Tôi ở lại tổ của Gwen, đối với ngài Lorenzo có giá trị gì sao?”

“Bởi vì, tôi muốn nhìn thấy em.”

Chu Trù che mắt mình cười như điên dại.

Cậu thực sự rất bội phục Anson, luôn có thể đem những lời dối trá rõ ràng dễ nhận ra nói đến tình chân ý thiết như vậy.

“Tôi... tôi ăn no rồi... Tôi nghĩ tôi nên trở về phòng bệnh thôi, bằng không y tá trực ban sẽ sốt ruột... Chẳng may một cuộc điện thoại gọi đến chỗ Gwen thì tôi liền thăm...” Chu Trù cười đến hơi trước chẳng nói hơi sau (hụt hơi), thế nhưng Anson lại chẳng chút nào hờn giận.

Anson tự mình đẩy xe lăn của Chu Trù lên xe, đưa cậu về bệnh viện. Chu Trù không thêm để ý anh tự cố tự địa chải rửa mặt đi ra, lúc quay đầu phát hiện kẻ nọ cứ nhiên vẫn ngồi trong phòng bệnh của mình.

“Anh sao còn chưa đi?” Chu Trù nhướn mày.

“Tôi muốn nói ‘ngủ ngon’ với em.” Anson cười nhẹ, không có những tính toán thâm trầm lặng lẽ, anh đi đến trước mặt Chu Trù cúi người xuống, ngữ điệu gần như thành kính, “Ngủ ngon.”

Anh ta dựa vào quá gần, thân mật như vậy khiến Chu Trù theo bản năng quay đầu nơi khác.

Từ buổi tối hôm đó đến khi Chu Trù hoàn toàn khỏe lại rồi xuất viện, Anson không xuất hiện thêm nữa.

Chỉ là sau khi Chu Trù xuất viện, Lý Mãn Cầm đã dọn đi.

Chu Trù trở về tiểu đội của Gwen, không biết có phải vì nguyên cớ Anson gần đây tương đối an phận hay không, cơ hội Chu Trù đi làm nhiệm vụ rất ít.

Mãi đến khi người thừa kế của tập đoàn thương nghiệp Trung Hoa trừ danh Dương Thị từ nước Pháp trở về New York chủ trì một cuộc triển lãm kim cương đỉnh cấp, tiểu đội của Gwen mới bắt đầu bận rộn. Sản nghiệp của Dương Thị ở nước Mỹ chủ yếu là trang sức, dưới trướng bọn họ có không ít nhà thiết kế trang sức hàng đầu, thiết kế của mỗi quý thể nào cũng khơi lên một làn sóng trong xã hội thượng lưu Mỹ. Mà người thừa kế của Dương Thị, Dương Dịch, từ Ý du học trở về, hội triển lãm lần này cũng là Dương Thị vì chính thức đẩy cậu ta lên sàn mà cử hành.

Tên tiếng Anh của Dương Dịch là Dean, xem ảnh chụp thì chính là công tử thanh lịch, ngũ quan góc cạnh mà tinh tế, nhìn rất có cảm tình, chỉ sợ mỹ nữ quỳ gối dưới gấu quần tây trang vô số.

“Nghe nói Dean Dương đó rất có tài hoa, không chỉ phi thường có nghiên cứu đối với phương diện kim cương trang sức, mà còn thông hiểu ngôn ngữ bốn nước.” Một tổ viên nữ mãi mê ngắm ảnh chụp của Dương Dịch hiển nhiên là đã động tâm.

“Ồ, ngôn ngữ bốn nước nào?” Gwen hỏi.

“Tiếng Anh, tiếng Trung, tiếng Pháp, tiếng Ả Rập.”

“Vậy tính là gì, ngôn ngữ mà Chow của chúng ta hiểu cũng không ít a!” Gwen bá cổ Chu Trù nói, “Cậu không phải nói được ngôn ngữ sáu nước sao?”

“Sáu nước?” Nữ đồng nghiệp sưng sốt, “Chow, cậu lợi hại như vậy? Sáu loại ngôn ngữ nào?”

“Sếp nói điều đó.” Chu Trù hơi hơi mỉm cười.

“Nói điều cái gì, tiếng Anh, tiếng Trung, tiếng Pháp, tiếng Ả Rập cộng thêm tiếng Đức với tiếng Tây Ban Nha. Tôi xem sơ yếu lý lịch của cậu cũng giật nảy mình.” Gwen nhếch khóe miệng, nháy mắt với nữ tổ viên nọ, “Cho nên còn hơn là yêu thích loại công tử ăn chơi chỉ nhìn được bề ngoài, không bằng thích Chow của chúng ta.”

Trong nhất thời, tất cả tổ viên đều bật cười ha hả.

Kỳ thật Dean Dương và cả cái Dương Thị đằng sau cậu ta cũng chẳng có gì đáng giá để Interpol lưu ý, vấn đề chính là trong số những bạn hàng của Dương Thị có mấy vị là con cá sấu bự trong giới vũ khí. Hơn nữa trang sức châu báu Anson Lorenzo sở hữu, bất kể là dùng để sưu tầm hay là lấy lòng bạn hợp tác hoặc

phụ nữ, đều đến từ Dương Thị. Ngoại trừ Anson, còn có nữ trùm sò vũ khí của Nga – Eva Hoffsky, nhà Phansmin của nước Anh cùng với nhà Pejic của Ý.

Mà bạn gái lần này của Dean Dương, chính là Eva. Người phụ nữ này đã hơn bốn mươi tuổi, không ai biết cô ta dùng phương pháp bảo dưỡng gì, bất kể là dáng người hay là khuôn mặt, đều bảo trì bộ dáng lúc hai sáu hai bảy. Kể thần phục dưới váy cô không ít, nghe đồn cô ta và Anson cứ cách một đoạn thời gian lại cùng hưởng đêm đẹp trên du thuyền tư nhân của cô ta.

Về phần những vụ bê bối *** này là thế nào đã không còn quan trọng nữa, thế nhưng triển lãm kim cương lần này sự xuất hiện của Eva không tránh khỏi sẽ có một ít giao dịch ngầm, thậm chí hết thảy chính là Eva tung hỏa mù vì giao dịch.

“Chức trách của tổ chúng ta là gì?” Chu Trù hỏi.

“Yên tâm, lần này chúng ta không cần vào sinh ra tử đâu, nhiệm vụ chính là giám sát Dean Dương. Xác định giữa cậu ta và nhà buôn vũ khí phải chăng có bất cứ liên hệ gì vượt ra ngoài quan hệ làm ăn chân chính không. Nếu có, vai diễn của cậu ta là gì.” Gwen vừa nói vừa bật máy chiếu hình, bắt đầu xác định rõ phạm sự của mỗi cá nhân.

Mà vai diễn Chu Trù sắp sấm lại là phục vụ sinh ở hội trường, phụ trách tiếp champagne cho các quyền quý phú hào có mặt.

“Hey, Chow, nói không chừng cậu có thể cứ thế mà câu dẫn được một quý cô nhà giàu đó đấy!” Một tổ viên nửa đùa nói.

Chu Trù đi đến bên cạnh Gwen, huých vai hấn hỏi, “Sếp, tên kia cũng sẽ đến sao?”

“Cậu là chỉ Anson Lorenzo à?” Gwen nhếch khóe miệng, “Đừng lo, cái tên phiền phức đó có hoạt động từ thiện phải tham dự, anh ta phải làm chuyện mà anh ta am hiểu nhất.”

“Ồ, giả trang công dân Mỹ chính trực thiện lương giàu lòng nhân ái.”

Gwen mạnh mẽ quàng lấy Chu Trù, một bộ cảm khái, “A, trong số nhiều cấp dưới như vậy, chỉ có suy nghĩ của cậu và tôi là cùng lối nhất!”

Chu Trù cúi đầu, không hề không biết thẹn nói cho Gwen bản thân suýt chút nữa đã viết báo cáo xin điều tổ rồi.

Hội triển lãm tiêu thụ được tiến hành ở một nhà trưng bày, khách mời có mặt không phú cũng quý, vì đảm bảo cho kim cương bày ra, mỗi quầy trưng bày đều lắp tia hồng ngoại. Tuy rằng đây là một cuộc triển lãm chứ không phải là tiệc tối, thế nhưng thức ăn được chuẩn bị ở hiện trường tuyệt đối tinh xảo.

Trong cuộc triển lãm này vật trưng bày quý giá nhất đó là Nước Mắt Thần Mặt Trời ở chính giữa được đặt bằng ***g pha lê do bốn tên vệ sĩ thủ hộ. Đây là viên kim cương vàng lớn nhất trên thế hiện nay, chỉ là giá trị của viên đá không thôi đã cao đến chục triệu rồi.

Mark ngồi trước máy giám thị nói với Chu Trù, “Hey, người anh em, có thể lấy giúp chút đồ ăn đến đây không.”

“Cậu thế nào lại không bảo tôi giúp cậu lấy mấy viên kim cương đến nhỉ?”

Buổi triển lãm này tuyệt đối được xưng là bữa tiệc của thị giác. Không ít người mẫu nam nữ tuần mỹ trình diện, trên người họ đeo trang sức do Dương Thị thiết kế, dáng vẻ liêu nhân.

“Dương Thị thật đúng là lớn mật, trang sức đeo trên người người mẫu cũng không sợ có đi mà chẳng có về?” Thanh âm của Mark nghe ra như là đang ăn bỏng ngô.

“Đồ ngốc, trên những trang sức đó đều có ký hiệu đặc thù, cho dù trộm được ra ngoài thì một khi bán đi liền bị tóm gọn. Món trang sức giá trị xa xỉ chân chính ngộ nhờ bị trộm đi có thể được cắt ra bán đều đã được đặt kín ở bên dưới ***g pha lê rồi.” Chu Trù tốt bụng phổ cập tri thức giúp Mark.

Dean Dương lên đài.

Cậu ta so với trên ảnh có vẻ càng thêm chói mắt, giờ tay nhấc chân cũng là một loại phong độ. Tuy rằng nếu so tuổi thì cậu ta không sánh bằng Anson Lorenzo, nhưng nhất là nét ám muội như có như không trên khóe môi kia đã khơi dậy sự nhận nhận trong lòng người.

Mà người phụ nữ tóc vàng nhỏ nhắn chọc người thương yêu đang khoác tay cậu ta, chính là Eva Hoffsky.

Chu Trù thừa nhận chính mình kinh ngạc vô cùng, so với Anson, bộ dáng của Eva càng khó khiến người ta nghĩ đến cô ta là một kẻ buôn lậu vũ khí. Đặc biệt là ánh mắt của cô ta, vẻ thuần mỹ giống như ngân nước.

Hội triển lãm tiếp tục, khách khứa vừa thưởng thức vừa bình luận đủ đường, đặc biệt là những người phụ nữ có mặt tỏ ra đặc biệt cao hứng. Không khó tưởng tượng người đàn ông bên cạnh họ làm thế nào đập tiền xuống lấy lòng bọn họ. Chu Trù bận gần chết, không ngừng bưng khay luồn lách giữa những người nổi tiếng, cẩn thận lưu ý mấy nhân vật mục tiêu.

Thẳng đến khi Mark nhắc nhở nói, “Hey, Chow. Dean Dương và Eva sắp rời khỏi hội trường rồi kìa.”

Chu Trù theo chỉ dẫn của Mark, trông thấy hai người đang tay trong tay đi ra khỏi hội trường. Cậu nâng khay đi ra cửa, có phải là khách khứa đem ly rượu đặt lên trên khay của cậu hay không, mà cậu chỉ có thể thật kiên nhẫn mà cười, mãi đến khi ra đến cửa.

Tiện tay đem chiếc khay đặt ở cái bàn cạnh cửa, Chu Trù nhìn bóng lưng của hai người kia. Cậu không thể bám theo quá gần, nếu để Eva nổi lên nghi ngờ thì liền công sức đổ bể ngay. Ở đây có vài gian phòng, là nơi để cho khách khứa nghỉ ngơi.

Thính lực của Chu Trù còn nhạy bén hơn người thường, cho dù ở cự ly này, cậu vẫn có thể mơ hồ nhận biết được nội dung cuộc nói chuyện của Dean Dương và Eva.

“Eva, vì sao tôi không thể chứ?” Gọng nói của Dean Dương có mấy phần nài nỉ, xem ra cậu trai trẻ anh tuấn này cũng phải quỳ gối dưới sức hấp dẫn của Eva rồi.

6. Chương 6

Chu Trù dựa vào tường, duỗi ngón tay đặt trên nơ cổ của mình, ngộ nhỡ có người hỏi cậu sao lại trốn ở hành lang, cậu cũng có cái cớ nói bản thân đang chỉnh lý y phục.

“Dean, cậu nhỏ hơn tôi nhiều lắm, tôi không có hứng thú với các chàng trai nhỏ hơn mình.” Thanh âm của Eva chậm rãi, mang theo vài phần trấn an, xem ra cô thực sự coi Dean là con nít.

“Như vậy Anson Lorenzo thì sao? Tuổi hắn ta cũng nhỏ hơn cô, thế nhưng cô lại ưu ái hắn không phải sao? Hay là vì biểu hiện trên giường của hắn?”

Chu Trù lắc đầu, cậu Dean này quá xóc nổi rồi, loại phụ nữ đã từng trải qua sóng to gió lớn giống như Eva này sẽ không yêu thích.

“Anson sao? Anh ta còn đa mưu túc trí hơn tôi. Tôi thích vẻ điên cuồng và bình tĩnh của anh ta. Đợi khi cậu lớn đến cái tuổi của anh ta cũng chưa chắc đã có hương vị của anh ta đâu.” Giọng nói của Eva mang ý cười, nói không rõ là vì nhắc đến Anson hay là bởi vì tính trẻ con của người trước mắt, “Dean, tìm một người con gái thích hợp với cậu mà hưởng thụ cuộc sống đi.”

“Eva, tôi chỉ muốn...”

“Được rồi, đề tài này kết thúc ở đây. Tôi phải đi về hội trường, có mấy người bạn mà tôi muốn vui vẻ cùng họ tán gẫu chút.” Eva xoay người đi tới, Chu Trù không thể không chạy nhanh về hội trường.

“Tình huống thế nào?” Trong tai nghe truyền tới thanh âm của Mark.

“Dean Dương bị Eva bỏ rồi.” Chu Trù qua quét thỏa mãn tâm lý hóng hớt của Mark, tiếp tục bưng khay thực hiện chức trách làm phục vụ sinh.

Eva tư thái yếu điệu, viên kim cương màu lam trên cổ phối hợp với làn da trắng sứ của cô, có vẻ càng động lòng người.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt Chu Trù, mím môi mỉm cười, vươn tay lấy qua một ly champagne, “Cậu tên là gì?”

Chu Trù rất tự nhiên mà đáp lại một nụ cười, “Tôi tên là Ethan.”

“À, Ethan. Cậu thực sự rất đẹp trai.” Ngón tay Eva mang theo tính dụ hoặc gảy lên chiếc nơ cổ áo của cậu, sau đó thì giống y như nước chảy lại lần nữa dung nhập vào trong nhóm tân khách.

Trong tai nghe lần nữa truyền đến tiếng trêu ghẹo của Mark, “À há, Eva bảo cậu rất đẹp trai kìa. Người anh em, nói tôi nghe xem tâm tình của cậu thế nào?”

Chu Trù không để ý đến Mark.

Ngay sau đó trong tai nghe truyền đến thanh âm của Gwen, “Hey, Chow, tôi muốn cậu đến phòng nghỉ số 4 một chuyến, nếu như nguồn tin của chúng ta là chính xác, sau bữa trưa, Eva hẳn sẽ ở nơi đó hẹn gặp với mấy người mua có mục đích. Cậu đi thăm dò một chút xem phòng vệ ở nơi đó ra sao đi.”

Chu Trù bất động thanh sắc dạo nửa vòng trong hội trường, đi ra cửa.

Cậu nâng khay đi đến nơi gọi là phòng nghỉ số 4, ở cửa hai gã người Nga đô con đứng tại đó, muốn không kinh động bất kỳ ai tiến vào rất khó khăn. Trong vòng bao mươi giây quật ngã bọn họ đối với Chu Trù thì không phải chuyện khó, thế nhưng Eva nhất định sẽ hủy bỏ cuộc đàm thoại buổi chiều, ngay khi Chu Trù nâng khay đi tới, hai tên vệ sĩ rõ ràng rất cảnh giác mà đem tay đặt ở bên hông, chuẩn bị rút súng bất cứ lúc nào.

Chu Trù đi đến trước cửa phòng nghỉ số 3, nâng tay gõ cửa, “Ngài Dương, xin hỏi ngài ở bên trong sao?”

“Vào đi.”

Chu Trù vặn cửa đi vào, người trẻ tuổi vừa rồi còn hào hoa phong nhã giờ đây ngồi trên sofa hút thuốc, có vài phần bộ dáng sa sút. Xem ra, cậu ta thực sự thích Eva Hoffsky rồi.

Đặt champagne xuống trước mặt cậu ta, Chu Trù nhẹ giọng nói, “Ngài Dương, đây là rượu cô Hoffsky bảo tôi đưa đến, cô ấy nói có lẽ ngài cần thả lỏng một chút.”

Dean Dương ngẩng đầu lên bất đắc dĩ mà cười, “Ồ? Cửa cô ấy tặng cho tôi. Thật khó có khi được cô ấy săn sóc.”

Chu Trù giả bộ thu dọn gian phòng này, thật ra là điều tra xem có khả năng gì từ phòng số 3 đi vào phòng số 4 hay không, cho dù là phương pháp đặt vào một cái máy nghe lén. Thế nhưng thật đáng tiếc, ngoại trừ cánh cửa sổ đối diện cửa ra vào kia thì chẳng có con đường nào khác. Nếu như bản thân thừa dịp sau khi Dean Dương rời đi, từ cái cửa sổ đó đến cửa sổ phòng số 4, cậu cá rằng nhất định sẽ có người trông thấy. Hơn nữa cửa sổ phòng số 4 nhất định là khóa lại rồi.

Dean Dương đem một tờ giấy bạc 100 đô la đặt vào trong khay, “Đi ra đi, tôi muốn một mình yên tĩnh một lát.”

Chu Trù nói một câu, “Cảm ơn ngài Dương.”

Xoay người rời khỏi gian phòng, Chu Trù nhỏ giọng nói, “Sếp, căn phòng rất nghiêm mật, không có cơ hội đi vào.”

Ngay tại khoảng cách cậu đi chưa được năm mét, sau lưng phát ra một tiếng nổ vang dội.

Không kịp quay đầu xem xảy ra chuyện gì, cả người Chu Trù đã bị khí lưu hất bay ra.

Uy lực của quả bom này rất lớn, luồng nhiệt nóng bỏng thiêu đốt Chu Trù, trong chớp mắt khi rơi xuống đất xương cốt toàn thân đều như muốn vỡ vụn ra. Mảnh gạch lả tả rơi lên người Chu Trù, bản năng khiến cậu tự bảo vệ mình ở mức độ lớn nhất. Trong mơ hồ, cậu thấy gian phòng số 4 đã bị nổ banh, hai tên vệ sĩ đứng ở trước cửa bị nổ đến thi cốt chẳng còn.

Thế nào lại là bom...

Chu Trù ngã ở trên đất, muốn thử vịn đứng lên, nhưng cũng chỉ là trở mình một cái mà thôi.

Tư duy một mảnh hỗn độn, đã có người chạy đến, hô to gọi nhỏ ở bên tai cậu, thế nhưng Chu Trù đều không nghe thấy.

Từ sau khi gặp gỡ Anson Lorenzo... bản thân trong vòng nửa năm bị nổ thương ba lần...

Nhưng hết thấy đều không quan trọng nữa, nếu như cậu chết đi, không có người nhà khóc thương cho cậu... Chỉ mong người đội trưởng Gwen ấy nhớ được sở thích của cậu, ngàn vạn lần đừng mang hoa cúc đến trước bia mộ cậu thăm viếng... Cậu siêu cấp không thích mùi hoa cúc.

Anson đang ở nơi bán hàng từ thiện đột nhiên ngón tay nhúc nhối một trận, dọc theo thần kinh tiến vào nơi sâu trong đại não của anh.

Người chủ trì đang ở trên đài bán đấu giá thuyết minh món đồ cất trữ, đấu giá bắt đầu. Tiếng trả giá bên cạnh liên tiếp không ngừng, Anson lại cảm giác bản thân tựa hồ bị ngăn cách bên ngoài cái thế giới ấy.

Richard trầm mắt nhìn phản ứng của Anson, anh ta nhớ Anson từng bảo rất thích miếng ngọc bội nọ, bởi vì là tín vật định tình của vị công chúa cổ đại Trung Quốc nào đó với tướng quân, hình như còn có cả một câu chuyện phi thường cũ rích. Lúc Anson xem sách tuyên truyền đã hưng trí bừng bừng nói phải giành được nó tặng cho Chu Trù. Tuy rằng Richard từ tận đáy lòng cảm thấy Chu Trù sẽ chẳng hề cảm kích.

Richard vừa muốn vỗ Anson đang thất thần, di động của anh đột nhiên rung lên, Anson giật mình một cái, trở về thế giới hiện thực. Dây số hiển thị là đến từ Eva. Anh ưu nhã mà cười, “Àlo, Eva thân mến, triển lãm kim cương của cô quá không thú vị, cho nên nhớ tôi rồi sao?”

“Có người ý đồ nổ chết tôi.” Thanh âm của Eva trầm lạnh.

Tiếng trả giá bán hàng từ thiện vang lên, Anson đứng dậy yên lặng rời đi, Richard theo phía sau anh, hai người đi đến hành lang.

“Cô đang hoài nghi tôi sao? Bởi vì tôi là vị khách duy nhất được cô mời mà lại không tham gia triển lãm?” Anson gọi lên một nụ cười.

“Tôi nghĩ không ra bản thân có nguyên nhân gì để bị anh diệt trừ. Khả năng duy nhất chính là đối thủ Massive của anh, muốn lấy tôi ra xả giận.”

“Đừng nói như vậy, đối thủ của tôi chẳng lẽ không phải là đối thủ của cô? Buổi tối tôi qua gặp cô.”

“Không cần, cảnh sát quốc tế ở hội trường, vụ nổ này vừa lúc nổ thương một gã cảnh viên. Trong thời gian này anh tự mình cẩn thận thêm chút.”

Nói xong, liền gác điện thoại.

“Cảnh sát quốc tế sao?” Anson nheo mắt lại, gọi một cuộc điện thoại, không gọi được.

“Thưa ngài, thế nào rồi?”

“Không việc gì.” Anson đem điện thoại nhét vào trong túi, trở về hội trường bán đấu giá.

Sau đó, Anson vẫn mỉm cười mà xem đồ triển lãm không ngừng thay đổi, ngay cả người chủ trì cũng đang thấy kỳ quái tại sao khách hàng lớn nhất buổi đấu giá từ thiện này Anson Lorenzo tựa hồ mất đi hứng thú trả giá, hoàn toàn tương phản với con người vùng tiền như rác trước đây.

“Thưa ngài, không có đồ triển lãm ngài thích sao?” Richard nhỏ giọng hỏi.

“Không hề.” Nụ cười trên môi Anson không đổi, nhưng Richard biết được ông chủ của anh ta không vui vẻ lắm.

“Thưa ngài, là Massive đang khiến ngài phiền lòng sao?”

“Anh đang nói đùa đấy à?” Anson nhướn mày.

Lúc này trên đài một miếng cổ bích Trung Quốc đang được tranh mua, vừa mới có người hô lên “Mười vạn đô la Mỹ”.

Anson nâng tay, tùy ý nói ra “Một triệu.”

Cả sảnh đấu giá im phắc đi, người chủ trì sau khi đếm xong hai giây, liền vội nói, “Một triệu lần một! Một triệu lần hai! Còn có ai ra giá cao hơn không? Miếng cổ bích Trung Quốc này liền thuộc về ngài Lorenzo!”

Anson nhếch khóe miệng đứng dậy, tất cả người mua đều nhìn về phía người ra giá điên cuồng này.

“Đi thôi, Richard, cuộc đấu giá này thật chẳng thú vị.”

Anh hai tay rút túi quần, nghênh ngang mà đi.

“Ngài Lorenzo! Cổ bích của ngài...”

“Lát nữa tôi sẽ đưa chi phiếu tới!”

Đi vào trong thang máy, Richard nhỏ giọng nói, “Thưa ngài, ngài từng nói cho dù ngài phú khả địch quốc, cũng sẽ không tùy tiện lãng phí tiền. Miếng cổ bích Trung Quốc vừa rồi, rất rõ ràng không đáng giá một triệu.”

“Đó là tiền của tôi, tùy tôi quyết định xài ra sao.”

“Nhưng mà tôi nhớ cái ngài bảo thích trước đây là miếng ngọc bội nọ, chứ không phải là cổ bích.”

“Miếng ngọc bội đó đâu?” Anson dùng bước nhìn chằm chằm mặt Richard hỏi.

“Lúc đấu giá ngài vẫn ngây người suốt, bây giờ hẳn là bị người khác mua đi rồi.”

“VẬY à, anh đi liên lạc với người mua đó rằng tôi nguyện ý bỏ ra gấp đôi giá thỏa thuận đem nó mua lại.”

Richard nhếch khóe miệng.

Cửa thang máy mở ra, bọn họ đi đến đại sảnh. Anson như là đột nhiên hứng khởi mà dừng bước, bảo Richard, “Tra giúp tôi một chút, trong buổi triển lãm kim cương của Dương Thị hôm nay, những người bị nổ chết và bị thương có những ai?”

Richard khe khẽ thở dài một hơi, “Vâng, thưa ngài.”

Hai giờ sau, Anson trở về biệt thự của mình. Trong phòng khách đặt máy hát, âm nhạc dung nhập vào trong không khí, anh bưng một tách hồng trà đứng trước một bức tranh hiện đại mới treo lên, ánh mắt lưu luyến quên về, tựa hồ phi thường yêu thích.

Mà bức tranh hiện đại này cùng bức trước kia giống nhau như đúc.

“Thưa ngài, vụ nổ trong cuộc triển lãm kim cương của Dương Thị, người bị nổ chết bao gồm hai người vệ sĩ của cô Eva Hoffsky, tôi tin rằng ngài đối với tên tuổi của bọn họ không có hứng thú.” Richard đi đến phía sau anh, cầm đi động nói.

“Ừ, còn gì nữa.” Ánh mắt nhìn như dịu dàng của Anson liền lạnh đi.

“Người thừa kế của Dương Thị – Dean Dương bị nổ thương, hiện nay còn đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, vẫn chưa qua khỏi thời kỳ nguy hiểm.”

“Ừm... Tôi rất thích công nghệ chế tác kim cương của Dương Thị, gọi điện thoại cho ông Dương, biểu thị sự quan tâm của tôi một chút.”

“Còn có...” Richard hơi ngập ngừng, tiếp tục nói, “Lần này Interpol xuất động bao gồm cả tiểu đội của Gwen. Cảnh quan Chu Trù lúc vụ nổ bởi vì khoảng cách với tâm vụ nổ quá gần, cho nên... Tin tức vừa mới nhận từ bệnh viện, cậu ấy đã qua đời.”

“... Khi cậu ấy đi có thống khổ không?” Ngữ điệu Anson như cũ, ý cười nơi khóe mắt đuôi mày lại lạnh giá đi.

“Ồ...”

“Anh biết tôi trước này không thích nói lời thật, thế nhưng tôi thích người khác nói lời thật với tôi.” Anson xoay người lại, tựa vào bức tranh kia nhìn thẳng Richard.

“... Nghe nói diện tích bị bỏng hơn 50%...”

“VẬY ĐÚNG LÀ RẤT THÔNG KHỔ.”

“Cũng không hẳn, khi vụ nổ kết thúc cậu ấy đã hôn mê rồi, đến khi qua đời cậu ấy cũng không tỉnh lại, có lẽ cậu ấy cái gì cũng không cảm thấy được.”

Anson khẽ cười một chút, có chút ý vị trào phúng.

“Cậu ấy thông khổ không cũng không quan trọng, bởi vì cậu ấy đã chết rồi.” Anson đặt tách hồng trà xuống, ngồi lại sô pha, “Hương vị hồng trà hôm nay không ngon lắm, ngày mai đổi một loại khác đi.”

“Thưa ngài, ngài vẫn luôn uống loại hồng trà này.”

“Thế nhưng tôi bây giờ không thích nữa.”

“Ngài là đang khổ sở vì Chu Trù sao?”

“Richard,” Thanh âm của Anson kéo thật dài, “Đây giống như là một trò chơi, mới đầu rất phấn khích rất hấp dẫn người ta, kết quả thì đến quá nhanh lại nhằm chán vô vị.”

“Nhưng mà không sao, lần sau tổ trưởng Gwen sẽ mang người mới đến tìm ngài gây phiền phức, nói không chừng ngài sẽ lại tìm được một trò chơi thú vị khác.”

“Có lẽ vậy.”

“Mặt khác... Thưa ngài miếng ngọc bội kia đã mua lại rồi, ngài có muốn xem một chút không?”

“Để ở trên bàn của tôi đi.”

Đêm ấy, Anson ngồi trước máy tính, trên màn hình là dáng vẽ cạo râu của Chu Trù. Nước sôi sau khi cạo râu cậu dùng giá rất rẻ, Anson từng thấy rất hứng thú mà mua về thử. Sau khi dùng da rất căng, ngay cả loại hương thơm nhàn nhàn đó cũng biến chất. Chu Trù ở trên hình vừa lúc rửa trôi bọt kem còn dư trên mặt, nhìn biểu tình của cậu tựa hồ còn ngâm nga bài hát, nụ cười sáng sủa. Chuột trong tay Anson nhấn một cái, hình ảnh liền dừng lại ở một khắc đó.

Thật lâu sau, Anson đột nhiên dề lại trán mình rồi bật cười.

7. Chương 7

Một năm sau, sân bay quốc tế, một người trẻ tuổi tuấn dật đang đi ra đại sảnh sân bay. Trên mặt cậu đeo một cặp kính râm màu mực, tuy rằng không nhìn thấy đôi mắt, thế nhưng từ cái mũi và đôi môi của cậu cũng có thể đoán rằng sau khi gỡ cặp kính xuống có thể mê đảo không ít phụ nữ, trên hai bên vành tai cài khuyên tai kim cương nho nhỏ, điều này cũng không khiến cho cậu lộ vẻ ảo lá, ngược lại còn làm tăng thêm vài phần khí độ quý tộc. Trên người cậu là một chiếc áo tây trang nhàn nhã màu ka ki tùy ý, quần bò màu lam đậm càng tôn lên đôi chân thon dài.

Lúc này, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi đi tới, “Này, chàng trai, có thể trò chuyện với cậu một chút không? Tôi cam đoan không có ác ý.”

“Được thôi, thưa ngài, tôi cho ngài thời gian hai phút.” Người trẻ tuổi buồn cười mà dừng lại, động tác xem đồng hồ biểu thị cậu đang vội, nhưng ngữ điệu nói chuyện lại phi thường có kiên nhẫn.

“Chiều cao và khí chất của cậu đều cực kỳ thích hợp làm người mẫu, đây là danh thiếp của tôi, xin cậu hãy nhận lấy.”

“Được, cảm ơn.” Người trẻ tuổi lễ phép mà cất danh thiếp vào trong ví mình.

“Có thể mời cậu uống tách cà phê thuận tiện trò chuyện chút chứ?”

“Xin lỗi.” Người trẻ tuổi nhìn đồng hồ đeo tay, “Hai phút đã hết rồi.”

Lúc này, một người phụ nữ lạnh lùng xinh đẹp mặc bộ đồ màu đen đi tới, “Cậu Dean Dương, tôi đã chờ cậu nửa tiếng rồi, vậy mà cậu bây giờ còn nhàn nhã thoải mái trò chuyện với người không quen biết?”

“À, xin lỗi nhé, Leila. Quý ông này thoát nhìn rất thành khẩn.”

“Như vậy sự chờ đợi của tôi là không thành khẩn sao?” Chân mày của Leila nhướn lên, nhìn về phía người trung niên kia, “Thưa ngài, xin chào ngài. Vị này là người kế thừa xí nghiệp trang sức Dương Thị nổi tiếng New York – Dean Dương, cậu ấy không cần trở thành người mẫu, ca sĩ, diễn viên, mỗi năm có hơn năm triệu vào tài khoản, kiến nghị của tôi chính là ngài không bằng đi tìm ứng cử viên khác ngoài cậu ấy chịu xoay mặt tạo dáng trước máy ảnh đi thôi.”

“A, thực sự rất xin lỗi.” Người trung niên có chút lúng túng.

Trái lại thì Dean Dương vẫn cứ nho nhã lễ độ, “Tôi từng nghe qua công ty của ngài, đã khai thác được rất nhiều người mẫu có tiềm năng, được xưng là Dreamworks của giới thời trang. Nếu như có cơ hội mong được hợp tác cùng quý công ty, đương nhiên là trên phương tiện triển lãm trang sức.” (xưởng phim Dreamworks)

“A, cảm ơn!”

Lòng kiên nhẫn của Leila đã bị diệt sạch rồi, cô khoác cánh tay Dean Dương, đem cậu lôi đi.

Ngồi vào trong xe, Leila bắt chân lên, “Cảm giác thế nào?”

“Rất tốt.” Dean tháo kính râm xuống, bên trán cậu có một vết sẹo chừng hai centimet, cũng không dữ tợn, lại tăng thêm mấy phần cảm giác thần bí cho ngũ quan.

Lúc này, trong tai truyền đến giọng nói hơi hơi lạnh lẽo.

“Cảnh quan Chu Trù, hiệu quả của máy liên lạc kiểu mới này thế nào?”

“Phi thường hoàn mỹ.” Ngón tay của người trẻ tuổi vuốt nhẹ lên trang sức kim cương trên vành tai, cong khóe miệng.

“Vậy thì bữa tiệc tối nay, chúc cậu may mắn.”

Đúng vậy, giờ đây người trẻ tuổi ngồi trên xe giống Dean Dương như tạc chính là Chu Trù.

Sau vụ nổ một năm trước, Chu Trù tỉnh lại trong bệnh viện. Vị trí từ vai trái đến ngực của cậu đã bị nhiệt độ cao nướng cháy để lại sẹo, khi ngã xuống đất xương sườn bị gãy, thêm cả những chỗ bị thương linh tinh lặt vặt khác nữa. Ngay khi bọn Gwen chạy đến, trông thấy cậu máu thịt mơ hồ nằm ở nơi đó, nhìn mà phát hoảng. Gwen cho rằng cậu sẽ chết, thế nhưng cậu lại là người bị thương nhẹ nhất trong vụ nổ đó, cũng là người còn sống sót duy nhất.

“Hey, người anh em!” Gwen ở ngoài phòng bệnh trông nom cậu đằng đằng suốt bốn ngày, thứ mà ngay ở một khắc nọ khi Chu Trù mở mắt ra trông thấy chính là khuôn mặt cực độ tiêu tụy của cái người này.

“Đây là thiên đường... hay là địa ngục...”

“Nơi này là nhân gian.”

Một tháng sau, thương thế của Chu Trù chuyển biến tốt. Người phụ trách phân bộ Interpol ở New York tự mình đến thăm cậu.

Giờ phút này, ngoại trừ bên cạnh chiếc giường của Chu Trù, còn có một ông lão trên dưới sáu mươi tuổi — Dương Cẩm.

Vụ nổ đó, đứa con trai duy nhất của ông – Dean Dương bị bỏng mức độ nặng, sau ba ngày trải qua thống khổ cực độ thì mất. Điều này đối với người già mà nói là đả kích trí mạng. Ông bây giờ cái gì cũng đều chẳng thiết, ngoại trừ báo thù cho con trai mình.

Ông cung cấp cho Interpol một khoản kén xù, chính để nhằm tìm ra hung thủ đặt bom và cả đem hấn hoặc bọn hấn ra trước công lý.

“Làm một người làm ăn, tôi luôn rất cẩn thận, trước nay không đến những giao dịch sau màn đen. Tôi muốn việc làm ăn của tôi và kim cương của tôi trong suốt như nhau. Thế nhưng cho dù như vậy, con trai tôi vẫn bị...” Khi ông lão nhắc tới điểm này, thân thể run rẩy, nước mắt rơi xuống.

Chu Trù là người sống sót duy nhất trong vụ nổ lúc ấy, ngoại trừ khuôn mặt bị bỏng thương, có thể sống đã là vận hạnh trong bất hạnh rồi.

“Tôi rất tiếc, thưa ngài.”

Chu Trù vẫn nhớ Dean Dương, đó là một người trẻ tuổi tựa như trang sức, lộng lẫy nhưng cũng không phóng túng, cuộc sống của cậu ta vốn nên là đơn giản, nhưng lại đi say mê một người đàn bà nguy hiểm.

“Thế nhưng bây giờ cậu có thể giúp tôi.”

“Giúp ngài?”

“Tôi muốn cậu trở thành con trai tôi — Dean. Dương Thị có thể giúp cậu tiếp cận những kẻ buôn vũ khí đó, cậu có thể sưu tập tư liệu từ bên trong...”

“Đợi chút... Tôi phải làm thế nào để trở thành con trai ngài?” Chu Trù mơ hồ cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quặc, bởi vì nán lại trong phòng bệnh của cậu ngoại trừ đội trưởng Gwen ra, còn có người phụ trách của phân bộ New York – Owen Lister.

“Khuôn mặt của cậu cần phẫu thuật chỉnh sửa, bác sĩ có thể đem cậu chỉnh dung thành bộ dáng của Dean.”

“Cái gì?” Chu Trù cất cao ngữ điệu, nhìn về hướng Gwen cùng Lister, “Cái này... Ngài Dương, ngài có phải là thương tâm quá độ rồi không?”

Owen Lister ra dấu tay, ý bảo Chu Trù hãy nghe ông Dương nói hết đã.

“Có lẽ cậu cũng không hề phát giác, cậu cùng Dean giống nhau cực kỳ. Hai đứa đều là nhóm máu A, chiều cao của hai đứa đều là một mét tám lăm, Dean hiểu được ngôn ngữ bốn nước, mà những ngôn ngữ cậu nắm vững so với nó còn nhiều hơn hai loại. Dean biết đàn dương cầm, nhưng mà nó chỉ học ba năm, đứa nhỏ đó đối với dương cầm không cảm thấy hứng thú. Mà căn cứ vào sự điều tra của tôi về cậu, mẹ cậu là một tay đàn dương cầm xinh đẹp, trước khi bà qua đời cũng từng dạy cậu dương cầm...”

“Đủ rồi...” Chu Trù nhắm mắt lại, “Cho dù như thế, tôi cũng không thể chân chính trở thành Dean Dương! Nhiều người quen biết cậu ấy như vậy, chung quy là sẽ bị lộ!”

“Cho nên sau khi phẫu thuật, tôi sẽ đem tất cả những người quen biết Dean, thói quen của họ, phương thức nói chuyện của họ đều giao cho cậu.”

“Chúa ơi... Tôi sao có thể đáp ứng điều hoang đường này chứ...”

“Cha mẹ cậu qua đời là bởi vì một vụ tai nạn xe cộ, thế nhưng kẻ gây họa đã bỏ trốn, đến bây giờ vẫn chưa tìm ra, mà tôi đã biết hắn là ai rồi, nếu như cậu nguyện ý giúp tôi, thì tôi cũng sẽ đem đáp án nói cho cậu.”

“Cái gì?” Chu Trù ngẩn người.

“Tôi cá, trên thế giới này chỉ có tôi biết hắn là ai. Cậu có thể cẩn thận cân nhắc có muốn đáp ứng yêu cầu của tôi hay không.” Ông Dương chống ba-toong rời khỏi phòng bệnh.

Chu Trù nhìn về phía Gwen, “Đầu tôi không có vấn đề chứ? Ông ấy muốn đem tôi chỉnh dung thành Dean Dương? Còn lấy vụ tai nạn xe cộ của mẹ tôi đến uy hiếp tôi?”

“Cũng không phải gay go như vậy.” Gwen nhún vai, “Chỉ ít cậu Dean kia là một tên đẹp trai, làm Dean Dương, cậu có thể hưởng thụ cuộc sống mà trước đây chưa từng hưởng thụ.”

“Gwen!” Chu Trù phát cáu, cũng bởi vậy mà động đến vết thương, cả người ngã lại giường.

“Chow, tôi biết ý tưởng của ông Dương rất hoang đường, ban đầu khi ông ta liên hệ tôi, tôi cũng cảm thấy khó mà tiếp thu. Thế nhưng sau khi tôi bình tĩnh lại, tôi lại nghĩ, đây có lẽ thực sự là một ý kiến hay.” Owen Lister tuổi chừng hơn năm mươi, ở trong tổ chức Interpol gần ba mươi năm. Ông từng phá rất nhiều vụ án, từng bắt được rất nhiều trộm mà túy và kẻ buôn lậu vũ khí, đầu của ông đã từng trong top 10 treo giải thưởng ở chợ đen. Cho dù ông đã chẳng còn dũng mãnh vô địch như thời trai trẻ nữa, thế nhưng tác chiến hậu phương vẫn đạt được sự tín nhiệm của cả phân bộ New York. Tựa như giờ phút này, trong mắt ông lập lòe một loại ánh sáng trầm tĩnh mà trí tuệ.

“Sao cơ...” Chu Trù nhướn mày, cậu không nghĩ tới người phụ trách phân bộ mà mình luôn luôn kính ngưỡng Owen Lister cư nhiên cũng cảm thấy đây là ý kiến hay?

“Chúng ta cần có người có thể tiến vào cái thế giới kia, chứ không phải là đứng ở bên ngoài thế giới của Anson cùng với Eva mà mò mẫm. Toàn cầu mỗi năm có bao nhiêu vụ giao dịch vũ khí, cậu và tôi nghĩ cũng chẳng dám nghĩ. Tôi trước nay chưa từng nghĩ tới hủy diệt cái thế giới đó, bởi nó là chuyện ngàn lẻ một đêm. Việc chúng ta làm bây giờ chính là khiến khói súng của thế giới đó đừng ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta và những người bình thường khác.”

“Cho nên thế nào? Chiếu theo cách nói của ngài như vậy... nếu như muốn duy trì sự cân bằng, một khi tôi trở thành cậu Dean Dương gì đó, tôi có phải sẽ sắm vai nhân vật đó mãi đến khi tôi chết hay không?” Chu Trù cảm thấy mình đang nằm mơ.

“Đương nhiên không phải. Cậu hẳn là đã biết tập đoàn tài chính Massive. Cái tập đoàn tài chính này dưới trướng có rất nhiều sản nghiệp, trình độ trải rộng cùng với thứ nhà Lorenzo sở hữu là như nhau. Hơn nữa rất rõ ràng, Massive ý đồ thay thế vị trí của nhà Lorenzo ở trong giới vũ khí, tuy rằng hai phiên đấu giá trước đều thất bại, thế nhưng lần sau chúng ta ai cũng đều không nói chính xác được.”

“Cho nên Interpol chúng ta đứng về phe nhà Lorenzo sao? Cho nên chúng ta và phần tử phạm tội là cùng một giuộc sao?” Chu Trù bắt đầu kích động lên, lời của Lister phá vỡ tín ngưỡng vốn có của bản thân đối với cái tổ chức này, cậu thậm chí còn hoài nghi rốt cuộc điều không bình thường là thế giới này hay là bản thân cậu.

“Được rồi, tôi bảo cậu thế này nhé. Anson Lorenzo là một kẻ điên, hắn kiếm tiền hắn đốt tiền hắn hưởng thụ cuộc sống, nhưng lòng tham của hắn có điểm cuối, tuy rằng lập trường không giống nhau thế nhưng hắn và chúng ta có quan điểm đồng dạng, đó chính là cân bằng. Nhưng mà một khi đổi sang người khác, có lẽ sự biến đổi của thế giới càng loạn thêm, cậu cảm thấy sẽ tốt hơn sao? Có lẽ chúng ta mỗi năm vì bắt bớ những kẻ đó mà đồng bạn hi sinh sẽ nhiều hơn so với hôm nay. Hành động của chúng ta lần này chỉ có một mục đích, chính là muốn biết rõ trong Massive đến tột cùng ai mới là ông chủ lớn. Trước khi kẻ đó quấy đảo đến trời long đất lở phải tìm ra hắn, tóm lấy hắn. Cậu có thể không ủng hộ cách nhìn của tôi đối với Anson Lorenzo, thế nhưng ông chủ sau màn của Massive chẳng lẽ không nên sa lưới sao? Kẻ đó cho nổ chết con trai của ông Dương, kế hoạch muốn đem hỏa tiễn vận chuyển sang nước khác, thậm chí ngày mai hắn có thể muốn đi buôn bán vũ khí hạt nhân sang quốc gia khác, ngay khi thời khắc không khống chế được đến, sẽ không phải cậu giả trang thành Dean Dương là có thể giải quyết được đâu.” Lister ngừng lại một chút, tựa hồ đã hạ quyết tâm rất lớn rồi mới mở miệng nói, “Nhớ Mary chứ? Cohen và cả Vincent nữa...”

“Nhớ, bọn họ và tôi cùng tổ.”

“Bọn họ đã từng cùng tổ với cậu.” Lister nhấn mạnh hai từ ‘đã từng’, mà Gwen lại cau mày, mờ hồ lộ ra thần sắc thống khổ.

“Làm sao vậy...” Chu Trù có một loại dự cảm chẳng lành.

8. Chương 8

“Hai giờ rạng sáng buổi tối hôm mà cậu bị nổ thương, bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ đi truy đuổi thân tín của Charles, kẻ đó biết địa chỉ nơi Charles cất giấu tên lửa, máy bay trực thăng do Cohen lái trên đường gặp phải cuộc tập kích bằng máy bay trực thăng của đối phương, căn bản không kịp né tránh, cho nên...” Lister không nói thêm gì nữa, Gwen ở một bên thoát nhìn càng thêm bi thương, nắm tay siết chặt kêu rằng rắc.

“...” Chu Trù cái gì cũng đều không nói, nhắm hai mắt lại.

Bên trong căn phòng im lặng đến mức khiến người sợ hãi.

Thật lâu sau, Gwen mở miệng nói, “Chow, kế hoạch này quá quái quá rồi, cậu không cần đáp ứng. Hơn nữa cứ coi như cậu trở thành Dean Dương, cũng không đại biểu rằng cậu có thể thu hoạch được tin tức hữu dụng với chúng ta, Dương Thị dù sao cũng là bán kim cương chứ không phải là người buôn vũ khí. Tôi

không ở trên chiếc trực thăng đó, cho nên tôi không nhìn thấy bọn Mary và Cohen... Vì vậy, tôi không cách nào nhìn cậu vùi thân vào hiểm cảnh.”

“Tôi đi.” Câu trả lời của Chu Trù khiến Gwen sững sờ ở nơi đó.

“Cậu nói gì cơ?”

“Tôi nói, tôi nguyện ý trở thành Dean Dương, tìm ra kẻ đứng sau Massive.” Chu Trù nhìn thẳng về phía Owen Lister, người này đã từng là sự tồn tại giống như anh hùng trong cảm nhận của bản thân, “Không phải bởi vì cái lý luận gọi là cân bằng kia, tuy rằng tôi thừa nhận điều ngài nói có lẽ là đúng. Nhưng đối với tôi mà nói, tôi chỉ muốn tìm ra cái kẻ khiến tôi mất đi đồng đội thôi.”

Owen Lister thản nhiên cười, “Cậu còn thời gian một tuần để cân nhắc.”

Đợi đến khi Lister rời đi, Gwen nhìn hướng Chu Trù, lạnh giọng hỏi, “Cậu có biết bản thân vừa đáp ứng cái gì hay không?”

“Biết chứ.” Chu Trù thở dài một hơi, “Tôi không có người nhà, không có vương bận, từ góc độ này mà nói, tôi cũng xác thực là người được chọn thích hợp nhất cho nhiệm vụ này.”

“Có lẽ cậu sẽ không về được với cuộc sống của Chu Trù nữa đâu.”

“Cái gì gọi là ‘cuộc sống của Chu Trù’ chứ? Cho dù thực sự trở thành Dean Dương, sâu trong lòng tôi rất rõ ràng tôi rốt cuộc là ai.”

“Nếu như quyết định cuối cùng của cậu là muốn làm như vậy... Tôi chỉ có thể dốc sức bảo vệ cậu thôi.” Nắm tay nắm chặt của Gwen như cũ không buông lỏng, “Tổ của tôi, chỉ còn lại có mình cậu.”

Vì thế, Chu Trù sau khi trải qua cuộc phẫu thuật chỉnh dung tiêu tốn ba triệu đô, đã trở thành Dean Dương. Cậu dành thời gian suốt cả một năm đi học tập thói quen sinh hoạt của Dean, các loại động tác cùng với các mối quan hệ của cậu ta, tỉ mỉ đến cả khi Dean học tiểu học thích vị chủ nhiệm lớp nào, cấp hai thì cùng với cô nàng nào trải qua thời gian đó. Lượng tin tức khổng lồ rườm rà thuộc về người khác này, cứ như vậy nhồi vào trong đầu Chu Trù, trở thành một bộ phận của cuộc đời cậu.

Một năm sau, các tờ báo lớn của New York công bố tin tức người thừa kế của nhà hào phú kim cương Dương Thị – Dean Dương dương thương kết thúc từ Thụy Sĩ trở về nước Mỹ. Vừa lúc đại thọ sáu mươi tuổi của Dương Cẩm, Dương Cẩm đặc biệt chọn khách sạn W dưới trường Massive để tổ chức tiệc tối, mời nhân vật nổi tiếng khắp các nơi, mà hôm nay, Chu Trù cũng lần đầu tiên lấy thân phận là Dean Dương lên đài.

“Căng thẳng sao?” Leila trên người mặc váy dạ hội màu đen cổ V khoét sâu lộ ra nét ưu nhã mà gợi cảm, nâng tay nhắc chân cũng nắm bắt ánh nhìn của phái nam có mặt. Mọi người đều biết, Leila là trợ lý riêng của Dean Dương, nhưng kỳ thực những người đi lại gần với Dương Thị đều biết Leila là vệ sĩ sát sườn mà Dương Cẩm đặc biệt mời đến cho con trai, mà trên đời này chỉ có cực ít người biết thân phận thật của Leila là đồng nghiệp Interpol sắp xếp bên cạnh Chu Trù.

“Căng thẳng gì chứ?” Chu Trù mỉm cười một cái, ý bảo Leila khoác lên tay mình.

“Cậu có thể tự tin như vậy là một chuyện tốt. Nghe nói cậu trước đây từng đánh thẳng mặt Anson Lorenzo. Thượng đế ban phước để cho hắn không nhìn thấu cậu.”

“Anh ta hiện giờ vẫn chưa có lý do hoài nghi tôi.” Chu Trù nhoen cười, cậu thừa nhận khi nghe đến cái tên của Anson, trong lòng vẫn hơi chấn động một chút.

Phục vụ đẩy cánh cửa tiến vào sảnh tiệc ra cho bọn họ, không khí của xã hội thượng lưu phả thẳng vào mặt, champagne vang đỏ cùng với mỹ thực tô điểm, diễn viên chân chính là những nam nữ y phục hoa lệ.

“Chúng ta đi thôi.” Chu Trù thân sĩ mà vỗ lên mu bàn tay của Leila, hai người treo lên nụ cười đặc hữu của người nổi tiếng, bước vào hội trường.

“Ôi, mau xem kia, đó chính là người thừa kế của Dương Thị! Nghe nói một năm trước cậu ấy trải qua một vụ nổ, luôn an dưỡng ở Thụy Sĩ, tôi còn cho rằng cậu ấy hủy dung rồi cơ!”

“Hủy dung? Tôi chỉ trông thấy một chàng trai trẻ mê người!”

“A, cậu ấy cười thực đẹp.”

Chu Trù lễ độ mà đáp lại khách khứa có mặt, thỉnh thoảng nâng ly chào hỏi, ngay cả gặp được người hợp tác qua lại mật thiết trên mặt làm ăn của Dương Thị, nói lời tăng bốc đều giống như khen ngợi tự nhiên.

Trong tai truyền đến tiếng reu ghẹo của Gwen, “Hey, Chow, tôi đúng thật nhìn lầm cậu rồi, hóa ra cậu là kẻ lừa đảo trời sinh.”

Nơi không xa ở trước mặt, Anson Lorenzo đang đứng. Một năm không gặp tên này, cư nhiên chẳng có chút nào thay đổi. Nụ cười của anh ta hoàn mỹ đến giả dối như cũ, mỗi một lần đuôi mày nhướn lên, mỗi một lần cười khê khốc mắt kéo ra nếp nhăn, đều là phong độ. Đứng bên người anh là Eva, hai người tán gẫu như là rất thân mật, Chu Trù cá những điều đó không liên quan đến vũ khí, chỉ là mấy câu nhàn thoai việc nhà, thảo luận xem làm thế nào khiến cuộc sống càng thêm xa xỉ.

“Ngài Lorenzo, xin chào. Phi thường cảm kích sự ủng hộ cho tới nay của ngài đối với Dương Thị.” Chu Trù mỉm cười, vươn tay về phía Anson. Cậu thừa nhận nội tâm mình đang hơi hơi khấn trương, chỉ ít tại thời khắc này Anson không có lý do hoài nghi cậu.

Anson cười, góc độ khóe miệng cong lên vừa chuẩn, vươn tay bắt tay Chu Trù, “Ha, Dean. Cậu rút cuộc về nước rồi, cậu mới là viên kim cương chân chính của Dương Thị.”

“Cảm ơn. Tôi sẽ không thay đổi lý niệm nhất quán của cha tôi, cung cấp trang sức hoàn mỹ nhất cho ngài.” Chu Trù chậm rãi chuyển ánh mắt sang Eva ở một bên, tiến lên nửa bước cho cô một cái ôm, “Thực sự rất nhớ cô, Eva vĩnh viễn sẽ chẳng già đi, cô hôm nay thậm chí còn càng mỹ lệ hơn so với trong kí ức của tôi nữa. Hi vọng cô hôm nay có thể vui vẻ hưởng thụ.”

“Ôi, cảm ơn. Sau một năm mới lại gặp được cậu, tôi cũng thực sự cao hứng vô cùng.” Eva vỗ nhẹ lưng Chu Trù, tựa như một vị trưởng giả an ủi văn bối.

“Đã có ngài Lorenzo ở cùng cô, tôi nghĩ tôi ở trước mặt cô đã mất đi sức hấp dẫn rồi.” Chu Trù nửa vui đùa, nhưng lại có một loại khoáng đạt cõi mở, “Ở đây còn có các mỹ nhân thực nữ khác đang chờ tôi, tôi trước tiên xin lỗi không tiếp được.”

Eva nghiêng mặt mãi miết nhìn bóng lưng của Chu Trù.

“Làm sao vậy? Trong mắt cô tràn ngập lưu luyến kìa.” Anson nửa đùa, tựa lên người Eva.

“Cậu ta trở nên thành thực rồi, một năm trước còn giống như đứa trẻ.” Eva xùy cười một tiếng.

“A, cho dù như vậy cậu ta vẫn không phù hợp với thẩm mỹ của cô.”

“Ồ, thẩm mỹ của tôi là loại thế nào?” Eva vươn tay chỉnh lại nơ cổ của Anson, ra chiều thân mật vô bì.

“Ừm... Mỉm cười thành thực, tư duy kín đáo, đầy miệng nói dối khiến người ta đoán không ra suy nghĩ. Như vậy cô mới có ham muốn tìm hiểu.” Anson ôm lấy eo Eva, hòa cùng tiếng nhạc chậm rãi trong sảnh tiệc mà đong đưa.

“Anh đang nói chính mình sao? Người đàn ông tự kỉ nhất toàn thế giới.”

Lúc này, trong hội trường lại vang lên tiếng nhạc có cảm giác tiết tấu.

“Các quý ông quý bà, để cảm tạ mọi người đã đến, con trai tôi cùng bạn gái nó lúc này sẽ dâng tặng cho các vị một điệu Tango.” Thanh âm của Dương Cẩm vang lên, thành công hấp dẫn được sự chú ý của khách khứa đến dự.

Anson cũng một bộ rất có hứng thú, dắt Eva tiến lên phía trước.

Trung tâm của sảnh tiệc, Chu Trù và Leila cùng ôm nhau, sự ái muội khêu gợi chảy giữa hai người, theo tiếng nhạc, thân thể bọn họ di chuyển, bước nhảy hoa lệ, sức hút khó nói thành lời nổi lên trong đó. Trong màn biểu diễn thông thường, tuy rằng người nam mang đến ảnh hưởng chủ đạo thể nhưng động tác thân thể của người nữ càng thêm hấp dẫn ánh nhìn, nhưng tại giờ khắc này, Chu Trù lại khóa chặt tầm mắt mọi người. Động tác của cậu ưu nhã, giữa mắt mày lộ ra nét bình tĩnh mà nội liễm, lại mơ hồ toát ra một chút thâm tình. Khi bước nhảy của hai người tiến vào vòng xoáy sôi động dâng trào, động tác của Chu Trù tiêu

sái tựa như nghệ thuật khiến người ta có một loại xúc động đem cậu ngưng tụ trong không khí. Bước đan chéo, đá chân, nhảy, xoay tròn, bọn họ đem thế giới đảo loạn, bắt kể hoa mắt ra sao, vẻ lãnh tuấn của Chu Trù trái lại còn tăng thêm một loại gợi cảm cầm dục.

Khi âm nhạc đột ngột dừng lại, Leila trở lại trong ***g ngực Chu Trù, khoe môi Chu Trù tràn ra một nét cười nhẹ, thời gian ngưng đọng ở nụ cười của cậu lần nữa lưu động trở lại.

Hai giây sau, vang lên tiếng vỗ tay liên miên không ngớt.

Leila áp ở bên tai Chu Trù, trêu ghẹo nói, “Dean, xem ra màn lên đài của cậu rất hoàn mỹ đó.”

“Đó là bởi vì tôi có một partner hoàn mỹ.” Chu Trù đặt tay Leila lên cánh tay mình, đưa cô trở lại trong nhóm khách khứa.

Ánh mắt của Anson đuổi theo Chu Trù, ngón tay xoa cằm, mãi đến khi cậu bị các vị khách khác vây quanh, “Cậu ta so với trong tưởng tượng của tôi còn có sức hấp dẫn hơn đó, Eva.”

“Đúng vậy, tôi cũng có chút hối hận một năm trước đã từ chối yêu cầu làm quen của cậu ấy rồi này.”

Yến hội vẫn tiến hành đến nửa đêm, Chu Trù tán gẫu với quá nhiều người nên rượu uống vào tất nhiên cũng không ít, cậu cần phải khiến bản thân tỉnh táo một chút. Đi vào phòng rửa tay, đem nước vốc lên mặt, Chu Trù nhìn bản thân mình trong gương, thở ra một hơi thật dài.

“Trong hoàn cảnh hôm nay, cậu không nên uống nhiều rượu như thế.”

Giọng nói điềm đạm như thế, Chu Trù không có ấn tượng, nghiêng người qua, trông thấy một người đàn ông trẻ tuổi ngoài ba mươi, trên môi chứa ý cười, tri thức mà ưu nhã.

“Xin hỏi anh là...”

“William Goodwin. CEO tân nhiệm của Massive.” William vươn tay về phía Chu Trù, “Thật vui vì có thể chiêm ngưỡng cậu ở gần như thế này, Dean Dương. Vừa rồi bởi vì chuyện liên quan đến làm ăn mà tôi tạm thời rời khỏi hội trường, đánh mất cơ hội trò chuyện với cậu.”

Chu Trù đột nhiên không biết vận may của mình có phải quá tốt hay không mà cư nhiên ngày đầu tiên liền đối mặt với nhân vật mục tiêu.

“Rất vui được quen biết ngài, ngài Goodwin.” Chu Trù cùng gã bắt tay, sau khi đối phương buông tay cậu ra, đầu ngón tay lướt qua ngón tay Chu Trù, như là loại thăm dò nào đó.

“Muốn biết nguyên nhân tôi bảo cậu không nên uống nhiều rượu như vậy không?” William dựa vào bồn rửa tay nhìn sang Chu Trù, gã có một đôi con ngươi màu lam xám, nhu hòa mà lại thâm thúy, so với ưu nhã và đường hoàng của Anson Lorenzo, gã có vẻ càng thêm nội liễm và tùy tính.

“Ngài là lo tôi sẽ thất lễ với những vị khách khác sao?”

“Dương nhiên không phải.” William làm một cái tư thế ‘mời’, hai người song song đi trên hành lang trở về sảnh tiệc.

“Vậy thì là vì sao? Tôi nghĩ ngài Goodwin nhất định có lý do phi thường phù hợp.”

“Ừm ——” William dài giọng, đề lên cái tay đang chuẩn bị đẩy cửa mà vào của Chu Trù, “Tôi đang nghĩ... Chúng ta không bằng đi tìm một nơi an tĩnh chậm rãi tán gẫu, tốt hơn là bị một đám ma men vây quanh.”

Chu Trù dừng lại, cậu biết mình đã thành công hấp dẫn được lực chú ý của William, nhưng cậu không biết kế tiếp William sẽ cùng mình nói những chuyện gì.

Trong tai truyền đến thanh âm của tổ trưởng Gwen, “Đi theo gã, nếu như có chuyện gì chúng tôi sẽ phái người đến chi viện.”

Chu Trù mỉm cười một cái, “Đây xác thực là một ý kiến hay, có điều không có champagne, tôi chỉ muốn uống trà.”

9. Chương 9

“Đương nhiên.”

Hai người đi vào trong một gian phòng nghỉ, William thở ra một hơi, đem áo tây trang trên người cởi ra, tùy ý ném trên sofa.

“Cuối cùng có thể cởi thứ này ra rồi,” William thuận tiện kéo kéo nơ cổ của mình, “Rốt cuộc là ai phát minh ra thứ đồ này vậy, muốn đem cổ của mọi tên đàn ông xiết gãy hết ư?”

Chu Trù bật cười, “Trở lại chủ đề câu chuyện của chúng ta, ngài Goodwin. Nguyên nhân tôi không nên uống nhiều rượu như vậy là gì?”

“Cậu quá gợi cảm, Dean.” William nửa đùa mà chống nghiêng đầu, “Tôi cá rằng sau một khúc Tango kia, toàn thế giới đều đang mơ tưởng hảo huyền với cậu, mà cậu lại lộ ra tư thái liêu nhân sau khi chuyển choáng, không sợ có người có ý đồ chệch quỹ đạo với cậu sao?”

Chu Trù lúc này đây thực sự cười toáng lên, ngay cả bả vai cũng rung theo, “Tôi cho rằng bản thân đã rất giỏi ca ngợi người khác, thế nhưng không nghĩ đến ngài Goodwin lại càng am hiểu hơn. Tôi vẫn luôn cho là các loại như ‘mơ tưởng hảo huyền’, ‘liêu nhân’ dùng trên người phụ nữ sẽ tương đối thích hợp hơn, không nghĩ đến ngài tự nhiên dùng trên người tôi. Tôi hiểu kỳ hỏi một câu, có ai có thể có ý đồ chệch quỹ đạo với tôi? Ngài sao?”

William bỗng nhiên sáp lại phía Chu Trù, đôi con ngươi màu lam xám kia mang theo thần thái dí dỏm, “Từ trên mặt kỹ thuật mà nói, tôi xác thực có thể làm được.”

“Tôi có phải nên nói ‘Tôi sợ lắm, xin đừng như vậy ngài Goodwin’ hay không?”

“Đừng gọi tôi là ‘ngài Goodwin’, cái họ này thật cổ lỗ. Gọi tôi là William đi, tôi hi vọng từ nay trở đi, có thể làm bạn với cậu.”

“Tôi cho rằng chúng ta đã là bạn bè rồi, William.”

William không thể nghĩ ngờ nhất định là một người có chiều sâu, những điều ẩn dưới con ngươi không hề gọn sóng kia của gã nhất định sẽ không ít hơn so với Anson Lorenzo. Chu Trù vốn cho rằng bản thân phải cẩn thận từng li mà đối phó gã, thế nhưng lại không nghĩ đến nội dung cuộc trò chuyện tối nay lại phi thường đơn giản thoải mái, không liên quan đến một vài những đề tài trò chuyện trong tưởng tượng của cậu.

William lấy tư cách là CEO của Massive, hi vọng có thể kiến lập quan hệ hợp tác tương đối dài lâu với Dương Thị, triển lãm trang sức và các buổi tiệc tối của Dương Thị có thể cố gắng lựa chọn khách sạn dưới trướng Massive. Nội dung phục vụ gã đề xuất chu toàn đến nỗi khiến Chu Trù không có lý do phản đối, nếu như trở thành bạn hợp tác trường kỳ của Massive, Chu Trù tin tưởng tin tức bản thân có thể nhận được đã nhiều còn nhiều hơn.

Tỷ như nói William Goodwin trước mặt, có phải là kẻ độc tài sau màn chân chính của Massive hay không.

Song phương ước định, một tuần sau mang luật sư đến ký kết hợp đồng liên quan.

Trên hành lang vang lên tiếng giày cao gót, Chu Trù vươn tay dè lên mắt mình.

“Ế, làm sao vậy, Dean?”

“A, oan gia của tôi đến rồi.”

Hai giây sau, tiếng giày cao gót dừng lại, “Dean, cậu ở bên trong sao?”

“Leila, tôi ở đây. Ngài Goodwin ở cùng với tôi.” Chu Trù nhướn mày với William, cửa lúc này bị đẩy ra.

“Chào ngài, ngài Goodwin. Tôi là trợ lý đặc biệt của Dean Dương – Leila Hopman. Tiệc tối sắp kết thúc rồi, Dean nên...”

“À, đúng vậy nhỉ. Khi bữa tiệc kết thúc mà nhân vật chính không ở đó thì làm sao được?” William đứng dậy, cầm tây trang của mình lên vắt ở trên cánh tay.

Bọn họ trở lại trong bữa tiệc. Chu Trù phong độ khoan thai mà tiến bước tân khách tại trường.

“Dean, cậu mới rồi chạy đi đâu thế?” Lúc chia tay, Eva cùng Chu Trù ôm nhau, hỏi bên tai cậu.

“Tôi suýt chút nữa đã ngộ độc champagne rồi, cho nên tìm một nơi trốn đi.” Chu Trù cũng ghé bên tai Eva có mấy phần tỉnh nét trẻ con mà nói.

“Vậy sao? Vì sao không gọi tôi chứ? Tôi rất hiểu kỳ cậu học được Tango ở đâu? Tôi nhớ rõ trước đây cậu tương đối am hiểu Waltz cơ.”

“Khi dưỡng thương ở Thụy Sĩ. Thương thế của tôi vốn không nặng, sau khi khỏi hẳn cha lại lo lắng không khí ở Mỹ không tốt như Thụy Sĩ, muốn tôi ở nơi đó điều dưỡng thêm một đoạn thời gian nữa, tôi thực sự cảm thấy nhàm chán liền đi học Tango.”

Lúc này, Anson Lorenzo vừa lúc cũng đi ra khỏi sảnh tiệc.

“Ngài Lorenzo, không biết ngài cảm thấy bữa tiệc hôm nay thế nào?”

Anson là khách hàng lớn của Dương Thị, về tình về lý Chu Trù cũng nên biểu hiện nhiệt tình một chút.

“Phi thường tốt, đặc biệt là cậu đó, Dean.” Anson cùng Chu Trù ôm nhau, thanh âm bỗng nhiên trầm lạnh xuống, “Cũng hi vọng cậu cùng William Goodwin hưởng thụ một buổi tối tốt đẹp.”

Chu Trù cau mày, cậu không nghĩ đến chuyện cậu cùng William trò chuyện riêng nhanh như vậy đã bị Anson biết được.

Lời của anh ta là ý gì? Là không hài lòng mình cùng William đi lại quá gần, hay là đang cảnh cáo bản thân nên cẩn thận William?

Anson lúc này đã ngồi vào trong xe, anh nhìn về hướng Chu Trù nhân nhật mỉm cười, trên môi là sự thâm trầm mờ mịt nhất quán của anh.

Bữa tiệc tối đầu tiên Chu Trù làm Dean Dương đã kết thúc như vậy, không thể không nói biểu hiện của cậu phi thường hoàn mỹ.

Xe của Anson chạy ở trên đường cái New York sau nửa đêm, thành phố không đêm này ở dưới bầu trời sao, huyền ảo lắng đọng lại có vẻ có chút hiu quạnh. Anson khép mắt lại, trong xe đặt máy hát mà anh thích nhất.

“Dừng lại chút, Richard.”

Richard dừng xe, “Làm sao vậy thưa ngài.”

“Chỉ là dừng một chút là được.” Anson vẫn cứ nhắm mắt.

Richard ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện bọn họ vừa vặn đỗ ở dưới lầu chung cư của Chu Trù.

Bất tri bất giác đã một năm rồi.

Tòa nhà chung cư đó được thương nhân khai thác mua lại giá cao muốn dỡ bỏ xây dựng thành một siêu thị kiểu lớn, không nghĩ tới Anson cứ nhiên bỏ ra gấp đôi giá tiền đem nó mua lại. Richard còn bối rối mà hỏi ông chủ của mình, “Kỳ thật ngài có phải là có một chút yêu thích cảnh quan Chu Trù không?”

Câu trả lời của Anson trước sau như một, “Không phải. Mua nó lại là để nhắc nhở tôi một số chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

“Bí mật.”

Bọn họ đỗ ở nơi đó rất lâu, Richard vẫn luôn rất có kiên nhẫn, Anson chưa bảo lái xe thì anh ta cứ chờ.

“Richard, thật ra tôi quên Chu Trù đã rất lâu rồi. Người ta nếu như muốn hưởng thụ tương lai, thì phải học quên đi quá khứ.”

“... Có lẽ là bởi vì ngài đã từng tính toán đem cảnh quan Chu Trù đặt ở trong tương lai của ngài?” Richard lơ đãng nói.

“A ha, tôi là một người sống ở hiện tại.” Anson cười, “Lái xe đi, Richard.”

Thế là chiếc xe màu đen lần nữa khởi hành, chậm rãi chạy vào nơi sâu thẳm của thời gian.

Chu Trù sau bữa tiệc tối trở về bốn trạch Dương thị. Cậu kéo cà vạt ra, đem áo khoác ném ở trên giường, cả người uể oải mà nằm vật xuống.

Nhưng thính lực nhạy bén của cậu nhắc nhở bản thân, cậu có một vị khách tới thăm.

“Leslie Elvis, anh vào lúc nào vậy?” Chu Trù vẫn nhắm mắt như cũ, cậu biết mình hẳn nên đi tắm, thế nhưng toàn thân đều chẳng còn khí lực.

“Thính lực của cậu vẫn nhạy bén y chang lúc trước, tôi chẳng cần nói chuyện cậu đã biết tôi là ai rồi.” Giọng nói lạnh băng cố ý đè thấp, đối phương chậm rãi từ phía sau rèm cửa sổ đi ra, ngồi đến mép giường của Chu Trù.

Leslie Elvis, tổ trưởng của tổ thông tin. Tuy rằng từng trải không lâu như Gwen, thế nhưng vị trí ở phân bộ New York lại cách biệt. Anh ta mới ba mươi tuổi, đã đạt được học vị tiến sĩ của Viện Công nghệ và Thông tin Massachusetts, thật đáng tiếc Anson Lorenzo không thuê dùng vị tinh anh này, phải biết thiết bị liên lạc hình khuyên tai do Leslie nghiên chế quả thực rất cao cấp. Thiết bị thu tiếng được đính ở trong lỗ tai, còn nhỏ hơn cả hạt gạo, cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của Chu Trù, lại không dễ dàng bị phát hiện.

“Leslie, khí tức của anh thật độc đáo. Tôi cá anh từng nhận huấn luyện chuyên môn, bằng không sao lại giỏi ẩn giấu hơi thở của mình như vậy?” Chu Trù cười chỉ vào tai mình, “Mà cũng hết cách, thính giác của tôi chính là nhạy hơn người khác mà.”

“Tiệc tối lần này, cậu đã cùng ba nhân vật trọng yếu chạm mặt rồi. Anson Lorenzo, Eva Hoffskey và cả William Goodwin. Những ngày về sau sẽ càng phức tạp, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Anh đến chính là để nói những điều này với tôi sao?” Chu Trù cười nghiêng mặt nhìn về phía Leslie.

Người này là cao thủ ở phương diện thu thập tin tức, những thứ nhỏ nhỏ nhặt nhặt về Dean Dương, bao gồm cả bộ phận mà cha cậu ta Dương Cẩm không biết, đều bị Leslie Elvis bới ra. Điều khiến Chu Trù ghen tị nhất là, Leslie bày ra khuôn mặt tri thức lãnh tuấn, đuôi mày vừa nhướn cũng khiến người ta cảm thấy gió lạnh quét qua trong không khí. Anh ta thực là chủ tọa thu thập xử lý tin tức đệ nhất của phân bộ New York này.

Leslie đem một chiếc hộp nhung màu lam quảng đến bên người Chu Trù, “Đây là máy nghe lén kiểu mới, chỉ khi cậu ấn cái nút siêu nhỏ ở sau tai mới khởi động công năng nghe lén, bộ phận tin tức mới có thể tiếp thu được tín hiệu.”

Chu Trù mở chiếc hộp ra, được cài bên trong là chiếc khuyên tai kim cương giống hệt cái bản thân đang đeo hiện tại.

“Lại là khuyên tai, không thể đổi thành dây chuyền gì đó sao?” Chu Trù luôn cảm thấy đeo khuyên tai làm hổ thẹn khí khái đàn ông của mình.

“Khuyên tai rất hợp với khí chất của cậu bây giờ.” Leslie thân nhiên nói.

“Thế thì nếu gặp phải thiết bị gây nhiễu tín hiệu thì sao? Cho dù tôi khởi động thì nó cũng chẳng có tác dụng.” Chu Trù nghiêng người lại, nhìn phía sườn mặt của Leslie.

“Nếu như ở cùng trong một căn phòng, nếu có bộ phát mạng không dây, nó sẽ tự động kết nối, tôi sẽ xâm nhập ở một đầu khác. Thế nhưng nếu không có những thứ đó, vậy thì món đồ này xác thực là vô dụng.” Leslie đi đến bên cửa sổ, nghiêng người ngồi lên, hai chân anh ta để ở bên mép cửa sổ, thon dài muốn chết.

“Anh không đi ra bằng cửa chính sao?”

Leslie nhẹ nhàng kéo khóa môi nói, “Tôi không phải là đi vào bằng cửa chính, sao phải từ cửa chính đi ra.”

Nói xong, liền lừ loát trở mình đi xuống.

Chu Trù xoa cằm, lúc ở Thụy Sĩ Chu Trù đã biết Leslie Elvis không phải chỉ có cái đầu dùng tốt, thân thủ cũng tương đối đột phá. Thân thể cậu kỳ thật ở Mỹ đã khôi phục căn bản không cần đi Thụy Sĩ liệu dưỡng. Cái gọi là liệu dưỡng chẳng qua là để cậu đến một nơi không ai quen thuộc Dean Dương nhận huấn luyện mà thôi. Cậu mỗi ngày đều phải quan sát những tấm ảnh về Dean, chủ quản cuộc huấn luyện của cậu chính là Leslie. Có đôi khi bản thân xem diễn giảng một đoạn thời gian đại học của Dean mười mấy lần mà Leslie chỉ ở bên cạnh xem qua một lần liền có thể tổng kết ra được thói quen nói chuyện, sự ngắt nghỉ trong ngữ khí và động tác cơ thể của Dean. Loại năng lực này khiến Chu Trù nỗ lực không thôi. Leslie sắp xếp một hệ thống chương trình học còn bao gồm cả ăn vận thưởng thức, giám định trang sức, thậm chí cả về phẩm bình rượu vang cho Chu Trù. Chu Trù đến nay vẫn nhớ như in dáng vẻ Leslie ngồi trước mặt cậu thưởng thức rượu vang, loại cao nhã băng lãnh đó là tỏa ra từ trong cốt tủy. Anh ta tuy rằng có một loại cảm giác xa cách, thế nhưng lại cực có kiên nhẫn. Vị giác của Chu Trù chỉ thích hợp với bia, nhưng là Leslie lại dạy được cho cậu phẩm vị rượu vang. Vèn vèn một tuần, Chu Trù tuy rằng không thể phẩm rượu chuyên nghiệp nhập một ngụm liền xác định được thời hạn của rượu giống hệt chuyên gia, thế nhưng chỉ ít cậu hiểu được phân biệt rượu vang thông thường và chất lượng rượu vang. Ngay cả Gwen cũng nửa đùa mà nói đây là “Mặt trắng một bước nhỏ, nhân loại một bước lớn”.

Biện pháp bảo toàn của nhà họ Dương đã rất toàn thiện, Leslie cư nhiên có thể thần không biết quỷ không hay mà ra vào, Chu Trù đối với thân thủ của Leslie cũng càng ngày càng thấy hứng thú. Cậu từng nghe tổ viên khác của tổ thông tin nói qua, trình độ đấu vật cận chiến của Leslie tương đối cao, ngay cả Gwen cũng không hẳn là đối thủ của anh ta.

Một tuần sau, giống như ước định, Chu Trù lái xe tiến về phía khách sạn W ký kết hợp đồng.

Cậu lái xe, bật nhạc. Chỗ trước đèn giao thông, Chu Trù dừng lại, vươn tay chỉnh kính chiếu hậu một chút, phát giác chiếc xe tải chở thức ăn vẫn cứ theo phía sau mình.

Độ miễn cảm của nghề nghiệp khiến cậu không chút nghi ngờ bản thân bị theo dõi, chỉ là, vì sao chứ?

Việc làm ăn của Dương Thị vẫn chưa liên quan đến bất cứ bộ phận miễn cảm nào, bản thân hẳn là vẫn chưa có giá trị được người ta chú ý.

Thế nhưng nghĩ đến mình bị người khác theo dõi, liền vạn phần khó chịu.

Chu Trù nhếch miệng cười, ngay khoảnh khắc đèn giao thông thay đổi liền vọt đi. Cậu vốn chính là tay lái điệu nghệ, một cú cua gấp xuyên qua giữa hai chiếc xe, thân xe cơ hồ đã cạ qua đối phương, thực sự kinh hiểm vạn phần. Ngay sau đó Chu Trù lại thập phần có kỹ xảo mà vượt lên trước, rất nhanh sáp nhập vào một đội xe khác.

Nhìn ra phía sau, Chu Trù hơi hơi mỉm cười, cậu thành công cắt đuôi chiếc xe tải chở thức ăn nhanh kia rồi.

Tiếp tục lái một đoạn đường, không biết có phải là ảo giác hay không, cậu cảm thấy chiếc xe Honda màu lam phía sau hình như cũng bám theo mình, từ đầu tới cuối vẫn duy trì khoảng cách vị trí ba chiếc xe, không xa không gần.

10. Chương 10

Chu Trù buồn cười mà lắc đầu, trong lòng nghĩ mình có phải là thần kinh quá nhạy hay không, ảo tưởng mọi người đều đang theo dõi mình. Cậu lại tách ra một đoạn khoảng cách, đem xe đỗ ở bên đường, đi vào trong 7-11 mua một chai nước tăng lực, cậu cố ý mở cửa ra dựa vào, ngửa đầu uống nước, trông thấy chiếc xe Honda màu lam cư nhiên cũng dừng lại ở chỗ ki-ốt bán báo cách mình khoảng năm, sáu mét.

Chu Trù cười lạnh một tiếng, đi tới, gõ cửa sổ xe của đối phương.

Đối phương lộ ra một chút biểu tình kinh ngạc, “Chuyện gì vậy, thưa ngài?”

“Có thể xin chút lửa không?” Chu Trù nho nhã lễ phép mà hỏi.

“À, không vấn đề.” Đối phương đem bật lửa trong túi quần đưa ra.

“Ồm, nếu như tôi là anh, tôi sẽ cài máy nghe lén gì đó trong chiếc bật lửa này, sau đó trực tiếp nói ‘Dean, chiếc bật lửa này tặng cho cậu đó’. Đỡ phải đuổi theo tôi cả con đường, mệt biết bao á.” Chu Trù từ trong túi quần lấy hộp thuốc lá ra, cậu trước đây không thể hút thuốc, tiếc là Dean Dương có, vì thế Chu Trù bắt hạnh mắch chứng nghiện thuốc.

Đối phương kéo khoe miệng, một bộ dáng xấu hổ, “Thưa ngài, ngài đang nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu.”

“Nghe không hiểu cũng chẳng sao.” Chu Trù đem bật lửa trả lại cho đối phương, “Nói cho ông chủ của anh, tôi chỉ là đến khách sạn W bàn chuyện làm ăn mà thôi. Hắn không cần phiền lòng bám đuôi tôi như vậy.”

Nói xong, Chu Trù liền tiêu sái mà trở lại trong xe của mình. Sau khi đem lời nói rõ, tâm lý không hiểu sao sáng khoái lên.

Chỉ là khi lái xe đến một cái ngã tư đường kế tiếp, một chiếc Benz kiêu ngạo mà bất chấp quy tắc giao thông chặn ngang ở trước mặt Chu Trù.

Chu Trù đột nhiên sững sờ, mới trông thấy người ngồi trong chiếc Benz cư nhiên là Anson!

Chung quanh là tiếng còi inh inh ỏi ỏi, Anson lười biếng mà đẩy mở cửa xe, lần lượt tạ lỗi với các tài xế vì anh mà bị chặn đường, bộ dáng đó muốn bao nhiêu chân thành thì có bấy nhiêu chân thành.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Xe của tôi không biết xảy ra chuyện gì lại vọt sang bên này!”

Anh đi thẳng đến trước xe của Chu Trù, kéo mở cửa xe của cậu ngồi vào.

“Dean, có thể chở tôi một đoạn đường hay không?”

Chu Trù trừng anh, nhếch miệng mỉm cười, “Được á, không biết ngài Lorenzo muốn đi đâu?”

“Khách sạn W.” Thanh âm của Anson kéo thật dài.

Chu Trù nháy mắt hiểu được những kẻ bám theo mình hẳn đều là người của Anson. Biểu tình của Chu Trù lạnh đi rất nhanh, dưới chân đạp lên chân ga, rầm một cái húc vào chiếc Benz của Anson, lái đi.

Anson bộ dáng trái lại không để ý, xe của anh tất nhiên có mua đủ bảo hiểm, bây giờ bị Chu Trù đâm hỏng, vừa lúc có cơ thay cái mới vào.

“Cậu không muốn hỏi xem tôi vì sao lại muốn phái người bám theo cậu sao?” Anson chống đầu, nghiêng mặt nhìn Chu Trù.

“Cha tôi từng bảo với tôi, ngoại trừ về trang sức, bất cứ sự tình nào khác đều không nên kéo quan hệ với nhà Lorenzo.”

“Ồ...” Anson một bộ dáng có chút thất vọng, “Nhưng nếu cậu quyết định cùng William Goodwin hợp tác, vậy ắt sẽ dẫn tới sự chú ý của tôi.”

“Ngài Lorenzo, có cần tôi đem hợp đồng đưa cho ngài xem qua một chút không, xem xem nội dung hợp tác giữa tôi và William Goodwin phải chăng sẽ làm tổn hại đến lợi ích của nhà Lorenzo?” Chu Trù dè xuống cảm xúc của mình, thanh âm cũng trở nên không dồn dập như vừa rồi nữa, “Thật có lỗi, ngài Lorenzo... Tôi không nên vô lễ với ngài như vậy. Cha tôi từng nói qua với tôi, ngài đối với Dương Thị chúng tôi luôn phi thường tôn trọng, trước nay chỉ mua trang sức kim cương Dương Thị chúng tôi xuất phẩm. Tôi thực lòng hi vọng đôi bên chúng ta có thể tiếp tục quan hệ hợp tác vui vẻ như vậy.”

“Ừm hm, cậu yên tâm, mới rồi cậu phát cáu với tôi có thể bỏ qua mà, tôi sẽ không để trong lòng, tôi còn rất thích bộ bộ dáng nổi cáu của cậu, rất giống một người mà tôi quen.”

Lời của Anson khiến Chu Trù trong lòng chột lạnh.

Thanh đối của cậu đã làm một cuộc tiểu phẫu, khiến thanh âm của cậu càng giống Dean hơn. Hơn nữa cậu đã trải qua vụ nổ, nếu như có người hỏi thanh âm của cậu sao không giống như lúc trước, câu trả lời của Chu Trù là bởi vì yết hầu bị thương tổn, sau khi kháng phục giọng nói thay đổi, một năm này cậu tận lực mô phỏng ngữ điệu nói chuyện của Dean, ngay cả Dương Cẩm cũng bảo cậu học được rất giống.

“Ồ, người nào vậy.” Chu Trù bình tĩnh hòa nhã hỏi.

“Cậu không biết cậu ấy, nói rồi cũng vô dụng.” Anson nghiêm ngắc mà cười.

Chu Trù bỗng nhiên nghĩ khi Anson hay tin mình chết có phải cũng cười thế này không, dùng loại thần tình chẳng hề gì này.

Một đường im lặng, tư duy của Chu Trù cũng dần dần lắng đọng xuống.

“Dean, tôi thấy rất kỳ quái, cậu thế nào lại nhận ra có người theo dõi cậu?” Khi Anson hỏi ra câu này, ngữ khí ôn hòa. Nhưng Chu Trù biết một khi mình trả lời không tốt, thì sẽ dẫn tới sự hoài nghi của Anson.

“Đương nhiên phải cảm ơn vụ nổ kia.” Chu Trù bất đắc dĩ mà cười, “Nó nhắc nhở cha tôi một điểm phi thường trọng yếu, đó chính là các vị khách của chúng tôi đều không phải là thương nhân bình thường. Hơi hơi không để ý liền sẽ rước lửa lên người. Trung Quốc có một câu nói gọi là ‘người đi ở bờ sông, sao có thể không ướt giày’. Dương Thị chúng tôi vô ý dây phải nước đục, thế nhưng cũng phải có thủ đoạn bảo hộ chính mình.”

“Cậu học theo ai vậy?” Anson đổi một tư thế, tựa hồ càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Chu Trù.

“Từng nghe nói sự lợi hại của ngài Lorenzo, tôi không nói ngài cũng sẽ tìm được đáp án.” Chu Trù xấu xa cười nhìn sang Anson, cứ để anh ta đi tra đi, dù sao Leslie Elvis nhất định sẽ biên soạn tốt mọi thứ trước tiên.

“Cậu hình như một chút cũng không sợ tôi. Ngay cả Dương Cẩm cha cậu cũng kính trọng từ xa với tôi.”

“Ngài là muốn nói tôi ấu trĩ đi. Bởi vì ấu trĩ cho nên vô tri, bởi vì vô tri cho nên không biết sợ.” Chu Trù liếc Anson một cái, “Được rồi, ngài Lorenzo, phải thế nào ngài mới có thể tin tưởng tôi là thực sự cùng William Goodwin bàn chuyện làm ăn đứng đắn đây?”

Lúc này xe đã dừng ở trước cửa khách sạn W.

“Rất dễ.” Anson vươn tay đem gáy Chu Trù ấn về phía mình.

Môi bị mạnh mẽ ngậm lấy, đầu lưỡi hàm chứa ý vị ám chỉ nồng cháy đẩy bờ môi Chu Trù ra, một phen cắn nát phóng túng, trái tim trong nháy mắt đẩy lên thật cao, làm cho Chu Trù cả người đều dại ra ở nơi đó.

Lực xung kích trong khoảnh khắc này so với vụ nổ mà Chu Trù đã trải qua chỉ có hơn chứ không có kém.

Nụ hôn này duy trì không đến hai giây liền kết thúc, Anson rất hài lòng nhìn phản ứng của Chu Trù.

“Tôi tin tưởng cậu và William Goodwin chỉ là qua lại làm ăn bình thường, không có bất cứ giao dịch ngầm nào. Cậu đứa nhóc này quá thẳng thắn rồi, một chút cũng không hiểu được lối quanh co, không làm được loại làm ăn này. Chẳng qua là tôi rất chờ mong, phản ứng của William sau khi biết cậu tự mình đưa tôi đến khách sạn W, còn cùng tôi hôn môi nữa.”

Anson cực kỳ thân sĩ mà rời khỏi xe, sau khi đóng cửa xe lại, Chu Trù nhìn thấy ý cười xấu xa ở khóe môi anh.

Mục đích của tên này quá rõ ràng, chính là muốn William nổi lên cảnh giác với Dương Thị.

“Cậu thế nào lại xác định, những người theo dõi cậu là tôi phái đi như vậy nhỉ?”

Một câu nói đơn giản, khiến thần kinh Chu Trù chấn động.

Chu Trù đã sống gần ba mươi năm, còn chưa từng bị đàn ông hôn. Đầu lưỡi còn lưu lại hơi thở của Anson, loại ảo giác bị áp chế bị chiếm lĩnh đó khiến mỗi một tế bào của Chu Trù đều run rẩy.

Cậu cúi đầu đem chìa khóa giao cho chàng trai ở bãi đỗ xe, lạnh mặt thẳng tiến vào trong thang máy.

“Mẹ nó.”

Cửa thang máy mở ra, Chu Trù đi vào trong phòng hội nghị, luật sư của hai bên công ty đã đến đủ, William mỉm cười nhìn cậu.

“Làm sao vậy, Dean, sắc mặt của cậu thoát nhìn thực tệ.” William đứng lên đi tới, trong mắt là một vẻ quan tâm, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không sao.” Chu Trù đi vào phòng rửa tay, đem William nhốt ở bên ngoài. Cậu cá rằng William đã biết sự tình phát sinh ở cửa khách sạn W rồi.

Gục đầu xuống, không ngừng súc miệng, Chu Trù tựa hồ muốn đem miệng mình rửa sạch mới đi ra ngoài.

“Dean, cậu không sao chứ?” William tựa hồ vẫn luôn đứng ngoài cửa phòng rửa tay đợi cậu.

“Tôi không sao.” Chu Trù biết, phải ở trước mặt William bày ra bộ dáng chán ghét mà lại không cách nào mở miệng thì mới được. Nếu bộ dáng của mình quá trấn định bị William hiểu lầm bản thân kỳ thật cùng Anson Lorenzo quan hệ rất tốt, về sau có thể không có kịch hay rồi.

“Không sao đâu, Dean. Tôi biết phát sinh chuyện gì rồi.” Thanh âm của William dịu xuống, bọn họ ở chỗ góc khuất trong phòng hội nghị, trừ phi người khác đi tới, không thì sẽ chẳng nhìn thấy bọn họ đang làm cái gì.

“Sao... Tôi chỉ là có chút không thoải mái mà thôi...” Chu Trù hơi hơi mỉm cười, cố gắng bảo trì phong độ của bản thân.

William đột nhiên một phen đề bả vai cậu, đem cậu đẩy lên mặt tường.

“Dean, cậu xác thực không thoải mái, bởi vì Anson Lorenzo, phải không?” Biểu tình của William đều có vẻ cực có kiên nhẫn.

Chu Trù lần đầu tiên mê hoặc. Cậu đột nhiên không rõ mục đích của cái câu ‘Cậu thế nào xác định, những người theo dõi cậu chính là tôi phái đi như vậy chứ’ của Anson là gì. Là để nhắc nhở Chu Trù phải cẩn thận, hay là để chế tạo vết rạn giữa mình và William. Bởi vì điều Anson nói không sai, những người kia xác thực vẫn có khả năng là do William phái đến.

“Tôi rất ổn, hiệp ước giữa chúng ta nhất định có thể tiến hành.” Chu Trù phi thường tự tin cười, “William, nếu như tôi vì Anson Lorenzo mà cảm thấy không vui, vậy thì quá mệt mỏi. Tên đó không phải là muốn tôi không vui sao?”

William chậm rãi buông tay ra, trả lại tự do cho Chu Trù.

“Cậu còn bình tĩnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của tôi.”

Hai người trở lại trước bàn đàm phán, hợp đồng của đôi bên lúc này không có bất đồng quá lớn, hơn nữa phần hợp đồng này đã giao cho Dương Cẩm tự mình xem qua. Dương lão gia cảm thấy không vấn đề, Chu Trù tự nhiên không sợ ký tên.

Sau khi ký hết hợp đồng, William mời Chu Trù thưởng thức bữa tối ở trong khách sạn. Bọn họ vừa mới kiến lập nên quan hệ hợp tác, Chu Trù đương nhiên không thể từ chối lời mời như thế này.

Bữa tối này ở tầng cao nhất của khách sạn W, hoàn toàn là thủy tinh sát sàn như trước, đem mỹ cảnh cảng biển của New York thu hết vào tầm mắt.

Chu Trù tất nhiên vẫn nhớ chính là ở nơi này, Anson Lorenzo mượn đao giết người giải quyết CEO tiền nhiệm của Massive – Charles. Hôm nay William dẫn cậu đến nơi này, nghĩ thế nào cũng có chút trào phúng.

Món ăn của bữa tối rất đơn giản, thế nhưng lại phi thường tinh tế. Sự giản dị của William và sự xa hoa của Anson có một loại đối lập rõ ràng. Nhưng mà Chu Trù biết, bọn họ đều không phải kẻ dễ chọc.

William là một con người hài hước di dỏm, quan trọng nhất là, ở trên bàn ăn anh ta đối với chuyện làm ăn một chữ cũng không nhắc tới, cũng bởi vì vậy Chu Trù không cần thiết phải treo lên cảnh giác mười hai vạn phần.

11. Chương 11

“Thế nào, thức ăn của khách sạn chúng tôi đặc biệt hạng nhất nhỉ?”

“Đặc biệt hạng nhất. Nguyên liệu tươi mới, chế biến tỉ mỉ, thức ăn cũng có thể làm ra loại xa hoa khiêm tốn này, khiến tôi phi thường kinh ngạc.”

“Điều cậu hình dung không giống như thức ăn, mà lại giống kim cương của Dương Thị.” William thấp giọng bật cười.

Ngay tại lúc này, một người phục vụ ôm một bó lớn hoa mãn thiên tinh trắng ngần đi tới.

“Ngài Dương, có người tặng hoa cho ngài.”

Chu Trù nhận bó hoa kia, những đóa hoa nho nhỏ khe khẽ lay động liền phát ra âm hưởng xào xạc, hương thơm nhẹ nhàng thẳng mặt mà tới.

“Là ai vậy? Thế nhưng lại tặng cậu Baby’s Breath?” William buồn cười nhìn Chu Trù, trong ánh mắt là ý vị tìm tòi.

Gỡ tám card cài trong bó hoa ra, bên trên chỉ có một hàng chữ nhỏ: Chúc em tối nay dùng bữa vui vẻ.

Ký tên là Anson Lorenzo.

“Cho tôi xem xem là ai nào.” Trên môi William mang theo ý cười như cũ, khi cầm tám card qua lại có một loại khí thế khiến người không cách nào cự tuyệt. Điều này khiến Chu Trù cảm thấy không thoải mái lắm, cậu không thích loại cảm giác bị người ta ép buộc này.

“Là ngài Lorenzo, tôi không rõ anh ta vì sao muốn tặng hoa cho tôi.” Chu Trù tỉ mỉ vạch cành hoa, không biết tên diên kia có thả cái của nợ gì vào trong bó hoa này không nữa, tỉ như nói đến thứ anh ta yêu nhất, bom mini.

“Anh ta biết cậu và tôi cùng nhau ăn tối.” William nhìn Chu Trù, “Điều này chứng tỏ anh ta có khả năng là đoán được, cũng có khả năng anh ta đối với tất cả của cậu hiểu rõ như lòng bàn tay.”

Chu Trù cau mày, nhớ đến thời điểm Anson ngồi trên xe mình đến khách sạn W, khó nói tên đó lại thừa cơ cài thứ gì đó trên người mình? Máy nghe lén chẳng hạn. Nghiến răng, Chu Trù rất muốn áp chế cơn giận của mình, cậu vươn tay sờ túi tây trang của mình, bên trong không có gì cả, sau đó khi cởi tây trang của mình ra để kiểm tra sơ mi, William đột nhiên nắm lấy tay cậu.

“Không cần tìm nữa, Dean, không sao đâu. Chúng ta có cái gì sợ Anson Lorenzo biết được sao?” William cười đem tây trang mặc lại lên người Chu Trù, thay cậu chỉnh tốt cả vạt rồi ấn cậu về trên ghế.

“Thực xin lỗi... Cha tôi luôn nói ngài Lorenzo là đối tác làm ăn không tôi, rất tôn trọng ý chí của Dương Thị, nhưng tôi không biết anh ta vì sao lại...” Chu Trù bộ dáng không biết làm thế nào.

“Không trách cậu. Bởi vì Massive cùng nhà Lorenzo có chút hiềm khích. Tôi nghĩ Anson Lorenzo chính là muốn chế tạo sự hoài nghi giữa hai bên chúng ta. Anh ta luôn rất am hiểu lý gián.”

“... Là như vậy sao? Mặc kệ thế nào, cảm ơn lời giải thích của anh, William.” Chu Trù cực kỳ thực lòng thực dạ mà nói cảm ơn, trong lòng lại thoáng qua một nét cười lạnh. Cậu đương nhiên biết William sở dĩ có thể rộng lượng như vậy mà bảo bản thân không ngại, chẳng qua là vì cuộc trò chuyện giữa bọn họ căn bản không đề cập đến bất cứ bí mật gì.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa. Có muốn tôi đưa cậu về không?”

“À, không cần đâu, tôi có lái xe tới.”

“Cho dù như vậy, tôi cũng có thể tiễn cậu đến đại sảnh, không phải sao?” Nụ cười của William vẫn mê người như trước.

Nhưng Chu Trù biết, chỉ cần mình không đụng chạm đến lợi ích của gã, gã sẽ đối xử với mình cực kỳ ôn tồn hào phóng, thế nhưng một khi đã có một chút va chạm, sự vô tình của gã ắt sánh ngang sông băng ở Nam Cực.

Đi đến đại sảnh, có người đi đến bên cạnh William muốn ghé vào tai gã nhỏ giọng nói cái gì đó, William hơi nâng tay, bởi vì Anson đang từ trước mặt đi tới.

Trên môi anh mím lại chút ý cười, áo khoác màu mực tôn dáng anh càng thêm thon dài, nhịp chân chậm rãi như là muốn rút đi hơi thở của người khác.

“Hi, Dean.” Anh tháo găng tay da hươu xuống, Chu Trù vẫn là lần đầu tiên ngắm ngón tay anh tỉ mỉ đến vậy.

Ưu nhã mà mạnh mẽ, thế nhưng Chu Trù biết bên dưới cái mỹ cảm như thế này có che giấu những gì.

“Chào ngài, ngài Lorenzo. Ngài cũng có cuộc gặp mặt ở khách sạn W sao? Cư nhiên ở nơi này cả một ngày trời.” Chu Trù nho nhả lễ độ mà cười, chữ trong lòng thì lại đang chăm chọc cái tên âm hồn bất tán này.

“Tôi đang chờ cậu đó.” Anson hơi hơi nghiêng đầu qua, ánh đèn ở đại sảnh lưu lại cái bóng khác thường trên mặt anh. Một khoảnh khắc đó, Anson tựa như Nguyệt thần biến hóa mà thành, trói buộc tầm mắt của Chu Trù.

“Ồ, không biết ngài Lorenzo có điều gì chỉ giáo? Hay là cảm thấy hứng thú với sản phẩm trưng bày tháng sau của Dương Thị chúng tôi?”

“Tôi là sợ cậu bị ngài William Goodwin ăn mất thôi. Không thấy trong phim có rất nhiều cái tên của người sói đều gọi là ‘William’ sao?” Anson chân thành đi tới, Chu Trù theo bản năng lùi lại nửa bước, lại vừa vặn va vào bả vai William.

William duỗi tay một phen đỡ lấy Chu Trù, sau đó nghiêng ngẫm mà nói, “Cũng có rất nhiều hoàng tử lấy tên là ‘William’ không phải sao?”

Sau đó hai người lần lượt nở nụ cười, Chu Trù lại mơ hồ cảm thấy bầu không khí căng thẳng trong không khí.

“Tôi về trước đây, cảm ơn sự khoản đãi của anh.” Chu Trù cáo biệt với William, rồi đi bầu không khí quỷ dị này, đi ra ngoài cửa, lúc này chàng trai giữ xe đã đem xe của Chu Trù lái ra trước cửa.

Anson vài bước theo lên xe, “Cậu Dương, e rằng phải phiền cậu đưa tôi về rồi.”

Chu Trù đương nhiên còn nhớ hành vi đáng hận đem xe chặn ngang giữa đường giả vờ hỏng hóc sau đó chui vào trong xe mình của cái tên này, “Vậy sao? Tôi tin rằng ngài Lorenzo hẳn không chỉ có một chiếc xe đâu nhỉ.”

Cậu vừa chạm lên cửa xe, Anson liền đề lên ngón tay cậu, bờ môi ghé sát lại bên tai Chu Trù, “Có lẽ tôi nên mách cha cậu, cậu tựa hồ không thể nào vui vẻ ở chung với tôi.”

Chu Trù kéo cửa xe ngồi vào, “Ngài Lorenzo, xin mời. Không biết ngài muốn đi đâu?”

Anson nói ra một cái tên địa chỉ khiến Chu Trù trong lòng cả kinh, thế nhưng lại cực lực che giấu sự kinh ngạc của chính mình, bởi vì nơi Anson nói chính là địa chỉ tòa chung cư trước đây của cậu.

“Ngài tính đầu tư nhà đất ở gần đó sao? Nghe nói chính phủ có kế hoạch xây dựng một khu mua sắm quy mô lớn ở khu vực đó.”

“Không, chỉ là một người bạn của tôi sống ở đó.” Thanh âm của Anson thản nhiên, anh chống đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn của thành phố không đêm xuyên qua cửa kính in xuống bóng hình loang loáng trên mặt anh.

Chu Trù phì một tiếng bật cười, “Ngài Lorenzo, ngài vừa mới nói là ‘bạn’ sao?”

“Phải á, ở trong thế giới của tôi, bạn và người yêu xa xỉ như nhau.” Anson không quay đầu lại nhìn Chu Trù, chỉ là nhìn chăm chăm vào bóng mình trên cửa kính, “Cậu biết vì sao tôi gọi cậu ấy là bạn không?”

“Vì sao? Bởi vì cậu ta từng cứu anh sao?” Chu Trù một bộ dáng lơ đãng, thế nhưng trong lòng lại tràn ngập hiếu kỳ, là điều gì có thể khiến Anson đem mình định nghĩa thành ‘bạn’, điều này khiến cậu thực sự thụ hưởng kinh đầy.

“Cậu ấy quả thực từng cứu tôi. Cậu thể nào biết được vậy?” Anson quay đầu lại nhìn về phía Chu Trù.

“Người có thể được ngài gọi là ‘bạn’, chỉ ít phải là sinh tử chi giao. Nếu như nói là đối tác làm ăn, vậy đó là ‘người hợp tác’ chứ không phải ‘bạn’.”

“Không sai, chỉ có người đã chết này mới có cơ hội được tôi định nghĩa là ‘bạn’.”

Không biết tại sao, trong thanh âm của Anson có mấy phần hương vị sầu buồn.

“Bởi vì đã chết, cho nên bọn họ không còn cơ hội phản bội anh nữa, cũng không còn cơ hội khiến anh thất vọng ư?”

“Bởi vì tôi muốn có một người bạn.”

Xe đã chạy đến nơi mà Anson nói, Chu Trù đậu ở bên đường, “Kế tiếp đi như thế nào?”

Tuy rằng biết rõ đích đến của Anson hẳn là ở ngoài mấy trăm mét, nhưng Chu Trù phải làm ra vẻ thành bộ dáng không biết anh muốn đi đâu.

“Không cần đâu, đưa tôi đến chỗ này là được rồi, tôi muốn tự mình đi.” Anson cũng không vội mở cửa xe, trong thanh âm có vài phần ý vị hơi chút dăm chiêu, “Dean, có rất ít người gặp tôi vài lần mà đã hiểu tôi như vậy.”

“Hiểu biết của tôi căn cứ vào hiểu biết của cha tôi đối với ngài.”

Gwen đã từng nói qua cái tên Anson này là kẻ rất đa nghi, anh sẽ dùng rất nhiều tiểu tiết nhỏ không đáng kể để thử thách người khác, mà điều Chu Trù phải làm được chính là không lộ chút sơ hở nào.

“Được rồi, ngủ ngon Dean.” Anson nghiêng đầu qua muốn hôn lên đuôi mày Chu Trù.

Chu Trù quay mặt chỗ khác cười, “Ngủ ngon, ngài Lorenzo.”

Anson mở cửa xe đi ra. Trên con đường thoáng vẻ quanh quẽ, bóng lưng anh rần rỏ mà thon dài, ưu nhã đến tịch mịch.

Trong lòng Chu Trù đột nhiên khó mà bình tĩnh. Cậu quay cửa kính xe xuống, chăm một điều thuốc.

Ngay khi xe của cậu lái qua quán cà phê đối diện tòa chung cư nọ, chỗ ngồi bên cửa sổ cư nhiên là Anson. Tên đó tựa hồ gọi một phần bít-tết, đang cực kỳ có kiên nhẫn mà cắt.

Anson Lorenzo rốt cuộc làm sao vậy? Anh ta đối với loại bít-tết bình dân đó hẳn là nuốt không trôi mới đúng a!

Cửa sổ thủy tinh của quán cà phê giống như là một chiếc khung tranh, mà biểu tình của Anson lại tĩnh lặng như vậy.

Chu Trù không cho bản thân không gian để nghĩ nhiều, lái xe về nhà. Cậu nằm ở trên giường, lại chẳng cách nào vào giấc.

Cậu không hiểu hết thấy điều Anson làm rốt cuộc có ý nghĩa gì. Bản thân xác thực đã từng cứu tên chết bầm đó, thế nhưng vẫn chưa đến mức anh ta phải mua lại chung cư mình ở hay là chịu đựng món bít-tết khó nuốt trôi đi hoài niệm mình ở quán cà phê mà bọn họ đã từng chung hưởng bữa tối.

Mà lúc này, Anson vừa vặn ăn xong bữa tối, nữ phục vụ cười duyên chuyển mà đi tới.

“Thưa ngài, bít-tết hôm nay thế nào ạ?”

Anson mở ví ra, tiền mặt bên trong không nhiều, “Không hề tươi mới giống y lúc trước, chất thịt quá già, nước sốt cũng không đủ nhiều, thế nhưng... tôi đột nhiên cảm thấy như vậy cũng không tồi.”

“A...” Nữ phục vụ có chút mờ mịt.

Anson đem một tờ một trăm đô đặt ở trên bàn, chậm rãi đứng dậy, chỉnh lý vạt áo mình một chút, một chiếc Limousine vừa vặn dừng trước cửa.

Lên xe, Richard ngồi ở trên vị trí tài xế mở miệng nói, “Thưa ngài, kết quả kiểm tra DNA ra rồi.”

“Để tôi đoán một chút, Dean hiện tại và Dean trước đây, DNA không có bất cứ khác biệt nào.”

“Đúng vậy thưa ngài. Tôi chỉ là không rõ ngài vì sao phải hoài nghi thân phận của Dean Dương.”

“Hiện tại tôi vẫn cứ hoài nghi. Bởi vì chỉ cần anh có đủ tiền, có thể thay đổi mẫu DNA trước đây, kết quả xét nghiệm lưu lại ở bệnh viện, thậm chí là tất cả những manh mối cậu ta lưu lại từ trước đến nay nữa.”

“Ngài đem chuyện này suy nghĩ quá phức tạp rồi, thưa ngài. Nhưng mà có lẽ ngài suy đoán chính xác.” Anh ta đã ở bên người Anson rất lâu rồi, anh ta quá hiểu sự đa nghi của Anson Lorenzo. Thế nhưng mỗi lần hoài nghi của anh đều chưa bao giờ sai cả.

“Không, lần này có lẽ chỉ là hi vọng cố chấp của tôi, Dean trước mắt là một con người khác mà thôi. Richard, mỗi con người bất kể nỗ lực thế nào, đều không thể hoàn toàn biến thành một con người khác.”

Một tuần này, Chu Trù chính thức kiến thức được được cuộc phân tranh lợi ích trong hội đồng quản trị của tập đoàn lớn. Đến đâu thu thập quặng kim cương, đầu tư bao nhiêu, phái người nào đi, những phân đoạn này đều có thể ảnh hưởng đến sự phân phối lợi ích của cổ đông trong hội. Chu Trù rất nhút nhát, cậu trước nay vẫn không thích bối cảnh này, so với những chuyện này cậu thà ghìm súng đi đến cao ốc đối diện đem cái đám người tranh luận không ngớt này từng tên từng tên bắn bỏ còn hơn.

12. Chương 12

“Dean, con có ý kiến gì không?” Dương Cẩm nhìn về phía con trai mình, trong nhất thời tranh luận ngừng lại, mọi người rất có hứng thú với ý kiến của vị ‘hoàng tử kim cương’ này.

Chu Trù biết mỗi câu nói của bản thân đều phải cẩn thận, không nên biểu hiện ra quá nhiều thiên hướng khác biệt, lời nói ra lại vừa không thể thiếu hụt ý nghĩa thực tế.

Lúc này, trong lỗ tai vang tên giọng nói trầm lãnh, là Leslie Elvis. Xem ra ban tin tức của Interpol đang nghe lén cuộc họp cổ đông này.

“Kim ngạch đầu tư cùng với người phụ trách đây là để nói sau, tôi chỉ muốn khẳng định xem khu quặng kim cương này còn đáng giá để chúng ta bỏ nhiều tiền như vậy ra mua hay không. Tôi không muốn bỏ ra nhiều tiền đi mua một cái mỏ kim cương đã bị người ta đào sạch.” Chu Trù mở di động của mình lên, trên đó là tin tức Leila gửi đến, cậu đem số liệu trong tin nhắn đọc ra, sau đó lần nữa đặt câu hỏi nghi ngờ về giá trị của mỏ kim cương này.

Sau khi Dương Cẩm nghe xong, liên tục gật đầu.

Sau khi hội nghị kết thúc, Chu Trù về lại trong phòng làm việc.

Leila đi vào, bộ dáng không khách khí đem một phần tư liệu ném lên trên bàn Chu Trù, “Hey, trong công ty mời một người chủ quản phòng tin tức mới, cậu có phải nên theo phép mà trò chuyện với anh ta một chút không?”

“Được thôi.” Chu Trù ấn đầu mày của mình, mở kẹp tài liệu. Ngay khi cậu nhìn thấy bức ảnh trên hồ sơ, quay mặt ra nơi khác bật cười.

Cậu nhắc điện thoại lên bảo với thư ký, “Làm phiền gọi chủ quản phòng tin tức Leslie Elvis tới phòng làm việc của tôi.”

Lá gan của phân bộ New York bọn họ cũng thật lớn, cư nhiên đem nhân tài tài hoa nhất đều đưa đến bên người cậu.

Mấy phút sau, Leslie đi vào. Đây là lần đầu tiên Chu Trù trông thấy bộ dáng mặc tây trang thất cả vạt của anh ta.

Biểu tình của anh ta luôn lý trí không gợn sóng, phảng phất như Chu Trù ở trước mặt anh ta cũng chẳng qua là một đồng số liệu mà thôi vậy.

“Xin chào, Leslie Elvis.” Diễn kịch tất nhiên phải diễn cho trót, Chu Trù một bộ dáng chưa từng gặp qua Leslie, “Tôi là Dean Dương.”

Đầu ngón tay của Leslie và cảm giác anh ta mang đến cho người ta lạnh lẽo y hệt nhau.

“Xin chào cậu.”

“Tôi chỉ là hiểu kỳ nhân tài cao cấp ở phương diện quản lý tin tức như anh thế nào lại lựa chọn Dương Thị chúng tôi chứ? Phải biết rằng chúng tôi là xí nghiệp trang sức.” Chu Trù nhìn Leslie. Khi cậu còn ở Thụy Sĩ tỉnh dưỡng đã từng gặp người đàn ông này, tất cả của anh ta cứ giống như núi tuyết Thụy Sĩ đầy cảm giác xa cách, cũng bởi vậy mà mang theo một chút khí tức thần bí.

“Bởi vì cậu sẽ cần đến tôi.”

Cậu nói này một lời hai ý, hiện giờ bất kể mình làm Dean hay là làm Chu Trù đều cần sự giúp đỡ của Leslie. Tốc độ của anh ta đối với nắm giữ tin tức khiến người ta thần phục.

“Như vậy, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Nếu như Leslie trở thành nhân viên của công ty, vậy thì thời gian giao lưu của mình cùng anh ta sẽ càng nhiều và tất nhiên cũng thuận tiện hơn. Mà Leslie cũng có thể nắm được càng thêm tỉ mỉ cả Dương Thị này và bao gồm đối tác làm ăn trong đó nữa.

“Phải rồi, Leslie.” Chu Trù như là tùy ý hỏi, “Xin hỏi anh biết đấu vật tự do hoặc là các loại vận động taekwondo, quyền anh không?”

Leslie không trả lời, chỉ trầm mặc nhìn Chu Trù.

“Sau khi tan sở, có muốn tìm một chỗ luận bàn chút không?”

“Tôi rất bận, cậu Dương.” Trong nháy mắt khi Leslie đứng dậy, Chu Trù vươn tay chế trụ cổ tay anh ta đem bàn tay anh ta đè lại lên mặt bàn, lại không nghĩ đến tay trái của Leslie ghì lại cổ tay Chu Trù, một động tác dùng lực cực có tính kĩ xảo làm Chu Trù mất trọng tâm, sau đó anh ta tách ra mà lùi lại.

Chu Trù cũng người nhìn anh ta, lộ ra một vẻ mặt tán thưởng, “Hóa ra anh lợi hại như vậy!”

Chu Trù không thể không nói hiểu biết của bản thân đối với tổ thông tin luôn là ngồi ở trong văn phòng của phân bộ nhìn máy tính, thế nhưng thân thủ của Leslie khiến cậu phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa với tổ thông tin.

“Xem ra chuyện anh còn lợi hại hơn Gwen không phải là lời đồn nhỉ?”

Trên mặt Leslie đọc không ra cảm xúc, “Cậu Dương, cậu hiện tại là Dean Dương.”

“Được rồi, Leslie.” Chu Trù có chút buồn bực, cậu thực sự rất muốn có cơ hội luận bàn với Leslie một chút.

“Mà tôi hiện tại là chủ quản tin tức của công ty.” Leslie xoay người rời đi.

Chu Trù có chút hậm hực, mình lúc ở Thụy Sĩ đáng lẽ nên cẩn thận lĩnh giáo thân thủ của anh ta.

Cũng nhờ cái hạng mục kia ban tặng, Chu Trù phải tự mình đi Nam Phi khảo sát mỏ kim cương một chuyến. Người đồng hành là Leila, trợ lý bên người kiêm vệ sĩ của cậu.

“Tôi không biết đi xem mỏ kim cương ở Nam Phi có cái gì mà cần được cô bảo hộ.”

Ngay khi Chu Trù nhìn thấy va li hành lý siêu lớn của Leila, có chút hoài nghi mục đích đi công tác của mình là việc công hay là nghỉ phép.

“Cậu không biết trị an ở Nam Phi không được tốt lắm sao? Cho dù khi có tên côn đồ dùng dao găm dí sau lưng cậu, tôi cũng có thể cứu cậu.”

“A ha, tôi có thể tự cứu mình.”

“Không không không,” Leila lắc lắc ngoan tay, “Cậu bây giờ đã là người thừa kế của Dương Thị rồi, đừng có dưng cảm như vậy. Mỗi ngày nên bày ra một bộ dáng mềm yếu cần người khác bảo hộ ấy.”

“Được rồi, được rồi.” Chu Trù liếc đôi giày cao gót mười phân dưới chân Leila một cái, đột nhiên cảm thấy con dao găm của tên côn đồ còn chẳng đáng sợ bằng.

Lên máy bay, tiến vào khoang hạng nhất, chuyện đầu tiên Chu Trù làm khi ngồi xuống là đeo bịt mắt lên ngủ. Leila thì ngồi ở chỗ ngồi sau lưng cậu, phỏng chừng là xem tạp chí thời thượng gì đó đi.

“Thật vui được cùng cậu ngồi chung một chiếc máy bay, Dean.”

Thanh âm mang theo ý vị trêu đùa vang lên bên tai Chu Trù, người nói cách tai cậu rất gần, hơi thở ấm nóng phả lên vành tai cậu. Ngữ điệu kiểu này sự ái muội cố ý kiểu này, chỉ có một con người.

Chu Trù tháo bịt mắt của mình xuống xoay người qua, quả nhiên là Anson Lorenzo.

“Ngài Lorenzo? Ngài thế nào lại ở trên chiếc máy bay này?”

“Vì đi Johannesburg á.” Anson cười khê, thuận tay cầm tạp chí lên lật xem.

Cơn buồn ngủ của Chu Trù hoàn toàn bay biến. Bất kể đi đến đâu, chỉ cần dính quan hệ với Anson Lorenzo, cậu sẽ liền thất bại.

“Đi khảo sát mỏ kim cương sao?” Anson tùy ý hỏi.

“Đúng vậy. Còn ngài Lorenzo?”

“Tôi sao? Tôi đương nhiên là đi theo cậu. Vẫn nhớ tôi từng nói với cậu, rất hứng thú đối với quặng kim cương.”

Chu Trù đương nhiên sẽ không ngờ đến mức coi lời nói của Anson là thật. Cái tên này tám phần là muốn đi Nam Phi bàn chuyện làm ăn đen tối của anh ta. Chu Trù chậm rãi quay đầu lại, làm bộ lắc lắc cổ mà nhìn về phía Leila ở phía sau. Đối phương một bộ dáng nhàn nhã xem báo. Ngón tay xẹt qua đuôi mày, ý tứ của động tác này là muốn Chu Trù ‘nhấn nại’.

Nói thực ra lúc này nếu không phải đảm đương thân phận Dean Dương, cậu nhất định đập bẹp cái tên tai họa bên cạnh một chút.

Sau khi máy bay cất cánh tiến vào ổn định, cô tiếp viên hàng không đẩy thức ăn đi tới khoang hạng nhất.

Chu Trù lúc này mới chú ý đến trên xe đẩy cư nhiên có một chai vang đỏ xa xỉ, kia tuyệt đối không phải là món đồ xa xỉ cung cấp trên máy bay.

Cô tiếp viên trên chuyến bay này theo đạo lý hẳn cũng là gặp vô số loại người rồi, không nghĩ đến vẫn bị thân xác thối tha của Anson làm cho thần hồn điêu đứng, sau khi đặt ly rượu xuống còn nhin không được nhìn chăm chăm dung mạo anh ta.

“Làm phiền cho hai ly.” Anson sớm đã không bận tâm đối với sự chú mục của người khác, hơi hơi mỉm cười một vẻ phong độ ngụy quân tử.

“À, được ạ.” Cô tiếp viên nở nụ cười ngọt ngào, đem chiếc ly còn lại đặt ở trước mặt Chu Trù.

Sau khi rượu vang mở ra, phải để sơ qua không khí một đoạn thời gian ngắn.

Cô tiếp viên kia liền ở một bên yên lặng chờ, đến thời gian mới đeo găng tay vào rót rượu cho bọn họ.

Ngón tay của Anson thon dài, dáng vẻ lắc ly rượu quả thực giống y như nghệ thuật. Anh thưởng thức hương thơm nồng của vang đỏ, vẻ khoan thai tự đắc nơi ánh mắt lại không phải là ngụy trang.

Chu Trù đã trải qua một năm ‘huấn luyện’ cũng có thể thưởng thức được ly rượu này xác thực là thượng phẩm.

“Đoán năm sản xuất xem?” Anson liếc mắt, trong nét mặt có vài phần biếng nhác, “Nghe nói cậu là cao thủ phẩm rượu.”

Chu Trù đuôi mày khê nhếch, muốn thử tôi?

Tinh tế thưởng thức màu sắc của rượu đỏ một chút, hơi ngửi ngửi, nhấp môi một ngụm nhỏ, Chu Trù nhắm mắt tùy ý để rượu lưu chuyển ở đầu lưỡi, “Ừm, ... Latour của Pháp, 1988.”

Anson vỗ tay, “Vị giác tốt.”

“Kỳ thật nằm trong miệng mới cảm thấy kinh ngạc, tôi cho rằng ngài Lorenzo sẽ càng ưa chuộng Lafite năm 82 hơn.”

“Lafite năm 82?” Anson cười phá lên, có một loại ý vị cuồng vọng, “Nhà giàu mới nổi mới có thể ưa chuộng có thừa với nhãn hiệu đó.”

Chu Trù vẫn tỏ vẻ ung dung mà thưởng thức biểu tình của Anson, “Tôi rất hiểu kỳ ngài Lorenzo, thứ ngài ăn ngài ở ngài dùng đều được tỉ mỉ chọn lựa, tựa hồ là phải hưởng thụ hết những thứ xa xỉ nhất trên đời này vậy.”

“Đó là đương nhiên, Dean. Tất cả mọi người chúng ta đều chỉ có thể sống một lần thôi.” Anson duỗi một ngón tay làm dấu, “Chuyện xấu tôi làm nhiều lắm, sau khi kẻ khốn nạn như tôi đây chết đi thì nhất định phải xuống mười tám tầng địa ngục. Đã có khổ nạn khôn cùng đang chờ tôi, cho nên tôi nhất định phải tận tình hưởng thụ mỗi một giây của hiện tại.”

Chu Trù thật không ngờ Anson sẽ thẳng thắn gọi mình là ‘kẻ khốn nạn’ như vậy, không hợp với sự giả lương thiện trước nay của anh ta.

“Vì tên khốn nạn phải xuống địa ngục.” Chu Trù nâng ly.

“Vì tất cả những xa xỉ sắp được tôi hưởng dụng.”

Lúc này máy bay gặp phải một trận lác lư nho nhỏ, ngay sau đó trong loa phát thanh bày tỏ bởi vì nhiên liệu máy bay bổ sung không đủ, bọn họ theo đường cũ trở về New York.

Tin tức này khiến mọi người đều chấn kinh, nhất là hành khách khoang phổ thông vô cùng phẫn nộ, không những kêu la mà còn nổi lên tranh chấp cùng phi hành đoàn.

Mà trong cả cái khoang hạng nhất này chỉ có Chu Trù và Leila cộng thêm Anson cùng Richard.

“Làm sao có thể là nhiên liệu máy bay bổ sung không đủ? Chúng ta còn chưa bay ra khỏi lãnh thổ nước Mỹ đâu.” Leila cau mày lại, một phen tím cô tiếp viên hàng không qua, “Cô đi hỏi rõ ràng xem rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì!”

Thính lực của Chu Trù luôn luôn nhạy bén hơn người khác, cậu có thể cảm thấy được bầu không khí bất an trong cả cabin.

Hai phút sau, cô tiếp viên nọ trở lại, câu trả lời của cô ta giống hệt với loa phóng thanh trong cabin, cô dốc hết sức lực giả bộ thần thái bình tĩnh, thế nhưng Chu Trù lại nhìn ra được tình tự thấp thỏm thậm chí gần như là sợ hãi của cô.

“Ngài Lorenzo... Ngài sẽ không phải là cái bom ở trên chiếc máy bay này đây chứ? Chu Trù một câu nói giỡn khiến bà vai cô tiếp viên nọ run bắn lên.

“Richard, chúng ta có cái bom trên máy bay sao? Tôi thế nào lại không biết nhỉ?” Anson một bộ vô tội nhìn về phía Richard.

“Không có, thưa ngài.”

“Thế nhưng...” Anson xoa cằm nhìn cô tiếp viên kia, “Từ biểu tình của quý cô này xem ra, trên chiếc máy bay này hình như thực sự có bom a.”

Nhất thời, cả khoang hạng nhất chỉ còn lại tiếng hít thở.

Leila buông tạp chí xuống, bàn tay che lại mắt mình. Động tác này biểu thị “Chu Trù, đừng quên cậu là ai”.

Chu Trù trong lòng sáng tỏ, bất kể người cài bom là ai, Anson tuyệt đối sẽ không để bản thân bị nổ chết, hơn nữa hiện tại đã phát hiện ra có bom, nếu qua được vụ nổ thì cũng bị rơi chết còn đâu. Thế nhưng Dean Dương chính là quý công tử bộ dáng ngậm chìa khóa vàng, làm sao đã gặp qua loại tranh đấu này?

“Hê... Tôi chỉ là nói giỡn mà thôi...” Chu Trù cau mày nhìn cô tiếp viên nọ lộ ra biểu tình ‘hết thấy đều là đùa thôi’, “Trên chiếc máy bay này sẽ không thật sự có bom chứ?”

Cô tiếp viên che giấu nụ cười khó coi, “Ha ha, câu nói đùa này xác thực có chút dọa người. Nhưng tôi thực không nghe nói trên máy bay có bom gì cả.”

Chu Trù cố ý kéo vạt áo mình, dường như là tự an ủi bản thân, “Tôi đã bảo không thể nào có bom...”

“Thế nhưng...” Anson nhướn đuôi mày lên nhìn chằm chằm cô tiếp viên nọ, có rất ít người có thể chịu đựng được ánh mắt của anh, “Tôi vì sao lại cảm thấy thực sự có bom nhỉ?”

Cô tiếp viên hàng không lùi về phía sau một bước, va phải chỗ ngồi của Richard, đối phương trực tiếp tóm lấy cánh tay cô, trầm giọng nói, “Cô tốt nhất nên nói ra tình hình thực tế.”

13. Chương 13

“Đúng á. Phải biết là bom gì chứ, tôi chính là người trong nghề.” Anson khe khẽ cười, áp lực vô hình ập tới.

“... Đúng vậy, chiếc máy bay này đã bị cài bom. Ngay ở trên mặt cửa phòng điều khiển...” Cô tiếp viên thoát lực mà co quắp ngồi trên mặt đất, che mặt mình khóc nức lên, “Tôi không muốn chết, tôi thực sự không muốn chết... Chỉ ít không phải ở chỗ này...”

“Cô sẽ không chết ở nơi này đâu.” Anson đứng dậy, bàn tay đặt trên bả vai cô tiếp viên rồi đi ra ngoài, Richard theo sát phía sau.

Chu Trù trong lòng nhỏ giọng chửi rủa, lại là bom, đây đã là lần thứ tư rồi!

“Đuổi theo.” Leila hướng Chu Trù dùng một ánh mắt.

Không sai, mặc kệ là nguyên nhân gì, Chu Trù cũng không muốn chết thêm một lần nữa!

Cậu cũng đi theo, “Các anh muốn thế nào?”

“Gỡ nó.” Một tia cuồng dã kia ở trên khóe miệng Anson khiến Chu Trù thất thần.

Cái tên này mới rồi còn bảo sợ hãi phải xuống địa ngục, kỳ thật cái gì cũng chẳng để vào mắt đi!

Anh ta thế nhưng ngông nga ngông nghênh mà mở cánh cửa phòng điều khiển ra, khiến cho cơ trưởng và phó lái bên trong một trận kinh hãi.

Buồng điều khiển rất chật chội, Chu Trù không vào nổi, không nghĩ đến anh ta cứ nhiên đẩy Richard ra ngoài sau đó túm Chu Trù vào.

“Hey! Nơi này là phòng điều khiển! Ai cho phép các anh tiến vào!” Cơ trưởng vẻ mặt giận dữ.

“Tôi. Công ty hàng không của các người tôi nắm 21% cổ phần, như thế nào tiến vào dạo quanh còn không được?” Anson cười khẩy, “Nói đi, cái hộp quà kia ở đâu hả?”

“Hộp... hộp quà gì? Cho dù ngài là cổ đông cũng không thể...”

“Tôi nói quả bom kia. Cho dù ông muốn bị nổ chết, nhưng tôi chẳng muốn đâu.” Anson một phen xách cổ áo cơ trưởng, môi răng khếch mở phảng phất như là tiếng vọng từ địa ngục, “Quả bom kia ở đâu.”

Cơ trưởng nuốt một ngụm nước miếng, chỉ chếch phía trên.

“Dean, lấy món đồ chơi đó xuống đây.”

“Gi cơ?” Chu Trù cảm thấy bản thân có phải nghe lầm hay không, “Anh kêu tôi lấy bom xuống á? Ngộ nhỡ nó nổ thì làm thế nào?”

“Đừng lo, chiếc máy bay này vội vã trở về điểm xuất phát như vậy, nói không chừng chính là bởi vì bom được bố trí để khi rời khỏi lãnh thổ nước Mỹ liền phát nổ.” Anson nâng tay nhìn đồng hồ, sau đó một bộ dáng anh em tốt nắm vai cơ trưởng, “Mà trở về sớm nửa tiếng, cũng chẳng có xu thế hạ xuống, bởi vì rõ ràng có thể tìm một cái sân bay ở gần đây hạ cánh. Xem ra điều kiện phát nổ của quả bom này còn một cái nữa, đó chính là khi đem máy bay hạ xuống một độ cao nhất định, nó sẽ nổ tung.”

Cơ trưởng lộ ra một vẻ mặt kinh hoảng, “Những điều này... những điều này ngài đều biết?”

“À, bởi vì bom cũng là lĩnh vực chuyên nghiệp của tôi.”

Chu Trù vẫn đứng bất động ở nơi đó.

“Làm sao vậy, Dean. Chỉ là kêu cậu lấy món đồ chơi kia xuống thôi mà, như vậy mà cậu cũng không dám? Ngài Dương sẽ phải xấu hổ vì sự nhát gan của cậu đấy.” Anson dùng ngữ khí trêu chọc ý đồ khích tướng Chu Trù.

Chu Trù cắn răng, tấm sắt nơi bị đặt bom đã bị gỡ ra, có thể là nhân viên tổ lái vì xác định sự tồn tại của bom. Thứ vật phẩm nguy hiểm bị dây điện quấn quanh kia được Chu Trù cẩn thận từng li mà đem xuống.

“Để ở đâu?” Chu Trù hỏi, cậu cố ý run rẩy cánh tay giả bộ khần trương, dù sao huấn luyện tháo bom cậu cũng tiếp nhận nhiều lắm rồi, nếu như cậu hiện tại đảm đương thân phận của mình thì đã sớm tiến hành gỡ bom rồi.

“Chúng ta trở về khoang hạng nhất chậm rãi nghiên cứu, chiếc máy bay này hẳn có thể bay thêm mấy giờ nữa.” Anson nói xong liền một bộ chuyện chẳng liên quan đến mình mà đi ra.

“Fuck!” Chu Trù nghiêng răng nghiêng lợi, cậu nhìn về phía cơ trưởng ở bên cạnh, “Hey, lấy tấm thảm dầy lên cái món đồ này đi, ông cũng chẳng muốn các hành khách trông thấy thứ này đâu nhỉ!”

Cứ như vậy, Chu Trù như là bưng bánh ga-tô, đem quả bom này bưng về khoang hạng nhất, phải biết rằng cổ nén lại xúc động đem bom ném lên mặt Anson Lorenzo là một chuyện thống khổ nhường nào.

Bom được đặt trên ghế ngồi, Anson giống y như ngắm nghía tác phẩm nghệ thuật vén lên tấm thảm mỏng, đeo găng tay cầm bút máy gảy đám dây điện bên trong cùng với thiết bị phát tín hiệu khác.

“Có ý tưởng gì không, Dean?” Anson cười khê nhìn hướng Chu Trù.

“Không có.” Chu Trù tựa ở trên ghế, thần sắc ngưng trọng.

“Thứ này cùng với hệ thống của máy bay tiếp nối với nhau, cho nên máy bay bay đến đâu, nằm ở độ cao nào, quả bom này đều có thể cảm ứng được một cách tường tận.

“Vậy thì đem thứ này rút ra.” Chu Trù hồi đáp, cậu liếc Leila một cái, cô gái này thực biết diễn kịch, một bộ sợ hãi cùng cực ngồi rụt trên ghế.

“Như vậy sẽ gây nên chập mạch, nó sẽ trực tiếp nổ tung.” Bộ dáng vênh chân bắt chéo nhàn hạ của Anson tựa hồ là nhất định phải nghe được cách giải quyết từ Chu Trù.

“OK, vậy giống như là diễn ở trong ti vi ấy, tìm một tên hacker đi vào trong hệ thống của thứ này, đem nó kết nối cùng với vệ tinh khác cũng được, hay là máy bay cũng được, thế thì cho dù chuyến bay này hạ xuống thấp hơn độ cao cảm ứng của quả bom cũng có thể bình an hạ cánh!” Đây là đáp án tốt nhất Chu Trù có khả năng nghĩ ra.

“Ừm... Ý tưởng phi thường tốt!” Anson vỗ tay, “Thế nhưng tôi không tính kiếm người hack vào, tuy rằng kiếm người hack vào chỉ là chuyện trong phút chốc.”

“Anh nghĩ thế nào?” Chu Trù nhướn mày lên, cậu thế nào lại quên Anson Lorenzo là cái tên điên tự lấy bản thân ra thử bom chứ.

“Tôi tính tháo gỡ nó. Bất kể là ai đặt quả bom này, đều đã chọc giận lòng tự tôn của tôi.” Anson nhìn phía Richard, người nọ không biết từ đâu lấy ra một hòm dụng cụ, bên trong có kéo, tua vít và cả những dụng cụ khác.

“Anh điên rồi sao? Lấy tính mạng bao nhiêu người như vậy ra chơi đùa? Tôi tin rằng anh có rất nhiều tiền cũng có rất nhiều người có năng lực phục vụ cho anh, đừng có chơi đùa nữa!” Chu Trù bước lên muốn cho anh một quyền, Richard lại cản cậu lại.

“Xin hãy bình tĩnh, cậu Dương.”

Chu Trù bị ấn về trên ghế, nhìn tên điên Anson kia cắt đứt sợi dây thứ nhất, cũng là cắt đứt con đường quay đầu. Thực ra khi theo Anson đến phòng điều khiển, Chu Trù đã ấn nút bật thiết bị liên lạc sau tai thu được liên hệ với Leslie.

“Đừng lo lắng Chu Trù, Anson Lorenzo sẽ không làm chuyện không nắm chắc.” Thanh âm của Leslie trầm ổn, điều Chu Trù tin tưởng duy nhất chỉ có Leslie ở bên đó có lẽ cũng đang thử hack vào hệ thống tín hiệu của quả bom này.

Theo một tiếng ‘tích ——’, bộ phận đếm giờ trên quả bom bắt đầu khởi động.

“Ha, đây chính là cái gọi là ‘lòng tự tôn’ của anh?” Chu Trù dở cười dở mếu, “Chúng ta vốn là có thể chỉ ít sống đến khi máy bay hết xăng, giờ thì chỉ còn lại nửa tiếng đồng hồ, anh không cảm thấy nên để cô tiếp viên hàng không thông báo cho cơ trưởng một chút sao?”

Anson cười lắc lắc đầu, hạ thủ cắt đứt sợi dây thứ hai.

Leila đã bật khóc, khóc nức nở, lúc này Chu Trù thực không phân biệt nổi cô là đang diễn kịch hay là thực sự sợ hãi. Chu Trù đẩy Richard đang đứng trước mặt cậu ra, đi đến hàng ghế sau ôm lấy Leila.

“Ôi, Dean, nếu tôi là cậu thì sẽ không dùng loại phương pháp đó để làm tôi phân tâm đâu, cậu biết tôi sẽ ghen mà.” Nói rồi, lại là một sợi dây nữa bị cây kéo cắt đứt.

“Tôi không sợ đâu cậu Dương, nhiệm vụ của tôi là bảo hộ cậu. Nhưng bây giờ lại như là được cậu bảo hộ...” Leila gạt nước mắt ở khóe mắt, gượng cười.

“Không sao đâu, nếu như thứ kia thực sự phát nổ, chúng ta ai cũng đều không bảo hộ được ai.”

“Tôi sẽ bảo hộ cậu, Dean.” Anson cười duỗi tay cầm vang đỏ chưa uống xong qua, nhấp một ngụm.

Thời gian còn lại hai mươi sáu phút.

“Anh còn có thanh thời uống rượu được ư?” Trong thanh âm của Chu Trù mang theo ý trách móc. Lẽ nào Thượng Đế thực sự muốn cậu trải qua vô số lễ rửa tội bằng bom sao?

“Đừng hiểu lầm chứ tình yêu, tôi là đang cân nhắc, bước tiếp theo nên cắt dây nào, dây này? Hay là dây này?” Cây kéo của Anson do dự giữa đám dây điện, tựa hồ cố ý muốn khuấy loạn tâm tình của Chu Trù.

“Anh con mẹ nó rốt cuộc muốn thế nào?” Chu Trù gào lớn, cậu cảm thấy ác mộng lớn nhất trong một đời này chính là tại sao không ở lần đầu tiên gặp Anson liền bắn chết anh ta.

“Hôn tôi một cái đi, cục cưng.” Anson nghiêng đầu, thâm tình dào dạt.

“Cái gì ——”

“Tôi bảo hôn tôi một cái, chúng ta cũng không phải là chưa từng hôn nhau, không phải sao? Loại cảm giác đó tôi đến bây giờ vẫn nhớ như nhớ khó quên.”

“Câu đùa của ngài một chút cũng không đúng lúc.”

Chu Trù trầm giọng, bên tai truyền đến thanh âm của Leslie, “Cậu đi hôn hắn một cái đi, để hắn cắt đứt hứng thú đối với cậu.”

Một khắc này, Chu Trù rất muốn phát hỏa với Leslie, thế nhưng cậu biết Leslie cũng chỉ là tùy việc mà xét thôi.

“Tôi nói, tôi muốn cậu hôn tôi.” Thanh âm của Anson càng dịu dàng hơn.

“Nếu tôi hôn anh, anh sẽ tháo bỏ quả bom chết tiệt này sao?”

“Ừm, nếu cậu hôn tôi, thế thì chốc nữa bom phát nổ, tôi cũng chẳng còn gì hối tiếc.” Anson nhìn vào mắt Chu Trù, một khắc đó Chu Trù có một loại ảo giác, mình hoàn toàn bị đối phương nhìn thấu.

“Anh đúng là nên xuống địa ngục.” Nói xong, Chu Trù sải bước đi đến trước mặt Anson, một phen túm cổ áo anh hôn lên.

Đó là va chạm thô lỗ cùng gặm cắn, Chu Trù căn bản không tính đi hôn cái tên buồn nôn này, thế nhưng không nghĩ đến Anson lại ngoài ý muốn xâm nhập vào.

Anh vươn tay ấn gáy Chu Trù, đầu lưỡi mở đôi môi cậu len vào trong, quần quýt càn rỡ liếm láp vách trong khoang miệng Chu Trù, loại cảm giác nóng bỏng đó khiến con tim đập dồn, Chu Trù chống cự lại mà sức

lực của Anson lại lớn đến kinh người. Tay trái của anh chậm rãi đi đến sau thắt lưng Chu Trù, mạnh mẽ đem cậu ẩn về phía mình, hai người kề sát vào nhau.

Một nụ hôn này đối với Chu Trù mà nói là điều đáng sợ, phảng phất như muốn đem thành lũy kiên cố nhất cậu kiến lập trong tim phá đổ.

Mà cái hôn môi của Anson càng ngày càng có ý vị đắm say, anh sẽ cứ như vậy mà hôn Chu Trù thẳng đến khi tận thế.

“Thưa ngài, thời gian còn lại mười phút.” Thanh âm của Richard vang lên, người nọ từ khi nụ hôn của Anson cùng Chu Trù bắt đầu thì vẫn luôn nhìn chăm chăm vào thiết bị đếm giờ trên quả bom.

Anson ý do vị tấn mà buông Chu Trù ra, thứ thẳng mặt mà tới chính là nắm đấm của Chu Trù đâm lên khoe môi anh, thoáng chốc tím bầm lên. Anson không bận tâm mà xoa xoa nơi đang đau đớn, nhìn phía Richard, “Tôi là trừng phạt đúng tội đúng không?”

“Đúng vậy, thưa ngài.” Richard tiếp tục báo giờ, “Còn lại mười phút.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta phải tiếp tục cứu vớt thế giới.” Anson cầm kéo lên một bộ dằm uể oải cắt đứt một sợi dây tiếp theo.

14. Chương 14

Từng sợi từng sợi cắt đi, rất thông thả. Điều này làm cho Chu Trù cảm thấy dày vò vạn phần, cậu cá quả bom tương tự Anson nhất định từng thấy, mục đích tên khốn nạn này làm như vậy chính là hành hạ mình.

Rốt cuộc, thời gian chỉ còn lại một phút cuối cùng, dây điện chỉ còn lại hai sợi.

“Dean thân ái, tôi nên cắt sợi nào đây? Là sợi này... hay là sợi này?”

“Tôi không biết.”

Còn lại năm mươi giây.

“Tôi cũng không biết, chỉ có thể xem vận khí thôi. Cục cưng tôi tin tưởng vận khí của em, em nói sợi nào tôi liền cắt sợi đó.” Anson một bộ hoàn toàn tin tưởng vào Chu Trù.

“Tôi không biết! Tôi không biết!”

Mẹ nó, không phải đóng phim, kỳ thật khi cắt đến hai sợi cuối cùng cả cái mạng lưới cấu tạo trái lại đơn giản đi, cũng không biết vì sao, Chu Trù cảm thấy Anson là đang thăm dò mình.

Mục đích thăm dò của anh ta là gì, Chu Trù lại không làm rõ được. Cậu không thể tùy tiện đáp lại sự thăm dò của Anson.

Một khi đã như vậy, Chu Trù đành phải cược ở trong trò chơi này Anson có lòng tin tưởng tuyệt đối, anh ta sẽ không đem tính mạng mình ra đùa giỡn.

Thời gian còn lại ba mươi giây.

“Dean cục cưng à, em phải lựa chọn nhanh chút.”

“Dừng có gọi tôi là cục cưng nữa! Anh cái tên điên này!” Chu Trù hai tay đặt ở trên đầu mình, gạt tóc mái trước trán một bộ sắp sụp đổ.

“Còn có hai mươi giây, Dean.” Anson vẫn cứ mỉm cười, “Sợi nào đây?”

“Tôi không biết! Anh con mẹ nó tùy tiện cắt một sợi đi!”

Anson cầm tay Chu Trù, đem dây kéo nhét vào giữa ngón tay Chu Trù, “Vậy thì em liền tùy tiện cắt một sợi đi...”

“Tám giây.” Richard nói.

Chu Trù không nói gì, cậu nhắm chặt mắt, cố ý đem cây kéo hướng về phía sợi dây sai, run rẩy mắt nhìn sắp phải cắt đi.

Trên thiết bị đếm giờ hiển thị còn có ba giây.

Anson mạnh mẽ đem tay Chu Trù chuyển hướng sợi dây điện còn lại, cắt đứt nó.

Thời gian dừng lại ở hình ảnh một giây, vụ nổ không phát sinh.

Chu Trù vẫn nhắm mắt lại, run rẩy tựa hồ vẫn đang chờ vụ nổ xảy ra.

“Dean, không sao rồi. Không sao rồi.” Anson từ phía sau ôm lấy cậu, nhẹ nhàng gỡ ra cây kéo giữa những ngón tay cứng còng của cậu.

“Anh cái đồ...” Chu Trù vẫn không nhúc nhích.

“Thực xin lỗi, tình yêu. Thực xin lỗi.” Anson nhẹ hôn lên vành tai Chu Trù, tựa hồ là đang an ủi cậu.

Chu Trù một phen mạnh mẽ đẩy Anson ra, đi khỏi khoang hạng nhất.

Bên tai cậu vang lên giọng nói lạnh lẽo của Leslie, “Diễn xuất rất tuyệt, Chu Trù.”

Rất tuyệt sao? Nếu như trên người cậu mang theo súng...không, cho dù chỉ là một cây tăm, cậu đều sẽ không chút do dự đâm lên người Anson.

Chu Trù dùng sức hít vào một ngụm không khí, ngồi ở trên ghế không nói chuyện nữa. Khoang hạng nhất lâm vào trong một bầu không khí giá lạnh.

“Tôi cho rằng em hiểu được kiến thức mạch điện căn bản nhất, hẳn là biết được hai sợi dây cuối cùng phải cắt sợi nào.”

Khi Anson vẫn muốn nói gì đó với Chu Trù, Chu Trù tháo đai an toàn ra nói với Leila ở hàng ghế sau, “Tôi đến ngồi với cô.”

Chu Trù vừa mới đi qua bên người Anson, liền một phen bị anh ấn lại lên ghế.

“Thực xin lỗi, tôi là thực lòng mà.”

Chu Trù vẫn muốn đứng dậy, nhưng Anson lại cường bách mà cài đai an toàn cho cậu.

“Xin em ở lại bên người tôi.”

“Thời trung học của tôi, vật lý học rất dốt, tôi không biết khi một cái mạch điện hoàn chỉnh chỉ còn hai sợi dây thì nên cắt sợi nào.” Giọng nói của Chu Trù lạnh lẽo.

“Không sao đâu, tôi biết là có thể mà.” Trong thanh âm của Anson có mấy phần ý vị chắc chắn.

Chu Trù tìm cái bật mắt đeo lên, mắt không thấy tâm không phiền.

Máy bay cuối cùng đã trở lại New York, tuy rằng rất rõ ràng quả bom này là nhằm vào Anson Lorenzo, thế nhưng tin tức đưa tin lại đem nó thành một cuộc tập kích khủng bố không thành công. Chuyến đi Nam Phi lần này triệt để ngấm nước nóng, Chu Trù đành phải về nhà trước.

“Có muốn tôi đưa em về không?” Anson một bộ dáng phi thường lễ độ.

“Không cần đâu thưa ngài Lorenzo, tôi sợ trên xe ngài có bom.” Nói xong, Chu Trù kéo Leila hờ hững rời đi.

Hai người ngồi vào trong xe, Leila xì cười một tiếng nói, “Lúc ở trên máy bay, cậu sợ sao?”

“Đương nhiên là sợ.” Mãi đến giờ phút này, ngón tay Chu Trù vẫn đang nhẹ nhẹ run rẩy.

“Cậu là sợ bom phát nổ, hay là sợ Anson có điều hoài nghi đối với cậu?”

“Tôi không biết...” Chu Trù thở ra một hơi.

Về đến nhà, Leslie mang theo công văn đến nhà họ Dương thăm hỏi Chu Trù, lý do là bởi vì vấn đề đầu tư an toàn internet của công ty.

“Leslie, hôm nay tôi thực sự cho rằng mình sẽ chết.” Chu Trù cầm một ly whisky, ngửa đầu kéo dài hô hấp.

“Tôi cũng cảm thấy Anson Lorenzo tựa hồ là đang thăm dò cậu, cho nên đã đặc biệt lưu ý một chút. Cậu ở trên máy bay có phải uống qua vang đỏ không?”

“Đúng vậy, tên điên đó mời tôi uống Latour.” Chu Trù nhướn mày lên, sau đó giống như là nghĩ đến điều gì, “Cái tên đó sẽ không dùng DNA trên ly rượu đi đối chiếu với DNA của Dean Dương chứ?”

“Điểm này cậu yên tâm, tôi đã khóa chặt cơ cấu giám định DNA của hắn, hack vào hệ thống của bọn họ, bất kể kết quả ra sao, phần mềm của tôi đều sẽ đem kết quả sửa thành ‘phù hợp’.”

Chu Trù nhìn Leslie, cậu đột nhiên cảm thấy được người đàn ông sở hữu tài năng như vậy thế nào lại cam tâm ở lại trong tổ chức Interpol chứ? Bất kể anh ta làm việc ở xí nghiệp nào hay thậm chí làm việc cho chính phủ, đều sẽ không dừng ở giá trị bản thân hiện tại.

“Ngoài ra còn có một tin tức có thể khiến cậu giận đến ngất xỉu, đó chính là ở trong khoang hành lý của chiếc máy bay đó, đã phát hiện 2000 gram heroin, cũng chính là nói may mà có sự kiện cài bom lần này, bằng không 2000 gram heroin kia liền thành công vận chuyển đến Nam Phi.” Leslie bật máy tính, bên trong là tư liệu tin tức chính phủ bảo mật.

Sau hai giây im lặng, Chu Trù bật cười vang.

“Nói cách khác... quả bom đó có khả năng thực sự là anh ta cài? Ai cũng đều biết nhà Lorenzo buôn bán gì cũng làm, thế nhưng trước nay không đụng tới thuốc phiện. Lần này cư nhiên có người dùng máy bay anh ta góp cổ phần dưới danh nghĩa để vận chuyển thuốc, anh ta làm sao khoan dung được đây?” Chu Trù khoanh tay cặm cụi suy nghĩ, “Kể có thể cài bom trên chuyến bay tám chín phần mười cũng là người trong nội bộ công ty hàng không.”

“Hiện tại một trong những cổ đông của công ty hàng không – Lippman đang tiếp nhận điều tra. Lịch sử làm giàu của nhà Lippman tuy rằng không thể bằng nhà Lorenzo huy hoàng đến thế, thế nhưng cũng là nợ máu chảy ròng, hơn nữa luôn có quan hệ hợp tác với Anson. Tôi thấy lần này Anson không tiện chọn thủ tục này, vì thế mượn quả bom này một là tổ chức nhà Lippman lợi dụng cửa ngõ nhà Lorenzo để vận ma túy, hai là cảnh cáo nhà Lippman.” Leslie cũng nhận thức giống cái nhìn của Chu Trù.

“Cũng chính là nói, tôi lại bị cái tên kia lừa gạt.” Chu Trù thở ra một hơi, “Leslie anh khiến tôi lỗ nặng rồi.”

“Cậu là nói cậu cùng hắn hôn môi sao? Chỉ ít Anson Lorenzo là một tình nhân tốt có tiếng.”

Chu Trù phì cười một tiếng, chẳng lẽ cậu là cái loại chim hoàng yến được nuôi trong ***g đó sao?

“Tôi tình nguyện được anh hôn cũng không muốn bị tên đó chạm vào một chút nào!” Biểu tình của Chu Trù cực kỳ khoa trương.

Leslie đứng đờ ở nơi đó, Chu Trù lúc này mới phản ứng lại.

“Hãy! Đừng hiểu lầm! Ý của tôi chính là nói...”

“So với nụ hôn của Anson, nụ hôn của tôi vẫn là không đáng ghét như vậy đúng không?”

“... Không liên quan đến chuyện hôn hít!” Chu Trù cảm thấy mình nhảy vào Hoàng Hà cũng không giải thích rõ được.

Mà khước môi Leslie vẫn có chút xu thế hướng lên trên, “Cậu xem ra tâm tình rất tệ, có muốn cùng tôi đắm đá không?”

“Thật sao?” Ánh mắt Chu Trù lóe sáng.

“Lừa cậu đấy.” Leslie kẹp máy tính bằng không chút nào lưu luyến mà rời đi.

Ngày hôm sau lại là hội nghị cổ đông khiến người ta đau đầu của Dương Thị, bởi vì Chu Trù đã bỏ lỡ cơ hội khảo sát thực địa, công ty phải một cổ đông khác qua đó, Chu Trù chân thành chúc máy bay của ông ta cả đường bình an.

Mà Chu Trù rất nhanh lại sa vào trong các loại tiệc tùng xã giao của xã hội thượng lưu. Sắp tới Eva tổ chức một bữa tiệc sinh nhật quy mô lớn ở một khách sạn, Chu Trù đã ở trong danh sách được mời.

Dương Cẩm đương nhiên muốn mượn cơ hội này để tìm ra hung thủ nổ chết con trai mình rốt cuộc là ai, mà hôm ấy những kẻ buôn vũ khí hẹn gặp với Eva đều sẽ có mặt. Ở trong cái thế giới không lọt được ánh sáng ấy, không có chút giác nhạy bén cần bản không phân rõ được kẻ địch và bạn bè. Eva ngày đó đã có chuyện làm ăn muốn cùng người ta thương thảo, tất nhiên cũng có người không muốn bọn họ bàn bạc thành công vụ làm ăn đó. Có lẽ muốn nhận biết kẻ địch của Eva là ai không tính là quá khó khăn, thế nhưng bạn bè của cô ta cũng tùy lúc có thể trở thành kẻ địch, ở trong đám kẻ địch không chỉ có một người đó mà tìm ra kẻ đã đặt bom lúc trước thì càng thêm khó.

“Ày, lại là tiệc tùng...”

Chu Trù đứng trước gương thất cà vạt, may mắn cậu lần này không cần nhảy Tango nữa.

Leila đã ở trong xe chờ đợi một lúc lâu.

“Tôi bảo này Dean, trước nay chỉ có đàn ông chờ phụ nữ, nhưng cậu đàn ông con trai lại để một người phụ nữ chờ lâu đến thế à.” Leila khoanh tay nhìn Chu Trù, trên môi tràn ra một mặt tiếu ý, “Cũng may cậu đáng về ăn vận này còn tạm được.”

Chu Trù mím môi cười, “Cô là bạn gái của tôi, tôi đương nhiên phải chải chuốt một phen để tránh làm mất thể diện của cô chứ.”

Nói xong, cậu duỗi tay ấn xuống chiếc khuyên tai kim cương của mình, bắt đầu kết nối với cảnh sát quốc tế.

Tiếng đầu tiên truyền tới là thanh âm của Leslie, “Nhân vật đáng giá chú ý trong bữa tiệc hôm nay bao gồm Eva Hoffsky, Anson Lorenzo, William Goodwin cùng với cổ đông của Western Airline – Carter Lippman.”

Lippman dòng họ này... Nếu Chu Trù nhớ không lầm đoạn thời gian trước kẻ bị tình nghi lợi dụng máy bay vận chuyển lậu thuốc phiện mà đang bị điều tra không phải là họ Lippman sao?

“Cha của Carter Lippman bởi vì vụ án vận chuyển thuốc phiện mà đang bị điều tra, cho nên vị trí của cha do Carter tạm thời thế chân.” Một câu bổ sung của Leslie đã giải thích nghi hoặc cho Chu Trù.

Đến nơi tổ chức bữa tiệc, quả nhiên phi thường phù hợp phong cách hoa lệ sang trọng lộng lẫy của Eva.

Chu Trù dắt Leila đi vào, bảo an thập phần tận trách mà kiểm tra thiệp mời, thậm chí bọn họ còn phải đi qua lối đi đặc biệt để xác định trên người bọn họ không mang theo bất cứ vũ khí gì.

Trong sảnh tiệc đã tề tựu không ít quý tộc nổi tiếng.

Eva thoáng thấy Chu Trù đã gia nhập liền thông thả đi tới, cùng cậu kẻ mặt hôn chào hỏi, “Tình yêu, cậu đến rồi. Nghe nói lần trước cậu và Anson cùng ngồi máy bay suýt chút nữa xảy ra chuyện.”

Chu Trù mỉm cười một cái, phải nói là mình mỗi lần cùng tên kia ở chung đều sẽ xảy ra chuyện, “Đúng vậy, chẳng qua là ngài Lorenzo đã đem vấn đề kia giải quyết một cách hoàn mỹ rồi.”

“Thật vui vì có thể thấy cậu còn sống, tình yêu.” Đầu ngón tay của Eva búng một cái lên đầu mày của Chu Trù, một bộ dáng cô gái nhỏ nũng nịu, rõ ràng tuổi tác chẳng còn trẻ, lại vẫn cứ yêu kiều động lòng người, “Nếu như không có cậu, tôi sẽ cô đơn lắm. Quà sinh nhật của tôi ở đâu vậy?”

Chu Trù cười nắm lấy ngón tay của cô, đem một chiếc hộp nhung nhỏ đặt vào giữa lòng bàn tay cô.

“Ôi, tình yêu, tôi sẽ không dễ dàng nhận nhẫn của người khác đâu.” Eva nhướn đuôi mày trong nụ cười có mấy phần vị đạo gian xảo.

“Từ sau khi cô từ chối tôi lần trước, tôi sẽ chẳng tự đi tìm mất mặt nữa rồi.”

Eva cười đem hộp nhung mở ra, không nghĩ đến bên trong vậy mà lại là một viên đạn khảm kim cương.

“Nó thật xinh đẹp, cảm ơn.” Eva khẽ cười nhìn Chu Trù một cái, không giống với biểu tình khi ứng phó những người nổi tiếng khác, Chu Trù biết cô là thực sự thích món đồ nhỏ này.

Hai người lại tán gẫu đôi câu, Eva mới cụt hứng mà đi về phía những người khác. Chu Trù dắt Leila luôn đứng ở khoảng cách không xa không gần Eva, cậu tỉ mỉ quan sát phương thức giao lưu của Eva với mọi người, lời lẽ giữa cái gọi là đối tác làm ăn và bạn bè phổ thông luôn có thể phát giác ra bất đồng nho nhỏ.

“Đã một đoạn thời gian không trông thấy cậu rồi, Dean.” William Goodwin cầm một ly rượu đỏ chậm chậm mà đi đến, hôm nay gã mặc tây trang màu xám bạc có vẻ tao nhã mà thời thượng, mái tóc nâu vàng chải ở sau đầu, hoàn toàn là một bộ dáng thương nhân thành thực, càng khỏi phải nói đến nét nội liễm mơ hồ toát ra bên trong đôi con ngươi màu lam xám kia, Chu Trù không thể không cảm khái mình cho dù tu luyện hơn nửa năm nữa chỉ sợ cũng không có được phong độ của gã lúc này.

“Đúng vậy, gần đây công ty có rất nhiều chuyện.” Chu Trù lễ độ mà cười, nhẹ nhàng chạm ly với William.

“Nghe nói cậu may mắn cùng ngài Lorenzo ngồi chung một chuyến bay từ New York bay về... New York.” Thân thể William hơi hơi nghiêng về phía trước, trong mắt có mấy phần thần sắc trên choker.

15. Chương 15

Leila đã có hơi phật ý, cảm giác mình bị mọi người xem nhẹ. Thế nhưng lại không cách nào phát tác, bởi vì chức trách của cô ngoại trừ là bạn cùng cặp của Chu Trù ra, lại còn phải lưu ý những người khác bên cạnh cậu bao gồm cả William Goodwin.

“A, xem ra anh cũng đã nghe nói về chuyện vụ cài bom rồi.” Chu Trù bất đắc dĩ mà ầm mi tâm, “Hôm nay là sinh nhật của chị Eva, chúng ta có thể không nhắc đến chuyện xúi quẩy kia không?”

“Được chứ, được chứ.” William buồn cười mà gật gật đầu, “Vậy chúng ta tán gẫu về điểm khác. Hôm nay cậu còn có thể nhảy một điệu Tango cho chúng tôi chứ? Tôi nghe nói cậu từng biểu diễn ở buổi tiệc tối lần trước, chấn kinh toàn trường. Đáng tiếc khi ấy tôi còn có việc bỏ lỡ màn biểu diễn đó.”

“Hôm nay chỉ sợ là không được. Diễn viên chính là Eva, tôi cũng không thể cướp đi sự nổi bật của cô ấy.”

“Hoặc là,” Khuôn mặt của William chậm rãi áp về phía Chu Trù, “Hôm nào đó cậu một mình nhảy cho tôi xem.”

“Tango là phải có bạn nhảy, ‘một mình’ nhảy cho anh xem chỉ sợ rằng rất khó làm được.”

“Tôi có thể làm bạn nhảy của cậu.”

Lúc này, Eva đang cùng một thanh niên tóc vàng tán gẫu, không khí có mấy phần thân thiết, tay của Eva khoác lên cánh tay cậu thanh niên.

Chu Trù nhìn không được nhìn sườn mặt của cậu thanh niên kia. Sắc mặt của cậu ta trắng nhợt, thiếu đi huyết sắc hồng hào, cả người mang đến cảm giác mong manh cho người khác. Đuôi mắt cậu ta hơi hơi xếch lên, thấp thoáng có vài phần tùy tính. Khi nói chuyện khóe môi khẽ mỉm, có vẻ nho nhã lễ độ, lại có cảm giác khoảng cách xa xôi.

“Đó là Carter Lippman, một trong ba cổ đông lớn của Westerm Airlines.” William theo tầm mắt của Chu Trù nhìn qua, nhẹ giọng giải thích.

“Là một mỹ nam a, ngay cả Eva cũng bị cậu ta hấp dẫn.”

“Nếu bàn đến mỹ nam...” William làm như vô cùng thân thiết mà chỉnh sửa nơ cổ cho Chu Trù, thấp giọng nói, “Cậu càng có vẻ có chiều sâu hơn một chút, ở cùng một chỗ với cậu sẽ luôn khiến người ta có một loại kỳ vọng.”

Chu Trù run vai bật cười, bất động thanh sắc nghiêng người rời khỏi phạm vi của William.

“Cảm ơn ngài đã liệt tôi vào hàng ngũ mỹ nam.”

Lúc này, Leila đang khoác lấy cổ tay cậu bị người khác ôm vai đem qua một bên. Chu Trù không vui phát hiện Anson đã đến, Richard luôn đi theo anh mang Leila đi. Chu Trù vừa túm lấy cổ tay của Leila, Anson liền ôm eo cậu đem cậu kéo sát về phía mình, hơi thở của anh phả lên vành tai của Chu Trù, thanh âm thản

nhien đến trầm thấp, “Dean, tôi chỉ muốn ở riêng với em một lúc. Ở cùng một chỗ với tôi em không cần vệ sĩ đâu.”

Leila nhìn Chu Trù một cái, Chu Trù chậm rãi buông cổ tay cô ra.

“Bởi vì cùng một chỗ với anh thì cho dù có vệ sĩ cũng không cứu được mạng của tôi.”

Anson thản nhiên cười một cái, buông Chu Trù ra.

“Từ sau lần nọ chia tay ở sân bay, tôi đã gọi mấy cuộc điện thoại cho em.”

“Vậy sao?” Chu Trù một bộ biểu tình đang suy ngẫm, “Ồ —— có mấy dây số lạ, tôi sợ là cuộc gọi quấy rối cho nên mặc kệ nó.”

“Tôi là khách hàng quan trọng nhất của em, em cứ nhiên không lưu số điện thoại của tôi?” Con mắt của Anson rất tinh tế, một chút dao động giữa mắt mày Chu Trù đều không qua khỏi sự quan sát của anh.

“Em vẫn còn đang giận tôi?” Ngữ khí của Anson nhẹ nhàng, phẳng phất như Chu Trù là người tình được anh nâng trong lòng bàn tay vậy.

Chu Trù thậm chí hoài nghi tên này có phải là có năng lực khống chế nhân tâm hay không, bằng không tại sao mình ở khoảnh khắc đó lại có cảm giác mềm lòng?

Lúc này, Eva vừa lúc kéo Carter Lippman đi tới. Eva có thể cảm thấy được sóng ngầm mãnh liệt giữa Chu Trù và Anson, tươi cười kéo cà vạt của Anson qua, trong vẻ quyến rũ thoáng hiện ý trêu ghẹo, “Cung ơi, Dean chính là khách quý của tôi, tôi không muốn anh quấy rối cậu ấy.”

Chu Trù bỗng nhiên thực cảm kích Eva đã dùng cái từ ‘quấy rối’ này để hình dung hành vi của Anson, thực sự quá chuẩn xác.

“Tôi sai rồi, nữ vương. Chỉ là tôi cảm lòng không đành.” Anson giương mắt trông thấy Carter, lập tức khôi phục bộ dáng lễ độ, “Đã lâu không gặp, cậu Lippman.”

“Quả thực đã lâu không gặp.” Ngón tay trắng nõn của Carter Lippman nắm lấy tay Anson, xương ngón tay cực kỳ dùng sức, xem ra ân oán riêng giữa cậu ta và Anson có lẽ cũng không chỉ là bắt nguồn từ vụ ma túy bị phát hiện trên máy bay.

Anson nâng tay Carter lên, hôn lên mu bàn tay cậu ta, dùng kiểu ngữ điệu an ủi nói, “Đừng lo lắng, cha cậu rất nhanh sẽ không có chuyện gì.”

“Vậy thì phải cảm ơn ngài Lorenzo đã thả cho ông ấy một con ngựa rồi.” Carter cười nhẹ gật đầu, bờ vai rất rõ ràng vốn có chút khấn trương buông lỏng đi.

Lẽ nào cậu ta không biết rằng không thể dễ dàng tin tưởng mỗi câu Anson Lorenzo nói sao?

Chu Trù không biết mắt mình phải chẳng hoa rồi hay không, Anson cứ nhiên công khai vuốt ve sau eo của Carter, thân mật đến mức có mấy phần không thực. Mà bàn tay của Carter thì đè lại cái tay không an phận của Anson, mục đích thế nhưng không phải vì ngăn cản sự đùa cợt của tên này, mà là đè tay của đối phương chậm rãi hướng phía dưới, ở cái vị trí khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

“Carter, thực hoài niệm thời gian tốt đẹp cùng bên cậu nằm trên bãi biển Hawaii.”

Lời của Anson khiến Chu Trù suýt chút nữa sặc rượi, hóa ra hai tên này sớm đã có quan hệ rồi a, thực sự đáng tiếc Carter anh chàng đẹp trai này.

Chu Trù nhìn về phía Leila đang đứng, không nghĩ đến William lại khoác lên vai cậu, mang theo cậu đi về phía ban công.

“Tôi đối với những thứ xã giao này có chút phiền chán, cậu không ngại theo tôi đến ban công hóng gió chứ?”

William cũng là một trong những mục tiêu của mình, nếu như trong lúc hai người chuyện phiếm có thể lấy được một ít tin tức hữu dụng, Chu Trù có sao lại không làm?

Đối diện an công chính là một cái đài phun nước, ánh đèn mờ nhạt cùng bóng trăng trong đài phun nước đan xen lại với nhau, rất có mỹ cảm.

Ngón tay William cầm miệng ly tựa vào lan can, thở ra một hơi, “Gần đây hội đồng cổ đông sắp đem tôi bức diên rồi. Việc làm ăn của Massive chúng tôi ở Cuba và Ả Rập không thuận lợi lắm.”

“Ừm, bằng không anh đổi nghề bán kim cương đi?” Chu Trù vịn ở trên lan can, nửa đùa mà nói.

Cậu hiểu được điều William nói khẳng định không phải chuyện làm ăn đứng đắn, bởi vì nếu như là thuốc lá đầu tư ở Cuba cùng với dầu thô ở Ả Rập gần đây hẳn là lợi nhuận không tồi, không tồn tại cái vấn đề gặp khó khăn này. Mà William cứ khẳng khái nói như vậy có lẽ là muốn khơi lên hứng thú của mình, cũng có lẽ là một loại thăm dò đối với lập trường của Chu Trù.

“Tôi cho rằng cậu sẽ hỏi tôi chuyện làm ăn gì.” William biếng nhác chạm ly với Chu Trù, ngẩng đầu lên uống vào một ngụm. Cái gã này thực có mị lực nam tính, đáng tiếc bên cạnh hẳn không có một cô gái xinh đẹp nép vào.

“Cha tôi bảo tôi một nguyên tắc nhất định phải giữ vững, đó chính là bất kể người khác làm chuyện làm ăn gì đều được, chuyện làm ăn của Dương Thị chúng tôi chỉ có một loại, đó chính là kim cương.” Chu Trù thần nhiên cười, có mấy phần vị đạo an tĩnh đến độ không tranh với đời.

“Tôi bỗng nhiên hiểu được vì sao Anson Lorenzo chiếu cố đến việc làm ăn của Dương Thị như thế rồi. Bởi vì chỉ có các cậu là người bạn mà anh ta không cần lo lắng sẽ trở thành kẻ địch nhất.” William gật đầu cười, con mắt màu lam xám ở dưới ánh đèn mờ tối có vẻ càng thêm thâm trầm.

Lúc này, có hai bóng người dựa sát nhau ở dưới bóng cây bên cạnh hồ nước, không cần nhìn quá rõ ràng cũng biết được hai người này đang hôn môi nồng nhiệt đến say sưa. Rất nhanh liền cởi áo tháo thắt lưng, lúc ấy Chu Trù mới phát giác được hai người thế nhưng đều là nam giới.

“Oh, shit!” Chu Trù đang muốn xoay người rời đi, cậu không có hứng thú xem loại phim này, William lại đè cậu lại.

“Hình như là ngài Lorenzo.”

“Vậy sao...” Chu Trù cau mày.

Mà lúc này hai người kia đã hoàn toàn tiến vào trạng thái, khiến người ta không khỏi mặt đỏ lưỡi khô. Nếu như cái người đàn ông áp ở phía trên tận tình ra vào là Anson, Chu Trù lần đầu tiên không hề hoài nghi với thể lực và cả kỹ thuật của tên khốn này. Bọn họ nguyên bản là tư thế dựa cây đứng thẳng, hiện giờ người đàn ông ở dưới Anson đã triệt để trượt xuống, mà Anson không có chút nào xu thế thu tay, tiếp tục hưởng thụ thân thể đối phương.

“Tôi nghĩ tôi phải đi tìm Leila một chút, nếu tôi lộ ra vẻ không quan tâm với cô ấy, cô ấy sẽ nổi quạu với tôi.” Chu Trù nhanh nhẹn xoay người, cậu không có hứng thú mắc ói đi nhìn người khác phô bày.

Đột nhiên, Chu Trù bị William túm qua.

Trong nháy mắt môi bị ngậm lấy, cả cơ thể Chu Trù đều cứng ngắc lại, cơ hồ không có nghĩ nhiều, cậu liền chụp vai William ý đồ đem gã ấn lên lan can một phen, chỉ là không nghĩ đến William phản kháng lại chế trụ cổ tay Chu Trù, đem chúng ghì ở phía sau. Ý vị xâm lược của nụ hôn này cũng không cường liệt, Chu Trù biết William là người rất có sức nhẫn nại, ngay cả cái hôn này cũng vậy, không hề rối loạn mà xâm nhập trùng trùng, chính là vì khiến cho Chu Trù buông xuống phòng bị tiếp nhận chính mình.

Đáng tiếc Chu Trù cậu đối với đàn ông thực sự khơi dậy không nổi hứng thú!

Không để ý cổ tay bị vịn, cả người Chu Trù bật tới, lưng tựa vào lan can, đầu gối nặng nề mà thúc tới phần bụng của William. Đối phương trước khi ăn đau liền buông tay lùi về phía sau.

“Thân thủ của cậu thực không tồi.” Ngón tay William ấn lên khóe môi mình, tựa hồ nụ hôn vừa rồi vẫn chưa hết ý, thế nhưng ý vị phức tạp trong mắt khiến Chu Trù trong lòng chợt lạnh.

Dean Dương cái bình hoa này lấy đâu ra thân thủ của cảnh sát quốc tế tốt như vậy?

“Anh cho rằng tôi sẽ chỉ để vệ sĩ vây quanh bên người thôi sao?” Chu Trù biết mình nhất định phải biểu hiện ra bộ dáng lấy làm đương nhiên, giải thích dư thừa sẽ chỉ khiến William càng thêm lòng nghi ngờ, “Ngày mai tôi sẽ mời tới một huấn luyện viên, để hắn dạy cho làm thế nào vận đút cổ anh.”

Ngay trong nháy mắt cậu đi sát qua bên người William, đối phương chậm rãi mở miệng, “Dean, xin lỗi. Tôi chỉ là muốn biết cậu có thể tiếp nhận đàn ông hay không mà thôi.”

“Thì sao?” Chu Trù buồn cười mà nhướn đuôi mày, hàm răng lại cắn tức đến ngứa ngáy.

“Sau đó xác định cậu có phải có khả năng cùng Anson Lorenzo có một chân hay không.”

“Xuống địa ngục đi.” Biểu tình của Chu Trù so với sắc đêm càng lạnh hơn, đó là một loại cảm giác xa cách, cậu là đang ngầm nói cho William sau này bọn họ sẽ không có bất cứ cuộc gặp riêng nào nữa.

“Tôi đã sớm ở trong địa ngục rồi, không như cậu sạch sạch sẽ sẽ đứng ở trên mây.”

William thần nhiên cười, khoanh tay nhìn bóng lưng Chu Trù rời đi, khi lơ đãng quay đầu lại, Anson tựa hồ đã hưởng thụ xong rồi, ngồi ở bên đài phun nước.

Quần áo anh có mấy phần lộn xộn, sót lại dư vị sau khi hoan ái qua đi. Khóe môi là ý cười giá lạnh mà trào phúng. Ánh trăng đổ xuống trên bờ vai anh, đó là mỹ cảm của sự thuần túy và vẫn đục hòa trộn với nhau.

Carter ăn vận chỉnh tề rồi mới từ trong bóng cây đi ra, cậu ta đi đến bên người Anson, hướng theo ánh nhìn của anh nhìn qua, trông thấy William trên ban công.

William nâng ly rượu lên, gửi lời hỏi thăm đến Anson.

“Tôi chán ghét cái tên này.” Anson lẳng lặng mà nói.

“Bởi vì hắn ta là CEO của Massive?” Hơi thở của Carter còn có chút rối loạn.

Anson khe khẽ cười, ôm eo đối phương nói, “Chúng ta nên trở lại bữa tiệc thôi, bằng không Eva sẽ tức giận mất.”

Chu Trù từ chỗ Richard mang Leila về, hai người y chang như cá gặp nước cùng khách khứa tại trường tán gẫu. Cậu khéo léo mà lấy được số điện thoại di động của mấy đối tượng hợp tác của Eva, chẳng cần có máy nghe lén, chỉ cần pin trong di động của bọn họ vẫn còn thì Leslie liền có thể nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ.

Trước khi bữa tiệc kết thúc, Chu Trù bị một vị khách va vào một cái, rượu đỏ của đối phương hắt lên sơ mi của cậu. Cậu bất đắc dĩ cười một cái với Leila, đi vào trong phòng rửa tay chỉnh trang lại sơ mi của mình.

Sau khi lau khô nước đọng, vết ố màu hồng vẫn còn sót lại ở đó. Chu Trù bĩu môi, đáng tiếc cho chiếc sơ mi này rồi.

Ngay khi cậu lần nữa ngẩng lên, cái tên Anson kia cư nhiên đã tựa lên bức tường ở phía sau, nhàn nhã mà hút xì gà, cổ áo anh mở rộng, trên cổ còn lưu lại ấn kí có chút ái muội.

Chu Trù xoay phắt người lại, “Anh vào đây khi nào?”

“Đây là phòng rửa tay nam, tôi là nam giới đương nhiên muốn đi vào liền có thể đi vào.” Anson nghiêng ngẫm mà rít một hơi xì gà, khói thuốc vẩn vít bay lên, “Tôi cảm thấy phản ứng của em rất kỳ quái, như là phi thường đề phòng có người tới gần em vậy.”

Chu Trù lấy khăn lông trong chiếc giỏ vuông qua lau tay, “Tôi phòng bị chính là sự tiếp cận của ngài Lorenzo đấy, bởi vì ắt chẳng phải chuyện tốt lành gì.”

16. Chương 16

Cậu vừa định đi ra khỏi toilet liền bị Anson một phát túm trở lại. Chu Trù theo bản năng muốn phản kháng, thế nhưng cậu lại nhớ đến Dean cũng chẳng có thân thủ tốt đến vậy, chỉ đành tùy ý bản thân bị đối phương ấn lên tường.

Sống lưng đập lên mặt tường, hô hấp của Chu Trù đình trệ mất nửa nhịp.

“Tôi hẳn đã từng nói với em đừng quá tiếp cận William Goodwin.” Đôi mắt của Anson xanh thẳm mà sâu không thể dò, Chu Trù vào một khắc đó cư nhiên sản sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Vì sao chứ? Anh ta là khách hàng của tôi.”

“Bởi vì rất nguy hiểm.” Ngón tay Anson nhẹ lướt qua xương mào Chu Trù, tựa hồ miêu tả ấn tượng nào đó sâu trong nội tâm.

Chu Trù quay mặt chỗ khác cười nhạo, “Ngài cũng rất nguy hiểm.”

Anson nghiêng mặt, cách Chu Trù rất gần, hô hấp của anh quanh quẩn bên môi Chu Trù, tựa hồ không cần thận một cái liền tiến vào trong khe hở giữa hai cánh môi kia.

“Em biết tôi nguy hiểm, như vậy tôi vẫn chưa được coi là nguy hiểm chân chính...”

Anson lại bắt đầu kỹ thuật mê hoặc nhân tâm anh sở trường. Giọng nói ôn tồn mà ngân nga, muốn làm mềm hóa hết thủy tư duy kiên cường.

Mùi hương nước hoa nam trên người anh từ cổ lan tỏa ra, đó là một loại hương vị tao nhã mà tĩnh lặng, lại khiến Chu Trù toàn thân nóng bừng lên.

Một phen đẩy Anson ra, Chu Trù sải bước ra ngoài.

“Dean à, kim cương thoát nhìn rất cứng rắn, thế nhưng gặp phải nhiệt độ cao cũng sẽ không chịu nổi một kích dẫu.”

Chu Trù không rảnh để ý đến ý ẩn dụ của Anson, cậu biết cái tên này trong mười câu thì có đến chín câu là nói điều, nếu mà đi cân nhắc lời anh ta nói, vậy thì bản thân chính là thằng đàn từ đầu đến đuôi rồi.

Cậu khoác tay Leila, tiệc tối đã kết thúc, bọn họ ngồi xe về nhà.

New York sau nửa đêm, đường xá thoải mái hơn nhiều. Ánh đèn nghệ hồng từ cửa sổ lấp lóe vụt qua, phảng phất tựa lỗi giác như được tiến vào đường hầm thời gian.

“Chu Trù, cậu có cảm thấy Anson đối xử với cậu rất đặc biệt không?” Leila nửa đùa mà hỏi.

“Ồ? Đặc biệt thế nào?”

“Có lẽ người khác không phát hiện, ngay khi chúng ta bước vào bữa tiệc, tôi cảm thấy người đầu tiên trông thấy cậu chính là anh ta.”

“Đừng tin vào cảm giác Anson Lorenzo mang đến cho cô, bởi vì đó đều là lỗi giác.” Chu Trù cười giấu một tiếng. Giờ khắc này, trong đầu cậu, giữa rừng môi cậu tựa hồ vẫn đọng lại hơi thở của Anson, xua đi không được.

“Có lẽ chúng ta không đi hoài nghi, thì có thể tìm được chân tướng đơn giản nhất.” Leila nhún nhún vai.

“Chân tướng đơn giản nhất? Dựa theo miêu tả của cô, chân tướng đơn giản nhất là Anson Lorenzo yêu tôi. Mà chúng ta đều biết, Anson trừ bỏ bản thân anh ta sẽ chẳng yêu bất cứ người nào khác.”

“À há, kỳ thật tôi đang nghĩ nếu như anh ta có thể yêu cậu, nhiệm vụ của chúng ta sẽ càng thêm đơn giản.”

Chu Trù liếc kính chiếu hậu một cái, dè thấp giọng nói, “Leila.”

Leila hiểu ý, góc đường vừa lúc có hai chiếc xe con màu đen theo phía sau bọn họ, có xu hướng tăng tốc tiến lên.

Chu Trù giẫm chân ga vượt qua một chiếc đèn xanh đèn đỏ.

“Thôi xong, ngày mai cậu nhất định sẽ nhận được vé phạt.” Leila không quên nhìn về phía sau, quả nhiên hai chiếc xe kia cũng vượt đèn.

Kỹ thuật lái xe của Chu Trù luôn điệu nghệ, nhanh như chớp bỏ rơi hai chiếc xe kia, mà Leila thì chưa hết kinh hồn tím lẩy tay vịn, “Cậu cho rằng mình đang đóng sao?”

Vươn tay lấy di động ra, Chu Trù quay số gọi tới điện thoại của Anson Lorenzo.

“Có phải anh phái người bám theo theo tôi không?” Không chờ Anson mở miệng Chu Trù đã dè thấp giọng hỏi.

“Dean, em xem ra rất tức giận a. Là điều gì khiến em cảm thấy tôi có phải người bám theo em nhỉ?” Thanh âm của Anson mang theo ý cười.

“Bởi vì anh có tiền án.”

“Em bây giờ đang ở đâu?”

“Anh không phải phải người bám đuôi tôi sao, thế nào lại không biết.” Chu Trù cười lạnh.

“Tôi hỏi em, em đang ở đâu.” Ý cười của Anson biến mất, trong thanh âm nhiều thêm mấy phần cảm giác áp bách.

Leila bật tay một cái, trong kính chiếu hậu hai chiếc xe kia lại đuổi tới.

Chu Trù từ trong phản ứng của Anson cảm nhận được hai chiếc xe kia xác thực không phải anh phải tới.

Dứt khoát gác điện thoại, Chu Trù quyết định lần nữa cắt đuôi bọn họ.

Anson không ngừng mà quay số gọi vào điện thoại Chu Trù, Chu Trù ngoảnh mặt làm ngơ. Mà kẻ bám đuôi phía sau cứ nhiên đường hoàng mà móc súng ra.

“Cẩn thận!” Lời nói vừa dứt, một viên đạn bắn thẳng kính sau xe, Leila cúi đầu xuống, tiếng vang lào rào khiến cơ thịt người ta co rút.

Chu Trù vươn tay buông tấm che nắng xuống, một khẩu súng lục rơi ra, Leila nhận lấy, nghiêng người ngắm chuẩn rồi lại thêm bóp cò súng liền mạch lưu loát, tay lái của một chiếc xe trong đó bị bắn trúng, cổ xe và mặt đường phát ra tiếng vang bèn nhọn, trượt tới một bên va vào rào bảo hộ người đi bộ. Chiếc còn lại như cũ truy đuổi không tha, Leila còn chưa bắn thì đối phương đã tặng qua mấy viên đạn.

Pằng pằng, tia lửa tóe ra tứ phía.

Chu Trù không thể không cúi đầu xuống, chiếc xe ở trên đường vẽ ra một hình chữ S. Chu Trù trăm mối suy tư không được giải đáp, bọn chúng rốt cuộc là người của ai?

“Thực phiền!” Leila cúi đầu đổi băng đạn, đối phương chớp đúng cơ hội lấy bánh sau của họ làm mục tiêu, Chu Trù không ngừng đảo vô lăng.

Rất nhanh đã nghe thấy tiếng xe cảnh sát.

Leila nhếch miệng cười, “Những tên đàn này chơi bắn nhau ở trong nội thành, cũng quá không để NYPD vào mắt rồi!”

Quả nhiên nghe thấy tiếng xe cảnh sát, chiếc xe kia cấp tốc ngừng tiếng súng, thay đổi phương hướng ngay ở một cái ngã tư.

Một chiếc xe cảnh sát lái qua, cảnh viên quay cửa kính xe hỏi, “Thưa ngài! Ngài không sao chứ!”

“Không sao.” Chu Trù thở ra một hơi, đối phương dám rút súng trên đường cái chỉ sợ lại lịch không nhỏ.

“Có thể nói cho chúng tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Một người cảnh viên bước xuống xe, Chu Trù cũng không thể thiếu lễ độ liền mở cửa xe đứng ra giao lưu cùng đối phương.

“Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, tôi vừa tham dự xong một buổi yến hội, chiếc xe kia liền một mực bám theo chúng tôi, sau đó thậm chí còn nổ súng bắn về phía chúng tôi nữa.”

“Tôi đã ghi nhớ biển số xe, đồng sự khác đã đuổi theo rồi. Sự tình này rất nghiêm trọng, sợ rằng phải làm phiền anh theo chúng tôi về cảnh cục một chuyến.” Cảnh viên đem sổ ghi chép của mình đưa qua cho Chu Trù, ngay tại nháy mắt Chu Trù cúi đầu nhìn, cần cổ một phen tê tái...

“Dean!”

Cách đó không xa truyền tới tiếng hô của Leila, lại là mấy tiếng súng vang, Chu Trù toàn thân mất sức đổ vật xuống, lơ mơ cảm thấy bản thân bị nhét vào trong xe đối phương.

Thôi xong... Mấy tên cảnh sát này chỉ sợ cùng một giuộc với mấy kẻ vừa rồi.

Chính mình sơ xuất rồi.

Leila cấp tốc khởi động xe vốn muốn đuổi theo chiếc xe cảnh sát kia, đối phương lại bắn thùng bánh xe trước của cô.

Mắt thấy bọn chúng càng đi càng xa, Leila mắng to một tiếng “Chết tiệt!”, một tay hung hăng nện lên tay lái.

Trên ghế ngồi, di động của Chu Trù vẫn lóe sáng như cũ, cái tên hiển thị là Anson Lorenzo.

Nếu như nói những kẻ kia thực sự không phải do Anson Lorenzo phái tới, như vậy muốn tìm Chu Trù về, Anson có lẽ còn nhanh hơn Gwen thậm chí là Leslie trong Interpol.

“Alo, ngài Lorenzo, tôi là Leila.”

“Leila? Dean đâu?”

“Cậu ấy bị mang đi rồi.”

Không đến mười phút, một chiếc Lamborghini màu đen đỗ lại ở bên cạnh Leila.

Leila lúc này đã không còn vẻ xinh đẹp ưu nhã trong yến hội, đầu tóc rối bời, mà bàn tay cô đỡ trán vạ phần khổ não.

Anson mở cửa xe hai chân hạ xuống mặt đất nhưng không hề rời xe, chỉ là ngồi trên băng ghế nhìn Leila, “Tôi nghe nói cô thật ra là vệ sĩ của cậu ấy.”

Bóng đêm bao phủ trên khuôn mặt của Anson, tối tăm mà lạnh giá.

“Tôi là một vệ sĩ thất bại thế đó.” Leila lúc này không có tâm tình tranh luận với Anson.

“Uhm hm, tôi trước sau luôn cảm thấy phụ nữ nên đứng phía sau đàn ông.” Anson cuối cùng cũng xuống xe, bước chân trầm ổn mà đi đến bên cạnh Leila, khom người vịn cửa xe, “Nói cho tôi tình hình khi đó là thế nào.”

Leila đem mọi chi tiết mình nhớ được toàn bộ nói cho Anson.

“Có muốn tôi đưa cô về không?” Anson dùng cằm ý bảo chiếc xe kia của Chu Trù nhìn như không thể chạy nữa rồi.

“Cảm ơn.” Leila ngồi vào trong xe, trong đầu nghĩ đến đều là mình báo cáo chuyện này với Gwen và cả Leslie trong Interpol như thế nào.

Không khí nặng nề lan tỏa trong buồng xe, lúc lâu sau, Leila lần nữa mở miệng.

“Ngài Lorenzo, ngài biết rốt cuộc là ai mang Dean đi không? Ngài có nắm chắc đem cậu ấy cứu về không?”

Anson mỉm cười một cái.

“Tất cả chuyện mà một khắc này tôi không biết, một khắc sau tôi đều biết được. Tất cả những người mà tôi để hấn sống, hấn cũng sẽ không chết nhanh như vậy.”

Ngay khi Chu Trù khôi phục một chút tri giác, chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn chỗ cổ khiến Chu Trù nhớ đến cây bút tên cảnh sát kia dùng để đâm mình nhất định là một chiếc kim tiêm cải trang, bên trong phỏng chừng là thuốc mê các loại. Trước mắt vẫn là một mảnh hắc ám, chỉ có đáy mắt lộ ra chút ánh sáng nhạt, xem ra mắt mình bị che lại rồi. Thử động một cái, Chu Trù thực sự rất muốn cử động, cả cánh tay cậu bị trói ngoặt sau lưng ghế, không biết đã qua lâu mà đã bắt đầu phát tê rồi.

Mơ hồ có người đứng trước mặt cậu, nâng mặt cậu lên, trong thanh âm có mấy phần ý vị khinh miệt, “Dean Dương, mày xác thực lớn lên một bộ đẹp mã.”

Thanh âm này có chút quen thuộc, Chu Trù nháy mắt bắt đầu tiến hành tìm kiếm trong đầu người này rốt cuộc là ai? Khuôn mặt của mọi người quen biết nhanh chóng lướt qua trí óc cậu, cả cảnh tượng trở về người đàn ông khoác tay Eva yến hội tối qua kia —— Carter Lippman.

Miếng băng dính dán trên miệng bị xé ra, da của Chu Trù bị kéo đến phát đau.

Sao lại là Carter? Cậu ta bắt cóc mình đến nơi này có mục đích gì?

“Nghe nói gần đây cậu Dương cùng Anson Lorenzo đi lại rất gần a.” Bên tai lần nữa vang lên thanh âm đã không thuộc về Carter, phỏng chừng cậu ta kiếm người khác đến thăm vấn, chỉ đáng tiếc Chu Trù đã nghe ra giọng nói của cậu ta rồi.

Nghe thấy cái tên ‘Anson Lorenzo’ này, Chu Trù lại có một loại ảo giác bốc hỏa.

“Tôi và anh ta không quen thuộc lắm.”

“Không quen?” Đối phương hung hăng túm tóc Chu Trù, kéo giật đến ngay cả cổ cũng đau đớn lên.

“Anh ta chỉ là đối tác tại phương diện mua bán kim cương mà thôi!”

“Chỉ là mua bán kim cương sao? Cậu Dương, tôi nghĩ tôi phải nhắc nhở cậu một chút, cậu lần đầu tiên về nước bàn chuyện làm ăn với William Goodwin của tập đoàn Massive, có thật là ngài Anson Lorenzo tự mình đưa cậu đến khách sạn W?”

“Là xe của anh ta bị hỏng, đúng lúc tôi đi qua, anh ta cũng muốn đến khách sạn W, tôi thuận tiện cũng đưa anh ta qua đó.” Chu Trù rất không thích người khác túm tóc mình như vậy.

Khuyên tai kim cương của cậu có chức năng định vị, chỉ là bản thân không có cơ hội khởi động nó. Không biết Leslie có phương pháp khác có thể truy tìm được vị trí của mình hay không.

Đột nhiên, bụng bị động cho một đám, Chu Trù đau đến mức suýt chút nữa nôn ra.

“Ông chủ của tao không thích vòng vo, rõ ràng có camera chụp được hai người chúng mày hôn môi ở trước cửa khách sạn, tao nghĩ này có phải nên lần nữa giải thích quan hệ của mày và Anson Lorenzo một chút hay không nhỉ?”

“Hôm đó tôi vừa lúc phải đi bàn chuyện làm ăn với ngài Goodwin. Mà Anson Lorenzo cũng không vui vẻ nhìn Dương Thị với Massive chung sống hòa hợp, vì để chế tạo vết nứt anh ta cố ý ở trước cửa khách sạn làm cái chuyện mà anh vừa nói kia. Có người có lẽ rất thích loại hình như Anson Lorenzo kiểu đó, thế nhưng tôi thực xin lỗi mà nói rằng, hôm đó tôi đánh răng hai giờ liền.”

Người thăm vấn bật cười ha hả, rất nhanh tiếng cười ngừng lại, Chu Trù đoán rằng nhất định là Carter đứng một bên nhìn không thích chuyện cười này.

“Vậy thì chúng mày cùng nhau đi Johannesburg thì sao? Anson không nhắc đến người có khả năng cài quả bom kia là ai sao?”

“... Tôi mặc kệ các người là ai, thế nhưng thường thức cơ bản nhất các người hẳn phải biết chứ?” Chu Trù có chút hết cách, cậu bắt đầu hoài nghi chỉ số IQ của Carter Lippman. Mình có lẽ dường như rất thân cận với Anson trong một chút mập mờ mà Anson tạo ra, thế nhưng người như Anson kia sẽ không đem bất cứ chuyện cơ mật nào nói cho mình. Quan trọng nhất chính là, tại thời điểm cha của Carter Lippman vì chuyện vận chuyển ma túy mà bị điều tra, Carter cư nhiên bắt cóc Dean Dương, đây ít nhiều cũng sẽ chọc giận Anson. Y theo hiểu biết về Anson của Chu Trù, cái tên này là loại hình có thù tất báo.

17. Chương 17

“Ồ, thường thức cơ bản gì vậy?”

Chu Trù bật cười, khoe miệng không biết làm sao khiến Carter đang ngồi ngay ngắn cách đó không xa nhú đầu mày lại.

“Đó chính là —— cả thế giới đều là kẻ địch của Anson Lorenzo, toàn thế giới đều muốn anh ta chết.”

“Gồm cả mày sao?” Ngữ điệu kẻ thăm vấn cất cao, xem ra lời nói toàn thế giới đều muốn Anson chết khiến gã thật sung sướng.

“Bao gồm các người, cũng bao gồm cả tôi.”

“Ồ? Vì sao? Anson Lorenzo đối với chuyện làm ăn của Dương Thị luôn rất chiều cô à?”

Chu Trù lắc đầu, một bộ dáng mình cũng là người bị hại nói, “Ông anh, nếu không phải vì anh ta, tôi sao lại bị William Goodwin của Massive nghi kỵ? Tôi sao lại ngồi trên chiếc máy bay đã bị cài bom? Tôi sao lại bị cha tôi ngày ngày ân cần dạy bảo muốn tôi nhìn rõ giới hạn? Tôi sao lại bị các người bắt tôi đây?”

“Ồm, nghe ra thì mày cũng thực thà.” Lời nói vừa dứt, một roi hạ xuống trên bả vai Chu Trù, đau đến mức cậu phải hít ngược một hơi.

“Mẹ nó ——”

Ngay sau đó lại là hai roi quất xuống. Chu Trù đã rất lâu không chịu đau thế này, tế bào toàn thân đều run lên.

Kể thắm vẫn dừng lại, “Cậu Dương đừng lo lắng, ba roi này thuần túy là vì cậu không đủ phối hợp cho nên chúng tôi phải cho cậu biết tay chút xem sao thôi.”

Thái dương Chu Trù mồ hôi lạnh chảy xuống, kỳ thật cậu cũng không phải gánh không nổi nghiêm hình bức cung, mà là cậu cảm thấy chính mình quá oan.

“Các người nếu muốn biết chuyện của Anson Lorenzo, thì tôi xác thực cái gì cũng đều không biết. Từ khi tôi trở về New York cũng chưa quá ba tháng...”

“Kỳ thật Anson Lorenzo con người này đối với người mình nhìn trúng vẫn là nói được mấy câu thật lòng. Chỉ là thường thường sau khi anh ta nói thì đối phương lại không coi là thật, đây chính là cảnh giới làm người cao nhất của anh ta. Cho nên ấy à bọn tôi chỉ là muốn cậu Dương cẩn thận ngấm lại một chút, Anson Lorenzo rốt cuộc có từng nói qua cái gì với cậu hay không?”

“Tôi không nhớ rõ lời quan trọng gì đó, toàn bộ đều không liên quan đến việc hệ trọng... Các người rốt cuộc muốn làm gì tôi...” Chu Trù trong lòng tính toán làm sao kéo dài thời gian, mình xác thực không biết bất cứ tin tức hữu dụng gì, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị Carter Lippman giết người diệt khẩu.

“Chỉ cần cậu Dương phối hợp với chúng tôi, chúng tôi sẽ trả cậu về.”

Cảm giác được mặt đất bấp bênh, Chu Trù biết mình sợ rằng là đang ở trên một con thuyền. Cũng chính là nói mình dù cho có thể giãy khỏi trời buộc thì ở trên biển cũng không có nơi để chạy. Thế nhưng Carter Lippman không thể nào hai mươi tư tiếng đều ở trên biển, hoặc là con thuyền này ban đêm sẽ cập bờ hoặc là bọn họ vốn ở ngay gần bờ, hoặc không thì trên thuyền còn có ca nô.

“Nếu như cậu Dương đây không phối hợp, yên tâm... chúng tôi cũng không nỡ nghiêm hình bức cung. Con em nhà giàu như cậu da non thịt mềm thế này không bằng để tôi cùng thủ hạ của tôi vui vẻ hưởng thụ không phải sao?”

Nói xong, đối phương kéo áo cậu ra, nguyên bản bầu không khí ái muội đột nhiên lắng lại.

Chu Trù khẽ bật cười, “Thật ngại quá, tôi không da non thịt mềm như trong tưởng tượng của anh.”

Cậu từ vai phải lan ra đến ngực có một mảng sẹo bỏng diện tích không nhỏ, đó là vết thương lưu lại sau vụ nổ. Tuy rằng cũng không dữ tợn, màu sắc cũng gần như màu da bình thường, nhưng đường vân đậm nhạt bất nhất vẫn khiến người khác hít ngược một hơi.

Đối phương cười khẽ một tiếng, “Được rồi, vì để tiết kiệm thời gian của ông chủ tôi và cả của tôi, tôi nghĩ chúng ta tiến vào vấn đề chính thì hơn.”

Tay áo Chu Trù bị kéo lên, đau đớn trên cánh tay khiến cậu xác định đối phương tiêm cái gì đó vào cho cậu.

“Đừng lo lắng, không phải thuốc phiện, chẳng qua chỉ là thuốc nói thật mà thôi. Liều lượng tôi đã khống chế rất tỉ mỉ rồi, tôi sẽ không để cậu Dương đây trước khi cái gì cũng chưa nói mà đầu đã hồng mắt đỏ. Hơn nữa thuốc nói thật thay vào nhanh lắm, chỉ cần cậu thôi chống cự cho chúng tôi đáp án sớm chút, tôi sẽ không cho cậu dùng liều lượng vượt quá hệ số nguy hiểm.”

Thuốc nói thật sao... Dẫu sao cũng tốt hơn thuốc phiện phải không? Chưa ai từng nghe nói phát ngiên với thuốc nói thật cả.

Chu Trù cười khổ trong lòng.

Thuốc nói thật là để làm phản ứng đáp lại của thần kinh não giảm xuống thấp nhất, khiến đại não không làm ra thêm bất cứ sự xử lý tin tức nào đối với kích thích bên ngoài. Nhưng trên thực tế Carter và thủ hạ của cậu ta chung quy không biết được một sự thật đó chính là Chu Trù là một cảnh sát quốc tế ý chí kiên định từng chịu huấn luyện, có lẽ phản ứng đáp lại của đại não cậu giảm xuống, nhưng ý chí bản thân cậu lại kiên cường hơn người bình thường.

Chỉ là để giảm đi mấy mũi tiêm, Chu Trù quyết định ‘hết sức phối hợp’ thăm vấn.

Trong đầu Chu Trù cảm thấy có hơi mù mịt, tư duy cũng trở nên đặc quánh lại. Kỳ thực điều duy nhất cậu lo lắng cũng không phải là mình nói ra bí mật gì về Anson Lorenzo, mà là không cẩn thận nói ra thân phận thực sự của mình.

“Cậu tên là gì.” Thanh âm không có cảm tình của gã thẩm vấn vang lên bên tai Chu Trù, phảng phất như một loại lực lượng nào đó tràn đầy cả không gian.

“Dean Dương.” Chu Trù không còn tinh lực kiến lập những phòng tuyến kín không lọt gió kia nữa, chỉ có thể ở trong lòng phân định ra phạm vi nhất định phải làm ra phản ứng cùng với bộ phận cần thả lỏng cơ bắp.

“Cậu quen biết Anson Lorenzo không?”

“Quen.”

“Vậy thì Anson Lorenzo ở trong lòng cậu là người như thế nào vậy?”

“Tên bịp bợm giả dối... khôn nạn...”

Thanh âm lạnh lẽo của Carter vang lên, “Liều lượng thuốc nói thật có phải không đủ không?”

“Ông chủ, liều lượng không có vấn đề, cậu cũng không muốn tiêm cho nó quá nhiều khiến nó trả lời chúng ta những lời nhảm nhí hoặc là ảo giác các loại chứ. Hơn nữa Anson Lorenzo xác thực là ‘tên bịp bợm giả dối’ với cả ‘khôn nạn.’” Trong thanh âm của tên thẩm vấn lộ ra vài phần hả hê.

“Tiếp tục đi.”

Chu Trù lúc này dĩ nhiên đã mơ mơ hồ hồ, cậu rất muốn cố gắng suy nghĩ, nhưng mà cậu phát hiện sức nặng của suy nghĩ khiến cậu không thể chống đỡ.

“Anson Lorenzo xác thực chỉ là khách hàng về mặt mua bán trang sức của Dương Thị thôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Dương Thị phải chăng tham dự vào việc buôn bán vũ khí của nhà Lorenzo?”

“Không có.”

Thần thái Chu Trù nhìn như đã muốn đại ra.

“Ngày đó mày cùng Anson Lorenzo nhân cơ hội đi Johannesburg, hẳn có đàm luận bất cứ chuyện gì liên quan đến vận chuyển vũ khí hoặc là thuốc phiện trên máy bay không?”

“Không có.”

Khi tên thẩm vấn còn muốn mở miệng, Carter lại đi đến trước mặt Chu Trù, lạnh lùng nhìn đỉnh đầu vô lực mà gục xuống của cậu.

“Thời điểm biết được trên máy bay có cài bom, Anson Lorenzo có phản ứng gì?”

“Anh ta rất bình tĩnh.”

“Bình tĩnh...” Carter hừ lạnh một tiếng, “Không có gì có thể hù dọa tên điên này sao.”

“Sau đó hẳn lại làm cái gì?” Tên thẩm vấn tiếp tục hỏi.

“Anh ta đi đến buồng lái, muốn tôi mang quả bom về khoang hạng sang.”

Carter cau mày, “Khi anh ta gỡ bom trần định không?”

“Rất trần định, tựa như trò chơi.”

“Tựa như trò chơi...” Carter khoanh tay nghĩ ngợi gì đó, sau đó bật cười giễu cợt, “Có lẽ tên đó sớm đã biết tính toán của cha tôi, nói không chừng cái gọi là bom kia cũng là anh ta tự mình cài.”

“Bây giờ nên làm thế nào? Cậu Lippman cảm thấy thằng nhãi này có giá trị lợi dụng gì đối với Anson Lorenzo sao?”

“Ai cũng chẳng có cách phỏng đoán Anson anh ta coi ai là có giá trị lợi dụng, cùng với có bao nhiêu giá trị lợi dụng.” Carter xoay người đi ra khoang thuyền.

Chu Trù trong mơ hồ nghe thấy một trận tiếng động na ná động cơ ca nô, sau đó cả khoang thuyền yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng nước biển dập dềnh, sàn nhà dưới chân hơi hơi trông trành lên xuống, Chu Trù đoán rằng mình đang ở trên một con thuyền.

Hiệu lực của thuốc nói thật dần thay thế, cậu tuy rằng mỗi một thể nhưng tinh thần cũng nhạy bén lên. Dựa vào thính lực của cậu, cậu có thể đoán ra được đang ở trong khoang thuyền chính là người của tên đã thẩm vấn mình. Trên boong thuyền căn cứ vào tiếng bước chân, hẳn là có ba người đang tuần tra. Bọn chúng ngẫu nhiên nói chuyện tán dóc, từ trong lời nói của bọn chúng, vị trí hiện tại của con thuyền này là ở ven biển. Chỉ là không biết được Carter rốt cuộc tính toán xử lý mình như thế nào, nói không chừng đến cuối cùng là muốn giết con tin luôn, trực tiếp ném vào biển khơi xong hết mọi chuyện.

Tên thẩm vấn vào lúc Chu Trù đang suy nghĩ đi đến trước mặt cậu, Chu Trù ngửi thấy mùi bánh mì nướng.

“Ăn chút đi, trước mắt ông chủ còn chưa nói muốn mày chết đâu.”

Chu Trù há miệng cắn bánh mì vào miệng, hiện tại điều trọng yếu nhất chính là khôi phục thể lực.

“Ăn nhanh đến thế, lại còn là bộ dáng xã hội thượng lưu.” Thanh âm tên thẩm vấn nhẹ nhàng, một bên bón bánh mì, bàn tay nâng má Chu Trù, chậm rãi hướng xuống, mơn trớn cổ cậu, vai cậu.

“Tuy rằng trên người mày vết thương dày đặc, thể nhưng tao đối với mày hứng thú không giảm như cũ.” Hơi nóng của đôi phương phả lên cần cổ Chu Trù, loại cảm giác đó khiến cậu muốn nôn mửa.

“Thể nhưng tao không có hứng thú ở phương diện đó.”

“Đừng nói vậy chứ. Tao biết mày với Anson Lorenzo hẳn là có một chân, nhưng mà bây giờ người có thể cứu mày là tao chứ không phải Anson Lorenzo.”

Bàn tay của đôi phương càng thêm càn rỡ, thậm chí đùa giỡn nơi nhô lên bên phải của Chu Trù.

Mẹ nó! Chu Trù ở trong lòng nghiến răng nghiến lợi.

“Đêm nay để tao vui vẻ hưởng thụ một chút, tao đảm bảo mày có thể sống sót trở về Dương Thị.”

Trong lòng cười lạnh một phen, Chu Trù rất rõ ràng rằng đêm nay tên này cho dù phi thường hưởng thụ, thì cũng không thể đại biểu ngày mai hẳn sẽ không phục tùng mệnh lệnh của Carter mà giải quyết mình.

“Mày có một đôi chân dài xinh đẹp đấy, khi tao lần đầu tiên nhìn thấy mày đã mê mẩn lắm rồi...”

Ngay tại lúc này đây, Chu Trù cả người đột nhiên run lên.

“Đừng sợ, tao đảm bảo lát nữa sẽ thực dụ dàng...”

Cơn run rẩy như vậy càng ngày càng kịch liệt, kèm theo đó co rút cùng loại giống cơn co giật.

Tên thẩm vấn từ trong trầm ngâm ngẩng đầu lên, mới phát hiện bộ dạng Chu Trù ngửa đầu hô hấp dị thường khó khăn.

“Ê! Mày làm sao vậy!”

Tên thẩm vấn đứng dậy, nhìn Chu Trù run rẩy cả chiếc ghế dựa ngã xuống, mà cơn run của Chu Trù lại không hề ngừng lại, đầu ngoẹo sang một bên, tình huống phi thường nghiêm trọng.

“Mẹ kiếp! Mày là có bệnh động kinh sao!” Đối phương mau chóng đè Chu Trù lại, tiện tay cầm lấy thứ gì đó nhét vào trong miệng Chu Trù chỉ sợ cậu cắn đứt lưỡi mình. Thế nhưng cơ thể Chu Trù cứng ngắc ghê gớm, trợn mắt vẫn cứ tiếp tục, càng ngày càng có xu thế hô hấp không thông. Đối phương vội vã cởi dây thừng ở hai tay Chu Trù ra, đặt cậu nằm thẳng trên sàn, người trên boong tàu lớn tiếng hô hào cũng xông tới giúp đỡ Chu Trù lại.

18. Chương 18

“Làm sao bây giờ a! Ông chủ còn chưa nói để nó chết đâu!”

“Bằng không thì chúng ta còn phải mang nó đi gặp bác sĩ sao?”

“Hai đứa chúng mày trở lại trên boong tàu tiếp tục lưu ý tình huống xung quanh! Gọi điện cho ông chủ hỏi chuyện này nên xử lý thế nào!”

Vì thế người áp chế Chu Trù chỉ còn lại hai tên.

Chu Trù dồn sức trở mình, một tay bóp chặt cổ của tên đè vai mình, tay kia móc súng của hắn ra dí vào đầu hắn, cả động tác lưu loát thuần thục, cơ hồ không cho người ta thời gian phản ứng. Đối phương muốn phản kháng, cơ mà crack một tiếng liền bị Chu Trù vặn cho cánh tay trật khớp, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chu Trù kéo rơi dải khăn trên mắt, ánh đèn có chút khiến cậu không thích ứng, nhưng cậu rất nhanh trông thấy gã người Bắc Âu to con đối diện mình đang nâng súng chĩa vào cậu.

Mà hai tên ở trên boong tàu cũng bị tiếng kêu thảm kia kinh động xông vào.

Tên chắn trước người Chu Trù bị vặn cánh tay, trên người mồ hôi lạnh ứa ra, thấp giọng chửi rủa.

Biểu tình của Chu Trù cực kỳ bình tĩnh, cậu nhìn gã to con cách đó không xa, gã đó xác định hơn 1m9, mình vừa rồi trở mình được đều nhờ vào vận may.

“Hey, cưng ơi, không bằng cậu buông súng xuống, bọn tôi đều coi chuyện này chưa từng phát sinh thế nào?”

Chu Trù lạnh lùng mở miệng, “Anh tên là gì?”

“Cậu có thể gọi tôi là Parker.” Một cái hình xăm hình chim ưng từ cổ của Parker kéo lan đến bả vai gã, Chu Trù từ tư thế cầm súng và cả tư thế đứng của gã phán đoán gã hẳn là một tên lính đánh thuê.

Về phần hai tên vẫn cầm súng đứng ở cửa còn lại, vẫn luôn nhắm thẳng về phương hướng Chu Trù, nhúc nhích cũng chưa từng nhúc nhích, xem ra không chút nào đem sống chết của đồng bạn để vào mắt.

Chu Trù vặn cánh tay của tên trước mặt, từng bước từng bước lui đến góc tường. Ở trong mắt người ngoài thì đây có lẽ là bị dồn đến đường cùng, nhưng trên thực tế cậu lại tiến vào vị trí dễ thủ khó công. Hai mặt góc tường ngăn trở công kích của kẻ khác, trước mặt cậu lại có người chắn, ngược lại chính mình giành được góc độ bắn rộng thoáng. Trái lại hai kẻ đứng ở cửa và Parker lại không có gì che chắn, Chu Trù nếu như nổ súng tỉ suất bắn trúng rất cao.

Parker nhíu mày, ban đầu cho rằng đây là một cậu ấm da mỏng thịt mềm, bộ dáng cũng có mấy phần phong vận, từ khi bắt được cậu cho đến khi đem cậu tước ở trên ghế, khí chất cầm dục Chu Trù phát ra trái lại khiến người ta trong lòng rục rịch xung động. Vốn cho rằng tối nay nhân lúc ông chủ không có mặt có thể vui vẻ hưởng thụ một chút, lại không nghĩ đến nảy ra một cái sọt thế này. Trọng yếu nhất chính là, Parker nhìn ra thân thủ của Chu Trù cũng không đơn giản như cậu thoát nhìn.

Tựa như bây giờ, vị trí hiện tại của Chu Trù, cho dù bọn hắn nổ súng bắn trúng thì cũng là tên đồng lõa chắn trước mặt cậu.

“Được rồi, Parker. Tôi muốn các anh buông súng xuống.” Thanh âm của Chu Trù lãnh liệt, trong không khí tràn ra khí tức nghiêm túc.

Parker ha hả bật cười, hình xăm trên cổ cũng theo đó rung động lên, “Cùng ới, tôi biết thân thủ của cậu không tồi. Thế nhưng rất rõ ràng bọn tôi chiếm ưu thế trên mặt nhân số, vì sao phải buông súng xuống nhỉ?”

Lời nói của gã vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng vang giòn giã của đạn rời nòng, một tên cầm súng cạnh cửa kêu thảm ôm vai ngã xuống.

Đầu mày Parker nhú chặt, nhìn Chu Trù từ bên hông tên trước mặt lấy ra băng đạn để thay.

“Không tồi, không tồi, còn có mười hai phát đạn nữa.” Chu Trù hừ lạnh một tiếng, “Bằng không chúng ta cá cược đi, là các anh bắn trúng tôi trước hay là tôi càng có cơ hội kết liễu toàn bộ người của các anh.”

Parker hừ lạnh một tiếng, “Cậu cho rằng tôi sẽ để ý sống chết của người này sao?”

Bất chợt, tên bị Chu Trù ghì lấy phát ra một tiếng rên, trái tim của hắn bị Parker bắn trúng, thoát lực mà rũ xuống. Ban đầu vẫn là hắn tự mình đứng, Chu Trù chỉ cần áp chế hoạt động của hắn thôi. Mà lúc này hắn chết rồi, tất cả sức nặng đều rơi xuống cánh tay đang ghì hắn của Chu Trù.

Tên còn lại duy nhất đứng ở cạnh cửa ngậy người, lập tức gào lên, “Hey! Mày con mẹ nó làm gì vậy!”

“Câm mồm, không thì phát tiếp theo đến lượt mày đấy.” Trong ánh mắt Parker tràn ngập là ý thị huyết, làm lính đánh thuê trong tay gã giết chóc không ít, phàm là kẻ chặn trước mặt gã đều là kẻ địch.

Nhưng vào lúc này, từ xa truyền tới thanh âm ca nô rẽ sóng mà đi.

Parker cau mày, ra hiệu tên đứng bên cửa đi xem xem có chuyện gì.

Chu Trù trong lòng cũng đang tính toán, người đến là Carter Lippman hay là người cứu viện mình Interpol phái tới. Thế nhưng cứ coi như bọn Gwen biết mình bị nhốt ở nơi này, cũng không thể nghênh nga nghênh ngang chạy tới cứu viện để lộ thân phận của Chu Trù được.

Dưới màn đêm, sóng biển trải dài, đem ánh trăng khúc xạ thành từng mảng từng mảng.

Người đàn ông thân hình ưu nhã, duỗi ra đôi chân thon dài, từ bên sườn ca nô tiêu sái mà bước lên boong tàu. Tên cầm súng còn chưa kịp mở miệng đã bị súng giảm thanh bắn trúng ót ngã về phía sau.

Người đàn ông nhàn nhạt cười, xoay người cực có phong độ quý ông mà dìu Leila lên boong tàu.

Leila lại không trấn định tự nhiên bằng đối phương, một chân đặt lên boong liền muốn xông vào trong khoang tàu, lại bị người đàn ông một phen kéo lại.

“Phụ nữ chỉ cần đợi ở sau lưng đàn ông là được rồi.”

Trong khoang, Parker thấy người phái ra vẫn chưa trở về liền biết được người tới không phải ông chủ.

Mà Chu Trù thính lực phi phàm, nhận ra cuộc đối thoại trên boong, cậu trong lòng chỉ cảm thấy kỳ quái, vì sao Leila và Anson Lorenzo lại đến cùng nhau?

Trong nháy mắt cửa khoang thuyền bị đẩy ra lần nữa, tay trái Parker móc ra một khẩu súng khác chỉ về phía cửa, một súng bắn ra, vừa vắn bắn lên người người đang mở cửa.

Chu Trù ngậy người, người Parker bắn trúng là ai? Rốt cuộc là ai thiếu phòng bị đã mở cửa ra rồi?

“Ấy da, ấy da, bộ tây trang này thế nhưng là bộ tôi thích nhất đấy, cứ thế này mà bị thủng một lỗ.” Trong thanh âm của Anson mang theo ý vị hài hước mà châm chọc.

Nguyên bản bầu không khí áp bức khẩn trương bị phá rối.

Nghe thấy thanh âm người kia, Chu Trù rốt cuộc thở phào một hơi. Tên điên kia sở trường nhất chính là lấy mạng mình ra đùa giỡn, đáng tiếc Interpol bây giờ vẫn muốn giữ lại mạng của anh ta.

“Tôi khuyên anh vẫn là đừng nổ súng bừa bãi nữa, nếu như không cẩn thận bắn chết tôi rồi, đừng nói Carter Lippman sẽ có kết cục gì, sống hay là chết đều không phải là vấn đề anh phải suy nghĩ.”

“Ồ, vậy tôi đây phải lo lắng cái gì?” Parker thanh âm trầm tĩnh, thế nhưng ánh mắt của gã đã biểu lộ rõ sự cùng đường bí lối của gã.

“Anh sẽ chết thế nào.” Anson đẩy cửa ra đi vào, tùy ý kéo qua một chiếc ghế dựa ngồi xuống, một vẻ nhàn nhã mà ngẩng đầu đánh giá Parker.

“Nếu như tôi buông súng xuống vẫn là phải chết sao?” Nòng súng của Parker đột nhiên chìa về phía Anson, tất cả vệ sĩ đều đồng loạt giương súng, Chu Trù trong lòng cười lạnh, đám vệ sĩ này dụng phải một ông chủ thế này thực đúng là bi đát.

Anson bĩu môi, điều chỉnh chiếc nhẫn bạch kim ở tay trái mình một chút, “Nếu như người ta muốn bình an vô sự, anh chết hay không thì có ảnh hưởng gì đến tôi? À, phải rồi, anh phải giúp tôi chuyển lời cho Carter.”

“Lời gì?”

Anson cũng không vội hồi đáp, mà là vươn tay ra nắm lấy hòng súng của đối phương, đem khẩu súng đó lấy qua, “Nói cho cậu ta, tôi với cậu ta chơi xong rồi. Chuyện của ông bố cậu ta kêu cậu ta tự đi mà nghĩ cách.”

Khẩu súng kia của Parker như cũ chìa về phía Chu Trù.

Anson không hài lòng mà xoa xoa cằm, “Tôi nói khẩu súng kia của anh nên buông xuống đi chứ? Không thì Dean cứ mãi ôm cổ thi thể kia làm lá chắn tôi sợ cậu ấy sẽ mệt mất.”

Parker thở ra một hơi, súng lục trong tay gã di chuyển, hòng súng hướng xuống. Một người vệ sĩ tiến lên, thu khẩu súng kia lại.

Đại cục đã định, Chu Trù thả thi thể phía trước ra, Leila đôi ba bước đã chạy qua ôm lấy cậu.

“Không sao, Leila...” Chu Trù vỗ lưng cô an ủi.

Leila thở ra một hơi thật sâu, dùng âm thanh chỉ có Chu Trù có thể nghe được nói, “Tôi cũng không có cách nào.”

Ý tứ của câu “không có cách nào” kia Chu Trù tất nhiên hiểu rõ. Cứ coi như Leslie và Gwen có thể định vị vị trí của mình, bọn họ lấy lý do gì đến cứu mình đây? Anson không phải kẻ ngốc. Nếu như Carter Lippman đã bắt cóc mình, như vậy để Anson xuất mã là hợp lý nhất rồi.

“Dean.” Anson ngồi nguyên tại chỗ như trước, trong tay nghịch ngợm khẩu súng kia, “Em khiến tôi chấn động đấy, cư nhiên có bản lĩnh cầm súng chìa vào người bắt cóc em.”

Chu Trù trong lòng phát lạnh, Dean Dương mà mình đóng vai là một cậu con nhà giàu, hành động liên tiếp của mình đây Anson không khó tưởng tượng, chỉ là giải thích năng lực hành động của mình ra sao cũng trở thành vấn đề rồi.

Leila đang muốn mở miệng nói gì đó lại bị Chu Trù ôm sát eo.

Giải thích quá nhiều sẽ khiến Anson càng thêm hoài nghi.

“Bọn họ muốn giết con tin, lẽ nào còn muốn tôi ngồi đó ngủ sao?”

Chu Trù lạnh lùng nhìn Anson một cái, ở dưới sự chú mục của tất cả vệ sĩ mà đi ra khỏi khoang thuyền. Không khí thoáng mát khiến cho thần kinh vốn khẩn trương của cậu hơi hơi thả lỏng ra.

Nước biển sóng trào, xa xa còn có thể trông thấy ánh đèn thành phố New York, ở trong màn đêm không có ánh sao, phải cảm ơn bọn chúng vì đã tô điểm bầu trời.

Anson đi đến phía sau cậu, trong tay anh vẫn luôn là xì gà đang cháy, tàn thuốc rơi xuống theo gió biển ngẫu nhiên ứng lên đốm lửa nhỏ bé.

“Người của tôi ở trong khoang thuyền phát hiện thuốc nói thật.”

“Ừm hm.” Chu Trù nhắm mắt hít thở, “Đó là thể nghiệm trước nay chưa từng có.”

“Trên thực tế, tôi cảm thấy rất vui mừng.”

“Phải á, vui mừng tôi đối với “bí mật thương nghiệp” của anh chẳng biết gì cả, cho nên cho dù là thuốc nói thật cũng không thể khiến tôi nhả ra bất cứ tin tức hữu dụng gì.”

“Tôi chỉ là vui mừng đó không phải là thuốc phiện thôi.”

Thản nhiên như thế, Chu Trù một khắc kia đột nhiên phân không rõ thật giả trong lời nói của anh nữa.

“Cậu ta hỏi trên chuyến bay xui xẻo cùng anh, anh nói gì với tôi.”

“Vậy thì em có nói cho cậu ta, tôi hôn em không? Hơn nữa rất hưởng thụ.”

Chu Trù trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, “Tôi đói rồi.”

“Ồ, tôi có thể lấp đầy em, chỉ cần em nguyện ý.”

“Tôi là nói, tôi muốn ăn gì đó.” Chu Trù xoay người đi về phía buồng lái, “Không cần lo lắng, tôi có giấy phép điều khiển.”

“Tôi cho rằng em nguyện ý ngồi ca nô của tôi rồi đi hơn chứ.”

“Tôi say ca nô.” Chu Trù đang muốn xoay người cười trộm lại bị Anson một phen ôm lấy, theo bản năng cậu liền muốn tránh thoát mà Anson lại chỉ là cười khẽ ôm chặt cậu.

“Biết vì sao tôi cứ mãi mê mẩn em không?”

“Mê mẩn?” Chu Trù cười, “Tôi sẽ cảm thấy mê mẩn với độ tinh khiết, nơi sản xuất và góc độ mài cắt của kim cương. Thế nhưng tôi không hiểu được sự mê mẩn của anh.”

“Không sai. Có lẽ tôi nên đi xin tư vấn của bác sĩ tâm lý một chút, hỏi ông ấy xem vì sao đối với những thứ dùng tiền cũng không mua được đều nhớ mãi không quên.” Anson nhìn vào hai mắt Chu Trù, xâm chiếm toàn bộ thị giác của cậu.

Chu Trù không đáp lời anh, chỉ là không ngừng ngả về phía sau, một loại dự cảm nguy hiểm nảy lên trong đầu cậu.

19. Chương 19

Anson Lorenzo phải chăng đã nhìn thấu cậu.

Anson chậm rãi ngậm lấy đôi môi cậu, mềm mại mà kéo dài nụ hôn, không có dự niệm mưa rền gió dữ, lúc mút vào lại ngoài ý muốn mà dùng sức, tựa hồ muốn những thứ không theo đuổi được hết thấy phải trở về.

Khi nụ hôn này ngừng lại, Chu Trù ngẩn người nhìn Anson. Tên này sở trường làm bộ làm tịch, máu lạnh đến cùng cực lại có thể biểu hiện ra bộ dáng thâm tình tha thiết.

Vậy giờ phút này thì sao? Trong đầu anh ta chứa cái gì?

“Bộ dáng phát ngốc của em thực đáng yêu. Không giống như con nhím xù lông nữa.” Anson bật cười, khoe mắt nổi lên nếp nhăn nhàn nhạt, thành thực mà đủ ý vị.

Chu Trù tránh khỏi Anson, hung hăng chà môi mình, “Hôm nay tôi sẽ dùng hết một tuýp kem đánh răng.”

Leila ở trong khoang thuyền lại không trấn định như vậy, những vệ sĩ áo đen này bao vây quanh cô.

“Tôi khi nào thì có thể đi ra?” Leila sắp nổi bão rồi.

“Ngài Lorenzo nói muốn cùng ngài Dương đơn độc trò chuyện.”

Cửa đẩy ra, Chu Trù một mặt âm ức đứng ở cửa, làm một dấu tay với Leila, “Hey, chúng ta lái thuyền rồi đi.”

Anson mất hết hứng thú mà mang theo người của anh, một bộ dáng thừa phong phá lãng (theo gió rẽ sóng) chạy ở phía trước Chu Trù.

Trong phòng điều khiển, Leila nhìn sườn mặt lạnh băng của Chu Trù, mở miệng hỏi, “Anson và cậu nói chuyện gì?”

“Tất nhiên là hỏi tôi chuyện liên quan đến Carter Lippman.”

“Tôi luôn cảm thấy hành động lần này cứ như là rơi vào bẫy rập ấy, cho dù chúng ta có một ngày muốn kết thúc đợt hành động này cũng sẽ bị hãm sâu vào trong không thể tự bứt ra.”

Chu Trù ngừng một chút, “Tôi vẫn đều nhớ được mình là ai.”

Ở trên biển theo gió mà đi, Anson nhìn về phương xa, “Cậu ấy không chỉ tinh khiết như kim cương, ngay cả độ cứng cũng giống.”

Richard cầm giữ bánh lái, lâu sau mới nói một câu, “Ngài sợ hãi sao?”

“Sợ hãi cái gì? Tôi cũng không cảm thấy Dean sẽ chết.”

Richard lại nhỏ giọng nói một câu, thế nhưng tiếng động cơ quá lớn, Anson không hề nghe thấy.

Sau khi cập bờ, Anson mở cửa xe mình ra, một bộ phong độ quý ông, “Dean, không để bụng tôi đưa em về Dương gia chứ?”

“Cực kỳ để bụng. Mỗi một lần tôi và anh ngồi cùng một máy bay, chạm mặt trong cùng một bữa tiệc hoặc là ngồi chung một chiếc xe, vận rủi liền nối đuôi mà tới. Tôi còn muốn sống lâu trăm tuổi cơ.” Chu Trù hừ lạnh một tiếng, tuy rằng đêm nay như vậy đã khiến cậu mệt mỏi vô cùng, cậu đã không còn khí lực độ sức với Anson nữa rồi.

“Nếu như không thường xuyên tiếp xúc với tôi, em làm sao đạt được mục đích của mình?” Anson khoanh tay hơi ngẩng đầu nhìn bóng lưng khựng lại của Chu Trù.

Leila đang khoác tay Chu Trù cũng cứng lại.

Một khắc này tâm trạng của bọn họ đều treo lên giữa không trung.

Lẽ nào, Anson đã phát hiện ra gì đó?

“Anh có ý gì?” Chu Trù cất cao giọng.

“Em là người thừa kế của Dương Thị, mà tôi là khách hàng quan trọng nhất của Dương Thị. Em không cùng tôi thân cận hơn một chút bảo trì quan hệ tốt đẹp, tôi làm sao mà mua nhiều thêm trang sức kim cương của nhà em?”

“Cha tôi cũng không chỉ một lần bảo với tôi, anh là khách hàng quan trọng nhất của chúng tôi, đồng thời cũng là khách hàng nguy hiểm nhất.”

Chu Trù nói xong, liền kéo Leila rời đi.

Mà Anson thì chỉ bảo trì tư thế kia nhìn bóng lưng của bọn họ.

“Thưa ngài?” Richard trên ghế lái lên tiếng hỏi.

“Tôi đột nhiên cảm thấy bị tổn thương.”

“Thưa ngài, đó là lỗi giác.” Richard lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Đầu ngón tay của Anson điểm điểm lên ngực mình, “Chỗ này có hơi đau.”

“À,” Richard ngẩng đầu nghĩ ngợi, “Có muốn đi uống chút rượu không?”

“Được rồi, uống một ly. Nhân tiện lại đến Gorgers đánh bạc một phen, người ta không phải nói tình trường thất ý đổ trường đắc ý sao?”

“Ừm, lành vết thương liền quên cơn đau là sở trường của ngài.”

Trở về nhà họ Dương, bữa khuya đã được bày trên bàn ăn. Dương Cẩm ngồi ngay ở đối diện bàn ăn, biểu tình ngưng trọng.

“Cha đang lo lắng điều gì?” Chu Trù ngồi xuống, cực kỳ có giáo dưỡng mà ăn bữa khuya trước mặt.

“Ta đang lo lắng, ta không tìm được thủ phạm của vụ nổ kia, lại đem con đẩy vào.”

Lời của Dương Cẩm khiến ngón tay Chu Trù cứng ngắc ở nơi đó. Cậu vẫn luôn cho rằng giữa Interpol và Dương Cẩm cũng chẳng qua là quan hệ đôi bên cùng có lợi, nhưng vừa rồi câu mà Dương Cẩm nói kia...

“Đừng lo lắng.”

“Lần này chuyện con bị bắt cóc, sẽ không lên báo. Thế nhưng về sau còn chạm mặt người nhà Lippman, đặc biệt là Carter Lippman... phải đặc biệt cẩn thận.”

Khi Chu Trù về đến phòng, thành linh trông thấy có người ngồi dựa ở trên giường cậu, im lặng tựa như không tồn tại.

Chu Trù bật đèn lên, chiếu sáng khuôn mặt của Leslie.

“Tôi nghĩ rằng sự tình ngày hôm qua, cậu sẽ khai báo với tôi và cả Gwen.”

“Cho dù tôi không khai báo, anh cũng đã biết rồi mà, không phải sao?” Chu Trù ngồi ở mép giường, mệt mỏi nằm xuống, vừa vặn có thể ngẩng nhìn ngũ quan của Leslie.

“Cậu trông có vẻ rất mệt, chúng ta ngày mai lại bàn tiếp đi.” Leslie muốn đứng dậy, Chu Trù kéo vạt áo anh ta lại.

“Có thể chờ thêm một lúc không? Đợi tôi ngủ rồi lại đi.” Chu Trù có hơi hối hận bản thân đưa ra yêu cầu như vậy, đối phương thế nhưng là Leslie trước nay vẫn lạnh lùng đấy.

“Có thể.” Thanh âm của anh ta vậy mà lại có mấy phần ý vị mềm mại.

Chu Trù cấp tốc xối nước tắm một cái liền rúc vào trong chăn, còn Leslie thì ngồi ở bên cạnh cậu. Trong căn phòng không có ánh đèn, Leslie ôm đầu gối bên trái nghiêng đầu qua nhìn gương mặt say ngủ của Chu Trù.

Cậu là một người có tính cảnh giác cao. Người như vậy thông thường đều rất cực khổ. Chu Trù hôm nay, đã sức cùng lực kiệt rồi.

Ngón tay của Leslie lướt qua lọn tóc Chu Trù, đó là xúc cảm mềm mại mà ấm áp. Hắn còn nhớ được mình lần đầu tiên trông thấy Chu Trù, khi ấy cậu đang ngồi bên cửa sổ lật xem bản ghi chép về bạn học thời cấp hai của Dean Dương.

Một tầng ánh nắng mong mỏng chiếu xuống sườn mặt cậu, bả vai cậu.

Giống như núi tuyết ngoài cửa sổ thuần khiết trong trẻo.

Leslie cúi đầu xuống, trước khi môi chạm vào chóp mũi hơi lạnh của cậu liền dừng lại.

Bọn họ là đồng nghiệp, có một đường ranh giới không thể vượt qua.

“Ngủ ngon.”

Hôm sau, khi Chu Trù thức dậy, Leslie đã không còn đó nữa. Cậu như thường lệ đến Dương Thị đi làm. Văn kiện dài dòng, các loại phương án thiết kế kim cương, kiến con mắt của Chu Trù hoa cả lên. Cậu càng thêm nhớ quãng thời gian cùng Gwen đứng trên ca nô đạp gió rẽ sóng truy đuổi đội thuyền buôn lậu vũ khí dạo trước.

Khoảnh khắc ngược mắt, Chu Trù ngây ngẩn.

Leslie không biết từ khi nào đã đứng ở đối diện bàn làm việc của cậu.

“Tôi nhớ rằng cậu có thính lực nhạy bén hơn người thường, làm sao mà tôi đi vào lâu như vậy rồi cậu cũng chẳng phản ứng?”

Leslie lúc này mang một cặp kính không gọng, người mặc sơ mi tây trang, cổ thắt cà vạt vân kẻ chéo, rõ ràng trang phục có chút trầm muộn lại ở trên người anh ta mặc ra phong vị tinh anh.

Chu Trù đem tất cả văn kiện hung hăng đẩy về phía trước, “Chúng đoạt hết tất cả cảm quan của tôi rồi.”

“Tôi không am hiểu làm báo cáo. Cơ mà tôi có một chuyện này nhất định phải nói với anh, hơn nữa hôm qua tôi đã muốn nói với anh rồi.” Chu Trù nhìn vào mắt đối phương. Sự trầm ổn của Leslie vượt quá tưởng

tượng, không người nào có thể từ trong nét mặt của anh ta từ trong ánh mắt của anh ta đọc ra được bất cứ cảm xúc gì.

“Nói đi.”

“Tôi cảm thấy Anson Lorenzo cứ luôn thăm dò thân phận của tôi.”

Leslie đem một xấp tư liệu khê thả xuống trước mặt Chu Trù, “Người bình thường tối đa chỉ sẽ đi nghĩ Dương Thị có phải đang hợp tác với Interpol hay không hoặc là Dean Dương có mục đích thương nghiệp gì chẳng, cũng chỉ có Anson Lorenzo sẽ trực tiếp hoài nghi cậu có phải Dean Dương hay không.”

Mở xấp tư liệu kia ra, một phần báo cáo xét nghiệm DNA bày ra trước mặt Chu Trù.

Kết quả báo cáo hiện thị Chu Trù cùng Dương Cẩm xác thực tồn tại quan hệ cha con, đương nhiên không cần nói nhất định là Leslie động tay động chân.

“Phần báo cáo này, có tính là bằng chứng tôi chính là Dean Dương hay không?” Chu Trù chống đầu, huyết thái dương bắt đầu đau.

“Đối với Anson Lorenzo mà nói, thế giới này không hề có thương hại, nếu hắn hoài nghi bất cứ điểm nào của cậu thì sẽ không nể nang mà hủy diệt cậu. Bây giờ cậu còn yên lành ngồi ở chỗ này, thuyết minh hắn chưa nổi sát tâm với cậu.”

“Có lẽ giống như mèo vờn chuột, mục tiêu của chúng ta là Carter Lippman. Gia tộc Lippman lợi dụng Western Union Airlines cùng với những con đường vận chuyển khác tham dự giao dịch buôn lậu thuốc phiện, vũ khí kích xù. Tổng bộ bên kia rất coi trọng vụ án này, gây thêm áp lực rất lớn cho phân bộ New York chúng ta.”

“Chiều hôm nay, án buôn lậu thuốc phiện của cha cậu ta sẽ ra kết quả phán xét cuối cùng rồi nhỉ?”

“Tên kia ắt phải ngồi xổm trong ngục đến lúc chết già. Chỉ là chẳng qua lấy tài lực của gia tộc Lippman cùng với sức ảnh hưởng trong chính phủ, lão già kia chẳng qua chỉ đổi nơi dưỡng lão thôi. Người chúng ta phải theo dõi hiện giờ là con trai lão, Carter.”

“Chỉ sợ tôi muốn tiếp cận cậu ta là một chuyện rất khó khăn. Cậu ta vừa mới bắt cóc tôi thất bại, đã chọc giận Anson Lorenzo. Tôi thực sự tìm không ra cơ gì để tiếp cận cậu ta.”

“Carter bây giờ cần gấp một khoản giao dịch khá lớn, bù lại khoản đã mất. William Goodwin của Massive là một kẻ cực kỳ cẩn thận, vào lúc nhà Lippman gió mưa bập bùng William sẽ không cung cấp trợ giúp đâu. Anson thì càng không cần phải nói. Carter chỉ có thể đi tìm kiếm kẻ buôn vũ khí không phải trên đất Mỹ.”

“Eva Hoffsky. Anh cảm thấy khi nào bọn họ sẽ có tiếp xúc?”

“Tôi tin rằng bọn họ đã từng tiếp xúc qua rồi.” Leslie từ trong túi áo lấy ra một ổ flash cực kỳ tinh xảo đặt xuống trước mặt Chu Trù, “Carter là một tên hơi có bệnh thần kinh. Notebook của cậu ta trước giờ chưa từng kết nối mạng. Nếu như cậu có thể tìm được bất cứ một cơ hội có khả năng thì đem ổ flash này cắm vào máy tính của cậu ta, trình tự tôi thiết kế sẽ tự động thâm nhập, tiến hành sao chép, cả quá trình sẽ không vượt quá một phút.”

“Cũng chính là nói, tôi tốt nhất phải có cơ hội đến nhà Lippman. Tôi thực sự nghĩ không ra lý do gì có thể đến nhà Lippman cả.”

“Đây là chuyện của cậu, không nằm trong phạm vi tôi phải suy nghĩ.” Leslie đứng dậy, thân hình cao gầy mất mảy lạnh tuấn, rõ ràng là một người đàn ông đẹp trai thế nào lại không ai dám đến gần.

“Hầy, tôi bảo này Leslie.” Chu Trù nhếch khóe miệng, “Anh có biết Carter Lippman thích đàn ông hay không? Ví như nói cậu ta và Anson Lorenzo có một chân.”

“Sau đó thì sao, cậu tính toán đi câu dẫn cậu ta?”

“Tôi sớm đã bị Carter strikeouts rồi, đương nhiên là do anh xuất mã.” Chu Trù nhìn chòng chọc Leslie, đáng tiếc sắc mặt người này từ đầu đến cuối đều chẳng có biến hóa.

“Nghe nói Carter dùng thuốc nói thật với cậu. Tôi kiến nghị cậu sau khi tan sở đi kiểm tra một chút xem có tác dụng phụ gì hay không.” Leslie đẩy cửa rời đi.

Văn phòng nháy mắt an tĩnh lại, phần kết quả xét nghiệm DNA kia như cũ bày ở trên mặt bàn, Chu Trù vươn tay đề lại đôi mắt mình.

Khi giờ đến một trang nọ, Chu Trù biết cơ hội của mình đã đến rồi.

Bộ trang sức kim cương Dương Thị đặc biệt đặt làm cho Eva đã ra thành phẩm, khách hàng lớn như vậy, Chu Trù tất nhiên là phải tự mình đem thành phẩm lên rồi.

Hôm sau, Chu Trù đến một mã trường ở ngoại ô New York, người sở hữu mã trường này là Eva, ngẫu nhiên cô sẽ đến đây cưỡi ngựa thư giãn một phen. Eva ở Mỹ sẽ không nán lại thời gian quá lâu, nếu như không có điều bất trắc, Carter hẳn sẽ mau chóng cùng cô thương thảo thủ tục hợp tác. Mà Chu Trù chỉ có thể mượn Eva để tiếp cận Carter.

Phóng mắt nhìn ra, là một mảng đồng xanh. Trong không khí hỗn hợp hương vị cỏ xanh và bùn đất.

Chu Trù hít vào một hơi thật sâu, người phục vụ trong mã trường nói cho cậu Eva đã đi cưỡi ngựa rồi. Chu Trù cũng nuôi một con ngựa ở đây, tên là Sapphire. Cậu thay kị trang, lên ngựa đi về phía mảng đồng xanh kia, lòng nghĩ mình chưa hẳn dễ dàng tìm thấy Eva như vậy.

Ánh dương ấm mênh mông chiếu nghiêng trên vai cậu, Chu Trù vươn tay gầy gầy vành mũ, cực kỳ hưởng thụ mà hít vào một hơi.

Hội viên của mã trường kỳ thực rất ít, Chu Trù cá rằng sẽ không vượt quá mười người. Chính mình có thể trở thành một trong số đó, ở một mức độ rất lớn chính là bởi vì Dương Thị trước nay không hề tham gia những giao dịch đen, cậu tạm thời không làm được kẻ địch của Eva.

Chậm rãi đi mười phút, nhìn một mảnh bao la, Chu Trù vùng roi thúc ngựa, lao vút đi.

Chạy đua với gió, cậu cảm thấy mình như là từ một vùng ánh nắng này xuyên vào một vùng ánh nắng khác, cả cõi lòng đều mở rộng ra.

Đợi đến một khoảnh bóng cây, Chu Trù xuống ngựa, gối lên roi ngựa nằm xuống. Sapphire đã được huấn luyện, cúi đầu ăn cỏ. Mà đây cũng là từ thật lâu đến giờ, Chu Trù lần đầu tiên thưởng thức bầu trời xanh thăm đến trong trời ấy.

Đám mây uyển chuyển biến hóa, tháo xuống tấm sa mỏng của nó, luồng lự nhập vào đường nhìn của cậu, Chu Trù thở ra một hơi, cảm thấy thế này thật tốt đẹp.

Cách đó không xa có tiếng vó ngựa truyền tới, Chu Trù từ từ khép mắt lại, thẳng đến khi đối phương đi đến dưới cùng một tán cây. Đối phương xuống ngựa, chậm rãi đi qua. Nghe thấy tiếng bước chân của cô, Chu Trù có thể khẳng định là Eva.

20. Chương 20

Cô ngồi xuống bên người cậu, im lặng tựa hồ cũng đang cảm thụ rốt cuộc là điều gì khiến Chu Trù lộ ra biểu tình bình tĩnh an dật đến vậy.

Lúc lâu sau, Chu Trù mới trở mình một cái, một tay chống đầu, ngược mắt nhìn sang Eva bên cạnh.

Cô mặc kị trang bó người màu đỏ sẫm, bột da hươu màu nâu, nhỏ xinh như cũ, lại có thêm mấy phần anh tư mạnh mẽ.

“Cô hôm nay thực xinh đẹp.”

Chu Trù nhẹ giọng nói.

Eva cười, duỗi tay nhéo nhéo chóp mũi cậu, “Rất nhiều người đều từng khen ngợi tôi xinh đẹp, hôm nay cậu nói câu ấy lại khiến người ta cảm thấy thật lòng nhất.”

“Tôi nghĩ có một ngày tôi già đi, liền nằm dưới tán cây như vậy. Thái dương ấm áp, trước mắt là một mảnh xanh thắm và xanh biếc giao hòa với nhau. Tôi chẳng cần nghiêng người nhìn, cũng biết được cô ấy của tôi ngồi ngay bên cạnh.”

“Dean, cậu thay đổi rồi.” Ngón tay Eva xuyên qua sợi tóc của Chu Trù, “Trước đây cậu chính là một đứa trẻ, luôn muốn sự chú ý của người khác.”

“Vậy còn hiện tại thì sao?” Khóe miệng Chu Trù khe khẽ nhếch lên, lộ ra mấy phần đáng vẻ con nít.

“Hiện tại, cho dù cậu an tĩnh đứng ở nơi đó, cũng sẽ có người nhìn không được mà dõi theo cậu. Cậu bắt đầu hướng đến bình yên, bắt đầu hưởng thụ những chi tiết người khác không xem trọng.”

“Bị cô nói như vậy, hết như tôi đã già rồi ấy.”

“Đồ ngốc, thành thực và già cỗi là hai khái niệm khác nhau.”

Chu Trù cười, “Cô cũng nằm cùng tôi một lúc chứ?”

Eva gật gù, lộ ra thần thái dịu dàng khó có thể phát hiện, nghiêng người nằm xuống bên cạnh Chu Trù.

Thời gian không biết đã qua bao lâu, thẳng đến khi Chu Trù cảm thấy hơi lạnh mở mắt ra mới phát giác ấy vậy mà đã đến thời điểm mặt trời lặn.

Ánh chiều tà màu cam vỗ về mảnh đồng xanh này, tựa như trang sách trong gió nhẹ lật lên.

“Eva, Eva! Tỉnh lại nào!” Chu Trù đẩy đẩy người phụ nữ bên cạnh.

“Ưm?” Eva mở mắt chống người dậy, “A, không cẩn thận liền ngủ thiếp đi mất...”

“Phải a.” Chu Trù liếc mắt, nhìn ngựa của hai người đứng dưới ánh tịch dương, bình lặng mà tuần mỹ.

“Nên trở về rồi.” Eva đứng dậy, Chu Trù dìu cô lên ngựa.

Bọn họ cũng không vội cưỡi ngựa về, trái lại một đường đi chậm.

“Hôm nay cảm thấy thật vui vẻ.” Eva nhẹ giọng ngâm lên bài dân ca Nga.

“Vì sao? Chúng ta hình như ngoài ngủ dưới tán cây thì chẳng hề làm gì cả.”

“Có lẽ điều tôi hi vọng cả đời giống với điều mà cậu muốn, chính là khoảng thời gian bình lặng. Cơ mà tôi nghĩ cậu đến mã trường của tôi hẳn không phải là bởi đột nhiên muốn cưỡi ngựa đi?”

“A...” Chu Trù vỗ vỗ đầu, lộ ra biểu tình của cậu bé lớn, “Bộ trang sức thiết kế cho cô đã hoàn công rồi, tôi đến đây là muốn tự mình đưa cho cô.”

“Ồ, xem ra cậu đối với thiết kế của bộ trang sức kim cương này cực kỳ có lòng tin a.” Tiếng cười của Eva rất nhẹ nhàng, “Tôi chờ không nổi muốn tận mắt nhìn xem rồi.”

Hai người trở lại nội thành New York, đến khu nhà cao cấp hiện tại của Eva.

Chu Trù mở bộ trang sức kia ra trước mặt Eva.

“Thế nào, cậu không giải thích với tôi một chút trong thiết kế này có ý nghĩa gì như những nhà thiết kế hoặc là thương nhân trang sức khác sao?” Eva nửa đùa nói.

Chu Trù lại có thể từ trong ánh mắt của cô xác định được sự yêu thích của cô đối với bộ trang sức này.

“Vì sao phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy? Đẹp chính là một loại cảm giác. Cô có dùng những lời văn hoa đi chau chuốt thêm nữa, cũng chẳng bằng cảm giác chân chính trong lòng cô.”

“Nó rất đẹp. Không có loại cảm giác xa hoa đến tịch mịch kia, nó là được người nâng niu chế tạo ra. Cảm ơn cậu, Dean.” Eva vươn tay ôm lấy Chu Trù.

“Cô thích là tốt rồi.”

“Tuần sau, Carter nhà Lippman mời tôi đến bữa tiệc sinh nhật của cậu ta, cậu nguyện ý làm partner của tôi không?”

“Đương nhiên vô cùng vinh hạnh. Chỉ là tôi nghĩ rằng...”

“Cậu nghĩ đến cái gì?” Eva nhìn Chu Trù, sau mấy giây mới phản ứng lại, “À, cậu cho rằng tôi sẽ muốn Anson theo cùng tôi phải không? Đồ ngốc, tôi và Anson không có thân mật như cậu tưởng vậy đâu. Hay là cậu sợ gặp phải Carter?”

Chu Trù sững sốt, rõ ràng Eva biết mình từng bị Carter bắt cóc. Sự tình không chỉ Dương Cẩm không để truyền thông biết, Anson cũng ngăn chặn miệng lưỡi truyền thông, tính khả năng Eva có thể biết được chuyện này chỉ có ba loại. Thứ nhất, cô có tai mắt trong Dương Thị. Tuy rằng tính khả năng này tương đối thấp. Thứ hai, cô sắp xếp người bên cạnh Anson. Loại khả năng này cũng có, thế nhưng lấy trình độ cảnh giác của tên biến thái kia, gián điệp rất khó không bị phát hiện. Thứ ba, cũng chính là loại có khả năng nhất, đó là bên cạnh Carter Lippman có người của Eva.

“Ngay cả cô cũng biết chuyện tôi bị bắt cóc cơ à.” Chu Trù dứt khoát thừa nhận.

“Carter bắt cóc cậu, là vì cha cậu ta. Mục tiêu của cậu ta là Anson. Cậu và Anson cũng không có qua lại gần lắm, tôi rất kỳ lạ sao Carter lại bắt cóc cậu, vèn vèn chỉ vì các cậu từng ngồi cùng chuyến bay kia?”

Có những thời điểm, nói lời thật cũng không phải chuyện đáng sợ đến thế. Chu Trù thở dài một hơi, dùng biểu tình cực độ u sầu nói, “Cậu ta cho rằng tôi và ngài Lorenzo... có một chân.”

Câu này vừa nói xong, Eva liền bật cười ha hả.

“Tật... Tật xấu hư hỏng của tên kia vẫn chưa sửa sao?”

“Tật xấu hư hỏng?”

“Anson chỉ cần trông thấy những tên nào mà một bộ nghiêm trang, liền sẽ nhịn không được làm một chút chuyện khiến đối phương phiền não.”

“Bao gồm hôn tôi trước cửa khách sạn W khiến tôi và ngài Goodwin khó xử khi bàn chuyện làm ăn sao?” Chu Trù lộ ra biểu tình đã bị phiền não rất lâu, “Eva, hay là cô giúp tôi cùng anh ta khai thông một chút, xin anh ta bỏ qua cho tôi đi.”

“Kỳ thật anh ta cũng không phải khiến người ghét đến thế a.” Eva nhướn nhướn đuôi mày, “Chỉ ít sau khi cậu bị bắt cóc người chạy tới cứu cậu là anh ta.”

“Ồ... Vậy ý của cô là để anh ta tiếp tục quấy rối tôi sao?”

“Cậu có thể quấy rối lại mà. Như tôi lúc trước ấy.” Trong nét cười của Eva có mấy phần đắc ý.

“Đợi một chút, tôi quấy rối Anson Lorenzo?”

“Vì sao lại không thể?” Eva nhéo nhéo mũi Chu Trù.

Eva giữ Chu Trù lại ăn bữa tối, hai người tán gẫu vô cùng vui vẻ thoải mái.

Tối thứ năm, Chu Trù giờ mới nghĩ đến mình ấy vậy mà còn chưa chuẩn bị tốt cho bữa tiệc cuối tuần, cậu vỗ đầu mình than thở một tiếng.

Quy tắc ngầm trong xã hội thượng lưu, trang phục từng mặc một lần trong trường hợp tiệc tùng chính thức không thể mặc lại lần thứ hai, phẳng phất như cái loại chuyện tiệc tùng này đã trở thành sự vượt trội thời thượng, mỗi người đều cố gắng theo đuổi trào lưu.

Chu Trù ở trong thang máy thở dài một hơi.

Thang máy xuống một tầng thì dừng lại, người tiến vào là Leslie. Xem ra vị chủ quản tin tức này cũng tăng ca đến rất muộn.

Ánh mắt của Leslie lướt qua Chu Trù, ngữ điệu hơi lạnh, “Cậu chuẩn bị tốt cho bữa tiệc tối nay rồi chứ?”

Chu Trù kéo khóe môi, “Hoàn toàn chưa. Tây trang trong tủ quần áo của tôi đã toàn bộ đều diện qua rồi.”

“Do người đặt làm đã không kịp nữa rồi, tôi cùng cậu đi tiệm may sẵn hàng cao cấp chọn đồ may sẵn đi.”

“Ha ha, cảm ơn nhé.”

Phẩm vị của Leslie thế nhưng là hàng đầu. Nhớ thời điểm ở Thụy Sĩ, Chu Trù nhìn trang phục quý ông đầy một phòng vẽ mặt đầu đầu, mặc dù Dương Cẩm đặc biệt mời bậc thầy đến nâng cao phẩm vị thời thượng cho cậu, thế nhưng Chu Trù trước sau đều cảm thấy mỹ cảm là một thứ tự nhiên mà vậy, tận lực mà gọt giũa cũng chưa chắc có thể khiến người ta vui lòng vui mắt. Leslie chỉ là đứng ở một bên nhìn Chu Trù một cái, liền chọn ra một bộ tây trang, sơ mi, cà vạt và cả thắt lưng da từ trong vô số y phục.

Chu Trù khi đó vẫn không quen đeo cà vạt, bình thường cậu đều mặc đồ rằn ri áo chống đạn vác súng đứng ở phía sau Gwen, đâu có nhiều cơ hội diện tây trang giày da đến thế. Một nút thắt chữ thập Chu Trù thắt cũng rất trầy trật.

Mà Leslie đi đến trước mặt cậu, linh hoạt mà ưu nhã thay cậu thắt kiểu nút chữ thập kép, nháy mắt loại khí chất nhân hạ của Chu Trù trở nên tao nhã lên. Hoa văn kẻ nhạt của sơ mi cùng tây trang màu đậm càng thêm hòa hợp, một khắc kia khi Chu Trù đứng ở trước gương, cảm nhận được cái gì là sự thần kỳ của hóa trang.

Leslie cùng Chu Trù lái xe đến một con phố xa xỉ phẩm sang quý nhất New York. Khi Chu Trù nhìn về phía một biển hiệu nọ không biết thế nào mới tốt, Leslie chỉ nhàn nhạt mà nói một câu, “Cậu tương đối thích hợp Brioni.”

Leslie nhận rõ mục tiêu, trực tiếp dẫn Chu Trù đến tiệm Brioni may sẵn.

“Ngày mai cậu là partner của Eva, nhất định phải tỏ ra thành thực tri thức.”

“Anh muốn đem tôi ăn diện theo phong cách của Anson Lorenzo sao?” Chu Trù nửa đùa hỏi.

Leslie nghiêng mặt qua, ánh đèn trong tiệm chảy trên sườn mặt của hắn, tĩnh lặng giống như tác phẩm nghệ thuật.

“Cậu và Anson Lorenzo là hai loại phong cách. Cậu vĩnh viễn không thể trở thành hắn ta.” Leslie ngừng một chút lại bổ sung một câu, “Cậu càng thuần túy hơn hắn ta.”

Leslie phối mấy bộ tây trang tham gia tiệc tối cho Chu Trù, sau đó ngồi trên sofa lật xem mấy số sách tuyên truyền, đợi Chu Trù từ trong phòng thử đồ đi ra.

Tây trang màu đen thường thường có vẻ ngọt ngào, thế nhưng Chu Trù lại có thể mặc ra được ý vị lý tính và cao nhã. Thậm chí còn có một nét quyến rũ cấm dục.

Leslie nhìn Chu Trù, như là một nhiếp ảnh gia thẩm duyệt người mẫu của anh ta.

“Lại đây.”

Chu Trù đi tới trước mặt hắn, Leslie đứng dậy chỉnh lý cổ áo giúp cậu, sau đó hắn ngưng mắt nhìn khuôn mặt Chu Trù, như là nhìn tới một địa phương càng thêm xa thẳm nào đó. Ngón tay hắn luồn vào trong mái tóc Chu Trù, nhẹ nhàng vuốt chúng về phía sau.

“Ngày mai cậu có thể thêm chút gel xịt tóc ở đây.”

Nhịp tim của Chu Trù dừng mất nửa nhịp. Cậu rất ít khi cách Leslie gần như vậy. Hơi thở hắn gần trong gang tấc, mà xúc cảm của ngón tay hắn vẫn lưu lại trong làn tóc của Chu Trù.

“Cảm ơn kiến nghị của anh.”

Bữa tiệc sinh nhật của Carter Lippman hôm ấy, Eva khoác tay Chu Trù đến tham dự.

Gia tộc Lippman cũng là phú hào xếp ba tốp đầu của New York, kết quả phán xét cha của Carter đưa xuống, dẫn tới không ít chấn động cho cổ phiếu của Western Union Airlines. Khu nhà cao cấp của Carter càng thêm xa hoa, trang hoàng phô trương hơn so với Dương thị. Chu Trù từng thấy qua không ít nhà ở của phú hào, nhưng phải nói phẩm vị tốt nhất, vậy mà vẫn là cái tên Anson Lorenzo kia.

Carter đặc biệt ra cửa nghênh tiếp, vào ánh mắt đầu tiên trông thấy Chu Trù, nét cười không tự nhiên mà thoáng sượng lại.

“Hoan nghênh đã đến!” Cậu ta ôm Eva, hai người mặt kề mặt hôn má.

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” Eva cố ý kéo chặt Chu Trù, nói thầm bên tai cậu, “Carter có thể có không ít tác phẩm nghệ thuật sưu tầm, hôm nay cậu có thể mở mang tầm mắt một chút rồi.”

Chu Trù biết nguyên nhân Eva biểu hiện thân mật như vậy chính là muốn nói cho Carter, sau này tận lực đừng có tìm Chu Trù gây phiền toái nữa.

Carter đương nhiên xem hiểu loại ám hiệu này, cậu ta chủ động bắt tay với Chu Trù, “Cậu Dương, hi vọng cậu hưởng thụ rượu ngon và thức ăn hôm nay.”

“Đương nhiên.”

“Yo, Eva. Không nghĩ đến cô ấy vậy lại mời Dean làm partner của cô, hại tôi từ khi nhận được thiệp mời của Carter thì bắt đầu cứ chờ điện thoại của cô mãi.” Thanh âm của Anson vang lên sau lưng họ, khiến cho bọn họ đồng thời quay đầu.

“Anson.” Eva buồn cười mà nhún nhún vai, “Ai chẳng biết là anh nói dối đến độ không cần bản nháp chứ.”

“À ha, cơ mà quan trọng nhất chính là, tôi càng hi vọng người Dean khoác tay là tôi.” Vừa nói, Anson vừa tiến lên phía trước, khoác lên một bên vai kia của Chu Trù.

Đôi mày của Carter run run, Chu Trù biết cái cậu này chỉ sợ đang hận đến ngứa răng. Nếu không phải Anson bỏ đá xuống giếng trong vụ phán xét cha cậu ta, khiến cho nỗ lực cậu ta làm vì cha mình toàn bộ đều rơi vào khoảng không.

Điều Chu Trù chân chính kinh ngạc là, Carter vì sao còn muốn mời Anson đến sinh nhật mình tụ tập nhỉ? Hay là nói cho dù hai người không đội trời chung cũng không hẳn là kẻ địch vĩnh viễn?

Tiến vào trong căn nhà cao cấp, Chu Trù xem như bị chấn động rồi. Trong nhà trang hoàng xa hoa lộng lẫy, nhưng hoa lệ giống như phù điêu hoàng cung nước Pháp, đèn treo trên đỉnh sản phẩm chất lượng tuyển chọn của Áo, giá nền tạo ra từ vàng ròng bạc ròng, cho đến nhân sĩ thượng lưu ăn vận ưu nhã đầy sảnh. Carter bỏ ra đủ vốn gốc vì sinh nhật của mình, để loại bỏ ám ảnh mang đến cho gia tộc khi cha vào ngục, cũng để chứng minh với xã hội thượng lưu nhà Lippman vẫn tài lực hùng hậu như trước.

“Tôi chỉ thích sự khoa trương của Carter.” Anson nhấp một ngụm vang đỏ cao cấp, cả mặt biểu tình hưởng thụ, “Mặc dù cậu ta cũng chẳng hiểu được thưởng thức những thứ xa xỉ này.”

Chu Trù phóng mắt quét qua toàn bộ khách khứa, William Goodwin lững thững đi tới, trong con ngươi màu lam xám tràn đầy ý cười, “Lâu rồi không gặp, Dean.”

“Không tính là lâu lắm.” Biểu tình của Chu Trù lễ độ nhưng lại lạnh nhạt. Cậu đương nhiên sẽ không quên lần gặp mặt trước của cậu và William tan rã trong không vui, người đàn ông này thế nhưng vì thăm dò quan hệ giữa mình và Anson mà cưỡng hôn mình. Khi ấy nếu như người đứng ở đó là Chu Trù không cần che giấu thân phận, William sớm đã bị dẫn thành cái bánh thịt rồi.

21. Chương 21

“Còn tức giận vì chuyện lần trước sao?” William hơi nghiêng người về phía trước, ngữ điệu như là đang dỗ dành người khác vậy.

Eva hồ nghi nhìn sang Chu Trù, dùng ánh mắt thăm hỏi quan hệ của cậu và William.

Trái lại là Anson mở miệng, lời nói ra khiến người ta phình mạch máu.

“Thực xin lỗi, anh Goodwin. Tôi tin rằng so với kỹ thuật hôn vụng về của anh, Dean càng ưu ái kỹ xảo trên giường của tôi hơn.” Anson mắt chứa ý cười, khiến người ta căn bản không cách nào phân biệt anh phải chăng lại đang đùa giỡn.

Eva chú ý thấy đôi mắt đã nổi hàn quang của Chu Trù, không để lại dấu vết mà kéo cậu rời khỏi khí trường của hai người đàn ông này.

“William Goodwin hơn ba mươi tuổi đã trở thành CEO của Massive, sau lưng anh ta chắc hẳn có chỗ dựa không thể xem thường. Anh ta không chỉ là gã đàn ông hào phóng thỏa đáng hóm hỉnh như vẻ ngoài thoát nhìn đâu.”

“Eva, cô muốn nói điều gì?”

“Dean, nếu như cậu thực sự thích đàn ông, người đó chỉ ít không thể là William Goodwin. Đương nhiên, tên Anson kia cũng không được.” Thanh âm của Eva rất bình tĩnh.

“Không có “nếu như”, nếu muốn tôi thích, cũng là lựa chọn cô.” Trong lòng Chu Trù một tiếng thở dài, vì sao ngay cả Eva cũng cho rằng mình với Anson hoặc là William cấu kết chứ?

“Thật sao?” Eva nở nụ cười, chân thực đến vậy, cô vươn tay đặt lên bả vai Chu Trù, “Vây liền khiêu vũ một bản cùng tôi đi. Tango của cậu khiến tôi ấn tượng sâu sắc đấy.”

“Thế nhưng hôm nay chúng ta chỉ có thể nhảy điệu Waltz thôi.” Chu Trù ôm eo Eva, dẫn cô vào sàn nhảy.

Hai người thỉnh thoảng thì thầm bên tai đối phương, Eva bị mấy câu bông đùa ngẫu nhiên của Chu Trù chọc cho cười khẽ không dứt.

Người có mặt tuy rằng sắc mặt bình tĩnh mà tiếp tục bước nhảy của mình, lại đều mơ hồ cảm thấy cái vị người thừa kế đến từ nhà phú hào kim cương này là bồ mới của Eva.

Rất nhanh, Chu Trù liền cảm thấy rốt cuộc không nhảy nổi nữa. Bởi vì Carter đứng bên sàn nhảy đang cầm ly rượu nhìn chằm chằm vào hình bóng cậu và Eva. Rất rõ ràng nhân vật chính của bữa tiệc sinh nhật này trên một trình độ nào đó bị lạnh nhạt, mà đường nhìn lom lom vào bóng lưng Chu Trù của cậu ta đủ để đốt ra thành cái động.

Thật không dễ dàng chịu đựng đến một khúc kết thúc, Chu Trù dẫn Eva trở lại bên sàn, Carter cuối cùng đã tìm được cơ hội nghênh đón.

“Eva, không biết cô có nguyện ý đến thư phòng của tôi ngồi một chút hay chẳng? Tôi vừa mới bắt đầu quản lý nhà Lippman, có chút vấn đề rất muốn xin cô chỉ dạy.”

“Đương nhiên, tôi cũng rất có hứng thú muốn biết vấn đề của cậu là gì?” Eva mỉm cười một cái, “Dean, cậu để ý không?”

“Nếu như Carter có thể đồng ý cho tôi tham quan bộ sưu tập nghệ thuật của cậu ấy một chút, tôi liền chẳng để ý gì cả?”

Carter bày ra một nét cười khẽ, vươn tay vẫy vệ sĩ của mình tới, “Đưa cậu Dương đến phòng cất giữ trên lầu.”

“Cảm ơn, mọi người tán gẫu lâu một chút nhé.” Chu Trù cởi mở mà cười một cái, vươn tay ấn ấn khuyên tai kim cương trên tai.

Phòng cất giữ của Carter có thể xưng là cung điện Louvre cỡ nhỏ. Chu Trù hai tay đút túi, đứng trước họa tác thưởng thức. Sau lưng cậu là người vệ sĩ cường tráng nọ. Khi Chu Trù ngẩng đến say mê lùi về sau một bước, vừa vặn va lên người người vệ sĩ kia.

“Xin lỗi, thưa ngài.”

Chu Trù nhướn mày, “Tôi thế nào lại không ý thức được mình cần được theo sát bảo hộ?”

“Ngài là vị khách quan trọng của ngài Lippman.”

Chu Trù lắc đầu, “Không, Carter là muốn anh theo sát bảo vệ những tác phẩm nghệ thuật này của cậu ta. Lần đầu tiên là muốn mạng của tôi, lần thứ hai là coi tôi như trộm, tôi nghĩ tôi chịu không nổi thêm lần nữa đâu. Anh giúp tôi nói với Eva, tôi về trước đây.”

Người vệ sĩ kia lập tức thông qua bộ đàm liên hệ với Carter, anh ta trái lại tận chức tận trách mà đem nguyên văn lời của Chu Trù thuật lại một phen. Carter hiển nhiên không thể không chú ý đến Eva ở đối diện mình, chỉ đành cho lui vệ sĩ, tùy ý Chu Trù ở lại trong phòng cất giữ.

Đợi đến khi vệ sĩ rời đi, Chu Trù như cũ bảo trì tư thái thường thức họa tác.

“Nói cho tôi, notebook của cậu ta ở đâu.”

Máy liên lạc đứt trong tai truyền tới thanh âm của Leslie, “Phòng ngủ chủ nhân lầu trên.”

“Thế thì điều tôi muốn hỏi là, tòa lầu này phải chẳng mỗi tầng đều có vệ sĩ?” Chu Trù hoạt động ngón tay mình một chút, dưới sự bách bất đắc dĩ có lẽ cậu phải ra tay ầu ẩu.

“Chỉ ít hôm nay phần lớn vệ sĩ đều bị điều xuống dưới lầu bảo vệ những kẻ quan chức phú hộ kia.”

Chu Trù lách qua cô hầu gái quét dọn phòng, né tránh vệ sĩ đang tuần tra, đến cửa phòng của Carter.

“À há, khóa mật mã.” Chu Trù ần ần huyệt thái dương, “Leslie, tôi cá rằng anh biết mật mã.”

“Z-1-4-B-2-6.”

“Anh quả nhiên là hacker số một mà.” Chu Trù cười nói.

Cửa mở, Chu Trù lên vào, đem cửa khóa lại, nhanh chóng tìm được notebook kia, không cần khởi động không cần chờ đợi, Chu Trù đem ổ flash cắm vào trong máy tính, gõ ngón tay nhìn đồng hồ của mình.

Nhanh chút nào, nhanh chút nào... Cậu cũng không muốn đụng phải Carter đột nhiên về phòng đâu.

“It’s done.”

Một câu nói này như được đại xá, Chu Trù quyết đoán rút ổ flash về lại bên cửa, tỉ mỉ nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Tốt lắm, không có ai.

Cậu mở cửa ra, theo đường cũ trở lại phòng cất giữ.

Có lẽ đã đến thời điểm bữa trưa, cuộc đàm thoại của Carter cùng Eva đã kết thúc. Khi Chu Trù vừa xoay người, liền trông thấy Eva mang ý cười đứng ở sau lưng cậu.

“Cậu thích bức họa này sao?”

“A, tôi cũng không dám nói là rất thích, ngộ nhỡ nếu cô thỉnh cầu Carter đem nó tặng cho tôi, vậy thì liền gay go rồi.” Chu Trù nửa đùa nói, quả nhiên liếc thấy khoe miệng Carter cơ hồ sắp co rút rồi.

“Thế nhưng tôi cá rằng, bức họa này giống như phụ nữ vậy, chỉ có khoác tay người phụ nữ của kẻ khác cậu mới vui vẻ thưởng thức.” Eva khoác lên tay Chu Trù.

“Thế nhưng khoác tay người phụ nữ của tôi, lại khiến tôi an tâm.”

Hai người cười đi ra khỏi phòng cất giữ.

Đình viện nhà Lippman cũng phi thường ưu nhã, Eva dừng lại ở ban công lầu hai, cười nói, “Carter, cậu để bụng tôi dùng bữa trưa ở đây không?”

“Đương nhiên không để bụng, cô thích sân vườn nhà chúng tôi là vinh hạnh của tôi.” Carter nhìn Chu Trù một cái, từ nét cười trên môi cậu ta có thể nhìn ra, vụ làm ăn của cậu ta cùng Eva tám phần là bàn bạc rất thuận lợi.

“Vậy tôi liền để Dean lại chỗ này bồi cô. Dưới lầu còn có khách khứa cần tôi tiếp đãi đây.”

Rất nhanh, bữa trưa liền được bưng lên ban công. Rất rõ ràng, Carter vì chiêu đãi Eva mà hao tổn tâm sức, tuy rằng chỉ có vài món ăn lại hao đủ tâm tư.

“Tôi chính là thích yên tĩnh như vậy.” Eva chống đầu ngắm phong cảnh ngoài ban công.

Đài phun nước rực rỡ dưới ánh mặt trời, cây cối được cắt tỉa thành hình, còn có chim chóc vô ưu vô lự riu riu ra riu rít.

“Tôi biết kỳ thực cô không thích tiệc tùng thượng lưu kiểu này.” Chu Trù hít vào một hơi.

Hai người im lặng mà dùng bữa, ngẫu nhiên Eva bị lời tinh nghịch của Chu Trù chọc cười.

Một người phục vụ bưng điểm tâm đi lên. Eva lúc này đang che miệng cười, thành linh Chu Trù xốc khăn trải bàn lên, “Nằm sắp xuống!”

Tiếng chén bát vỡ tan phi thường vang dội, tốc độ dao ăn từ trong tay Chu Trù ném ra kinh người, cắm vào mu bàn tay tên bồi bàn, trong nháy mắt súng rơi xuống, Chu Trù một cú trở mình tiếp lấy nó, quỳ một gối xuống, nòng súng trở về phía tên sát thủ cải trang bồi bàn kia.

“Eva! Eva!”

Eva ngã ở dưới ghế dựa, vươn tay đè ngực mình, huyết dịch theo kẽ ngón tay rớt ra, không cách nào phán đoán ra chỗ cô bị bắn trúng là tim hay phổi.

Trong bất chợt, tên sát thủ nọ nhanh chóng rút ra một khẩu súng khác, Chu Trù quyết đoán kịp thời bắn trúng ngực đối phương.

“Eva! Eva!” Chu Trù tiến tới, giúp cô đè miệng vết thương.

Khớp hàm Eva run rẩy, mở miệng hỏi, “Hắn chết rồi sao?”

Chu Trù đè lại vết thương của Eva, căn bản không rảnh bận tâm người nọ là sống hay chết.

Hai tiếng súng vang này đã dẫn bảo vệ tới, trên hành lang truyền tới tiếng chạy vội.

“Chịu đựng, Eva.” Biểu tình của Chu Trù lạnh lùng và nghiêm nghị, cậu nhìn vào hai mắt Eva, gào lên với người tới trên hành lang, “Gọi xe cứu thương nhanh lên! Nhanh lên!”

Khi Carter từ trên lầu chạy qua, trông thấy bộ đồ ăn vỡ vụn đầy đất, Eva ngã trong vũng máu, cùng với Chu Trù áo xống lộn xộn đè lên vết thương của cô, không khỏi lùi lại phía sau hai bước.

“Điều này... làm sao có thể...”

Anson vệt đám người ra đi đến gần Eva, ngồi xổm xuống, trên mặt thu lại nét cười bất cần đời.

“Là... tim sao...” Eva run giọng hỏi.

Chu Trù nuốt nước miếng, nhẹ giọng nói, “Đừng sợ, lượng máu chảy này, hẳn là phổi.”

Eva ho khan hai cái, nở nụ cười khổ.

Rất nhanh nhân viên cấp cứu đã đến, vệ sĩ của Eva cũng chạy tới, Chu Trù lúc này mới buông tay ngồi bệt trên đất, nhìn Eva được nâng đi.

Cả bữa tiệc sinh nhật tan rã trong không vui.

Kỳ thật khung cảnh súng đạn và đổ máu này Chu Trù không phải chưa từng thấy, cũng từng có cảnh sát quốc tế kẻ vai chiến đấu ngã xuống, thế nhưng ở trường hợp hiện tại, Chu Trù không thể làm bộ trấn định.

Cậu ngồi nguyên tại chỗ, hai tay dính máu đặt trên đầu gối, một bộ đồ bẩn.

Carter ra hiệu vệ sĩ đi tới kéo Chu Trù dậy, không nghĩ đến Anson lại làm một dấu tay để Carter và người của cậu ta rời đi. Carter ngáp ngừng, vẫn là mang người của mình đi.

Ban công một mảnh an tĩnh, chỉ có máu tươi lưu lại trên mặt sàn và những mảnh vỡ chứng minh tất cả vừa mới từng phát sinh.

Anson nhàn nhạt cười, châm một điếu thuốc đưa cho Chu Trù.

Chu Trù lắc lắc đầu.

Anson ngồi xuống bên người cậu, hút thuốc nhả ra vòng khói, “Đây là chuyện thường thôi, nếu như Eva chết, tôi cá rằng cô ấy trước lúc này đã cố gắng cố gắng vô số lần rồi.”

“... Vậy anh thì sao? Anh cũng vô số lần tưởng tượng mình sẽ chết thế nào sao?” Chu Trù phì cười một tiếng.

“Tôi sẽ không dồn tâm trí đi nghĩ đâu, bởi vì tôi cuối cùng cũng phải chết. Nghĩ cùng với không nghĩ, ngày đó đều sẽ đến thôi.” Anson lần nữa đưa điếu thuốc đến trước mặt Chu Trù, “Em thật sự không cần?”

22. Chương 22

“Không cần.” Chu Trù loạng choạng đứng dậy.

“Thật ra tôi muốn nói với em, thời điểm nhìn em và Eva khiêu vũ tôi liền có chút ghen tị. Rất muốn đem em tới một căn phòng không người, nắm lấy tay em cùng em khiêu vũ, thời gian giống như la bàn không ngừng xoay tròn.” Thanh âm của Anson như không tồn tại.

“... Anh không cảm thấy tình huống hiện tại này không thích hợp nói những điều đó sao?”

Carter chuẩn bị một gian phòng khách cho cậu, cậu đứng trước tấm gương trong phòng vệ sinh, nhìn bản thân ở trong gương. Cậu đột nhiên phát giác đã không nhớ rõ được mình bộ dáng ban đầu của mình là gì nữa.

Máu tươi trong tay xuôi theo dòng nước trôi vào bồn rửa tay, biến mất không nhìn thấy nữa.

Chu Trù ra khỏi toilet, lại trông thấy trên giường phòng nghỉ đặt một chiếc sơ mi sạch sẽ, chất lượng tốt, thiết kế ưu nhã mà không phô trương. Phẩm vị này rõ ràng không phải của chủ nhà Carter.

“Thích không.” Anson tựa vào cửa hỏi.

Chu Trù không chút để ý mà cởi tây trang dính máu của mình xuống, gỡ cúc áo sơ mi, quay lưng về phía Anson, lộ ra tấm lưng đầy vết thương. Vết sẹo lưu lại trong vụ nổ bom tuy không nói được là nhìn mà phát hoảng, thế nhưng bị những vết thương nhỏ nhặt khác làm nổi bật lên, khiến người ta cảm thấy con mắt đều đau đớn.

“Là sẹo lưu lại trong lần nổ bom kia sao?” Anson nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Chu Trù không nhanh không chậm cài lại cúc áo, mắt tự nhiên cơ bắp căng thẳng, bởi vì cậu cảm thấy được Anson đến gần.

Đối phương thế nhưng từ phía sau ôm lấy cậu, Chu Trù lạnh giọng nói, “Ngài Lorenzo, cái ôm này của anh tôi thấy cũng không phù hợp đi.”

“Vì sao?” Anson phủ lên bên tai Chu Trù, hơi thở ấm nóng quét qua vành tai cậu.

“Tôi không phải phụ nữ.” Chu Trù rất muốn một cú quạt vai đem đối phương quăng xuống, nhưng cậu biết Anson Lorenzo thân thủ rất cao, quan trọng nhất chính là ngộ nhờ mình xuất thủ khiến đối phương nghĩ đến điều gì đó, vậy thì nhọc công phí sức rồi.

“Cái này không liên quan đến là nam hay nữ.” Anson nhẹ nhàng hít vào một hơi, dùng ngữ điệu như ngâm nga nói, “Tôi có đôi khi nghĩ, tôi đối với em quan tâm như vậy, có phải bởi vì em đã từng cùng cậu ấy trải qua một vụ nổ hay không.”

“Cái gì?” Chu Trù khe khẽ run, trái tim đập loạn lên.

“Trước đây có một cảnh sát của Interpol, cậu ấy đã từng cứu tôi qua hai vụ nổ, đương nhiên... có một lần là tôi tự bố trí.”

“Ngài Lorenzo, tôi không có hứng thú thảo luận những điều này với anh.” Chu Trù chỉ muốn anh đừng nhắc tới những chuyện trong quá khứ kia nữa, bởi vì cho cậu một cơ hội nữa, cậu sẽ mặc cho tên này bị nổ chết!

Mà Anson lại như là căn bản không nghe thấy lời Chu Trù nói tiếp tục tự mình lảm bảm, “Bộ dáng ăn bít-tết giá rẻ của cậu ấy rất thú vị, không thể hiểu nổi thứ khó ăn đến vậy cậu ấy lại cứ như là đang thưởng thức trứng cá muối cao cấp.”

“Không phải tất cả mọi người đều giống như ngài đối với từng ly từng tí trong cuộc sống đều đã tốt còn phải tốt hơn.” Chu Trù lơ đãng nói.

Khóe môi Anson nhếch lên, ngón tay điểm điểm trong không khí, “Điều này không liên quan tới truy cầu trong cuộc sống của tôi. Khi cậu ấy tóm lấy tôi ở một trăm mét trên không, tôi như là ngáo đá ấy... Cứ nhiên có một loại ảo giác dạo bước trong mây, không chút nào cảm thấy có khả năng sẽ rơi xuống ngã thành thịt vụn. Chỉ là vụ nổ thứ ba, cậu ấy không tránh được. Nghe nói cậu ấy bị nổ đến hoàn toàn biến dạng, thi

thể cũng phải dựa vào DNA mới có thể phân biệt ra. Mà Richard cái tên khốn kia cứ nhiên hỏi tôi có muốn đi nhìn thì thể cậu ấy không. Tôi... vì sao phải đi nhìn bộ dáng tàn khuyết không vẹn của cậu ấy chứ?”

Trong nháy mắt kia ngữ điệu kéo dài hơi lộ âm sắc tịch mịch, khiến trái tim Chu Trù thất lại. Nếu như Anson đang nói dối như cũ, vậy thì anh ta quả thực đã đạt đến cảnh giới nói dối tối cao rồi

“Anh nói cứ như là anh yêu cảnh sát Interpol kia ấy.”

“Tôi không nghĩ rằng đó là yêu.”

“Ồ, đó chính là “hứng thú”, tựa như anh hiện tại quấy rối tôi vậy.”

“Thế nhưng hứng thú, sẽ khiến người đau lòng sao?” Anson lẩm nhẩm, phảng phất như đối với Chu Trù quý trọng vô vàn.

“Ngài Lorenzo, tôi mệt lắm rồi, không còn tinh lực tiếp tục phối hợp trò chơi của anh.” Chu Trù dùng sức kéo tay Anson ra, nhặt tây trang thả ở trên sàn lên, tiêu sái mà vắt lên vai đi ra ngoài.

Tựa như ảo giác, ánh nhìn đặt trên lưng cậu của Anson, thực sự rất đau.

Lên xe, trong tai truyền tới thanh âm của Leslie.

“Cậu không sao chứ.”

“Tôi không sao. Văn kiện truyền cho anh hữu dụng không?” Chu Trù kéo kéo cổ áo, trong lòng phiền muộn khó hiểu.

“Rất hữu dụng, mấy ngày sau Karl Lippman sẽ bận rộn lắm đây.”

Chu Trù trở về Dương Thị, Dương Cẩm bảo với cậu Eva đã thoát khỏi nguy hiểm. Điều này khiến Chu Trù thoáng thở ra một hơi, thế nhưng ngay lập tức vấn đề sinh ra cũng khiến cậu đau đầu. Cậu phải giải thích về “thân thủ bất phạm” của mình với Eva ra sao đây? Dưới tình huống khi ấy, mình nếu như không ra tay, chỉ sợ cũng tránh không khỏi số mệnh bị sát thủ diệt khẩu.

“Leslie, xem ra tôi lại gặp phiền toái rồi.” Chu Trù thở dài.

Không nghĩ đến Leslie vẫn bảo trì liên lạc, “Vậy thì ra ngoài uống một chén đi.”

Nơi bọn họ đi uống rượu không phải quán bar nào đó, cũng không phải câu lạc bộ gì cả, mà là một sân đá bóng.

Không có ánh đèn, chỉ có ánh sao chớp tới chớp sáng trên đỉnh đầu. Cả sân bóng một mảnh tĩnh lặng, Leslie và Chu Trù mỗi người xách một túi bia ngồi ở bên sân bóng, kéo mở nắp lon liền uống thả phanh. Dịch thể mát lạnh trút vào trong họng, thoải mái đến ngay cả hít thở cũng khoan khoái hơn rất nhiều.

“Tôi cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, thân phận này khiến tôi cứ sợ đầu sợ đuôi.” Chu Trù ngẩng nhìn bầu trời nói.

“Bởi vì một lời nói dối phải dùng vô số lời nói dối khác đi lấp vá sao?” Leslie không phóng khoáng bằng Chu Trù, chỉ uống hai hộp.

“Phải a, Eva bên kia tôi không biết nên ăn nói ra sao. Cô ấy không phải người phụ nữ ngu ngốc, tôi không giải thích nổi thân thủ dưới tình thế cấp bách ấy.” Chu Trù cười khổ lắc đầu.

Leslie chạm cốc với cậu, giọng nói lạnh lạnh và nhiệt độ của bia phù hợp ngoài ý muốn, “Tôi cá với cậu, cô ta sẽ không muốn mạng của cậu đâu. Nếu như cô ta thực sự muốn vạch trần cậu, cậu liền về làm Chu Trù đi.”

“Kính Dean Dương sớm đã không còn tồn tại nào.” Chu Trù cười, bờ môi như là được gió nhẹ kéo lên.

Hôm ấy, Chu Trù uống rất nhiều. Cậu hiểu rõ đó là bởi vì Leslie ở bên cạnh cậu, cậu không cần lo lắng mình vì uống say mà phơi bày thân phận. Bởi vì vào thời điểm chỉ có cậu và Leslie, cậu có thể yên tâm về làm Chu Trù.

Chu Trù nói với Leslie rất nhiều, cả một buổi tối mười mấy lon bia liền xuống bụng. Uống rồi lại uống, cả người cậu đều lệch sang một bên, đầu gối lên bả vai Leslie, toàn thân có một loại cảm giác bập bênh.

“Tôi cảm thấy tôi có chút say rồi.” Chu Trù phì cười một tiếng,

“Không sao cả.” Bàn tay cả Leslie nhẹ nhàng phủ lên trán Chu Trù. Chính là câu “không sao cả” kia, giọng nói lạnh lạnh hòa với men say ở trong thế giới huyền ảo khiến Chu Trù hết sức an tâm.

“Ừ...” Chu Trù chậm rãi nhắm mắt lại.

Cậu được Leslie dìu ra khỏi sân bóng.

“Đừng đưa tôi về Dương gia...” Chu Trù mơ mơ hồ hồ nói.

“Ừ.” Leslie hiểu rõ Chu Trù say khướt mà về Dương gia sẽ khiến Dương Cẩm lo lắng.

Leslie đưa cậu đến một khách sạn. Thay cậu xả nước tắm rửa.

Chu Trù mặc dù có hơi say, nhưng vẫn chưa đến trạng thái hoàn toàn không còn ý thức, “Không sao đâu... Leslie, tôi có thể tự tắm... Anh về đi.”

Nước trong bồn đã xả đầy, Leslie đi đến bên giường thay Chu Trù cởi áo ngoài, “Ngộ nhờ cậu chết đuối trong bồn tắm thì sao?”

Chu Trù phì một tiếng ôm bụng cười toáng lên.

“Vậy thì khi tôi chết là Chu Trù hay là Dean Dương?” Chu Trù chống nửa người trên dậy, hai mắt cậu hơi rử, mà Leslie lặng lẽ nhìn cậu một lúc lại ngoảnh mặt đi.

Chu Trù sảng khoái mà tự mình cởi quần áo, lộ ra thân trên đầy những vết sẹo của cậu, chỉ mặc một chiếc quần lót xiêu vẹo đi vào trong phòng tắm, trực tiếp ngồi vào bồn, sau khi nằm xuống như là nghĩ đến gì đó đem chiếc quần lót ướt sũng từ trong nước cởi ra vứt trên nền gạch màu trắng. Cửa không đóng, Leslie đi vào, mũi chân đụng vào chiếc quần lót kia thì dừng lại. Chu Trù đang cực kỳ hưởng thụ mà nằm ở chỗ kia.

Leslie đi đến mép bồn tắm ngồi xuống, “Tôi biết vết sẹo trên vai và trước ngực cậu là bị nổ thương. Vậy còn trên đùi và trên cánh tay cậu thì sao?”

“Hửm?” Chu Trù chậm rãi nâng cánh tay mình lên nhìn nhìn, “Ồ... cái này á... Tôi xui xẻo a... Là thời điểm bom nổ ở nhà Lorenzo, tôi vì cứu anh ta mà bị mảnh vỡ đèn treo nhà anh ta cứa thương... Đáng giận nhất chính là quả bom đó cư nhiên là anh ta tự cài...”

“Hết thấy đều sẽ ổn thôi, Chu Trù.”

“Ừm...” Chu Trù liền nằm trong nước nóng ngủ thiếp đi.

Leslie duy trì tư thế ngồi nghiêng, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên vết thương trên vai Chu Trù. Thời gian chìm đắm trong vẻ dịu dàng trong ánh mắt của Leslie.

Mấy ngày sau, Chu Trù nhận được điện thoại Eva gọi tới.

“Tôi bị thương đấy, cậu không phải nên đến thăm tôi một chút sao?” Trong thanh âm của đối phương hàm chứa ý cười.

“Tôi đương nhiên muốn tới thăm cô, buổi chiều thế nào?” Chu Trù không tìm cơ dư thừa cho mình.

“Được a, nhớ mang mãn thiên tinh cho tôi. Không biết tại sao, chính là rất muốn ngắm loại hoa này.”

“Không vấn đề.”

Buổi chiều, Chu Trù đi mua một bó mãn thiên tinh lớn, đi tới bệnh viện Eva đang ở.

Cô ở trong phòng bệnh VIP, cả một tầng lầu đều được dọn sạch, vệ sĩ trùng trùng, trước khi bước vào phòng bệnh của Eva, Chu Trù bị bọn họ kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt một phen, ngay cả đồng hồ và chìa khóa đều lấy xuống.

Đi vào phòng bệnh, Eva tựa ở nơi đó, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, nhưng đôi mắt lại cực kỳ có tinh thần, cô hơi hơi dang hai tay với Chu Trù, “Ồ, Dean.”

“Chào, cô đỡ chút nào không?” Chu Trù hôn nhẹ má cô.

“Cảm ơn cậu đã cứu tôi, nếu như không có cậu, viên đạn kia đã trực tiếp xuyên qua đầu tôi rồi.” Eva cười lên.

“À ha, tên sát thủ kia nổ súng quá sớm.” Chu Trù gật gù cười.

“Không, là do cậu phản ứng quá nhanh. Tôi hỏi qua vệ sĩ của tôi, cho dù là bọn họ cũng chưa chắc có thể làm được như cậu xốc khăn trải bàn lên đánh lạc hướng sát thủ, không làm được dùng dao ăn phi trứng mu bàn tay hắn, không làm được sau khi hắn đoạt được súng lục bình tĩnh mà một phát đã bắn trúng. Hết thấy đối với cậu mà nói cứ tự nhiên như phản ứng có điều kiện vậy. Quan trọng nhất chính là, cậu không hề hoảng sợ.” Biểu tình của Eva thần nhiên.

23. Chương 23

“Tôi không phải là Dean Dương trước đây nữa rồi.”

“Cậu đương nhiên không phải Dean Dương trước đây. Dean Dương trước đây là một thiếu gia khoa trương chẳng có ý xấu gì, thích những thứ hoa lệ lấp lánh, thích được chú ý. Mà Dean hiện tại, bình tĩnh, tự chủ, ưu nhã, đúng mực, tôi có thể tìm được rất nhiều từ ngữ ca để hình dung cậu. Có những thứ về mặt bản chất đã bị thay thế đi rồi, bất kể cậu có rất nhiều động tác nhỏ giống Dean Dương cỡ nào.”

Chu Trù cho rằng trái tim mình sẽ đập loạn, trong một khắc sắp bị vạch trần ở kính Tây Dương. Thế nhưng Chu Trù bình tĩnh ngoài ý muốn, đây như là kết quả cậu khát vọng đã lâu.

“Tôi càng thích cậu bây giờ hơn.” Eva vươn tay ngắt lấy một đóa hoa trắng nhỏ để ở trước mũi, “Eva Hoffsky tôi cả đời đã trải qua quá nhiều thăng trầm, sống chết trong nháy mắt cũng không ít. Tôi cũng nhìn người vô số, ai có mưu đồ với tôi, tôi nhìn rất rõ ràng.”

Chu Trù che mắt nhếch khóe miệng, có phải chuyện mình mượn cơ Eva tiến vào nhà Lippman bị phát hiện rồi hay không?

“Khi cậu đề nghị vết thương của tôi, cậu là thực lòng sợ tôi sẽ chết. Nếu như để tôi chảy máu mà chết hoặc là cậu thêm một súng vào đầu tôi, căn bản chẳng người nào biết là ai đã giết tôi, cậu cũng có thể bảo trụ bí mật của cậu. Thế nhưng cậu không hề. Cậu muốn tôi sống.” Eva nhàn nhạt cười, “Vì sao vậy?”

“Đại khái, tôi thực sự coi cô là bạn rồi đi. Thế nhưng cô không cần bạn.”

“Bất kể cậu có mục đích gì đều được, cũng mặc kệ cậu là ai,” bàn tay Eva áp lên hai má Chu Trù, “Tôi hi vọng cậu sống. Bởi vì cậu chết rồi, liên chẳng còn ai nói lời ngốc nghếch coi tôi là bạn nữa.”

Chu Trù ngẩn người, sự hoài nghi đối với thân phận của mình, Eva lựa chọn im lặng.

“Chỉ có một điều, cậu chọc phải ai tôi đều có thể xử lý cho cậu, bởi vì tôi nợ cậu một mạng. Nhưng nếu người nợ là Anson Lorenzo, thì tôi không đủ sức.” Eva nhìn vào đôi mắt Chu Trù, độ nhấn của câu nói này không thể nghi ngờ.

“Tôi... sẽ ghi nhớ lời khuyên của cô.”

Đi ra từ cổng bệnh viện, Chu Trù thở ra một hơi thật dài. Cậu gọi một cuộc điện thoại cho tổ trưởng Gwen của mình.

“Tôi cần nghỉ ngơi, Gwen. Điều chỉnh trạng thái của tôi.”

“Hiểu rồi.” Gwen ngập ngừng, giữa bọn họ có một loại ăn ý, khi Chu Trù nói cần nghỉ ngơi, chính là khi nhất định phải để cậu nghỉ ngơi.

Cậu muốn tạm thời buông xuống tất cả ở New York, tổ chức của cậu chức trách của cậu. Cậu muốn vào một thời điểm và ở một nơi không ai biết, về làm Chu Trù.

Một người không cách nào hoàn toàn biến thành một người khác.

Hôm đó, Chu Trù hoàn toàn bàn giao công việc của bản thân, sau khi họp hội cổ đông kết thúc, cậu ở trong văn phòng thu dọn đồ dùng cá nhân của mình.

Sau khi Leslie gõ cửa tiến vào, vẫn luôn tựa cửa phòng nhìn cậu.

“Dáng vẻ của cậu như là bị hội đồng quản trị đuổi ra khỏi cửa vậy.”

Chu Trù nâng mắt cười một cái, đồ đạc toàn bộ đều dọn xong rồi, cậu dựa vào lưng ghế thở ra một hơi thật dài.

“Sẽ không một chuyến đi không về chứ?”

“Anh cứ coi như tôi đi nghỉ đông là được rồi. Nếu một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều đóng giả một người khác, bác sĩ tâm lý cũng chẳng cứu được tôi.” Chu Trù duỗi eo một cái, lúc đem tất cả mọi thứ đều trao đi, cậu cảm thấy nhẹ nhõm vô bì.

“Quên nói cho cậu, tôi đã đem tư liệu trong đĩa flash giao cho cấp trên. Hợp tác giữa Carter Lippman và Eva vỡ lở rồi. Hai công ty vỏ bọc ở Bờ Biển Tây và cả mấy con đường buôn lậu ở Braxin và Đông Âu của cậu ta cũng bị lật ra. Đợi cậu nghỉ đông trở về, tên này hẳn là sẽ rút khỏi phạm vi công tác của cậu.” Thanh âm của Leslie vĩnh viễn bình tĩnh tự chủ, vừa vặn chính là loại âm điệu không gợn sóng này, chạy trong thần kinh não của Chu Trù, luôn có mấy phần lực độ áp bách.

Nếu có thể, Chu Trù rất muốn như hắn nói, một chuyến đi không về, ở nơi nào đó tiêu dao tự tại.

Có lẽ cậu đã vướng vào vòng lẩn quẩn của mục tiêu kia, tin tình báo cậu có khả năng nhận được cũng tinh chuẩn nhanh chóng hơn nhiều so với khi đơn thuần làm một cảnh sát quốc tế, thế mà cậu đột nhiên bắt đầu sợ hãi, mình có phải đời này đều phải bước đi trên lưỡi dao không. Nói chưa đến độ thấp thấp thỏm thỏm, chỉ là sợ đến cuối cùng cũng không tìm được đáp án mong muốn.

“Nghỉ đông vui vẻ.” Leslie vươn tay về phía Chu Trù.

“Cảm ơn.”

Cậu đặt vé khoang phổ thông đến Bờ Biển Vàng ở Châu Úc. Lần này trên người cậu mặc cũng không phải là áo sơ mi công vụ trị giá mấy ngàn đô nữa, mà là T-shirt mua trong siêu thị mất mấy chục đô. Đi vào khoang máy bay có hơi chật chội, Chu Trù tìm đến vị trí của mình ngồi xuống. Cậu lấy ra chiếc chụp mắt do chuyến bay tặng cho, vừa ngủ vừa đợi chuyến bay cất cánh.

Một chuyến này, Chu Trù hành trang gọn nhẹ. Cậu biết thân phận của Dean Dương, hẳn phải là ngồi chuyến bay xa hoa, ở khách sạn xa xỉ. Thế nhưng lần này cậu muốn làm theo phương thức của Chu Trù.

Nước trái cây và đồ ăn máy bay giá rẻ ăn trong miệng Chu Trù cũng giống như mỹ vị nhân gian vậy.

Xuống máy bay, Chu Trù chặn một chiếc taxi, đem cậu đưa đến khách sạn vân sóng. (dạng khách sạn có nước trên nóc phòng hoặc trên tường, nước được chiếu sáng khi sóng gợn sẽ in hình vân sóng trên sàn nhà, tóm lại là kiểu đó, loại khách sạn này thường chỉ xây dựng ở nơi gần biển.

Cậu sáng khoái tắm rửa một phen, sau khi đi ra phát hiện một mẫu tin nhắn trên di động.

Enjoy your day.

Đến từ Anson Lorenzo. Chu Trù một chút do dự cũng chẳng có, liền xóa phút tin nhắn kia đi.

Ngon lành đánh một giấc ngủ trưa, Chu Trù liền đến bãi biển cách khách sạn gần nhất. Còn có mười mấy ngày mới đến mùa du lịch ở nơi này, trên bãi biển về cơ bản đều là người bản địa, không tính là đông đúc. Chu Trù ôm ván lướt thuê về liền xông vào con sóng.

Gió hôm nay không tệ, Chu Trù lao vút trong sóng lớn, lướt qua ngọn sóng, tâm tình sáng khoái vô cùng.

Đến khi mặt trời sắp xuống núi, khách du lịch dần dần tản đi, gió biển hơi chút phiếm lạnh, Chu Trù mới chưa đã ghiền mà lên bờ, về khách sạn.

Lúc này, trong nhà hàng Đế Quốc ở New York, một người đàn ông mặc tây trang trắng thuần tựa như không nhiễm bụi trần đang ngồi trước bàn ăn, chống đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên môi hắn hàm chứa một chút ý cười, lưỡi nhấc mà bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm.

“Richard, anh biết vì sao tôi hôm nay muốn mặc tây trang màu trắng không?” Người đàn ông tùy ý nhìn nhìn về phía sau, Richard đứng ngay ở sau lưng hắn.

“Không biết, thưa ngài.” Biểu tình của Richard rất thản nhiên.

Anson nhướn chân mày nói, “Richard, rảnh rồi xem nhiều phim hơn đi. Chưa từng nghe qua câu thoại đó sao? ‘Màu trắng có thể đem máu tươi tôn lên càng thêm rực rỡ’”

“Ồ, trong bộ phim nào vậy?”

Anson phi thường nghiêm túc mà nâng cằm ngẫm nghĩ, “Ấy dà, không nhớ nổi nữa. Xem ra tôi già rồi.”

“Thưa ngài, nghe nói chỉ có việc một người luôn bắt đầu nhớ lại thời đại cực kỳ xa xôi, mới thuyết minh anh ta đang già đi.”

“Không sai, Anson Lorenzo tôi vĩnh viễn sống trong hiện tại.”

Một tên vệ sĩ áo đen đi đến bên người Anson, nói với anh, “Thưa ngài, ngài Carter Lippman đã đến rồi.”

Tầm mắt của Anson chuyển về hướng đại sảnh, Carter trên người mặc tây trang hưu nhân màu xám bạc đi tới, vóc dáng toàn thân xem như thon thả, cho dù nhà Lippman hiện tại tin tức tiêu cực không ngừng, lên sàn thể này khiến người ta cảm thấy cậu ta vẫn đứng trong đám mây như trước.

“Hi, Carter.” Anson bày ra nụ cười hoàn mỹ mà mê người của anh, rất rõ ràng đối phương không có tâm tình thương thức.

“Có phải là anh không?” Carter kéo ghế ra ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Ngón tay xinh đẹp của Anson gõ lên bàn, nụ cười dần dần chuyển sang triều hướng bi thương, “Tôi biết ngay là cậu sẽ nghi ngờ tôi, uống phí khoảng thời gian vui vẻ nhiều đến vậy chúng ta từng trải qua. Tuy rằng cậu và Eva liên thủ quả thực sẽ tạo thành xung kích nhất định đối với tôi, thế nhưng nhanh như vậy vạch trần nội tình của cậu, tôi phải thừa nhận mình không có năng lực hành động đến thế.”

“Không phải anh còn có thể là ai.”

Vừa lúc phục vụ viên tới, đưa lên đĩa ăn và bộ đồ ăn cho Carter, ngón tay Carter nắm chặt dao ăn, tựa hồ tùy lúc sẽ một dao phi qua đâm nát đôi môi khiến người khuyhnh đảo rồi lại đầy những lời dối trá của Anson.

“Cậu quên Massive rồi à?” Nếu như Eva cùng cậu hợp tác, liền biểu thị bọn họ mất đi cơ hội hợp tác với Eva. Massive vẫn luôn không hòa hợp lắm với nhà Lorenzo chúng tôi, cậu đoạt đi đồng minh bọn họ vẫn luôn muốn giành lấy, bọn họ chỉ có thể phá bệ đỡ của cậu lần nữa bảo vệ cơ hội của mình.” Anson đột nhiên đứng dậy, rót trà cho Carter. Vốn loại chuyện này nên do người hầu đến làm, thế nhưng Anson làm ra lại tăng thêm mấy phần cảm giác gần gũi.

Richard kéo kéo khóe môi, hắn biết mục đích Anson đến gần Carter như vậy là gì — thử xem Carter có phải thực sự dám dùng con dao ăn kia đâm tới hay không thôi.

Đúng là sở thích ác liệt.

Chỉ là nghe xong giải thích của Anson, ngón tay cầm dao ăn của Carter nơi lỏng ra.

Hai vệ sĩ áo đen một trái một phải áp tải một người đàn ông đi tới. Anson nhắc nhắc tay, Richard liền thêm một chiếc ghế bên cạnh Anson để người đàn ông kia ngồi xuống.

Carter nhận ra người này, là một trong những vệ sĩ của mình.

“Anson, anh đem người của tôi đưa đến đây làm gì?”

“Người của cậu?” Anson đem cánh tay gác lên bả vai người nọ, mà thần sắc của đối phương hiện lên một bộ dạng cực kỳ hoảng sợ, Anson không nhanh không chậm mà mở miệng, “Tôi bảo này anh Lancer, anh thực sự chỉ là người của cậu Carter Lippman sao?”

Lancer không nói gì.

Anson kiểu như an ủi mà vỗ vỗ gãi, “Tôi biết anh nhất định là từ đâu đó nghe được chút tin đồn trái chiều liên quan đến tôi. Ví dụ nói tôi sẽ đem ngón tay của kẻ phản bội từng ngón từng ngón cắt xuống sau đó lại ép bọn họ nuốt vào...”

Bả vai Lancer run lên.

“Những điều ấy đều chỉ là lời đồn mà thôi. Tôi vẫn luôn dốc sức để trở thành một người làm ăn chân chính, làm sao lại làm loại chuyện đâm máu như vậy chứ? Nhưng mà...” Ánh mắt của Anson nhìn về phía Carter, tựa giả tựa thật mà nói, “Cậu Carter Lippman thì cũng chưa chắc đâu.”

Carter nháy mắt hiểu được ý tứ của Anson, tên Lancer này nhất định là tai mắt kẻ khác sắp xếp bên cạnh mình! Tức thì, một cỗ lửa giận từ trong lòng thẳng tắp cháy đến ý thức, Carter không cần nghĩ ngợi tóm lấy dao ăn trên bàn phi về phía Lancer.

Chính là nó! Chính là nó! Hại mình thanh danh mất sạch, bị phòng tội phạm kinh tế và cả Interpol dán mắt nhìn!

Richard tay nhanh mắt lẹ tóm lấy chiếc dao ăn vào khoảnh khắc mũi dao chạm vào Lancer.

Carter nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lancer, điều này khiến Lancer càng thêm tin rằng Carter sẽ không bỏ qua cho gã như Anson nói.

“Đừng giết tôi!”

Thanh âm của Anson đè thấp, trong từ tính là ý vị mê hoặc nồng đặc, “Bọn tôi không muốn giết anh, thế nhưng chuyện hôm nay anh đến cùng tôi và Carter gặp mặt nói không chừng đã truyền tới trong tai người nọ rồi, vợ anh hai đứa con gái anh sẽ như thế nào đây? Bây giờ bọn họ vẫn trong sự bảo hộ của tôi, nếu như anh không nguyện ý nói ra người nọ là ai, tôi cũng chẳng cần thiết tổn nhân lực và vật lực để bảo hộ họ nữa.”

24. Chương 24

“Tôi nói! Tôi nói!” Lancer triệt để hoảng hồn, “William Goodwin! Là William Goodwin! Nhưng mà tôi chưa hề lấy được bất cứ tư liệu gì bởi vì tôi không cách nào tiếp cận phòng của ngài Lippman được!”

“Ừm, có lý.” Anson sờ cằm nhìn về phía Carter, “Cũng chính là nói bên cạnh Carter còn có người khác. Carter, nếu như tôi là cậu, sẽ đem vệ sĩ, người hầu, trợ lý, thư ký bao gồm cả kế toán của mình đều làm một cuộc thanh tẩy.”

Cảm xúc của Carter dần dần bình tĩnh lại, cậu phì cười một tiếng nhìn Anson, “Tôi thế nào lại biết anh có phải sau khi kéo tôi xuống nước rồi, lại cố ý đem mâu thuẫn đẩy cho người khác hay không chứ? Tôi làm sao biết gã Lancer này nhất định là người của William Goodwin mà không phải anh thu mua tới lừa gạt tôi? Trong cái miệng của anh vĩnh viễn chẳng có lời thật.”

“Bị cậu hiểu lầm tôi đúng thực là thương tâm.” Anson ần ần mi tâm mình, Richard ở một bên đem một xấp ảnh cắt ra từ trong băng ghi hình ra để lên trên bàn.

Trong hình chính là Lancer cùng William Goodwin ở trong thang máy trao đổi ảnh chụp gì đó.

“Nếu như cậu cần, tôi có thể đem băng ghi hình đều gửi sang cho cậu thưởng thức.”

“Anh nói cho tôi những điều này có dụng ý gì? Hiện giờ tôi đã bị để ý rồi. Chỉ sợ trong ba tháng này, nhà Lippman sẽ phải tuyên bố phá sản. Rốt cuộc là ai hại tôi, cứ cho là tôi biết thì cũng không có cơ hội trở mình.”

“Cùng ơi, đừng mãi cô đơn như vậy. Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn của cậu, tôi làm sao lại muốn thấy bạn của mình ngã xuống chứ?”

“Anh muốn điều gì?”

“Tôi muốn một phần ba cổ phần của nhà Lippman trong Western Union Airlines.”

“Anh đúng là công phu sư tử ngọam.” Carter cười lạnh nói.

“Dù sao các cậu nếu như phá sản rồi, hai phần ba còn lại cũng mất không phải sao? Ngoài ra, tôi còn muốn tuyến đường buôn lậu thông tới Đông Âu của các cậu.”

“Anh!” Carter thở gấp, vốn một phần ba cổ phần đã tương đối quá đáng rồi, anh ta cứ nhiên còn mở miệng muốn tuyến đường Đông Âu!

“Vẫn là câu nói kia.” Anson phi thường thân sĩ mà chỉnh cà vạt của mình một chút, chậm rãi đứng dậy, “Nếu như các cậu vẫn luôn bị bộ kiểm sát và Interpol để mắt, tuyến đường buôn lậu này cho dù nằm trong tay thì có tác dụng gì?”

“Có muốn tôi đem cả cái nhà Lippman đều tặng cho anh không?” Carter nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bao gồm cậu sao?” Anson đi đến bên sườn Carter, ngón tay dọc theo sau cổ áo cậu lướt qua sống lưng, “Tôi rất tưởng niệm quang cảnh cậu ở trên giường.”

Carter giống như tiếp xúc phải mầm độc mà hất tay Anson ra.

Không để bụng cười một cái, Anson mang Richard và vệ sĩ của anh rời đi, lưu lại Carter như độc xà nhìn chằm chằm Lancer ở đối diện.

Ngồi trên xe, Anson như là nghĩ đến điều gì đó, “Hey, Richard, tôi đã bao lâu không gặp Dean rồi?”

“Khoảng chừng một tuần.”

“Trách không được.. Tôi luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó... Richard, giúp tôi nghĩ một lý do hẹn Dean ra ngoài đi? Lý do gì cũng được!”

“Theo như tôi biết, Dean hiện tại đang ở Brisbane của Úc nghỉ phép. Đây là nghỉ đông bù Dương Thị cấp cho cậu ấy.”

“... Vậy sao, nơi đó rất nhàn nhã rất hợp với cậu ấy.”

Bờ Biển Vàng của Châu Úc, mặt trời sắp xuống núi, nước biển đã có chút lạnh. Chu Trù khiêng ván lướt sóng đi về bờ biển.

Trên bãi biển vẫn còn mấy người lác đác, Chu Trù qua loa vò vò tóc, đem tóc ướt hớt ra sau đầu, cậu biết có người đi đến sau lưng cậu, nghe thanh âm thì hẳn là một cô gái.

“Dáng vẻ lướt sóng của anh thực sự quá đẹp trai, buổi tối có thể mời anh cùng nhau ăn đồ nướng không?”

Chu Trù xoay người, trông thấy một cô gái Châu Á mặc bikini cơ thể cân xứng, khuôn mặt trang điểm của cô rất mỹ miều, nốt ruồi nơi khóe mắt quyến rũ xinh đẹp. Phát âm kiểu Mỹ của cô tiêu chuẩn, xem ra hẳn là lớn lên trên đất Mỹ.

“Có thể.” Chu Trù nhẹ nhàng cười một cái, “Tôi là Dean, còn cô?”

“Hayley.” Cô đem tóc mình gạt ra sau đầu, nét cười động nhân. Chu Trù tất nhiên hiểu được tin tức ám chỉ trong mỗi động tác nhỏ của đối phương.

Giống như Chu Trù dự liệu, cái gọi là đồ nướng chỉ là nguy trang. Chu Trù theo Hayley đi vào phòng cô, một khắc nọ khi đóng cửa phòng lại Hayley liền đột nhiên ôm lấy cậu, mãnh liệt hôn lên. Nhu cầu ở phương diện đó của Chu Trù quá lâu chưa được giải tỏa, cơ hồ trong nháy mắt liền nổi lên phản ứng, hai người ngã lên giường liền điên cuồng dây dưa.

Chu Trù một đêm này trải qua rất tận hứng, thẳng đến khi trời hửng sáng mới ôm nhau mà ngủ.

Mãi đến khi tia nắng qua khe rèm chiếu lên mắt cậu, cậu mới chớp chớp mắt tỉnh dậy. Mà Hayley đã không biết tung tích.

Khi Chu Trù ăn vận xong xuôi chuẩn bị rời đi, cửa phòng bị quản lý khách sạn mở ra, nói với cậu một tin tức phi thường thái quá, đó chính là cậu dính líu đến cô gái quốc tịch Mỹ Hayley Fehn mà lọt vào diện bắt giữ. Một khắc nọ khi Chu Trù bị khóa còng tay, chỉ cảm thấy thế giới sao mà nực cười đến vậy.

“Có phải có hiểu lầm gì hay không? Tối qua tôi quả thực ở cùng Hayley, thế nhưng tất cả đều là cô tình tôi nguyên.” Chu Trù nhướn mày.

“Ha, loại chuyện này ai biết được?”

Chu Trù bị mang lên xe cảnh sát, làm bản ghi chép, luật sư của Dương Thị suốt đêm chạy tới. Vụ án này được xếp về Mỹ thẩm lý.

Tạp chí lá cải không lỗ nào không lọt, Chu Trù vừa mới ngồi lên máy bay quay về New York, tạp chí công cộng ở sân bay cư nhiên đã đăng lên mẩu tin đồn này rồi, gì mà hoàng tử kim cương nghi ngờ là mặt người dạ thú các loại, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ cười.

“Cậu Dương, vốn tôi còn muốn an ủi cậu không cần lo lắng vụ kiện tụng này, cơ mà cậu còn trấn định hơn trong tưởng tượng của tôi. Cô gái này sợ là sớm đã để mắt đến cậu rồi. Kim ngạch rút đơn kiện cô ta đề xuất nguyên bản là năm vạn đô, sau khi biết thân phận của cậu, bảng giá liền tăng đến năm mươi vạn.”

“Vậy sao?” Chu Trù nhắm mắt, lại là một chuyến bay đường dài, kỳ nghỉ của cậu kết thúc rồi, hiện thực đến cậu lại phải giả trang một người khác.

“Tôi dám cá trở về Mỹ qua quýt đào bới một phen, cô này nhất định mệt mỏi trước. Cô ta chỉ là có chủ ý nhân vật nổi tiếng trong xã hội như cậu đây nhất định không muốn đem sự tình âm ỉ lên tòa, thế nhưng nếu tôi tố cáo cô ta cãi lên tòa án tội danh gặp mặt lừa bịp phỉ báng này nọ, tôi tin rằng cô ta sẽ không kiêu căng như vậy nữa.”

“Ừm.” Chu Trù thấy lấy làm tiếc. Một tối cậu và Hayley bên nhau, tuy rằng giữa bọn họ không có giao lưu ngôn ngữ nhiều lắm, nhưng cậu có một loại cảm giác thỏa mãn. Chỉ đáng tiếc, một trò bịp mà thôi.

Lúc này, Anson Lorenzo đang ngâm nga bài hát, đeo găng tay tơ lụa lau chùi bộ sưu tập đồ gốm của anh, tựa hồ tâm tình cực kỳ tốt.

Richard liếc tờ báo trên bàn một cái, “Thưa ngài, cô ả lừa đảo ngài thuê quả thực khiến Dean Dương mắc câu rồi này! Vụ án này bị cánh truyền thông âm ỉ huyền huyền náo náo.”

“Ừ.”

“Tôi cho rằng ngài rất hưởng thụ cảm giác ở chung với cậu Dương chứ? Vì sao phải trêu chọc cậu ấy như vậy?”

“Chính là bởi vì tôi nhớ cậu ấy mà, cho nên phải chế tạo một ít cơ hội khiến cậu ấy trở về. Tôi sợ cậu ấy quá mức lưu luyến sự lười nhác khi ở Brisbane.” Anson kéo khóe miệng, nụ cười tự giễu ấy không biết là đang làm bộ làm tịch hay là khắc họa nội tâm anh, “Tôi đoán rằng, cậu ấy chỉ mong sao gạt phắt tôi ra khỏi tâm trí cậu ấy thôi.”

“... Nhưng mà cho dù cậu Dương trở về New York rồi chỉ sợ tâm tình của cậu ấy cũng sẽ chẳng tốt đâu.”

“Tôi đây là cho cậu ấy một bài học, cũng không phải cậu ấy có thể phóng túng trong vòng tay của tất cả mọi người.” Giọng nói của Anson lạnh băng xuống.

Richard ngâm miệng lại, hần đột nhiên rất cảm thông với Dean Dương.

Vẫn may chuyện này Dương Cẩm cũng không trách móc nhiều hơn với Chu Trù, chỉ là thần nhiên nói một tiếng “Sau này phải cẩn thận nhiều hơn”.

Giống như điều luật sư của Dương Thị suy nghĩ, Hayley rút đơn kiện. Phòng quan hệ công chúng của Dương Thị hiệu suất kinh người mà đề hết tất cả tin tức liên quan đến vụ án này xuống, tin tức soạn thảo viết tương đối cao minh, đem Dean viết thành một người ở nước khác trải qua một cuộc gặp gỡ lãng mạn thậm chí khi cân nhắc cùng về nước với cô gái này cư nhiên bị cô nàng lừa đảo này cắn ngược một nhát, thân tâm bị tổn thương. Công chúng bắt đầu đồng tình với cảnh ngộ của Dean Dương.

Gwen và các tổ viên khác đọc được mẩu tin tức này, nhao nhao úp sấp lên bàn cười đến ná thở. Gwen cười đau cả bụng, suýt nữa vỡ nứt bàn làm việc luôn.

Khi cậu đi vào trong thang máy, gặp phải quản lý phòng quan hệ công chúng của Dương Thị, tổng giám thị trường và cả Leslie. Leslie trước giờ luôn nói năng thận trọng, thế nhưng Chu Trù lại mơ hồ lại cảm thấy được áp suất thấp không như bình thường.

Từ mặt cấp bậc mà nói, Leslie là cấp trên của Chu Trù. Mình làm ra tin tức như vậy tuy rằng Chu Trù tin tưởng Leslie sẽ thấu hiểu mình, nhưng mơ hồ vẫn có mấy phần bất an khó hiểu.

Quản lý phòng quan hệ công chúng dùng ngữ điệu buồn cười nói, “Dean, từ sau khi cậu trở lại liên dị thường an phận, ngay cả nửa điểm tai tiếng cũng chẳng có. Ngay khi tôi cảm thấy cậu người thừa kế này khiến tôi rất đỡ lo, cậu rốt cuộc sinh lực bùng nổ rồi!”

Tổng giám thị trường đẩy đẩy mắt kính, “Tai tiếng lần này khiến tiêu thụ quý này có phần giảm sút.”

Bởi vì chẳng có quý cô nào lại đeo trang sức do người hiền nghi bê bối sản xuất cả.

Chu Trù chỉ đành xấu hổ mà cười cười. Sau khi quản lý phòng quan hệ công chúng và tổng giám thị trường đi ra, chỉ còn lại Chu Trù và Leslie.

Cậu cho rằng Leslie sẽ nói gì đó, nhưng từ đầu tới cuối đều là im lặng. Thẳng đến khi thang máy dừng lại ở tầng trung tâm tin tức, Chu Trù bất chợt ấn nút cho cửa đóng lại.

Chân mày Leslie nhướn lên, “Có chuyện sao?”

Một cánh tay của Chu Trù chặn ở trước mặt hắn, chặn lại cái tay muốn ấn nút thang máy của hắn, “Người phụ nữ đó muốn bắt chẹt tôi.”

“Cậu cùng cô ta lên giường rồi sao?” Leslie thình lình hỏi ra miệng.

“... Đó chỉ là qua lại bình thường, tôi không cho rằng có gì không thỏa.”

“Đinh” một tiếng cửa mở ra, Leslie hất hất cằm tỏ ý tầng của Chu Trù đã đến rồi.

“Hey, anh không thể nói một câu sao?” Chu Trù chặn ở cửa, khiến cho người ở cùng tầng lầu nhìn qua đó.

Leslie đem tay Chu Trù banh ra hai bên, “Trong mắt tôi, chỉ có chuyện cậu có lên giường với cô ta hay không là khác biệt, còn chuyện khác cũng chẳng quan trọng.”

25. Chương 25

Nói xong, cửa thang máy đóng lại.

Chu Trù chống hông thở ra một hơi thật dài, nếu như có thể cậu tình nguyện đến nơi nào đó mai phục theo dõi chứ cũng không muốn tiếp tục nhiệm vụ này nữa.

Về đến phòng làm việc, trước mặt cậu là bản mẫu thiết kế trang sức chồng chất như núi. Điện thoại trên bàn vang lên, cư nhiên là Eva gọi tới.

“Tôi xem được tin tức của cậu rồi.” Eva ngay cả chào hỏi cũng không liền một đao đâm thẳng.

Đây là đề tài Chu Trù thường được hỏi thăm gần đây.

“Yên tâm, tim tôi không bị thương tổn nghiêm trọng như vậy đâu.” Chu Trù kéo khóe miệng.

“Vậy sao? Thế thì đáng tiếc tôi chuẩn bị hoạt động đến an ủi trái tim bị tổn thương của cậu.”

“Vì sao không nói là cô ở bệnh viện quá lâu chán đến phát hoảng?” Chu Trù cười đáp lời cô.

“Thế cậu có đến hay không? Hai giờ chiều nay, câu lạc bộ bắn súng MK.”

“Không thành vấn đề.”

Chí ít mình có lý do thoát ly những công việc giấy tờ phiền phức này.

Câu lạc bộ bắn súng MK lấy bãi bắn ngoài trời có nhiều hạng đĩa bay nhất để nổi danh, bố trí hoàn toàn tiêu chuẩn Olympic, Chu Trù sớm đã muốn đến thử một lần rồi, đáng tiếc cậu không có tư cách hội viên. Nhưng Dean Dương thì không như vậy.

Khi cậu đang đi trên hành lang chạm mặt Eva, Anson Lorenzo vậy mà cũng có mặt.

“Hi, cưng!” Eva cùng Chu Trù làm một cái hôn kè mặt.

“Hi, thấy cô thương thể hồi phục tôi rất vui mừng.” Chu Trù thân sĩ mà hôn lại.

Anson đi tới, không biết có phải do chải chuốt kiểu tóc hay không, cả người anh có vẻ càng thêm phong độ hơn trước đây.

“Lâu rồi không gặp, Dean. Hôm nay cho tôi kiến thức một chút trình độ bắn súng của em đi.”

Chu Trù cho rằng đối phương sẽ bắt tay với mình, không nghĩ đến anh ta vậy mà một phát ôm cậu vào trong ngực.

“Rất nhớ... trang sức nhà em thiết kế.”

Bên cổ Anson là hương nước hoa đàn ông nhàn nhạt, khoan khoái mà ưu nhã. Ngửi điếu của anh trầm thấp, lời thủ thỉ bên tai kiểu này, Chu Trù đang muốn giãy giụa, đối phương lại sẵn khoái mà buông ra.

“Anson, anh cũng đừng bắt nạt Dean nữa, cậu ấy là bạn của tôi.” Eva vươn tay khoác Chu Trù.

Lời này nói như là lời đùa giỡn giữa bạn thân, nhưng Chu Trù lại cảm thấy đây là cảnh cáo rằng Eva đã kéo cậu vào trong phạm vi bảo hộ, cô mượn điều này nói cho Anson, bất kể xảy ra chuyện gì, Anson đều phải cho Eva mặt mũi không thể tùy tiện động vào Chu Trù.

Ba người họ đi ra bên ngoài.

Chu Trù trong lòng cảm khái, căn cứ vào tư liệu Leslie điều tra lúc trước, tài bắn súng của Dean Dương rất nát, hiện giờ Anson ngay ở chỗ này, mình còn phải hạ thấp trình độ, không thể vô lo vô nghĩ hưởng thụ thú vui phòng tập bắn ngoài trời nữa rồi.

Anson thay lên trang phục bắn súng, đội một cái mũ chống nắng màu lam.

Anh đứng lặng dưới ánh mặt trời, cả người rực rỡ sáng bừng lên.

Người kiểu như Anson, hẳn rất am hiểu bắn súng. Sóng lưng anh cao ngất, tư thế gương súng trong tĩnh lặng tràn đầy khí thế chờ bộc phát.

Khi đĩa bay xẹt qua bầu trời, anh bóp cò súng, đĩa bay vỡ ra trong không trung.

Eva vỗ tay, “Anson! Anh nên đi tham gia Olympic!”

Chu Trù ở trong Interpol là cao thủ sử dụng súng, từ súng lục đến súng trường bắn tỉa, cậu đều có thể sử dụng tự nhiên. Tuy rằng Anson chỉ nổ một phát súng, nhưng Chu Trù nhìn ra anh năng lực thâm sâu.

Anson bảo trì tư thế đó như cũ, di chuyển theo phương hướng đĩa bay bay đi, đạn không bắn trượt mà toàn bộ trúng mục tiêu.

“Dean, cậu không thử chút sao?”

“Trước khi ngài Lorenzo chưa nổ súng, có lẽ tôi còn có dũng khí thử một phen.”

“Không sao, vừa lúc Anson ở đây, để anh ta xem xem vấn đề của cậu xảy ra ở đâu.” Eva cười nói.

“Được rồi.” Trong đầu Chu Trù không ngừng nhớ lại những lỗi sai thường phạm phải khi mình là lính mới, sau đó gương súng hơi lên, tùy theo đĩa bay mà bóp cò súng. Phát súng thứ nhất không trúng, phát thứ hai không trúng, phát thứ ba rốt cuộc trúng mục tiêu.

“Thử lại mấy phát đi.” Anson đi đến bên người cậu, điều này khiến cậu hơi hơi khẩn trương lên.

Anson cũng không phải một tên bịp bợm tốt lành gì, ngộ nhỡ bị anh ta nhìn ra mình là tay già đời thì phiền phức.

Chu Trù lại nâng súng, ngắm chuẩn, như cũ là phát súng thứ nhất trượt, cơ mà phát thứ hai trúng đích rồi. “Ha ha, tốt hơn ban nãy một chút.” Chu Trù cười nhìn về phía Eva, không lưu dấu vết tránh đi tầm mắt của Anson.

“Xem ra Dean cậu vẫn rất thích tự mình an ủi a. Lần này hai phát trúng mục tiêu chỉ là vận khí của cậu tốt hơn ban nãy mà thôi.” Thanh âm của Anson trong ngày nắng như thế này càng đặc biệt dễ nghe, tựa như muốn lao vút theo gió trên đồng cỏ vậy.

Chu Trù xoay người lại bất đắc dĩ mà nói, “Ngài Lorenzo có thể dừng thật thà như thế được không?”

Anson hơi nghiêng đầu qua, mắt mày dưới bóng râm của vành mũ thể nhưng nhiều thêm mấy phần mỹ cảm mơ hồ, “Đây là lời buồn cười nhất tôi từng nghe. Người khác chỉ biết nói Anson Lorenzo tôi là một gian thương, là kẻ bịp bợm. Cậu là người đầu tiên nói tôi thật thà đấy.”

Eva ở một bên cũng bật cười.

Anson từng bước một đi về phía Chu Trù, điều này khiến Chu Trù thầm tự khẩn trương lên, thẳng đến khi anh dừng lại sau lưng Chu Trù, một tay nâng cánh tay cầm súng của Chu Trù, tay còn lại ấn lên vai cậu, một khắc ấy, cả không gian đều bị hơi thở của Anson Lorenzo chiếm lĩnh.

Chu Trù cảm nhận được một loại xâm lược lạnh thẳm.

“Hắn là khi em mới bắt đầu học bắn súng, có một vài tật xấu huấn luyện viên của em không chỉnh cho em.”

Ngón tay bóp cò súng của Chu Trù cứng ngắc lại, mỗi một tế bào toàn thân cậu theo bản năng cảm nhận sự tồn tại của Anson, chống lại sự xâm lược của anh.

Mặc dù trong lòng Chu Trù kháng cự thế nào, cậu cũng nhất định phải tiếp nhận một sự thật, cậu cơ hồ bị vây trong ***g ngực Anson, đó như là một loại giam cầm, mà cậu không cách nào cự tuyệt.

“Chẳng hạn như kéo vai khi nổ súng, như vậy sẽ giảm thấp tính ổn định.”

Ngữ điệu của Anson rất nghiêm túc, anh chỉ cần chạm lên khẩu súng thì vẻ bất cần đời kia hết thấy đều thu lại. Anh là một người tôn sùng vũ lực, Chu Trù tin vậy. Đồng thời còn có trí tuệ không thua kém bất cứ người nào, bề ngoài thì điên cuồng mưu cầu mạo hiểm, trên thực tế tâm tư kín đáo, điều này cũng khiến anh nguy hiểm vô cùng.

“Em dùng đầu gối gì vậy? Rất thơm.” Ngón tay của Anson lướt qua khuỷu tay Chu Trù, vừa như là trêu ghẹo lại tựa hồ chỉ là đang điều chỉnh góc độ khuỷu tay cho Chu Trù mà thôi.

Hơi thở của anh vẫn vút ở vành tai Chu Trù, ấm áp ẩm ướt, dong duỗi trong thần kinh của cậu.

“Không nhớ được.”

“Tôi chỉ là muốn em thả lỏng một chút mà thôi. Em rất khẩn trương.”

Một khắc này, thanh âm của Anson như là muốn trấn an hết tất cả những suy nghĩ pháp phông bất định lại.

Một chiếc đĩa bay xẹt qua không trung, Anson dẫn dắt Chu Trù đuổi theo quỹ đạo của chiếc đĩa bay nọ.

“Tôi nhớ đôi môi em.”

Chu Trù ngón tay chợt run, cò súng bóp xuống, đĩa bay trong không trung một phát trúng đích.

Anson chậm rãi buông cậu ra, cười bảo, “Ngắm bắn và cả thời cơ bắn súng cũng như là hôn môi, nếu có chuẩn bị đủ kiên nhẫn cùng với quyết tâm một kích tất trúng, sau đó người bị hôn ấy nhất định sẽ đối với em nhớ mãi không quên.”

Chu Trù trong lòng có một loại hờn giận, cậu biết mình lại bị Anson đùa giỡn.

Mà Anson ở bên cạnh cậu lần nữa nâng súng lên.

Mọi thứ ở bốn bề tĩnh lặng đi, cả thế giới chỉ có anh rõ rệt vô cùng.

Anson Lorenzo là vương giả trời sinh.

Chu Trù đột nhiên hiểu được Gwen vì sao nói rằng bản thân trước giờ chưa từng nghĩ đến muốn quật ngã Anson rồi. Cho dù là ở trong cái thế giới hắc ám kia, cũng cần quyền lực tuyệt đối để duy trì trật tự.

Ngay khi Chu Trù đang suy ngẫm điều gì đó, Anson lại đi đến bên người cậu.

“Đang nghĩ gì thế?” Giọng nói của Anson rất nhẹ.

“Cả thế giới tựa hồ đều là con mồi của anh.” Chu Trù cười khen tặng anh.

“Thế giới này quá lớn, cũng không phải mỗi một dạng sự vật đều đáng giá cho tôi tốn tâm tư đi giành lấy.” Anson kéo khoe môi, loại nụ cười tự nhiên không hề trải qua bất cứ toan tính nào, Chu Trù là lần đầu tiên nhìn thấy được trên mặt Anson.

“Hey! Buổi tối cùng nhau ăn cơm chứ? Tôi đặt chỗ ở một nhà hàng rồi!” Eva đi đến bên cạnh hai người họ, ngón tay chọc lên đầu vai Anson một cái, “Cơ mà là một nhà hàng nhỏ thôi.”

Ánh mắt Anson dừng ở trên người Chu Trù, “Dean thì sao?”

Chu Trù còn chưa trả lời, Eva đã nói tranh trước cậu, “Cậu ấy đương nhiên phải bồi tôi ăn cơm.”

Chu Trù chỉ đành mỉm cười một cái.

“Nếu như Dean sẽ đi, vậy tôi tất nhiên cũng phải đi.”

Eva buồn cười mà nói, “Anson, thoát nghe anh cứ như là mê đắm Dean vậy. Cậu ấy đi đâu anh cũng phải đi nơi đó.”

“Đúng vậy, Dean.” Giọng nói của Anson cố tình kéo dài, ngón tay thon dài mà ẩn chứa lực độ của anh chỉnh lý cổ áo của Chu Trù, “Em cảm thấy được tôi mê đắm em rồi chứ?”

“Cảm ơn.”

Sâu trong nội tâm Chu Trù chỉ mong Anson đừng có lấy chuyện này ra đùa cợt nữa.

Cái gọi là đặt chỗ ở nhà hàng của Eva, là chỉ đem cả cái nhà hàng bao lại.

Nhà hàng này cũng không lớn, tọa lạc ở một góc phố, toàn bộ trang hoàng cũng không xa xỉ hoa lệ, lại có vẻ cực kỳ nhã trí.

Trong nhà hàng chỉ có ba người họ, trong máy hát phát ra âm nhạc chậm rãi, ánh đèn nhu hòa mà không chói mắt, thời gian cũng tựa hồ thả chậm bước chân.

“Anson, nếm thử xem bít-tết với bánh kem ở nơi này. Cũng không phải chỉ có trứng cá muối đắt tiền hay là nấm Truffle đen mới có thể thỏa mãn đầu lưỡi kén chọn của anh đâu.” Eva cười nâng ly.

Anson nhìn về phía Chu Trù, “Dean, có muốn đoán xem năm của rượu trong ly này không?”

Mặc kệ anh ta có phải lại thăm dò mình hay không, Chu Trù vẫn làm đến chặt chẽ trôi chảy. Cổ tay cậu nhẹ nhàng lắc ly rượu, đặt ở dưới mũi khe khẽ ngửi, nhấp một ngụm nhỏ, nâng mắt lên cười nói, “Tôi đoán đây là Gracia sản xuất sở Tây Ban Nha, thời hạn áng chừng trong khoảng từ 1990 đến 1993.”

Cậu đã nói ra trọng điểm, lại không hề nói quá vụn toàn.

“Ừ, tôi cũng đoán là Gracia 1993.” Anson nhìn về phía Eva, muốn cô công bố đáp án.

“Không sai, vẫn hài lòng chứ.”

“Đương nhiên hài lòng.” Ánh mắt của Anson dừng lại trên gương mặt của Chu Trù.

“Vì sao nhìn tôi như vậy?” Chu Trù có chút hồi hận vì ngồi đối diện Anson.

“Như tôi vừa mới nói đấy, em rất mê người.”

“Ha ha, Anson, anh lại đang bắt nạt người ta rồi.” Eva vỗ vỗ mu bàn tay Chu Trù, “Đừng để ý anh ta, lần trước tôi cùng ăn cơm với một người bạn đến từ Ả Rập, tên này cũng nhìn chăm chăm người ta. Đối phương

bị anh ta nhìn đến không thoải mái, tên này một bộ nghiêm trang nói “Thưa ngài, ngài thật mê người. Lát nữa chúng ta cùng nhau đi club đi, nhất định có thể hấp dẫn rất nhiều phụ nữ”. Trên thực tế Anson chỉ là cố ý nhìn người bạn đó của tôi muốn anh ta không thoải mái mà thôi.”

“Trời ơi Eva, cô không thể bôi đen tôi như vậy.” Anson lộ ra bộ dạng u oán, loại biểu tình làm bộ này anh làm ra cư nhiên khiến người ta không ghét nổi.

26. Chương 26

“Nói đến cái đề tài “mê người” này, tôi còn nhớ điệu tango Dean nhảy ở buổi tiệc tối hôm ấy, cậu ấy nắm giữ hô hấp của mỗi một người có mặt.” Eva lộ ra biểu tình vạn phần hoài niệm.

“Thieu đốt hết mọi ánh nhìn.” Anson rủ mi mắt xuống, ngón tay vuốt qua viền ly.

“Muốn nhảy một điệu với tôi không? Eva?” Chu Trù vươn tay về phía cô.

“Đương nhiên! Có điều kỹ năng khiêu vũ của tôi không cao siêu bằng bạn nhảy của cậu hôm ấy.” Eva đưa tay giao cho Chu Trù.

“Tôi vẫn luôn cho rằng tango cũng không chỉ là vũ đạo, còn là ngôn ngữ giao lưu. Ví dụ nói, cô có thể từ trong ánh mắt và động tác của bạn nhảy cảm giác được hay không —— rằng anh ta khuynh đảo vì cô?”

Chu Trù một bước xoay tròn, đem Eva kéo vào trong ngực mình. Hai người theo tiếng nhạc bắt đầu những bước nhảy đơn giản.

Tất cả bắt đầu trở nên thuần túy, bước nhảy của Chu Trù dẫn dắt Eva xoay xung quanh theo mình, xoay người lại...

Anson ngồi nguyên tại chỗ, chống đầu. Ánh mắt của anh phác họa lại mỗi một động tác của Chu Trù, cho đến mỗi một điểm chi tiết giữa mắt mày.

Bữa tối của ba người đã tiến hành đến đêm khuya.

“Anson, thật xin lỗi bỏ mặc anh ở một bên, chỉ mong chỉ ít thức ăn tối nay có thể khiến anh cảm thấy ngon miệng.”

“Tất cả đều rất hoàn mỹ.” Anson thay Eva mở cửa xe, nhóm vệ sĩ của cô hộ tống cô rời đi.

Chu Trù kéo khóa môi lên, “Thật khó có được, hôm nay ngài Lorenzo không mang Richard theo bên người, anh không sợ gặp phải thời điểm ngoài ý muốn không có người có thể bảo hộ anh sao?”

Hai tay Anson đút trong túi, gió đêm thổi tung mái tóc anh, tùy ý mà tuấn mỹ, “Nếu như mang anh ta theo, tôi liền chẳng có thời gian cùng em đơn độc bên nhau rồi.”

“Cẩn cứ kinh nghiệm trước đây, đơn độc ở cùng anh, là một chuyện nguy hiểm. Chúc ngủ ngon, ngài Lorenzo.” Chu Trù xoay người, lúc này người giữ cửa vừa lúc đem xe của cậu lái qua đây.

Ngay tại một khắc khi cậu ngồi vào buồng xe, Anson chống cửa xe cậu lại.

“Điều tôi nói với em, đều là lời thật.”

“Ồ? Ví dụ thế nào?” Chu Trù nhướn đuôi mày, cậu đã sớm từ bỏ việc tìm kiếm sự chân thật trong lời nói của Anson rồi, đây cũng không phải nhiệm vụ của cậu.

“Ví dụ như, “Tôi nhớ đôi môi em”.”

Một khắc ấy, Chu Trù y như là bị bỏng mà nhanh chóng dời tầm mắt của mình.

“Xe của ngài đến rồi.” Nói xong, Chu Trù liền lái xe rời đi.

Trong kính chiếu hậu, Anson đứng nguyên tại chỗ như trước, ánh đèn đèn đường đem chiếc bóng của anh kéo đến gần như muốn vỡ vụn.

Đêm đó, Anson đối diện với bức tranh hiện đại lại được thay lên không hề nhúc nhích.

Richard đi đến bên cạnh anh, cùng ngắm nhìn bức tranh đó với Anson, năm phút sau, Richard bỏ cuộc.

“Thưa ngài, tôi thực sự không hiểu bức tranh này có lý do gì khiến ngài ước chừng đã ngắm nó gần một tiếng đồng hồ?”

“Tôi chỉ là đang suy ngẫm.” Đường nhìn của Anson như cũ không hề có bất cứ xê dịch nào.

“Chuyện có thể khiến ngài suy ngẫm lâu như vậy, nhất định khá là nan giải.”

“Dean Dương hôm nay khiến tôi mê đắm. Tôi thích sự nghiêm túc trong đôi mắt của cậu ấy.”

“Cho nên ngài cứ bày những trò đùa ác liệt đến khiêu chiến giới hạn của cậu ấy suốt, căn cứ vào tổng kết của cô Eva với ngài, ngài thích nhìn những người nghiêm túc lộ ra dáng vẻ gượng gạo.” Richard dùng ngữ điệu bình tĩnh đáp lời anh.

“Tôi thích độ cong của tóc cậu ấy theo bước nhảy nhẹ nhàng lay động.”

“Thông thường chú ý chi tiết cũng là triệu chứng trứng độc.”

“Tôi muốn hôn lên mắt cậu ấy.”

“Được rồi, trọng điểm ngài hôn không phải là môi hay là nơi càng có tính ám chỉ hơn, điều này thuyết minh sự thích của ngài đối với cậu ấy không liên quan đến ***.” Richard sắp từ tổng kết.

“Anh sai rồi, tôi điên cuồng muốn tiến vào thân thể của cậu ấy, tôi muốn cậu ấy biết đến sự tồn tại của tôi, kêu gào đau đớn vì tôi, tôi muốn xé nát cậu ấy, hủy diệt cậu ấy.” Ngữ điệu của Anson từ lưu luyến khi này bất chợt lạnh băng xuống, mỗi một cách dùng từ đều có lực độ khắc cốt, trong không khí tràn ra hơi hướm cổ chấp, ngưng kết thành lớp sương trên cửa sổ thủy tinh.

“Trên thực tế thưa ngài, đây là tiêu chí khi ngài mê luyến một loại sự vật. Mà sự mê luyến của ngài thông thường sẽ không vượt quá ba tháng, ngoại trừ xì gà Cuba.”

“Cho nên tôi không cần phiền não, chỉ cần đợi thời gian trôi qua.” Anson xoay người lên lầu, “Chúc ngủ ngon, Richard.”

Chu Trù về đến dinh thự của Dương thị, vừa đi vào phòng khách liền phát hiện Dương Cẩm đang ngồi trên sofa.

“Muộn như vậy rồi, cha còn chưa ngủ sao ạ?” Chu Trù đến ngồi bên cạnh ông, không biết được Dương Cẩm có phải đang nhung nhớ đứa con trai đã mất của mình hay không.

“Đang định đi ngủ đây.” Dương Cẩm đứng dậy lên lầu.

Chu Trù đột nhiên vỡ ra, Dương Cẩm kỳ thực là đang đợi cậu trở về.

Hôm sau trở lại văn phòng, bản mẫu thiết kế trang sức trước mặt cậu càng chất càng cao, những thiết kế này giống thì nhiều mà khác thì ít, nhìn vào mà cậu cứ mơ màng muốn ngủ.

Tiếng gõ cửa vang lên, Leslie ôm máy tính bảng tiến vào.

“Hội nghị video.”

Leslie lập tức đem máy tính bảng đẩy đến trước mặt Chu Trù, “Đây là chiếc máy tính bảng được mã hóa, nội dung tất cả video sẽ không bị đánh cắp.”

Tham dự hội nghị lần này bao gồm tổ trưởng Gwen của Chu Trù cùng với người phụ trách phân bộ New York, Lister.

Hội nghị lần này là liên quan đến thế lực sau lưng Massive. Bề ngoài Massive là một công ty chính đáng lấy chuyện làm ăn chính đáng chống đỡ, sau lưng có mấy tài phiệt làm cổ đông, thế nhưng mấy vị cổ đông này cũng không phải tất cả đều được ghi chép vào hồ sơ. Quyền lực thao túng chân chính ở trên tay ba vị cổ đông không biết tên. Mà tất cả giao dịch xám của Massive tuyệt đối là do ba vị cổ đông lớn này điều khiển. Nhất định phải xác định được thân phận của ba người này, Interpol mới có thể tìm được con đường ngăn chặn thế lực xám của Massive.

Chu Trù cau mày. Massive vẫn luôn muốn vượt qua nhà Lorenzo và Eva, không khó tưởng tượng vụ nổ làm cho Dean Dương tử vong năm ấy rất có khả năng là Massive nhằm vào Eva. Chỉ là quyền thế của ba người này nhất định phi phạm, muốn tìm ra thân phận của bọn họ... Chu Trù chỉ cảm thấy không có chút đầu mối nào.

“William Goodwin làm CEO của Massive, là người ra mặt của những kẻ sau màn này.” Leslie lên tiếng nhắc nhở Chu Trù.

Thế nhưng Chu Trù một chút cũng không muốn lại qua lại gì với cái tên đó nữa. Cậu vẫn nhớ tình huống tên đó hôn mình, vẫn may mình không chế tốt, bằng không William Goodwin đã không còn tồn tại trên đời này nữa rồi.

Ánh mắt của Leslie quét qua Chu Trù, nhân nhật lần nữa mở miệng, “Hoặc là tiếp cận Anson Lorenzo. Kẻ địch của kẻ địch có thể trở thành bạn của chúng ta.”

Trở thành bạn với Anson Lorenzo?

Vớ vẩn. Con người này là kẻ địch với thế giới thì có’.

“Vẫn là tiếp cận William Goodwin đi.” Chu Trù cào rối mái tóc của mình, nhìn Leslie nói, “Anh không thể dùng công nghệ thông tin cao siêu của anh đánh cắp tất cả thư từ tất cả ghi âm cuộc gọi của William sao?”

“Tôi đương nhiên có thể. Thế nhưng những tin tức tôi nhận được chỉ nghiệm chứng được một việc, đó chính là William Goodwin là một công dân Mỹ tuân thủ luật pháp, ngay cả từ chỗ kế toán tư nhân của hắn ta cũng không tìm được bất cứ vết tích nào.”

“Hoàn mỹ vậy à?” Chu Trù hí mắt lại, “Một người tốt chân chính, bản ghi chép cũng sẽ không trót lọt như vậy.”

“Cho nên hắn ta hẳn là có con đường của riêng mình để trao đổi với ba vị cổ đông kia. Dưới trướng của Massive nhất định còn có công ty vỏ bọc dùng cho buôn lậu và tài chính phi pháp khác nữa. Thế nhưng sổ sách công ty bọn họ tương đối phức tạp, tổ điều tra tội phạm kinh tế tạm thời không cách nào moi ra đầu mối. Phương pháp tốt nhất chính là lưu ý hắn qua lại với người nào. Những nhân vật không xa không gần với hắn ta có khả năng nhất là đến từ ba cổ đông lớn kia.”

Chu Trù đem chồng bản mẫu thiết kế trước mặt kia đẩy đến trước mặt Leslie, “Chọn một cái.”

Leslie nhìn chằm chằm Chu Trù im lặng không nói.

“Tôi bảo anh chọn lấy một cái cảm thấy cũng không tệ, tôi cũng dễ báo cáo cho hội đồng quản trị làm sản phẩm chính của quý này. Không đối phó những thứ này, tôi làm sao có thời gian đối phó với William Goodwin?”

“Đặc huấn một năm cũng không khiến phẩm vị của cậu nâng cao được.” Leslie đứng dậy, nhanh chóng lật giở tập văn kiện, Chu Trù thậm chí hoài nghi tốc độ nhanh như vậy hắn thực sự xem rõ những thiết kế này không?

Năm phút sau, Leslie đem một bản vẽ thiết kế ném vào trong lòng Chu Trù, khi đứng dậy rời đi thì buông xuống một câu “Đối phó William Goodwin”.

Cuối tuần, Chu Trù và Leila cùng nhau ngồi máy bay đi Las Vegas.

Chuyện đầu tiên trước khi Chu Trù lên máy bay chính là tra xem danh sách hành khách, xác định Anson Lorenzo không có mặt trên danh sách thì mới an tâm lên máy bay.

“Cậu đối với Anson Lorenzo cũng quá miễn cảm rồi đi?” Leila phì cười một tiếng, “Phải biết anh ta cũng là mục tiêu quan trọng trong nhiệm vụ lần này của cậu.”

“Cô cũng muốn đảm bảo chính mình bay an toàn chứ?” Chu Trù mặc kệ Leila, kéo chụp mắt xuống bắt đầu đi ngủ.

Las Vegas là thành phố bài bạc danh xưng với thực, đồng dạng cũng là thành phố không đêm. Khi không ai cảm giác được dưới sự trôi chảy của bóng đêm, nguy hiểm vô thanh vô tức mà len lỏi đi qua bên cạnh mỗi người.

Chu Trù đến nơi này không phải để đánh bạc tiêu xài phung phí, dựa theo giáo dục của Dương Cẩm đối với cậu, loại trò chơi đầu tư phiêu lưu cực độ cơ hồ không hề có phần thắng này chẳng có chút ý nghĩa nào. Chỉ là khách hàng cậu cần phải diện đàm là chủ sở hữu sòng bạc Reid. Sòng bạc Reid được xưng là sòng bạc xa xỉ nhất Las Vegas. Có thể đến nơi này hưởng thụ, đều là phú thương chính khách có giá trị con người vượt qua năm mươi triệu đô la Mỹ. Sòng bạc Reid là nơi cực tốt để bọn họ phô bày thân phận thể hiện tài lực, nơi này ngay cả phục vụ bình thường cũng nhận được huấn luyện đặc biệt, dáng vẻ ưu nhã, chí ít thông thạo ngôn ngữ bốn nước.

Ông Reid cùng Chu Trù gặp mặt ở nhà hàng tư nhân tầng áp mái ở sòng bạc. Nhà hàng này chỉ chiêu đãi khách quý tư nhân của ông Reid, mà thời điểm tám chín giờ, phần lớn khách khứa đều ở dưới lầu bài bạc, trong nhà ăn chỉ có ông Reid và Chu Trù. Reid là một người rất thiết thực, sau khi cùng Chu Trù bắt tay ông ta không hề hàn huyên dư thừa mà trực tiếp tiến vào vấn đề chính. Ông ta lật giở bản mẫu thiết kế Chu Trù mang tới, vốn Chu Trù còn chuẩn bị một ít thuyết minh mà nhân sĩ thượng lưu khá hưởng thụ, nhưng một khắc kia khi gặp Reid cậu hiểu được rằng những thứ này đều là thừa thãi. Reid không cần bất cứ giải thích gì, ông lật bản vẽ thiết kế, trên mặt nhìn không ra tán thưởng hoặc chê bai. Thẳng đến khi ngón tay ông ta nhẹ gõ lên bản thiết kế, khóe môi Chu Trù hờm xuống, cậu biết ông Reid đã động tâm.

“Thiết kế của Dương Thị quả thực không thể chỉ trích. Tôi chờ mong thành phẩm trang sức đấy. Không nghĩ đến cậu Dương lại tự mình mang bản mẫu thiết kế đến đây.” Trên gương mặt nghiêm túc của Reid lộ ra một chút ý cười.

27. Chương 27

“Bộ trang sức này của ngài Reid dù sao cũng là đơn hàng có tầm vóc nhất của Dương Thị năm nay, tôi đương nhiên phải tự mình tới trao đổi với ngài. Nếu như xác định bản thiết kế không có vấn đề, vậy thì thẳng sau chúng tôi sẽ đem thành phẩm trang sức đến cho ngài xem thử.”

“Ha ha, khi nhìn thấy bản thiết kế, tôi liền có dự cảm bà xã của tôi sẽ rất yêu thích. Bà ấy ở bên tôi rất nhiều năm, mấy chục năm mưa gió, cho nên tôi quyết định phải đem điều tốt nhất tôi có khả năng giành được cho bà ấy. Bộ trang sức này là món quà tròn hai mươi năm chúng tôi kết hôn, cho nên tôi rất coi trọng. Cậu Dương cậu tự mình đem bản thiết kế đưa đến, tôi có thể cảm nhận được thành ý của Dương Thị.” Reid đứng dậy bắt tay Chu Trù, “Tôi nay vui vẻ chơi bởi ở sòng bạc của tôi một phen đi, trải nghiệm một chút vương quốc của tôi.”

Reid vẫy vẫy tay, phục vụ đi tới bưng lên một khay xèng cho Chu Trù.

Mỗi một đồng xèng đều là mười vạn hoặc năm vạn đô la Mỹ, một khay xèng thế này, không có mười triệu thì cũng có tám triệu.

“Đây là xèng tôi tặng cậu, tôi nay chơi vui vẻ nhé.”

“Cảm ơn.” Chu Trù nét cười lễ độ.

Kể rằng Reid tiêu tiền như nước, từng có lần bà xã của ông ta nói hoài niệm du thuyền bọn họ gặp gỡ ngày trước. Thế nhưng chiếc du thuyền đó mấy năm trước đã bị đắm chìm. Reid không chút do dự đập xuống hơn mười triệu đô vớt chiếc thuyền đó lên, phun sơn lại, chỉ là vì khiến người phụ nữ của mình vui vẻ. Reid con người này đối với người mình coi trọng hoặc hợp mắt trước giờ đều vùng tay hào phóng.

Chu Trù mang theo xèng trở lại sòng bạc dưới lầu. Thứ được khảm trên đèn chùm trên đỉnh sòng bạc này nghe nói không phải là thủy tinh thông thường mà là kim cương. Rượu đỏ được cung ứng một chai rẻ nhất cũng mất một vạn. Người lui tới đều là nhân vật nổi tiếng trong xã hội, Chu Trù may mắn gặp được mấy khách hàng của Dương Thị, Chu Trù cùng họ chơi mấy ván poker Texas, bốn năm triệu đã thua mất rồi. Chu Trù vốn lòng ham chơi cũng không lớn, sức khắc chế cũng rất mạnh, hàn huyên mấy câu liền tách ra rồi đi. (poker Texas: tên quốc tế là Texas hold'em)

Cậu càng giống một du khách, quan sát biểu tình của mỗi người, thần sắc nói chuyện của bọn họ, tìm kiếm cơ hội làm quen với người có liên quan với Massive trong đám giàu sụ này. Nhưng mà đáng tiếc, cậu nhìn một vòng trái lại lại trông thấy mấy đối tác của Eva, mọi người chạm ly sau đó tiếp tục đắm chìm vào trong phù hoa trước mắt.

Chu Trù cầm một ly champagne, ngón tay gạt qua tóc rũ trước trán mình. Một quý bà tuổi chừng bốn mươi đi đến bên người cậu.

“Cậu là lần đầu tiên đến loại địa phương này sao?” Bà bảo dưỡng rất tốt, phong vận thành thực tăng thêm sức hấp dẫn cho bà.

“Nếu như bà là nói sòng bạc, thì cũng không phải lần đầu tiên. Nếu như nói sòng bạc Reid, tôi quả thực là lần đầu tiên tới.”

“Cậu không giống với bọn họ, cậu không phải là đến nơi này hưởng thụ.” Quý bà nọ tựa hồ rất có hảo cảm với Chu Trù, thế nhưng từ sau chuyện phát sinh ở Bờ Biển Vàng với Hayley, Chu Trù đối với tất cả phụ nữ chủ động bắt chuyện với mình đều ôm một chút phòng bị.

Ngay vào lúc cậu đang cân nhắc nên làm thế nào uyển chuyển cự tuyệt bà, một người ăn vận như là đến từ Ả Rập đi đến bên cạnh Chu Trù, “Thưa quý ngài đây, chủ nhân của tôi mời ngài đến phòng khách quý của ngài ấy, xin ngài đừng khước từ.”

Máy truyền tin ở trong lỗ tai truyền đến thanh âm của Leslie.

“Đi theo hần xem xem, chủ nhân của người này chính là trùm vũ khí tiếng xấu rõ ràng của Iraq, cái tên gọi là Bọ Cạp Đỏ ấy.”

Chu Trù trong lòng run lên. Cậu đương nhiên nhớ được cái gã này, trước khi gia nhập tổ của Gwen, cậu đã từng cùng một tiểu đội khác phụ trách truy bắt gã ta. Gã hành sự ngoan lệ, thậm chí bởi vì khi ấy cuộc điều tra của tổ Chu Trù gây trở ngại cho việc làm ăn của gã, gã trực tiếp tìm lính đánh thuê tập kích đêm tiểu đội của bọn cậu, đội trưởng trọng thương, trong mười hai đội viên trừ Chu Trù thì chỉ có bốn người sống sót, bị Interpol liệt vào phần tử cực kỳ nguy hiểm, cũng là tội phạm truy nã trong top mười của thế giới, chỉ là gã làm sao lại ngênh ngang tiến vào cảnh nội của Mỹ như vậy?

Có điều chuyện này cũng chẳng có gì kỳ quái, nếu như chính phủ Mỹ cần đến gã, gã tất nhiên có thể đi vào. Khách gã mời vào phòng VIP nhất định không chỉ một mình Chu Trù, đành phải xem xem ai có liên hệ với gã.

Nơi này là địa bàn của Reid, sự an toàn của Chu Trù vẫn là có đảm bảo.

“Chủ nhân của anh là ai?” Chu Trù đóng giả bộ dáng cái gì cũng không biết mà hỏi.

“Ngài đi rồi, thì liền biết được.”

“Được rồi, cũng rất thú vị đấy.” Chu Trù sờ sờ mũi, một bộ hứng trí bưng bưng.

Theo người kia đi vào thang máy, đến tầng thứ ba, Chu Trù đối với sòng bạc Reid có phần lý giải, tầng thứ ba của nơi này chính là cái được gọi là phòng VIP. Tầng này bao gồm nhà ăn, phòng tắm hơi, hồ bơi các loại, thế nhưng được phục vụ lại là thượng khách cực ít ỏi. Bởi vì sòng bạc Reid chỉ có ba phòng VIP.

Đến trước cánh cửa nguy nga lộng lẫy, Chu Trù thầm tự phỏng đoán chờ đợi cậu sẽ là điều gì.

Người hầu dẫn cậu đi vào trong, bên tai là tiếng nước chảy róc rách, phòng VIP này có kích thước cỡ nửa sân bóng rổ, bốn phía vì hòa theo “Phong thủy học” của Trung Quốc mà thiết kế thành tường nước. Dòng nước theo mặt tường đổ xuống, chảy vào trong rãnh trùng.

Trên bàn ăn bày hoa quả chạm trổ tinh xảo, các loại điểm tâm chế tác tinh tế cứ như là tác phẩm nghệ thuật vậy.

“Ồ, vị khách của tôi đến rồi —— Hoan nghênh!” Bọ Cạp Đỏ đứng dậy, dang hai tay về phía cậu.

Gã không thay đổi nhiều so với khi Chu Trù truy đuổi gã, trừ vết sẹo bên khóe mắt kia. Nghe nói khi gã đến Cuba nghỉ hè, bị bạn giường của gã đâm thương. Đó là một thiếu niên chỉ mới mười bốn tuổi, mà Bọ

Cạp Đỏ dưới cơn giận đem cậu bé hành hạ đến chết. Về phần chết như thế nào, đồn đãi rất nhiều, lời khó lọt tai cũng rất nhiều, Chu Trù lúc này không có hứng thú nhớ lại. Cậu chỉ biết cảnh sát quốc tế tốn thời gian hai tháng trời cũng không thể tìm thấy thi thể của thiếu niên kia.

“Chào ngài.” Chu Trù bày ra nụ cười mỉm hoàn mỹ, vươn tay về phía Bọ Cạp Đỏ.

Thế nhưng đối phương lại trực tiếp ôm lấy cậu, bàn tay mạnh mẽ vỗ lên lưng cậu.

“Thực xin lỗi quý ngài đây, tôi biết ngài là khách quý của sông bạc Reid, nhưng lần đầu gặp mặt, tôi vẫn chưa biết tên của ngài.”

“Tên của tôi dài lắm, cậu cứ gọi tôi là “Bọ Cạp Đỏ” đi! Biết chơi poker Texas chứ?” Bọ Cạp Đỏ phi thường thân thiện kéo Chu Trù đến trước bàn chơi.

“Ngài mời tôi đến nơi này, chắc hẳn tương đối hiểu biết kỹ thuật chơi bài của tôi rồi. Xèng của tôi chỉ còn lại bốn triệu thôi.”

“Không sao cả, Dean. Cậu không để ý tôi gọi cậu là Dean chứ?” Bọ Cạp Đỏ một bộ hòa ái dễ gần, “Cậu thua sạch xèng trong tay rồi, có thể dùng của tôi. Mấy người bọn tôi chơi bài vừa vặn thiếu một người. Dean cậu chỉ cần gia nhập là được rồi, có cậu cảnh đẹp ý vui ngồi ở nơi này, có thể khiến tâm tình chơi bài của bọn tôi đều tốt lên đấy.”

Bọ Cạp Đỏ trực tiếp ấn Chu Trù lên lưng ghế, người này có thể giả bộ vui vẻ hòa nhã, thế nhưng tuyệt đối không thể dung thứ sự cự tuyệt của người khác.

“Nghĩ biện pháp moi ra hai người khác ngồi ở đó là ai.” Thanh âm của Leslie vang lên.

“Ngài Bọ Cạp Đỏ, không biết hai quý ngài còn lại xưng hô thế nào?” Chu Trù lễ độ hỏi.

“À, ngoại hiệu của tôi là Bọ Cạp Đỏ, ngoại hiệu của vị này là Tẩu Thuốc, người này thích hút xì gà, tôi mỗi năm đều phải tặng mấy hộp xì gà Cuba cao cấp thượng hảo cho ông ấy. Vị còn lại cậu có thể gọi anh ta là Porsche. Điều anh thích nhất chính là sưu tập Porsche kiểu dáng khác nhau.”

Chu Trù hơi hơi mỉm cười với hai người họ, hai người nọ cũng rất nể mặt mà gật gật đầu.

Lai lịch của bọn họ không nhỏ, mà Bọ Cạp Đỏ lại rất cẩn trọng không trực tiếp nói ra tên của họ. Thế nhưng người khiến Bọ Cạp Đỏ nhớ mỗi năm phải tặng xì gà Cuba, lai lịch tất nhiên không nhỏ, mà kẻ có thể đem Porsche làm đồ sưu tập cũng tuyệt đối tài lực kinh người. Leslie theo hai manh mối này đi tra, hẳn có thể có đột phá.

Trong căn phòng này vậy mà không có nhân viên chia bài của sông bạc Reid, mà là do Bọ Cạp Đỏ tự mình chia bài.

Sau khi đặt tiền cược, mỗi người được hai quân bài chưa lật. Mà tiền Chu Trù đặt là ít nhất. Những người khác trái lại cũng không để bụng. Bài trong tay Chu Trù không phải đẹp lắm, dù sao cậu cũng chỉ là đến lấp đủ chỗ mà thôi, khi đến ván thứ ba cậu liền bỏ bài.

Mà xèng của Chu Trù cũng chỉ còn lại hai triệu.

“Đừng bận tâm, ván sau cậu vẫn sẽ có cơ hội thắng về mà.” Bọ Cạp Đỏ cười an ủi cậu, ngữ khí kia thực sự là rất giống bạn bè quen biết đã lâu.

Cuối cùng của ván này, Bọ Cạp Đỏ quyết đấu với Tẩu Thuốc. Tẩu Thuốc rất nắm chắc phần thắng của mình, lại tiếp thêm xèng.

Bọ Cạp Đỏ nhìn Tẩu Thuốc, “Ông có lòng tin như vậy, làm hại tôi cũng muốn xem xem bài của ông rốt cuộc đẹp nhường nào.”

Gã cũng thêm xèng theo.

Hai người lật bài. Bài của Tẩu Thuốc quả thực đẹp, là tứ quý. Mà trong tay Bọ Cạp Đỏ, chỉ là hai đôi thôi.

Bài như vậy, Bọ Cạp Đỏ cũng dám theo, xem ra hẳn chính là vùng tiền cho Tẩu Thuốc nọ mà thôi.

Tốc độ điều tra của Leslie nhanh đến chóng lười, “Vị Tẩu Thuốc nọ là nghị viên Thượng nghị viện Mỹ, rất có quyền thế trong hải quan.”

Chu Trù trong lòng hiểu được nguyên nhân Bộ Cạp Đỏ không tiếc rẻ rồi.

Lại là một ván mới bắt đầu, Bộ Cạp Đỏ vỗ vỗ tay, một cậu trai trẻ tóc vàng nước da trắng nõn bưng một chồng xèng đi vào.

“Đem chỗ xèng này đưa cho Dean đi. Miễn cho cậu ấy chơi không tận hứng. Là tôi mời cậu ấy đến, tôi cũng không muốn cậu ấy nhàm chán.”

Cậu trai khom người xuống, mắt mày cậu tinh tế, là mỹ nam hiếm có, đem khay xèng kia đặt ở bên cạnh Chu Trù. Bàn tay của Bộ Cạp Đỏ dọc theo sống lưng cậu ta vuốt ve xuống dưới, mà cậu trai nọ thể nhưng một chút phản ứng cũng chẳng có.

Chu Trù biết điều mình không nên chú ý thì không cần chú ý, thế nhưng trong lòng lại vẫn như là bị hung hăng đâm vào.

Tuy rằng bọn họ mười năm chưa từng gặp mặt, Chu Trù cũng không dám tin mình cứ nhiên một cái liếc liền nhận ra Marin.

Bởi vì cậu trai này chính là bạn cùng trường hồi Chu Trù học trung học ở bang Maine trước đây. Tên của cậu ta hình như là Marin, Chu Trù năm lớp mười hai tốt nghiệp liền theo cả nhà dọn đến New York, mà Marin khi ấy mới lớp mười mà thôi. Marin khi ấy chính là mỹ thiếu niên nổi tiếng toàn trường, không ít nữ sinh thích cậu. Hơn nữa cậu ta rất có thiên phú nghệ thuật, thích thiết kế trang phục và trang sức, từng tham gia một vài cuộc thi, cũng giành được giải. Chỉ là nhìn bộ dáng cậu ta, tựa hồ có quan hệ không bình thường với Bộ Cạp Đỏ. Tướng mạo của Marin quả thực rất dễ hấp dẫn dạng người như Bộ Cạp Đỏ... Thế nhưng lấy điều kiện của Marin cậu hẳn lấy được học bổng đến trường đại học nào đó học thiết kế nghệ thuật, trải qua cuộc sống bình thường, thế nào lại ở bên người Bộ Cạp Đỏ chứ?

“Dean, cậu tựa hồ rất có hứng thú với Marin của tôi a!” Bộ Cạp Đỏ một phen đem Marin kéo qua ngồi lên đùi mình, tay gã khẽ vuốt ve sống lưng Marin, cổ cậu, sau đó chậm rãi đem gương mặt của Marin dí sát về phía mình, tạo nên tư thế thân mật.

Biểu hiện của Marin rất nhu thuận, loại nhu thuận này khiến trong lòng Chu Trù dâng lên cảm giác không thoải mái.

28. Chương 28

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là mắc bệnh nghề nghiệp mà thôi. Vừa rồi khi cậu này đem xèng đưa qua đây, tôi thấy ngón tay cậu ấy thon dài xinh đẹp, nghĩ đến nhẫn nam kiểu mới năm nay của Dương Thị chúng tôi nếu như đeo trên tay cậu ấy hẳn sẽ đẹp lắm.”

“Ồ?” Ngón tay Bộ Cạp Đỏ vờ vờ lộn tóc của Marin, “Xem ra Dean là muốn thuyết phục tôi mua vài chiếc nhẫn cho em a.”

Chu Trù nho nhả lễ độ mà mỉm cười. Marin tuy rằng rúc trong lòng Bộ Cạp Đỏ, nhưng Chu Trù có thể phát hiện được bất an và sợ hãi trong đôi mắt cậu ta.

Ở bên người Bộ Cạp Đỏ chính là đang đi trên mũi dao.

Sau đôi ba ván, Chu Trù thắng được một chút, thế nhưng đem tất cả xèng thua gần hết rồi.

“Cái người thích sưu tầm kia là con cả của chủ tịch hãng vận tải biển KA.”

Hãng vận tải biển KA tài lực hùng hậu, mấy nghị viên trong thượng nghị viện đều là do bọn họ nâng đỡ lên, thích sưu tầm Porsche đối với người trẻ tuổi chưa đến ba mươi này mà nói, chẳng qua là chút lòng thành mà thôi.

Tuy rằng cũng chỉ là xèng của Bộ Cạp Đỏ lại về chỗ Bộ Cạp Đỏ, Chu Trù vẫn quyết định chơi đến cùng.

“Ngài Bọ Cạp Đỏ, xem ra vận may của tôi hôm nay thực sự chẳng ra sao, xèng ngài tặng tôi tôi cũng sắp thua sạch rồi. Hay là hôm khác chờ tôi vận may tốt lên, lại chơi tiếp thì thế nào?”

Bọ Cạp Đỏ phẩy phẩy điều xì gà trong tay, “Không sao, cậu không phải vẫn còn một ít xèng sao, tôi lại tặng cho cậu một món cược nữa.”

Nói xong, Bọ Cạp Đỏ đem Marin trong lòng đẩy ra, “Nếu thực sự không được, cậu có thể đem Marin ra cược vào. Nếu cậu thắng, Marin liền thuộc về cậu. Cậu có thể để em ấy đeo thử nhẫn nam kiểu mới của Dương Thị các cậu chụp hình trưng bày gì cũng được. Khuôn mặt em ấy cũng không tồi đâu! Nếu như thua, tôi cũng có thể đem tay của Marin cắt xuống làm tiêu bản tặng cho cậu, cậu có thể dùng nó để trưng bày nhẫn.”

Một khắc đó, thân thể Marin run lên, sợ hãi được che đậy rất kín trong mắt nhất thời lan rộng ra.

Nếu như không hiểu con người của Bọ Cạp Đỏ, có lẽ sẽ bảo gã đang đùa giỡn. Thế nhưng Chu Trù biết, Bọ Cạp Đỏ cái người này trước giờ chưa từng đùa giỡn.

“Trò đùa này có chút kinh khủng a.” Chu Trù giả bộ rụt về phía sau.

Bọ Cạp Đỏ lắc lắc tay, “Tôi chỉ là muốn khuấy động không khí một chút, giữ cậu lại mà thôi, không nghĩ đến lại dọa đến cậu, đúng là có lỗi a. Nào nào nào! Chơi tiếp thôi”

Chu Trù thở phào một hơi, làm ra bộ dáng đã yên tâm.

Bọ Cạp Đỏ đẩy Marin ra, muốn cậu ta đến đứng bên cạnh Chu Trù.

Lòng bàn tay Chu Trù hơi đổ mồ hôi, mấy vòng trước cậu vẫn luôn không để tâm, thế nhưng lần này không giống như vậy. Nếu như mình không thắng, Marin chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.

Lúc này, Chu Trù vẫn nhớ bộ dáng ngồi trong sân trường vẽ phác họa của Marin, chuyên chú như thế, thanh âm bút vẽ trên giấy phác thảo sần sật vang lên, Chu Trù đến giờ còn nhớ rõ. Cậu không cách nào phỏng đoán những năm này Marin đã trải qua những gì, nhưng nếu cậu thua khiến Marin mất đi tính mệnh, Chu Trù biết mình sẽ khó bề sinh sống.

Vòng thứ nhất thêm xèng, Chu Trù thêm cũng không nhiều.

“Theo chứ?” Bọ Cạp Đỏ nâng mắt cười hỏi.

Bài trước mắt Chu Trù không tính là kém, “Theo đi.”

“Thế này mới thú vị.”

Sau đôi ba vòng, Porsche đã không theo nữa. Chu Trù nhìn bài của mình, không biết là đem xèng giữ đến ván sau hay là tiếp tục theo.

“Theo.” Trong lỗ tai truyền đến thanh âm của Leslie.

Chu Trù quyết định theo tiếp.

Bọ Cạp Đỏ đối diện bật cười, “Dean, chính là phải như vậy! Nếu như không mạo hiểm, cuộc chơi liền chẳng thú vị nữa rồi!”

Khi Chu Trù bắt được lá bài tiếp theo, cậu biết mình rất có khả năng ghép thành một bộ cùng chất, nếu như vận khí tốt hơn chút nữa, có lẽ là một bộ hồ lô.

(bài cùng chất: vd như 6-7-9-J-K bích, hồ lô: tam quý và 1 đôi)

Marin đứng ở bên cạnh cậu, không xa không gần. Thính lực nhạy bén của Chu Trù có thể cảm giác được sự khẩn trương và sợ hãi của cậu ta đang như bài sơn đảo hải mà đè lên mình.

Theo hay là không theo.

Chu Trù nhìn về phía Bọ Cạp Đỏ, gã đang đầy hứng trí mà gõ mặt bàn, rất hưởng thụ cuộc chơi này.

Tàu Thuốc quyết định không theo nữa.

Bọ Cạp Đỏ nâng mắt lên nhìn Chu Trù, chờ đợi quyết định của cậu.

“Ôi, Dean, đây là ván cuối cùng rồi, có thể sẵn sàng khoải một chút không?”

“Được rồi.” Chu Trù quyết định theo tiếp.

Bọ Cạp Đỏ cười lên, “Rất cuộc chỉ còn lại tôi và cậu.”

Chu Trù hơi mỉm cười, “Có lẽ lá bài tiếp theo tôi liền không cách nào theo tiếp được nữa.”

“Thế này đi,” Bọ Cạp Đỏ xoa xoa cằm, “Nếu cậu thắng, tiền cậu thắng được đều mang đi, không cần thiết trả cho tôi. Marin tôi cũng tặng kèm cho cậu. Nếu như cậu thua, thì ở Los Angeles cùng tôi một tuần, thế nào?”

“Hả?” Chu Trù một khắc đó ngớ người ra.

“Ha ha, Dean. Cậu yên tâm, tôi chỉ là hi vọng cậu cùng tôi ăn cơm, tham gia mấy cái tiệc tối, thuận tiện gia tăng hiểu biết giữa chúng ta mà thôi.” Thân thể Bọ Cạp Đỏ hơi ngả về trước, ánh mắt xâm nhập vào trong hai mắt Chu Trù, “Tôi đứng ở trên lầu, quét qua những nam nữ ăn vận hoa lệ trong sòng bạc, bọn họ mỗi người đều như heo mặc tây trang hoa phục vậy. Chỉ có cậu không giống thế.”

“Tôi...” Một bình nước lạnh từ trên đỉnh đầu Chu Trù dội xuống, cậu không hi vọng lấy loại phương thức này hấp dẫn sự chú ý của Bọ Cạp Đỏ.

“Bình tĩnh, Chu Trù. Hẳn chỉ là hưởng thụ sự giãy giụa của cậu thôi.” Thanh âm của Leslie vang lên, đúng lúc giải cứu Chu Trù.

“Ồ? Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi.” Chu Trù nhón bài của mình, xem ra cơ hội ghép thành hồ lô rất lớn.

“Cậu không có hứng thú với ván bài, giống như người ngoài cuộc quan sát những con bạc ấy vậy. Cậu nhẹ nhàng lắc ly rượu, ở trong một mảnh huyền ảo vẫn có thể an tĩnh thưởng thức hương thơm của rượu, tôi bị phong thái một khắc ấy của cậu mê hoặc. Cậu cứ như là một viên kim cương, ở trong đám cát kia cho dù khiêm tốn cũng khó mà che được vàng sáng.”

Chu Trù sững sờ ra đó, cậu không nghĩ đến Bọ Cạp Đỏ sẽ nói ra một loạt lời như vậy.

“Ca ngợi của ngài phi thường có ý thơ.”

“Vậy thì Dean, cậu tiếp nhận điều kiện này không?”

Cứ coi như điều Bọ Cạp Đỏ nói là thật, Chu Trù cùng lắm thì bồi gã một tuần. Dương Thị ở New York tốt xấu gì cũng coi là nhân vật nổi tiếng trong xã hội, Bọ Cạp Đỏ có càn rỡ hơn nữa thì tin rằng cũng sẽ không thực sự làm gì cậu, hơn nữa một tuần này nói không chừng có thể thu được tin tức ngoài dự liệu.

“Được thôi. Cho dù tôi thua, tin rằng một tuần ở chung cùng ngài hẳn sẽ phi thường thú vị.”

Bọ Cạp Đỏ rất hài lòng với hồi đáp của Chu Trù, đem bài chia cho cậu.

Chu Trù lật bài lên nhìn, bất động thanh sắc mà thở ra ngụm khí nén trong *** ngực, quả nhiên là hồ lô, vận khí của cậu thực sự rất tốt.

“Bỏ cuộc, hay là mở bài?” Bọ Cạp Đỏ hỏi.

Ngón tay Chu Trù lướt qua viên lá bài, Bọ Cạp Đỏ người này hỉ lộ không hiện lên mặt, quả thực đoán không ra bài của gã thế nào.

Thế nhưng đời người vốn chính là một canh bạc, chưa từng có người nào có thể đoán được đúng sai trước khi mở bài.

Chu Trù hạ quyết tâm mở bài. Mà thanh âm của Leslie càng làm kiên định quyết tâm của cậu, “Mở bài, cậu sẽ thắng.”

Cho dù là trong phòng khách quý thì vẫn được lắp đặt máy ghi hình, Leslie muốn xâm nhập vào hệ thống của sòng bạc Reid cũng không phải một việc khó khăn, anh ta hẳn đã đồng thời xem bài của cậu và Bọ Cạp Đỏ rồi.

“Mở bài.” Chu Trù mỉm cười hồi đáp, loại phong độ tự tin lại không chói mắt ấy khiến Tẩu Thuốc và Porsche phải ghé mắt.

Bọ Cạp Đỏ lật bài lại, là một bộ cùng chất.

Tẩu Thuốc và Porsche đều cười, xem ra bọn họ cho rằng Bọ Cạp Đỏ sẽ thắng.

Chu Trù thở ra một hơi, cười nói, “Rốt cuộc vận khí của tôi cũng tốt được một lúc.”

Hồ lô của cậu áp đảo bộ cùng chất của Bọ Cạp Đỏ.

“Ha ha ha! Cho nên cuộc chơi luôn cần tiến hành đến cuối cùng mới đặc sắc.” Bọ Cạp Đỏ vỗ tay, “Dean, cậu thắng rồi. Đồng xèng này là của cậu, Marin cũng thuộc về cậu.”

“Cái này tôi không thể nhận được!” Chu Trù vội vã đứng dậy, “Xèng của tôi vốn chính là ngài Bọ Cạp Đỏ cho tôi mượn...”

“Đồ mà Bọ Cạp Đỏ tôi tặng đi, trước giờ không thích người khác trả lại.” Bọ Cạp Đỏ đi đến bên người Chu Trù, có ý vỗ vỗ bả vai cậu, “Cần tôi đưa cậu về không?”

“A... Không cần, tôi có xe.”

“Có thể nói cho tôi số phòng khách sạn của cậu không?” Bọ Cạp Đỏ tận lực một bộ quý ông ngữ khí thân thiện, thế nhưng Chu Trù biết đó không khác gì mệnh lệnh.

“Khách sạn Prince, phòng 2425.”

“Vậy hẹn gặp lại.” Bọ Cạp Đỏ mỉm cười rời đi, Tẩu Thuốc và Porsche theo sau gã.

Trong phòng khách quý bên chỉ còn lại Chu Trù và Marin, bầu không khí trở nên gượng gạo.

“Vậy, tôi tính toán trở về, có cần tôi chở cậu một chuyến hay không?”

Marin nhìn Chu Trù, ánh dương và hi vọng thuở niên thiếu trong ánh mắt đã bị hiện thực xóa mờ gần như không còn, “Cậu không muốn tôi, đúng không?”

“Cậu có thể về nhà rồi. Hay là nói Bọ Cạp Đỏ...”

“Nếu như tôi không thể ở bên người cậu, vậy chứng tỏ cậu không thích món quà Bọ Cạp Đỏ tặng... Hẳn sẽ giết tôi...” Thanh âm của Marin phát run, “Gì cũng được... Hãy để tôi ở bên người cậu... Tôi cái gì cũng có thể làm cho cậu...”

“Tôi... cũng không có cái sở thích như Bọ Cạp Đỏ... Ý tôi là nói tôi cũng không thích...”

“Không thích con trai đúng không? Không sao, tôi sẽ không phiền đến cậu, tôi sẽ giống như không khí...”

“Cậu biết thiết kế không?” Chu Trù cắt đứt lời cầu xin của cậu ta.

“...”

“Được rồi, đổi cách nói đơn giản, cậu có thích nghệ thuật hay không? Ví như thiết kế trang sức hoặc là tri thức về phương diện độ thuần khiết và cắt gọt kim cương?”

“... Tôi thích thiết kế, tôi là sinh viên tốt nghiệp Học viện Nghệ thuật.”

“Tốt lắm, tôi không cần bên người có người không biết tạo ra giá trị lao động. Cậu trước tiên làm trợ lý của tôi, để tôi xem xem cậu có năng lực hay không, nếu không có, tôi sẽ đuổi cậu ra khỏi cửa.” Chu Trù một bộ giọng điệu bàn chuyện công việc.

“Cảm ơn... Tôi nói là cảm ơn thật sự ấy!” Marin dùng ánh mắt không dám tin nhìn cậu.

“Cậu quá mềm lòng rồi đấy.” Thanh âm của Leslie vang lên.

Chu Trù trào phúng mà cười. Chí ít sự tồn tại của Marin, có thể nhắc nhở chính mình — Cậu không phải Dean Dương, cậu là Chu Trù.

Hai người rời khỏi sông bạc vẫn huyền ảo như trước, người trông cửa đem xe của Chu Trù lái qua.

Chạy trên con phố đèn đuốc sáng trưng, Chu Trù nắm vô-lăng, ánh đèn chợ đêm trong kính chiếu hậu giống như mảnh vỡ cửa qua gương mặt của Marin.

“Tên đầy đủ của cậu gọi là gì?” Chu Trù làm bộ như tùy ý hỏi.

“Marin Homan, thưa cậu.” Marin có chút căng thẳng, loại căng thẳng này cùng với sự sợ hãi khi ở bên người Bọ Cạp Đỏ không giống nhau.

“Cậu vì sao lại ở bên người Bọ Cạp Đỏ? Bởi vì nợ nần? Hay là nguyên nhân gì khác?”

Marin nuốt nước miếng, lộ ra biểu tình chua xót, “Bởi vì hắn thấy hứng thú với tôi.”

“Hả?”

“Tôi năm cuối đại học, làm người trông cửa ở một nhà hàng, hắn vừa vặn đi vào nhà hàng đó, sau khi nhìn thấy tôi liền hỏi tôi có nguyện ý làm tình nhân của hắn hay không, còn cho tôi một tấm chi phiếu một triệu đô. Tôi uyển chuyển từ chối hắn... Sau đó tối hôm ấy khi tôi về nhà, phát hiện hắn đang ngồi trong phòng khách, cha mẹ tôi, bà ngoại tôi, còn cả em gái tôi thấp thỏm bất an mà nhìn tôi. Hắn nói hắn ghét nhất người khác từ chối...” Hàm răng Marin phát run, ngón tay của Chu Trù cứng ngắc trên vô-lăng.

“Phát súng đầu tiên của hắn bắn chết bà ngoại tôi, sau đó là cha tôi, mẹ tôi, tôi gào khóc cầu xin hắn. Hắn ở ngay trước mặt em gái tôi đem tôi...”

“Cậu không cần nói tiếp nữa.” Chu Trù trầm giọng.

Cậu sao lại quên thái độ làm người của Bọ Cạp Đỏ chứ?

“Thưa cậu, cậu nên cẩn thận. Hắn đã coi trọng cậu, cậu thắng hắn cũng tương đương cự tuyệt lời mời của hắn.” Marin rất nghiêm túc nói với Chu Trù.

“Tôi? Hắn sẽ không như vậy đâu...”

“Không, cậu không biết. Ngay khi cậu ở lầu một của sông bạc tựa vào bàn đĩa quay Russia bưng rượu đỏ, hắn đứng ở lầu trên nhìn cậu đủ năm phút.”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu.” Chu Trù không khỏi bắt đầu cân nhắc vấn đề này. Dương Thị tuy rằng cũng là hào môn thế nhưng Bọ Cạp Đỏ cũng sẽ không đem thương nhân bán trang sức để vào trong mắt. Nếu như gã thực sự muốn làm gì đó...

Bọn họ đến khách sạn Prince, thấy Marin tựa hồ đã đói, Chu Trù dẫn cậu ta đi ăn chút đồ ăn khuya.

Chu Trù gọi cho mình một phần súp và sandwich.

“Muốn ăn gì cậu có thể tùy ý gọi.”

Lật mở thực đơn, Marin chỉ gọi một phần trứng nướng, đây là món rẻ nhất trong thực đơn.

Chu Trù hơi hơi mỉm cười, “Thích ăn mì Ý không? Nước sốt ở chỗ này hương vị rất đậm đà.”

“A... thích.”

“Vậy thì ném thử đi.” Chu Trù thay Marin gọi một phần mì Ý và súp.

Nhìn Marin cẩn thận từng tí ăn mì Ý, trong lòng Chu Trù có chút thương cảm.

Marin thật sự đói rồi. Có lẽ Bọ Cạp Đỏ cho cậu thức ăn tinh mỹ mà xa xỉ, thế nhưng Marin căn bản không thể nào an tâm mà hưởng thụ, hết thấy điều ấy đều là dằn vặt, không bằng một đĩa mì Ý đơn giản trước mắt này khiến cậu ấy an tâm.

Về đến phòng, cởi áo khoác xuống, có lẽ là đã quá mệt mỏi, Chu Trù chỉ cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu. Cậu rất muốn vào phòng tắm rửa ráy qua loa một chút, nhưng mà lại chịu không nổi lực hút trái đất ngã lên giường liền ngủ mê mệt đi.

Ở sâu trong đầu cậu bảo với cậu rằng, điều này không có khả năng, cậu không thể nào buồn ngủ đến vậy! Cậu có thể hai ba ngày không ngủ không nghỉ giám thị mục tiêu của mình, thế nào lại bởi vì chuyến bay dài cộng thêm dạo một vòng trong sông bạc liền mệt thành thế này được! Nhất định là xảy ra vấn đề gì đó! Rốt cuộc là có chuyện gì...

Bất kể cậu giãy giụa thế nào, tất cả mọi tư duy đều chìm vào trong mảnh hắc ám kia.

Khi cậu lần nữa mở mắt ra, nhìn rèm màn xa hoa trên đỉnh giường Chu Trù đột nhiên hoảng lên, nơi này không phải phòng của cậu!

“Ôi, đừng kích động, cưng à.” Giọng nói trầm thấp vang lên, nặng nề gõ vào lòng cậu.

Chu Trù nghiêng người, trông thấy Bọ Cạp Đỏ ngồi trên sofa, hai tay đan vào nhau để trên đầu gối.

Căn phòng này cực kỳ xa hoa, quả thực rất phù hợp với phẩm vị của Bọ Cạp Đỏ. Ngay cả tấm chăn đắp trên người Chu Trù cũng là chất tơ tằm thật.

“Tôi rất thích ngắm dáng vẻ khi ngủ của cậu.” Bọ Cạp Đỏ không nhanh không chậm mà nói.

Chu Trù trong lòng sửng sốt, mình rốt cuộc là đến chỗ này lúc nào? Không thể nào có người di chuyển cậu mà cậu đều không phát hiện ra! Nhất định là thức ăn khuya đêm qua có vấn đề

“Tôi... sao lại ở nơi này?”

“Là tôi mời cậu đến. Vì tặng cho cậu một điều bất ngờ, tôi đặc biệt mời người ta đem cậu từ khách sạn Prince đến đây. Tôi chú ý đến tối qua ở sông bạc Reid, cậu tựa hồ cũng không vui vẻ lắm khi ở cùng với tôi, có vẻ phi thường câu nệ, mà món quà tôi tặng cậu cũng không thể khiến cậu tươi cười một cái. Cậu cũng không nguyện ý ở cùng chỗ với tôi.” Bọ Cạp Đỏ chậm rãi đi đến mép giường, ngồi quỳ xuống.

Gã mặc một bộ tây trang bó eo, thể nhưng lại khó che đầy vóc dáng khô ngô của gã, đệm giường lún xuống, Chu Trù cũng hơi hơi ngã về phía gã.

“Tôi... chỉ là đột nhiên tỉnh dậy trong một hoàn cảnh lạ lẫm nên có chút kinh ngạc mà thôi. Kỳ thực nếu ngài đã biết số phòng khách sạn của tôi, có thể gọi điện hẹn tôi ra ngoài.” Chu Trù trấn định lại, cười với đối phương.

“Cậu bình tĩnh hơn tôi tưởng tượng, mà tôi cũng rất thích khiêu chiến. Người như cậu, chinh phục được sẽ càng thú vị.” Ngón tay Bọ Cạp Đỏ chạm lên vành tai Chu Trù, Chu Trù cũng không quen ái muội kiểu này, càng không cần nói cái gã này từng hại chết tám người đồng nghiệp của cậu.

Chu Trù ngửa ra sau, “Xin hỏi nơi này là nơi nào?”

“Cậu có thể xem nơi này là cung điện của tôi, chúng ta có thể hưởng lạc ở nơi này.” Bọ Cạp Đỏ tỉ mỉ quan sát biểu tình của Chu Trù, chờ mong tóm được một tia sợ hãi từ trong đôi mắt cậu.

Thế nhưng Chu Trù chỉ giương cằm lên nhìn quanh bốn phía, biểu tình của cậu không có một chút mê mang nào, điều này khiến Bọ Cạp Đỏ dạt dào hứng thú.

Chính là lúc này điều Chu Trù nghĩ là tại sao không thu được tin tức của Leslie, anh ta lẽ nào không thể định vị vị trí sở tại của mình sao?

“Tôi đã chuẩn bị một trò chơi vô cùng thú vị cho cậu ——” Theo thanh âm Bọ Cạp Đỏ vang lên, bức rèm chậm rãi kéo ra, hóa ra chỗ Chu Trù đang ở là một bộ phận của một không gian lớn như vậy, trước mặt cậu là một sàn đấu, mà bốn phía sàn đấu ngồi đầy khán giả mặc hoa phục mang mặt nạ, đèn đuốc sáng trưng, mấy gã đô con cơ bắp phát triển đứng ở mép sàn đấu, hình xăm trên cánh tay họ chính là số hiệu của họ.

Chu Trù thờ người ra ở đó.

“Hôm nay tôi đã mời rất nhiều khách khứa, bọn họ đặt tiền cược, xem cậu có thể đối chiến đến người thứ mấy. Dean, nếu như cậu bị người ta ném khỏi sàn đấu, hoặc là bị người ta đánh cho không dậy nổi trên sàn,

cậu liền thua. Cậu cũng có thể tự mình nhận thua, trở lại bên người tôi, tôi đảm bảo sẽ thật thật thương yêu cậu, không để cậu bị tổn thương.” Bọ Cạp Đỏ đem tất cả nói đến mây mờ gió nhẹ.

29. Chương 29

Chu Trù không chút hoài nghi những khán giả đeo mặt nạ kia ở bên ngoài “cung điện” này là bộ dáng đạo mạo trang nghiêm thế nào. Nếu như Bọ Cạp Đỏ là quốc vương trong “cung điện” này, bọn họ chính là thần dân của gã.

Trên đời này chẳng có mấy người có thể làm được như Bọ Cạp Đỏ đem tất cả luật pháp, đạo đức toàn bộ nghiền nát, tùy ý mà nắm giữ hết thảy, cái gì cũng không được gã để vào mắt.

Chu Trù quay đầu lại nhìn Bọ Cạp Đỏ, cậu sững sờ. Cậu nên lựa chọn thế nào? Không nói đến những tên đồ con này có bao nhiêu tài cán, bản thân cho dù đánh thắng bọn họ, thân thủ của cậu cũng liền bại lộ.

Rốt cuộc, mấy liên lạc trong lỗ tai lần nữa có phản ứng.

Thanh âm của Gwen vang lên, “Tận lực chống đỡ! Bọn tôi sẽ phái người tới cứu cậu!”

Chu Trù hiểu ý của anh ta, Bọ Cạp Đỏ âm thầm bố trí sàn đấu kiểu này, Interpol nếu có thể bắt gã ngay hiện trường, gã liền ăn đủ.

Bọ Cạp Đỏ nhìn bộ dạng ngầy ngẩn của Chu Trù, rốt cuộc bày ra biểu tình vô cùng mãn ý. Gã đến bên tai Chu Trù, nhẹ giọng nói, “Dean, tôi rất hiếm khi gặp được một người tốt đẹp như cậu thế này. Sự vật tốt đẹp thường dễ tan vỡ. Tôi chỉ muốn nói cho cậu thế giới này còn nguy hiểm hơn trong tưởng tượng của cậu, chỉ có tôi có thể bảo vệ cậu thôi.”

Ngôn từ ẩn ý gợi tình như vậy, chỉ là sự uy hiếp biến tướng mà thôi.

Bọ Cạp Đỏ là muốn nói cho Chu Trù, nếu cự tuyệt kẻ điên khát máu này sẽ phải thừa nhận cái giá thể nào thôi. Giống như Marin vậy.

Nếu có thể, Chu Trù càng muốn một quyền đâm nát bản mặt đối phương, xem xem gã có còn cười được nữa không.

“Đi đi, Dean. Nếu đau thì hô nhận thua, tôi mãi mãi ở đây chờ cậu.” Bọ Cạp Đỏ vỗ vỗ đùi, hàm ý bên trong tỏ tường như bốc.

Hai tên vệ sĩ áo đen đi tới, xốc Chu Trù xuống giường.

“Hey! Hey! Đối xử với cậu ấy phải dịu dàng.” Bọ Cạp Đỏ một bộ không gấp gáp.

“Xin lỗi, thưa cậu.” Hai tên vệ sĩ áo đen buông Chu Trù ra, dùng cánh tay ra hiệu vị trí sàn đấu.

Xuyên qua từng tấm mặt nạ kia, Chu Trù có thể nhìn thấy thần thái điên cuồng trong mắt đám khán giả kia. Bọn họ chờ đợi người trẻ tuổi tuần mỹ này bị đánh gục, bị giày vò, bày ra bộ dạng chật vật mà yếu ớt.

Chu Trù bị đẩy lên sàn đấu, ánh đèn trên đỉnh đầu sáng đến độ cậu có chút không mở nổi mắt.

Bọ Cạp Đỏ cầm một ly rượu đỏ đi đến trước sàn đấu, tỏ ý người chủ trì đeo mặt nạ có thể bắt đầu.

“Vâng, thưa các quý ông quý bà! Một đêm phấn khích đã khéo màn ra rồi! Hãy nhìn xem người trẻ tuổi đến khiêu chiến hôm nay, cậu ấy anh tuần mê người biết nhường nào! Hi vọng cậu ấy có thể thắng đến cuối cùng! Mọi người vỗ tay nào!”

Nhất thời bên tai vang lên tiếng vỗ tay cùng với tiếng cười nói phấn khích.

Chu Trù cảm thấy mình như là con thú thi đấu trong ***g, chỉ sợ có giây giụa hung mãnh hơn chẳng nữa cũng chẳng qua là thú tiêu khiển trong mắt bọn họ.

“Bên dưới có lời mời Số 1 của chúng ta lên sàn!” Âm điệu của người chủ trì vang dội, rất dễ dàng khơi dậy hứng thú của tất cả mọi người có mặt.

Vị đấu sĩ Số 1 này, ánh mắt hung hãn, cơ bắp toàn thân gồng lên, lập tức lại là một tràng pháo tay.

“Hey! Số 1! Một quyền đánh bại nó!”

“Cho thằng nhãi nhép đó một đấm gục luôn!”

Ngay sau đó, tiếng ồn nổi lên bốn phía, tất cả mọi người đều gào lên muốn Số 1 thu thập Chu Trù. Chu Trù lộ ra một nụ cười khổ. Từ sau khi cậu trở thành Dean Dương, đã rất lâu chưa từng động thủ rồi. Không biết thân thủ cậu có bị quãng tới đảo Java hay không nữa. (đảo Java thuộc Indo, cả câu ý chỉ tài năng bị mai một, lụi nghề)

“Mọi người im lặng nào! Im lặng nào!” Người chủ trì tỏ ý khán an tĩnh lại, “Dưới đây —— Cuộc chơi bắt đầu!”

Số 1 không nghe theo phán quyết một quyền tập kích hướng Chu Trù, hấn căn bản không nghĩ đến Chu Trù không ngừng nghiêng người tránh né, thậm chí một quyền nện lên gáy hấn. Cơn đau bất ngờ khiến Số 1 ngã lên dây thừng bên mép sàn đấu, Chu Trù chỉ đứng ở cách đó không xa nhìn hấn, một quyền này là nhờ vận may của Chu Trù, bởi vì đối thủ coi thường cậu.

Khán giả đương trường hô lớn lên, “Looser! Mày ngay cả đấm nhãi nhép cũng đánh không lại sao!”

Trái lại Bộ Cạp Đỏ ở dưới đài lộ ra thần sắc nghiền ngẫm, gã đương nhiên có thể nhìn ra một kích ấy của Chu Trù cũng không phải đều là do ăn may, bèn càng tỏ ra mong đợi.

“Xem ra muốn cậu một ván liền trở về là không có khả năng rồi.”

Số 1 bị tiếng châm biếm của khán giả chọc giận, lắc lắc đầu rồi lại xông tới. Chu Trù rất có kỹ xảo mà tránh khỏi công kích của hấn, nhắm chuẩn thời gian khuỷu tay thúc vào nơi đánh trúng ban nãy, tất cả phát sinh trong chớp nhoáng, Số 1 không phản ứng lại chút nào liền ngã gục trên sàn đấu.

“Đứng dậy! Đứng dậy! Đứng dậy!” Khán giả lớn tiếng hô hào.

Số 1 loạng choạng bò dậy, hung ác xông về phía Chu Trù. Chu Trù bị hấn dồn tới dây thừng, nắm đấm của đối phương sắp nện lên mặt cậu.

Nói đùa, tên này khí lực lớn như vậy, mình bị đấm một cái còn không chấn động não sao?

Chu Trù mạnh mẽ nâng gối, vừa vặn thúc lên bộ vị nam giới trọng yếu nhất của đối phương.

Khán giả phát ra một tiếng “Ôi——”, Số 1 ôm x ngã ra đất. Một cú đó Chu Trù dùng hết toàn bộ năng lượng, Số 1 đau đớn cả người mồ hôi lạnh không ngừng.

Tiếng cười vang lên, là Bộ Cạp Đỏ, gã vỗ tay.

“Cậu thú vị hơn tưởng tượng của tôi đấy, Dean.”

Chu Trù thở hổn hển nhìn gã, khán giả bốn phía cũng vỗ tay theo.

“Thế nhưng tôi không cảm thấy trò chơi này thú vị.”

“Thắng bại của trận đấu đầu tiên, vượt qua khỏi dự liệu! Cũng khiến cho trận đấu tiếp theo thú vị hơn! Tiếp đây có Số 2 của chúng ta lên sàn!”

“Làm thật nó!” Một khán giả hô lên, vì thế vô số người cũng hô lên theo hấn.

Số 2 hai quyền chụm nhau, hấn cũng không như Số 1 vóc người to cao, Chu Trù tin rằng công kích của hấn sẽ càng thêm nhanh nhạy, đương nhiên cũng càng khó đối phó.

Kỹ thuật vật lộn của Chu Trù cũng không nhiều biến hóa, cậu đã từng nhận huấn luyện của bộ đội đặc chủng, điều cậu học được chính là làm thế nào đánh gục đối phương, thậm chí là giết chết đối phương.

So chiêu với Số 2 tương đối mạo hiểm, nắm đấm của đối phương vụt qua má cậu, Chu Trù lách qua cánh tay hấn một quyền đánh về phía huyệt thái dương, đối phương nghiêng đầu đi trả lại một quyền đánh lên mặt Chu Trù.

Chu Trù rốt cuộc bị thương.

Khán giả hoan hô lên.

Thế nhưng điều này cũng chưa khiến Chu Trù sợ hãi hoặc uể oải, trái lại khơi dậy ham muốn chiến đấu ở chỗ sâu trong nội tâm cậu.

Chu Trù sau đó xuất thủ nhanh chóng mà quả quyết, kinh nghiệm đấu vật của cậu trước giờ đầy tính thực chiến. Số 2 bị cậu dồn đến mép tường, trong lúc né đòn hấn một quyền đánh về phía hốc mắt Chu Trù, mà Chu Trù đánh trúng phần bụng của hắn. Chu Trù đã quen lối đánh của Số 2, nếu là muốn kéo dài thời gian, như vậy thì không cần thủ thắng, chỉ cần chống đỡ đến khi bọn Gwen đến là được.

Chu Trù xoa xoa hốc mắt của mình, mẹ nó —— bị đánh sưng rồi.

Số 2 lần nữa xông ngang tới, Chu Trù tránh né rất có tính kỹ xảo, sau đó nhấc tay trái hấn lên, một cú vật đem hắn đè xuống đất. Đầu gối Chu Trù chặn lên xương sống hắn, nắm đấm phải của Số 2 muốn đập trúng Chu Trù, đáng tiếc góc độ không đủ.

Đám khán giả tiếp tục gào lên, kêu gào “Giết nó! Giết nó!”.

Thế nhưng Chu Trù chỉ duy trì tư thế đó, hỏi hắn, “Nhận thua không?”

Đối phương cố chấp muốn đánh trúng Chu Trù.

Đám khán giả vẫn đang gào rú, Chu Trù chỉ cảm thấy nếu như cho cậu một khẩu súng tự động cậu liền kêu bọn họ toàn bộ cầm mồm.

“Nhận thua không?” Chu Trù lại dùng sức, không nghĩ đến Số 2 dứt khoát một cú xoay mình đem tay trái mình vặn trật khớp, hấn phát ra một tiếng rên trầm cực kỳ thống khổ một quyền đánh về phía Chu Trù, Chu Trù phản ứng nhanh chóng chặn lại, thế nhưng một quyền đó lực đạo tương đối lớn, cánh tay của Chu Trù đau nhức từng cơn.

Số 2 chỉ có một cánh tay có thể động lại vẫn cứ liên tục công kích, Chu Trù từ trong mắt hắn hiểu được, chỉ cần hắn còn một hơi thở thì liền không thể thua.

Lấy sự điên cuồng của Bọ Cạp Đỏ, Chu Trù không khó đoán được sau khi tay đấm bốc này thua sẽ xuống đài kiểu gì.

Bọn Gwen rốt cuộc khi nào mới đến?

Số 2 bây giờ, Chu Trù muốn chế phục hắn cũng không khó, nhưng sau khi chế phục hắn liền có nghĩa là phải đối mặt với tay đấm bốc tiếp theo.

Đánh luân phiên kiểu này quá hao phí thể lực, Chu Trù chỉ hi vọng có thể kéo dài thời gian một chút ở chỗ Số 2 này.

Khi cậu lần nữa né được nắm đấm của Số 2, một tiếng súng vang khiến cả không gian tĩnh lặng xuống.

Đầu của Số 2 bị bắn thủng, phịch —— ngã xuống đất, máu tràn ra. Hai mắt hắn trừng thật lớn, trên mặt như cũ giữ nguyên biểu tình hung ngoan.

Chu Trù chậm rãi quay đầu, trông thấy Bọ Cạp Đỏ thần thái thản nhiên mà cầm một khẩu súng.

“Từ một khắc khi tay nó bị trật khớp trở đi, nó đã định trước là thua rồi. Có tiếp tục đi tiếp cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.” Bọ Cạp Đỏ trả súng lại cho vệ sĩ bên cạnh, thuận tay lấy qua một chai nước đi đến cạnh sân đấu, ngẩng nhìn biểu tình sưng sốt kia của Chu Trù, “Cậu thật đẹp. Tôi lần đầu tiên thực lòng hi vọng cậu vĩnh viễn sẽ không thua, như vậy tôi liền có thể vĩnh viễn thưởng thức dáng vẻ mỹ lệ như thế này của cậu.”

Biểu tình của Chu Trù hoàn toàn lạnh nhạt đi.

Có người lên đem thi thể của Số 2 kéo đi, mau chóng lau sạch vết máu trên nền sân, phẳng phất như tay đấm Số 2 chưa từng tồn tại.

“Tôi nghĩ cậu khát rồi.” Bọ Cạp Đỏ đem chai nước kia chìa về phía Chu Trù.

“Tôi không cần.” Chu Trù tùy ý quệt đi mồ hôi trên mặt.

“Cậu lại cự tuyệt tôi rồi.” Bọ Cạp Đỏ nhếch khóe miệng lên, trong mắt lóe lên vẻ điên cuồng.

“Đúng vậy, tôi xác định.” Chu Trù hồ hững xoay người.

“Cậu biết hậu quả khi cự tuyệt tôi!” Bộ Cạp Đỏ cao giọng hô, khán giả trên ghế cũng không ai dám nói chuyện.

“Đúng vậy.” Trong thanh âm của Chu Trù không hề có một chút sợ hãi.

Bộ Cạp Đỏ như cũ đứng ở nơi đó, chỉ là thấp giọng nói một câu, “Trò chơi tiếp tục.”

Thanh âm hưng phấn của người chủ trì lần nữa cất lên, “Xin mời Số 3!”

Khán giả sôi trào lên.

Tên Số 3 này so với hai tên trước đó càng lợi hại hơn, lại thêm cái chết của Số 2 càng kích thích hắn, khiến hắn mỗi một lần vùng vẫy đều như là giấy chết. Lực chú ý của Chu Trù tập trung giống như dây cung kéo căng, nhưng cậu vẫn bị đánh trúng. Phần bụng đau đớn vô cùng, cậu nhào người lên dây thừng nôn thóc ra.

Số 3 túm cậu qua, mạnh mẽ nện lên mặt cậu, Chu Trù một cú đâm móc trên đập lên cằm hắn, đồ chụp răng của tên kia bay văng ra ngoài.

Chu Trù loạng choạng, cậu có chút mệt mỏi, tốc độ và sức lực của tên Số 3 này đều rất mạnh mẽ, Chu Trù cùng hắn độ sức gần một giờ, lại thêm ban nãy bị đánh trúng đầu, lỗ tai ong ong vang lên không biết có phải chấn động não rồi hay không.

Lại là một quyền đánh tới, Chu Trù bị đánh ngã ra đất.

“Cậu Dương, xin hỏi cậu nhận thua rồi chứ?” Người chủ trì đi đến bên cạnh cậu hỏi, mang theo một loại ý vị dụ dỗ.

Chu Trù lắc đầu, muốn bò dậy lại có chút thoát lực ngã về chỗ cũ.

Bộ Cạp Đỏ phát phát tay tỏ ý trò chơi tiếp tục.

Số 3 kia lật Chu Trù lại vùng nắm đấm lên, bất chợt trời đất đảo lộn, Chu Trù lật ghì mình xuống đất, túm tóc hắn mạnh mẽ đem hắn nện lên sàn, chặn lại nắm đấm hắn đánh úp tới, bẻ cánh tay hắn lại, Số 3 phát ra tiếng gào thét khổ chí cực. Động tác của Chu Trù thuần thục lưu loát, qua nửa buổi mới khiến mọi người phản ứng lại.

“Ồ ——” Trong đám khán giả phát ra tiếng thán phục.

Trong mắt Bộ Cạp Đỏ, Chu Trù loạng choạng đứng lên, mồ hôi và máu tí ta tí tách rơi xuống, áo sơ mi trên người cậu không biết từ lúc nào đã rách toét, lộ ra vết sẹo trên lưng và trên ngực trái.

Cậu cúi đầu như cũ, mắt cậu bị sưng có hơi nhìn không rõ đồ vật. Thế nhưng sống lưng chậm rãi vươn thẳng nổi lên một loại sức mạnh, hung hăng chống lại ánh mắt của Bộ Cạp Đỏ.

“Anh còn muốn tiếp tục không?” Chu Trù cười lạnh nhìn Bộ Cạp Đỏ.

Trò chơi gã dày công an bài trong mắt Chu Trù tựa hồ chỉ là một hồi chuyện cười.

Một tên vệ sĩ tới bên cạnh Bộ Cạp Đỏ, thấp giọng nói gì đó.

Cửa chính bị đẩy ra, có người đi vào. Nhịp chân của hắn bình thản tự nhiên, lại có lực độ khó hiểu.

Áo khoác dài màu xám đậm lay động theo nhịp bước, người đến hai tay rút túi đi đến trước mặt Bộ Cạp Đỏ.

Chu Trù trong lòng chấn động —— Anson Lorenzo! Anh ta vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

“Lâu rồi không gặp Bộ Cạp Đỏ, sở thích của anh vẫn là như vậy ——” Ánh mắt của Anson quét qua Chu Trù trên sàn đấu, có mấy phần hài hước trong đó, “Thấp kém.”

“Ngại quá, tôi thường thức không nổi danh họa, không cách nào giả trang tao nhã giống anh.” Bộ Cạp Đỏ lắc lắc ngón tay, liền có người dâng xì gà lên cho Anson, “Đây là thuộc về mỹ học của tôi.”

“Ừm —— Nhìn ra được.” Anson dùng ngón cái chỉ chỉ Chu Trù, “Tôi phải đưa cậu ấy đi rồi.”

“Anh quen cậu ấy? Sẽ không phải Dean cũng là một trong những đồ sưu tầm của anh chứ? Như thế thì quá đáng tiếc rồi. Cậu ấy thực không thích hợp bị ***g trong khun tranh mặc người thường thức đâu.” Trong thanh âm của Bộ Cạp Đỏ nghe không ra vui giận.

“Dean ấy à, hết cách rồi, cuộc đời này của tôi sống quá kén chọn, chỉ hợp ý trang sức nhà cậu ấy thiết kế. Anh nếu như vờn chết cậu ấy, tôi liền rất khó tìm được trang sức sưu tầm hợp nhãn hoặc là tặng cho người phụ nữ của tôi nữa rồi.” Anson cười cười.

Bộ Cạp Đỏ nheo mắt lại, “Nơi này là địa bàn của tôi, trò chơi của tôi, anh đang chọc giận tôi đấy.”

“Ồ —— Xin lỗi nhé.” Anson nhún nhún vai, “Thế nhưng tôi phải mang cậu ấy đi rồi.”

Nói xong, anh vươn tay một phát kéo Chu Trù xuống, bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, cả người Chu Trù va lên bả vai Anson, bị anh khiêng xuống khỏi sàn đấu.

Tất cả vệ sĩ đều rút súng ra chĩa vào Anson.

“Anh đang đùa với lửa đấy.” Anson buông Chu Trù xuống, chậm rãi vạch áo khoác mình ra, người chủ trì đôi ba bước cách xa anh, khán giả đột nhiên nhón nháo lên, gấp rút muốn rời khỏi chỗ ngồi.

Trong áo khoác của Anson toàn bộ đều là thuốc nổ!

Bộ Cạp Đỏ làm một dấu tay “ngồi xuống”, những khán giả vừa đứng lên kia như là nhận được uy hiếp ngồi lại chỗ cũ.

“Anh cái tên điên này!” Chu Trù nhìn Anson mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bằng không nổ súng đi, Bộ Cạp Đỏ.” Anson một bộ không thèm để ý đến gần Bộ Cạp Đỏ, đám vệ sĩ xung quanh nâng súng đều không dám nổ.

Bộ Cạp Đỏ ha hả cười lên, “Anson, thế này mới giống anh.”

“Đúng vậy, tôi hưởng thụ tiếng nổ và sự rực rỡ khi nổ. Anh biết tôi thích lấy tên lửa đạn đạo Patriot làm pháo hoa để phóng mà.” Anson nhàn nhạt cười, khiến người ta hoài nghi thuốc nổ khắp người anh ta là thật hay giả.

“Nhưng tôi cũng không tin có thể khiến anh tự mình đến cung điện của tôi, anh thực sự chỉ là vừa ý trang sức Dean cung cấp cho anh thôi sao?” Bộ Cạp Đỏ một bộ biểu tình “đừng vờ vịt nữa”.

Anson khe khẽ cười, “Vậy anh cảm thấy còn có nguyên nhân nào khác sao?”

“Nếu như nói Dương Thị cũng là công cụ mở rộng thế lực của nhà Lorenzo, dường như vẫn chưa đến mức phải tự anh đến gặp tôi.”

“Rất nhiều chuyện không có nhiều nguyên nhân phức tạp vậy đâu. Bộ Cạp Đỏ, anh luôn nghĩ nhiều như vậy, dễ hói đầu đó.”

Lúc này, điện thoại của Bộ Cạp Đỏ đổ chuông, gã bắt máy, dường như nhìn lại không rời khỏi Anson.

“Ồ, Eva à, thực không nghĩ đến cô sẽ gọi điện cho tôi.”

“Có người nói cho tôi biết, anh mang Dean Dương đi.” Trong điện thoại trừ thanh âm của Eva, còn có tiếng vang của sóng biển và gió thổi.

“Phải a, cậu ấy khiến người ta rất say mê.”

“Cậu ấy khiến rất nhiều người đều say mê, cho nên xin anh nể mặt tôi bỏ qua cho cậu ấy đi.”

Bộ Cạp Đỏ nhướn đuôi mày, “Eva, tôi trước giờ không thích làm loại chuyện nể mặt người khác. Tôi chỉ thích làm chuyện mình thích làm thôi.”

“Được rồi, tôi quên nói cho anh, tôi bây giờ vừa lúc đi thuyền ra biển. Còn hai mươi phút nữa liền có thể gặp được chiếc thuyền số hiệu Nile River vận chuyển hỏa tiễn của anh. Tôi đang nghĩ có cần phóng ra một

quả ngư lôi thử xem hiệu quả hay không. Bởi vì tuyến đường biển này thuộc về tôi, thuyền của anh đi qua lại không hề thông báo trước với tôi.”

“Ồ, tôi chỉ là đang đùa cô thôi mà. Anson cũng đến rồi, cô có muốn nói chuyện với anh ta không?”

“Không cần. Chỉ cần anh thay tôi chuyển lời này cho Dean, bảo với cậu ấy trở về New York muốn cậu ấy cùng tôi đi mua một đôi giày nhảy.” Nói xong, điện thoại liền gác máy.

Bọ Cạp Đỏ thở ra một hơi thật dài, “Dean thân ái, tuy rằng tôi rất muốn cứ mãi ngắm cậu, thế nhưng tôi không thể không thả cậu đi rồi.”

“Cảm ơn nhé, Bọ Cạp Đỏ.” Cánh tay Anson khoác lên bả vai Chu Trù, “Rảnh rồi lại gặp!”

Hai người xoay người rời đi.

Phía sau là người chủ trì xin lỗi thông báo cho khán giả đương trường trò chơi tối nay đã kết thúc.

Bọ Cạp Đỏ rất có hứng thú mà nhìn bóng lưng Anson và Chu Trù rời khỏi tầm nhìn của gã.

“Nói cho tôi biết em làm thế nào chọc vào cái tên kia?”

Khi bọn họ quay lưng với Bọ Cạp Đỏ, cả khuôn mặt của Anson đều lạnh đi.

“Chính xác nói là gã chọc tới tôi.” Chu Trù cười khỏ một tiếng, cơ ở bên môi bắt chợt đau đớn.

“Xem ra em rất giỏi đánh đấm nhỉ? Tôi thấy tên to con kia bị em tấn cho thật thảm.” Thanh âm của Anson kéo dài, dày đặc ý vị hài hước. Điều này cũng khiến Chu Trù trong lòng kinh hãi.

Dean Dương là một cậu ấm nhà giàu, làm thế nào có thể có thân thủ như vậy.

Anson đang hoài nghi mình.

“Phải cảm ơn huấn luyện viên đầu vật cha tôi đã mời đến cho tôi...”

Bọn họ đi vào một buồng thang máy, khi bọn họ đi ra khỏi tòa kiến trúc này, Chu Trù mới bất ngờ phát hiện đối diện đường cái chính là khách sạn Prince mà cậu đang ở.

Mà cái được gọi là “cung điện” này vậy mà lại xây ở dưới một ngôi chợ kiểu lớn!

Chu Trù đột nhiên không biết nên nói gì mới tốt.

Bên đường đậu một chiếc Limousine, vị trí tài xế Richard đang ngồi.

“Thưa ngài, ngài sống trở ra rồi.”

“Đúng vậy. Điều này thực khiến người ta thất vọng, phải không Richard?” Anson cởi thuốc nổ trên người xuống ném cho Richard.

“Cẩn thận chút thưa ngài, ngộ nhỡ nổ thì làm thế nào? Đám thuốc nổ này chúng ta xử lý sao đây?”

“Để ở cổng khu chợ kia.”

“Hả?”

30. Chương 30

“Quà chia tay tặng Bọ Cạp Đỏ.” Anson ấn Chu Trù xuống ghế sau xe, chính mình ngồi lên chỗ điều khiển nghênh ngang mà đi, bỏ lại Richard ôm một đồng thuốc nổ đứng trong gió lạnh.

“Tôi ở ngay khách sạn Prince, anh thả thôi xuống xe.” Chu Trù mở cửa, lúc này mới phát hiện cửa cư nhiên khóa cứng rồi.

“Tôi biết em ở chỗ nào. Thế nhưng em cảm thấy hôm nay tôi còn có thể để em ở đó sao?” Biểu tình của Anson thủy chung lạnh lẽo, thanh cả thanh âm vẫn luôn nho nhã cũng đóng lên một tầng băng sương.

“Tôi rất cảm kích ngài đưa tôi ra khỏi chỗ kia, ngài Lorenzo. Nhưng tôi bị thương trên người, tôi cần nghỉ ngơi.”

“Tôi sẽ cho em cần thận nghỉ ngơi.”

Xe của Anson dừng ở cửa một khách sạn xa hoa khác, anh kéo Chu Trù ra.

“Đêm nay em và tôi ở cùng nhau, ngày mai cùng trở về New York với tôi.”

Đây là lần đầu tiên Anson dùng ngữ khí kiểu mệnh lệnh để nói chuyện.

“Vì sao chứ? Tôi có thể tự ở một mình!”

Lúc này, Chu Trù đã bị anh kéo vào thang máy.

“Vì sao ư? Em còn dám hỏi tôi vì sao? Hay là em càng thích làm đồ chơi của Bộ Cặp Đỏ hơn?” Âm điệu của Anson cất cao, trong nháy mắt hai người cùng nhau ra khỏi thang máy, anh mạnh mẽ đem Chu Trù ấn lên tường.

“Đồ chơi? Tôi không phải cái loại mỹ thiếu niên mảnh khảnh đó! Tôi không cảm thấy mình có vốn liếng để làm đồ chơi!”

Biểu tình của Anson vặn vẹo đi, anh luôn bắt cần đời vậy mà lại lộ ra biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhìn vào mắt tôi! Em nhìn cho rõ em trong mắt tôi! Em rất mê người, cũng rất nguy hiểm! Mà chỗ nguy hiểm nhất nằm ở việc em không tự biết mình đấy!”

Chu Trù sững sờ nhìn Anson, mình ở trong mắt anh ta rõ rệt ngoài ý muốn.

Đồng tử của Anson phóng đại vô hạn mở ra tầm mắt của Chu Trù.

Tiếng ừng ực khi nuốt nước bọt phá vỡ trầm mặc.

Chu Trù tuy rằng tỉnh bì lực kiệt nhưng vẫn đẩy anh ra, ngay khi hai người vừa kéo ra một chút khoảng cách, Anson lại mạnh mẽ không chế hai tay Chu Trù đem cậu ấn lại trên tường, cột sống bị va đến đau đớn lên.

Mặt Anson cách Chu Trù vô cùng gần sát, đường nhìn của anh như lưỡi dao xuyên thủng Chu Trù, “Em thực sự biết Bộ Cặp Đỏ là loại người gì sao? Em biết bị hấn nhảm trúng rồi hấn sẽ không từ thủ đoạn để đoạt được em không?”

Marin chính là một ví dụ rất tốt.

“Tôi biết.”

“Đừng có cho rằng em đáng vẻ xinh đẹp liền cho rằng hấn sẽ âu yếm em như là đối đãi đồ sứ Trung Quốc! Hấn sẽ dẫn vật em đến mình đầy thương tích!” Anson nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình hung ngoan như thể mãnh thú khát máu, muốn nghiền nát tất cả của Chu Trù.

“Tôi biết.”

“Chết một lần là đủ rồi, chết hai lần là thừa thãi! Em cảm thấy tôi có thể để em chết hai lần sao?”

Đôi mắt vẫn luôn biếng nhác của Anson trong nháy mắt tóe ra tia lửa rực cháy lên, trong nháy mắt tràn vào thể giới của Chu Trù...

“Anh... nói cái gì?” Chu Trù nhìn anh.

Lời đó của Anson là ý gì?

Còn chưa đợi cậu phản ứng lại, đối phương liền mạnh mẽ hôn lên đôi môi cậu, điên cuồng mà cắn mút liếm hôn, trong khoang miệng của Chu Trù sớm đã bị rách, vị máu tanh tràn ra giữa răng môi hai người.

Cái hôn này mang theo quyết tâm hủy thiên diệt địa, Chu Trù vào một khắc đó cảm nhận được nỗi sợ hãi khó có thể chịu đựng.

Bàn tay của đối phương vuốt ve sống lưng cậu, dùng sức tựa như muốn đem cậu ấn vào trong xương cốt mình.

Cậu phải chạy trốn! Anh ta sẽ giết cậu! Anh ta sẽ hủy diệt cậu!

Chu Trù bắt đầu vùng vẫy như phát điên, cậu mặc kệ Anson có hoài nghi mình hay không, cậu phản kháng lại, bàn tay vừa muốn bổ lên gáy đối phương, cổ tay liền bị đối phương tóm lấy, hung hăng nện lên tường.

Rất may mắn Chu Trù đeo đồng hồ, bằng không cái bị vỡ không phải mặt đồng hồ mà chính là xương cổ tay cậu.

Anson buông môi Chu Trù ra, trên mặt anh thủy chung là biểu tình giá lạnh thấu xương. Lực đạo của anh lớn đến độ Chu Trù khó mà tưởng tượng, nơi này là tầng cao nhất của khách sạn, chỉ có hai gian phòng tổng thống ở một tầng này. Anson mở một phòng ra liền đẩy Chu Trù đi vào.

Chu Trù suýt chút nữa ngã lên thảm trải sàn, điều này khiến cậu phẫn nộ. Cậu nâng chân muốn đá văng tên Anson đang đi tới kia ra. Lực đạo một cước này tuyệt đối kinh người, Anson chỉ nghiêng người né, tựa như sớm đã dự liệu được Chu Trù sẽ làm những gì vậy.

Cửa cách một tiếng đóng lại.

Cơ bắp toàn thân Chu Trù căng chặt, khoảng khắc kia ngay khi cậu xuất quyền, tay phải Anson chặn lại công kích của Chu Trù, tay trái mạnh mẽ túm tóc cậu ép buộc cậu áp sát về phía mình, gần như hung mãnh mà điên cuồng hôn Chu Trù.

Cái hôn suồng sã như vậy khiến tế bào cả người Chu Trù phát run lên.

Cậu không ngừng xoay nghiêng đầu mình, lại bị Anson gắt gao nắm giữ hết thấy.

Có gì đó như bị trật đường ray lao vụt ra, Chu Trù như nổi khùng đập lên vai và phần lưng của Anson, hai người trọng tâm không vững ngã xuống sàn.

Bọn họ vật lộn, Anson từ đầu đến cuối áp bách Chu Trù. Ngón tay anh cuồng bạo giằng xé quần Chu Trù ra, xoa nắn mông cậu.

Chu Trù giống như bị điện giật, cả người đều giật bắn lên, cậu kéo tóc và cổ áo Anson, không tiếc bất cứ giá nào muốn thoát khỏi khống chế của anh.

Đột nhiên, Anson ngừng lại, đầu tựa ở bên cổ Chu Trù, cánh tay lại vẫn cực kỳ dùng sức trói buộc cậu như cũ.

“Em biết sợ rồi chứ?” Anson đè thấp giọng nói tràn vào trong tai Chu Trù.

“Anh mẹ nó muốn làm cái gì!” Chu Trù giãy giụa, cậu hoảng sợ cảm nhận được thứ cứng rắn mà to lớn thúc lên trên bụng dưới của mình.

“Tôi hỏi em biết sợ hay chưa!” Thanh âm của Anson đè xuống càng thấp, “Vì sao em luôn muốn để bản thân lâm vào nguy hiểm?”

“Ha! Còn có điều gì nguy hiểm hơn anh à!”

Hai giây sau, Anson đột nhiên ha hả cười toáng lên, anh một cái trở mình buông Chu Trù ra, nằm bên cạnh Chu Trù ôm bụng cười đến hết cả hơi. Chân mày của anh mái tóc của anh đều theo nụ cười của anh mà run rẩy.

Có lẽ Chu Trù có 0.01 giây thất thần, thế nhưng cậu lập tức đứng dậy kéo quần mình lên.

“Vì sao anh phải làm những chuyện này! Đùa giỡn tôi rất thú vị sao?” Chu Trù hung tợn hỏi.

Anson vẫn nằm trên sàn nhà, ánh mắt anh bình tĩnh lại, tựa như loại càn rỡ phá tan hết thấy mới rồi chưa từng tồn tại.

“Bởi vì em khiến tôi sợ hãi, cho nên tôi cũng phải khiến em sợ hãi, như vậy mới có thể cân bằng tâm lý. Em hỏi tôi cảm thấy đùa giỡn em thú vị không ư? Tôi chỉ có thể nói thứ nhất, tôi không đùa giỡn em. Thứ hai, tôi cảm thấy rất thú vị.”

Chu Trù chỉnh sửa lại quần, đáng tiếc áo trên thân trên đã rách rồi, cậu thà nén chịu ánh mắt hiếu kỳ của mọi người cũng không muốn cùng Anson Lorenzo ở trong cùng một không gian.

“Tôi cần một lời giải thích.” Anson chậm rãi mở miệng.

Chu Trù hơi ngừng, “Giải thích gì?”

“Em đã giải quyết ba tay đâm bocc, tôi không cho rằng đây là thân thủ mà Dean Dương nên có.” Anson chậm rãi ngồi dậy, co chân ngồi trên nền nhìn chăm chú bóng lưng Chu Trù.

“Nếu như tôi giải thích rồi, ngài Lorenzo đây sẽ tin tưởng sao?” Tim Chu Trù đập loạn, Anson hoài nghi cậu rồi. Hoặc là nói bắt đầu từ một lần kia khi Chu Trù cứu Eva anh liền nghi ngờ.

“Giải thích, trước giờ đều là cách thức tự tôi an ủi mà thôi. Cho nên em nói cái gì, tôi đều tin tưởng.”

“Sau cái lần bị nổ thương kia, đặc biệt đi học.”

Chu Trù biết lý do này căn bản nói không xuôi. Một năm thôi, cậu liền có thể nhảy béc mà đoạt mạng sát thủ ám sát Eva, cậu liền có thể đánh bại ba tay đâm bocc chuyên nghiệp kia sao? Chuyện mà bản thân Chu Trù cũng không dám tin tưởng, Anson làm sao có thể tin tưởng chứ.

“Tôi tin em.” Trong thanh âm của Anson có một loại ý vị chắc chắn.

Chu Trù nhếch khóe môi, chậm chậm quay đầu hỏi, “Vì sao?”

“Bởi vì tin tưởng em tôi sẽ tương đối vui vẻ, phải biết rằng tôi cho tới nay sẽ không tự ngược đãi mình.” Anson đứng dậy vẫy vẫy tay với Chu Trù, “Qua đây đi, tôi thay em xử lý vết thương một chút.”

Có thể khiến Anson tự mình xử lý vết thương cho cậu cũng là một loại vinh hạnh.

Anson tìm ra hòm y tế do khách sạn bố trí, ngồi ở trước mặt Chu Trù. Ánh mắt anh rất chuyên chú, dưới ánh sáng chiếu rọi của đèn phòng, có một loại tư thái ôn nhu.

“Chỉ mong vành mắt xinh đẹp của em sẽ không biến hình như vậy.” Anson khe khẽ cười một cái, hơi thở từ mũi anh phả lên rằng môi Chu Trù, Chu Trù theo bản năng muốn trốn tránh loại dịu dàng kiểu này, mà Anson lại giữ chặt mặt cậu, đem băng gạc nhẹ nhàng phủ lên.

“Yên tâm, tôi không kiểm cơm bằng khuôn mặt.” Chu Trù đành phải đem lực chú ý chuyển hướng lên trần nhà.

“Ngay cả nơi tôi thích nhất này cũng bị thương rồi.”

Tầm bông chạm lên chỗ bị thương ở khóe môi Chu Trù, cậu “Sh ——” một tiếng.

Anson bật cười, “Bị người ta đánh bao nhiêu cú như vậy cũng không thấy em hừ một cái, bây giờ ngược lại biết đau rồi.”

Trong lỗ tai vang lên thanh âm của Gwen.

“Bọn tôi đột kích “cung điện dưới lòng đất” của Bộ Cạp Đỏ, gã chạy rồi.”

Chu Trù thở dài một hơi. Hành động lần này tổ chức không đủ nhanh chóng, chính phủ bản địa cũng không dám phối hợp, có kết quả thế này là đã trong dự tính.

“Tắm rửa một cái, đi ngủ một giấc đi.” Anson thu hòm thuốc lại, ra hiệu phía tủ quần áo, “Bên trong có áo ngủ.”

“Tối nay tôi không cần cùng anh ngủ trong cùng một không gian đâu nhỉ?” Chu Trù mở miệng hỏi.

“Hay là em càng thích ngủ trên giường của Bộ Cạp Đỏ hơn?” Anson nhàn nhã hỏi.

“Anh bằng cái gì cho rằng hán vẫn sẽ tìm tôi gây phiền toái?”

“Bằng vào hán là Bộ Cạp Đỏ, không đạt được mục đích quyết không bỏ cuộc. Còn cả điều hán ghét nhất chính là “bị từ chối”. Tôi đoán lấy cá tính của em, không chỉ từ chối hán một lần đâu nhỉ? Cho nên trước

khi hần rời khỏi Mỹ, em cách tôi càng gần càng an toàn.” Khóe môi nhếch lên của Anson khiến Chu Trù có một loại xúc động muốn xé nát ra.

Mở tủ quần áo ra, Chu Trù sững sờ, bất kể là tây trang, sơ mi, trang phục hưu nhân đều sửa soạn ỗn thỏa xếp thành hàng đầy ắp cả tủ quần áo. Mỗi một món đều là tinh phẩm, hơn nữa giá trị không nhỏ. Mà kích cỡ cơ nhiên đều là của Chu Trù. Chu Trù biết cỡ của mình và Anson tuyệt đối không giống nhau. Cậu hồ nghi nhìn về phía Anson, đôi phương mỉm cười, “Tôi vẫn luôn rất có lòng tin khi đo lường bằng mắt, kích cỡ những cái này hẳn rất vừa với em.”

Chu Trù tùy ý lấy một bộ áo ngủ đi vào trong phòng tắm. Khi dòng nước ấm áp từ trên đỉnh đầu trút xuống, tâm tình bình tĩnh vốn miễn cưỡng giả vờ bất chợt thấp thỏm, cậu nắm chặt nắm đấm.

Hòa vào dòng nước, Chu Trù nhỏ giọng nói, “Gwen, Anson Lorenzo đang hoài nghi tôi.”

Trước đó Leslie đã nói qua Anson đã từng lấy DNA của mình đi đối chiếu với DNA của Dean Dương trước đây, là Leslie thay đổi báo cáo kiểm nghiệm. Có lẽ Anson đã từng buông xuống nghi ngờ đối với Chu Trù, trải qua hôm nay, chỉ sợ sự nghi ngờ ấy quay lại, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn lúc trước.

“Trước tiên bảo vệ tốt chính mình, trở về New York. Bọn tôi đã đang thương thảo có nên đình chỉ nhiệm vụ của cậu không.” Gwen trả lời.

Sau khi Chu Trù tắm rửa đơn giản xong thì thay áo ngủ vào đi ra khỏi phòng tắm.

Anson đang đeo một cặp kính ngồi ở cạnh bàn làm việc dùng notebook check hòm thư. Anh nghe thấy tiếng bước chân của Chu Trù liền quay mặt qua, cười nhẹ một tiếng, “Đúng là đáng tiếc, vốn tôi cho rằng có thể nhìn thấy dáng vẻ quần khăn tắm của em. Xem ra em quá có lòng phòng bị với tôi rồi.”

Cũng không đeo một cặp kính giống như người quản lý ngân sách phố Wall hay đeo, Anson lúc này thoát nhìn tri thức và nội liễm khó tả.

31. Chương 31

Chu Trù thủy chung vẫn cảm thấy Anson và Bộ Cặp Đồ là cùng một loại người. Bọn họ điên cuồng phá hủy quy tắc, hưởng thụ mọi thứ trên thế giới này. Khác biệt duy nhất là Bộ Cặp Đồ không chút nào che đậy, mà Anson lại sở trường từng bước từng bước làm tan rã lòng phòng bị của người khác, khi anh ta bất chợt bùng phát liền khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Hiện giờ, Anson có phải đang làm mình buông lỏng hay không?

“Tôi tính đi ngấm mình một cái, hi vọng khi tôi đi ra khỏi phòng tắm em vẫn ở trong căn phòng này.” Anson đứng dậy, để máy tính lại ở trạng thái mở máy, thậm chí hòm thư cũng bảo trì đăng nhập.

“Nếu chán, em có thể xem ti vi hoặc lên mạng xem tin tức.”

“À, cảm ơn.” Chu Trù cũng lười quản Anson có phải lại đang thăm dò mình hay không, cậu trực tiếp ngồi qua, đem hòm thư của Anson thu nhỏ lại sau đó tra tìm tin tức triển lãm thiết kế trang sức ở Ý.

Bỗng nhiên nhớ đến Marin còn đang ở trong khách sạn Prince, Chu Trù vội vã gọi điện qua.

“Alô, Marin, cậu còn ở trong phòng sao?”

“Đúng vậy cậu Dương! Hai hôm nay cậu đi đâu vậy? Tôi tưởng rằng cậu...” Thanh âm của Marin có chút run run.

“Đừng lo lắng! Tôi không định vứt bỏ cậu. Tôi hỏi cậu hai ngày này Bộ Cặp Đồ có đến tìm cậu không?”

“Không có... Hai hôm nay tôi không tìm được cậu nên không dám tùy tiện ra ngoài.”

“Tôi sẽ đặt cho cậu một tấm vé máy bay sáng mai bay đi New York, cậu chuẩn bị tốt hành lý đi.”

“... Cậu ơi, tôi không có hành lý.”

Chu Trù dè mắt mình, sau khi suy nghĩ nửa ngày lại hỏi, “Cậu trên người có tiền mặt chứ?”

“Có.”

“Sau khi đặt xong vé máy bay tôi sẽ gửi số chuyến bay cho cậu, cậu ngày mai trực tiếp bắt xe ra sân bay, không vấn đề chứ?”

“Không hề, cảm ơn cậu!” Thanh âm của Marin thoát nghe đã bình tĩnh hơn nhiều lắm.

Chu Trù dùng máy tính bảng của Anson đặt vé máy bay, sau đó tiếp tục lướt xem tin tức. Chỉ mong hôm nay Bộ Cặp Đỏ sẽ không đi tìm Marin gây phiền phức, chẳng qua lấy tính cách Bộ Cặp Đỏ thì xem ra Marin chính là rác rưởi sau khi già hưởng thụ xong rồi còn thừa lại, già sẽ không tiến hành thu hồi đối với rác rưởi.

Anson ước chừng ở trong phòng tắm một tiếng đồng hồ mới đi ra, quanh hông anh quấn khăn tắm màu trắng, nước trên tóc tí tách nhỏ lên thảm trải sàn. Khi Chu Trù quay đầu trông thấy anh, trong lòng một phen sững sốt. Anson so với lúc mặc tây trang thoát nhìn còn cường tráng hơn, cơ bắp không kien mỹ như độ cong khoa trương của minh tinh, thế nhưng Chu Trù không chút hoài nghi sức bộc phát của chúng, mỗi một tác đều nổi lên dự cảm nguy hiểm.

Ngón tay Chu Trù thoáng run một cái. Cậu thừa nhận một khắc ấy bản thân đang cân nhắc có thực sự nên ở cùng một phòng với cái tên này không.

“Em rất mê muội với thân thể của tôi sao?” Anson cười lên, sức hấp dẫn thành thực mà tự tin tập kích tới, ngay đến cả tóc dính trên trán anh cũng có đủ ý vị mê hoặc như vậy.

“Tôi rất ngưỡng mộ. Huấn luyện viên thể hình của anh nhất định cực kỳ chuyên nghiệp.”

Anson đi đến trước mặt Chu Trù, chậm rãi ngồi lên góc bàn, tựa hồ là cố ý để Chu Trù nhìn anh rõ ràng hơn.

Cặp chân anh thon dài, loại mỹ cảm của độ mạnh và độ cong bổ sung cho nhau ấy khiến Chu Trù bắt đầu ghen tị.

“Tôi không có huấn luyện viên thể hình. Thế nhưng tôi có rất nhiều người bồi luyện các loại kỹ xảo đấu vật.”

Chu Trù nhếch nhếch khóe môi.

“Khuya lắm rồi, chúng ta nên ngủ thôi.” Anson không chút để ý mà cởi khăn tắm ra, nằm vào trong chăn.

Chu Trù muốn hỏi tên này đêm nay có phải xác định muốn ngủ trần hay không, lời đến bên miệng cậu vẫn là lựa chọn trầm mặc. Có lẽ Anson đang đợi Chu Trù hỏi ra, mà lời anh ta dùng để đáp lại tuyệt đối không phải điều Chu Trù muốn nghe.

Đèn trong phòng đã tắt, Chu Trù nằm nghiêng ở mé phải giường, cậu ngày trước rất am hiểu ẩn núp, có một lần khi ở trên nóc nhà làm nhiệm vụ giám thị, ánh nắng không chút che chắn chiếu lên người cậu, nhiệt độ trung bình hôm đó là 38 độ C, cậu nằm sấp ở chỗ đó từ trong kính ngắm của súng nhìn mục tiêu của mình kéo dài đến hai mươi tiếng đồng hồ không hề nhúc nhích. Cho nên bây giờ nằm trên chiếc giường này bảo trì trấn định đối với cậu mà nói chỉ là chút chuyện vặt.

“Dean, em đã từng yêu ai chưa?” Anson hỏi.

Chu Trù lựa chọn trầm mặc.

“Dean, tôi biết ngủ bên cạnh tôi với em mà nói là một loại giày vò, nhưng tán gẫu có thể khiến thời gian trôi qua nhanh hơn một chút.” Trong bóng tối, thanh âm của Anson trở nên du dương, thậm chí có một loại ảo giác như đang xoa dịu.

Chu Trù biết nếu mình không nói chuyện, Anson sẽ không bỏ qua.

“Có.”

“Loại cảm giác ấy là thế nào? Đừng hiểu lầm, tôi trước giờ chưa từng yêu qua người nào cả, tôi không thể hiểu được loại cảm giác đó.”

“Thời gian trở nên thật phong phú.”

“Phong phú thế nào?” Ngờ khí của anh trầm xuống mà lại hiều kỳ.

“Thời gian của tôi không phải dùng để cùng cô ấy bên nhau, mà là dùng để nhớ về cô ấy.”

“Thoạt nghe như em cũng không thuộc về chính mình nữa. Khi không cách nào khống chế bản thân, em sẽ không cảm thấy khủng bố sao?”

“Không đâu, bởi vì tôi cam nguyện chịu đựng.” Chu Trù trở mình quay lưng về phía Anson, cậu hi vọng đối phương có thể ngừng nói chuyện.

“Về sau thế nào, bọn em ra sao?”

Chu Trù ngáp ngừng, trong đầu lục lọi tư liệu của Dean Dương, nhớ đến người con gái đầu tiên hẹn hò với cậu ta.

“Cha cô ấy... là một con ma men, có một lần vừa uống rượu vừa hút thuốc, đem căn phòng đốt cháy. Thế lửa cháy rất nhanh, cô ấy chết trong vụ hỏa hoạn đó.”

Thế nhưng điều xuất hiện trong đầu Chu Trù lại là một lần mình đi làm nhiệm vụ, xe của cậu và cô ấy từ trên cầu lao ra ngoài, rơi vào trong nước biển. Chu Trù đập vỡ kính cửa sổ xe thoát được ra, cô ấy bị thương, bị kẹt ở trên chỗ ngồi. Chu Trù muốn cứu cô, thế nhưng cô lại liều mạng đẩy cậu đi. Bởi vì cô biết không có khả năng... cho nên lựa chọn muốn cậu sống tiếp.

Thời gian có thể xóa mờ tất cả, Chu Trù đã không nhớ được gương mặt của cô nữa rồi, thậm chí về phần cảm giác tim đau muốn vỡ kia cũng không nhớ được nữa...

“Tôi rất tiếc.” Anson nhẹ giọng nói.

“Không sao. Cô ấy là ngạt thở mà chết. Di thể của cô ấy cũng không khó nhìn. Tôi đã tham gia tang lễ của cô ấy... Chỉ ít cô ấy ở trong lòng tôi mãi luôn rất xinh đẹp.” Chu Trù nhắm mắt.

Trước mắt là nụ cười mỉa mai của cô ấy với cậu. Cậu cho rằng bản thân đã quên rồi, hóa ra không phải.

“Tôi rất tiếc.” Anson sát lại về phía Chu Trù, vươn cánh tay đang muốn ôm vòng lấy cậu.

“Đừng đụng vào tôi.” Chu Trù lạnh lùng cắt lời, “Tôi không phải phụ nữ yếu đuối, anh không cần mở rộng vòng tay đến an ủi tôi. Hơn nữa đó là chuyện rất lâu về trước rồi.”

Anson ha hả cười ra tiếng, bầu không khí thương cảm kia thoáng chốc biến mất không còn.

“Dean, trên đời này thứ có thể dùng tiền mua được đều không phải xa xỉ phẩm chân chính, bởi vì chúng đều có thể đạt được. Thế nhưng tình yêu lại không phải thứ trả giá bằng tiền tài hoặc tình lực liền có thể có kết cục hoàn mỹ. Nó mới là xa xỉ phẩm chân chính.”

“Anh muốn có sao?” Chu Trù tùy ý hỏi.

“Tôi không biết. Có lẽ đợi tôi sau một lần thật thật thương tâm, tôi liền càng có thể xác định tôi không cần thứ ấy.”

“Anson, anh nhầm rồi. Tình yêu thường thường là sau khi anh nén lại thương tâm phát hiện anh càng muốn đạt được hơn bất cứ một thứ gì trên đời này. Tôi buồn ngủ rồi.”

Chu Trù kết thúc cuộc trò chuyện không có ý nghĩa này. Bởi vì tâm sự với Anson là chuyện ngu xuẩn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Richard lái xe đưa Chu Trù cùng Anson đến sân bay.

Bên trong cả cái khoang VIP trừ ba người họ cứ nhiên chẳng còn người nào khác nữa.

Sau khi máy bay tiến vào trạng thái bình ổn, Anson đang lật xem tạp chí bất chợt mở miệng, “Em biết ba cổ đông lớn bí ẩn phía sau Massive không?”

Chu Trù trong lòng sững sốt, cả mặt biểu tình nhàm chán, “Ồ, vậy sao? Bọn họ thích mua trang sức không?”

“Bọ Cạp Đỏ hẳn chính là một trong số đó.”

Anson thỉnh linh cứ như vậy thả xuống một quả bom, khiến Chu Trù cứng ngắc ở nơi đó.

Nếu như Bọ Cạp Đỏ thực sự là một trong ba cổ đông lớn bí ẩn của Massive, vậy thì hai người còn lại sợ rằng lai lịch sẽ càng thêm kinh khủng. Chu Trù đột nhiên nghĩ, Interpol muốn nhổ bật gốc rễ của gia tộc Lorenzo vào hiện tại mà nói đã không còn khả năng rồi, chỉ là không biết thế lực đằng sau của Massive so với gia tộc Lorenzo, rốt cuộc ai hơn một bậc?

Máy bay bất chợt mãnh liệt tròn trành. Vừa vặn cô tiếp viên hàng không đi giày cao gót đẩy xe đẩy đi qua loạng choạng một cái ngã về phía Chu Trù, được cậu nhanh chóng vươn tay đỡ được.

“Cảm ơn ngài!” Cô tiếp viên hàng không lộ ra nụ cười cảm kích.

“Tình yêu ơi, thật có lỗi. Em ấy đã là của tôi rồi.” Anson nắm tay Chu Trù, nhẹ nhàng hôn một cái bên môi.

Chu Trù trừng mắt với Anson, mà cô tiếp viên kia lại lộ ra nụ cười tiếc nuối.

“Xin lỗi, tôi không phải là ý đó.”

Sau khi cô rời đi, Chu Trù nhướn đuôi mày nói, “Trò đùa vừa rồi thực chẳng thú vị.”

“Nhưng mà tôi biết cô tiếp viên kia có ý với em.” Anson mỉm cười một cái.

“Mỗi một cô gái không cẩn thận ngã vào lòng tôi đều có ý với tôi cả.” Chu Trù chẳng hề gì bưng cà phê lên nhấm nháp.

“Cũng không phải mỗi một cô gái ngã vào lòng em đều sẽ cởi ba cúc áo trên, lộ ra ren của đồ lót.” Anson dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói cho cậu.

Chu Trù suýt chút nữa bị sặc, cậu thực sự không chú ý đến nội dung mà Anson nói đến.

Sau khi xuống máy bay, Anson tự mình đưa Chu Trù về dinh thự Dương thị.

Trước khi Lister chưa giải trừ nhiệm vụ của cậu, cậu vẫn như cũ phải tiếp tục đóng cái vai diễn Dean Dương này.

Khi cậu đến cao ốc Dương Thị, nhân viên lễ tân liền nói cho cậu Marin đang đợi trong phòng làm việc của cậu.

Chu Trù đẩy cửa đi vào, Marin liền đứng dậy, trên mặt là biểu tình mong đợi và thấp thỏm.

“Đến rồi à, từ hôm nay trở đi cậu cứ đi làm ở đây.”

Lúc này, thư ký tiến vào mang một xấp lớn bản thiết kế để lên bàn cậu.

Chu Trù vỗ vỗ xấp bản thiết kế, rất nghiêm túc nói, “Đừng thấy những thứ này cứ chất đống trên bàn tôi kiểu này, kỳ thực chúng đều là bí mật thương mại. Một bộ phận trong số chúng có khả năng sẽ trở thành thiết kế chủ đạo của trang sức trong tháng này của Dương Thị.”

“Đã hiểu.” Marin gật gật đầu.

“Bắt đầu từ hôm nay, cậu chính là trợ lý đặc biệt của tôi. Giao cho cậu nhiệm vụ đầu tiên đây, lựa ra ba mẫu thiết kế cậu cảm thấy đẹp nhất trong số đó, sau đó đánh một phần báo cáo cho tôi, giải thích nguyên nhân cậu lựa chọn chúng.”

Marin dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Chu Trù, nhiệm vụ này đối với tập đoàn như Dương Thị mà nói là cực kỳ trọng yếu, làm sao có thể giao cho một trợ lý như cậu giải quyết chứ?

“Thế nào, cậu không làm được?” Chu Trù nhếch đuôi mày.

“Không! Tôi đi ngay đây!”

Lúc này, người ở nơi tiếp khách dưới lầu nói có người đưa cậu một cái bọc, sau khi bảo vệ kiểm tra phát hiện cư nhiên là một cây súng hơi dùng bắn đĩa bay.

Chu Trù hơi hơi ngẩn ra, gọi bảo vệ đưa lên.

Trong hộp còn để một tấm card: Mong đợi hội hợp cùng em.

Chu Trù vỗ vỗ gáy, xem ra từ sau khi thân thủ của mình bại lộ, Anson thậm chí bắt đầu hoài nghi năng lực bắn súng của mình rồi. Có lẽ nhiệm vụ nằm vùng này của cậu thực sự phải tuyên cáo kết thúc.

Leslie đến trước cửa văn phòng của Chu Trù, ánh mắt lướt qua Marin ngồi trên vị trí trợ lý ở ngoài văn phòng, sau đó mới gõ cửa phòng Chu Trù.

Chu Trù trông thấy Leslie, ngẩng đầu lên trên môi là ý cười thật đậm, “Tôi thực lòng cảm thấy bản thân còn sống là một chuyện rất may mắn.”

“Còn đau sao?” Leslie dụng cầm ra hiệu vết thương trên mặt Chu Trù, tuy rằng cậu tuyên bố với bên ngoài là bị dụng thương.

“Tôi đang nghĩ, nếu như các tay đâm bocc của Bộ Cạp Đỏ mà có thân thủ kiểu như anh, tôi có phải đã chết rồi hay không?”

“Tôi xin lỗi.”

Chu Trù ngẩn người, cậu lần đầu tiên nghe được Leslie nói “xin lỗi”.

“Vì sao? Chuyện này không liên quan đến anh...”

“Liên quan đến Marin Homan, cậu ta là bạn cùng trường thời đại học của cậu.” (bug nè

“Tin tức của anh đến nhanh thật, không hổ là chủ quản bộ phận thông tin của Dương Thị.”

“Thế nhưng cậu ta cũng đã ở bên người Bộ Cạp Đỏ hai tháng rồi.”

Chu Trù nhìn Leslie, suy ngẫm ý tứ trong ngôn từ của hắn.

“Ý của tôi chính là, hai tháng này cậu ta cũng không chết, không biết là do vận may của cậu ta hay là do năng lực của cậu ta nữa.”

32. Chương 32

Trước khi rời khỏi phòng làm việc, Chu Trù nhận được một cuộc điện thoại đến từ Eva.

“Dean thân ái, tôi dụng phải một chuyện phiền não rồi.” Thanh âm của Eva có mấy phần ý vị làm nũng, nhưng Chu Trù hiểu giữa cậu và cô cũng chẳng hề có bất cứ ái muội gì.

“Ồ, nói ra nghe xem nào.”

Nếu không phải có cuộc gọi kia của Eva, Chu Trù và Anson chỉ sợ sẽ không dễ dàng rời khỏi “cung điện” của Bộ Cạp Đỏ như vậy. Bản thân coi Eva là bạn bè, mà Eva cũng cho cậu hồi đáp tương ứng.

Giữa bọn họ cũng không chỉ đơn giản là ai đã cứu ai, ai phải trả ai một phần nhân tình như vậy.

“Tôi đang chọn giày nhảy để khiêu vũ cùng cậu. Nhưng mà chúng đều quá xinh đẹp, tôi không biết chọn đôi nào mới tốt...”

Chu Trù không tự giác bật cười lên.

“Cô đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

Chu Trù lại cười, “Đừng bảo với tôi cô mua một đồng giày nhảy về nhà, không biết xỏ đôi nào mới hợp nhé.”

“Cậu đoán đúng rồi. Nguyên ý cùng tôi chọn một đôi giày nhảy, sau đó khiêu vũ một điệu tango không?”

“Không vấn đề.”

Chu Trù lái xe tới biệt thự của Eva.

Khi cậu được vệ sĩ áo đen đưa vào phòng khách, không tránh khỏi phải sửng sốt.

Eva đứng ở trung tâm của hơn trăm đôi giày nhảy, như là một vị nữ hoàng cao ngạo. Màu sắc rực rỡ khác nhau, kim cương màu tô điểm, ở dưới ánh đèn lấp lánh giống như các vì sao.

Chu Trù phát ra một tiếng kinh thán, Eva xoay người trông thấy Chu Trù thì lộ ra một nụ cười nhẹ, dẫn lên những khe hở trong đám giày cùng cậu ôm xâ giao.

“Mau giúp tôi đi! Dean! Tôi thực sự không biết chọn đôi nào mới được.”

“Nếu là giày nhảy, ngoại trừ đẹp ra thì quan trọng nhất chính là thoải mái. Cô có thể xỏ chúng lên chân cùng tôi nhảy một điệu thử xem, xem xem đôi nào hợp với cô nhất.”

“Vậy tôi đây chẳng phải phải dành thời gian cả đời để khiêu vũ ư?” Eva lộ ra nụ cười ngây thơ.

Chu Trù cầm tay cô lên chậm rãi xoay một vòng.

“Vì sao cô không đổi sang một cách nói khác —— Cô phải dùng thời gian cả một đời cùng tôi nắm tay.”

Eva hơi hơi sững sờ, “Đây là một câu bùi tai nhất tôi từng được nghe trong đời đấy.”

Chu Trù ôm Eva, chuyển bước giữa khe hở của những đôi giày, tất cả chậm rãi như muốn dừng hết lại.

Eva đồng đưa theo Chu Trù, cô tỉ mỉ phác họa ngũ quan của Chu Trù, tựa đầu mình lên bả vai cậu.

“Cậu nói với tôi, tango kỳ thực cũng là một loại ngôn ngữ.”

“Ừm hm.” Chu Trù đáp tiếng.

“Tôi rất thích loại ngôn ngữ này, bởi vì chúng thật giàu tình cảm.”

Chu Trù biết Eva gọi mình đến, tuyệt đối không phải là chọn một đôi giày nhảy hay là khiêu vũ một điệu đơn giản như vậy.

“Dean, tôi hi vọng mỗi khi tôi muốn khiêu vũ đều có thể tìm đến cậu.”

“Tôi cũng hi vọng thế.”

“Thế nhưng tôi một chút cũng không muốn cậu tiến vào trong thế giới của tôi. Bởi vì cậu tiến vào rồi, liền khó mà rút ra. Bất kể cậu muốn rời khỏi thế giới này bao nhiêu, tất cả những gì đã qua sẽ giống như cơn ác mộng bám theo cậu.” Eva phủ bên tai Chu Trù, tư thái ẩn tình khêu gợi đến thế, “Cung ơi, cho nên mặc kệ là Bộ Cặp Đỏ cũng được, Anson cũng thế, thậm chí là tôi... hãy cách xa một chút. Cứ như ngày trước vậy, cậu có thể đứng ngoài xem, nhưng tuyệt đối không thể hãm sâu vào trong đó.”

“Tôi biết chứ.” Chu Trù dắt cô xoay người một cái, lại nhẹ nhàng kéo về lại lòng mình.

Bất kể Eva đã từng trải qua cái gì, hoặc là Interpol xác định vị trí thế nào cho cô, Chu Trù biết, người phụ nữ này ở trước mặt mình luôn có một mặt chân thành vào đơn thuần nhất.

Sáng sớm hôm sau về đến phòng làm việc, Chu Trù liền thấy trên bàn bày mấy phần bản mẫu thiết kế, còn cả một phần báo cáo. Xem ra hiệu suất làm việc của Marin thực sự rất nhanh, Chu Trù cầm lên lật xem lộ ra nụ cười mỉm hài lòng. Hội nghị buổi sáng liên quan đến thiết kế trang sức tháng này, Chu Trù dị thường ung dung. Cậu trong lòng cảm thấy nên tăng lương cho Marin.

Sau buổi họp, Leila cười sòng vai đi cùng Chu Trù.

“Cậu có trợ lý mới rồi, hơn nữa lại rất hợp nhãn.”

“Cần tôi giới thiệu cho các cô làm quen không? Có lẽ các cô có thể cùng nhau đi uống tách cà phê.” Chu Trù biết Leila sợ rằng sắp làm hại cậu rồi.

“Tôi chỉ là đang nghĩ cậu có phải không cần người trợ lý là tôi đây nữa rồi hay không.”

Chu Trù hiểu ý của Leila, lần trước đi sòng bạc Reid Chu Trù cũng không muốn Leila đi cùng, cũng khiến cho sau khi Chu Trù gặp phải Bộ Cặp Đỏ bên cạnh không có người tiếp ứng thích hợp dẫn tới hành động tổ chức không có hiệu quả.

“Cô vĩnh viễn không thể thay thế.”

“Tôi cũng cho là vậy. Tối nay thị trưởng và phu nhân thị trưởng mời cậu cùng dùng bữa tối, tôi nghĩ cậu cần tôi làm partner.” Leila mỉm cười rồi đi.

Thị trưởng sau khi trải qua một cuộc tranh cử liên tục giữ chức vị, một tuần sau là dạ tiệc chúc mừng của ông ta, mà Dương Thị lại đảm nhiệm thiết kế trang sức cho phu nhân thị trưởng tối hôm đó.

Tuy rằng cũng không phải dạ tiệc chính thức nhưng Leila vẫn dày công sửa soạn một phen. Thị trưởng đặt bữa tối ở tầng cao nhất khách sạn W, như Chu Trù sở liệu, William Goodwin cũng là vị khách được mời của bữa cơm tối nay. Tập đoàn tài chính đứng sau lưng Massive chính là lực lượng được chọn phía sau thị trưởng.

William bày ra nụ cười thành thực mê người với Chu Trù, có khi Chu Trù cảm thấy gã không nên làm một thương nhân, mà càng thích hợp làm một chính khách hơn. Bảo đảm một khắc kia khi nụ cười của gã xuất hiện trên poster, tất cả công dân nữ đều sẽ bỏ phiếu cho gã.

“Lâu rồi không gặp, Dean.”

“Phong thái anh vẫn như xưa.” Chu Trù vẫn chưa nhận được mệnh lệnh chấm dứt nhiệm vụ, tiếp xúc William Goodwin để chiếm được tin tức của Massive vẫn là phạm vi chức trách của cậu.

Bầu không khí của bữa tối rất tốt, thị trưởng cùng William đàm luận rất vui, lại thêm phẩm vị của Chu Trù cùng phu nhân thị trưởng giống nhau nên rất có tiếng nói chung. Khi bữa cơm tối sắp kết thúc, thị trưởng nhận một cuộc điện thoại rồi cùng phu nhân tiến hành rời đi. Trước bàn ăn chỉ còn lại Chu Trù, Leila và cả William. Leila hiểu nếu mình ở đây, William và Chu Trù không thể nào giao lưu thực chất được, vì vậy cô kiếm cớ đi vào phòng rửa tay.

William lưng tựa vào lưng ghế, khoanh tay một bộ tư thái nhàn nhã, “Tôi nghe nói cậu ở trong sòng bạc Reid ở Las Vegas, đụng mặt với Bọ Cạp Đỏ.”

“Đúng vậy, anh ta mời tôi chơi bài.”

“Sợ rằng không chỉ là chơi bài đâu nhỉ?” William khẽ cười một tiếng, “Cậu có thể sống trở lại New York xác thực ngoài dự liệu của tôi. Nghe nói Anson và Eva hai người đồng thời đòi người với Bọ Cạp Đỏ, tôi không thể không nói bản thân mình đã xem nhẹ sức ảnh hưởng của cậu rồi.”

Tin tức của William cư nhiên đến nhanh như vậy.

“Đúng vậy, chẳng qua tôi rất rõ ràng, lần sau tôi sẽ không may mắn như vậy nữa.”

“Quả thế. Bởi vì nếu như cậu lần nữa gặp được Bọ Cạp Đỏ, cái đuôi có độc của anh ta nhất định sẽ hung hăng đâm chết cậu.” Câu nói này của William, thực sự nghe không ra vui đùa hay là nghiêm túc.

Leila từ trong phòng rửa tay chậm rãi đi ra, ba người cùng nhau tiến vào thang máy.

Từ tầng cao nhất của khách sạn W đi xuống tầng một, thời gian cần thiết không ngắn.

Chỉ là khi đến tầng hai mươi hơn, thang máy bỗng nhiên dừng lại, ánh đèn nhấp nháy mất tối đi.

“Có chuyện gì vậy!” Chu Trù móc điện thoại ra chiếu sáng, William cầm máy liên lạc lên.

“Là sự cố thang máy, bọn họ đang phái người tới sửa chữa.”

Leila bất đắc dĩ cười, tựa vào tường nói, “Chuyện này thực giống cảnh tượng trong phim kinh dị.”

“Đoán xem nào, ai trong chúng ta sẽ chết.” Chu Trù cũng bắt đầu đùa cợt.

“Hai người các cậu thật nhàm chán.” William bất đắc dĩ nói.

Thế nhưng bọn họ cứ như vậy chờ đợi đằng đằng cả nửa tiếng đồng hồ. Sự cố đang được loại bỏ, không thể đưa bọn họ xuống nhanh như vậy được.

“Tôi cảm thấy thật nóng.” Hệ thống thông gió trong thang máy đã ngừng, vấy dài của Leila mồ hôi thấm dần ở trên lưng.

“Cô có thể cởi sạch, dù sao bọn tôi cũng không nhìn thấy.” Chu Trù cười pha trò, thế nhưng lại chẳng ai cười ra.

Lại là mười phút trôi qua, sự cố vẫn chưa được giải quyết. William vẫn luôn yêu cầu bọn họ cạy cửa thang máy ra để họ đi lên, thế nhưng cửa thang máy vừa vặn ở ‘lầu đài trên không’ của tầng hai mươi bảy, không cách nào phá mở thang máy.

“Tôi nghĩ cần một chút không khí trong lành.”

William luôn luôn trầm ổn, trong thanh âm của hắn thế mà lại lộ ra sự nôn nóng.

“Làm sao vậy? Anh không thoải mái?” Chu Trù tiến lên vỗ hắn một cái, lúc này mới phát hiện đằng sau bộ tây trang đều đã ướt hết rồi.

“Cơ thể tôi cũng không khỏe mạnh như thoát nhìn thế đâu.” William nửa mang tự giễu nói, “Tôi bị hen suyễn.”

Chu Trù ngừng một chút, William thoát nhìn rất kien trang, không nghĩ đến vậy mà lại bị hen suyễn.

“Leila, cô giẫm lên tôi đi lên trên, xem xem có thể xốc phần đỉnh thang máy ra được hay không, chúng ta cần một chút không khí trong lành.” Chu Trù một gối quỳ xuống đất.

Leila cởi giày cao gót ra, giẫm lên đùi Chu Trù bước lên vai cậu. Buồng thang máy của khách sạn W còn cao hơn của khách sạn thông thường, Leila phải ngồi trên vai Chu Trù mới có thể chạm tới nóc thang máy.

“Thế nào, có thể mở ra không?” Chu Trù hỏi.

“Cho chút ánh sáng.”

William dùng di động của mình chiếu sáng cho cô. Leila lấy chìa khóa trong túi ra, vặn ốc của tấm chắn nóc thang máy ra, sau đó xốc tấm chắn lên.

Không khí thanh mát tràn vào.

Chu Trù túm lấy cánh tay của Leila, dùng sức khéo léo đem cô thả xuống đất.

William tựa vào tường nhắm mắt hít thở.

“Tôi biết anh là người bận rộn, thế nhưng phải nhớ đi kiểm tra sức khỏe đúng hạn.” Chu Trù cười khẽ một tiếng.

Bọn họ bị nhốt tròn hai tiếng đồng hồ, thang máy mới khôi phục vận hành bình thường.

Làm CEO của Massive, William cực kỳ có ý kiến với việc này, hắn yêu cầu chủ quản vận hành tự mình từ chức.

Xác thực, khách khứa lai vãng khách sạn W không giàu thì cũng cao quý, thang máy không ngừng xảy ra vấn đề, sau khi xảy ra vấn đề thế mà phải hai tiếng mới có thể giải quyết, nếu như là Chu Trù thì cũng sẽ làm chuyện tương tự William.

Người trông cửa đem xe của Chu Trù đậu ở cửa, William tự mình tiễn bọn họ rời đi. Nhìn chiếc xe của Chu Trù lái về đằng xa, trên mặt William lộ ra biểu tình tâm tối thâm trầm.

Hắn lần nữa đi trên chiếc thang máy đó trở về căn phòng trong khách sạn của hắn, móc di động ra gọi một cuộc điện thoại.

“Hey, anh Lorenzo, hôm nay anh biết tôi cùng ai dùng chung bữa tối không?”

Đầu kia điện thoại truyền tới nhạc khúc của Bach, thanh âm của Anson theo đó vang lên.

“Không phải cùng với thị trưởng sao? À, phải rồi, còn cả Dean nữa.”

“Tôi đã đoán được anh sẽ theo dõi mỗi lời nói mỗi hành động của cậu ấy. Bữa tối hôm nay không tôi, chỉ là sau khi kết thúc phát sinh chút ngoài ý muốn.”

“Vậy sao?” Thanh âm của Anson nghe không ra hỉ lạc, anh như cũ bảo trì tư thế ngửa đầu ngồi trên sofa, nhắm hai mắt, ngón tay hòa theo âm nhạc nhẹ nhàng gõ đệm sofa.

“Bọn tôi bị nhốt trong thang máy, tôi có chút không thoải mái cần chút không khí trong lành, mà Dean và Leila giúp tôi phá nóc thang máy ra.”

“Anh nên cảm ơn bọn họ.”

“Đúng a, bọn họ ăn ý giống hệt như đặc công hoặc lính đánh thuê thường xuyên đi làm nhiệm vụ vậy.”

Ngón tay Anson chọc một cái, sau đó bật cười, “Anh sẽ không phải là không biết Leila vốn chính là Dương Cẩm mời đến làm vệ sĩ cho Dean chứ.”

“Ồ, là vậy à, tôi đột nhiên hâm mộ Dean đấy. Vệ sĩ của cậu ấy là một người phụ nữ có sức hấp dẫn, chẳng giống những người cả ngày cứ mặc tây trang đen bên cạnh người khác, khiến người ta không phân biệt rõ được bọn họ rốt cuộc là vệ sĩ hay là xã hội đen.”

Anson nhếch khóe môi, “Có cần tôi tặng anh mấy nữ vệ sĩ không?”

“Cảm ơn, tôi sợ mình sẽ chẳng còn mạng.”

Điện thoại gác máy, Anson ngoắc ngoắc tay với Richard.

“Thay tôi hẹn Dean cuối tuần này đến trường bắn.”

“Thứ cho tôi nói thẳng, cậu Dương hình như không thích ngài lắm.”

“Tôi tin anh có một vạn loại phương pháp có thể khiến Dean đến chỗ hẹn.” Anson tiếp tục khép mắt hưởng thụ âm nhạc.

33. Chương 33

“Marin, cuối tuần này chuẩn bị hành lý cùng tôi đi Sri Lanka một chuyến.” Chu Trù nói với Marin đang đầy vẻ chuyên chú chỉnh lý văn kiện.

Marin ngẩng đầu lên biểu tình có chút kinh ngạc, ngay sau đó lộ ra nét cười rạng rỡ, “Vâng, cậu Dương.”

Sri Lanka sản xuất nhiều đá quý, mà Dương Thị ở bên đó có một công ty con. Chu Trù muốn đưa Marin đến Sri Lanka là một loại khẳng định đối với cậu ta.

“Marin, tiền lương tháng này có thể dự chi cho cậu, hãy vui vẻ thư giãn một chút. Cơ mà cậu cũng phải bồi tôi cẩn thận tuyển chọn đá quý dạng thô của quý này.” Chu Trù nửa đùa nửa nói.

“Đương nhiên!” Marin đầy vẻ chờ mong.

Sáng sớm thứ bảy, Chu Trù chờ Marin ở sân bay quốc tế, mãi đến khi thời gian lên máy bay đã sắp qua, Marin cũng không xuất hiện. Chu Trù gọi vô số cuộc điện thoại cho cậu ta đều bị chuyển sang hộp thư thoại. Ngay vào lúc cửa lên máy bay đóng lại, Marin rốt cuộc gọi một cuộc điện thoại.

“Cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Chu Trù không đợi Marin lên tiếng liền mở miệng truy hỏi.

“Cậu Dương, tôi là Richard.”

“Richard?” Chu Trù nhíu đầu mày, “Điện thoại của Marin sao lại là anh nghe máy?”

“Bởi vì cậu ấy đang cùng uống trà với ngài Lorenzo.”

“Cái gì —— Cậu ấy sao lại ở cùng một chỗ với Anson?” Chu Trù thoáng sửng sốt, rất rõ ràng Marin không phải là cố ý không đến sân bay đúng giờ, tuyệt đối là bị Anson ép buộc rồi.

Cái tên khốn đó!

“Bởi vì ngài Lorenzo muốn mời cậu Dương cùng nhau đến câu lạc bộ bắn súng chơi bắn đĩa bay, ngài ấy lo cậu không chịu đến chỗ hẹn, cho nên mời cậu Marin Homan đến trước.”

Chu Trù ấn lồng mày của mình, sau khi im lặng mấy giây thì lần nữa mở miệng, “Cho nên nói các anh bắt Marin đi là vì để tôi đến cái câu lạc bộ bắn súng phân chó kia gặp Anson?”

“Vâng.” Hồi đáp của Richard khiến Chu Trù muốn phát điên.

“Các anh bây giờ đang ở câu lạc bộ bắn súng nào?”

“Địa chỉ đã gửi đến di động của cậu.”

“Tôi lập tức đến ngay!” Chu Trù cúp máy liền xách hành lý bước nhanh rời khỏi đại sảnh sân bay.

Marin đang đối diện với Anson lộ vẻ cực kỳ căng thẳng, nước trà trước mặt cậu một ngụm cũng chưa hề uống.

“Dean rất quan tâm cậu.” Anson hai tay đan vào nhau để trên đầu gối.

“Bởi vì... cậu Dương là một người tốt.”

“Ồ. Cơ mà người tốt luôn không sống lâu. Bởi vì họ quá mềm lòng cũng quá dễ tin người khác.”

“Xin ngài đừng làm hại cậu Dương!” Marin cầu xin, hai tay ấn trên bàn, hai vệ sĩ áo đen phía sau cậu gắt gao ấn cậu về chỗ ngồi.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm hại cậu ấy.” Anson cười lên, anh có một khuôn mặt cực kỳ mỹ cảm khiến người ta lác mắt, đồng thời cũng toát ra khí tức nguy hiểm, “Nói về cậu đi. Tôi rất hiếu kỳ cậu có ma lực kiểu gì có thể khiến Dean giữ cậu – món quà từ Bộ Cặp Đỏ giữ ở bên người? Ngoại trừ sự lương thiện của cậu ấy.”

“... Tôi rất thích trang sức... Có lẽ cậu Dương đã phát hiện ra điểm này, nguyện ý cho tôi cơ hội...” Marin không ngừng cân nhắc dùng từ, chỉ sợ mang đến bất cứ phiền phức gì cho Chu Trù.

“À ——” Anson kéo dài giọng, “Tôi ban nãy đã chú ý được rồi, cậu có ngón tay cực kỳ xinh đẹp. Ngón tay của cậu bất kể là bộ dáng đeo nhẫn hay là cầm bút chì than nhất định đều vô cùng ưu nhã.”

Marin nuốt nước bọt, không biết có nên đáp lời Anson hay không.

Mấy chục phút sau, Chu Trù cách đó không xa nhanh chân chạy tới, trong đôi mắt là cơn giận rõ ràng.

Anson nhìn nhìn đồng hồ, “Từ sân bay tới chỗ này thông thường lái xe mất bao lâu?”

“Xấp xỉ một tiếng.” Richard trả lời.

“Cậu ấy chỉ dùng bốn mươi phút.” Anson hòa ái mà mỉm cười với Marin, “Xem ra cậu ấy thực sự lo lắng cho cậu.”

Đem hành lý trên vai rầm một cái đập về phía khuôn mặt Anson, Chu Trù đứng trước mặt Anson, bày ra một nụ cười công thức hóa.

“Ngài Lorenzo, tôi đã đến rồi, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Mời ngồi.” Anson nhẹ nhàng đem túi hành lý giao cho vệ sĩ ở một bên, không bận tâm mà ngoắc ngoắc ngón tay, liền có người bày ghế dựa tới, rót trà cho Chu Trù.

Đối diện với Anson mà biểu hiện càng nóng vội, thì càng có khả năng bị anh ta đùa giỡn trong lòng bàn tay. Chu Trù thâm tự bình ổn xúc động muốn bắn Anson thành tổ ong vò vẽ dưới đáy lòng, may mà Marin không sao.

“Em không cảm thấy phong cảnh bãi bắn súng ngoài trời không tệ sao?” Nụ cười của Anson ôn hòa, tư thái nhàn nhã tựa như phim truyền hình nước Anh thế kỷ 19.

Đúng vậy, nơi này có cỏ, có triền núi và cả cây cối.

Chu Trù nhấp một ngụm trà, không nói chuyện.

“Dean, súng hơi tôi tặng em hình như em vẫn chưa có cơ hội sử dụng. Hôm nay cứ thoải mái dùng thử xem thế nào?”

Lời nói của Anson vừa dứt, một tên vệ sĩ cư nhiên lấy cây súng hơi Chu Trù tiện tay quăng trong xó nào đó ở văn phòng ra. Dưới sự giám thị của Leslie, bọn họ cư nhiên còn có thể ra vào tự nhiên ở Dương Thị.

Chu Trù nuốt nước bọt, Anson Lorenzo cứ như hình với bóng trong cuộc sống của cậu.

“Nếu như ngài muốn hẹn tôi đi bắn súng kỳ thật có thể nói với tôi sớm một chút, không cần đột nhiên như vậy. Tôi vốn tính đưa Marin đi Sri Lanka.”

“Nếu tôi hẹn em sớm hơn, em nhất định sẽ có rất nhiều lý do để từ chối.” Anson không để tâm mà cười một cái, một tên vệ sĩ áo đen phía sau móc súng ngắn ra, nòng súng trực tiếp dí lên huyệt thái dương của Marin.

Marin toàn thân chấn động, cứng người ở nơi đó ngay cả hít thở cũng ngừng lại.

“Ngài Lorenzo, xin hỏi ngài đây là đang làm gì vậy?” Chu Trù vươn cánh tay khổng chế cổ tay tên vệ sĩ kia, đối phương không chút xê xích.

“Tôi kỳ thật vẫn luôn không hòa hợp lắm với Bộ Cạp Đỏ, cho nên tôi thấy em mang món quà hân ta tặng bên người thì trong lòng rất không thoải mái. Còn nhớ lần trước tôi dạy em bắn đĩa bay không? Hôm nay sẽ có mười cái đĩa bay, nếu mười cái đĩa bay này em đều có thể bắn trúng, tôi liền thả cậu ta. Nếu như em không thể, tôi liền giết cậu ta.” Anson nói đơn giản cứ như uống trà hoặc uống cà phê vậy.

“Bởi vì chuyện này mà muốn giết người, không hổ là lý do của ngài Lorenzo.” Chu Trù cười lạnh đáp lời, trong lòng lại đang suy ngẫm mục đích của Anson rốt cuộc là gì.

Chu Trù biết, Anson sớm đã hoài nghi thân phận của mình rồi, hiện tại tất cả những điều này nếu vắn vắn là vì lật tẩy mình, vậy thì trước đó Anson đã có rất nhiều cơ hội tương tự, vì sao phải chờ đến lúc này?

“Nếu em có thể bắn trúng, chí ít nói lên được em đem điều tôi đã dạy em để trong lòng. Tôi tất nhiên không cần đồ kị với Bộ Cạp Đỏ nữa.” Anson vén tóc xoa trên trán, sợi tóc vàng nâu khê gọn trong làn gió nhẹ, tĩnh mịch mà trang nhã.

Trong mắt Chu Trù lại là ác ma đến từ địa ngục.

Khẩu súng dí ở bên trán Marin sớm đã kéo chốt bảo hiểm ra, Chu Trù biết Anson cũng không phải đang đùa cợt.

“Còn ba phút.” Anson nghiêng người qua nhìn về phía mảnh trời kia.

Chu Trù trong lòng thầm chửi một tiếng “Fuck!”.

Điều Anson nói là thật, dù rằng cái tên này vẫn hay nói dối liên tục, thế nhưng Chu Trù lại biết rằng khi tên này phát điên thì trước giờ đều nói một không nói hai.

Nếu cậu không không làm theo, Marin nhất định sẽ chết, lý do chính là như Anson đã nói, cậu ta là món quà đến từ Bộ Cạp Đỏ, Chu Trù không hề kiêng kỵ Marin mà trái lại giữ cậu ta bên người, điều này chạm vào vấy ngược của Anson.

Cậu chỉ có thể nhanh chóng vác súng lên vai, tư thế cầm súng tiêu chuẩn ngắm chuẩn phương hướng đĩa bay sắp xuất hiện.

Đĩa bay tập bắn đối với tay thiện xạ trong Interpol như Chu Trù mà nói thì chính là một chuyện cón con, điều chân chính khiến cậu không cách nào phỏng đoán là sau khi mình phô bày thân thủ sẽ có kết quả như thế nào.

Khi chiếc đĩa bay đầu tiên xẹt qua bầu trời, nòng súng của Chu Trù di chuyển theo quỹ đạo chuyển động của nó, khi bóp cò súng không có chút do dự nào. Chỉ nghe thấy một tiếng “xoạch”, đĩa bay vỡ tung ra.

Anson vừa vỗ tay vừa cao giọng nói, “Rất hoàn mỹ, bất kể là tư thế bắn hay là nắm bắt thời cơ.”

Cái đĩa bay thứ hai, thứ ba cơ hồ đồng thời xuất hiện, Chu Trù không chút nào lộ ra thần sắc hoảng hốt, cậu biết Anson chính là cố ý muốn xem kỹ thuật bắn súng của cậu, bờ vai cậu sống lưng cậu vẫn luôn bày ra phong độ bình tĩnh, “tạch tạch” hai tiếng súng vang, hai chiếc đĩa bay kia cơ hồ cùng lúc bị bắn trúng.

Ánh mắt của Anson không hề nhìn lên mục tiêu trên bầu trời, chỉ nhìn vào Chu Trù.

Cậu một mình đứng yên ở nơi đó, tựa như một lưỡi dao sắc, tùy lúc đâm toạc chân trời.

Không có thời gian lấy hơi, lại là hai chiếc đĩa bay phóng ra, không chút trì hoãn mà không thoát được khỏi số phận bị Chu Trù bắn trúng.

Như là để kiểm tra giới hạn của cậu ở đâu, một giây sau ba chiếc đĩa bay bay vào bầu không.

Chẳng ai biết Chu Trù có chăng có 0.01 giây cân nhắc, cậu tựa như một cỗ máy, chuẩn xác suy đoán bình tĩnh khóa mục tiêu, khi chiếc đĩa bay cuối cùng sắp phi vào lùm cây, bị Chu Trù bắn trúng.

Vẫn còn lại hai chiếc đĩa bay, thế nhưng chúng lại chậm trễ không xuất hiện.

Anson mỉm cười nhìn Chu Trù duy trì tư thế ngắm bắn. Tròn trĩnh một giờ đồng hồ trôi qua, trên bầu trời chẳng có chút động tĩnh gì.

Marin gian nan mà nhìn về phía Chu Trù rồi lại nhìn Anson, trên huyết thái dương vẫn có hòng súng dí vào cậu ta, thế nhưng cậu ta chịu không nổi nữa rồi, không biết có phải Anson đang đùa giỡn Chu Trù hay không.

Tất cả những điều này chỉ là để Chu Trù buông lỏng ra, đáng tiếc cậu giống hệt như dây cung kéo căng, trừ phi hai chiếc đĩa bay cuối cùng xuất hiện, cậu sẽ không buông súng xuống.

“Cưng ơi, nếu mệt rồi có thể qua đây uống ngụm trà.”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Hồi đáp của Chu Trù lạnh băng. Cậu biết lần này nếu như cậu có thể còn sống rời đi, ắt hẳn phải ngừng hẳn nhiệm vụ lần này.

Gió nhẹ thổi, sợi tóc Chu Trù phát lên.

Anson chống đầu nghiêng mắt nhìn cậu.

Ngay trong nháy mắt hai chiếc đĩa bay bắn ra, Chu Trù nổ súng giải quyết chúng.

Cậu chậm rãi buông súng xuống, đi đến trước mặt Anson.

“Mười chiếc đĩa bay tôi đều bắn trúng rồi, anh có thể để Marin đi rồi chứ?” Ánh mắt Chu Trù sâu thẳm nhìn vào trong mắt Anson.

Nòng súng để ở bên trán Marin chậm rãi buông ra, đôi môi Marin run rẩy còn chưa hồi thần từ trong màn mạo hiểm này.

“Marin, cậu về trước đi.” Chu Trù hất hất cằm.

“Cậu Dương...”

“Tôi bảo cậu về trước. Cậu ở đây chẳng giúp được gì cho tôi cả.” Chu Trù trầm giọng mang theo ý ra lệnh.

Marin hít một hơi, vừa đứng dậy đầu gối mềm nhũn suýt chút nữa lại ngã ngồi trở lại.

Khi đi qua Richard, đối phương đem di động trả lại cho cậu.

Marin vừa đi vừa ngoảnh đầu, trên mặt là biểu tình lo lắng không thôi.

“Dean, em khiến tôi mở rộng tầm mắt rồi.”

Chu Trù trầm mặc. Lúc này cậu chẳng có bất cứ đối sách nào cũng chẳng có bất cứ giải thích gì.

Cậu không biết Leslie hiện tại có đang nghe lén mình không, đương nhiên cũng có khả năng anh ta thực sự cho rằng Chu Trù đến công ty con ở Sri Lanka rồi.

“Em tựa như một cuốn sách, càng gỡ về sau thì càng thú vị. Nhìn mở đầu lại đoán không trúng kết cục. Luôn có sự bất ngờ không ngừng đang chờ đợi tôi.”

“Cảm ơn lời khen của ngài.”

“Thế nhưng tôi hi vọng cuốn sách này chỉ có tôi đọc được, những bất ngờ đó chỉ thuộc về tôi mà sẽ không bị bất cứ kẻ nào dòm ngó.”

“... Ý gì?”

“Tôi không bận tâm em vì sao lại có thân thủ cao siêu có thể giúp Eva thoát khỏi ám sát, cũng không bận tâm kỹ thuật bắn súng của em vì sao sánh được với quán quân thế giới, càng không bận tâm em và cô trợ lý của em vì sao ở trong tháng máy bị phong bế lại ăn ý như đã từng nhận huấn luyện gì đó...”

Chu Trù trong một khắc đó hiểu được dụng ý của Anson.

“Nếu em thực sự rất muốn che giấu bản thân, thì phải học được trốn ở phía sau máu tươi của kẻ khác.”

William Goodwin... Không nghĩ đến lòng tốt của mình lại phơi bày chính mình.

Chu Trù trong lòng cười lớn, xem ra mình thực sự không am hiểu nguy trang thành một người khác. Tác phong hành sự của cậu thậm chí cả thói quen động tác tập thành bởi bao nhiêu năm ra sống vào chết như vậy của cậu luôn bộc lộ trong vô ý hoặc trong lúc bất đắc dĩ.

“Dean... Bất kể trong mắt tôi em trở thành ai, tôi hi vọng em trong mắt người khác vĩnh viễn chỉ là Dean.”

Lời của Anson khiến trong lòng Chu Trù run khẽ một trận. Anh có lẽ đã sớm biết thân phận của Chu Trù, hoặc là anh trước giờ chưa từng hoài nghi Chu Trù không phải Dean Dương, thế nhưng sự trầm mặc tối tận bây giờ của Anson là vì sao?

“Cùng tôi nhảy một điệu thế nào?” Anson vươn tay về phía Chu Trù, “Có người từng nói với em kỳ thật tango nguyên thủy nhất chính là hai người đàn ông cùng nhảy không?”

“Tôi biết, hai người chiến hữu nhìn quanh bốn phía canh phòng kẻ địch đến.” Chu Trù ngồi ngẩn ngẩn tại chỗ, mà Anson nửa mang ý tứ ép buộc kéo cậu lên. Chu Trù tránh né về phía sau mà Anson lại dùng lực kéo một cái lôi cậu đến bên người mình.

Sườn mặt của Anson cơ hồ dán lên Chu Trù, dưới chân họ không hề có bước nhảy.

“Về sau lại có người nói tango là điệu nhảy bí mật giữa tình nhân.” Anson vốn đang dắt tay Chu Trù chậm rãi đặt lên eo cậu, “Nhìn đồng ngó tây sợ sẽ có người phát hiện cuộc hẹn hò bí mật của bọn họ.”

Chu Trù né tránh một chút, Anson lại thuận theo nhịp bước của cậu xoay một vòng nhỏ.

“Tôi thật sự mệt rồi, ngài Lorenzo.”

Hai người đứng lặng trên đồng cỏ, ngọn gió treu chọc Anson đồng thời cũng nhẹ vỗ về Chu Trù, bọn họ gần nhau như vậy, lại xa cách không hiểu được.

Lúc lâu sau Anson mới lưu luyến không rời mà buông cậu ra.

“Thời gian không còn sớm nữa, nếu như em còn định đi Sri Lanka, tôi sẽ đặt vé máy bay cho em.”

“Không cần đâu, cảm ơn.”

Chu Trù đứng dậy bước đi trên cỏ, dưới chân là âm thanh ngọn cỏ xì xào.

Đã đến thời điểm cậu nhất định phải cho ra quyết định rồi.

Chu Trù trở về dinh thự Dương Thị, bật máy tính bảng Leslie để lại cho cậu lên, kết nối đến trụ sở New York.

“Hi, Gwen.”

“Hi. Cậu ấy thế mà chủ động liên hệ tôi, xem ra là gặp phải vấn đề khó nhằn rồi.” Biểu tình của Gwen nghiêm túc hẳn lên.

34. Chương 34

“Cuộc thảo luận liên quan đến chuyện chấm dứt nhiệm vụ lần trước, không biết các anh có kết quả chưa?”

“Cần cứ vào tư liệu do tổ của Leslie thu thập được, bất kể Anson cũng được hay là Eva cũng được, đều không có bất cứ hành động điều tra thân phận của cậu nữa, cho nên Lister quyết định không tùy tiện cho ngừng nhiệm vụ lần này. Tin tức của cậu chuẩn xác nhanh nhạy, muốn Lister cứ như vậy vứt bỏ cậu, ông ta làm không nổi đâu.”

“Anson sợ dĩ không điều tra tôi là bởi vì anh ta khẳng định tôi không phải Dean Dương.”

Gwen trầm mặc.

Lúc lâu sau, hần lại hỏi, “Tình cảnh của cậu bây giờ nguy hiểm sao?”

“Đúng vậy.”

Chẳng ai biết Anson Lorenzo khi nào sẽ mất đi hứng thú với Chu Trù. Khi ấy, liền không chỉ đơn giản như là uống ly trà, nhảy một điệu tango như vậy nữa.

“Tôi sẽ báo cáo cho Lister, nhanh chóng sắp xếp cho cậu rút lui.”

“Cảm ơn.”

Đóng lại cuộc thoại video, Chu Trù ần ần chân mày. Cậu đột nhiên không thể chờ đợi để có thể trở lại là chính mình. Cậu nhớ căn chung cư nhỏ của mình. Sau khi trở về mở tủ lạnh ra, uống một lon bia, sau đó ngồi trước ti vi chuyển kênh mà lại không cố định kênh nào, lưu học sinh ở phòng cách vách tìm cậu tán gẫu, ngẫu nhiên đôi vợ chồng trẻ ở lầu dưới cãi nhau, tiếng khóc quấy của trẻ sơ sinh nhắc nhở rằng cậu đang sống trên đời.

Mà không phải như hiện tại, tất cả mọi thứ đều bị bao bọc trong một lớp màng mỏng, khiến Chu Trù nhìn không rõ thế giới này, cũng khiến bản thân cậu không thể nào hô hấp.

Cậu vô cùng hi vọng Anson Lorenzo, Massive và cả cái Dương Thị biến mất khỏi thế giới của cậu. Giống như Eva đã nói, nếu tiếp tục đi sâu vào, cậu khó có thể rút ra.

Trong lúc thất thần điện thoại vang lên, là Marin gọi tới.

“Cậu Dương, cậu không sao chứ?”

Chu Trù không tự giác cười lên, “Tôi không sao, Marin.”

“Cậu Dương... thật xin lỗi lần này rước lấy phiền toái cho cậu. Nếu như không phải là tôi bị bọn họ bắt đi, cậu cũng không cần đi gặp ngài Lorenzo...”

“Không liên quan đến cậu.” Chu Trù ngập ngừng, đột nhiên hỏi, “Marin, cậu thích vẽ tranh không? Như kiểu là thiết kế trang sức ấy.”

“Thích ạ. Chỉ là rất lâu rồi chưa từng vẽ tranh.”

“Tháng sau Dương Thị sẽ tổ chức cuộc thi thiết kế trang sức, nhằm khai thác một vài nhà thiết kế tài năng mới, cậu nhớ phải tham gia thi đó.” Chu Trù dặn dò cậu ta.

“Cảm ơn, thật ra tôi cũng định tham gia. Vốn còn lo cậu cảm thấy tôi làm trợ lý không tốt đó, nghe được cậu cũng kiến nghị tôi đi, tôi cảm thấy vui lắm.”

“Marin, cuộc sống của cậu do chính cậu tự mình lựa chọn. Tôi không phải người bảo vệ hoặc là người quyết định của cậu. Cho dù có một ngày tôi không ở Dương Thị nữa, cậu cũng phải tự mình nắm lấy tương lai của mình.”

“Cậu Dương, cậu làm sao vậy? Sao lại nói mình không ở Dương Thị nữa?” Thanh âm của Marin khản trương lên.

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ là lấy ví dụ thôi. Nhân dịp gần đây không tính là quá bận, cẩn thận xem một chút tư liệu liên quan đến thiết kế trang sức đi, đem những thứ đã vứt đi nhặt về.”

Gác điện thoại, Chu Trù vừa quay lại liền trông thấy Dương Cẩm chống gậy đứng ở nơi đó.

“Cậu không định làm tiếp, đúng không?” Thần sắc Dương Cẩm trầm đi, áp lực vô danh lan ra trong không khí.

Chu Trù biết mình phải sớm nói cho Dương Cẩm.

“Đúng vậy, bởi vì... tôi không am hiểu nguy trang, Anson Lorenzo và William Goodwin đều nổi lên nghi ngờ với tôi rồi. Mà Eva, sớm đã biết tôi không phải Dean của trước đây, chẳng qua bởi tôi đã cứu cô ấy, cô ấy lựa chọn im lặng mà thôi. Cái thân phận Dean này tôi đã không cách nào tiếp tục sử dụng nữa rồi. Thực có lỗi tôi vẫn chưa tìm ra hung thủ đã giết hại con trai ông. Chẳng qua người có thể nghĩ tới cái bom trong phòng của Eva hơn nữa còn thành công, tôi nghĩ chỉ có tập đoàn Massive hoặc Anson Lorenzo thôi.”

Dương Cẩm trầm mặc nghe xong lời Chu Trù nói, thản nhiên hồi đáp, “Tôi chỉ muốn biết chân tướng, thế nhưng chưa từng muốn cậu cũng phải bồi mạng vào đó.”

“Cảm ơn.” Chu Trù thềm thở ra một hơi.

“Dương Thị ở trong lòng tôi cũng giống như kim cương. Nếu như vẫn muốn thâm nhập tiếp cận nhân vật kiểu như Anson hay là Eva, tôi biết Dương Thị ắt hẳn cũng sẽ bị kéo xuống nước. Vì vậy dừng lại... cũng không phải là chuyện gì xấu.” Dương Cẩm chậm rãi xoay người, “Interpol hẳn sẽ nghĩ ra phương pháp giúp cậu thoát khỏi thân phận này. Nếu như cần sự phối hợp của tôi, cậu có thể trực tiếp nói cho tôi biết.”

“Cảm ơn.” Chu Trù nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Cậu không hỏi tôi thủ phạm trong vụ tai nạn của mẹ cậu là ai sao?”

Chu Trù lắc đầu nói, “Đã không còn quan trọng nữa.”

Mẹ cậu đã qua đời, bất kể Chu Trù nhận được đáp án thế nào, thì sự thực bà ấy đã mất không cách nào sửa đổi. Biết được đáp án đó có lẽ trái lại sẽ càng khiến cậu bị ràng buộc thậm chí còn nặng nề hơn.

Thế nhưng điều Chu Trù không nghĩ tới chính là, chỉ là thời gian một buổi tối mà thôi, có một số việc liền trở nên khác biệt.

Cậu mơ hồ nghe được tiếng di động rung, mở ra nhìn xem mới chỉ đến sáng sớm năm rưỡi.

Là Leslie gọi tới.

“Leslie... sớm như vậy, có chuyện gì không?” Mắt Chu Trù đều không mở ra nổi.

Chẳng qua khi đối phương dùng giọng nói lạnh băng nhất quán của mình nói ra tin tức kia, Chu Trù hoàn toàn tỉnh lại.

“Gwen chết rồi.”

“Cái gì?” Chu Trù ngồi phắt dậy.

Toàn thân rung mình một cái, như là có lực lượng nào từ chỗ cao áp xuống thiếu chút nữa đè vỡ cậu.

Cậu không biết mình có phải đang gặp ác mộng hay không. Hô hấp đình trệ ngay tại chỗ, trong ***g ngực tràn đầy khối băng vụn vỡ.

“Anh ta tối hôm qua lái xe đến phụ cận phố Georgia, đúng lúc gặp phải đèn đỏ. Có người một súng bắn thủng cửa sổ xe, bắn trúng đầu anh ta. Anh ta đi rất nhanh, hẳn là không phải chịu đựng đau đớn gì.”

Chu Trù vẫn ngẩn người ra đó. Gwen đã chết ư?

“Anh... lặp lại lần nữa...”

Đầu kia điện thoại kia, Leslie hơi hơi thở dài một hơi, “Gwen chết rồi.”

Chu Trù cũng không phải là lần đầu tiên trải qua cái chết của đồng nghiệp hoặc là cấp trên. Nhưng mà Gwen... anh ta là một đội trưởng rất đáng tin, có phán đoán tinh táo đem sinh mạng của cấp dưới đặt lên vị trí hàng đầu, hơn nữa có kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Dĩ nhiên... cũng vì vậy người muốn anh ta chết cũng đếm không xuể.

“Ai... làm?” Hồi lâu, Chu Trù mới theo bản năng hỏi.

Chu Trù biết mình hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn. Giết chết anh ta không phải là bất cứ người nào mà chỉ là cái nghiệp “cảnh sát quốc tế” này thôi.

“Nếu cậu hỏi ai hiềm nghi lớn nhất, tôi muốn nói là Bọ Cạp Đỏ.” Thanh âm của Leslie nghe không ra pháp phòng, trừ lạnh lẽo thấu xương.

Bọ Cạp Đỏ là một kẻ có thù tất báo, lần trước ở Las Vegas... Gwen dẫn người đi phá hủy cung điện của gã. Mặc dù không bắt được bản thân gã, nhưng đây tuyệt đối là một loại khiêu khích, mà Bọ Cạp Đỏ nhất định sẽ trả lại hồi báo, mà hồi báo này tất nhiên là máu chảy đầm đìa.

“Tang lễ thì sao?”

“Cậu và tôi đều không thể tham gia. Những người khác sẽ xử lý tốt, cậu yên tâm. Lister cũng cảm giác được tình cảnh của cậu rất nguy hiểm, trong tổ chức đang tìm biện pháp để cho cậu thoát ra.”

“Cảm ơn.”

Cúp điện thoại, Chu Trù dựa vào gối đầu nhìn căn phòng lớn như thế thất thần.

Tất cả mọi chuyện là vì cái gì? Rốt cuộc có đáng giá hay không? Bọn họ không có biện pháp đánh sụp đại gia tộc giống như nhà Lorenzo, không có biện pháp trực tiếp đối phó Eva, cũng không cách nào hủy diệt Massive. Cái thế giới bóng tối kia cứ ở đó, bất kể bọn họ cố gắng thế nào đều không thể hủy diệt. Đã như vậy, tất cả mọi chuyện là vì cái gì?

“Gwen...” Chu Trù cắn chặt hàm răng. Người này, anh ta có vợ, còn có con.

Người này rất quan tâm cậu, coi cậu thành anh em của mình.

Lúc đồng hồ báo thức ở đầu giường vang lên, Chu Trù theo lệ đến Dương Thị đi làm. Ngày hôm ấy cậu làm bộ mình không bị thương, nhưng thời điểm một ngày đã trôi qua, cậu cảm giác mình sắp sụp đổ.

Khi cậu rời phòng làm việc, Leslie đã đứng ngay ngoài cửa chờ cậu.

“Cùng đi uống một chén.”

Chức vị Leslie đảm nhiệm là chủ quản thông tin của Dương Thị. Cơ hội gặp mặt của hắn cùng với Chu Trù cũng không nhiều.

“Được.”

Hai người rất ăn ý, lái xe đến cửa hàng tiện lợi mua hai túi nylon bia, đi đến một sân bóng chày.

Bọn họ ngồi ở khán đài, giật nắp lon.

Chu Trù hưng hăng uống một ngụm lớn. Bia đã từng là thức uống cậu yêu thích nhất, nhưng sau khi trở thành Dean Dương, thứ cậu tiếp xúc càng nhiều hơn đều là champagne cùng rượu đỏ.

“Không có ánh đèn không có khán giả cũng không có thi đấu. Chẳng ai biết chúng ta đã bỏ ra cái gì, vì để làm gì. Đây chính là cảnh sát quốc tế.” Chu Trù trào phúng một tiếng, một lon bia rất nhanh chỉ thấy đáy.

“Ừ.” Leslie uống rất chậm. Hắn trông rất trí thức. Về trí thức của hắn cùng loại trí thức mà Anson phô bày ra phong độ hoàn toàn khác nhau. Khí chất của Leslie thuần túy hơn.

“Leslie, thật ra thì anh không làm công việc liên quan đến công nghệ thông tin, hắn cũng sẽ rất ưu tú. Ví dụ như... làm người mẫu hoặc là ngôi sao điện ảnh.”

Bóng tối làm mờ hồ đường nét khuôn mặt của Leslie, trở nên mờ lung vô cùng có cảm giác thần bí.

Leslie là mỹ nam hiếm hoi của tầng lớp cao trong Dương Thị, ngay cả quản lý bộ phận quan hệ quần chúng cũng tiếc nuối, nếu như để Leslie chụp quảng cáo in ấn cho Dương Thị, nhất định sẽ rất có sức hút.

“Tôi không biết. Có lẽ là bởi tôi đã quen rồi.” Leslie hơi nghiêng đầu qua, trên mặt của hắn vĩnh viễn không có ưu sầu hay là mê mang, tựa hồ rất chắc chắn tất cả những gì hắn đã làm.

“Tôi sẽ không nhịn được mà nghĩ, nếu như người bị viên đạn kia bắn chết không là Gwen mà là tôi thì sao? Tôi vẫn cho rằng tình cảnh hiện tại của mình đã rất nguy hiểm rồi, lại quên mất có người thật ra còn nguy hiểm hơn cả tôi.” Chu Trù hít một hơi, “Bởi vì Gwen ngay cả nguy hiểm cũng đều quên mất.”

Đêm nay, trên bầu trời đen kịt một mảnh, không có một tia sáng.

Chu Trù thống khoái mà uống sạch.

Leslie vốn không phải là một người hay nói, Chu Trù uống sạch tất cả bia trong túi, cậu bó chặt áo khoác tây trang của mình, “Tôi hơi mệt, muốn ngủ một giấc.”

“Ừ, ngủ đi.”

“Nhớ lúc nhỏ bản thân rất sợ bóng tối. Bây giờ đột nhiên cảm thấy bóng tối là thứ tốt... bởi vì như vậy người khác liền không nhìn thấy tôi nữa... bao gồm những kẻ muốn giết tôi...”

Trong loại an tĩnh thế này, thần kinh vẫn luôn căng thẳng của Chu Trù giãn ra, cậu nhanh chóng thiếp đi.

Leslie cởi áo khoác của mình ra phủ lên người cậu.

Một khắc ấy, động tác của hắn dừng lại ở đó, tựa hồ đang cảm thụ hơi thở của Chu Trù, hay hoặc là quan sát biểu lộ ngủ say của cậu.

Leslie khẽ nghiêng mặt sang bên, khi đôi môi ở sắp chạm lên môi Chu Trù thì dừng lại, thời gian tựa như vì vậy mà dừng hình.

Hắn lần nữa ngồi thẳng người, nhẹ giọng nói, “Đừng sợ, tôi vẫn sẽ trông chừng cho cậu.”

Bọn họ một mực ở trên sân bóng chày đến nửa đêm mới rời đi.

Tin Gwen chết được phân bộ New York lặng thầm tiếp nhận, nhưng mỗi người đều biết loại đau đớn này chôn giấu ở nơi nào, tùy thời có thể làm người ta sụp đổ.

Mặc dù hai ngày trước đã bỏ lỡ chuyến bay đi Sri Lanka, cuối tuần này Chu Trù vẫn phải bay qua công ty con bên đó. Marin vẫn hưng phấn vô cùng, nhìn máy bay ngoài cửa sổ, chờ mong được thấy “Hòn ngọc Ấn Độ Dương”.

(Sri Lanka có hình giọt nước, được mệnh danh là Hòn ngọc Ấn Độ Dương, trong raw là Giọt lệ của bán đảo Ấn Độ, nhưng cách nói này chỉ có ở TQ, t lấy ý quốc tế thay vào)

Sau khi bọn họ đến thủ đô Colombo, Chu Trù duỗi eo nói với Marin, “Sau khi đem hành lý đưa đến khách sạn, chúng ta liền đi tới phụ cận chơi cho đã đời đi.”

“Đi chơi? Không đến công ty con trước sao?”

Chu Trù đem tạp chí vỗ nhẹ lên mặt Marin, “Đồ ngọc này. Công ty con là ở ngay chỗ đó, trong thời gian ngắn cũng sẽ không đóng cửa, dĩ nhiên phải hưởng thụ cho thật sướng rồi!”

Chu Trù cho tới bây giờ không phải là một người đa sầu đa cảm, chẳng qua là kể từ lúc Gwen đột ngột qua đời khiến cậu nghĩ đến cuộc sống vô thường, nếu như có cơ hội cậu nên học được buông tay đúng lúc, thảnh thơi khiến mình vui vẻ.

“Thật tốt quá, tôi có rất nhiều nơi muốn đi! Như là vườn thú Dehiwela nè, núi Chân Thánh nè, thành cổ Polonnaruwa...” Marin nói đến một nửa chợt ngậm miệng, một bộ như đã làm sai chuyện.

(Núi Chân Thánh: còn gọi là Adam’s Peak, theo các tín ngưỡng thì đây là nơi Phật in dấu chân, hoặc dấu chân đầu tiên khi Adam đến thế giới, hoặc dấu chân thần Shiva, hoặc dấu chân thánh Thomas,..., mỗi tín ngưỡng 1 quan điểm, cho nên t để tên là núi Chân Thánh cho nó chung)

“Tại sao không nói nữa?” Chu Trù cười hỏi.

“Chúng ta tới đây là vì công việc, chơi... chẳng qua là dính kèm mà thôi...”

“Vậy sao? Tôi dẫn cậu tới nơi này chính là để chơi.” Chu Trù bá vai Marin, cậu ta thấp hơn Chu Trù nửa cái đầu, lại rất thích cúi đầu, “Bằng không cậu cho rằng đến công ty con xem một chút đá quý dạng thô có thể sử dụng hết thời gian một tuần sao?”

Đi xuống máy bay, liền cảm nhận được ánh nắng nhu hòa mà ấm áp của Sri Lanka, thành phố cổ kính này có hai ngàn năm trăm năm lịch sử, một khắc ấy tâm tình thấp thỏm không yên của Chu Trù cũng theo thời gian mà lắng lại.

Bọn họ trước tiên ngồi taxi đến một khách sạn cấp năm sao. Sri Lanka là một trong những nước đang phát triển, thành phố xây dựng không hiện đại như New York, cho nên bài trí trong khách sạn cũng tương đối cũ, trái lại những đình viện được cây dừa cùng bụi cây vây quanh kia có vẻ đặc biệt có phong vị. Vừa ra khỏi cửa còn có thể bước lên cát trắng nhỏ mịn, sóng biển từng trận gió biển không ngừng, Chu Trù mặc T-shirt hươu nhàn, dang hai cánh tay cảm thụ. Dừng lại, bản thân nó chính là một loại hưởng thụ.

Marin dạo trong vườn thú Dehiwela, trên đầu đội chiếc mũ bện từ lá cây, giống như đứa trẻ chuyên chú nhìn những con thú, Chu Trù có thể dùng điện thoại di động chụp nhanh mấy bức hình của cậu ta. Nhìn Marin trong hình, Chu Trù đột nhiên cảm giác được thời gian cũng chảy ngược, hết thấy đều trở lại một khắc thời trung học Marin ngồi ở dưới tàng cây vẽ tranh kia.

“Ê! Cậu Dương mau nhìn kia! Kia chính là vườn bướm bướm!” Khi Marin hưng phấn gọi Chu Trù là “cậu Dương”, cậu thậm chí không kịp phản ứng.

Bụi cây trong vườn tầng tầng lớp lớp, những đóa hoa kiêu dáng muôn vàn. Nhẹ nhàng vạch trong khóm hoa, liền trong nháy mắt bay ra những chú bướm phấp phấp phới, khiến người ta say mê những bướm những hoa trong khu vườn này. Chu Trù thoáng hiện một nét cười, nhìn khu vườn này tựa như nhìn thấy chính cậu.

“Tôi không thích cậu như vậy.” Marin chẳng biết lúc nào đi tới bên người Chu Trù.

“Thế nào?”

“Bởi vì... biểu lộ của cậu Dương tựa như không thuộc về thế giới này vậy. Cậu cũng chỉ là người đứng xem, tất cả mọi thứ có thể được cậu nhìn vào mắt, lại không thể ở lại trong lòng của cậu. Rốt cuộc sao lại thế? Cậu Dương... là bởi vì tôi sao? Là bởi vì Bộ Cặp Đỏ uy hiếp cậu cái gì ư?”

35. Chương 35

“Không đâu.” Chu Trù trầm nghĩ ngay cả Marin cũng có thể nhìn ra mình không ổn, xem ra mình thật sự rất thất bại, “Chỉ là ở trong Dương Thị tôi vẫn luôn cảm nhận được áp lực rất lớn, trong bất chợt thả lỏng có chút không quen.”

“Bất kể Dương Thị như thế nào, ít nhất cậu Dương đã thay đổi vận mệnh của tôi.” Marin rất nghiêm túc mà nói.

“Vậy thì cậu phải quý trọng vận mệnh của mình.” Chu Trù vỗ lên bả vai Marin.

Một con con bướm khê khàng đậu xuống đầu ngón tay Chu Trù, trong lòng cậu thoáng hiện một chút vui vẻ, ngón tay nâng lên, cánh bướm nhẹ nhàng chạm lên bờ môi của cậu, đôi cánh màu vàng nhạt ở dưới ánh mặt trời mỏng manh dường như muốn thoát ra cái gì đó.

“Thật đẹp.” Marin tán thán.

“Đúng vậy, những chú bướm này quả thật rất đẹp.” Đầu ngón tay Chu Trù nhẹ nhàng búng ra, con bướm kia chấp chờn bay vào trong khóm hoa.

“Không, tôi là nói... cậu Dương cậu thực sự rất đẹp.” Marin từ đáy lòng cảm thán.

“Ha ha ha...” Chu Trù ôm bụng cười phá lên, “‘Đẹp’ hẳn là dùng để hình dung phụ nữ chứ?”

“Tất cả những thứ xinh đẹp đều có thể dùng từ này để hình dung.” Khóe môi Marin hờn sâu, trong ngữ điệu có mấy phần ý vị thành kính, “Không liên quan đến nam hay nữ.”

Một mỗi cả ngày trời, hai người từ vườn thú trở về khách sạn. Marin một đường hưng phấn từ trên máy bay giống như là bỗng nhiên bị rút hết tinh lực, ngã xuống giường liền thiếp đi.

Chu Trù lại không hề mỗi mệt, nắng chiều rọi qua mặt biển nhấp nhô chạy dài, Chu Trù đi trên bờ cát. Cứ đi cứ đi, cậu chậm rãi ngồi xuống, cuộn tròn ở nơi đó giống như một quả trứng. Thủy triều mang đi dấu chân lưu lại trên bờ cát, bả vai Chu Trù khẽ run. Mãi đến khi gió biển trở nên ấm lạnh, cậu mới chậm rãi đứng dậy.

Anson ngồi ở trên ghế salon nghe nhạc Bach, ngửa mặt nhìn trần nhà sáng ngồi trên đỉnh đầu, nghe thấy tiếng bước chân Richard đi tới, chậm rãi mở miệng nói, “Chùm đèn treo này rất đẹp.”

“Chất liệu thủy tinh trắng thiên nhiên của Ý, mỗi ba ngày đều có người chuyên lau chùi, tất nhiên vẫn luôn sáng đẹp.”

“Anh đã từng nói, trừ xì gà của Cu Ba, không có gì có thể khiến tôi yêu thích quá ba tháng. Nhưng mà chiếc đèn treo này tôi thích đã lâu rồi.” Anson hít một hơi, “Tôi còn nhớ ngày đó trong nháy mắt bom nổ, Chu Trù xô ngã tôi. Đèn chùm thủy tinh vỡ rơi xuống, tôi chỉ cảm thấy trời xoay đất chuyển. Tiếng vang giòn giã bên tai còn rõ ràng hơn tiếng nổ. Một giây lâu tựa như cả đời vậy.”

Richard đứng ở bên cạnh Anson, cúi đầu đem một xấp hình đưa đến trước mặt Anson, “Đây là hình gửi tới từ Sri Lanka.”

Anson tùy ý lật xem, khẽ hừ một tiếng, “Richard, tôi còn tưởng rằng cậu ấy đi Sri Lanka thật sự là đi công ty con của Dương Thị, không nghĩ tới cậu ấy và người con trai khác chơi rất vui vẻ.”

“Ngài thoát nghe rất không ra cảm xúc. Hay là tôi thay ngài đặt vé máy bay đi Sri Lanka nhé.”

Lúc này, hình vừa đứng lật tới một màn Chu Trù hôn con bướm, một khoảnh khắc ấy hô hấp của Anson bị kéo dài. Trên môi Anson gợi lên một nụ cười nhẹ, ánh mắt phác họa đuôi mày khéo mắt của Chu Trù, hết thấy đều mềm mại đi.

Khi hình lật tới một tấm cuối cùng, anh ngậy ngẩn cả người.

Trên một khoảng bãi biển mờ tối, Chu Trù giống như là con kén cuộn mình trên bờ cát trắng bạc, triều lạc tịch dững, quanh quẽ vô bờ.

(Triều lạc: thủy triều buổi sáng rút đi, Tịch dững: thủy triều lúc chiều muộn dâng lên)

“Em làm sao vậy?” Trong ngữ khí của Anson cẩn thận như vậy, giống như là đang hỏi Chu Trù trong ảnh, lại càng giống như là hỏi chính mình.

“Theo người của bọn họ nói, Dean ở lại trên bờ cát ước chừng hơn một giờ.”

“Cậu ấy khổ sở chỉ có mình cậu ấy biết.”

“Nếu như ngài muốn biết, liền qua đó đi.”

“Không cần...” Anson đem tất cả hình để xuống, “Cho dù tôi đứng ở bên cạnh cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ chẳng nói với tôi một câu nào đâu.”

Khi ánh đèn trầm xuống, Richard cũng rời khỏi phòng, Anson lần nữa cầm lên xấp hình kia, ngón tay chậm rãi vuốt qua sống lưng Chu Trù đang ở trên bờ biển, nghiêng người đem đôi môi in lên.

“Đồ ngốc... em có thể nói với tôi mà. Bất kể cái gì... tôi đều có thể làm vì em.”

Ngày thứ hai đến Sri Lanka, Chu Trù mang theo Marin đến công ty con. Nơi này nổi danh nhất chính là đá mắt mèo, màu sắc cùng viên lớn viên nhỏ như vậy Marin vẫn là lần đầu tiên được thấy. Cậu ta không giống Chu Trù chỉ là hời hợt nhìn, Marin đối với mỗi một loại bảo thạch đều rất dụng tâm mà thưởng thức. Đá quý mẫu của công ty con đều chất lượng thượng thừa. Đá Sapphire màu sắc thuần khiết, diêm lệ mượt mà. Mà ánh sáng của đá Star thì rõ nét, cũng không phải là hiện trên bề mặt bảo thạch mà là đến từ bên trong nó.

Những loại đá quý này trong xã hội thượng lưu vĩnh viễn sẽ không vượt qua sự hoa mỹ cùng thuần túy của kim cương, chúng chỉ là tô điểm trong thiết kế trang sức của Dương Thị. Dù vậy, thứ được khảm trên trang sức của Dương Thị cũng phải là tinh phẩm trong tinh phẩm.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Chu Trù xoa xoa tóc Marin.

“Tôi nghĩ nếu như dùng chúng để thiết kế trang sức sẽ là hình dáng gì.” Marin cười rạng rỡ.

“Chà, cậu cảm thấy trang sức đẹp nhất là như thế nào? Viên kim cương vàng ‘Nước Mắt Mặt Trời’, hay là kim cương xanh ‘Hi Vọng’?”

“Trang sức hoàn mỹ nhất mà tôi mơ ước là giống như cậu Dương ấy.”

“Như tôi?” Chu Trù không nhịn được cười ra tiếng, cậu sâu sắc cảm nhận được sự sùng bái Marin dành cho cậu.

Buổi tối, Chu Trù cùng Marin ngồi ở bên bệ cửa sổ khách sạn hóng gió đêm uống rượu địa phương tự ủ.

Di động của Chu Trù rung lên, là điện thoại tới từ New York. Chu Trù bắt máy nghe, bên trong truyền tới tiếng ghi-ta. Du dương, mỗi một âm phù nhảy nhót, cảm xúc của Chu Trù cũng theo đó dâng cao. Đầu kia điện thoại thủy chung không có người nói chuyện, Marin cho là Chu Trù đang nhận cuộc gọi quan trọng của công ty, bản thân không chắc thuận tiện ở một bên nghe, liền đứng dậy rời đi.

Chu Trù nhắm mắt lại, trong lỗ tai, trong không khí, trong hơi thở đều là tiếng nhạc kia. Cái gì cũng bị quăng ra sau đầu, chẳng bận tâm bản thân là ai, chẳng bận tâm có những người nào vội vã lướt qua trong sinh mệnh cậu.

Bình minh hôm ấy, tiếng ghi-ta bên tai ngừng lại. Thế giới một mảnh yên lặng, đầu điện thoại kia chỉ còn dư lại tiếng hít thở chậm rãi.

Chu Trù lần đầu tiên cảm giác mình cách người kia gần đến như vậy, gần tựa như ngay trong gang tấc, hơi thở của đối phương phảng phất như rót vào chỗ sâu trong suy nghĩ của cậu.

“Bất kể anh là ai... cảm ơn anh.”

Khóe môi người đàn ông đầu bên kia chậm rãi cong lên, ngắt cuộc gọi.

Chuyến đi Sri Lanka kết thúc, Chu Trù cùng Marin ngồi máy bay trở về New York, trên máy bay Marin vẫn nhìn ngoài cửa sổ, Chu Trù biết cậu ta vẫn còn đang lưu luyến Sri Lanka.

“Lần này, đã hiểu được đặc tính của rất nhiều đá quý rồi nhỉ?” Chu Trù xoa xoa đầu Marin.

“Đúng vậy a, thì ra là trên thế giới này xinh đẹp cũng không chỉ có kim cương mà thôi!”

“Không sai. Chỉ là kim cương bởi vì khan hiếm mà quý giá, cho nên mới đặc biệt được người ta truy tìm. Nhưng mà tôi vẫn cho rằng, đẹp chẳng liên quan đến khan hiếm. Đẹp, chính là đẹp.” Chu Trù chống đầu nhìn sườn mặt Marin.

Marin quay đầu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt Chu Trù.

“Nhớ phải tạo nên món trang sức đẹp nhất vì Dương Thị.” Chu Trù cười khê một tiếng.

Khi Chu Trù trở lại New York, người đến đón lại là Leslie.

Hắn mặc tây trang hờn nhàn, mang một cặp kính không gọng, quanh người tản mát ra một loại khí chất tinh anh.

“Leslie? Anh sao lại tới?”

Leslie ở trong đại sảnh người đến người đi của sân bay, có vẻ bất mắt biết bao.

“Có một phần hệ thống tin tức mới, tính toán đổi mới cho nội bộ Dương Thị. Thời gian hơi eo hẹp, muốn đưa cho cậu xem trước. Nếu như cậu bên này không có vấn đề thì đưa đến thảo luận trong cuộc họp cổ đông.” Leslie liếc mắt nhìn Marin sau lưng Chu Trù. Marin biết những thứ này thuộc về cơ mật thương nghiệp, cười bảo mình đã mệt, bắt xe về nghỉ ngơi trước.

Chu Trù cùng Leslie ngồi vào trong xe.

“Xem một chút.” Leslie đem di động đưa đến tay Chu Trù, “Sau lúc đó thân phận mới của cậu cũng sắp xếp xong xuôi rồi.”

Chu Trù sau khi xem qua, nhắm mắt lại thở ra một hơi, sau đó bật cười, “Cuối cùng có thể giải thoát rồi.”

“Muốn đưa cậu trở về Dương Thị sao?”

“Không cần.” Chu Trù giống như là nghĩ tới điều gì, từ trong túi móc ra một viên Sapphire, “Cho anh này. Không phải là kim cương.”

Tay Leslie một mực cứng ngắc ở nơi đó.

“Không muốn thì trả lại cho tôi.” Chu Trù làm bộ sắp cầm về, “Tôi đợi sau này không còn là Dean Dương nữa còn có thể bán nó mua phần bảo hiểm đó!”

Ngón tay Leslie gập lại, nắm chặt viên Sapphire kia.

“Muốn tôi lái xe đưa cậu đi đâu đây?”

“Ồm... tùy tiện lái đi, tôi muốn mua đĩa CD.”

“CD kiểu gì.”

“Ừm... ghi-ta.” Chu Trù giống như là nhớ tới chuyện tốt đẹp nào đó, ánh mắt nhu hòa. Đây là lần đầu tiên từ lâu như vậy tới nay, cậu sinh ra khát vọng.

Cậu khát vọng âm phù mà ngón tay người nào đó trong điện thoại kia gảy ra, người đó mang cho cậu sự tĩnh lặng cùng vỗ về.

Leslie đỗ xe ở ven đường, hai người đi vào trong một cửa tiệm nhỏ. Chu Trù quanh quẩn ở trước giá CD ghi-ta, nhưng không biết chọn lựa chiếc nào mới tốt.

“Biết tên của album không?” Leslie hỏi.

“... Không biết...” Chu Trù lúc này mới bắt đầu khó xử, ngay cả tên album cũng không biết, cho dù cậu đem tất cả CD của tiệm này mua về nhà cũng chưa chắc có chiếc đĩa mình muốn kia.

Chu Trù kéo Leslie qua, ngẫm một đoạn, sau đó hỏi, “Nghe qua chưa?”

“Tôi không hay nghe ghi-ta. Bình thường tương đối thích đàn vi-ô-lông hoặc là dương cầm.” Leslie nhàn nhạt trả lời.

Lúc này người phục vụ của tiệm đĩa nhạc đi tới, cô một thân ăn diện kiểu Punk, rút ra một chiếc CD đưa tới trước mặt Chu Trù, “Anh ngẫm chính là chiếc này. Mười lăm đô la.”

Chu Trù lộ ra cảm xúc như nhặt được chí bảo, trả tiền rồi cùng Leslie đi trở về trong xe, không nghĩ tới trên cửa sổ xe đã dán giấy phạt.

“Ha ha...” Chu Trù ngượng ngùng cười một tiếng, Leslie ngược lại chẳng bận tâm.

Hai người chui vào trong xe, gỡ CD ra liền bắt đầu nghe. Chu Trù nhắm mắt lại nghe, ngón tay nhịp nhịp trên đầu gối.

“Là chiếc này sao?”

“Chính là bài hát này.” Chu Trù hít một hơi, âm hiệu của CD rất tốt, nhưng thủy chung không bì được giai điệu động nhân đêm đó.

Lister đã chuẩn bị muốn rút Chu Trù về. Chẳng qua là trước khi áp dụng kế hoạch rút lui, Chu Trù phải hoàn thành một buổi dạ tiệc cuối cùng khi cậu làm Dean Dương.

Đó là dạ tiệc sinh nhật của chủ tịch hãng vận tải biển KA, Malvern. Chu Trù tất nhiên nhớ con ông ta chính là người có ngoại hiệu “Porsche”, ở cùng Bộ Cặp Đỏ trong phòng VIP chơi bài đêm đó.

Leila vẫn như cũ là partner của Chu Trù.

“Đây cũng là buổi dạ tiệc lần cuối cùng hai chúng ta hợp tác.” Leila cảm khái một phen.

“Thế nào, cô rất lưu luyến những thứ của xã hội thượng lưu này sao?” Chu Trù kéo chặt cà vạt của mình, Leila đi tới nhắc cậu sửa sang lại cổ áo.

“Một lần cuối cùng, Chu Trù. Chúng ta phải lên đài thật hoa lệ, bình an hạ màn.” Leila không gọi cậu là Dean, mà gọi là tên vốn có của cậu.

“Cảm ơn, tiếng Trung của cô phát âm rất tiêu chuẩn.”

Dạ tiệc của hãng vận tải biển KA cử hành ở khách sạn Durlin Paz. Sự sang trọng xa xỉ của khách sạn này cũng không cần nhiều lời, so với khách sạn W dưới trướng Massive chỉ có hơn chứ không kém.

Chẳng qua là thời điểm bọn họ đi tới nơi tổ chức buổi dạ tiệc, phát hiện khách được mời cũng không nhiều như trong tưởng tượng của Chu Trù.

“Tôi nghe nói Malvern là một người thích hoa lệ cùng hình thức, hôm nay dạ tiệc sinh nhật này hình như còn chưa đủ náo nhiệt a?” Leila cùng Chu Trù sau khi đưa thiệp mời ra đi qua kiểm tra an toàn lúc này mới tiến vào hội trường.

Chu Trù phóng mắt nhìn qua, nheo mắt lại.

Khách đến đây, có không ít đều ở trong danh sách chú ý trong nhiệm vụ lần này của cậu. Tỷ như ba người Nga đang cùng nhau cầm champagne nhỏ giọng bàn luận gì đó kia, hẳn đã từng qua lại làm ăn cùng Eva trên phương diện vũ khí. Còn cả người để râu thắt cà vạt màu đỏ thẫm bên kia, là trùm ma túy tới từ Columbia, mặc dù hẳn ta cũng có danh mục làm ăn đứng đắn. Trong lòng Chu Trù có một loại cảm giác không thoải mái, bởi vì trong tất cả mọi người ở đây, cậu dám nói chỉ có bối cảnh Dương Thị của cậu được coi là người làm ăn trong sạch.

Eva mặc một bộ váy dài màu bạc, đoan trang mà hoa lệ, cô đi tới trước mặt Chu Trù nắm lấy tay cậu, hai người xoay một vòng vừa đúng là nửa nhịp bước nhảy Tango.

“Dean thân mến, cậu có cảm thấy buổi dạ tiệc này rất kỳ quái hay không?” Eva che ở Chu Trù bên tai nhỏ giọng hỏi.

“Tôi chỉ cảm thấy tôi được mời, điểm này rất kỳ quái.” Chu Trù cười khẽ một tiếng.

Dựa theo thưởng thức mời khách của Malvern, không thể nào không có sự đại giá quang lâm của Anson Lorenzo.

“Tựa như một viên kim cương rơi vào trong một đồng than bụi.” Giọng nói của Anson vang lên, Chu Trù thậm chí không biết anh lúc nào đã đi đến phía sau mình.

“Tôi đoán, hôm nay có trò hay để xem.” Anson che bên tai Chu Trù nói.

Thái độ của anh có mấy phần thân mật ở bên trong.

Chu Trù trong nháy mắt cảm giác được ánh mắt như lưỡi dao của Carter Lippman đang thương lượng với người khác ở đối diện lia tới.

“Tôi cuối cùng cảm thấy còn có một người hẳn phải trong phạm vi được mời mới đúng.” Eva nhướn đuôi mày nhìn quanh bốn phía.

“William Goodwin, hẳn là CEO của Massive, không thể nào lại không hiện thân trong dạ tiệc kiểu này.” Chu Trù hiểu ý Eva.

“Ừm ——” Anson đem một ly rượu đỏ đưa cho Chu Trù, ý cười trên môi mờ mịt thâm trầm, “Tôi trái lại có một loại dự cảm, ngài Goodwin sẽ không xuất hiện đâu.”

Ngay lúc đó, cửa chính của sảnh tiệc bị sập lại.

Chu Trù cau mày, ngón tay đang kéo tay cậu của Leila cũng theo đó khấn trương lên.

Hội trường lớn như vậy, khách khứa cũng không đến trăm người — mà tất cả mọi người có mặt trừ Chu Trù, đều có sự quan tâm đối với một loại hoặc là một kiểu làm ăn có bí mật không thể bật mí. Đây quả thực giống như là hội giao lưu nội bộ của thế giới màu xám nào đó.

Thế nhưng Chu Trù vẫn trăm mối không được giải đáp rằng tại sao mình lại được mời.

“Các quý bà, quý ông — Hoan nghênh đã tới tiệc sinh nhật của ngài Malvern! Cơ mà rất đáng tiếc, mời chư vị tới cũng không phải là Malvern.”

Khi giọng này vang lên, toàn trường một mảnh xôn xao.

Chu Trù xoay phắt người, nhìn về phía cầu thang hình vòng.

Giọng nói kia Chu Trù hóa thành tro cũng nhớ — Bọ Cạp Đỏ!

Bọ Cạp Đỏ từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống, gã hôm nay mặc một thân tây trang màu trắng, cắt may độc đáo, lại che giấu không nổi lệ khí trên người gã, ngay cả khi gã cười lên, trong không khí phảng phất cũng cuộn trào lên mùi máu tươi.

36. Chương 36

Đương trường trên mặt rất nhiều người lộ ra vẻ ngạc nhiên... thậm chí là hoảng sợ.

“Mặc màu trắng như vậy, anh là muốn đi kết hôn sao!”

Ngữ điệu bất cần đời vang lên, đó là khiêu khích tuyệt đối đối với Bọ Cạp Đỏ.

Chu Trù theo thanh âm kia nhìn sang, nhìn thấy gương mặt tươi cười của Anson.

“Ồ — là Anson!” Bọ Cạp Đỏ đi tới ôm xã giao với Anson, giống như là bạn cũ vỗ lưng anh.

Sau đó, ánh mắt của gã chuyển sang Chu Trù ở một bên.

“Dean.” Bọ Cạp Đỏ nhẹ nhàng nói ra tên của cậu, “Cậu vẫn tốt đẹp như cũ. Tôi chính là quá muốn được nhìn thấy cậu, mới đặc biệt phát thiệp mời cho cậu đấy.”

Chu Trù khẽ mỉm cười, cậu hiểu buổi dạ tiệc cuối cùng của mình muốn bình an hạ màn đã là không thể nào.

“Đừng lo lắng, chuyện thô lỗ như lần trước sẽ không xảy ra nữa đâu.” Bọ Cạp Đỏ vươn tay muốn chạm lên gò má cậu lại bị cậu nghiêng mặt tránh thoát, Bọ Cạp Đỏ không hề lộ ra một chút biểu lộ tức giận, trái lại ngữ điệu càng thêm ôn tồn, “Ngày đó sau khi Anson mang cậu đi, tôi hối hận vạn phần. Cho dù là lúc ngủ cũng sẽ nhớ đến cậu.”

Chu Trù lui về phía sau nửa bước, đối với cậu mà nói, nếu như lúc ngủ nhớ tới Bọ Cạp Đỏ, đó nhất định là một cơn ác mộng.

Mà Anson ở một bên lại một bộ hăng hái bừng bừng tựa như đang thưởng thức kịch nói.

Bọ Cạp Đỏ lại tiến lên một bước, khi cánh tay sắp vòng qua bả vai Chu Trù ôm cậu, Anson lại đem cậu kéo về bên người mình trước một bước.

“Anh dọa cậu ấy mất, Bọ Cạp Đỏ.”

Thanh âm của Anson đột nhiên lạnh băng xuống, tiêu điểm của toàn trường đều tập trung trên người bọn họ.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc, dự cảm nguy hiểm hết sức căng thẳng xông thẳng tới mặt.

“Tôi đến bây giờ vẫn nhớ rõ phong thái ngày đó của Dean. Cậu ấy không biết ‘sợ.’” Ánh mắt của Bọ Cạp Đỏ sâu xa dừng lại trên nét mặt ngưng trọng của Chu Trù.

Hai vệ sĩ áo đen sau lưng Bọ Cạp Đỏ đi tới, xem ra Chu Trù không đến bên cạnh Bọ Cạp Đỏ, gã ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Hai cánh tay Chu Trù bị đối phương giữ lấy, hai vệ sĩ cho là có thể dễ dàng mang Chu Trù đi, lại không nghĩ rằng Chu Trù lấy thế sét đánh không kịp bưng tai trước tiên vịn tay một người đẩy ra ngoài, người còn lại ăn cú vật qua vai.

Tại hiện trường tràn ngập không khí căng thẳng, tiếng lên đạn khiến tất cả mọi người hoảng hốt bất an.

Bọ Cạp Đỏ nhẹ giọng cười một tiếng, “Cậu là người duy nhất một mực cự tuyệt tôi. Thế nhưng cậu không thể nào vĩnh viễn cự tuyệt tôi được đâu.”

Tất cả mọi người nơm nớp lo sợ nhìn Chu Trù, biểu trên mặt bọn họ là hoảng sợ. Bọ Cạp Đỏ hỉ nộ vô thường, gã không nổi giận với Chu Trù cũng không có nghĩa là gã sẽ không đem cơn giận của mình phát tiết lên người những người khác.

Chu Trù nhìn quanh bốn phía, mười mấy tên thủ hạ của Bọ Cạp Đỏ mang theo súng đã khống chế được toàn bộ trường diện. Họng súng chìa thẳng vào bọn họ.

“Bọ Cạp Đỏ, anh hôm nay đắc tội sạch tất cả mọi người có mặt rồi.” Trong thanh âm của Anson như cũ nửa mang ý nhạo báng, “Hơn nữa, Dean lại không thích loại trường diện này chút nào, phần ẩn tượng của anh lại phải tụt xuống rồi.”

Bọ Cạp Đỏ không để bụng mà vẫy vẫy tay, lại có hai vệ sĩ áo đen đi về phía Chu Trù, chẳng qua là bọn họ không hề khách khí như hai người vừa rồi nữa, lực độ vịn ở bả vai Chu Trù giống như là muốn bóp vỡ xương của cậu vậy. Lấy thân thủ của Chu Trù muốn phản kháng cũng không khó, chẳng qua là thời điểm ánh mắt liếc về phía Anson, anh hơi gật đầu với Chu Trù, ý tứ hẳn là muốn cậu thuận theo Bọ Cạp Đỏ.

Nếu là trước đây, Anson muốn cậu đi về phía đông, cậu nhất định đi về phía tây, chẳng qua là giờ khắc này trực giác của cậu tự bảo với mình nghe theo sắp xếp của Anson mới là sáng suốt. Nếu như mình cứ tiếp tục phản kháng khiến cho Bọ Cạp Đỏ mất mặt, khó đảm bảo cái gã điên này sẽ không đại khai sát giới.

Sự yếu thế của Chu Trù khiến Bọ Cạp Đỏ hiện lên một nụ cười đắc ý. Hai tay gã đút trong túi, nhìn chăm chú vào bóng lưng đi lên cầu thang của Chu Trù.

Thẳng đến khi Chu Trù đi tới bên lan can kiểu Rococo kia, cậu nhìn thấy một bàn ăn được đặc biệt bài trí. Trên đó là một cái bồn nước hoa văn chạm rồng, trong bồn nổi một đóa hoa sen cùng một cây nến nhỏ.

Bữa ăn được tỉ mỉ chuẩn bị, thoát nhìn vô cùng lãng mạn. Chu Trù biết đây hết thảy đều là Bọ Cạp Đỏ cố ý an bài, gã coi mình thành phụ nữ thậm chí thú cưng để lấy lòng.

Chu Trù cười nhạo một tiếng.

Hai tên vệ sĩ ẩn vai của cậu ép cậu ngồi xuống. Người hầu một bên mặc gi-lê màu đậm, dáng vẻ là cùng một phong cách với Marin. Cánh tay cậu ta khẽ run mở nút một chai rượu đỏ, nghiêng người tới để cho chất lỏng lỏng lách như máu kia chảy vào trong ly. Nếu như Chu Trù không đoán sai, cậu phục vụ này chắc cũng là thú cưng của Bọ Cạp Đỏ.

Chu Trù chống đầu nhìn ly rượu đỏ kia, nghĩ thầm không biết ngày nào đó Bọ Cạp Đỏ có phải cũng muốn mình ăn mặc một thân như vậy thay gã rót rượu cho người đàn ông tiếp theo mà gã coi trọng hay không?

“Dean thân mến, hi vọng cậu hưởng thụ bữa ăn tối hôm nay.” Thanh âm của Bọ Cạp Đỏ rất tao nhã lễ độ.

Anson lại cười ra tiếng.

“Có gì buồn cười?” Bọ Cạp Đỏ dùng ánh mắt dò xét nhìn Anson.

“Dean cậu ấy không thích rượu đỏ. Với cả... cậu ấy cũng không thích anh coi cậu ấy làm thú cưng hoặc là phụ nữ để lấy lòng, những thứ kia không có tác dụng trên người cậu ấy đâu.”

Một câu nói đơn giản như thế, Chu Trù trong lòng lại kinh ngạc. Tại sao Anson Lorenzo lại hiểu rõ mình đến vậy?

“Trước không quản Dean nghĩ thế nào, tôi chỉ muốn hỏi một câu tất cả mọi người ở đây —— Các người là muốn làm bạn... hay là kẻ địch của tôi?” Anh mắt của Bọ Cạp Đỏ chậm rãi nhìn quanh một lượt, áp lực vô hình khuếch tán ra ngoài khiến người ta hít thở không thông.

Ngồi ở chỗ cao, Chu Trù có thể rất rõ ràng mà nhìn thấy biểu lộ trên mặt mỗi người.

Mấy tên buôn vũ khí đến từ Nga có vẻ dị thường khấn trương, tựa như Bọ Cạp Đỏ nhất định sẽ lấy bọn họ ra khai đao trước tiên vậy.

Carter Lippman nét mặt ngưng trọng, thỉnh thoảng nhìn về phương hướng của Anson, khẽ cắn môi dưới.

Leila được Richard hộ ở sau lưng, cô ngược đầu mặt lo lắng nhìn Chu Trù.

Trong lỗ tai không có bất kỳ tin tức nào đến từ Leslie, hần hẩn đang nghe tất cả chuyện này, tại sao đến thời khắc này không chút phản ứng nào?

Eva khoanh tay, dùng ánh mắt soi xét nhìn Bọ Cạp Đỏ, một bộ muốn nhìn một chút xem đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Mà Anson, ý cười nơi khóe môi không giảm. Khi mà mọi người cảm thấy bất an, anh vẫn như cũ hưởng thụ nguy hiểm.

“Bạn? Hay là địch?” Bọ Cạp Đỏ đứng ở trên bậc thang, cao giọng hô lên, vang dội toàn bộ hội trường.

Một vị khách lại bị một tiếng này dọa sợ đến đánh đổ ly rượu trong tay, thanh âm thủy tinh vỡ cực kỳ vang dội.

Bọ Cạp Đỏ giống như một quốc vương quyết định sinh tử, cao ngạo mà khinh rẻ nhìn xuống hết thấy.

Tất cả mọi người cứng đờ ra đó, hết thấy trầm mặc tựa như thời gian ngừng lại.

“Đương nhiên là làm bạn rồi.”

Rốt cuộc có người nói chuyện, là Anson.

“Anson?” Eva cau mày trừng sang anh. Nếu như ở nơi này đáp ứng Bọ Cạp Đỏ làm “bạn” của gã, như vậy Bọ Cạp Đỏ nhất định sẽ muốn anh ký một ít văn kiện, buông tha rất nhiều ích lợi thậm chí đeo tiếng xấu thay Bọ Cạp Đỏ.

Bọ Cạp Đỏ rất hứng thú mà nhìn Anson, “Tôi quả thực quá vinh hạnh rồi, Anson anh lựa chọn làm bạn của tôi.”

“Đúng vậy.” Anson sờ sờ cằm, một bộ biểu lộ thoải mái, “Người nếu chết đi rồi, vậy thì cái gì cũng chẳng có. Hơn nữa chúng ta những người thương nhân không phải mưu cầu ích lợi sao? Có tiền cùng nhau kiếm thôi.”

Bọ Cạp Đỏ vỗ tay, “Vậy thì tôi vô cùng hoan nghênh!”

“Cảm ơn!” Anson ngẩng đầu nhìn về phương hướng Chu Trù, chỉ chỉ bàn ăn trên lầu nói, “Tôi có thể đi lên ăn cơm chứ? Bị nhiều súng chĩa vào như vậy, tôi sợ mình sẽ tiêu hóa không nổi.”

“Người giống như Anson anh đây, tất nhiên là có đặc quyền.” Lời Bọ Cạp Đỏ vừa dứt, liền có vệ sĩ đi tới trước mặt Anson, đem anh toàn thân cao thấp lục soát một lần sau đó đưa anh lên lầu.

Anson bị người kìm hãm, lại như là không chút bận tâm. Anh quay đầu nhướn nhướn mày với Eva.

Eva hiểu ý, giơ tay lên, “Được, cũng tính một người là tôi nữa.”

Nét cười của Bọ Cạp Đỏ càng tươi hơn, “Eva, ôi... Eva thân ái, cô biết tôi muốn cùng đi ăn tối với cô biết nhường nào không, tôi chỉ sợ thành kiến từ trước đến giờ của cô đối với tôi sẽ khiến cô hiểu lầm hảo ý hôm nay của tôi.”

Eva trào phúng một tiếng.

“Bọ Cạp Đỏ, anh đang nghĩ có phải là tôi không có tư cách làm khách quý của anh đúng không?”

“Dĩ nhiên không phải, Eva. Tôi hôm nay còn đặc biệt chuẩn bị nấm truffle đen cô thích nhất mà, hi vọng cô tự nhiên mà hưởng thụ.”

Gã vừa dứt lời, liền có một vệ sĩ đi tới lục soát người Eva, Bộ Cạp Đỏ lập tức cản hẳn.

“Mày cái thằng ngu này, thân thể của Eva là thứ mày tùy tiện có thể đụng sao?” Bộ Cạp Đỏ nghiêng người qua, làm một thế tay “mời” với Eva.

Eva chậm rãi đi tới.

Anson cùng Chu Trù ngồi đối diện nhau.

“Em sợ sao?” Anson vừa đem khăn ăn đeo lên cổ vừa hỏi.

“Sợ cái gì?” Chu Trù lơ đãng hỏi.

“Sợ thế cục hoàn toàn mất khống chế, sợ Leila sẽ gặp nguy hiểm, sợ mọi người chúng ta đều không thể rời khỏi nơi này.” Dáng tay cầm dao ăn của Anson vô cùng ưu nhã, nhẹ nhàng cắt một góc miếng bít-tết bỏ vào trong miệng, sau hai giây phẩm vị tiếc nuối mà nói, “Bít-tết của nơi này vẫn chưa đủ cao cấp.”

“Tôi quên mất, anh cái gì cũng không sợ.” Chu Trù nhấp một ngụm rượu đỏ, cậu còn đang hồ nghi tại sao Leslie vẫn chưa hồi âm? Trường diện căng thẳng như vậy Interpol không thể nào không có hành động!

“Tôi tất nhiên sợ.” Anson đẩy một phần súp tôm hùm tới trước mặt Chu Trù, “Nếu như hai chúng ta đều chết hết. Tôi sẽ xuống địa ngục mà em sẽ lên thiên đường. Trong địa ngục không có em, tôi phải làm thế nào sống qua ngày đây?”

Chu Trù quay đầu đi che mắt bật cười, dưới tình huống như vậy Anson tại sao còn có thể đùa giỡn chứ?

“Vậy tôi cùng anh xuống địa ngục đi.” Chu Trù mỉm cười, một khắc đó có mấy phần ý vị chắc chắn, đầu ngón tay Anson hơi ngừng tựa như thất thần.

“Em không thích rượu đỏ, vậy thì uống chút súp đi. Nguyên liệu của nơi này coi như tươi mới.”

Lúc này, Eva cũng đến bên bàn ăn. Người hầu đẩy ghế ra cho cô mời cô ngồi xuống.

Eva tinh tế thưởng thức một ngụm rượu đỏ, “Bộ Cạp Đỏ tên này thật đúng là chịu chi, chai rượu đỏ này giá trị không thấp đâu.”

“Vậy cô phải cảm ơn Dean đây.”

Đám người ở dưới lầu kia rồi rít quy phục Bộ Cạp Đỏ, ngay cả Carter có không cam nguyện chẳng nữa thì vì bảo trụ mạng của mình cũng không thể không thỏa hiệp.

Bộ Cạp Đỏ chậm rãi đi lên lầu, ánh mắt ngậm cười của gã từ từ lạnh băng xuống, đi tới rìa lầu hai, gã tựa trên lan can, “Trên thế giới này nếu như đều là bạn, thì thật quá không thú vị.”

“Cái tên kia lại muốn làm gì?” Eva nhướn mày.

“Chúng ta tới chơi trò Vòng xoay Nga thì thế nào?” Bộ Cạp Đỏ vỗ tay một cái, không khí trong nháy mắt như bị rút đi, “Bốn người một tổ, mỗi tổ tôi sẽ đưa cho các người một khẩu súng, trong súng chỉ có một viên đạn. Súng truyền tới người nào, người đó sẽ phải bóp cò. Người có thể sống sót cuối cùng, mới là bạn của tôi.”

Chu Trù run lên, nhìn về phía Leila ở lầu dưới. Trò chơi của Bộ Cạp Đỏ cũng bao gồm cả cô.

Người cầm súng ở bốn góc hội trường áp sát các vị khách, bọn họ chỉ đành phải bị buộc chia làm bốn người một tổ.

Một mỹ thiếu niên mặc quần áo phục vụ nâng khay đi tới, trong khay là từng khẩu súng lục ổ quay kiểu cũ, một vệ sĩ đi tới kiểm tra đạn trong ổ quay, tiếng quay tròn kia giống như là muốn đem thân kinh của tất cả mọi người khuấy đảo. Trong mỗi khẩu súng chỉ có một viên đạn, được phân phối đến trên bàn mỗi tổ.

Richard cùng một bàn với Leila.

Chu Trù nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm sườn mặt Leila. Thần sắc của cô rất đậm nhiên, bởi vì đã làm nằm vùng rất nhiều lần sớm đã nhìn quen sinh tử. Nhớ đến cô đã từng nói đây là buổi dạ tiệc cuối cùng Chu Trù làm Dean Dương nhất định phải hạ màn hoàn mỹ, nắm tay Chu Trù mất tự nhiên nắm chặt.

Anson một bộ chuyện không liên quan mảy, “Đừng lo lắng, Richard sẽ không để cho Leila chết đâu.”

Chu Trù đột nhiên cảm thấy chán nản, tại sao tất cả mọi chuyện mình nghĩ trong lòng đều chạy không thoát Anson chứ?

“Trò chơi bắt đầu!” Bộ Cạp Đỏ hăng hái bưng bưng mở miệng nói.

Gã này đặc biệt hưởng thụ sự sợ hãi khi những người khác lâm vào tuyệt cảnh.

Dưới kia không có một người nào đưa tay đi cầm súng.

“Tôi đã nói trò chơi bắt đầu!” Bộ Cạp Đỏ bắt đầu.

Những người cầm súng kia vậy mà lại đồng loạt nổ súng, đem mỗi bàn bắn chết một người. Tiếng đạn nổ cùng tiếng kêu sợ hãi hỗn tạp chung một chỗ, toàn bộ đại sảnh trở thành trường Tu La.

Chu Trù đứng lên, chỉ thấy Leila nhắm mắt lại ngồi ở chỗ đó, toàn bộ sống lưng hết sức cứng ngắc. Người bị bắn chết là người bên cạnh cô, lúc người kia ngã xuống, huyết dịch bắn lên mặt Leila. Cũng may người của Bộ Cạp Đỏ sử dụng khẩu súng đường kính nòng cũng không lớn, nếu không cảnh nào phọt ra sẽ càng thêm kinh khủng.

“Vòng kế tiếp.” Bộ Cạp Đỏ hất hất cằm.

“Sở thích của anh vẫn ngán như vậy.” Anson nâng ly gửi lời đến Bộ Cạp Đỏ.

“Ôi — bây giờ thực xin lỗi, tôi quên mất mấy vị còn đang dùng bữa.” Bộ Cạp Đỏ mặt áy náy đi đến sau lưng Chu Trù, hai tay đặt trên bả vai cậu, gã khom người xuống nhẹ nhàng ngửi mùi nước hoa bên cổ Chu Trù nói, “Dean, cậu không thích phần súp hải sản này sao? Tôi là đặc biệt phân phó đầu bếp từ Pháp tỉ mỉ chuẩn bị đó.”

Bộ Cạp Đỏ như thể cố ý mà đến gần, hơi thở của gã quét qua tai và cổ Chu Trù, lúc này Chu Trù chỉ cảm thấy khẩu vị hoàn toàn mất sạch.

Anson ung dung nhìn tất cả trước mắt, một trận tiếng súng truyền tới, đĩa bát trên bàn cũng theo đó mà khê rung.

Chu Trù quay đầu đi chỗ khác, mà hai tay Bộ Cạp Đỏ lại như cũ vững vàng đặt trên bả vai cậu.

Anson liếc mắt nhìn về phía lầu dưới, nhếch khóe môi, “A, vận khí của Carter thật tốt, bàn bọn cậu ta có một người ngỏm rồi, cậu ta về sau vẫn tiếp tục sống tiếp.”

37. Chương 37

Carter cùng một vị khách khác còn lại của bàn đó bị giải đến rìa hội trường, có người hầu bưng khay đi tới trước mặt bọn họ, bên trong là hiệp ước cùng với bút máy. Sợ rằng lợi ích của gia tộc Lippman lại sắp bị Bộ Cạp Đỏ phân bớt rồi.

Chu Trù âm thầm yên lòng, nhưng trò chơi vẫn chưa kết thúc.

Lại là tiếng súng vang lên, một tên người Nga chết, thi thể của hắn bị kéo đi, dưới đất lưu lại một đường vết máu, nhìn mà phát hoảng

Một vòng lại một vòng tiếp tục, đến khi có người chết thì ngưng.

Leila chậm rãi nâng súng lên.

Ánh mắt Chu Trù gắt gao nhìn chằm chằm sườn mặt Leila, ngón tay của cô không chút nào run rẩy, nhưng mà trong lòng cô có bình tĩnh hay không thì không ai biết.

Trong nháy mắt ngón tay cô bóp cò súng, Richard ở một bên chế trụ cổ tay của cô đem súng chuyển hướng đối diện, Leila cả người cũng bị kéo vào trong lòng Richard. Tất cả mọi người không ngờ đến, đạn xuất nòng trúng ngay giữa mày của người đối diện. Hắn thậm chí chưa kịp phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, cặp mắt mở to ngửa về phía sau, gục trên ghế ngồi.

Hai giây sau, một mảnh xôn xao.

Ngón tay nắm chặt của Chu Trù thật lâu không buông ra, buồng tim bị nhắc tới điểm cao nhất.

Leila ngẩn người ra đó, ngược lại Richard đem súng từ trong tay cô lấy ra ném ở trên bàn. Tiếng động khẩu súng va chạm với mặt bàn đã đánh thức Leila.

Nếu như không phải có Richard, cô đã chết.

Bọ Cạp Đỏ đứng ở chỗ cao vỗ tay, “Đặc sắc! Vô cùng đặc sắc! Nhưng mà anh cũng đã vi phạm quy tắc trò chơi không phải sao?”

Richard trên mặt một mảnh tĩnh lặng, đem lời Bọ Cạp Đỏ nói ban nãy nguyên văn không đổi mà lặp lại một lần, “Súng truyền tới chỗ người nào, người đó sẽ phải bóp cò. Người cuối cùng có thể sống sót được, mới là bằng hữu của tôi. Dựa theo quy tắc trò chơi của ngài, cũng không hề nói hòng súng nhất định phải chĩa vào đầu mình.”

“Không hổ là người của Anson a!” Bọ Cạp Đỏ cảm thán một tiếng, “Những kẻ bên cạnh tôi đây trong đầu mỗi đứa đựng đều là gạch vỡ, chẳng như Richard!”

Dưới mặt bàn, Richard nắm chặt tay Leila. Hai vệ sĩ đưa bọn họ áp đến rìa sân.

Lời của Richard, mở ra cục diện mới cho trò chơi này, cơ hồ tất cả mọi người không hề nghĩ ngốc đem hòng súng chĩa vào mình nữa. Mà trò chơi này cũng hoàn toàn biến thành chém giết, tiết tấu của trò chơi dần nhanh hơn.

Tiếng súng thi nhau vang lên.

Bọ Cạp Đỏ dứt khoát kéo một cái ghế ngồi ở bên cạnh Chu Trù. Gã cắt bít-tết ra cho Chu Trù, thậm chí còn dùng đĩa đem bít-tết đưa đến bên miệng cậu.

“Cậu hình như vẫn chưa ăn gì, bụng rỗng uống rượu sẽ thương tổn dạ dày đấy.”

Giọng nói dịu dàng như vậy, Chu Trù nghe vào chỉ cảm thấy ghê tởm.

“Bít-tết quá già rồi.” Chu Trù quay mặt qua chỗ khác.

“Tôi cho tới bây giờ chưa từng bón người khác ăn gì đâu.” Thanh âm của Bọ Cạp Đỏ hơi dè dặt, nhưng một giây kế tiếp Anson liền nhận lấy đĩa trong tay gã, đem miếng bít-tết nhét vào trong miệng.

“Ừm, bít-tết Bọ Cạp Đỏ tự mình cắt quả thật không giống bình thường.” Anson vừa ăn vừa gật đầu.

Eva mắt lạnh nhìn mọi chuyện, mở miệng nói, “Bọ Cạp Đỏ, anh muốn tôi cùng Anson làm thế nào? Không bằng sáng khoái một chút đi.”

“Ha ha, tôi chính là thích loại cá tính này của Eva cô đấy.” Bọ Cạp Đỏ cùng chạm ly với cô, “Nhớ cô có một lô hàng trực thăng quân dụng có thể trang bị cho tàu sân bay, tôi muốn muốn lô hàng đó.”

“Lô hàng đó tôi đã trao tay rồi.”

“Tôi biết cô đã ký hiệp ước đối phương cũng thanh toán một nửa tiền cọc cho cô. Thế nhưng hàng vẫn chưa giao ra, cô đưa chúng cho tôi, tôi sẽ không ăn quịt hàng của cô.”

Chu Trù cũng từng nghe nói đến việc làm ăn đó của Eva, không nói đến đã thu nửa tiền cọc của đối phương, nếu như hủy hợp đồng sẽ phải bồi thường gấp đôi. Cho dù Bọ Cạp Đỏ mua hàng từ chỗ Eva, lô hàng máy bay thuộc về quân dụng này nhất định sẽ bán cho kẻ đối địch với khách hàng của Eva, cứ như vậy chẳng những uy tín từ xưa tới nay của Eva chịu ảnh hưởng, còn đắc tội với khách hàng.

Người phục vụ bưng khay kia đi lên, nghiêng người ở bên cạnh Eva, trong khay chính là hiệp nghị mua bán.

“Nếu như tôi không ký thì sao?” Eva nghiêng đầu hỏi.

Bọ Cạp Đỏ sờ sờ cằm, “Chúng ta bàn này cũng vừa đủ bốn người. Bằng không chúng ta cũng chơi trò Vòng xoay Nga một chút thì thế nào?”

Eva còn chưa phản ứng, Anson ngược lại đã vỗ tay lên, “Trò chơi này hay! Xem xem bàn này của chúng ta ai bị người ta ghét nhất!”

“Đó đương nhiên là tôi a!” Bọ Cạp Đỏ một bộ biểu cảm thất vọng, gãi vỗ tay một cái, không nghĩ tới thật sự có người đưa một khẩu súng lục tới. Bọ Cạp Đỏ ngay trước mặt của mọi người đem ổ đạn mở ra, để cho người ta thấy rõ ràng một phát đạn trong đó. Sau khi lên nòng, đem súng đặt trên mặt bàn.

“Nào, xem xem trong bốn người chúng ta rốt cuộc vận may của người nào không tốt nhất. Ưu tiên nữ giới.” Bọ Cạp Đỏ ra hiệu với Eva.

Eva cầm khẩu súng kia lên, không hề trì hoãn mà chỉ hướng Bọ Cạp Đỏ, phục vụ bên người cô đang muốn ngăn cản cô, Bọ Cạp Đỏ lại mở miệng nói, “Trò chơi phải như vậy mới thú vị. Bọn họ có cơ hội chia vào tôi, tôi tin tưởng mình cũng có cơ hội nhắm vào bọn họ.”

Cò súng bóp xuống, không có đạn bắn ra. Eva tựa như xả giận đem súng đập lên bàn.

“Anh Lorenzo.” Bọ Cạp Đỏ ra hiệu cho Anson đang ngồi ở hướng thuận chiều kim đồng hồ với Eva.

Động tác cầm súng của Anson ưu nhã mà giàu lực độ, “Bọ Cạp Đỏ, anh tuyệt đối là kẻ khiến người ta ghét nhất ở đây.”

Vẫn không có đạn bắn ra, Bọ Cạp Đỏ lộ ra biểu lộ tiếc nuối, cầm lấy cây súng kia.

“Tiếp theo đến phiên tôi.”

Anson cùng Eva thông dong, tựa hồ thật tò mò Bọ Cạp Đỏ sẽ đem họng súng chỉ về phía ai trong số bọn họ.

“Tôi đoán là tôi. Con người tôi thẳng thắn mau miệng luôn không chịu nể mặt anh ta.” Anson thở dài một cái.

“Có lẽ là tôi, tôi cản trở việc làm ăn của anh ta, anh ta đã sớm muốn dời chướng ngại vật là tôi đây đi rồi.” Eva nhấp một ngụm rượu đỏ.

Bọ Cạp Đỏ cười cười, đem họng súng để lên huyệt thái dương Chu Trù.

Tư thế cầm ly rượu của Eva cứng đờ ra đó, thật ra thì đó cũng không phải cảnh tượng ngoài ý muốn của họ, “Bọ Cạp Đỏ anh làm cái gì vậy?”

“Hai người các cô đều rất quan tâm Dean. Tôi rất thưởng thức biểu lộ lo lắng của các cô.” Ngón tay Bọ Cạp Đỏ khê vuốt qua tóc mai Chu Trù.

Anson chỉ đổi tư thế ngồi, anh nhìn chăm chú vào hai mắt Chu Trù, nhẹ giọng nói, “Đừng sợ.”

Chu Trù cười.

Đó cũng không phải lần đầu tiên cậu bị người ta dí súng vào, cho dù Bọ Cạp Đỏ nổ súng, tỉ lệ cậu trúng đạn cũng chỉ là một phần tư mà thôi.

“Dean thân mến, cậu còn trấn định hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều.”

“Nếu như anh thương tổn đến cậu ấy, tôi sẽ trả lại gấp trăm lần.” Eva từ trong kẽ răng rít lời ra.

“Anson này, có gì muốn cảnh cáo tôi không?” Bọ Cạp Đỏ tò mò hỏi.

Anson chỉ là lắc đầu một cái.

Chu Trù nhìn đôi mắt của Anson, bình tĩnh ngoài ý liệu.

Tiếng cò súng bị bóp xuống gần ngay bên tai, Chu Trù ngay cả lông mày cũng chẳng nhú một cái.

“Phản ứng của cậu thực khiến tôi thất vọng. Trên đời này có cái gì có thể làm cậu sợ không?” Bộ Cạp Đỏ đem súng đặt ở trước mặt Chu Trù.

Lúc này, máy truyền tin trong lỗ tai Chu Trù rốt cục có phản ứng.

Thanh âm trầm lãnh của Leslie vang lên, “Chúng tôi sắp đột nhập vào sau một phút nữa.”

Thần kinh căng thẳng của Chu Trù rung lên.

“Đến lượt cậu, Dean.” Bộ Cạp Đỏ ở bên tai Chu Trù nhắc nhở.

Chu Trù cầm lên khẩu súng trước mặt, hòng súng chỉ vào Anson.

“Dean?” Eva kinh ngạc chống người lên, cô cho là ba người họ đã có nhận thức chung, đó chính là hòng súng nhất trí nhắm vào Bộ Cạp Đỏ.

Ngay cả Bộ Cạp Đỏ cũng lộ ra biểu tình thích thú.

“Tôi không biết em ghét tôi hơn Bộ Cạp Đỏ.” Anson không có bất kỳ kinh ngạc, tựa hồ phản ứng của Chu Trù thật ra ngay trong dự liệu của anh.

“Nếu như tôi giết anh, vậy thì tôi và anh sẽ đều phải xuống địa ngục.” Khóe môi Chu Trù hơi hiện lên một nét cười sắc bén.

Anson đắm chìm trong nụ cười đó.

Cho đến khi Chu Trù bóp cò súng, đạn xẹt qua từ một bên gò má Anson, phục vụ bưng khay phía sau anh ngã xuống.

“Cầm súng!” Chu Trù rống lớn một tiếng, Anson nhanh chóng cúi người tìm được một cây súng lục từ trên người bồi bàn vừa ngã xuống.

Bộ Cạp Đỏ một quyền đánh về phía đầu Chu Trù, mà Chu Trù lại cầm dao ăn trên bàn đâm về hướng cánh tay của gã, Bộ Cạp Đỏ vì né tránh không thể không chệch phương hướng đi.

Thiếu niên lúc mới đầu rót rượu đỏ cho Chu Trù đưa tay đưa về phía sau thắt lưng, lại phát giác đồ cậu ta muốn tìm không thấy.

Lúc này, Anson đã cầm lấy súng chĩa vào Bộ Cạp Đỏ, “Bộ Cạp Đỏ, kỹ thuật bắn súng của tôi chẳng ra sao cả, tôi sợ tôi chỉ muốn nhắm vào bả vai anh rồi lại không cẩn thận bắn trúng đầu anh mất.”

“Cậu đang tìm cái này sao?” Chu Trù từ trong túi quần móc ra một khẩu súng tinh xảo cười nhìn về người thiếu niên kia.

“Thế nào lại... ở chỗ của anh?” Thiếu niên lui về phía sau một bước.

“Cậu ban nãy lúc rót rượu cho tôi khom người, vừa vặn lộ ra khẩu súng này. Ông chủ của cậu quá coi thường tôi, lâu hai trừ người phục vụ là cậu ra thậm chí ngay cả một vệ sĩ cũng không theo kịp. Nếu đã không ai thấy được vậy tôi liền thuận tay dắt dê rồi.”

Nói xong, Chu Trù chợt bóp cò, một vệ sĩ từ xa chạy tới trúng đạn ngã xuống.

Bộ Cạp Đỏ trán nổi gân xanh, trong ánh mắt là cơn giận bùng nổ.

“Hôm nay tất cả chúng mày đều phải chết ở đây!”

Cửa chính đại sảnh lầu dưới rầm rầm nổ tung, cả nóc nhà đều đang chấn động. Các tân khách hoảng loạn chạy trốn trong màn khói súng, đám vệ sĩ cầm súng mãnh liệt bắn về phía cửa vào.

Trong nhất thời tiếng vang ùng ùng đoàn đoàn chấn động điếc cả tai, khiến người ta phân không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Bộ Cạp Đỏ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Anson, “Xem ra mày sớm có chuẩn bị!”

“Chặc chặc chặc...” Anson lắc đầu một cái, “Chuyện lầu dưới không phải là tao làm ra.”

“Vậy là ai?” Bộ Cạp Đỏ cười lạnh một tiếng.

Tiếng máy bay trực thăng khi xa khi gần, tầng lầu trên đỉnh đầu kia mơ hồ truyền ra tiếng chạy bộ đeo theo trang bị nặng vô cùng có tổ chức.

Ánh mắt Anson quét qua Chu Trù, như cười như không nói, “Tao đoán là Interpol. Tao với Eva vẫn luôn rất khiêm tốn, cũng không giống như mày — Bọ Cạp Đỏ, nghe nói mày tìm người giết một tổ trưởng của phân bộ New York.”

Chu Trù đem kinh ngạc của mình thu liễm rất tốt, Anson thế nhưng cái gì cũng biết.

Nếu như hôm nay, cậu có thể sống sót — cậu nhất định phải thoát khỏi xoáy nước này.

“Không thể nào, buổi tiệc hôm nay tao an bài rất cẩn thận, Interpol không thể nào nhận được tin tức, hành động của bọn họ không thể nào nhanh vậy được. Anson, vẫn là mày đang giở trò quỷ!”

Đám vệ sĩ ở lầu dưới nổ súng bắn nửa ngày, trong khói mù không có bất kỳ phản ứng nào, nói cách khác sau cánh cửa này bị cho nổ căn bản không có ai đi vào từ chỗ đó, bọn họ lãng phí đạn một cách vô ích, hơn nữa lực chú ý cũng bị dời đi.

Lúc này, cảnh sát quốc tế cùng ba tiểu đội cảnh đã từ trên lầu lén vào, tay súng bắn tĩa vào vị trí, nòng súng của những đặc cảnh khác nhắm vào đám vệ sĩ đang muốn chạy tới cứu Bọ Cạp Đỏ ở lầu dưới, bọn họ vẫn ngoan cố phản kháng, mà đạn của đặc cảnh cũng không chút do dự bắn ra.

“Cái gọi là vệ sĩ, thì nhất định phải mang theo bên người. Mày quá tự phụ rồi Bọ Cạp Đỏ, để bọn họ ở lại dưới lầu.” Anson cười nhạt một tiếng.

Bọ Cạp Đỏ chợt xoay người, tốc độ vung quyền làm người ta chặc lưỡi. Chu Trù né tránh không kịp, mặc dù không bị đánh trúng cổ tay, súng lục lại bị đánh ra ngoài, rơi trên bàn ăn. Eva phản ứng nhanh chóng nắm lên cây súng lục kia lại không kịp nổ súng.

Chỉ nghe pằng một tiếng, trong khoảng khắc Bọ Cạp Đỏ cùng Chu Trù vật lộn với nhau thì một viên đạn bắn trúng bả vai Bọ Cạp Đỏ. Chu Trù trong nháy mắt chế phục được gã.

Bọ Cạp Đỏ vẻ mặt không cam lòng mà giãy giụa, máu thấm ướt áo khoác tây trang của gã.

“Mày sẽ phải trả giá đắt vì điều đã làm với tao hôm nay!”

Chu Trù cười lạnh một tiếng, “Mày vẫn là con nít sao? Cho rằng thế giới này chỉ xoay quanh mình mày đấy à?”

Gã giãy giụa vẫn rất mạnh mẽ, mà Anson lại càng phách lối trực tiếp nổ súng bắn vào vai kia của Bọ Cạp Đỏ.

“Ư...” Bọ Cạp Đỏ phát ra tiếng kêu rên, dùng sức ngẩng đầu nhìn Anson, giống như là muốn dùng ánh mắt đâm xuyên anh vậy.

Chu Trù nhìn về phía Anson, Anson chỉ nhún vai cười cười, “Tôi chỉ là muốn giúp em thôi mà, tên này khí lực thoát nhìn thật lớn không phải sao?”

Eva vòng qua cái bàn, đứng trước mặt Bọ Cạp Đỏ hơi khom người xuống, hòng súng dí vào đầu Bọ Cạp Đỏ, mắt Bọ Cạp Đỏ trợn to, “Cô muốn làm gì?”

Eva không chút do dự bóp cò súng, Bọ Cạp Đỏ cả người run lên, một hai giây sau lại phát giác không có đạn rời nòng.

“Tao muốn chơi với mày trò Vòng xoay Nga cuối cùng.”

Thì ra cây súng Eva lấy tới chính là cây súng trong trò chơi ban nãy kia, cô hung hăng đem nó ném vào mặt Bọ Cạp Đỏ.

“Chúc mừng mày, làm kẻ địch với toàn thế giới.”

Cách đó không xa, một người đàn ông mặc đồ rằn ri cùng áo chống đạn mang mặt nạ chống đạn ghìm súng đi tới.

Hai người đặc cảnh đi theo phía sau hắn, chạy tới đem Bọ Cạp Đỏ còng lại. Chu Trù buông lỏng tay, Bọ Cạp Đỏ bị lôi dậy.

Xem ra lần hành động này là cảnh sát quốc tế cùng đặc cảnh New York liên thủ, trách không được chờ lâu vậy mới triển khai hành động.

Chu Trù nhìn cảnh sát quốc tế nổ súng kia, thân hình của hắn cùng khí chất lãnh ngạo vô cùng quen thuộc... Leslie?

Người này lại tự mình xuất động?

Bọ Cạp Đỏ bị mang đi, gã cả đời này đều chưa từng chật vật như vậy. Gã đã sớm quen với thao túng hết thấy, mà nay lại giống như con thú nhốt trong ***g bị người nhìn chăm chú vào. Hàm răng răng gã kèn kẹt vang dội, hung hăng quét qua mỗi một người đang nhìn gã.

Anson ngồi ở chỗ cũ, ngón tay phát qua lọn tóc trên trán, cười nói với nhóm đặc cảnh cùng cảnh sát quốc tế kia, “Các anh cần phải xác định nốt kỹ tên điên này, nếu không hắn chạy ra ngoài, không chỉ là khách khứa có mặt hôm nay, mà ngay cả tất cả đặc cảnh New York cùng với cảnh sát quốc tế tham dự hành động đều sẽ xong đời.”

Leslie xoay người lại, lạnh lùng nói, “Cảm ơn anh nhắc nhở.”

38. Chương 38

Mặc dù Bọ Cạp Đỏ bị bắt, điều này không thể nghi ngờ cũng trở thành tin tức sốt dẻo nhất dạo gần đây, gã sẽ được đưa đến ít nhất hai mươi mấy quốc gia tiếp nhận xét xử, thế nhưng thế lực của gã nhất định sẽ thừa cơ hành động, chỉ sợ sẽ lại sắp dấy lên phong ba.

Những vị khách có mặt bị đặc cảnh New York mang đi, bao gồm Chu Trù cùng Anson và cả Eva.

“Dean!” Lúc lên xe, Eva kéo tay Chu Trù.

“Không sao đâu.” Chu Trù khẽ mỉm cười với cô.

Eva lập tức lộ ra biểu lộ sáng tỏ. Chuyện đến hiện tại, muốn Eva nghĩ đến Chu Trù chính là nằm vùng của Interpol đã không phải là việc khó gì nữa.

Anson đứng ở cách đó không xa, nhìn Chu Trù thích thú mà cười một tiếng, khẩu hình tựa hồ muốn nói “Lát nữa gặp”.

Chu Trù lên xe, thân phận của cậu đặc thù, sau khi xuống xe được mang tới một phòng làm việc đặc biệt, người đi vào nói chuyện cùng cậu chỉ có Leslie.

“Tôi ở đây chỉ có cà phê pha sẵn.”

“Cảm ơn.” Chu Trù hít một hơi.

Leslie dựa vào lưng ghế, giữa hai người là hơi nóng cà phê bốc lên.

“Tôi nghĩ thân phận của tôi đã bại lộ. Eva không phải là kẻ ngốc, mà Anson cũng sẽ không một mực giữ vững trầm mặc.”

“Cậu yên tâm, Bọ Cạp Đỏ là kẻ thù chung của bọn họ. Cậu coi như là đã giúp họ tóm gọn đối thủ khó giải quyết này, họ sẽ không làm gì cậu nhanh như vậy đâu.” Leslie dừng lại một lúc, “Thế nhưng cậu quả thực cần mau chóng rút ra thôi.”

Chu Trù hít một hơi, “Leslie, tôi mệt rồi. Cho dù Dean Dương có thể hưởng thụ cuộc sống xa xỉ rượu ngon giai hào, thế nhưng cuộc sống như thế cũng không phải của tôi.”

“Phía trên có ý tứ muốn cậu lên thay vị trí của Gwen.”

Chu Trù ngẩn người, sau đó cười ra tiếng, “Gwen là người không ai có thể thay thế. Hơn nữa... tôi nghĩ chờ sau khi tôi rút khỏi nhiệm vụ này, cũng không thích hợp lập tức trở về tổ chức.”

“Ừ. Ý của Lister là sắp xếp một kỳ trị liệu tâm lý ba tháng cho cậu.”

Chu Trù một hộp cà phê phun ra ngoài, thế mà Leslie né tránh rất nhanh chóng.

“Tôi không cần trị liệu tâm lý, tôi chỉ muốn lấy lại thân phận của tôi thôi. Tôi muốn lấy về mặt của tôi, tên của tôi.”

“Cậu không sợ Anson Lorenzo tìm cậu gây phiền toái sao? Dù sao trong hồ sơ, Chu Trù người này đã chết.”

“Không vấn đề, nếu như tôi cuối cùng phải về lại Interpol, tên gọi là gì đáng vẻ ra sao cũng không quan trọng. Hơn nữa chỉ cần anh ta muốn, bất kể tôi biến thành người nào anh ta cũng sẽ tìm được tôi.”

“Cậu đúng là khiến người ta không biết làm sao cho phải.” Leslie khẽ thở dài một hơi, “Tôi vẫn không thể thả cậu đi quá sớm, cậu vẫn là Dean Dương, diễn trò cần làm toàn bộ. Tôi cần chút thời gian để sắp đặt một cơ hội.”

“Được rồi, tôi đói rồi, có thể gọi một phần pizza không? Tôi lâu lắm rồi chưa được ăn đồ gọi bên ngoài.” Chu Trù nở nụ cười.

“Cậu nhớ hương vị thịt muối được nướng chín ở trên mặt bánh thì có.” Leslie lấy điện thoại di động ra bấm số quán ngoài.

Nửa giờ sau, hai người ngồi trong phòng làm việc uống coca ăn pizza.

“Hey, Leslie, tôi cá là anh rất ít ăn món kiểu như gà chiên, hamburger với cả pizza.” Chu Trù ăn rất ngon lành.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh thoát nhìn giống như cái loại người ngồi ở trong nhà hàng món tây cao cấp cắt bít-tết uống rượu đỏ ấy. Anh nhìn anh xem, lúc ăn pizza cũng không biết phải cầm thế nào!” Chu Trù cười nhạo hần.

Trên thực tế ngón tay của Leslie rất đẹp, tư thái cầm pizza chậm rãi bỏ vào trong miệng cũng lộ vẻ ưu nhã.

“Lượng chất béo và calo trong những loại thực phẩm này quá cao.”

“Nhưng mà ăn rất nghiện.” Chu Trù nhú mày, vừa dùng một miếng giăm bông trên pizza trong tay Leslie rơi xuống, Chu Trù vội vàng đưa tay đỡ lấy nó, “Hi hi hi! Đây chính là tinh hoa, chớ lãng phí!”

Mà Leslie thì chế trụ cổ tay Chu Trù, đưa tay cậu đến trước mặt mình, cúi đầu vươn lưỡi cuốn đi miếng giăm bông, cảm giác ấm áp xẹt qua lòng bàn tay Chu Trù, cậu đang muốn rút tay về, đối phương lại buông ra trước.

“Như vậy thì không lãng phí.”

Chu Trù tức giận mắt trợn trắng lên.

“Tôi bảo này, lúc nào tôi mới có thể so tài một chút với anh? Hôm nay nhìn cái người chủ quản bộ phận thông tin là anh lại tự mình khoác áo chống đạn vắc sủng, tôi đặc biệt muốn đánh với anh một trận.”

“Được chứ.”

Hai người tán gẫu suốt đến khi cả một cái pizza cỡ lớn được ăn hết, Chu Trù thỏa mãn mà híp mắt tựa lưng vào ghế ngồi.

“Có hơi buồn ngủ rồi.”

Leslie nhìn đồng hồ đeo tay một cái nói, “Đã hơn ba giờ rồi. Có thể thả cậu đi. Tôi sẽ gọi hai cảnh viên hộ tống cậu trở về Dương thị.”

Khi chiếc xe Chu Trù đang ngồi lái trên đường lớn của New York, cậu đã lâm vào cơn buồn ngủ, đặc biệt là ánh đèn ngoài cửa sổ một lần lại một lần xẹt qua trước mắt cậu, giống như là vô tận luân hồi vậy. Đầu cậu tựa lên lưng ghế rồi ngáp, mí mắt trĩu nặng vô cùng. Bỗng nhiên, hai cảnh viên bên cạnh cậu cảnh giác lên, nhao nhao rút súng ra.

Chu Trù chợt thanh tỉnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, một chiếc Lincoln dài cùng xe của Chu Trù song song mà đi.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra sườn mặt của Anson.

“Thả lỏng đi, không sao!” Chu Trù trấn an hai vị cảnh viên đang căng thẳng.

Anson nghiêng mặt sang cười với Chu Trù một tiếng, người lái xe hẳn là Richard. Một trận tiếng bánh xe ma sát chói tai truyền tới, xe của Anson phách lối chắn ngang trước mặt bọn Chu Trù.

Súng của hai cảnh viên vốn muốn bỏ vào bao súng lại lần nữa nắm chặt.

Cửa xe mở ra, Anson chậm rãi đi xuống. Gió đêm hất bay sợi tóc anh, dưới ánh đèn sắc sỡ của New York có vẻ lấp lánh dị thường.

“Hey, Dean.”

Chu Trù đang định xuống xe, cảnh viên ở hai bên đưa tay muốn ngăn cậu.

“Đừng lo lắng, anh ta sẽ không làm gì tôi đâu.” Chu Trù dè cánh tay họ, đi xuống xe.

“Ngài Lorenzo, tôi cho là chiều nay tất cả mọi người đều rất mệt mỏi, ngài thế nào còn chưa về nghỉ chứ? Tôi tin rằng mấy ngày sau, Interpol và cả những cơ quan có thẩm quyền khác cũng sẽ tìm ngài tán gẫu đấy.”

“Đúng vậy, bọn họ sẽ đem vấn đề giống nhau đối phương thức khác nhau hỏi đi hỏi lại tôi.” Anson đi tới trước mặt Chu Trù.

Trong ánh mắt của anh không có ý vị thăm dò, cũng không có giấu cột, chỉ là mềm mại mà thắm vào trong thần kinh của Chu Trù.

“Trên người em có mùi gì vậy?” Anson sờ sờ lỗ mũi.

Chu Trù cười, “Là pizza. Anh chưa từng ăn nhỉ?”

“Thật lâu trước đây có ăn rồi.”

“Tôi còn tưởng rằng một thân mùi này có thể hun đuổi anh đi chứ!”

“Tôi có hơi nhớ mùi vị của pizza.” Anson đi về phía trước một bước, giơ tay lên vươn ra sau gáy Chu Trù.

Chu Trù không nói câu nào tóm lấy tay Anson muốn đem anh đè xuống đất, mà đối phương lại trở tay bắt lấy cổ tay cậu, đem nó siết ở phía sau, cả người Chu Trù đều va vào trong ngực Anson.

Anh cơ hồ là cắn lên môi Chu Trù, nụ hôn của anh không liên quan đến lưu luyến hay là dịu dàng, giống như là dung nham cuồng bạo phá vỡ trời buốt.

Chu Trù hoảng sợ từng bước từng bước lui về phía sau, bờ vai của cậu bị đối phương vịn đến nỗi đau đớn như sắp trật khớp.

Chu Trù dùng sức ngửa ra sau, nụ hôn của Anson lại càng từng bước ép chặt.

Hai cảnh viên cầm súng ngăn ra đó, chẳng ai nghĩ tới chuyện phát triển sẽ là như vậy, sau khi bọn họ sững sốt hai giây mới vội chạy tới kéo Anson cùng Chu Trù ra.

“Ừ!” Chu Trù thiếu chút nữa ngã ngồi trên đất, lão đảo lui về phía sau dựa vào đầu xe, lúc này mới ổn định thân thể. Cậu xoa xoa đôi môi đã bị cắn rách, một cơn tức giận từ trong ngực xông lên não, cậu tiến lên trước hai ba bước, hung hăng đánh lên mặt Anson.

“Anh con mẹ nó làm gì chứ!” Chu Trù trợn mắt nhìn anh, lại là một quyền đập tới.

Anson thẳng eo né về phía sau, gò má anh đã bị Chu Trù đánh bầm, trên môi lại vẫn khảm một nụ cười bất cần đời.

“Ném thử vị trong miệng em a! Nguyên liệu pizza mà em ăn bên trong có thịt muối, hành tây còn có ớt xanh cùng vỏ quế. Em hẳn là còn uống cả coca.”

Chu Trù cắn chặt hàm răng, cậu không lòng dạ nào đi phỏng đoán Anson làm thế nào biết vị pizza cậu ăn, cậu xoay người nói với hai cảnh viên kia, “Đi thôi, đưa tôi về nhà.”

Hai người cảnh viên giơ súng, từng bước từng bước lui trở về trong buồng xe.

“Hey, Dean. Hôm nay vận khí của em rất tốt, thế nhưng sau này thì chưa chắc đâu.” Anson ý cười tràn ngập.

Xe của Chu Trù từ bên người anh ngênh ngang lướt qua.

Lúc lâu sau, nét vui vẻ của Anson dần dần phai nhạt đi, mặt như sương giá. Anh xoay người đi vào trong buồng xe, dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại.

Richard thở dài một cái nói, “Thưa ngài... ngài biết Dean không thích ngài... làm chuyện này với cậu ấy, tại sao phải trêu chọc cậu ấy chứ?”

Anson khề hừ một tiếng.

“Không biết a.” Anson đưa tay sờ sờ chỗ bị sưng tím của mình, “Cậu ấy ra tay ác độc thật, tuần này tôi cũng không thể gặp người khác rồi.”

“Thật ra thì cái này không tính là ác đâu.” Richard vừa cầm vô-lăng vừa lành lạnh nói, “Cậu ấy không rút súng cũng đã là may mắn cho ngài rồi.”

“Richard, Bộ Cặp Đỏ sẽ bị đưa đi rất nhiều nơi xét xử, trong lúc này, hắn cũng sẽ có rất nhiều cơ hội chạy trốn. Tôi muốn hắn vĩnh viễn không thể trở mình.” Anson nhắm mắt lại nói.

“Đã hiểu. Sẽ không để hắn sống đến nơi tiếp nhận xét xử.”

Bóng đêm đang tản đi, trời đêm màu mực ửng lên ánh sáng nhàn nhạt.

Sáng sớm hôm sau, tin tức Bộ Cặp Đỏ bị tóm trở thành tiêu đề cho các tờ báo lớn. Hình của gã chiếm cứ trang bìa bắt mắt nhất trên báo, ngay cả Anson lúc cầm tờ báo cũng ghen tỵ vạn phần với gã.

Không biết là ai tiết lộ với ký giả, hành động ác độc trước đây, còn có những sự tích dẫm máu khiến người phần nộ kia của Bộ Cặp Đỏ cũng được miêu tả như thật.

Bộ Cặp Đỏ cũng trong phút chốc trở thành vị trí thứ nhất trên các trang hỗ trợ tìm kiếm. Không ít người ở trên web nhấn lại, kiểu như là Bộ Cặp Đỏ người như vậy nên sớm xử tử hình, căn bản không cần đưa đến các địa phương tiếp nhận xét xử, đây chính là trì hoãn thời gian.

Chu Trù nằm ở trên giường, tắt di động, rút dây điện thoại.

Cậu ở trong mộng, mơ thấy mình ở trong căn hộ nhỏ kia, vừa kẹp điện thoại cùng Gwen nói chuyện phiếm, vừa đem trứng gà đập vào trong nồi rán. Tiếng vang xèo xèo quấy nhiễu khiến cậu nghe không rõ Gwen nói cái gì, hình như là nói con gái anh ta lại cần hồng điều khiển ti vi rồi. Cậu cười cười, xúc trứng gà ra đặt vào trong đĩa, cắt miếng thịt muối mỏng kẹp trong bánh mì vừa nướng ra, đây chính là bữa sáng của cậu.

Lúc ra cửa, cậu đụng phải Lý Mãn Cầm – du học sinh nữ sống ở cách vách kia, hai người hàn huyên một hồi. Lý Mãn Cầm nụ cười cởi mở nói có thời gian rảnh rồi muốn Chu Trù xem hộ luận văn của cô.

Chu Trù đồng ý, nhưng mà chiều hôm đó cậu phải làm nhiệm vụ. Cậu và Mark cùng nhau ở một chỗ trên sân thượng phụ trách giám thị CEO tiền nhiệm của Massive, Charles. Bọn họ hứng gió lạnh cả đêm.

Mark cười nói, “Lúc này thật muốn ăn chút gì đó.”

Chu Trù đưa một thanh Snickers cho hắn, sau đó tên này cắn rôm rốp rất dùng lực. (Snickers: tên sôcôla)

“Chow này, cậu tại sao muốn làm cảnh sát quốc tế vậy?”

“Bạn gái trước của tôi làm cảnh sát quốc tế, tôi muốn ở bên cạnh cô ấy.”

“Ồ, cậu muốn bảo vệ cô ấy ư?” Mark vỗ vỗ lưng Chu Trù, mắt không rời khỏi ống nhòm.

“Đúng vậy.”

“Cô ấy hiện tại ở đâu vậy?”

“Cô ấy chết rồi.”

Mark dừng một chút, lại vỗ vỗ bả vai Chu Trù.

Khi hành động giám thị cả đêm kết thúc, Chu Trù mở di động của mình ra phát hiện tất cả đều là tin nhắn của Lý Mãn Cầm. Cô nói mình đang sốt đầu mề trán, trong luận văn tất cả đều là lỗi ngữ pháp, chờ Chu Trù cứu viện.

Chu Trù trở lại chung cư, quả nhiên Lý Mãn Cầm một đêm không ngủ, luận văn của cô nhất định phải nộp trước bốn giờ chiều. Lý Mãn Cầm dưới mắt là quầng thâm thật sâu, mái tóc rối bù buộc trên đỉnh đầu mở cửa, phần hện mà nhìn chăm chăm Chu Trù. Chu Trù chỉ có thể nói một câu thời gian cấp bách rồi bắt đầu tất bật sửa luận văn cho cô.

Cuộc sống như thế, Chu Trù không muốn rời đi. Mặc dù không có thân nhân không có người yêu, thì cậu còn có chính mình.

Tiếng gõ cửa vang lên bên tai, Chu Trù đột nhiên tỉnh lại, lúc này mới phát giác mình nằm trong phòng của Dean Dương.

“Ai vậy?”

“Thưa cậu, có một vị tên là Marin Homan tới thăm hỏi cậu.” Thanh âm của quản gia vang lên.

“Marin?” Chu Trù liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử đầu giường, đã là hơn ba giờ chiều của hôm sau rồi, mình lại ngủ lâu như vậy.

“Ông để cậu ấy ngồi trong phòng khách một lát, tôi lập tức tới ngay.” Chu Trù đứng dậy, qua loa rửa mặt một phen rồi đi tới phòng khách.

Marin hôm nay, mặc một chiếc áo len nâu nhạt cùng quần jean màu đậm, đơn giản mà có tinh thần. Chỉ là trong ánh mắt của cậu có quá nhiều bất an. Chu Trù biết cậu ta đến vì điều gì.

“Marin.” Khi Chu Trù gọi tên của cậu ta, ánh mắt của người trẻ tuổi này liền tha thiết đặt trên người cậu.

“Cậu Dương...” Marin đứng dậy, “Bọ Cạp Đỏ hẳn thật sự bị bắt sao? Tin tức trên báo nói buổi dạ tiệc đó, cậu cũng có tham gia...”

“Đúng vậy, dạ tiệc tối hôm qua tôi cũng ở đó. Bọ Cạp Đỏ quả thật bị tóm rồi.”

Mấy giây sau khi lời của Chu Trù buông xuống, sống lưng cứng còng của Marin thả lỏng ra. Chu Trù biết Bọ Cạp Đỏ đối với Marin tựa như một hồi ác mộng.

“Hẳn thật sự bị bắt?” Thanh âm của Marin có hơi phát run, nhìn chăm chăm vào hai mắt Chu Trù.

“Thật.”

Chu Trù nói xong, cổ họng của Marin nghẹn ngào lên, nước mắt tí tách tí tách rơi lên mặt bàn.

Hít một hơi, Chu Trù đi tới dùng sức xoa xoa đầu Marin, “Không sao, Marin... từ nay về sau, cậu phải sống cuộc sống thuộc về chính mình cho thật tốt. Đừng để Bọ Cạp Đỏ khống chế cậu nữa.”

“Cảm ơn! Cậu Dương! Thực cảm ơn cậu!” Marin rất nhanh nín khóc mỉm cười.

“Nghe nói cậu có tác phẩm tham gia tuyển chọn thiết kế quý sau của Dương Thị, có nắm chắc được chọn không?”

39. Chương 39

Marin hít vào một hơi, cảm xúc bình phục lại.

“Mặc dù tôi học thiết kế rất nhiều năm, nhưng mà trước kia chỉ là hứng thú yêu thích đối với thiết kế trang sức mà thôi. Thiết kế lần này tôi dùng mười hai vạn phần tâm ý, có thể được chọn hay không cũng không sao cả.”

“Chẳng qua nếu như có thể được chọn trúng, sau này cậu liền có thể phát triển trên con đường nhà thiết kế này rồi.” Chu Trù hít một hơi, “Marin, tôi nên mời cậu ăn một bữa, cầu chúc cậu có thể được chọn.”

“Hôm nay?” Marin ngập ngừng cả người.

“Đúng vậy, hôm nay.”

Nếu như đổi những lúc khác, Chu Trù cũng không biết mình còn có cơ hội mời Marin ăn cơm không nữa.

“Được a!”

“Vậy tôi đi lấy xe. Đi thôi.”

Marin sờ sờ gáy ngưỡng ngừng nói, “Nhưng mà tôi là đạp xe đạp tới.”

“A?” Chu Trù ngăn người, ngay sau đó nở nụ cười, “Được a, chúng ta liền đạp xe đạp đi ra ngoài.”

“Cậu Dương cũng có xe đạp sao?” Marin đi theo sau lưng Chu Trù.

“Tôi ngay cả xe hơi cũng có, tại sao lại không có xe đạp chứ?” Chu Trù mang theo Marin đi tới gara, ngay bên cạnh chiếc Porsche để một chiếc xe đạp. Chu Trù mặc quần áo hưu nhân, cười lên xe đạp đi ra ngoài.

Marin cười một chiếc xe khác đi theo phía sau cậu.

“Chúng ta đi đâu?”

“Đi đến đâu hay đến đó!” Chu Trù xoay người lại cười một tiếng, xe thiếu chút nữa đụng vào cây bên đường, Marin nhìn tình cảnh này cũng theo đó cười vang.

Hai người đạp xe, xuyên qua những dòng xe dài dằng dặc, đi ngang qua cửa hàng lung linh. Gió mặc sức phất qua người họ.

“Marin! Thật ra thì đạp xe đạp còn thoải mái hơn lái xe thể thao đó!” Chu Trù cùng Marin dừng ở góc đường, vừa vặn là lúc đợi đèn xanh.

“Tôi không tin! Bao nhiêu người muốn lái xe thể thao kia kìa!”

“Khi cậu cười trên xe đạp, gió trên toàn thế giới này đều là của cậu. Nhưng mà ngồi trong xe thể thao, thế giới cũng bị bao bọc lại, làm sao mà thoải mái cho được?”

Trong phút chốc đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, Chu Trù cười xe lao vụt đi.

“Chờ tôi với!” Marin theo sát phía sau cậu.

Hai người lại đạp xe qua mấy khu phố, Chu Trù chợt ngừng lại.

“Sao thế?”

“Cậu ngửi thử xem, thơm quá a. Tôi đói rồi.” Chu Trù nhìn bốn phía.

Marin liếc một cái liền tìm được quán nướng kia, “Ê, là mùi thơm bên kia truyền tới.”

“JOHN’S BBQ?” Ánh mắt Chu Trù sáng lên, “Đi nào, chúng ta đi ăn đồ nướng đi!”

Hai người dừng xe đạp đi vào, quán này chỉ là quán nướng thông thường do dân thường mở, không so được với những nơi Chu Trù thường hay ra vào.

Marin ngồi xuống, nhìn một vòng bài trí trong quán, “Cậu Dương, xác định ăn ở đây sao?”

“Tất nhiên. Thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ ở đây nghe mùi rất thơm.” Chu Trù đưa tay gọi hai chai bia.

Marin có vẻ hơi không được tự nhiên, khí chất của Chu Trù luôn luôn tao nhã, giống như là kim cương có độ tinh khiết cực phẩm, bây giờ khó có thể tưởng tượng bộ dáng uống bia ăn đồ nướng của cậu.

Ti vi trong quán đồ nướng đang phát tin tức quan trọng trong hôm đó.

Chu Trù sững người, ánh mắt nhìn chằm chằm hình ảnh trên ti vi.

“Sao vậy?” Marin cũng nhìn sang theo, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Trên màn hình là tin tức một chiếc xe áp tải bị nổ tung.

Căn cứ tin tức báo cáo, chiếc xe áp tải Bộ Cáp Đổ ở trên cao tốc xuyên lục địa bị năm chiếc máy bay trực thăng vây công. Lần nhiệm vụ áp tải này này cơ hồ xuất động đều là tinh anh, trong đó bao gồm hai chiếc

máy bay trực thăng quân dụng, chính là vì đề phòng thế lực của Bộ Cạp Đỏ. Thế nhưng không nghĩ tới sau khi năm chiếc máy bay trực thăng này đến gần, rất có tổ chức có kế hoạch mà ngăn chặn hai chiếc trực thăng quân dụng, cũng trực tiếp phóng hỏa tiễn bắn trúng xe tù của Bộ Cạp Đỏ. Hết thấy đều bất ngờ, toàn bộ quá trình không tới một phút, thời điểm công kích phách lối càn rỡ, lúc rút lui cũng dứt khoát nhanh nhẹn. Xe tù Bộ Cạp Đỏ ở bị nổ hủy, thậm chí ngay cả thi thể hoàn chỉnh cũng không cách nào chấp vá lại được.

Cả sự kiện vẫn còn đang trong điều tra, đến nay chưa có bất kỳ tổ chức nào nhận trách nhiệm cho vụ tập kích này.

“Bộ Cạp Đỏ... chết rồi?” Marin sững sờ nói.

Chu Trù hít một hơi, hồi lâu mới nói, “Kẻ muốn Bộ Cạp Đỏ chết quá nhiều.”

Tỷ như Carter của nhà Lippman, tỷ như Eva, tỷ như Anson.

Mỗi một người trong số họ chỉ cần quyết định muốn Bộ Cạp Đỏ chết, vậy thì đều có thể làm được.

Huống chi buổi dạ tiệc kia, Bộ Cạp Đỏ đắc tội tất cả mọi người. Cho dù lần này gã có thể trốn ra được, chỉ sợ khó mà vực dậy lần nữa. Sự thất bại của gã đến từ tính tự phụ của gã.

Đồng dạng là người tự lấy mình làm trung tâm, Anson Lorenzo ngược lại càng thêm nguy hiểm.

“Trên xe kia... là Bộ Cạp Đỏ sao? Có thể không phải là hắn hay không?” Marin xoay đầu.

“Có phải là hắn hay không rất nhanh sẽ có kết quả, trải qua đối chiếu DNA thì sẽ biết.”

Thật ra thì chỉ khi Bộ Cạp Đỏ chết, mới là phương thức tốt nhất giải quyết hết thảy những chuyện này. Không có ai thương tiếc cho gã, ngay cả những công dân Mỹ không liên quan đến gã xem tin tức này áng chừng cũng chỉ nói Bộ Cạp Đỏ là chết chưa hết tội.

Chu Trù giơ chai bia, cụng cụng vào bia của Marin, “Hê, hắn chết rồi không phải là càng đáng ăn mừng sao? Người chết không cần tiếp nhận xét xử, cũng không có khả năng vượt ngục trở mình.”

Marin chậm rãi xoay người lại, nuốt nước miếng, “Một khắc trước tôi chỉ biết là hắn sẽ bị xét xử... tôi còn đang lo sợ bất an, tôi hiểu rất rõ hắn cái người này... hắn nhất định sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp trốn được ra, sau đó... trả thù tất cả mọi người...”

“Đúng vậy, nếu như hắn muốn chạy trốn ra, căn bản cũng không cần dùng chiêu bỏ đi này. Hắn sẽ chiêu cáo toàn thế giới hắn còn sống, mà không phải giả bộ chết.” Chu Trù chống đầu, nhìn biểu tình của Marin từ hoài nghi chuyển sang mừng như điên.

“Ha... ha ha... Đúng! Không sai!”

Chu Trù hít một hơi.

“Đừng nhắc tới gã đó nữa. Nói về cậu đi.”

Marin còn chưa hoàn hồn từ tin tức Bộ Cạp Đỏ đã chết, “Tôi...”

“Đúng vậy, nói một chút xem thiết kế của cậu là như thế nào? Tôi rất hiếu kỳ, không kịp đợi muốn biết đó.” Chu Trù trong mắt tràn đầy mong đợi.

“Tôi sợ cậu Dương sau khi xem sẽ cảm thấy thiết kế của tôi ngây thơ. Cho tới nay trang sức thiết kế của Dương Thị là nhằm vào xã hội thượng lưu, cho nên phải lấp lánh rực rỡ hoa lệ phi phàm, phải cao quý trang nhã, thiết kế của tôi có vẻ đơn giản hơn một chút.” Marin biết Chu Trù là cố ý muốn đem tâm trạng của cậu từ chỗ Bộ Cạp Đỏ dời đi, nhắc tới thiết kế của mình, Marin có chút xấu hổ.

“Nhà thiết kế đều là cá tính phô trương, bởi vì muốn thể hiện mình. Cậu ở chỗ của tôi chẳng lẽ một chút mong muốn thể hiện cũng không có sao?” Chu Trù nhai lát khoai tây nướng, uống bia, ánh mắt lại không rời khỏi Marin.

“Lần trước đi Sri Lanka cùng cậu Dương, khiến tôi cảm nhận được rất nhiều... cũng có một ít linh cảm.” Marin hướng phục vụ viên mượn một cây bút, vẽ lên khăn giấy.

“Các loại đá quý đều có ý vị của chính nó, nhưng ở thời điểm thiết kế không thể để cho chúng đoạt đi đặc điểm của chủ đề. Kim cương luôn luôn là chủ đạo Dương Thị, để làm tôn lên sự tinh khiết của kim cương, tôi đặc biệt thiết kế một tạo hình lượn cong thế này.” Marin đem tờ khăn giấy kia đẩy tới trước mặt Chu Trù, “Chỗ này, tôi muốn chọn dùng đá mặt trắng, bởi vì chất đá mặt trắng rất mượt, màu sắc cũng nhu hòa. Từ chỗ này trở xuống, theo thứ tự sẽ hoa lệ chói mắt dần lên. Chỗ này là đá mắt mèo, sau đó là đá sao màu xanh lam điểm tuyết. Cứ như vậy mọi người trong lòng sẽ có một nỗi chờ mong, kế tiếp nên là loại đá quý càng khiến người khác chú ý hơn.”

“Kim cương.” Chu Trù sờ sờ cằm, “Ý tưởng thiết kế này của cậu mặc dù đơn giản, nhưng cả tạo hình của dây chuyền này cũng rất có ý vị. Kim cương ở chỗ này cũng không chỉ là vẻ đẹp thêm hoa trên găm, mà là chủ đề trong đó.”

“Cảm ơn lời khen của cậu.” Khóe môi Marin khẽ hờm xuống.

“Gần đây thiết kế của nhà thiết kế trang sức của Dương Thị càng ngày càng tầm thường, không có tác phẩm nào khiến người ta lóa mắt cả. Ngược lại thì thiết kế này của cậu, khiến người ta không khỏi cảm thấy tốt đẹp. Nó tên gọi là gì?”

“... Tôi vốn là muốn gọi nó là Dean... bởi vì linh cảm thiết kế đến từ vườn bướm ngày đó chúng ta đi Sri Lanka, có một con bướm đậu lên đầu ngón tay cậu...”

“Thật sao...” Chu Trù hơi có vẻ kinh ngạc, cậu thế nào cũng không nghĩ tới mình có một ngày cũng có thể trở thành khởi nguồn linh cảm của người khác.

“Sau đó tôi nghĩ đến đây là tác phẩm muốn tham gia tuyển chọn thiết kế của Dương Thị, khẳng định không thể dùng cái tên này... không thể làm gì khác hơn là đổi thành ‘Butterfly’.”

“Butterfly? Tên này cũng rất hay a.” Chu Trù lại mở một chai bia, ừng ực ừng ực uống.

“Cậu Dương, hôm nay cậu cho tôi cảm giác rất không giống nhau.”

“Không giống nhau thế nào?”

“Bình thường, tôi tựa hồ chỉ có thể ngược mắt nhìn cậu. Nhưng mà hôm nay, cậu đơn giản tựa như người ở ngay bên cạnh tôi vậy.”

Chu Trù phì cười một tiếng, “Tôi vốn chỉ là một người bình thường đơn giản sống ở bên cạnh cậu mà.”

Hai người tiếp tục trò chuyện thiết kế trang sức, Chu Trù cũng nhân tiện nói một vài phong cách thiết kế mà mình thường thích. Cứ nói cứ nói, thời gian cứ như vậy trôi qua.

“Mai còn phải đi làm, chúng ta nên trở về thôi.”

“Ừ nhỉ.” Marin nhìn đồng hồ đeo tay một chút cũng kinh ngạc thời gian lại trôi qua nhanh đến vậy.

Trả tiền, hai người dắt xe đạp đi tới bên lề đường.

“Tôi không tiễn cậu.” Chu Trù xoa xoa đầu Marin.

“Người tôi sợ nhất đã chết, cho nên cậu không cần lo lắng cho tôi.” Marin cười nhảy lên xe đạp.

Hai người mỗi người một ngã.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ vọt tới ngay khoảng khắc đèn xanh đèn đỏ đổi màu, trên xe bật nhạc heavy metal (rock) âm ỉ, tốc độ phách lối, hai người tuổi trẻ ở trước xe ôm hôn, ánh đèn xe đâm vào trong mắt Chu Trù.

Chu Trù theo bản năng né tránh, nhưng tốc độ của xe thể thao quá nhanh, vẫn đâm văng cậu ra ngoài.

Xe đạp bị đâm hỏng, Chu Trù cả người bay lên, nặng nề ngã lên kính của chiếc xe đang chạy, chấn động kịch liệt mới khiến cho hai người trẻ tuổi này hoàn hồn lại.

“A —— a ——” Tiếng thét chói tai của phụ nữ vang lên.

Người đàn ông lái xe há hốc mồm ngăn người tại đó.

Kính chắn gió xe vỡ vụn ra, Chu Trù lăn một cái ngã trên mặt đất.

Cô kêu cái gì? Tôi bị các người đâm còn chưa kêu đây.

Chu Trù thử bò dậy lão đảo đi được hai bước, máu trên trán nhỏ xuống chảy vào trong đôi mắt, tầm mắt đong đưa vô cùng mơ hồ.

Trong lỗ tai đều là tiếng kêu ong ong.

Ngay sau đó, Chu Trù như là thoát lực ngã xuống.

Lần này, mình còn có thể sống sót sao?

Không phải là bởi Bọ Cạp Đỏ, không phải là bởi Anson, không phải là bởi vì mình là một cảnh sát quốc tế... cứ chết như vậy quả thực quá thiệt thòi...

Marin đã đi xa hơn một trăm mét nghe được trận thanh âm kia bèn ngoảnh đầu lại. Khi cậu ta ý thức được là xảy ra chuyện gì liền nhảy xuống khỏi xe đạp, chạy như điên về phía Chu Trù.

“Cậu Dương! Cậu Dương!”

Chiếc xe đạp kia đã biến dạng.

Chu Trù ngã ra đất, máu sau đầu từ từ chảy ra, đó là màu sắc làm người ta trong lòng run sợ.

Marin đứng bên cạnh Chu Trù, căn bản không dám tùy tiện lay cậu, “Cậu Dương! Cậu tỉnh lại đi!”

Người phụ nữ trên xe thể thao xuống xe, một bộ kinh hoàng luống cuống, “Anh... anh ta thế nào...”

“Gọi 911! Nhanh lên một chút!” Marin rống lên.

Người đàn ông trên xe vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi số cấp cứu.

“Tại sao có thể như vậy... cậu Dương...” Marin cũng hoảng hồn.

Năm phút sau, xe cứu thương tới. Chu Trù được đưa lên xe, Marin cũng đi lên theo.

Thẳng đến bệnh viện, Chu Trù được đẩy tới phòng giải phẫu. Căn cứ theo lời bác sĩ, Chu Trù thương tổn tới đại não, trong đầu xuất huyết, tình trạng nguy cấp.

Đêm khuya ngoài phòng phẫu thuật, chỉ có Marin ngồi ở chỗ đó. Trên tay cậu còn lưu lại vết máu của Chu Trù.

Sau nửa giờ, Dương Cẩm chạy đến bệnh viện, nửa người trên chống ba-toong run rẩy.

“Dean... nó thế nào? Đây là... chuyện gì xảy ra?”

Marin đã không nói được lời hoàn chỉnh nữa.

“Là... là tai nạn xe cộ... Tôi... tôi lúc xoay người... cậu Dương đã bị đụng thương rồi...”

Dương Cẩm được người bên cạnh đỡ ngồi vào trên ghế.

Đồng thời, Anson đang trong giấc mộng, đèn trong phòng chợt sáng.

Ánh sáng đột ngột khiến Anson vô cùng khó chịu mà đem chăn trùm lên đỉnh đầu.

Richard đứng ở cạnh cửa, trong tay cầm điện thoại, “Thưa ngài, cậu Dương... Dean Dương đã xảy ra chuyện.”

“Gặp chuyện không may?” Anson vén phất chắn lên ngồi bật dậy, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là tai nạn xe cộ. Trong đầu xuất huyết... vẫn còn đang cấp cứu trong phòng giải phẫu.”

Anson sửng sốt, hai giây sau lại hỏi, “Bệnh viện nào?”

“Thánh Anthony.”

“Thay tôi gọi điện thoại kêu toàn bộ bác sĩ khoa não tốt nhất New York tới đi!”

“Vâng, thưa ngài.” Richard dừng một chút, “Thưa ngài, ngài không đi sao?”

Anson cười giễu một tiếng, “Tôi đi hay không, cũng không sửa đổi được kết quả phẫu thuật. Nếu như cậu ấy sẽ chết, vậy thì tôi thà nhớ đáng về lúc đẹp nhất của cậu ấy cũng không nguyện ý thấy thi thể... đã không có hô hấp của cậu ấy.”

“Đã hiểu.” Richard bắt đầu gọi điện thoại.

Anson như cũ ngồi trên giường, ánh mắt anh không biết nhìn về nơi đâu.

Giọng nam lạnh như băng từ trong miệng anh tràn ra.

“Em có phải... lại muốn khiến cho lòng tôi đau thêm một lần nữa hay không?”

Một đêm này là một cuộc tra tấn.

Bệnh viện nói cho Dương Cẩm nguy hiểm khi phẫu thuật rất lớn, điều duy nhất Dương Cẩm có thể nói chỉ là “Cứu lấy nó, bất kể thể nào cũng hãy cứu lấy nó”.

Lúc này, bác sĩ ngoại khoa não nổi tiếng nhất toàn nước Mỹ – D.T. đã tới Thánh Anthony. Hắn đã thay xong đồng phục giải phẫu, bệnh viện mừng rỡ với sự tham gia của hắn. Đội ngũ tiếp tục phẫu thuật cho Chu Trù trong nửa phút được toàn bộ tinh anh ngoại khoa não của New York thay thế.

40. Chương 40

“Ai nhỉ? Vậy mà lại tìm D.T. tới? Tôi nghe nói ông ta một tuần chỉ làm một cuộc phẫu thuật thôi!” Trợ lý của Dương Cẩm tò mò hỏi.

Richard đi tới trước mặt Dương Cẩm, “Là ngài Lorenzo mời tới, hi vọng Dean có thể bình an vô sự.”

“Cảm ơn!” Dương Cẩm cầm tay Richard, dùng sức gật đầu.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, là Leslie cùng Leila chạy đến.

“Cậu ấy thế nào?” Leslie đi tới trước mặt trợ lý của Dương Cẩm, đối phương bị khí chất của lạnh lùng của hắn trong nháy mắt chấn trụ, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Trầm mặc như vậy làm người ta bất an.

“Cậu Dương... cậu ấy gặp tai nạn giao thông...” Marin ở một bên dùng hết khí lực nặn ra một câu nói như vậy.

“Tai nạn giao thông? Bị thương ở đâu?” Leila trọng tâm không vững, cũng may Leslie ở một bên giữ cô lại.

“Vừa rồi đội phẫu thuật ngoại khoa não tốt nhất New York đã tiến vào. Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi kết quả.” Richard mở miệng xoa dịu tâm tình của Leila.

“Cần phẫu thuật mở hộp sọ... vậy phải nghiêm trọng tới nhường nào...” Leila chớp chớp mắt, Richard dịu Leila đã mất sức đến ghế ngồi, nhẹ nhàng ấn vai của cô xuống.

“Tôi đi gọi điện thoại.” Trong thanh âm luôn luôn vững vàng của Leslie hơi run rẩy, xoay người đi hẳn nặng nề mà hít một hơi.

Đứng ở cửa tòa nhà bệnh viện, gió lạnh từng trận. Leslie dựa tường, móc thuốc lá từ trong túi quần ra. Ngón tay của hắn dùng sức không ổn định, thử rất nhiều lần cũng không thể đánh lửa, sau đó chán nản rũ tay xuống, chiếc bật lửa giống như thoát lực rơi lên mặt đất.

Hắn nhắm mắt lại, mi tâm dị thường dùng sức.

Hồi lâu hắn mới lấy điện thoại di động ra bấm số của tổ chức, “Alô, Lister... Chu Trù đã xảy ra chuyện.”

Một đêm này đã tiêu hao hết tinh lực của tất cả mọi người, mãi đến khi trời tảng sáng, D.T. cùng đội của hắn mới từ trong phòng giải phẫu đi ra.

Tất cả mọi người đều đứng bật dậy ngay giây phút đó, đôi mắt Dương Cẩm tràn đầy chờ mong.

“Bác sĩ! Dean nó thế nào rồi?”

“Ca phẫu thuật tương đối thành công, trước mắt xem ra cậu Dương tạm thời không có nguy hiểm. Sau bốn mươi tám giờ sẽ là mấu chốt, nhất định phải cẩn thận chăm sóc.”

Nhóm người chờ đợi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Marin tại chỗ bắt đầu ghen ngào, trước đó cậu ta vẫn luôn trách cứ chính mình. Nếu như Chu Trù không phải là đạp xe đạp ra ngoài cùng cậu ta, nói không chừng cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Leila nín khóc mỉm cười, kéo tay Richard một lần rồi lại một lần mà lặp lại, “Cậu ấy không sao... phẫu thuật thành công!”

Trên môi Richard hiện lên một nụ cười nhẹ, “Đúng vậy, phẫu thuật thành công.”

Cửa phòng phẫu thuật đẩy ra, Chu Trù được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Leslie cách cửa sổ thủy tinh, lẳng lặng ngắm gương mặt say ngủ của Chu Trù.

Richard rời khỏi bệnh viện trở về chỗ Anson. Leila lững thững đi tới bên người Leslie, đứng sóng vai.

“Hôm nay, tôi thật sự rất sợ. Đồng đội trong cùng tổ... tôi chỉ còn lại cậu ấy.” Leila nhẹ giọng nói.

“Đây là một cơ hội.” Giọng Leslie đè xuống thật thấp.

Leila hơi sững sờ, trầm mặc mười mấy giây, chậm rãi nói, “Không sai.”

“Tôi tối nay sẽ tìm Lister, an bài ngừng nhiệm vụ của cậu ấy.”

Richard trở lại nhà Lorenzo, thời gian này Anson hẳn đã ngồi ở trong phòng khách uống trà sáng, nhưng lại không thấy bóng dáng của anh. Richard thông thả lên lầu, gõ gõ cửa phòng ngủ, nghe được một tiếng “Vào đi”.

Anson thê nhưng vẫn ngồi trên giường, ngay cả tư thế cũng y hệt lúc Richard rời đi. Hai tay anh đan vào nhau đặt trên chân, sau lưng dựa vào gối đầu, sợi tóc hơi lộn xộn rủ ở trước mắt.

“Anh trở lại rồi.”

“Vâng, thưa ngài.” Richard gạt đầu một cái.

“Cậu ấy thế nào?”

“Phẫu thuật rất thành công, sau bốn mươi tám giờ là mấu chốt.”

“Vậy thì tốt.” Anson kéo gối xuống rúc vào trong chăn.

“Thưa ngài, ngài không dậy dùng bữa sáng sao?”

“Tôi tối qua ngủ thật không yên.” Hơi thở của Anson kéo thật dài.

Richard khẽ mỉm cười, “Có phải tựa như đã trải qua một cuộc phán xét, mãi đến vừa rồi rốt cục mới nhận được kết quả phán xét hay không?”

“Anh thật phiền.” Trong thanh âm của Anson lại dâng lên mỗi mọt.

Ngay tại một khắc khi Richard đóng cửa, Anson lại lần nữa lên tiếng gọi hần lại, “Richard.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Nếu như tôi không ra tay trước, đối phương có lẽ sẽ thừa cơ hội này khiến cậu ấy thoát khỏi tầm mắt tôi.”

“Tôi đã hiểu.” Richard đóng cửa lại rời đi.

Thế giới này lần nữa yên tĩnh lại.

Anson từ trong chăn đưa tay ra, kéo học tử cạnh đầu giường, bên trong là một hộp gấm. Lần đó anh ở trung tâm đấu giá, nhìn trúng miếng ngọc bội này, anh cũng vào một khắc ấy, nhận được cuộc gọi đến từ Eva, cô nói cho anh biết ở hiện trường bữa tiệc xảy ra vụ nổ, có cảnh sát quốc tế bị cuốn vào trong đó.

Ngón tay Anson mơn trớn khối ngọc thạch kia, ôn nhuận trong trẻo, giống như tấm lòng không cách nào bày tỏ.

Anh tự giấu mà cười một tiếng.

Ngày thứ nhất trôi qua, sau khi bác sĩ ở trong phòng chăm sóc đặc biệt kiểm tra trị số của dụng cụ, điều chỉnh lượng thuốc thì đi ra, Dương Cẩm nghênh đón lo lắng hỏi, “Thằng bé lúc nào có thể tỉnh lại?”

“Ngài Dương xin đừng lo lắng, không nhanh tỉnh lại như vậy đâu. Chúng tôi kiểm tra trị số các hạng mục, đều ở trong phạm vi bình thường.”

Dương Cẩm khẽ thở phào, khi ông xoay người nhìn thấy Leila cùng Leslie đi tới, thần sắc của ông lần nữa ngưng trọng.

Sau khi tất cả nhân viên y tế trước phòng bệnh rời đi, Dương Cẩm chậm rãi ngồi xuống, trầm giọng nói, “Tôi biết ý của các cậu. Tôi cũng hiểu... Dean của tôi đã sớm ra đi, bất kể tôi có coi Chu Trù là con trai của mình như thế nào chẳng nữa, cậu ấy suy cho cùng cũng không phải là Dean. Hơn nữa, nếu như tiếp tục nhằm vào thân phận của Dean Dương, cậu ấy sẽ chỉ càng ngày càng nguy hiểm. Hiện tại là cơ hội tốt để cậu ấy dứt ra. Mấy hôm nữa, tôi sẽ để bộ phận quan hệ công chúng của công ty phát thông báo, nói Dean tai nạn xe cộ không cứu được... còn lại, làm thế nào đem Chu Trù lặng lẽ đưa khỏi nơi này, thì phải xem bản lĩnh của các cậu.”

“Chúng tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, cảm ơn sự phối hợp của ngài.” Leila bắt tay với Dương Cẩm, lúc này mới phát giác ngón tay của ông cứng lạnh muốn chết, cô nhất thời mềm lòng, “Ngài Dương, hai ngày nay ngài đã quá mệt mỏi. Nên trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ừ.” Dương Cẩm thở dài một cái, chậm rãi đi ra ngoài.

Nhưng mà chuyện bọn họ tuyệt đối không ngờ tới chính là, một buổi tối mà thôi, Chu Trù trong phòng chăm sóc đặc biệt lại không thấy đâu nữa.

Các y tá ở trong phòng bệnh cuống đến độ sờ đầu mẻ trán. Chu Trù là khách quý của bệnh viện này, phòng bệnh của cậu ngay cả khách thăm cũng đều có hạn chế nghiêm ngặt, hơn nữa trị số trên thiết bị vẫn luôn không có thay đổi, cậu ấy rốt cuộc là biến mất như thế nào?

Trong hành lang vang lên tiếng loa phóng thanh, “Mời bác sĩ Leon đến phòng chăm sóc đặc biệt số 1! Mời bác sĩ Leon đến phòng chăm sóc đặc biệt số 1!”

Leslie và Leila đang đi trên hành lang nghe được tiếng loa phát thanh bèn vội vàng chạy tới.

Vượt qua tầng tầng lớp lớp nhân viên y tá bác sĩ cùng bệnh nhân, bọn họ đi tới cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Chỉ thấy bác sĩ Leon hai tay ôm đầu lộ ra vẻ mặt không tin nổi, lớn tiếng hỏi hai y tá kia, “Người đầu rồi!”

“Chúng tôi không biết!”

“5 giờ sáng sớm hôm nay lúc giao ban kiểm tra phòng thì cậu Dương vẫn còn nằm đây a!”

Leslie bước nhanh vào phòng bệnh, một phát kéo bác sĩ Leon qua, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!”

Leila nhìn giường bệnh trống trơn mà ngây người, “Dean đâu? Cậu ấy đi đâu rồi?”

Bác sĩ Leon cũng sắp bị Leslie xách đến không thở nổi, ánh mắt của người đàn ông lạnh lùng trước mắt này giống như là muốn hung hăng ghim hẳn lên tường, loại cảm giác kinh hãi run sợ này chưa bao giờ có, “Thưa ngài... xin hãy bình tĩnh...”

Leslie buông bác sĩ Leon ra, đối phương ôm cổ của mình thở hổn hển nửa ngày mới mở miệng nói, “Mấy phút trước, có y tá tới thay thuốc cho cậu Dương, lại phát hiện cậu ấy không thấy đâu... Các cô ấy vốn là cho rằng có phải là cậu Dương đột nhiên tỉnh lại đi chỗ khác hay không... nhưng phẫu thuật mở hộp sọ tỉnh lại không thể nào tỉnh táo nhanh như vậy được...”

“Nhà vệ sinh ở đâu!” Leila hỏi.

“Đã tìm rồi... đều không có...” Hai cô y tá bị khí thế của Leslie dọa đến độ ngay cả lời cũng nói không ra.

“Vậy làm sao có thể không thấy người chứ?” Thanh âm Leila cất lên.

Leslie nhìn quanh bốn phía, nhìn về phía camera ở hành lang, lạnh giọng nói, “Tôi muốn xem băng ghi hình của bệnh viện các ông.”

Đây đúng là một phương pháp để biết rõ chuyện, bác sĩ Leon vội vàng dẫn Leslie cùng Leila đi đến phòng giám sát.

Trước năm giờ sáng, máy quay vừa vặn chiếu lên cửa sổ kính của phòng chăm sóc đặc biệt. Lúc này Chu Trù vẫn nằm ở trên giường, hết thấy đều không có gì thay đổi.

Cho đến sau khi hai y tá đổi thuốc rời đi, hình ảnh trong máy quay toàn bộ bị nhiễu.

Leila một trận khấn trương, “Chuyện gì xảy ra!”

Leslie tua hình ảnh, cho đến phần nhiễu qua đi tất cả khôi phục bình thường, cứ nhiên có mười bốn phút lâu như vậy. Mà Chu Trù trong phòng bệnh đã không thấy đâu.

Bác sĩ Leon ở một bên trợn to hai mắt chợt hiểu ra, “Nhất định là có người mang cậu ấy đi! Chúng ta nên báo cảnh sát!”

Leila nhìn về phía Leslie, “Thật sự báo cảnh sát sao?”

“Báo cảnh sát là cần thiết. Thế nhưng chưa hẳn đã hữu dụng.”

Hai người bước nhanh đi ra khỏi phòng giám sát, Leslie đem chuyện Chu Trù mất tích nói cho người phụ trách phân bộ New York, Lister.

“Có phải có người muốn mượn cơ hội tổng tiền Dương Thị hay không? Chúng ta lập tức gọi điện thoại cho Dương Cẩm xem ông ấy có nhận được điện thoại gì không!”

“Không thể nào là tổng tiền.” Ánh mắt Leslie cùng thanh âm của hắn nổi lên giá rét dày đặc, “Bây giờ Chu Trù còn chưa thể rời khỏi thiết bị của bệnh viện, giờ phút này tổng tiền không phải chính là muốn mạng Chu Trù sao? Nếu đã có người có thể đem cậu ấy rời đi, toàn bộ kế hoạch tất nhiên chu toàn, mục đích của đối phương chính là muốn giấu cậu ấy đi.”

“Ai sẽ làm chuyện như vậy!” Leila chỉ cảm thấy hoang đường.

“Leila, cô trở về phân bộ trước. Tôi muốn đi gặp một người.” Leslie xoay người rời đi.

“Này! Leslie! Anh muốn đi gặp ai?” Leila càng ngày càng nhìn không hiểu Leslie nữa.

Leslie lại không nói tiếng nào, bước nhanh rời đi.

Hơn một tiếng sau, chiếc Hummer của hắn lái đến cổng khu biệt thự ở ngoại ô của Anson.

Hắn còn chưa xuống xe, vệ sĩ gác cổng liền rút súng chìa vào.

“Xuống xe!”

“Anh là ai!”

Leslie đem cửa xe đóng lại cái “rầm ——”, thẳng tắp đứng trước mặt bọn họ, “Tôi muốn gặp Anson Lorenzo!”

Richard đứng ở bên cửa sổ, nhìn thân ảnh của Leslie hơi nhíu chân mày, “Thưa ngài, chủ quản bộ phận tin tức của Dương Thị tới.”

Anson lúc này đang lật xem một quyển tạp chí y học, bên trong có mấy bài luận văn y học liên quan tới tổn thương sọ não. Cả phê bên cạnh anh tỏa ra hương thơm thuần túy, giữa nhiệt khí lượn lờ, càng phô bày ngũ quan tuần nhả của anh.

“Anh lầm rồi, anh ta lần này tới cũng không phải là làm chủ quản bộ phận tin tức của Dương Thị.” Anson khép tạp chí lại tiện tay để qua một bên, “Để anh ta tới gặp tôi đi.”

Richard làm dấu tay, vệ sĩ trong sân hiểu ý, đưa Leslie đi lên.

Anson tư thế ngồi nhàn nhã, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, nhìn ngũ quan giống như dao gọt không chút biểu tình của Leslie mỉm cười không giảm, “Mời ngồi, anh Leslie Elvis. Hay là tôi nên gọi anh là tổ trưởng tổ thông tin phân bộ New York của Interpol nhỉ?”

“Anh biết thân phận của tôi, cho nên anh cũng biết thân phận của Dean.” Leslie lạnh lùng nhìn anh.

Anson vỗ tay, “Lấy thân thủ của Dean với cả sự trấn định khi gặp chuyện, tôi đã sớm đoán được cậu ấy không thể nào chỉ là con trai của một thương nhân châu bảo. Nhưng tôi rất lấy làm kỳ quái, cậu ấy gia nhập Interpol khi nào?”

“Đừng ở đây giả bộ. Anh giấu cậu ấy đi đâu?”

Anson không nói gì, chỉ là nhìn thẳng vào mắt của Leslie, nét kinh ngạc kia thoáng qua rồi biến mất, “Anh đang đùa gì vậy chứ? Cậu ấy vừa mới làm phẫu thuật sọ não, hẳn vẫn còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt.”

“Cậu ấy không có ở đó.”

Anson không nói gì, thừa nhận ánh mắt của Leslie.

Hồi lâu, Richard ở một bên mới mở miệng nói, “Chúng tôi thực sự cho rằng Dean vẫn ở trong phòng bệnh. Hơn nữa cho dù ngài ấy biết Dean có quan hệ với Interpol, cũng không cần thiết trong lúc hôn mê sau phẫu thuật đem cậu ấy ra khỏi bệnh viện. Ngài Elvis, ngài không bằng suy nghĩ một chút còn những ai biết thân phận của Dean. Chẳng hạn như bộ hạ của Bộ Cặp Đỏ, chẳng hạn như những người khác.”

“Không, nếu như có người cướp cậu ấy đi, người này chỉ có thể là Anson Lorenzo anh.” Biểu tình của Leslie kiêu ngạo, trong thanh âm là từng chữ chắc chắn.

Anson bật cười, không thể làm gì khác hơn là hỏi, “Tại sao?”

“Bởi anh thích cậu ấy, trên đời này tất cả những thứ anh thích, anh đều gắng hết sức mình giành lấy.”

Anson cười lớn tiếng hơn, “Tôi sẽ muốn danh sách vũ khí nguyên tử mới nhất Bộ Quốc phòng chế tạo, tôi sẽ muốn du thuyền xe sang, tôi sẽ muốn tất cả kẻ khiến tôi khó chịu mau xuống địa ngục, tỷ như Bộ Cặp Đỏ. Thế nhưng mà tôi trước giờ chưa từng nghĩ tới dùng loại phương pháp này giành được một người. Điều này không phù hợp mỹ học của Anson Lorenzo tôi.”

Leslie hừ lạnh một tiếng, giữa mắt mày là ý vị trào phúng. Hắn tiến lên một bước, nghiêng người tới trước mặt Anson, hai người hai mắt nhìn nhau, ánh mắt của Leslie giống như kiếm lạnh đâm vào ý cười trong mắt Anson, “Anh yêu cậu ấy.”

Hai giây sau, Anson phì một tiếng không có hình tượng mà bật cười, hai tay ôm bụng, đây là chuyện cười buồn cười nhất mà anh từng nghe trong đời.

41. Chương 41

“Ai nhỉ? Vậy mà lại tìm D.T. tới? Tôi nghe nói ông ta một tuần chỉ làm một cuộc phẫu thuật thôi!” Trợ lý của Dương Cẩm tò mò hỏi.

Richard đi tới trước mặt Dương Cẩm, “Là ngài Lorenzo mời tới, hi vọng Dean có thể bình an vô sự.”

“Cảm ơn!” Dương Cẩm cầm tay Richard, dùng sức gạt đầu.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, là Leslie cùng Leila chạy đến.

“Cậu ấy thế nào?” Leslie đi tới trước mặt trợ lý của Dương Cẩm, đối phương bị khí chất của lạnh lùng của hắn trong nháy mắt chấn trụ, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Trầm mặc như vậy làm người ta bất an.

“Cậu Dương... cậu ấy gặp tai nạn giao thông...” Marin ở một bên dùng hết khí lực nặn ra một câu nói như vậy.

“Tai nạn giao thông? Bị thương ở đâu?” Leila trọng tâm không vững, cũng may Leslie ở một bên giữ cô lại.

“Vừa rồi đội phẫu thuật ngoại khoa nào tốt nhất New York đã tiến vào. Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi kết quả.” Richard mở miệng xoa dịu tâm tình của Leila.

“Cần phẫu thuật mở hộp sọ... vậy phải nghiêm trọng tới nhường nào...” Leila chớp chớp mắt, Richard dịu Leila đã mất sức đến ghế ngồi, nhẹ nhàng ấn vai của cô xuống.

“Tôi đi gọi điện thoại.” Trong thanh âm luôn luôn vững vàng của Leslie hơi run rẩy, xoay người đi hẩn nặng nề mà hít một hơi.

Đứng ở cửa tòa nhà bệnh viện, gió lạnh từng trận. Leslie dựa tường, móc thuốc lá từ trong túi quần ra. Ngón tay của hắn dùng sức không ổn định, thử rất nhiều lần cũng không thể đánh lửa, sau đó chán nản rũ tay xuống, chiếc bật lửa giống như thoát lực rơi lên mặt đất.

Hắn nhắm mắt lại, mi tâm dị thường dùng sức.

Hồi lâu hắn mới lấy điện thoại di động ra bấm số của tổ chức, “Alô, Lister... Chu Trù đã xảy ra chuyện.”

Một đêm này đã tiêu hao hết tinh lực của tất cả mọi người, mãi đến khi trời tảng sáng, D.T. cùng đội của hắn mới từ trong phòng giải phẫu đi ra.

Tất cả mọi người đều đứng bật dậy ngay giây phút đó, đôi mắt Dương Cẩm tràn đầy chờ mong.

“Bác sĩ! Dean nó thế nào rồi?”

“Ca phẫu thuật tương đối thành công, trước mắt xem ra cậu Dương tạm thời không có nguy hiểm. Sau bốn mươi tám giờ sẽ là mấu chốt, nhất định phải cẩn thận chăm sóc.”

Nhóm người chờ đợi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Marin tại chỗ bắt đầu ghen ngào, trước đó cậu ta vẫn luôn trách cứ chính mình. Nếu như Chu Trù không phải là đạp xe đạp ra ngoài cùng cậu ta, nói không chừng cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Leila nín khóc mỉm cười, kéo tay Richard một lần rồi lại một lần mà lặp lại, “Cậu ấy không sao... phẫu thuật thành công!”

Trên môi Richard hiện lên một nụ cười nhẹ, “Đúng vậy, phẫu thuật thành công.”

Cửa phòng phẫu thuật đẩy ra, Chu Trù được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Leslie cách cửa sổ thủy tinh, lẳng lặng ngắm gương mặt say ngủ của Chu Trù.

Richard rời khỏi bệnh viện trở về chỗ Anson. Leila lững thững đi tới bên người Leslie, đứng sóng vai.

“Hôm nay, tôi thật sự rất sợ. Đồng đội trong cùng tổ... tôi chỉ còn lại cậu ấy.” Leila nhẹ giọng nói.

“Đây là một cơ hội.” Giọng Leslie đè xuống thật thấp.

Leila hơi sững sờ, trầm mặc mười mấy giây, chậm rãi nói, “Không sai.”

“Tôi tối nay sẽ tìm Lister, an bài ngừng nhiệm vụ của cậu ấy.”

Richard trở lại nhà Lorenzo, thời gian này Anson hắn đã ngồi ở trong phòng khách uống trà sáng, nhưng lại không thấy bóng dáng của anh. Richard thong thả lên lầu, gõ gõ cửa phòng ngủ, nghe được một tiếng “Vào đi”.

Anson thế nhưng vẫn ngồi trên giường, ngay cả tư thế cũng y hệt lúc Richard rời đi. Hai tay anh đan vào nhau đặt trên chân, sau lưng dựa vào gối đầu, sợi tóc hơi lộn xộn rủ ở trước mắt.

“Anh trở lại rồi.”

“Vâng, thưa ngài.” Richard gạt đầu một cái.

“Cậu ấy thế nào?”

“Phẫu thuật rất thành công, sau bốn mươi tám giờ là mấu chốt.”

“Vậy thì tốt.” Anson kéo gối xuống rúc vào trong chăn.

“Thưa ngài, ngài không dậy dùng bữa sáng sao?”

“Tôi tối qua ngủ thật không yên.” Hơi thở của Anson kéo thật dài.

Richard khẽ mỉm cười, “Có phải tựa như đã trải qua một cuộc phán xét, mãi đến vừa rồi rốt cục mới nhận được kết quả phán xét hay không?”

“Anh thật phiền.” Trong thanh âm của Anson lại dâng lên mỗi một.

Ngay tại một khắc khi Richard đóng cửa, Anson lại lần nữa lên tiếng gọi hần lại, “Richard.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Nếu như tôi không ra tay trước, đối phương có lẽ sẽ thừa cơ hội này khiến cậu ấy thoát khỏi tầm mắt tôi.”

“Tôi đã hiểu.” Richard đóng cửa lại rồi đi.

Thế giới này lần nữa yên tĩnh lại.

Anson từ trong chăn đưa tay ra, kéo hộp tủ cạnh đầu giường, bên trong là một hộp gấm. Lần đó anh ở trung tâm đấu giá, nhìn trúng miếng ngọc bội này, anh cũng vào một khắc ấy, nhận được cuộc gọi đến từ Eva, cô nói cho anh biết ở hiện trường bữa tiệc xảy ra vụ nổ, có cảnh sát quốc tế bị cuốn vào trong đó.

Ngón tay Anson mơn trớn khối ngọc thạch kia, ôn nhuận trong trẻo, giống như tấm lòng không cách nào bày tỏ.

Anh tự giấu mà cười một tiếng.

Ngày thứ nhất trôi qua, sau khi bác sĩ ở trong phòng chăm sóc đặc biệt kiểm tra trị số của dụng cụ, điều chỉnh lượng thuốc thì đi ra, Dương Cẩm nghênh đón lo lắng hỏi, “Thằng bé lúc nào có thể tỉnh lại?”

“Ngài Dương xin đừng lo lắng, không nhanh tỉnh lại như vậy đâu. Chúng tôi kiểm tra trị số các hạng mục, đều ở trong phạm vi bình thường.”

Dương Cẩm khẽ thở phào, khi ông xoay người nhìn thấy Leila cùng Leslie đi tới, thần sắc của ông lần nữa ngưng trọng.

Sau khi tất cả nhân viên y tế trước phòng bệnh rời đi, Dương Cẩm chậm rãi ngồi xuống, trầm giọng nói, “Tôi biết ý của các cậu. Tôi cũng hiểu... Dean của tôi đã sớm ra đi, bất kể tôi có coi Chu Trù là con trai của mình như thế nào chăng nữa, cậu ấy suy cho cùng cũng không phải là Dean. Hơn nữa, nếu như tiếp tục nhằm vào thân phận của Dean Dương, cậu ấy sẽ chỉ càng ngày càng nguy hiểm. Hiện tại là cơ hội tốt để cậu ấy dứt ra. Mấy hôm nữa, tôi sẽ để bộ phận quan hệ công chúng của công ty phát thông báo, nói Dean tai nạn xe cộ không cứu được... còn lại, làm thế nào đem Chu Trù lặng lẽ đưa khỏi nơi này, thì phải xem bản lĩnh của các cậu.”

“Chúng tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, cảm ơn sự phối hợp của ngài.” Leila bắt tay với Dương Cẩm, lúc này mới phát giác ngón tay của ông cụ này lạnh muốn chết, cô nhất thời mềm lòng, “Ngài Dương, hai ngày nay ngài đã quá mệt mỏi. Nên trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ừ.” Dương Cẩm thở dài một cái, chậm rãi đi ra ngoài.

Nhưng mà chuyện bọn họ tuyệt đối không ngờ tới chính là, một buổi tối mà thôi, Chu Trù trong phòng chăm sóc đặc biệt lại không thấy đâu nữa.

Các y tá ở trong phòng bệnh cuống đến độ sốt đầu mẻ trán. Chu Trù là khách quý của bệnh viện này, phòng bệnh của cậu ngay cả khách thăm cũng đều có hạn chế nghiêm ngặt, hơn nữa trị số trên thiết bị vẫn luôn không có thay đổi, cậu ấy rốt cuộc là biến mất như thế nào?

Trong hành lang vang lên tiếng loa phóng thanh, “Mời bác sĩ Leon đến phòng chăm sóc đặc biệt số 1! Mời bác sĩ Leon đến phòng chăm sóc đặc biệt số 1!”

Leslie và Leila đang đi trên hành lang nghe được tiếng loa phát thanh bèn vội vàng chạy tới.

Vượt qua tầng tầng lớp lớp nhân viên y tá bác sĩ cùng bệnh nhân, bọn họ đi tới cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Chỉ thấy bác sĩ Leon hai tay ôm đầu lộ ra vẻ mặt không tin nổi, lớn tiếng hỏi hai y tá kia, “Người đâu rồi!”

“Chúng tôi không biết!”

“5 giờ sáng sớm hôm nay lúc giao ban kiểm tra phòng thì cậu Dương vẫn còn nằm đây a!”

Leslie bước nhanh vào phòng bệnh, một phát kéo bác sĩ Leon qua, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!”

Leila nhìn giường bệnh trống trơn mà ngỡ người, “Dean đâu? Cậu ấy đi đâu rồi?”

Bác sĩ Leon cũng sắp bị Leslie xách đến không thở nổi, ánh mắt của người đàn ông lạnh lùng trước mắt này giống như là muốn hung hăng ghim hẳn lên tường, loại cảm giác kinh hãi run sợ này chưa bao giờ có, “Thưa ngài... xin hãy bình tĩnh...”

Leslie buông bác sĩ Leon ra, đối phương ôm cổ của mình thở hổn hển nửa ngày mới mở miệng nói, “Mấy phút trước, có y tá tới thay thuốc cho cậu Dương, lại phát hiện cậu ấy không thấy đâu... Các cô ấy vốn là cho rằng có phải là cậu Dương đột nhiên tỉnh lại đi chỗ khác hay không... nhưng phẫu thuật mở hộp sọ tỉnh lại không thể nào tỉnh táo nhanh như vậy được...”

“Nhà vệ sinh ở đâu!” Leila hỏi.

“Đã tìm rồi... đều không có...” Hai cô y tá bị khí thế của Leslie dọa đến độ ngay cả lời cũng nói không ra.

“Vậy làm sao có thể không thấy người chứ?” Thanh âm Leila cất lên.

Leslie nhìn quanh bốn phía, nhìn về phía camera ở hành lang, lạnh giọng nói, “Tôi muốn xem băng ghi hình của bệnh viện các ông.”

Đây đúng là một phương pháp để biết rõ chuyện, bác sĩ Leon vội vàng dẫn Leslie cùng Leila đi đến phòng giám sát.

Trước năm giờ sáng, máy quay vừa vặn chiếu lên của sổ kính của phòng chăm sóc đặc biệt. Lúc này Chu Trù vẫn nằm ở trên giường, hết thấy đều không có gì thay đổi.

Cho đến sau khi hai y tá đổi thuốc rồi đi, hình ảnh trong máy quay toàn bộ bị nhiễu.

Leila một trận khấn trương, “Chuyện gì xảy ra!”

Leslie tua hình ảnh, cho đến phần nhiễu qua đi tất cả khôi phục bình thường, cứ nhiên có mười bốn phút lâu như vậy. Mà Chu Trù trong phòng bệnh đã không thấy đâu.

Bác sĩ Leon ở một bên trợn to hai mắt chợt hiểu ra, “Nhất định là có người mang cậu ấy đi! Chúng ta nên báo cảnh sát!”

Leila nhìn về phía Leslie, “Thật sự báo cảnh sát sao?”

“Báo cảnh sát là cần thiết. Thế nhưng chưa hẳn đã hữu dụng.”

Hai người bước nhanh đi ra khỏi phòng giám sát, Leslie đem chuyện Chu Trù mất tích nói cho người phụ trách phân bộ New York, Lister.

“Có phải có người muốn mượn cơ hội tổng tiền Dương Thị hay không? Chúng ta lập tức gọi điện thoại cho Dương Cẩm xem ông ấy có nhận được điện thoại gì không!”

“Không thể nào là tổng tiền.” Ánh mắt Leslie cùng thanh âm của hắn nổi lên giá rét dày đặc, “Bây giờ Chu Trù còn chưa thể rời khỏi thiết bị của bệnh viện, giờ phút này tổng tiền không phải chính là muốn mạng Chu Trù sao? Nếu đã có người có thể đem cậu ấy rời đi, toàn bộ kế hoạch tất nhiên chu toàn, mục đích của đối phương chính là muốn giấu cậu ấy đi.”

“Ai sẽ làm chuyện như vậy!” Leila chỉ cảm thấy hoang đường.

“Leila, cô trở về phân bộ trước. Tôi muốn đi gặp một người.” Leslie xoay người rời đi.

“Này! Leslie! Anh muốn đi gặp ai?” Leila càng ngày càng nhìn không hiểu Leslie nữa.

Leslie lại không nói tiếng nào, bước nhanh rời đi.

Hơn một tiếng sau, chiếc Hummer của hắn lái đến cổng khu biệt thự ở ngoại ô của Anson.

Hắn còn chưa xuống xe, vệ sĩ gác cổng liền rút súng chìa vào.

“Xuống xe!”

“Anh là ai!”

Leslie đem cửa xe đóng lại cái “rầm ——”, thẳng tắp đứng trước mặt bọn họ, “Tôi muốn gặp Anson Lorenzo!”

Richard đứng ở bên cửa sổ, nhìn thân ảnh của Leslie hơi nhíu chân mày, “Thưa ngài, chủ quản bộ phận tin tức của Dương Thị tới.”

Anson lúc này đang lật xem một quyển tạp chí y học, bên trong có mấy bài luận văn y học liên quan tới tổn thương sọ não. Cả phê bên cạnh anh tỏa ra hương thơm thuần túy, giữa nhiệt khí lượn lờ, càng phô bày ngũ quan tuần nhã của anh.

“Anh lầm rồi, anh ta lần này tới cũng không phải là làm chủ quản bộ phận tin tức của Dương Thị.” Anson khép tạp chí lại tiện tay để qua một bên, “Để anh ta tới gặp tôi đi.”

Richard làm dấu tay, vệ sĩ trong sân hiểu ý, đưa Leslie đi lên.

Anson tư thế ngồi nhàn nhã, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, nhìn ngũ quan giống như dao gọt không chút biểu tình của Leslie mỉm cười không giảm, “Mời ngồi, anh Leslie Elvis. Hay là tôi nên gọi anh là tổ trưởng tổ thông tin phân bộ New York của Interpol nhỉ?”

“Anh biết thân phận của tôi, cho nên anh cũng biết thân phận của Dean.” Leslie lạnh lùng nhìn anh.

Anson vỗ tay, “Lấy thân thủ của Dean với cả sự trấn định khi gặp chuyện, tôi đã sớm đoán được cậu ấy không thể nào chỉ là con trai của một thương nhân châu bảo. Nhưng tôi rất lấy làm kỳ quái, cậu ấy gia nhập Interpol khi nào?”

“Đừng ở đây giả bộ. Anh giấu cậu ấy đi đâu?”

Anson không nói gì, chỉ là nhìn thẳng vào mắt của Leslie, nét kinh ngạc kia thoáng qua rồi biến mất, “Anh đang đùa gì vậy chứ? Cậu ấy vừa mới làm phẫu thuật sọ não, hắn vẫn còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt.”

“Cậu ấy không có ở đó.”

Anson không nói gì, thừa nhận ánh mắt của Leslie.

Hồi lâu, Richard ở một bên mới mở miệng nói, “Chúng tôi thực sự cho rằng Dean vẫn ở trong phòng bệnh. Hơn nữa cho dù ngài ấy biết Dean có quan hệ với Interpol, cũng không cần thiết trong lúc hôn mê sau phẫu thuật đem cậu ấy ra khỏi bệnh viện. Ngài Elvis, ngài không bằng suy nghĩ một chút còn những ai biết thân phận của Dean. Chẳng hạn như bộ hạ của Bộ Cặp Đỏ, chẳng hạn như những người khác.”

“Không, nếu như có người cướp cậu ấy đi, người này chỉ có thể là Anson Lorenzo anh.” Biểu tình của Leslie kiêu ngạo, trong thanh âm là từng chữ chắc chắn.

Anson bật cười, không thể làm gì khác hơn là hỏi, “Tại sao?”

“Bởi anh thích cậu ấy, trên đời này tất cả những thứ anh thích, anh đều gắng hết sức mình giành lấy.”

Anson cười lớn tiếng hơn, “Tôi sẽ muốn danh sách vũ khí nguyên tử mới nhất Bộ Quốc phòng chế tạo, tôi sẽ muốn du thuyền xe sang, tôi sẽ muốn tất cả kẻ khiến tôi khó chịu mau xuống địa ngục, tỷ như Bộ Cặp Đỏ. Thế nhưng mà tôi trước giờ chưa từng nghĩ tới dùng loại phương pháp này giành được một người. Điều này không phù hợp mỹ học của Anson Lorenzo tôi.”

Leslie hừ lạnh một tiếng, giữa mắt mày là ý vị trào phúng. Hắn tiến lên một bước, nghiêng người tới trước mặt Anson, hai người hai mắt nhìn nhau, ánh mắt của Leslie giống như kiếm lạnh đâm vào ý cười trong mắt Anson, “Anh yêu cậu ấy.”

Hai giây sau, Anson phì một tiếng không có hình tượng mà bật cười, hai tay ôm bụng, đây là chuyện cười buồn cười nhất mà anh từng nghe trong đời.

42. Chương 42

Cho nên, không thể tin tưởng một chút nào những điều anh ta biểu hiện ra.

Suy nghĩ của Chu Trù dừng ở một khắc đó, cho đến khi cửa được mở ra, có người đi vào.

“Tôi tưởng em còn muốn ngủ lâu hơn.”

Thanh âm kia khiến Chu Trù run bắn cả người, cậu xoay phắt người lại, đồng tử một trận co rút, cảm giác choáng váng ập đến, Chu Trù cứng rần đem nó đè nén xuống.

“Anson... Lorenzo... anh tại sao ở chỗ này!”

Hiện thực cùng trí nhớ giao nhau.

Khóe môi Anson cong lên, đi tới, “Tại sao tôi không được ở đây chứ? Nơi này là nhà tôi mà.”

Lòng Chu Trù bị hung hăng nện một chùy, “Nhà anh?”

Nếu nơi này là nhà Lorenzo, như vậy mình làm sao lại ở chỗ này?

Chu Trù muốn lui về phía sau, Anson lại giữ lấy cậu.

“Em không nhớ sao? Em bị tai nạn xe cộ. Thương tổn tới đại não, có điều bác sĩ nói sau khi em tỉnh lại khả năng sẽ bị rối loạn trí nhớ tạm thời.”

Anson lúc này đeo một cặp kính không gọng, anh hẳn là đang lật xem báo, nghe được tiếng kêu của thiết bị cho nên chạy tới.

“...” Chu Trù nhìn Anson, bất chợt một phát tháo kính của anh xuống.

Anson đang muốn đi kéo cổ tay cậu, Chu Trù trở mình một cái vòng ra sau lưng Anson, cách một tiếng bẻ gãy mắt kính, dùng một đầu sắc nhọn kề ở bên cổ Anson.

“Cấm động!”

Tất cả động tác của Anson ngừng lại, trên môi là một nụ cười yếu ớt.

“Tôi không động. Bác sĩ nói sau khi phẫu thuật não bộ, động tác của người ta cũng sẽ trở nên chậm hơn bình thường. Em quả thực chính là siêu nhân đấy, Chu Trù.”

Chu Trù cả kinh, cứ coi như Anson hoài nghi Dean Dương, nhưng mà cũng không lý nào lại đem mình liên tưởng đến Chu Trù “đã chết” a!

“Anh đang nói gì?”

Anson đang muốn đưa tay chạm vào Chu Trù, Chu Trù liền càng dùng sức áp chế anh, “Tôi bảo cấm động!”

Đầu nhọn đâm vào da Anson, mơ hồ rỉ ra tia máu.

“Thật thú vị... Tôi tưởng dùng mắt kính để giết người là tình tiết chỉ có trong phim ảnh mới xuất hiện thôi chứ.” Anson bình chân như vại, trong thanh âm không có chút cảm giác sinh mạng bị uy hiếp nào.

“Không cần hoài nghi, tôi sẽ giết anh. Nếu tôi gặp tai nạn xe cộ, như vậy tôi hẳn phải nằm trong bệnh viện, tại sao lại tỉnh dậy ở chỗ của anh?”

“Bởi vì tôi lén đưa em từ trong bệnh viện ra. Interpol quá lơ lửng với em. Nếu như tôi không lén đưa em ra, chờ em khỏe lại tương đối rồi, tổ chức của em sẽ an bài cho em một thân phận mới, ngộ nhờ em đổi lại gương mặt, tôi muốn tìm được em lại trở nên khó khăn.”

Chu Trù nuốt nước miếng, “Anh... làm sao biết tôi là Chu Trù?”

Bất thành linh, trời đất đảo ngược. Động tác của Anson sét đánh không kịp bưng tai, cổ tay Chu Trù bị chế trụ, Anson lật người đè trên người cậu. Cầm cậu đập lên đệm giường, Anson đem cậu lật lại, hai tay Chu Trù bị đặt ở hai bên đầu, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn Anson đến gần mình.

Hơi thở của anh ta, ánh mắt của anh ta, xâm nhập mọi góc ngách. Chu Trù cảm giác được áp lực nặng nề. Tất cả của cậu bị Anson nắm trong tay, mà cậu lại không có chút sức chống đỡ nào.

Cầm Anson cọ qua chóp mũi Chu Trù, cái loại đụng chạm một cách tự nhiên đó giống như là dịu dàng không thể cự tuyệt.

Chu Trù không thích sự ám muội lưu chuyển giữa hai người, nghiêng mặt đi.

Anson cũng không giận.

“Có nhớ tôi đã từng nói với em, người chỉ có thể chết một lần, chết hai lần chính là thừa thải. Em cảm thấy tôi sẽ để em chết hai lần sao?” Anson dùng sức chế trụ ngón tay phải của Chu Trù, nhưng Chu Trù chính là gắt gao cầm chiếc kính không buông tay.

“Em rất quật cường.”

“Anh làm thế nào phát hiện là tôi?” Chu Trù trầm mồi suy tư không được giải đáp, Anson có thể hoài nghi mình là nằm vùng của Interpol, nhưng mà làm sao lại đoán được thân phận của cậu? Chẳng lẽ là trong tổ chức có người của Anson?

“Em buông nó ra, tôi sẽ nói cho em biết.” Anson mỉm cười, trong nụ cười của anh vĩnh viễn không có chút nào sơ hở.

Chu Trù biết năng lực phản ứng thần kinh của mình lúc này không bằng thường ngày, chỉ có thể buông tay.

Anson lấy đi mắt kính, tiếc hận mà nói, “Cặp kính mắt này là tôi mới đặt tháng này... cứ như vậy bị em chà đạp.”

“Tiền của anh nhiều đến có thể xếp thành Kim tự tháp mà, không cần giả mù sa mưa mà nói cặp kính này đâu.”

“Khi em làm Dean Dương lần đầu tiên xuất hiện ở dạ tiệc của Dương Thị, tôi liền nhận ra em.” Anson vuốt cằm rú mi, giống như là đang nhớ lại hình ảnh đẹp dễ nào đó.

“Ồ? Xin hỏi tôi sơ hở chỗ nào?” Lại lần đầu tiên gặp mặt liền bị khám phá? Chu Trù không tin kỹ thuật diễn của mình lại dở như vậy.

“Một khắc kia khi em và tôi bắt tay, tôi liền nghĩ tay người này tại sao giống Chu Trù như vậy.”

Hai giây sau, Chu Trù phình bụng cười lớn.

“Nếu mà... nếu mà tôi là phụ nữ, tôi nhất định sẽ bị sự lãng mạn của anh làm cảm động... ha... ha ha ...”

Anson cũng không bị biểu hiện không nể nang của Chu Trù đã kích, chỉ nói tiếp, “Nhớ vụ nổ ở tầng đỉnh khách sạn W lần đó, là em giữ lấy tôi.”

“Đúng vậy, đó là chuyện tôi hối hận nhất đời này.”

“Cho nên tôi nhớ tay của em. Xúc cảm của ngón tay em, nhiệt độ của em, tôi đều nhớ rõ ràng. Chu Trù, em là một người cố chấp. Em sẽ chọn hoài nghi để bảo vệ chính mình.” Anson đan vào ngón tay Chu Trù, đối phương lại nhanh chóng tránh đi.

“Cảm ơn phân tích tâm lý của anh. Thế nhưng bằng vào giác quan thứ sáu hoang đường của anh mà bảo tôi là Chu Trù, anh ngay cả bản thân mình cũng không thuyết phục được.”

“Đúng vậy. Tôi đã từng cảm thấy buồn cười cùng hoang đường vì phỏng đoán của mình. Nhưng mà em có thể còn sống, ý nghĩ như vậy che mờ lý trí tôi. Thế nhưng sự thật lại chứng minh ý nghĩ của tôi cũng không hoang đường. Tôi xét nghiệm DNA của em.”

“Ha! Tôi nhớ trong tổ chức đã sửa đổi báo cáo xét nghiệm, chứng minh DNA của tôi cùng Dean là trùng khớp.”

“Ừ, nhưng tôi lại làm một xét nghiệm khác.” Anson chống đầu nằm nghiêng bên người Chu Trù, “Nhớ tôi mua chung cư của em không?”

“Cảm ơn hoài niệm anh dành cho tôi.” Chu Trù hừ cười một tiếng.

“Trong căn hộ của em, có dao cạo râu của em, bàn chải miệng cốc em đã dùng qua, trên gối đầu còn lưu lại tóc của em.”

Chu Trù vỡ lẽ, “Anh dùng DNA của tôi đối chiếu cùng cái ở trong chung cư...”

“Đúng vậy. Kết quả cũng là trùng khớp. Thú vị biết bao a.”

Hóa ra mình lại từ khi mới bắt đầu liền bị nhìn thấu.

Chu Trù đưa tay đè lại hai mắt của mình.

“Tôi thật thất bại.” Chu Trù hít một hơi thật dài, “Anh muốn làm gì tôi? Tôi là nằm vùng Interpol phái tới.”

“Tôi muốn em ở bên cạnh tôi.”

“Đầu anh có bệnh sao?” Chu Trù vẫn che mắt.

“Bây giờ là đầu em mới vừa làm xong phẫu thuật, đầu của tôi tuyệt đối khỏe mạnh.” Anson lấy tay Chu Trù ra.

“Anh muốn giam giữ một cảnh sát quốc tế?”

“Tôi chỉ là muốn em ở cạnh tôi.” Anson cúi đầu, đôi môi sắp chạm vào khoe môi Chu Trù liền bị hung hăng đẩy ra.

“Tôi biết anh cảm thấy tôi rất thú vị. Nhưng tôi không phải là món đồ chơi mới lạ gì cả! Tôi sẽ không giống những cậu trai trẻ bên người Bọ Cạp Đỏ kia nép vào bên người anh đâu!”

“Tôi cũng không cần. Nếu như em nép vào bên người tôi, vậy thì không phải là Chu Trù nữa. Em chỉ cần làm chính em là được.” Anson đứng dậy, “Tôi đề nghị em nằm lại trên giường. Tôi sẽ bảo bác sĩ tư nhân tới kiểm tra một chút cho em.”

Chu Trù nghe tiếng bước chân Anson rời đi, buồn tim không cách nào bình tĩnh. Cậu bị giam lỏng, bất kể lý do Anson làm vậy rốt cuộc là vì vui thú hay là muốn lấy mình làm lợi thế trao đổi với Interpol, Chu Trù biết lúc này mình quá hờn giận, căn bản không cách nào làm được bất cứ chuyện gì. Cậu nằm ngửa ra, nhìn trần nhà, thể giới đang xoay tròn, thần kinh căng thẳng thanh tĩnh lại, Chu Trù lúc này mới cảm giác hô hấp của mình cũng rất mệt mỏi, tay chân mất đi khí lực.

Sự sắc bén vừa rồi chẳng qua là phản ứng của tuyến trên thận thôi, mà bây giờ cậu ngay cả nhúc nhích cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Anson sau khi rời đi, liền có bác sĩ tư nhân tới kiểm tra nhịp tim, đồng tử các loại của Chu Trù, Chu Trù cảm giác mình tựa như một pho tượng gỗ mặc cho người xoay vần vậy.

Cậu muốn rời khỏi nơi này.

Biệt thự của Anson cậu đã từng tới một lần, nơi này bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt. Chu Trù muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng. Cậu cần cơ hội. Sở lên rai tai mình, khuyên tai kim cương nơi đó đã không thấy. Minh mất tích lâu như vậy, Leslie không lý nào không thể định vị đến chỗ cậu, xem ra thiết bị thu tín hiệu trong lỗ tai cũng bị tháo xuống rồi.

Hôn mê nhiều ngày như vậy, Chu Trù chưa có một lần tắm rửa. Vết thương của cậu ở hộp sọ, lúc tắm nhất định phải cẩn thận dính ướt đầu.

Gian phòng này có lắp đặt phòng tắm. Mặc dù chẳng còn sức, Chu Trù vẫn miễn cưỡng xuống giường kéo cửa phòng tắm ra, không lấy làm lạ nhìn thấy sàn nhà đá cẩm thạch đường vân ưu nhã, đệm chống trơn

trải bên trên đều là nhập khẩu từ Đức. Kích thước bồn tắm gấp đôi nhà người thường, tỉ mỉ thiết kế chỗ ngồi dựa, Chu Trù không nghĩ ngờ nó còn có cả chức năng mát xa.

“Đúng là lãng phí tài nguyên nước.”

Chu Trù mặc dù không có bệnh sạch sẽ, nhưng cũng chịu không nổi nhiều ngày không tắm như vậy. Sau khi bắt đầu xả nước, cậu trở về phòng. Mở tủ treo quần áo trong đó ra, quả nhiên phát hiện từng hàng quần áo, chất liệu thượng thừa, cắt may tỉ mỉ, giá trị không thấp. Mà kích cỡ mỗi bộ quần áo đều tương xứng với Chu Trù.

Xem ra tên Anson kia sớm đã ủ mưu muốn đem mình nhốt ở chỗ này.

Chu Trù tiện tay cầm một bộ áo ngủ, lúc này Anson vừa đứng đi vào phòng.

“Em muốn tắm?”

“Không được sao? Yên tâm đi, hộp sọ của tôi sẽ không đột nhiên rớt xuống đâu.”

“Tôi giúp em nhé.”

“Anh giúp tôi?” Âm cuối của Chu Trù cất cao, xoay người lại ung dung nhìn đối phương, “Tôi không cảm thấy mình có chỗ nào cần anh giúp cả. Đầu óc tôi rất tỉnh táo, tay chân tôi cũng không bị gãy xương.”

“Tôi chẳng qua là lo lắng em ngoài ý muốn trượt ngã mà thôi.” Trong nụ cười của Anson có ý vị bao dung tha thiết, tựa hồ muốn nói tôi không ngại em cứ luôn xuyên tạc ý tốt của tôi đâu.

“Đệm chống trơn nhập khẩu từ Đức. Tôi nghĩ không ra lý do trượt ngã. Thứ nguy hiểm duy nhất cũng chính là bồn tắm của anh quá lớn, tôi phải cẩn thận chớ ngủ thiếp đi. Nếu không lại trượt xuống liền chìm chết chính mình.” Chu Trù xoay người.

Anson kéo cậu lại, phát ra một tiếng thở dài, “Chu Trù.”

Chu Trù vẻ mặt bất đắc dĩ, trong thanh âm cũng là ý vị châm chọc.

“Được rồi được rồi! Tôi biết nếu như tôi không để cho anh xem, anh sẽ không từ bỏ!”

Nói xong, Chu Trù ngay trước mặt Anson thoải mái mà đem áo quần trên người cởi ra, quần cùng quần lót cũng tụt xuống vứt ở một bên giống như rác rưởi, trên mặt là một vẻ ngê ngàng.

“Anh không phải là muốn nhìn sao? Vậy thì nhìn cho kỹ đi!”

Anson nhìn Chu Trù hơi hé môi, muốn nói điều gì cuối cùng nhưng vẫn là không nói ra.

“Nhìn xong rồi sao? Sau lưng có cần nhìn một chút hay không đây?” Chu Trù hất hất cằm, lạnh lẽo trong đôi mắt càng thêm tôn lên một loại mỹ cảm cấm dục.

Anson nhếch khóe môi, dùng thanh âm buồn cười nói, “Thân thể của em, thật ra thì tôi đã nhìn qua rất nhiều lần rồi.”

“Vậy sao? Tôi cũng cảm thấy nhìn tôi, anh còn không bằng đi xem phụ nữ trong AV đi, ít nhất các cô có đường cong đẹp.” Chu Trù mặc dù không nói ra, nhưng là lại rất để ý Anson nói “nhìn qua rất nhiều lần”.

“Những chỗ nông sâu không đồng nhất từ bả vai đến trước ngực kia, là lưu lại sau khi bị thương do vụ nổ tập kích ở bữa tiệc của Eva lần đó. Chỗ bả vai còn có một vết đạn, là bởi vì khi em đuổi bắt một tên lừa đảo buôn vũ khí ở khu vực của NATO bị đạn lạc bắn trúng. Trên cánh tay và cả trên đùi em những vết cắt ở chỗ không được áo chống đạn bảo vệ lưu lại là lần đó vì bảo vệ tôi mà bị đèn treo thủy tinh cửa thương.” Anson dùng ngữ điệu bình tĩnh chậm rãi nói ra, anh hiểu quá khứ của Chu Trù, nhưng không có biểu lộ thương xót giống như khi đối mặt với một người phụ nữ ôm đầy đau thương.

“Thân thể như vậy mà anh cũng nhìn rất nhiều lần, Anson... anh thật đúng là bệnh hoạn.”

“Tôi cảm thấy em rất đẹp. Tôi không có cơ hội nhìn thấy dáng vẻ lúc thi hành nhiệm vụ của em. Tôi chỉ có thể tưởng tượng, em nằm ở một nóc nhà kín đáo, bốn phía là tia sáng do cát vàng óng phản xạ nắng mặt trời. Em nâng súng bắn tỉa, nhìn chăm chú vào kính ngắm. Lặng lẽ chờ đợi mục tiêu của mình xuất hiện. Vết thương trên người em ít nhất cũng để cho tôi biết em đã trải qua những gì. Chúng khiến tôi hiểu rõ em

hơn.” Ánh mắt của Anson không còn chút bất cần đời nào, muốn lưu lại hình ảnh Chu Trù trong ánh mắt anh.

“Tưởng tượng của anh thật phong phú.”

“Mấy ngày nay, là tôi giúp em lau người và thay quần áo. Mỗi khi tôi lau qua vết sẹo của em, tôi sẽ không nhìn được tưởng tượng ra sự đau đớn của em.”

“Cảm ơn anh trong ảo tưởng không có những nội dung hạn chế độ tuổi khác.” Chu Trù cầm áo ngủ đi vào trong phòng tắm.

Anson cũng không giận, khẽ cười một tiếng, “Làm sao em biết không có nội dung giới hạn độ tuổi? Tôi muốn hôn em, muốn đi vào thân thể em, muốn được em bao lấy thật chặt, muốn đi vào chỗ sâu nhất của em. Nhưng mà tôi không có hứng thú gian thi.”

Chu Trù không có chút phản ứng nào.

Anson biết Chu Trù không khóa cửa. Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy vào bồn tắm, chậm rãi mà tựa hồ trút lên nhịp tim đập dồn của anh.

Chu Trù ngâm mình trong nước, cậu hít sâu một hơi. Có thứ gì đó đã lỗi vị, cậu cũng không còn sức sửa đổi.

Nước nóng làm huyết dịch trong thân thể giãn nở ra, ngón tay nguyên bản chậm chạp cũng khôi phục một ít sức sống.

Nước ảm dần lạnh đi, cậu đưa tay kéo khăn tắm qua quần quanh mình, trong khoảng khắc đi ra khỏi phòng tắm mới phát hiện Anson lại vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ.

“Anh đang sắm vai bù nhìn trong ruộng lúa mạch sao?” Chu Trù lạnh lùng đi qua bên người Anson, mỗi một bước đều có cảm giác nhẹ bẫng như bước trên mây, cậu biết năng lực thăng bằng của đại não mình còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Trong nháy mắt thất thần, cậu ngã sang một bên, Anson một phen giữ ở bên sườn thất lưng cậu. Lực độ bàn tay của đối phương cách khăn tắm truyền tới, Chu Trù đang muốn lấy tay của đối phương ra, Anson liền ôm cậu lui về phía sau ngồi ở mép giường.

Bàn tay Anson phủ lên gò má Chu Trù, giống như là một kẻ độc tài đem mặt cậu xoay về phía mình.

Đó là một nụ hôn mãnh liệt, Chu Trù thậm chí không kịp phản ứng Anson là như thế nào ngâm lấy bờ môi của cậu. Anh mút mát mang theo ý vị bạo ngược, Chu Trù đưa tay hung hăng kéo tóc Anson muốn đem anh kéo ra, đối phương lại càng thêm cần cỏi. Bàn tay của anh đưa vào vạt dưới khăn tắm, điều sai lầm nhất của Chu Trù chính là nhắc chân muốn đạp đối phương, Anson đường hoàng chen vào giữa hai chân cậu.

Chu Trù không cách nào hô hấp, nụ hôn của Anson quyết tuyệt mà không chừa đường sống, ngón tay của Chu Trù gần như co quắp lại.

Khi Anson phát hiện sự bất ổn của Chu Trù, anh chống người lên, nâng hai má Chu Trù, tiêu cự của cậu đã mê ly.

“Nhìn tôi, Chu Trù! Hít thở! Hít thở!” Anson hoảng hốt, hơi thở của Chu Trù giống như là bị giam cầm trong ***g ngực, không cách nào thoát ra.

“Đừng dọa tôi! Chu Trù!”

Rốt cuộc, hô hấp của Chu Trù bình phục lại, Anson xui lơ bên người cậu, “Em dọa được tôi rồi.”

“Fuck up!” Chu Trù muốn hung hăng tấn đối phương một trận, nhưng không có một chút khí lực.

Mỗi buổi tối sau đó, Anson sẽ đến phòng này ở cùng cậu.

Ánh sáng từ ti vi nhoáng qua khuôn mặt của Chu Trù, “Anh định đem tôi giấu ở đây tới khi nào?”

Anson nhìn sườn mặt Chu Trù, “Ngày tận thế, thế nào?”

Chu Trù không để ý tới anh.

“Đồng nghiệp của em vẫn đang tìm em.”

“Bọn họ sớm muộn cũng sẽ tìm được tôi. Anh định làm như thế nào?”

“Ừm... tôi phải suy nghĩ thật kỹ.” Trong nụ cười trên môi Anson một chút ý vị khổ não cũng không có.

Chu Trù từ trên cổ tháo khối ngọc bội kia xuống, đưa tới trước mặt Anson, “Trả lại anh này.”

“Tại sao phải trả lại cho tôi? Người Trung Quốc không phải đều rất thích đeo ngọc sao? Nghe nói có thể ‘trừ tà’, còn có thể mang đến may mắn.” Không nghĩ tới Anson thế nhưng có thể rõ ràng mà nói ra hai chữ “trừ tà” này.

“Tôi đeo nó lên người, nhưng anh lại đang ở bên cạnh tôi. Đã nói lên khối ngọc này trừ không nổi tà.”

“Tại sao em ghét tôi như vậy?” Anson dùng điều khiển tắt ti vi, đáng vẻ muốn cùng Chu Trù hòa thuận tán gẫu.

“Anh là một kẻ xấu, còn tôi là một cảnh sát quốc tế.” Ánh mắt Chu Trù lại vẫn nhìn ti vi như cũ.

43. Chương 43

“Đây là chuyện cười, Chu Trù. Mỗi một người sống, đều là kẻ xấu. Tôi dõi theo em, cũng không phải là bởi vì em có bao nhiêu sạch sẽ và tôi hướng tới vầng sáng cỡ nào. Đó là tình tiết chỉ trong tiểu thuyết hạng ba mới có. Tôi không cần cứu chuộc. Tôi cũng không tôn thờ Thượng Đế.”

“Anh chỉ tin tưởng chính mình, trừ điều đó ra, anh còn cần cái gì?”

“Em.” Anson ngược đầu nhìn trần nhà.

“Nếu như anh tính cứ mãi nhốt tôi ở nơi này, một ngày nào đó tôi sẽ nổi điên. Tôi sẽ giết anh.”

“Để tôi xem một chút trong phòng này có cái gì có thể được em dùng để làm vũ khí nào.” Anson vô cùng nghiêm túc nhìn khắp bốn phía, “Ừm, đèn bàn. Tôi xác định lấy sức mạnh của em cầm cái đèn bàn kia đập lên mặt tôi, nhất định ngay cả Richard cũng nhận không ra tôi nữa. Còn có khăn trải giường, em có thể dùng khăn trải giường siết chết tôi, có thể dùng gối đầu làm ngạt chết tôi... À, còn cả bình hoa kia nữa, sau khi rơi vỡ, mảnh vỡ cũng sẽ sắc bén vô cùng, dùng để cắt đứt cổ họng tôi cũng rất thích hợp... Cơ mà tôi phải nói cho em một tiếng, nó là danh tác của chủ nghĩa hậu hiện đại, giá trị hơn một triệu đô, mà người tạo ra nó mới chết thảng thốt, cho nên nó tăng giá rồi...”

Chu Trù hít một hơi thật sâu, ngả người kéo chăn, bày tỏ không đếm xỉa tiếng léo nha léo nhéo của Anson.

“Em buồn ngủ rồi à? Vậy thì ngủ đi.”

Anson cũng nằm xuống theo, cánh tay vừa muốn choàng qua Chu Trù liền bị cậu hất ra.

Buổi tối mấy ngày này, Anson đều ngủ bên người cậu. Chu Trù thậm chí không biết trong đầu người này rốt cuộc chứa cái gì nữa.

Chu Trù vẫn cứ dưỡng bệnh, trên căn bản chính là ở lại trong gian phòng này. Lối ra duy nhất của gian phòng chính là cánh cửa kia, phòng khách bên ngoài luôn có vệ sĩ canh gác. Chu Trù biết mình căn bản không thể chạy đi. Cậu thậm chí từng nghĩ tới bắt giữ Anson, thế nhưng cho dù Anson nằm ngay bên cạnh cậu, Chu Trù thật đáng buồn phát hiện mình thậm chí ngay cả một món vũ khí có thể dùng cũng đều không có.

Mấy ngày trước có nhân viên y tế tới tháo băng trên đầu cho Chu Trù. Cậu mọc dài ra hai, ba phân tóc, thoạt nhìn cứ như rụng rụng, Anson rất thích loại xúc cảm này, cứ dùng bàn tay xoa tới xoa lui trên đỉnh đầu Chu Trù mãi, rất có một loại cảm giác đang trêu đùa thú cưng. Chu Trù thậm chí còn phát hỏa, thiếu chút nữa dùng dao cạo râu đem mình cạo thành đầu trọc.

Buổi tối, Anson nằm ở bên cạnh Chu Trù. Vì để cách xa anh, Chu Trù chỉ đành cuộn mình ở một mé giường, cũng may cậu ngủ rất an ổn sẽ không lăn qua lộn lại, nếu không đã không biết lật xuống dưới giường bao nhiêu lần rồi.

Mà Anson luôn vào sau khi cậu ngủ say thì áp tới, cánh tay choàng qua thân thể cậu. Có lúc Chu Trù biết cái tên kia hôn gáy mình, Chu Trù sẽ không chút do dự xoay người một quyền đánh tới. Có lẽ là bởi vì thần kinh phản ứng của mình không nhanh bằng lúc trước, cậu chỉ cần vừa nhắc cổ tay lên liền bị Anson một phen nắm lấy, căn bản không có cơ hội đánh được đối phương.

Vì thế, Chu Trù cảm thấy vô cùng bức bối.

Một buổi tối, Chu Trù hất cánh tay quăn lấy mình của Anson ra, lật người qua hung hăng trừng anh.

Ở trong căn phòng không có ánh sáng này, đôi mắt của Anson sáng rực ngoài ý muốn, tựa như nước suối chảy qua khe nứt thời gian, lặng yên không một tiếng động chảy qua khóe mắt đuôi mày của Chu Trù.

“Có phải ban ngày ngủ nhiều quá, buổi tối không ngủ được hay không?” Thanh âm của anh có thể dùng dụ dàng để hình dung.

Bất đồng với cái loại dụ dàng cố ý của Bộ Cạp Đỏ, lời nói của Anson giống như là muốn đem Chu Trù cắn thật bao bọc lại.

“Nếu như anh không nằm ở đây, tôi sẽ ngủ ngon hơn rất nhiều!”

“Nhưng ít ra chứng minh được cũng không phải là em mỗi lần ở chung với tôi đều sẽ gặp phải nguy hiểm.”

“Anh lên đưa tôi từ trong phòng chăm sóc đặc biệt ra, chẳng lẽ còn không tính là nguy hiểm sao?” Chu Trù nghiêng răng nghiêng lợi, cậu bây giờ cũng không biết phân bộ New York âm ỉ thành bộ dạng gì rồi. Chu Trù chỉ có thể bằng vào một ngày ba bữa để phán đoán mình đã ở đây bao nhiêu ngày.

“Quả thực, tôi không nên nhốt em như vậy. Em cần hấp thụ ánh nắng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vitamin B trong cơ thể.” Anson cũng không nhanh không chậm.

“Tôi không phải là thú cưng của anh, Anson Lorenzo.”

“Tôi biết. Đầu em thoát nhìn khỏe lại tương đối rồi. Thời tiết mấy ngày nay rất đẹp, có muốn đi ra ngoài phơi nắng một chút không?”

“Tôi xác định chỉ cần tôi xuất hiện ở nơi có thể được mặt trời chiếu đến, tổ chức của tôi đều có thể tìm được tôi. Cho nên anh sẽ không thả tôi ra ngoài.”

Leslie lúc này nhất định đang giám thị Anson.

“Nếu như em hôn tôi một cái, tôi ngày mai thật sự sẽ để em ra ngoài phơi nắng một chút.”

Tin anh, đầu óc tôi liền hồng thật sự.

Chu Trù xoay người.

Thay vì tin tưởng Anson, cậu thà tự mình nghĩ biện pháp rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nhưng trọng yếu nhất chính là cậu phải có cơ hội rời khỏi gian phòng này đã.

“Tin tưởng là điều khó khăn nhất trên đời này. Em cho tới bây giờ chưa từng tin tưởng mỗi một câu tôi nói với em.”

“Bởi vì tôi gánh không nổi hậu quả của việc tin tưởng anh.”

Thế nhưng Chu Trù trăm triệu lần không ngờ tới chính là, ngày hôm sau sau khi ăn xong bữa sáng, Anson lại thật sự mang Chu Trù ra ban công lộ thiên của biệt thự phơi nắng.

Ánh nắng buổi sớm cũng không gắt, mà trên ban công cũng trồng một ít cây cỏ hoa lá, Chu Trù mặc dù không gọi được tên của chúng, nhưng lại biết những cây này đến từ rừng mưa nhiệt đới. Thỉnh thoảng có mấy con chim đậu trên ngọn cây, hót riu ra riu rít. Giữa ban công là bàn trà kiểu Âu, mơ hồ có thể nghĩ

thấy được hương thơm của cà phê thượng đẳng cùng mùi thơm của đồ ăn dung hợp với nhau bị khóa ở trong khoảnh ban công này.

Chu Trù nhắm mắt lại, cậu đã rất lâu chưa được hít thở không khí trong lành như vậy rồi.

“Đoán xem, bắt đầu từ khi em ngồi ở chỗ này, tổ chức của em phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể chạy tới cứu em?” Anson trong tay cầm một tờ báo, bắt chéo chân, tư thái thích ý.

“Anh tự tin như vậy, vậy hẳn là sẽ không có ai đến. Tôi rất hiếu kỳ, anh cùng phân bộ New York bàn điều kiện gì?”

“Người phụ trách phân bộ New York của bọn em là Owen Lister. Hiện tại trọng điểm của bọn em đặt ở thế lực sau màn của Massive, so với bọn họ tôi đã coi như là tương đối an phận thủ thường rồi. Cho nên tôi bảo với sếp của em, chỉ cần để em ở lại bên cạnh tôi tĩnh dưỡng, tôi sẽ toàn lực phối hợp bọn họ tìm ra ba đại cổ đông của Massive.”

“Toàn lực phối hợp cảnh sát quốc tế? Anson Lorenzo, anh sa đọa rồi.” Chu Trù cười giễu một tiếng, “Nói một chút coi, ngoại trừ Bọ Cạp Đỏ, hai đại cổ đông khác là ai?”

“Em biết người cuối cùng có khả năng trúng cử làm thị trưởng New York nhiệm kỳ tiếp theo là ai không?”

“Pingry Wayne. Tiếng hô rất cao, tôi cũng thường xem báo.”

“Tại sao tiếng hô của hắn cao như vậy?” Anson ý vị sâu xa hỏi.

“Bởi vì hắn dồn lực vào cải thiện vấn đề việc làm, đả kích tội phạm kinh tế, với cả hắn đáng đáp cũng không tồi, cử tri nữ có thể khá là thích hắn.” Chu Trù dừng một chút, “Cơ mà nếu anh hỏi, như vậy câu trả lời khẳng định không phải là cái này.”

“Cũng bởi vì hắn là con riêng của Cole Sean.”

“Cole Sean... cái ngân hàng lớn kia hả?” Chu Trù ngẩn người. Cole Sean được xưng ngón tay vàng của giới tài chính, của cải gia tộc khó có thể đong đếm được.

“Thu nhập phi pháp của hắn nhất định không ít. Thế nhưng thông qua Massive lại có thể rửa trắng. Ban đầu tôi cũng không hề đem Massive cùng Cole Sean liên hệ với nhau. Sau đó tôi phát hiện một chuyện rất thú vị, đó chính là Massive có hơn một nửa khoản vay kénh xù đều là vay từ ngân hàng của Cole Sean ra. Sau khi tiền bạc lưu chuyển một vòng, những thứ đoạt được phi pháp liền được rửa trắng rồi trở lại ngân hàng dưới trướng nhà Sean.”

“Cho nên bất kể nghĩ thế nào, mối quan hệ của Cole Sean cùng Massive nhất định mật thiết, cho dù hắn không phải là một trong những cổ đông sau màn của Massive, cũng đáng thâm nhập điều tra. Chẳng qua nếu như là hắn, chỉ sợ phải đề phòng tội phạm tài chính xuất thủ rồi. Mà anh nguyện ý toàn lực phối hợp cảnh sát quốc tế, suy cho cùng chẳng qua là không muốn Massive cùng anh đứng thế chân vạc thôi.” Chu Trù cảm thấy cả người lười biếng, có lẽ là quá lâu không cảm thụ ánh nắng, rõ ràng mới rời giường không bao lâu, bây giờ lại đã buồn ngủ rồi.

Anson lật trang báo, ánh mắt không tự chủ dừng lại trên gương mặt Chu Trù.

“Chờ thân thể em tốt hơn, chúng ta tìm một nơi nghỉ phép đi.”

“Tùy anh.”

“Thật ra thì chúng ta không cần đem hết thảy hiện tại nghĩ phức tạp quá. Trước đây em cứ luôn sắm vai một người khác, không cảm thấy mệt sao?” Anson tùy ý một câu nói lại đụng trúng nỗi lòng của Chu Trù, “Em biết tôi không có ý muốn giết em. Nếu như vậy, không bằng hưởng thụ thật tốt tất cả những gì tôi trao cho em, dù sao em cũng sẽ chẳng mất miếng thịt nào, tôi cũng không cần em phải hoàn lại.” Anson gấp gọn tờ báo, đem điểm tâm đẩy tới trước mặt Chu Trù, “Không bằng buông xuống hết thảy, sống ở hiện tại.”

Chu Trù phì một tiếng bật cười, “Từ miệng của anh thảo luận ra lời có triết lý như vậy, đúng là ngoài dự liệu của tôi.”

“Tôi cũng từng đi Tây Tạng, từng lễ Phật. Mặc dù tôi không tin tôn giáo, nhưng những kinh văn mà các Lạt Ma giải thích lại vô cùng có ý cảnh.”

Chu Trù tiện tay cầm lên một miếng bánh quy, vị bơ thơm nồng lại không ngấy, ngay cả độ ngọt cũng vừa vặn. Cà phê nhập khẩu, không có cảm giác chất, trong sự đậm đà vô cùng dư vị. Chu Trù chợt phát giác mình đã rất lâu không ngồi suốt như vậy, cái gì cũng không suy nghĩ. Nếu mình đã bị tổ chức bán cho Anson, vậy không bằng tĩnh tâm lại coi như nghỉ phép.

Richard đi tới, “Thưa ngài, điện thoại của cô Eva.”

Anson buông tờ báo xuống rời khỏi ban công. Thanh âm của Eva trong điện thoại có chút lên cao.

“Đã hai tháng rồi, anh định đem Dean giấu đến lúc nào?”

“Thật khó có được cô quan tâm một cảnh sát quốc tế như vậy.”

“Nếu anh đã biết cậu ấy là một cảnh sát quốc tế, anh còn nhốt cậu ấy lại, rồi cuộc tại sao hả?”

“Bởi vì tôi muốn cậu ấy ở bên cạnh tôi. Eva, tôi biết Dean đối với cô có ý nghĩa phi phạm, nhiều năm như vậy cậu ấy là người duy nhất được cô coi là bạn mà.”

“Anson. Giữa tôi và anh, có lẽ không tính là bạn bè tuyệt đối, nhưng thời gian trong dĩ vãng cũng cơ hồ không trở thành kẻ địch. Hi vọng sau này chúng ta cũng có thể giữ vững quan hệ như vậy. Tôi muốn nhắc nhở anh một câu, Dean cậu ấy không phải là con chim hoàng yến nuôi trong ***g, cậu ấy luôn có khát vọng được bay lên, cho dù anh bẻ gãy cánh của cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ không ngoan ngoãn ở trong ***g của anh đâu.” Eva lạnh lùng nói xong liền cúp điện thoại.

Anson hít một hơi, khóe môi thoáng hiện một nét cười, “Đúng vậy, cho nên tôi mới đau đầu như thế chứ.”

Trở lại ban công, Chu Trù đang ngồi xổm dưới đất nhìn một khóm hoa nhỏ.

Anson ngồi lại ở chỗ xa xa, cà phê trong tách vẫn có hơi ấm.

Chu Trù giống như quên mất thời gian, cậu nhớ tới cực kỳ lâu trước kia, mình và Emily mới quen trong trường đại học, trong tay của cô ôm một bó hoa to như vậy, ở trong gió đông đưa suy nghĩ.

“Chu Trù, em đang nghĩ gì thế?” Anson thấy cậu đứng ở nơi đó gần mười phút.

Chu Trù đã hoàn hồn lại, trong giây phút đứng dậy thì một cơn choáng váng, ngã về phía sau. Anson buông chiếc tách xuống xông tới đỡ lấy Chu Trù.

Chiếc tách từ trên mép bàn rơi xuống, “choang” một tiếng vỡ tan.

“Em không sao chứ.” Anson đỡ Chu Trù dậy.

“Tôi chỉ là đột nhiên đứng lên bị văng đầu mà thôi. Tôi ở đây bao lâu rồi?”

“Một tháng rưỡi.”

“Tôi muốn bắn đĩa bay, hoặc là cưỡi ngựa.” Tầm mắt Chu Trù trực tiếp bỏ qua biểu tình của Anson, trở lại bên bàn.

“Những việc này em trong thời gian ngắn đều không thể làm. Cưỡi ngựa xóc nảy, còn cả bắn súng có lực xung kích nhất định với xương cốt.”

“Thật chẳng thú vị.” Chu Trù trở lại ghé ngồi nhìn bầu trời xuất thần.

Mà hình ảnh buồn chán kia của cậu cũng ngay lập tức truyền đến máy tính Leslie.

Một khắc kia khi nhìn thấy Chu Trù, Leslie gọi Leila tới.

“Đây là Chu Trù... bên cạnh cậu ấy là Anson! Quả nhiên là tên kia mang cậu ấy đi!” Leila cảm thấy kinh ngạc vô cùng, “Người của chúng ta cũng không cách nào giám thị biệt thự của anh ta ở khoảng cách gần, anh làm thế nào lấy được hình ảnh này?”

“Tôi chỉ là dựa vào hệ thống vệ tinh thôi, nguyên lý giống hệt Google. Quả nhiên như tôi dự liệu, Chu Trù ở trong tay Anson.” Leslie chỉnh trang chờ xuất phát, “Gọi đội của cô đến đi, chúng ta có thể xuất phát rồi!”

“Xuất phát đi đâu?” Thanh âm của Lister – người phụ trách phân bộ New York vang lên, toàn bộ tổ thông tin đều nhìn sang.

“Chúng tôi đã tìm được chỗ Chu Trù rồi. Giờ liền chạy qua đó.”

“Chu Trù vẫn đang trong nhiệm vụ.” Ánh mắt Lister quét qua tất cả mọi người, ý bảo bọn họ ngồi xuống, “Kế hoạch cậu ấy giữ thân phận Dean Dương tiếp tục giữ nguyên.”

“Cái gì ——” Thanh âm của Leila giương cao.

Leslie lại trong nháy mắt bình tĩnh lại, “Ông cùng Anson Lorenzo đã đạt thành hiệp nghị gì?”

Lister tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống, bầu không khí trong phòng có chút áp lực, “Đợi đến khi Chu Trù hoàn toàn khôi phục, Anson Lorenzo sẽ thả cậu ấy, tổ chức vẫn đang nghiên cứu để cho Chu Trù tiếp tục đóng vai Dean Dương, Dương Cẩm bên kia cũng không có vấn đề. Mà Anson sẽ giúp chúng ta thăm dò ba cỗ thế lực đằng sau Massive.”

“Cho nên ông liền đem Chu Trù bán đi?” Giọng Leslie nâng lên.

Lister vẫn luôn coi Leslie là nhân tài không thể thiếu, đặc biệt là phân tổ của Leslie dưới sự lãnh đạo của ông vô cùng có lực ngưng tụ, tốc độ tin tức tập trung về cao hơn trước ba đến bốn lần, hơn nữa bản thân Leslie chính là một người vô cùng nghiêm cẩn, hẳn thường có thể nắm giữ được một ít tin tức người bình thường không chú ý nhưng là lại vô cùng mấu chốt. Trong mắt Lister, người có tài đều vô cùng cố chấp, mà trước mắt ông phải suy tính thuyết phục anh chàng Leslie cố chấp này ra sao.

44. Chương 44

“Leslie, chuyện cho tới bây giờ Anson chịu nói ra điều kiện trao đổi đã là vạn hạnh. Nếu như anh ta muốn, bất kể là khiến chúng ta vĩnh viễn không tìm được Chu Trù hay là giết cậu ấy, đều là chuyện dễ như trở bàn tay. Trở mặt với Anson đối với chúng ta mà nói không có bất kỳ chỗ tốt nào. Trong biệt thự của nhà Lorenzo, những người vệ sĩ kia đều là xuất thân lính đánh thuê, mà trong ngôi biệt thự ấy cất giấu vũ khí kiểu gì cậu biết không? Cậu chọc giận Anson Lorenzo, tôi sợ cậu sẽ liên lụy tổ viên của cậu rơi vào kết cục giống Bộ Cạp Đỏ đấy!”

Ai có thể đủ lớn lối xuất động máy bay trực thăng nổ chết Bộ Cạp Đỏ như vậy. Người ở trên lãnh thổ nước Mỹ có bản lĩnh này chỉ có Anson Lorenzo. Hết lần này tới lần khác bạn biết là anh ta làm, lại không tìm được chứng cứ.

“Cho nên chúng ta phải thỏa hiệp với tên đó?” Leslie nhướn mày.

“Đây không phải là vấn đề thỏa hiệp hay không thỏa hiệp, mà là chúng ta phải bảo toàn Chu Trù thế nào. Cậu xác định tuyên chiến với Anson là có thể thuận lợi đưa cậu ấy về? Leslie, tôi luôn luôn thưởng thức sự bình tĩnh của cậu. Chỉ có khi cậu bình tĩnh lại, mới có thể nghĩ được phương án tốt nhất.” Lister dùng sức vỗ lên vai Leslie, ý vị sâu xa.

Leslie cau mày.

“Chúng ta bây giờ đã xác định được cậu ấy ở đâu rồi. Anson có thể nghênh ngang để cho cậu ấy xuất hiện trên ban công, nhất định là làm xong chuẩn bị khi bị chúng ta phát hiện. Nói không chừng đang hút xì gà nghe nhạc chờ chúng ta đưa tới cửa ấy chứ!” Leila cũng bình tĩnh lại.

Chân mày Leslie giãn ra, thanh âm khôi phục sắc lạnh, “Ít nhất cậu ấy vẫn sống rất tốt.”

Chu Trù trong hình trên mặt có mấy phần thích ý. Cậu đã đảm đương thân phận Dean quá lâu, phải chịu quá nhiều mâu thuẫn, lấy đây làm cơ hội để cho cậu nghỉ ngơi một chút cũng không hẳn là không tốt.

Buổi sáng trôi qua, ánh nắng ban trưa có chút chói mắt. Cà phê bên cạnh Chu Trù cũng đã nguội ngắt rồi.

Anson đứng ở phía sau cậu, nhẹ nhàng nắn bóp bờ vai của cậu, “Thế này em cũng có thể ngồi đến buổi trưa, tựa như một ông già đã bắt đầu lĩnh bảo hiểm xã hội sống lương hưu không có mục tiêu ấy.”

“Mục tiêu?” Chu Trù nhếch khóe môi, “Anson, tôi rất hiếu kỳ, mục tiêu của anh là gì vậy? Trở thành trùm vũ khí số một thế giới à?”

“Mục tiêu của tôi ư?” Anson phát ra tiếng “ừm” thật dài, phảng phất như vấn đề này đang xoay vần trăm ngàn lần trong lòng anh vậy, “Hẳn là vào mỗi một phút mỗi một giây tôi sống đều phải hưởng thụ thứ tốt nhất trên đời này.”

Chu Trù cười lợi hại hơn, ngay cả bờ vai cũng rung động theo.

“Trên đời này chẳng có gì là tốt nhất cả.”

“Được rồi, vậy tôi liền đổi một câu trả lời hợp lý. Mỗi phút mỗi giây tôi sống đều phải vui vẻ.”

“Một người muốn thời thời khắc khắc đều vui vẻ, cũng không phải một chuyện dễ dàng.”

“Đúng vậy, cho nên tôi cảm thấy mình chưa đủ vui vẻ.” Trong thanh âm kia lại có mấy phần cô quạnh.

“Chưa đủ vui vẻ? Anh chỉ động não một chút, liền lợi dụng cảnh sát quốc tế bọn tôi tóm gọn đối thủ lâu năm của anh, chỉ ngoắc ngón tay một cái Bộ Cặp Đỏ liền bị xóa sổ khỏi thế giới này, tôi thậm chí cũng không biết anh là dùng phương pháp gì lén đem tôi từ trong bệnh viện ra. Trên đời này có điều gì là anh không thể làm được chứ? Còn có điều gì có thể khiến anh không vui?”

Chu Trù chờ đợi câu trả lời của Anson, thế nhưng đối phương chỉ là trầm mặc đứng ở phía sau cậu.

“Ăn cơm trưa đi, buổi chiều cùng em ra ngoài xem một cuộc đua xe.”

“Đua xe?” Chu Trù mở mắt, nơi ánh mắt có thể nhìn tới là cằm của Anson, “Anh không sợ tiếng động cơ xe đua chấn vỡ sọ tôi à?”

Anson cao thâm khó lường mà cười một tiếng, rời khỏi ban công.

Bữa trưa rất tinh giản, chỉ có bít-tết, salad, mỳ Ý cùng súp.

Nếu là Chu Trù trước đây, đối với ăn uống là không quá để tâm, chỉ cần là đồ không khó nuốt cậu liền có thể đánh chén ngon lành. Chỉ là thời gian hơn một năm này làm Dean Dương, thưởng thức của Chu Trù đạt được sự nâng cao về mọi mặt, đơn giản một phần bít-tết, cậu đã học được thưởng thức chất thịt, độ dai của thịt, nước sốt thậm chí sự khác biệt của độ lửa.

Chỉ một miếng nhỏ thôi, Chu Trù cũng biết miếng bít-tết này chắc chắn giá trị không rẻ, vân thịt cùng mỡ không nhiều lắm, khẩu cảm nhai nhụi đàn hồi vô cùng. Chu Trù thâm cười một tiếng, miếng bít-tết này chính là thể hiện cực hạn cho mục tiêu sống của Anson.

“Tôi cho là anh tương đối thích sự xa hoa của món Pháp, một bữa cơm cũng phải ăn mấy món liền.”

“Như vậy em sẽ ăn mà chẳng biết vị. Em không có kiên nhẫn như vậy, chuyện có thể hoàn thành trong nửa tiếng chắc là sẽ không nguyện ý kéo dài đến hai, ba tiếng đâu. Đến khi đó chỉ sợ tôi có muốn tinh tế thưởng thức món Pháp, còn phải chịu ánh mắt chán ghét của em ấy chứ.” Anson mỉm cười một cái, nâng từ sau lưng anh chiếu vào phòng khách, mái tóc màu nâu vàng của anh cũng ánh lên một tầng ánh sáng.

Chu Trù cúi đầu, vì một khoảnh khắc thất thần vừa rồi mà tự giễu.

“Là cuộc đua F1 sao? Tôi không nhớ gần đây có đua xe kiểu lớn nào.”

“Đi rồi em sẽ biết thôi.” Anson uống một ngụm súp hải sản, trêu, “Lần trước lúc ăn cơm cùng bàn với em, Bộ Cặp Đỏ cái tên kia còn sống. Hẳn tự nhận là bản thân rất xa xỉ, nhưng trên thực tế hẳn cũng không biết cái gì gọi là xa xỉ. Ngày đó súp hải sản trên bàn ăn thật quá thất bại.”

“Ồ? Tôi đã không nhớ rõ lần trên bàn ăn ấy có những món gì rồi.” Chu Trù hơi sửng sốt, ngay sau đó giễu cợt nói, “Ngài Lorenzo, dung lượng não của ngài đều lãng phí ở những chuyện không quan trọng này sao?”

“Tại sao lại không quan trọng chứ? Em ở nơi đó mà.”

Chu Trù đã quen với công phu nói chuyện của Anson, trước kia nghe được lời tương tự sẽ còn muốn trợn trắng mắt, bây giờ thì hoàn toàn miễn dịch rồi.

Dùng qua bữa trưa, Anson mang theo Chu Trù rời khỏi nhà Lorenzo.

Vệ sĩ đi theo Anson chỉ có hai người, Chu Trù tinh tế quan sát tư thế và tần suất bước chân khi đi đường của họ, hai người này được huấn luyện nghiêm ngặt, mỗi khi Anson tới một nơi nào đó, mục tiêu thiết yếu của họ chính là quan sát mọi địa điểm thích hợp mai phục. Chu Trù không chút hoài nghi thân thủ của bọn họ, cậu nhất định phải cân nhắc mình có tuyệt đối nắm chắc có thể gạt ngã bọn họ hay không. Hay là mình không nên cứng đối cứng?

Người lái xe vẫn như cũ là Richard, xe lái về phía ngoại ô New York, những tòa nhà sắt thép nhìn như phồn hoa dần dần cách xa, bóng cây ngô đồng lần lượt xẹt qua sườn mặt Chu Trù, giống như là một bộ phim tình cảm. Mà De Vincent là trường đua xe lớn nhất New York, Chu Trù phỏng đoán đích đến của bọn họ hẳn là nơi đó.

“Biết tôi tại sao yên tâm dẫn em đi ra mà không lo em sẽ chạy trốn không?”

“Tại sao?”

“D.T. làm phẫu thuật cho em là bạn của tôi, tôi nhờ hắn giúp một việc nhỏ. Ngoại trừ hoàn thành phẫu thuật ngoại khoa não, tôi bảo hắn tháo bỏ thiết bị thu tín hiệu cảnh sát quốc tế lắp trong tai em, lắp thiết bị theo dõi mini mới ra dưới trường nhà Lorenzo của tôi, có thể dung hợp hoàn mỹ với tổ chức cơ thể người, sẽ không xuất hiện phản ứng bài xích.”

Chu Trù thở dài một hơi, chỉ cần cho cậu cơ hội rời khỏi phạm vi thể lực của Anson, việc đầu tiên cậu phải làm khi trở về trong tổ chức chính là tìm Leslie giúp một tay giải quyết hết cái gọi là thiết bị theo dõi này.

“Đừng đem chuyện này nghĩ bị quan như vậy, cũng đừng luôn hiểu sai ý tốt của tôi. Chu Trù, em cứ luôn vô tình hoặc cố ý đưa mình vào tình cảnh nguy hiểm, mà tôi không thể không nắm chắc vị trí của em.”

“Cảm ơn anh suy nghĩ cho sự an toàn của tôi như vậy.” Chu Trù nhún vai, bọn họ rút cục đến cửa trường đua xe De Vincent.

Không có người xem tụ tập ở cửa vào, không có những tình nguyện viên duy trì trật tự, cũng không có truyền thông báo chí tới trước, Chu Trù nghi ngờ nhìn về phía Anson, “Nơi này thật sự có đua xe F1 gì đó sao?”

“Nói chuẩn xác là cuộc đua cử hành vì em, không phải là đua xe F1. Cơ mà xin em cứ tin tưởng tôi, cuộc đua này có lẽ không đủ chuyên nghiệp, nhưng cũng đủ đặc sắc.”

“Vậy sao?” Chu Trù nhướn mày, cứ cảm thấy cái gọi là ‘đặc sắc’ của Anson nhất định chẳng phải là chuyện gì hay ho.

Bọn họ đi vào trường đua vắng tanh, không có khán giả nhiệt huyết sôi trào, Chu Trù thủy chung vẫn cảm thấy nhàm chán.

Trên đường đua đậu một chiếc xe thể thao màu đỏ cùng với ba chiếc xe con màu đen nhìn như bình thường.

Chu Trù càng nhìn càng cảm thấy chiếc xe thể thao màu đỏ kia nhìn quen mắt, không ngừng lục lọi trí nhớ, bên tai vang lên tiếng thủy tinh vỡ, Chu Trù đột nhiên đứng phắt dậy, “Chiếc xe kia...”

“À,” Anson cúi người xuống, chống cằm, nhàn nhã nói, “Không sai, chính là chiếc xe đâm em bị thương.”

“Anh kéo chiếc xe kia tới làm cái gì?”

“Em xem.” Anson hất hất cằm.

Bên đường chạy, một đôi nam nữ chậm chạp đi tới. Trên vẻ mặt của bọn họ tràn đầy thấp thỏm cùng sợ hãi.

Trong buổi tối đâm bị thương Chu Trù kia, phụ nữ kia thoa son môi đỏ chót, trên mắt trang điểm màu khói, mặc trên người mặc váy ngắn kim sa màu bạc, khoe mắt đuôi mày đều là ý vị buông thả. Thế nhưng hôm nay, lớp trang điểm đậm của cô hoàn toàn biến mất, ánh mắt hoảng hốt đến ngay cả bả vai cũng run rẩy lợi

hại. Mà bạn trai của cô, một mực cúi đầu, trên người vẫn treo đồng trang sức kim loại nặng, ăn vận hoàn toàn là kiểu punk.

“Anh muốn làm gì?” Chu Trù trừng sang Anson.

“Bọn họ thiếu chút nữa giết em. Lúc em phẫu thuật do tai nạn, hai người kia cứ nhiên vẫn ngồi trong chiếc xe đó cần thuốc.”

“Bọn họ chẳng qua là sợ thôi.” Chu Trù biết sự điên cuồng của Anson, cũng hiểu bất kể mình ngăn cản thế nào cũng đều là phí công.

“Sợ? Điều họ sợ cũng không phải là em có thể sẽ chết hay không. Nhưng tôi lại sợ.” Thanh âm của Anson chợt trầm xuống, trong lạnh lẽo hàm chứa sắc bén.

Một khắc kia, Chu Trù sinh ra ảo giác đau âm ỉ.

“Kẻ khiến tôi sợ, tôi sẽ khiến chúng sợ hơn cả tôi.” Anson vỗ vỗ tay.

Đôi nam nữ này rõ ràng run lên, lúc này mấy vệ sĩ mặc tây trang màu đen nổi đuôi đi vào, ngồi vào trong chiếc xe con màu đen.

Richard chẳng biết lúc nào đứng ở bên sân. Thần sắc của hắn không có chút nào gợn sóng, bình tĩnh nói với người đàn ông kia, “Thưa ngài, ngài mang những trang sức kim loại này lái xe sẽ rất nguy hiểm, ngộ nhỡ phát sinh va chạm đụng độ, những trang sức kim loại này rất có thể sẽ cắt thương ngài.”

Người đàn ông kia há miệng, run giọng hỏi, “Tôi còn có cơ hội sống sao? Các người không phải là muốn bọn tôi chết sao?”

Richard dừng một chút, “Thưa ngài, trước khi ngài còn chưa chết, tất cả đều có thể.”

Người đàn ông kia nuốt một ngụm nước miếng, đem toàn bộ trang sức kim loại trên người tháo hết xuống.

Anson thở dài một cái, tựa hồ đoán được Richard nói những gì, “Richard chính là như vậy, luôn cho người khác hi vọng không thiết thực.”

“Anh còn chưa nói chơi trò gì.”

“Ừm, tôi muốn thử một chút tính năng chiếc xe thể thao màu đỏ kia của họ rất cuộc tốt cỡ nào. Nếu như trong vòng một tiếng, có thể chống đỡ được sự kìm kẹp của ba chiếc xe, tôi cũng đi đặt mua kiểu xe thể thao của họ.”

Thì ra là hết thấy chuyện này đều là trò chơi của Anson, điều anh ta muốn nhìn chính là sự giãy chết của đôi nam nữ này, mà giãy giữa cực khổ thêm chẳng nữa cũng chạy không thoát kết cục cuối cùng. Thứ Anson muốn thưởng thức, chính là bộ dáng tuyệt vọng cuối cùng của họ.

Richard đứng bên sân phất phất tay, xe thể thao màu đỏ lao vọt ra ngoài, nó có thời gian ba giây để kéo xa khoảng cách với ba chiếc xe phía sau.

“Tôi cá tốc độ họ đâm vào em không nhanh bằng bây giờ.”

“Tôi chẳng có hứng thú với sự vô vị của anh!” Chu Trù đang muốn đứng dậy, cổ tay lại bị Anson gắt gao giữ lại.

Nón cái của tên kia xoa một vòng trên cổ tay Chu Trù, Chu Trù có thể vô cùng rõ ràng mà cảm nhận được độ cong ở bụng ngón tay của anh, thậm chí mang ý vị vỗ về, nhưng mặc dù như vậy trong lòng Chu Trù vẫn có một cỗ lửa giận xông lên não.

“Nếu như ngay cả em, người duy nhất có lòng thương hại với họ cũng đi mất, bọn họ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.”

Đúng lúc đó, truyền tới một trận tiếng va chạm, Chu Trù quay đầu lại, một chiếc xe sượt qua đầu xe thể thao màu đỏ lao vọt lên, phương hướng của chiếc xe đua màu đỏ bị chệch đi, xoay sáu mươi độ lái vọt ra một đoạn ngắn, suýt chút nữa liền đụng vào biên của đường đua. Hai chiếc xe đến sau đó cũng không bỏ qua, dồn dập đụng vào chiếc xe đua màu đỏ kia.

Hai chiếc xe kia cũng không trực tiếp đâm vào, mà là không ngừng chế tạo hiệu quả muốn đưa bọn họ vào chỗ chết, ý đồ cũng không phải là muốn mạng bọn họ, mà là muốn bọn họ một mực vây trong cực độ sợ hãi.

Nắp ca-mô của chiếc xe đua màu đỏ đã bị đụng biến hình.

Tiếng kêu sợ hãi của cô gái từng trận truyền tới.

Chu Trù hít một hơi, cậu cũng không phải là một cực người tốt, đối với hai người trẻ tuổi mà lúc lái xe cũng có thể hôn đến hừng hực khí thế này, Chu Trù cảm thấy bọn họ là nên được dạy dỗ. Thế nhưng loại phương thức này của Anson đã vượt qua phạm vi có thể chịu đựng của cậu.

“Nếu như không muốn nghe, có thể bịt tai lại.” Anson lại từ trong túi móc ra một bộ nút tai.

Chu Trù dùng sức hất tay anh ra, “Ngài Lorenzo thật đúng là chu đáo nhỉ!”

“Em muốn đi đâu!” Anson đứng lên, nhìn bóng lưng rời khỏi ghế khán giả của Chu Trù.

“Làm trò chơi biến thái của anh đặc sắc hơn!”

Chiếc xe thể thao màu đỏ hoàn toàn không có đường sống để lui ra, chỉ có thể cảm nhận được chấn động khi hai chiếc xe kia không ngừng đụng vào.

Mà chiếc xe đã chạy ra xa kia chợt quay đầu, lấy tốc độ cao lao tới.

45. Chương 45

Đôi nam nữ kia trong cơn tuyệt vọng ôm đầu chung một chỗ, mà hết lần này tới lần khác những chiếc xe đâm tới lại đánh tay lái vào khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông lướt qua bên sườn bọn họ.

Đây chính là Anson, không ngừng khiến bọn họ rơi vào cảnh tuyệt vọng, rồi lại ngay trong nháy mắt cho bọn họ hi vọng nhỏ nhoi. Thật ra thì bọn họ sâu trong nội tâm biết kết quả phải đối mặt chỉ có một, trước khi kết quả đó đến chính là dày vò vô tận.

Chu Trù đi vào trong sân, Richard theo qua đó muốn ngăn cản cậu, ngay tại một cái chớp mắt đó Chu Trù một cú quật qua vai đem hắn quăng xuống đất.

Xương cốt Richard bị ngã đến rơi rạc cả ra, lúc bò dậy nhìn về phía Anson. Anson lắc lắc đầu với hắn ý bảo không cần ngăn trở Chu Trù.

Bởi vì Chu Trù đến, kia ba chiếc xe con màu đen đều tức khắc dừng lại.

Chu Trù đi tới bên cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ, dùng sức gõ gõ cửa sổ xe, đôi nam nữ ôm nhau không có chút phản ứng nào, sợ hãi đã tước đoạt tất cả giác quan của họ.

Chu Trù dùng sức đập cửa xe một cái, người đàn ông trong xe mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Mở cửa.”

Người đàn ông nhìn thấy Chu Trù liền đại ra đó, hắn biết mình sẽ có hôm nay nguyên nhân chính là đêm đó đụng thương Chu Trù.

“Anh... anh...”

“Không muốn chết thì nhường tay lái cho tôi.” Thanh âm của Chu Trù lạnh như băng, đuôi mày cậu còn lưu lại vết sẹo khi bị đâm.

“Nếu như... bọn tôi ra khỏi chiếc xe này, bọn họ sẽ trực tiếp nghiền chết bọn tôi.” Người đàn ông nuốt nước miếng.

“Anh ra chỗ ngồi phía sau.” Chu Trù hất hất cằm, liếc về ba chiếc xe kia, “Đừng có lãng phí thời gian.”

Người đàn ông như được đại xá, bò đến chỗ ngồi phía sau. Chu Trù mở cửa xe, tiếng động cơ vang lên, xe thể thao màu đỏ lùi lại một chút, vô lăng xoay một cái liền lao đi.

Một cách rất bài bản, Chu Trù lái xe rất có kỹ xảo mà đụng vào đèn xe của chiếc xe đối diện kia, đâm cho nó xoay ngang ra, chắn phía trước hai chiếc xe đằng sau, còn chiếc xe thể thao màu đỏ lại nghênh ngang mà đi.

Richard đứng ở bên sân chỉ cảm thấy tình thế kinh hiểm, làm một dấu tay với Anson đang ngồi ở ghế khán giả.

Anson lại chỉ mỉm cười một cái.

Ba chiếc xe rất nhanh bắt kịp Chu Trù, không ngừng mang tính dò xét mà đụng vào đuôi xe cậu. Ca-mô của chiếc xe thể thao màu đỏ đích thật ra đã lỏng ra rồi, Chu Trù quẹo gấp một cú, làm nắp xe văng ra ngoài, văng trúng lớp trước của một chiếc xe trong đó.

Hai chiếc còn lại như cũ theo sát phía sau, chúng vì nhằm kìm kẹp Chu Trù mà tăng tốc chạy ở hai bên sườn xe cậu.

“A... a...” Người phụ nữ ngồi ở bên cạnh Chu Trù, đưa tay nắm lấy tay vịn trên nóc xe, cảm thụ cú húc khi có khi không của chiếc xe màu đen ở một bên, chỉ cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Người đàn ông ở chỗ ngồi phía sau nhìn trái nhìn phải, “Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!”

“Câm miệng!” Chu Trù hét lớn một tiếng, người đàn ông ở ghế sau yên tĩnh lại.

Bất chợt, Chu Trù dừng xe lại, trong nháy mắt cấp tốc lùi xe về phía sau, hai chiếc xe màu đen thế không kịp dừng, thời điểm giáp công liền huých vào nhau.

Chu Trù thừa dịp đảo vô-lăng, dọc theo đường chạy xông về phía cổng ra của trường đua.

Đây là cơ hội tốt để cậu rời đi!

Anson trên khán đài ý cười càng đậm, chậm rãi đi xuống khán đài.

Khi xe lao ra cửa, rộng mở thông thoáng mà Chu Trù nghĩ đến cũng không xuất hiện, mà là một hàng xe con màu đen tầng tầng lớp lớp chắn ở cửa.

“Tại sao có thể như vậy...” Biểu tình mừng phát khóc của người phụ nữ ở một bên bị tuyệt vọng thay thế.

“Mẹ kiếp.” Chu Trù nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc lâu sau, Richard mới cùng Anson đi tới bên cửa sổ xe của Chu Trù.

Cửa kính đã sớm bị vỡ nát, Anson duỗi tay vào cửa sổ mở cửa xe ra, làm một tư thế “mời” với Chu Trù.

“Nếu như tôi không xuống xe thì sao? Anh có phải cũng muốn giết tôi hay không?”

Chu Trù lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía trước.

Anson lắc lắc đầu, “Ngốc ạ, chuyện như vậy vĩnh viễn cũng sẽ không xảy ra đâu.”

Chu Trù vẫn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích.

“Được rồi được rồi!” Anson một bộ “hết cách với em”, “Nếu em không muốn bọn họ chết đến vậy, yên tâm — tôi sẽ để bọn họ sống rời khỏi đây. Tôi thấy lúc em lái chiếc xe này đúng là đẹp trai ngây người, còn lợi hại hơn diễn viên dùng kỹ xảo điện ảnh, cho nên tôi quyết định chỉ cần bọn họ để lại chiếc xe này làm bồi thường, tôi cũng không tính toán chi ly chuyện họ đâm em nữa.”

Chu Trù cất một tiếng cười giễu, một khắc khi bước ra dùng sức đóng cửa xe kia, cửa xe lắc lư hai cái liền rớt xuống.

“Bây giờ chiếc xe này càng có hiệu ứng nghệ thuật hành động hơn.” Anson sờ sờ cằm, trong mắt là vạn phần thưởng thức.

Đôi nam nữ kia nơm nớp lo sợ mà đi ra.

Richard tỏ ý bọn họ có thể rời đi, đây đối với bọn họ mà nói như được đại xá, từ trước quý môn quan nhặt mạng mình về.

Chu Trù cùng Anson nhìn thẳng vào nhau, một biển xe đông nghịt cơ hồ muốn bao phủ lấy bóng dáng Chu Trù.

“Tôi đã sớm nên nghĩ đến chỉ có cuộc đua lớn như vậy mới phù hợp với tính cách xa xỉ nhất quán của anh.”

“Cuộc đua lớn như vậy, chẳng qua là không muốn cho em cơ hội đi khỏi bên người tôi mà thôi.” Anson móc ra một điều xì gà, Richard rất nể mặt mà châm lửa cho anh, Anson phả ra một hơi, vòng khói lượn lơ bay lên, tựa hồ muốn đem Chu Trù khóa chặt trong một vòng lại một vòng tuần hoàn đó.

“Show diễn đã kết thúc rồi, ngài Lorenzo còn trò chơi gì khiến người ta tinh thần căng thẳng sao?”

“Có muốn cùng đi nghe ca kịch với tôi không?” (anh hiểu ca kịch??!)

“Xin lỗi, cái loại nghệ thuật tao nhã đó, ngài nên tìm một cô bạn gái xinh đẹp, đem cô ta hóa trang cho giống một con chim hoàng yến lông lẩy mà tham dự thì thích hợp hơn. Mà tôi, chỉ biết mặc jacket ngả lên ghế dựa ngủ khò khò thôi.”

Nói xong, Chu Trù liền lách trong những khe hở của biển xe kia rời đi, Anson cùng Richard đi theo sau lưng cậu.

Chu Trù hai tay dút trong túi, tự do tùy ý, mặc dù không ai thưởng thức cũng có thể đặc sắc riêng mình.

“Cậu ấy một chút cũng không hiểu tôi tại sao muốn làm như vậy.”

“Ngài làm cái gì?” Richard hỏi.

“Tôi nói là hai kẻ đụng thương cậu ấy kìa.”

“Ồ, ngài hẳn là báo thù cho Chu Trù.” Richard dừng một chút, lại bổ sung một câu, “Cũng xả giận vì chính ngài.”

“Vì bản thân tôi? Richard, anh thế nào cứ nói những lời không liên quan thế?”

“Bởi vì Chu Trù xảy ra tai nạn xe cộ, ngài ăn ngủ không yên. Đối với ngài mà nói, cho dù có người dùng bom nguyên tử tới oanh tạc ngài, ngài cũng có thể ôm chăn ngủ thẳng đến ngày tận thế. Thế nhưng vụ tai nạn của Chu Trù khiến ngài bất an.”

“Tôi bất an cái gì?” Giọng Anson đề thấp.

Richard giống như căn bản không nhận ra được tâm tình của Anson, tiếp tục đi sâu vào phân tích, nói rõ, “Ngài lo lắng lại một lần nữa mất đi cậu ấy.”

Ngay lúc đó, một đám thanh niên cười xe gắn máy xông thẳng tới. Tiếng động cơ muốn chấn vỡ màng nhĩ, mấy chiếc xe gắn máy nhanh như tia chớp, từ bên người Chu Trù nghênh ngang lướt qua, cơ hồ cọ sượt qua cánh tay của cậu, Chu Trù phản ứng cực nhanh, nghiêng người sang một bên, chiếc xe gắn máy kia nghiền quá cái bóng của Chu Trù rời đi.

Bụi thoáng bay.

Một giây kế tiếp Chu Trù liền bị hung hăng kéo lại.

Khí lực của Anson rất lớn, thô lỗ đến độ khiến Chu Trù lão đảo một cái.

“Anh làm gì thế!” Giọng Chu Trù giương cao.

Richard bước nhanh theo tới, mà sự thất thần trong giây lát ấy của Anson cũng khiến cho chính anh bội phần kinh ngạc.

“Ngài xem đó.” Richard một bộ quả nhiên như tôi đoán.

Anson không nói thêm gì nữa, liền đẩy ra Richard, đi tuốt ở đằng trước.

Chu Trù hỏi, “Anh ta lại làm sao?”

“Ngài ấy chẳng qua là quen người khác không biết ý nghĩ của mình. Đột nhiên bị phơi bày, trong lòng ngài ấy không thoải mái thôi.” Richard có mấy phần ý vị hả hê.

Gian phòng của Chu Trù được đổi lên lầu hai. Cậu có thể hưởng thụ ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ sát sàn, trừ Anson thỉnh thoảng quấy rầy. Anh chính là không nhìn nổi trong thế giới của Chu Trù trong chốc lát không có sự hiện hữu của anh.

Lúc ngủ trưa, Chu Trù cả người co rúc ở một bên giường, chăn cả giường cũng bị cậu cuốn đi, lưu lại hơn phân nửa chỗ trống ở một bên.

Anson sẽ lẳng lặng nằm bên cạnh Chu Trù. Chu Trù là một người nhạy bén đối với hết thảy động tĩnh, cậu có thể dễ dàng tha thứ Anson ở nơi cách mình gần nhất, nhưng một khi Anson cố gắng làm ra bất kỳ hành động thân mật gì, cậu sẽ không chút lưu tình một quyền vung qua, hoặc là đạp Anson xuống.

Khi ngón tay mang tính dò xét của Anson đi tới trước mặt Chu Trù, hơi gạt tóc trên trán cậu ra, Chu Trù đưa tay vung lên, thiếu chút nữa tát lên mặt Anson.

“Anh ngay cả yên ổn ngủ trưa cũng không chịu cho tôi sao?” Trong mắt Chu Trù hiện lên tia sáng rét lạnh.

“Đừng như vậy, tôi chỉ là muốn thấy rõ em mà thôi.” Anson hai tay đặt ở trước mặt, một bộ “là em quá độ phòng vệ”.

“Lúc nào anh mới có thể kết thúc trò chơi không có chút ý nghĩa này đây? Tôi không thuộc về anh, cũng không muốn thuộc về anh. Tôi thậm chí không hiểu tất cả những điều anh làm với tôi!”

Sống an nhàn sung sướng mấy ngày nay, cũng không hề mài mòn được cạnh sắc của Chu Trù, cậu thậm chí càng thêm dễ dàng nổi cáu.

“Mỳ Ý trưa nay em chỉ ăn có một chút, không hợp khẩu vị sao? Đó là lúa mỳ tinh chế nghiền ra, độ lửa khi luộc cũng vừa vặn, ngay cả độ sánh của nước sốt cũng rất được.” Anson ngồi dưới đất, nghiêng người dựa vào mép giường chống đầu thưởng thức ánh mắt Chu Trù.

“Anh chừng nào thì mới có thể hiểu được, thứ chi phối vị giác không phải là nguyên liệu mà là tâm tình. Nhìn anh tôi không thể nào có khẩu vị tốt được.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, mỗi lần nhìn em khẩu vị của tôi đều rất tốt.” Anson nhếch cánh môi, nếp nhăn nơi khóe mắt tràn đầy hương vị thành thực, “Nói cho em biết một tin có thể khiến em có chút muốn ăn. Cole Sean hẹn tôi lên núi tuyết Thụy Sĩ trượt tuyết.”

“Hử?” Tin tức này tới có hơi đột ngột.

“Em ở nơi này cũng buồn chán lâu rồi, cùng đi chứ. Áng chừng người của Interpol biết em rời khỏi biên cảnh nước Mỹ cũng sẽ phái người theo dõi.”

“Nhìn biểu lộ của anh giống y như cảm thấy bị Interpol theo dõi là một chuyện tốt?”

“Con cáo già Cole Sean kia nhất định là hi vọng liên thủ với nhà Lorenzo chế tạo một ít thăng giáng trong giao dịch cổ phiếu, từ đó trục lợi tiền bạc. Thế nhưng lão tuyệt đối sẽ không cho nhà Lorenzo lợi ích đáng được hưởng đâu. Nhân tiện nói một câu, Cole Sean có thể lẫn lộn đến tình cảnh hôm nay, lão cũng có một đặc điểm tương tự với Bộ Cặp Đỏ, đó chính là ‘ngao độc’. Ngộ nhờ tôi lần này nói toạc ra với lão, rằng có cảnh sát quốc tế đi theo chúng ta, có thể xác định chúng ta an toàn, không phải sao?”

Nếu như Chu Trù đi theo Anson, nói không chừng trong tổ chức sẽ phái tổ của Leslie đi tiến hành nghe lén, chỉ sợ Cole Sean cũng không lường trước được địa điểm thương nghị mình đặt ở một nơi cách xa quần chúng và phổ xá lại vẫn sẽ bị Interpol để mắt tới.

“Anh muốn lợi dụng Interpol thay anh diệt trừ Cole Sean?” Chu Trù lạnh giọng hỏi.

“Tôi cảm thấy em nên đổi một cách nói khác — là tôi vô cùng độ lượng nguyện ý hợp tác với Interpol. Tài sản phi pháp của người này đủ để mua lại một quốc gia, tôi cũng chỉ là hi vọng Interpol có thể nắm thật chắc cơ hội vét một khoản từ trên người lão, để cho cái này lão già kia cũng hưởng thụ trải nghiệm một lần chịu thiệt.” Nụ cười của Anson lịch lãm mà nho nhã, ở chốn thương trường sóng gió biến động và trong những giao dịch phi pháp này, người này có thể cười đến hôm nay, nụ cười của anh ta tự nhiên không đơn giản.

“Anh không sợ tôi đi với anh, sẽ dẫn tới sự hiểu lầm của Cole Sean ư?”

“Tôi đoán chừng lão sẽ mang theo một mỹ nhân tuổi trẻ hơn lão nửa thế kỷ làm bạn, như vậy tôi và em chung một chỗ ít nhất không khoa trương như lão đâu.”

Lúc này, Richard gõ cửa phòng.

“Thưa ngài, đồ trượt tuyết cùng dụng cụ lên núi ngài đặt mua đều đã đến.”

Chu Trù không khỏi buồn cười, “Thì ra là anh đã sớm lên kế hoạch ổn thỏa rồi.”

“Hi vọng ở nơi trời băng đất tuyết của Thụy Sĩ, em có thể chơi tận hứng.”

Sáng sớm hôm sau, Chu Trù cùng Anson từ sân bay quốc tế cất cánh bay tới Thụy Sĩ.

“Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Lúc máy bay cất cánh, Anson hỏi Chu Trù đã đeo chụp mắt ngồi ở một bên.

“Tôi cảm thấy rất không thoải mái, thanh âm đinh tai nhức óc, đầu tôi tựa như muốn nứt ra vậy. Ngài Lorenzo, có thể bảo máy bay dừng lại bay trở về New York không?” Chu Trù giả giọng sợ hãi.

Anson cười, “Trên máy bay tôi cho em đặc quyền đeo chụp mắt. Có một điểm em có thể yên tâm, chính là trên chiếc trên máy bay này không có cài bom.”

Đây là chuyên cơ của nhà Lorenzo, trên máy bay ngoại trừ Chu Trù, Anson cùng Richard, còn lại đều là vệ sĩ của nhà Lorenzo. Bọn họ khó có khi không mặc tây trang màu đen, mỗi người đều ăn mặc hờn nhàn, thật sự còn có người đang lật xem hướng dẫn du lịch Thụy Sĩ nữa, bọn họ giống như là một đám đội viên leo núi vậy.

Khi máy bay đáp xuống đất cửa khoang mở ra, một cỗ hàn ý thẳng mặt mà tới. Anson đem áo khoác thật dày choàng lên người Chu Trù, lúc này là mùa đông ở Thụy Sĩ.

“Thời tiết như vậy các anh còn có hứng trí đi trượt tuyết với cả leo núi, người có tiền quả nhiên khác biệt.” Chu Trù túm chặt cổ áo, không nghĩ tới Anson đột nhiên dừng bước lại ung dung nhìn cậu.

“Tôi nhớ em từng ở Thụy Sĩ tu dưỡng một đoạn thời gian, chưa từng đi leo núi hay là trượt tuyết sao? Hay là bạn trở thành ‘Dean Dương’?”

Chu Trù thờ ơ lướt qua bên người Anson, mặc dù thời tiết giá lạnh, thế nhưng không nổi gió. Ánh nắng xuyên thấu qua mây mù, từ trên bầu trời xanh thẳm rơi xuống, khiến mảnh đất lạnh lẽo này thêm mấy phần ấm áp.

Đoàn người đi tới dưới chân ngọn núi Jungfrau nổi tiếng của Thụy Sĩ, nơi này có một khu biệt thự, cái gọi là khu nghỉ dưỡng của người giàu.

(Jungfrau (nghĩa: thiếu nữ): ở phía nam Thụy Sĩ)

46. Chương 46

Mà biệt thự của Anson lại cao hơn một chút nữa. Bọn họ ngồi trên xe trượt tuyết một đường chạy lên trên. Chu Trù rất hào hứng hưởng thụ cảm giác sung sướng khi lướt nhanh trên tuyết. Từ xa xa nhìn thấy một ngôi biệt thự gạch đỏ, ở giữa một mảng bạc trắng này giống như là ngọn lửa hùng hực thiêu đốt vậy, khiến người ta không hiểu sao mà thấy ấm áp lên. Chỉ là xây dựng biệt thự ở vị trí này, quả thật có thể hưởng thụ yên tĩnh, thế nhưng lại nói rõ là chi phí không thấp, rõ ràng là đồ dùng thường ngày trong biệt thự đều phải vận chuyển lên từ dưới chân núi, Anson Lorenzo lắm tiền quả nhiên không có chỗ đốt mà.

Mở cửa ra, bên trong sớm đã có người giúp việc tới quét dọn qua, có vẻ không nhiễm một hạt bụi. Trong lò sưởi phát ra tiếng tí tách, thỉnh thoảng có đốm lửa bắn ra. Trên sàn nhà trải thảm lông cừu New Zealand, giữa lớp lông cừu nhiên còn thêm chỉ bạc, khiến cả phòng khách có vẻ ung dung hoa quý.

Trên bức tường là bức danh họa hiện đại mà Anson vẫn thường yêu thích.

“Thưa ngài, dùng bữa trưa trước hay là rửa mặt nghỉ ngơi trước?” Richard hỏi.

Anson cười cười, “Dùng bữa trưa trước đi, tôi đoán chừng Chu Trù đã không chờ đợi nổi muốn ra ngoài trượt tuyết rồi.”

“Không sai.” Chỉ có giờ khắc này, Chu Trù cảm thấy mình không ghét Anson đến vậy nữa.

Bữa trưa rất đơn giản, nhưng ngon miệng không ngờ. Khoai tây nướng than, mỳ ống kèm nước sốt cùng với súp nấm. Nguyên liệu chẳng có gì sang quý, thế nhưng chế biến lại rất dụng tâm.

Dọc theo con đường trên núi tuyết đi lên có một bãi trượt tuyết, hơn nữa có một trạm xe lửa cao nhất thế giới so về mực nước biển.

Khoảng thời gian này thuộc vào tiết trời tương đối giá lạnh, người tới trượt tuyết cũng không nhiều, Chu Trù vô cùng hào hứng, trên cả con đường trượt tuyết cũng chẳng có mấy người. Cậu tập trung tốc độ từ trên đường trượt lao xuống, lộn vòng đáp xuống đất, bắn tung lên những bông tuyết.

Anson chống gậy trượt, đứng bên đường trượt tuyết nhìn Chu Trù, nói khẽ với vệ sĩ ở một bên, “Trông cậu ấy, đừng để chơi hăng quá thương tổn bản thân.”

Cách đó không xa, một cô gái mặc đồ trượt tuyết màu lam bạc khoác tay một người đàn ông trượt về phía Anson.

“Lâu rồi không gặp, Anson.” Người đàn ông tháo kính chắn gió xuống, ông ta thân hình cường tráng, nếu không phải có nếp nhăn trên gương mặt thì ai cũng đoán không được tuổi ông ta đã qua sáu mươi rồi. Ông ta chính là Cole Sean. Nụ cười của ông tràn ngập mỉa mai, nếp nhăn sinh ra vì cười toát ra vẻ thân thiện, ông ta giống như một ông già vô hại mà cơ trí, không ai nghĩ đến bao nhiêu xí nghiệp tiềm năng mới lập đã bị ông ta tháo rời ra rồi nuốt vào bụng, lại có bao nhiêu người đầu tư kinh nghiệm lão làng làm đá đệm chân cho ông ta.

Anson không trực tiếp bắt tay với ông ta, mà là như có điều suy nghĩ nhìn cô gái nở nụ cười rạng rỡ ở bên cạnh.

“Hey, chào quý cô. Cái lão già bên cạnh cô sắp về đất rồi, tôi đề nghị cô vẫn là đi theo tôi đi.”

Cô gái nọ sau sự kinh ngạc trong thoáng chốc thì liền cười ra tiếng, đầu tựa vào một bên vai Cole, “Cùng ời, ngài Lorenzo luôn đùa giỡn như vậy sao?”

“Paige, em phải quen với sự trêu đùa của ngài Lorenzo đi.” Cole Sean nhìn về phía Chu Trù vừa đứng ở giữa không trung làm một cú xoay người ưu nhã, “Vị kia là bạn của ngài Lorenzo sao?”

“Ồ, cậu ấy à!” Anson liếc mắt nhìn Chu Trù, “Cậu ấy là người thừa kế của trang sức Dương Thị, có hứng thú với trượt tuyết và leo núi, cho nên tôi dẫn cậu ấy tới.”

“Trang sức Dương Thị... À, có phải Dean Dương không à? Tôi nghe nói ngay cả Eva Hoffsky cũng đối xử khác biệt với cậu ta đấy!” Trong ngữ điệu của Cole Sean có ám chỉ gì đó khác.

Anson vội vàng lắc lắc tay, “Dean quả thực là một hoàng tử kim cương đích thực, cậu ấy chỉ kinh doanh trang sức. Đừng có kéo cậu ấy vào, nhúng chàm cậu ấy, Eva sẽ không tha cho chúng ta.”

Trong câu này của Anson hàm chứa nhiều ý vị, bách chuyển thiên hồi trong lòng Cole Sean. Lấy tính cách của Eva, nếu như là người có quan hệ lợi ích với mình thì cũng không cần mạo hiểm đắc tội Bộ Cặp Đỏ để bảo vệ. Phụ nữ suy cho cùng vẫn là phụ nữ, Cole Sean không tự giác phỏng đoán có lẽ Chu Trù là người đàn ông Eva coi trọng.

Đặc biệt là sau khi Chu Trù đáp xuống đất, trượt đến bên cạnh Anson, lúc tháo kính chắn gió xuống, Cole càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình. Gương mặt đó mặc dù thuộc về một người Châu Á, lại có phong độ nhã nhặn và cảm giác thần bí đặc hữu của người phương đông.

“Hey, cậu Dương, rất vui được gặp cậu ở đây.” Cole vươn tay với Chu Trù.

“Chào ngài, ngài Sean.” Chu Trù cùng Cole bắt tay một cái.

Cole không quên giới thiệu bạn gái ông ta, “Cô ấy là bạn gái của tôi, Paige Jane.”

“Gọi tôi Paige là được rồi.” Sự tự nhiên phóng khoáng của Paige khiến Chu Trù không khỏi phỏng đoán Cole hẳn đã từng mang cô đi kiến thức rất nhiều cuộc gặp lớn rồi, bạn gái thông thường có thể được đưa đến chạm mặt với Anson, hoặc thực sự chỉ là một bình hoa xinh đẹp, hoặc là còn có bản lĩnh đặc biệt.

Cậu biết mình nhất định phải xóa bỏ tâm phòng bị của Cole, phải tận lực đem không gian nói chuyện nhường cho Anson cùng Cole mới được.

“Này, mấy người trò chuyện đi, tôi thấy đường trượt bên kia dường như không tệ.” Chu Trù thần thái hưng phấn, chỉ trong nháy mắt đã trượt xa những mấy mét.

Hai người vệ sĩ đi theo xa xa phía sau cậu. Chu Trù quay đầu lại nhìn một cái, Paige vẫn thân mật ở cạnh bên người Cole.

Chu Trù cảm giác được hai vệ sĩ sau lưng, cố ý càng trượt càng nhanh, trượt sang chỗ thưa khách du lịch. Một cú quanh lớn, Chu Trù đột nhiên dừng ở trước mặt hai người họ.

“Tôi không phải là đứa trẻ ba tuổi, các anh không cần đi theo tôi như vậy đâu.”

Chu Trù dùng sức đem ván trượt ấn trong tuyết đọng.

“Thưa cậu, xin đừng khiến chúng tôi khó xử.” Một vệ sĩ trong đó mở miệng nói.

“Các anh là bảo vệ tôi, hay là Anson Lorenzo lo lắng tôi thừa cơ bỏ trốn?” Chu Trù nhướn đuôi mày, bắt ngờ xuất thủ, một quyền đánh úp tới mũi của một tên vệ sĩ trong đó, đối phương đưa tay cản lại, không nghĩ tới đây chẳng qua là đánh lừa, Chu Trù bóp cổ tay của đối phương, thời điểm muốn đem hắn quật vào trong tuyết, người vệ sĩ còn lại vội vàng ngăn cản.

Mặc đồ trượt tuyết nên động tác của Chu Trù chậm lại, hai vệ sĩ liên thủ ấn cậu vào trong tuyết, Chu Trù liều mạng giãy giụa.

“Buông tôi ra!” Chu Trù rất tức giận, hai người này thân thủ cũng rất tốt, tuyết đối là tinh anh trong đội vệ sĩ của Anson, từ sự quyết đoán trong hành động mà nói, bọn họ tuyết đối là lính đánh thuê rất nhiều năm có kinh nghiệm cận chiến phong phú.

Bốn, năm giây sau, hai vệ sĩ tựa hồ cũng cảm thấy hạ thủ quá nặng, chậm rãi buông lỏng Chu Trù.

Vào một khắc khi lấy được tự do, Chu Trù bắt ngờ thúc khuỷu tay, vừa vịn đánh lên má một người vệ sĩ trong đó. Hắn lảo đảo về phía sau ngồi phịch xuống tuyết, đưa tay bưng mũi, huyết dịch đỏ thẫm thẫm trong tuyết.

Chu Trù đứng dậy, phủi rơi tuyết trên người.

“Về nói cho Anson Lorenzo, mặt của anh chính là việc tôi muốn làm nhất với anh ta.” Chu Trù nắm gậy trượt tuyết chống dậy, trong nháy mắt trượt đi thật xa.

Hai vệ sĩ hai mặt nhìn nhau, một người trong đó lấy bộ đàm ra liên lạc Richard.

Richard dừng một chút, “Vậy thì trở lại đi.”

Lúc này, Anson đang cùng Cole tán gẫu trong một chiếc lều.

Paige vậy mà còn mang cà phê Blue Mountain thượng hạng đến, khi nắp cốc giữ nhiệt được mở ra, trong lều toàn bộ đều tràn ngập mùi hương thơm nức.

“Tôi rất cuộc hiểu được Cole tại sao thời thời khắc khắc đều phải để cô ở bên cạnh mình rồi.” Anson nhấp một ngụm cà phê, nửa đùa nói.

“Nếu đã là thứ mình thích, tất nhiên phải ở sát bên cạnh mình rồi.” Trong lời Cole ý vị sâu xa, không biết cái ông chỉ là Paige, hay là đế quốc tiền tài của ông ta.

“Tôi thì thà cho đối phương tự do, mặc dù bên ngoài trời cao biển rộng, cuối cùng vẫn phải trở lại bên cạnh tôi thôi.”

Anson nói xong, đá mày với Paige, “Nếu có thể phối hợp với bánh quy bơ thì càng hoàn mỹ.”

Không nghĩ tới lều bị vén lên, Richard đi vào, bưng một chiếc giỏ giữ ấm, bên trong chẳng những có bánh quy mà còn có những điểm tâm vừa ra lò khác.

“A ha, bánh quy tới.” Paige trêu ghẹo nói, “Tôi rất cuộc hiểu được tại sao ngài Lorenzo không thể rời bỏ Richard rồi.”

“Cảm ơn lời khen của cô.” Richard gật gù.

Trước khi rời đi, hấn che ở bên tai Anson nói cho anh biết Chu Trù đã đuổi vệ sĩ đi.

Anson bắt đầu dĩ cười một tiếng, “Kết quả tất nhiên.”

Trong một mảnh mênh mông này, Chu Trù cảm thụ tốc độ gió. Nơi tầm mắt có thể nhìn đến, sắc trắng bao trùm, thuần túy đến không có một chút tỳ vết.

Trượt suốt nửa tiếng, Chu Trù cách bãi cắm trại càng ngày càng xa. Cậu dừng lại, phịch —— một tiếng ngã về phía sau. Bên tai là tiếng vang xào xạc, Chu Trù vừa ngược mắt chính là bầu trời xanh thẳm.

Hơi thở phả ra phủ lên kính chắn gió một tầng mờ mịt.

Xa xa truyền tới tiếng trượt tuyết, một bóng dáng ưu nhã mạnh mẽ càng ngày càng gần.

Trong khoảnh khắc chưa nhìn rõ đối phương, Chu Trù vẫn còn phỏng đoán nơi vắng vẻ như vậy có ai sẽ đến, càng khỏi phải nói trong thời tiết của nơi này, núi Jungfrau thường có sương mù bay, du khách bình thường nghe chỉ dẫn từ bãi cắm trại chắc là sẽ không đến nơi cách xa người này. Chẳng qua là khi đối phương phi vút lên lướt qua một gò núi nhỏ, tư thế dứt khoát như vậy, Chu Trù trong nháy mắt liền đoán được thân phận của người nọ.

Lúc đối phương ở trượt đến trước mặt cậu thì dừng lại.

Chu Trù khoát tay áo một cái, “Hey, Leslie.”

Đối phương tháo kính chắn gió xuống, hung hăng ném lên mặt cậu.

“Cậu còn sống.” Leslie ngồi xuống cạnh Chu Trù.

“Tất nhiên còn sống chứ, Anson Lorenzo đã đoán anh nhất định sẽ đi theo tôi đến đây. Anh ta muốn mượn tay Interpol tóm Cole Sean, lần này anh ta nhất định sẽ dẫn dụ Cole Sean tuôn ra một ít tin tức.” Chu Trù lười biếng nghiêng người qua, ánh mắt lướt qua sườn mặt lạnh lùng của Leslie.

“Tôi rất lo cho cậu.” Lời của Leslie luôn là đơn giản đến cơ hồ không có tình cảm, nhưng hết lần này tới lần khác người giống như hấn rất ít khi nói thẳng ra cảm thụ trong lòng, cho nên cho dù là câu nói đơn giản như vậy cũng làm người ta khắc sâu cảm giác.

“Lần phẫu thuật đó, anh ta hình như cài thứ gì đó trong tai tôi. Cho nên tôi không cách nào cùng rời Thụy Sĩ với các anh.” Chu Trù hít một hơi, dùng mu bàn tay che lại hai mắt của mình.

“Dừng vội.” Leslie cầm lấy tay Chu Trù, nắm nhẹ, “Mọi chuyện đều sẽ khá hơn. Tôi sẽ không để cậu làm thú cưng của Anson Lorenzo.”

“Tôi cũng sẽ không để cho mình trở thành thú cưng của bất cứ kẻ nào.” Chu Trù suy tư một hồi, “Tôi rất muốn biết, Cole Sean tại sao phải hẹn Anson tới nơi này bàn chuyện làm ăn? Nếu như là không muốn có người quấy rầy, thì câu lạc bộ tư nhân, trường đua ngựa thậm chí du thuyền trên vùng biển quốc tế gì đó đều có thể, mà nơi này...”

Leslie chỉ chỉ đỉnh của ngọn núi Jungfrau, “Càng đi lên, tín hiệu sẽ càng yếu, nếu như bọn họ hẹn ở nơi vượt quá tầm thu tín hiệu để thương lượng, chúng ta liền không cách nào nghe lén được.”

“Có gì giúp được cho anh không?” Chu Trù hỏi.

Leslie móc ra một dụng cụ lớn cỡ bàn tay, “Nếu cậu có thể mang nó trên người, mang lên núi Jungfrau, thì có thể truyền được tín hiệu.”

“Không thành vấn đề.” Chu Trù mân mê món đồ kia một chút, “Anh làm nó giống di động thật.”

“Trên thực tế nó chính là một chiếc di động, cậu còn có thể lắp thẻ SIM vào, bảo đảm tín hiệu đầy căng.” Leslie đứng dậy, “Cậu định nằm đây bao lâu?”

“Tôi muốn ngủ mãi không tỉnh.” Chu Trù lười biếng trở mình.

“Nằm trong tuyết lâu không tốt. Thương thế tai nạn lần trước của cậu khỏi chưa được bao lâu.” Leslie nghiêng người đưa tay muốn kéo Chu Trù dậy.

Chu Trù lại âm thầm giả trò, một phát lại kéo Leslie xuống. Thân thủ của Leslie tuyệt đối mạnh mẽ, thế nhưng lại không hề đề phòng với Chu Trù, cứ nhiên phịch một tiếng bị cậu kéo ngã.

Trong chớp mắt khi Leslie ngã xuống dùng khuỷu tay chống thân trên, nên không ngã lên người Chu Trù.

“Cậu cảm thấy như vậy thú vị sao?”

“Tôi thấy thú vị lắm, nhưng mà anh chắc chắn sẽ không cảm thấy thú vị.” Chu Trù bày ra nụ cười giận dỗi của con nít.

Mặt Leslie cách mặt cậu rất gần, hơi sương khi hô hấp cũng vẫn vút giữa hai người.

Chu Trù có thể thấy rõ ràng hàng mày ưu nhã sống mũi cao cao của hắn, nếu như nói Anson Lorenzo nhận tri thức, như vậy Leslie cũng sở hữu những đặc chất này, nhưng hai người bọn họ hết lần này tới lần khác hoàn toàn trái ngược.

“Tôi còn chưa nói cảm ơn anh.” Chu Trù chậm rãi nói.

Trong đôi mắt bình lặng của Leslie khẽ gợn sóng, “Tôi chưa làm được bất cứ chuyện gì cho cậu, cậu không cần cảm ơn tôi.”

“Anh đã làm rất nhiều vì tôi, cho dù tôi không có nhìn thấy, cũng có thể ngẫm ra được.” Chu Trù chống bả vai Leslie, “Lúc tôi xảy ra tai nạn xe cộ anh nhất định rất cấp bách chạy tới bệnh viện, sau khi tôi bị Anson mang đi từ phòng bệnh anh nhất định suy nghĩ rất nhiều biện pháp tìm được tôi, bao gồm cả hiện tại.”

“Quy tắc trò chơi Anson cùng Lister thỏa thuận chính là, sau khi cậu khỏe lại, nếu như cậu muốn rời đi, Anson sẽ thả cậu đi.”

“À há, như vậy Anson không tuân theo quy tắc trò chơi rồi. Tôi đã bình phục, nhưng mà bất kể tôi bày tỏ nguyện vọng mình muốn rời đi thế nào, tên kia vẫn không chịu thả tôi đi. Xem ra chờ cuộc thương lượng với Cole Sean lần này kết thúc, tôi nên nhắc nhở anh ta một chút.” Về mặt Chu Trù hiện lên thần sắc đắc ý.

Hai giây sau, Chu Trù cố ý nở nụ cười, “Này, Leslie! Tư thế của anh thoát nhìn tựa như muốn hôn tôi ấy.”

47. Chương 47

“Chẳng buồn cười gì cả.” Leslie quay đầu đi chỗ khác, lại cứ chậm chạp không bỏ dậy, cho đến khi Chu Trù nghi hoặc vỗ vỗ bả vai hắn.

“Này, anh làm sao vậy?”

“Cẩn thận Anson.” Leslie lúc này mới lưu loát đứng dậy.

“Tôi sẽ.”

Leslie trượt đi thật xa, Chu Trù chỉ có thể nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong mảng tuyết mịn mờ. Thế giới trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Chu Trù bình phục lại nhịp tim, thông dong trượt về bãi cắm trại.

Đã đến bốn giờ chiều theo giờ địa phương, Chu Trù vác gậy trượt tuyết đi vào trong lều, Anson đang cùng Cole và cả Paige chơi bài poker.

“Chơi vui không?” Anson ngẩng đầu lên mỉm cười hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Chu Trù phải rơi tuyết trên người.

“Bất chợt dừng lại không vận động nữa sẽ cảm thấy lạnh, đến ngồi cạnh lò sưởi đi.” Tầm mắt Anson trở lại trên lá bài.

Chu Trù đứng sau lưng Paige, nhìn nhìn chất bài của cô, rất dễ dàng ghép thành một bộ hồ lô, “Tôi nếu là anh thì sẽ theo đến cuối cùng, còn phải tăng thêm tiền cược.”

Anson buồn cười lắc đầu một cái, “Trời ạ, Dean. Tiền cược đã không thể lại tăng thêm nữa, ván trước tôi đã thua mất hai phần trăm cổ phần trong Western Union Airlines rồi đấy.”

“Ồ, thế à?” Chu Trù dáng vẻ không bận tâm đứng bên lò sưởi, tiện tay nhón một miếng bánh quy, “Ván này anh nếu còn thua nữa, thì như thế nào?”

“Ừm, công ty thuốc lá Cu Ba. Tôi không muốn bỏ thứ yêu thích chút nào, cậu biết tôi thích xì gà nhất mà.” Anson một bộ vận phần xốt xa.

Paige chú ý đến sự hồ động giữa Chu Trù và Anson, trêu ghẹo nói, “Anson đối xử với Dean thật không giống bình thường, những thứ bị người khác cho là bí mật hoặc là cần che giấu, anh ấy thế nhưng lại trắng trợn nói cho Dean nghe như vậy.”

Chu Trù nhẹ nhàng cười một tiếng, “Paige thân mến à, anh ta đâu chỉ nói cho mình tôi, cũng nói cho tất cả mọi người ở đây nghe nữa.”

Đúng vậy, trong chiếc lều này, còn có hai tên vệ sĩ, đều là người của Anson. Mà Cole thì lại một người cũng chẳng có.

Chu Trù trong lòng âm thầm có cân nhắc, cậu đi tới bên cạnh Paige, ra vẻ giọng điệu đùa giỡn, “Này, tôi biết Cole cũng đối xử với cô không tầm thường, nếu như có cơ hội, hai người các cô phải cùng đến triển lãm trang sức của Dương Thị chúng tôi đấy.”

“Nhất định.” Paige nhìn Cole một cái, đối phương mỉm cười cực kỳ hào phóng mà gật đầu.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, dưới Chu Trù trượt một cái, cả người lão đảo sắp ngã xuống, mà cà phê trong tay cậu hất lên vai Paige. Chiếc ghế một trận ma sát, Paige nhảy bèn mà né đi, Chu Trù nằm trên đất, tách cà phê vừa vụn rơi bên chân Paige.

“Dean!” Paige vội vàng cúi người xuống đỡ cậu, “Cậu không sao chứ!”

Anson cũng úp mặt bài, đem Chu Trù kéo lên.

“Tôi không sao... không sao... có thể lúc tiến vào tuyết trên đế giày bị lò sưởi ở đây làm tan...” Chu Trù bò dậy, cú ngã ban này không hề nhẹ.

“Có ngã bị thương ở đâu không?” Anson đưa tay xoay đầu Chu Trù qua.

“Này! Cho dù tôi ngã bị thương ở đâu đó, chỗ anh phải xem cũng là chân của tôi chứ không phải đầu của tôi đâu!” Chu Trù xoa xoa đầu gối mình, buồn cười nói.

“Anson, xem ra thật sự giống Paige nói, cậu rất quan tâm Dean à.” Trong mắt Cole tràn đầy thâm ý, “Dean, cậu phải cẩn thận. Anson quan tâm cậu như vậy, Eva lại dùng thái độ không như bình thường đối xử với cậu, cậu phải cẩn thận đừng khơi dậy chiến tranh giữa hai người họ à.”

“Giữa hai người họ sao có thể có chiến tranh chứ?” Chu Trù một bộ công tử nhà giàu không rành thế sự, “Theo tôi được biết, Anson thế nhưng là bạn trai riêng của cô Eva đấy.”

“Ồ,” Anson lắc lắc tay, “Kể từ khi cậu trở lại New York, điều Eva hi vọng nhất đó là có thể mang theo cậu tham gia các loại tiệc tùng, khiêu vũ cùng cậu là chuyện cô ấy mong đợi nhất mà.”

Chu Trù nhún vai, cậu đã rất lâu không gặp Eva rồi, không biết cô bây giờ như thế nào.

“Hầy, mặt trời sắp xuống núi rồi, mấy người định thấp nển ở đây tiếp tục chơi bài sao?”

Chu Trù không ngờ tới tiền cược những ván bài của đám người giàu có này cư nhiên lại lớn như vậy, Anson thua đến đau trứng vốn là một chuyện vô cùng hả lòng hả dạ, nhưng đường dây màu xám của anh ta nếu bị Cole nắm trong tay, đối với tổ chức mà nói không thể nghĩ ngờ tăng lên rất nhiều biến số.

Đây chính là nguyên tắc cùng chung lợi ích.

“Cậu trượt tuyết cả một buổi chiều rồi, nên trở về đi ăn một chút gì đó rồi ngâm nước nóng đi.” Anson đá đá mào với Cole, “Chúng ta còn phải ở lại đây một tuần, không ngại nhường tôi hôm nay chứ?”

“Ừm — tôi cũng hơi đói bụng, chúng ta ngày mai trò chuyện tiếp. Phải rồi, đoán chừng nắng mặt trời ngày kia là mạnh nhất, là thời tiết tốt để lên núi.”

“Không thành vấn đề.” Anson nghĩ tới điều gì đó, “Này, lều trại ở đích đến chuẩn bị xong chưa, tôi cũng không có thể lực leo lên tận đỉnh núi đâu.”

“Yên tâm, chuẩn bị xong rồi. Độ cao tôi có thể chấp nhận được, cậu còn trẻ như vậy hẳn phải thừa sức chứ.” Cole ôm Paige, “Ngày đó cậu có thể mang theo Dean, ngộ nhờ cậu té xỉu giữa đường, Dean còn có thể kéo cậu xuống núi.”

“Ôi, cưng à.” Anson thuận thế ôm eo Chu Trù, “Em xác định sẽ không hô hấp nhân tạo cho tôi như một cái hôn nóng bỏng chứ?”

Chu Trù nhếch khóe môi, bắt chước ngữ điệu của Anson, “Anh xác định tôi sẽ không bỏ anh lại trên núi ư?”

“Ngọn núi tuyết này gọi là núi Jungfrau, cái tên thuần khiết biết bao a. Em sẽ không để tôi yên giấc ở đây đâu, đó là không tôn trọng mảnh đất trong trắng này.”

Lời của Anson vừa dứt, Cole cùng Paige đều bật cười.

Chu Trù cảm giác mình không còn gì để nói, tự mình đi ra khỏi lều, ngồi lên một chiếc xe trượt tuyết phóng vụt đi.

“Hey! Dean! Tôi phải làm sao bây giờ?” Anson lớn tiếng hô lên với bóng lưng của Chu Trù.

Lúc này, Richard cưỡi một chiếc xe trượt tuyết đỗ lại trước mặt Anson, “Thưa ngài, tôi đưa ngài về.”

“Ôi, điều này chênh lệch quá nhiều so với tưởng tượng của tôi!” Anson vẻ mặt uất ức.

“Tôi biết, thưa ngài. Ngài cứ mãi ảo tưởng Dean sẽ ôm ngài, cùng ngài ngồi chung một chiếc xe. Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, thực tế vĩnh viễn giá lạnh hơn tưởng tượng.”

“Richard, tôi sớm nên sa thải anh!”

“Được rồi, thưa ngài. Ngài muốn sa thải tôi bây giờ, hay là trở lại biệt thự rồi sa thải tôi?” Richard vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Cái này có gì khác nhau sao?” Anson dửng dưng vẻ tò mò hỏi.

“Đương nhiên là có. Nếu ngài sa thải tôi bây giờ, như vậy tôi không có nghĩa vụ đưa ngài về biệt thự. Nếu như ngài tính sau này mới sa thải tôi, như vậy xin ngài bớt gây phiền phức một chút, ra ngồi sau lưng tôi đi.”

Anson ngồi lên xe trượt tuyết, Richard không biết có phải cố ý tăng tốc bất ngờ hay không, Anson ngã ra sau, thiếu chút nữa bị cộc gáy.

Trở lại biệt thự, Chu Trù đang đắm chân ngồi trước lò sưởi, ánh lửa chiếu lên mặt cậu, vẻ mặt cậu cũng theo đó mà sinh động lên.

Anson nhìn sườn mặt Chu Trù, ngồi xuống trước mặt cậu, “Em đang nghĩ gì thế?”

“Sao tôi phải nói cho anh?” Chu Trù phục hồi lại tinh thần, xem ra suy nghĩ của cậu bay đi rất xa.

Mắt Anson đảo một cái, đột nhiên mở miệng hỏi, “Cô ấy là người phụ nữ thế nào?”

“Hử?” Chu Trù ngẩn cả người.

“Em vừa rồi đang suy nghĩ về một người phụ nữ, mà tôi muốn biết người phụ nữ khiến em say mê là như thế nào. Đừng hỏi tôi tại sao lại biết em đang nghĩ gì.”

Anson không nói cho Chu Trù rằng bản thân đối với tất cả biểu lộ của cậu đều rất quen thuộc. Anh biết Chu Trù thường ngồi trên chiếc giường trong căn hộ nhỏ kia, thỉnh thoảng bật một lon bia, lúc cô đơn sẽ lấy một tấm hình từ trong ngăn kéo tủ đầu giường ra. Cậu sẽ ngắm thật nghiêm túc thật cẩn thận. Anson đã điều tra qua người phụ nữ trong tấm hình ấy, là một đã cảnh sát quốc tế đã hi sinh.

Khi ấy, Anson ghi nhớ hình ảnh kia lại, anh không hiểu tại sao lại có người có thể dùng ánh mắt sâu thẳm đến vậy nhìn một người đã không còn tồn tại nữa.

Cho đến ngày đó, anh nhận được tin Chu Trù hi sinh. Anh ngồi trước máy tính, không không chế được mà cứ một lần lại một lần nhìn hình ảnh trước kia của Chu Trù. Anh muốn khắc ghi mỗi một khoảnh khắc về Chu Trù, anh muốn tỉ mỉ ngắm nhìn cậu.

“Anh cũng lắp máy theo dõi trong đầu tôi sao?” Chu Trù cười giễu một tiếng, vừa định quay đầu đi chỗ khác, Anson chợt đưa hai tay giữ đầu Chu Trù.

Trong khoảng khắc môi chạm môi phát ra tia lửa, bên tai Chu Trù là tiếng vang của rạn nứt. (cái rạn nứt này, thứ chất trog raw là 1 từ tượng thanh thể hiện cho cái gì đó bị nứt vỡ, như crack ấy, cơ mà cho vào ko hay, cho nên dịch thoát luôn)

Cậu bỗng tức giận cực kỳ. Loại tức giận ấy không phải là bởi vì mình bị một người đàn ông hôn, càng nhiều hơn chính là cảm hận trên đời này tại sao lại có một người nhìn thấu mọi sự trong lòng cậu như vậy, mà môi lưỡi đối phương lại càn rỡ xâm nhập chiếm lĩnh mọi thứ của cậu. Khóe môi cậu đầu lưỡi cậu, nơi sâu thẳm trong suy nghĩ của cậu đều bị hơi thở của Anson lấp đầy.

Chu Trù hung ác túm lấy tóc Anson, muốn kéo anh ra khỏi mình, nếu như có thể, cậu thậm chí hi vọng có thể nhờ vào một động tác như vậy khiến Anson tan nát luôn.

Cái hôn của Anson lại càng thêm dồn dập, đầu lưỡi anh trêu chọc lý trí của Chu Trù, khuấy đảo sóng triều trong đầu cậu. Chu Trù trở mình một cái khuỷu tay hung hăng thụi lên lưng Anson, một kích này tuyệt đối gây đau đớn. Anson cũng không ngoại lệ. Anh rên lên một tiếng, Chu Trù tránh thoát cái ôm của anh, cơn giận còn lại không tiêu tan, một quyền đánh úp tới mũi anh.

Anson nhanh nhạy mà tránh thoát.

Chu Trù đã coi thường kỹ xảo đánh cận chiến của anh, anh nhanh nhạy tránh né, mà đánh trả cũng tương đối hung ngoan. Chu Trù một cú đâm sượt qua bụng Anson bụng của, đánh úp về phía bả vai anh, lại không nghĩ rằng thuận thế bị Anson bắt được, cả người bị Anson đặt lên sô pha.

Anson nghiêng người, áp ở bên tai Chu Trù.

“Em biết tôi có bao lần muốn hôn em không? Trói em trên giường là một chuyện rất đơn giản! Thỏa hiệp và khoan nhượng của tôi dành cho em trong mắt em không đáng giá một xu đúng không!” Trong thanh âm của Anson không có chút gào rống mất khống chế nào, thậm chí mang theo sự đè nén lý trí.

“Anh có thể thử một lần, tôi sẽ vật đầu anh xuống.” Chu Trù quay đầu đi, mặc dù chặt vật nhưng vẫn muốn hung hăng trừng Anson.

“Tôi một chút cũng không hoài nghi. Em tựa như một con sư tử, vĩnh viễn không chịu buông bỏ kiêu ngạo của mình trước bất cứ ai.”

“Có phải tôi buông bỏ kiêu ngạo rồi, anh phải chăng sẽ không làm những chuyện ngu ngốc ý đồ chinh phục tôi?”

“Cái tôi muốn cho tới bây giờ đều không phải là chinh phục em.” Anson chau mày.

“Vậy anh có thể lấy được thứ gì ở tôi đây?” Chu Trù dùng ánh mắt hoang đường nhìn Anson.

“Em biết tôi muốn cái gì, chẳng qua là em không thêm cho tôi thôi.” Anson chậm rãi buông lỏng ra Chu Trù.

Lúc này, Richard đẩy xe thức ăn đi vào.

“Hai người các ngài là đang đánh nhau vì chuyện xe trượt tuyết sao?” Richard bưng đĩa đặt lên mặt bàn.

“Tất nhiên không phải.” Anson sửa sang lại cổ áo mình, “Tôi là người chấp nhận như vậy sao?”

“Ngài là vậy mà.” Richard nói xong cũng lui khỏi phòng khách.

Chu Trù đi tới trước bàn ngồi xuống, không nghĩ tới trong đĩa lại là cơm chiên trứng, còn có một ít món ăn Trung Quốc, mặc dù làm không chính thống lắm.

“Em từ từ ăn đi.” Ngữ điệu của Anson khôi phục bình tĩnh.

Chu Trù nhìn bóng lưng anh rời đi chợt có chút không quen. Đây là lần đầu tiên tên kia không ngồi trước mặt mình lúc ăn cơm.

Hạt cơm mềm xốp nhưng không mất khẩu cảm, trứng gà trộn lẫn trong cơm tăng thêm sự tươi ngon. Trượt tuyệt cả một buổi chiều khiến cậu tiêu hao rất nhiều thể lực, chỉ là khi thìa cơm kia chạm tới bên mép, cảm giác nóng bỏng của nụ hôn mới rồi kia lại lan tràn ra.

Trái tim Chu Trù đập dồn dập. Cậu biết mình kháng cự Anson, không phải là bởi vì anh là một tên khốn kiếp, cũng không phải bởi vì Emily đã sớm biến mất khỏi cuộc đời, mà là người đàn ông này quá hiểu mình, thấu hiểu quá nhiều cũng giống như bị mê hoặc, cậu sẽ bị anh khống chế bị anh chinh phục, sau đó Chu Trù cũng không còn là Chu Trù nữa.

Anson trở lại phòng ngủ của mình, đột nhiên bật cười với tấm gương ở bồn rửa tay.

Mở van vòi nước, dòng nước lạnh leo đến thấu xương hắt lên mặt mình, chỗ từng tiếp xúc với Chu Trù không còn nóng bỏng như vậy nữa, nhưng sự xung động như dung nham trong lòng kia lại chưa từng dừng lại.

“Mày có phải điên rồi hay không?” Anson nhìn chằm chằm bản thân trong gương hỏi.

“Có điều mày có lúc nào không phải là điên chứ?”

Nói xong, Anson phi thường hài lòng mà nhìn nhìn bản thân.

Sau vận động mà được ngâm nước nóng là sự hưởng thụ cực hạn. Càng khỏi phải nói phòng tắm lắp đặt trong phòng Chu Trù cao cấp đến nỗi nếu như không dùng chính là phí phạm của trời vậy.

Cậu tựa vào thành bồn tắm, nước nóng khiến cơ bắp toàn thân cậu từ từ giãn ra. Gáy gác lên mép bồn, trước mắt Chu Trù hiện lên tình cảnh lúc Paige né tránh cà phê khi mình ngã xuống cố ý hắt ra.

Thân thủ của cô ta chứng minh nguyên nhân cô tại sao luôn được Cole giữ sát bên người. Phụ nữ luôn luôn dễ dàng khiến người ta nơi lỏng đề phòng, đây cũng là nguyên nhân ban đầu tổ chức tại sao sắp xếp Leila ở bên cạnh Chu Trù. Thân phận của Paige là vệ sĩ của Cole. Mà một phụ nữ khi cô ta kiên quyết một lòng đều đáng tin hơn bất cứ người đàn ông nào. Người Cole cần không phải là một tên lính đánh thuê đã được huấn luyện, mà là một người chịu dùng thân thể của mình đỡ đạn cho ông ta. Paige vừa vặn phù hợp yêu cầu của ông ta.

Nước trong bồn có hơi lạnh, Chu Trù đứng dậy, nước từ trên người cậu chảy lại vào bồn tắm.

Cậu mặc áo choàng tắm, trên đầu đắp khăn lông về lại trong phòng. Hơi sưởi trong tòa biệt thự này được cung cấp đầy đủ, Chu Trù ngồi ở mép giường xem báo địa phương một lúc, tóc liền khô.

Ban đêm, đồng tuyết ngoài cửa sổ phản xạ lại ánh trăng, gò tuyết nhấp nhô giống như đại dương lóng lánh.

Chu Trù kéo rèm cửa sổ lại, nằm nghiêng bên mép giường. Trước đây Anson sẽ nằm xuống bên cạnh Chu Trù sau khi cậu ngủ say. Chu Trù mỗi lần đều sẽ tỉnh lại nhưng không cố ý so đo với Anson, chỉ cần anh ta không quấy rầy mình ngủ, anh ta thích thế nào Chu Trù chẳng thêm quản. Thế nhưng tối nay, Anson lại an phận đến không tưởng tượng nổi. Chu Trù nằm yên lặng, khóe môi kéo lên nụ cười, tiến về phía mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, khi Chu Trù đi tới phòng khách, Richard đưa bữa sáng lên lại không thấy Anson.

“Tên kia đâu?”

48. Chương 48

“Ngài ấy hẹn Cole Sean cùng nhau chơi bài.”

“Anh không cần đi theo?”

“Tôi chỉ cần chăm sóc tốt cho cậu là được rồi.” Richard thái độ khiêm tốn như thường lệ.

Anson không gọi Chu Trù cùng đi, trên một trình độ rất lớn là bởi vì chuyện họ thương thảo không thích hợp để Chu Trù biết. Thế nhưng mà Chu Trù không hề nghi ngờ, thiết bị nghe lén của Interpol không chỉ an trí trên người Anson, nói không chừng trên người Cole cũng có. Tỷ như cặp kính không gọng của ông ta, cúc áo trên người ông ta, điện thoại di động của ông ta đều có thể bị Leslie động tay chân.

“Ngày mai có phải là muốn đi lên núi không?”

“Đúng vậy.” Richard cúi đầu, rót một tách cà phê nóng cho Chu Trù, “Cho nên trước khi lên đường cậu nhất định phải kiểm tra hết dụng cụ leo núi của cậu. Độ cao của ngọn núi này mặc dù không tính là quá cao, nhưng vẫn là sẽ tạo thành triệu chứng thiếu ôxi.”

“Yên tâm, thân thể của tôi rất khỏe mạnh. Anh nghĩ xem, bom nổ không lấy được mạng tôi, tai nạn xe cộ cũng không đâm chết tôi, ngọn núi tuyết này thì đã tính là gì.” Trong lời của Chu Trù có mấy phần đùa cợt mấy phần tự giễu, “Chẳng qua Richard à, anh không đi theo bên người Anson, không sợ anh ta gặp phải nguy hiểm gì sao?”

“Đối với ngài ấy mà nói, nguy hiểm lớn nhất cũng chỉ là yêu phải cậu mà thôi.” Biểu tình của Richard không chút nào gợn sóng, Chu Trù lại không khỏi mắc nghẹn.

“Yêu tôi?” Chu Trù đặt tay lên trán Richard, thở dài nói, “Có phải Anson hành hạ anh quá lâu, hành hạ anh đến độ cũng sinh ra ảo giác rồi hay không?”

“Nếu như cậu thừa nhận, nó chính là sự thật. Nếu như cậu không muốn tiếp nhận, thì cứ coi nó là ảo giác đi.”

Chu Trù không tỏ ý kiến. Dừng qua bữa sáng, cậu theo lệ mang theo ván trượt cùng gậy trượt đi ra ngoài trượt tuyết.

Cảm giác từ chỗ cao rơi thẳng xuống đúng thực là sướng khoái, càng khỏi phải nói Chu Trù kỹ thuật ổn định, thời điểm rơi xuống đất rất có phong phạm vận động viên chuyên nghiệp.

Một cô gái bận đồ trượt tuyết màu lam đi tới bên người cậu, vẫy tay cười, “Hi! Dean!”

Chu Trù tháo kính chắn gió xuống, lúc này mới nhìn thấy cô gái kia hóa ra là Paige.

“Hey, Paige! Cô thể nào lại không ở chung với Cole?”

Chu Trù cho rằng ván bài của Anson cùng Cole hôm nay kiểu gì cũng sẽ có Paige ở bên. Thế nhưng cô lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ ván bài đã kết thúc?

“Ván bài của họ vừa chán vừa lâu. Thật không dễ dàng tới núi Jungfrau một chuyến, tôi dĩ nhiên hưởng thụ thỏa thích phong cảnh núi tuyết nơi này rồi!”

“Ồ, cho nên cô vứt bỏ Cole.” Chu Trù trêu ghẹo.

“Ha ha, lần trước lúc theo cùng Cole liền phát hiện cậu là cao thủ trượt tuyết, hai chúng ta có muốn so một lần không?”

“Có thể, tôi nhường cô trượt trước năm giây.”

“Cậu nhường tôi năm giây! Xem thường tôi thế! Cậu sẽ hối hận!” Paige nói xong cũng trượt đi. Kỹ thuật của cô rất nhuần nhuyễn, cũng vô cùng có tinh thần mạo hiểm, sau khi Chu Trù nhường cô năm giây, vì để đuổi kịp cô mà lại tiêu tốn rất nhiều khí lực.

Hai người dừng lại bên cạnh một chiếc lều tiếp tế, Chu Trù thở hổn hển lắc đầu, “Cô quả thực rất lợi hại a! Là tôi xem thường cô rồi!”

Paige đắc ý cười một tiếng, “Kỹ thuật của cậu cũng không tồi. Tôi ở đại học đã từng là vận động viên trượt tuyết, nếu không so được với cậu, tôi coi như mất hết thể diện rồi.”

Hai người ngồi trong lều trò chuyện.

Từ thời đại học đến trang sức Dương Thị, Chu Trù giảng giải cho Paige rất nhiều tiểu xảo phân biệt kim cương. Trò chuyện một chốc, Paige rốt cục chuyển sang chủ đề chính.

“Dean, tôi chỉ là cảm thấy thật tò mò, Eva Hoffsky là một người vô cùng cẩn thận, nhưng mà cô ấy lại coi cậu là bạn. Còn cả Anson nữa, tôi không cố ý nói xấu gì anh ta đâu... anh ta rất có phong độ, rất có học thức cùng tu dưỡng, gu thưởng thức cũng hàng đầu, nhưng căn cứ hiểu biết của tôi đối với Cole, tôi tin tưởng Anson cũng không phải phong độ nhẹ nhàng như anh ta thoát nhìn.”

“Không sai. Anh ta là một người miệng đầy lời dối trá, đừng tin bất kỳ lời ca ngợi anh ta nói với cô.” Chu Trù vào thời khắc này hiểu được mục đích Paige buông tha việc bảo vệ Cole ngược lại đến tiếp cận mình. Cô phải giúp Cole đánh giá, Chu Trù ở chỗ Anson thậm chí còn cả Eva rốt cuộc có bao nhiêu giá trị.

“Ha ha, cậu thật biết nói đùa. Tôi thật muốn biết khi Anson nghe cậu nói lời này có biểu tình như thế nào.”

“Anh ta đã quên rồi.”

“Phải rồi, cậu còn chưa nói cho tôi biết bí quyết của cậu đâu. Tôi nói là, nguyên nhân để có thể trở thành bạn bè với người phụ nữ thủ đoạn cứng rắn như Eva, có thể được Anson quan tâm đến vậy?”

“Tôi cũng không biết.” Chu Trù trầm tư một hồi, sau đó rất nghiêm túc nói, “Có lẽ là bởi lời dạy cha tôi vẫn dạy cho tôi. Dương Thị chúng tôi chỉ chú ý trang sức, điều chúng tôi quan tâm chỉ có thiết kế trang sức cùng với độ tinh khiết của kim cương. Eva cùng Anson trước đó quan hệ như thế nào tôi không quan tâm. Eva có những mối làm ăn gì Anson có những bí mật gì, tôi cũng không bao giờ đi tìm hiểu. Khi họ cùng tôi thảo luận về trang sức món ngon hay cuộc sống, tôi sẽ rất thích ý. Nhưng thế giới mà họ có, tôi không đi chen chân vào.”

“Tôi hiểu rồi, cậu trước giờ không tham dự vào ích lợi của họ. Cho nên họ sẽ không làm thương tổn cậu.”

“Hơn nữa bọn họ cần một người nào đó để chứng minh, bọn họ cũng có cuộc sống của người bình thường.” Chu Trù tiêu sái đứng dậy, trượt ra ngoài, “Còn một tiếng nữa mặt trời mới lặn, tôi lại chơi tiếp một hồi đây!”

Paige vẫy vẫy tay với cậu, “Ngày mai hẹn gặp lúc lên núi!”

Lên núi sao?

Chu Trù trong lòng mơ hồ cảm thấy, ngày mai không chỉ là lên núi đơn giản như vậy.

Khi cậu trở lại biệt thự, Anson đã ngồi lẳng trên sofa, anh khui một chai rượu đỏ, vẻ mặt tự nhiên thích ý.

Chu Trù ngồi xuống đối diện anh, bàn tay lơ lửng trước lò sưởi.

“Anh hôm nay thoát nhìn tâm tình không tệ. Thắng Cole?” Chu Trù giống như vô tình hỏi.

“Đúng vậy, tôi thắng về cổ phần của Western Union Airlines.” Anson nâng rượu đỏ trong tay lên, “Muốn uống một ly không? Có lợi cho tuần hoàn máu.”

“Được.” Ngửi được mùi hương của rượu đỏ kia, Chu Trù cũng biết thời hạn ít nhất là năm 1990. Phòng chường Anson ở ngôi biệt thự này cũng có hầm rượu.

Bên cạnh Anson còn có một cái rương, anh dùng chân đá cái rương tới trước mặt Chu Trù, “Ngày mai có lẽ phải dùng đến. Chỉ mong em sau khi vác dụng cụ leo núi còn đủ sức có thể mang theo chúng.”

Chu Trù mở rương ra, bên trong là áo chống đạn, còn có một khẩu súng lục loại nhẹ, tầm bắn xa hơn súng lục phổ thông trên thị trường, đã lắp bộ phận giảm thanh.

Nổ súng trên núi tuyết mà không có bộ phận giảm thanh rất dễ tạo nên lở tuyết, Anson suy nghĩ rất chu đáo.

“Anh có người nào muốn ám sát sao? Tôi sợ chẳng đợi dùng nó giết chết người khác, bản thân trước tiên đã bị một chết luôn rồi.” Chu Trù cầm kính ngắm ngắm nghĩa một chút, đây cũng là mẫu mới nhất, tầm bắn là xa nhất hiện tại.

“Tôi không muốn giết bất cứ ai cả. Em yên tâm, chỉ là để ngừa bất trắc thôi.”

Khóe môi Anson không có nụ cười như ẩn như hiện kia, dưới ánh lửa rọi giống như là sứ giả địa ngục vậy. Đây là lần đầu tiên Chu Trù thấy Anson lộ ra vẻ mặt như thế, xem ra trong ván bài cậu không tham gia, có gì đó đã xảy ra.

“Cole lên kế hoạch đối phó Eva, lão ta muốn cùng phân chia thế lực ở Mỹ của Eva với tôi.”

“Anh đáp ứng, hay là giả vờ trì hoãn?” Chu Trù hỏi. Đối phó Eva là một chuyện rất nguy hiểm. Nhìn bên ngoài nếu như thành công, thế lực của Anson sẽ tăng lên từng ngày, ở thế cục toàn cầu xem ra khuynh hướng nhà Lorenzo một nhà độc đại cũng sẽ càng thêm rõ ràng. Thế nhưng Anson không phải là người thích công to việc lớn. Anh hẳn càng thêm rõ ràng một khi Eva bị thương, như vậy Cole thu lợi đồng thời Massive cũng càng có năng lực địch lại được nhà Lorenzo, đến khi đó mặc dù nhà Lorenzo có thực lực nhất, nhưng mất đi đồng minh rồi thì sẽ chỉ trở thành bia ngắm.

“Tôi bảo rằng, không nhìn ra tôi có thể được lợi ích gì. Tới đích đến trên núi, nếu như bàn không ổn thỏa, tôi đoán cho dù tôi có thể rời khỏi núi Jungfrau chỉ sợ cũng không ra khỏi Thụy Sĩ được.”

“Richard đâu? Anh không mang anh ta theo sao?”

“Nếu dẫn anh ta đi, lòng phòng bị của Cole có thể sẽ nặng hơn. Richard tương đối am hiểu chuẩn bị, để cho anh ta ở lại đây tiếp ứng chúng ta cũng tốt.”

“Đặt tiền cược lớn như vậy, khó trách ông ta muốn đem địa điểm đàm phán chọn tới đây.” Chu Trù cười lạnh một tiếng, “Ngày mai tôi sẽ dùng hết khả năng của mình bảo vệ anh.”

“Ý của tôi là, ngày mai em cứ ở lại chỗ này cũng được.”

“Tôi đi.” Chu Trù nếu như không đi, thì ai mang thiết bị truyền tín hiệu của Leslie theo.

Nơi mất mây Chu Trù có mấy phần khí chất đường hoàng. Cậu xách theo cái rương kia xoay người lên lầu.

Anson ngồi trên sofa, ánh mắt dõi theo bóng dáng Chu Trù, cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Anson mới khẽ thở dài một cái.

Chín giờ sáng hôm sau, Chu Trù cùng Anson chạm mặt Cole ngay trong lều trại ở điểm xuất phát.

“Hè! Các cậu thoát nhìn đeo nhiều đồ ghê nhỉ!” Cole vỗ bả vai Anson.

“Đúng vậy, chuẩn bị đầy đủ hết cũng tốt hơn là ở lưng chừng núi đột nhiên thiếu ôxi.” Anson ngoài cười trong không cười.

“Đúng rồi, sao lại không thấy Paige?” Chu Trù nhìn bốn phía.

Cole nở nụ cười, “Cô ấy cảm lạnh, có hơi phát sốt, tôi để cô ấy hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe rồi.”

“Vậy à, thật đáng tiếc.”

Đoàn người hàn huyên mấy câu, Cole mang theo một vệ sĩ lên đường. Chu Trù đồng hành cùng Anson.

Càng đi lên trên, không khí càng loãng.

Thế lực của Anson không tệ, trong ba lô của anh rõ ràng vác theo súng trường, lại có thể đi trước Chu Trù.

“Hey, Cole! Nếu chống đỡ không nổi thì nói sớm một chút. Tôi thấy vệ sĩ của ông vác đáng to con, anh ta có thể khiêng ông xuống núi đấy!” Anson cố ý châm chọc Cole.

“Yên tâm! Tôi vẫn chưa đến tuổi về đất đâu!” Cole ở phía trước quơ quơ gậy leo núi.

Leo lên trên ước chừng hơn nửa tiếng, Chu Trù cảm thấy gương mặt càng ngày càng căng cứng, đoán chừng vào lúc này nhiệt độ đã giảm hai, ba độ so với vị trí chuẩn bị lên núi. Càng lên trên thì càng giá rét. Chu

Trừ bỗng nhiên rất bội phục Cole, có thể nghĩ ra một địa điểm đàm phán đầy dọa người ta như vậy. Phỏng chừng cho dù Anson muốn cự tuyệt Cole, cũng sẽ chịu đủ đau khổ.

Chu Trừ quay đầu nhìn chân núi. Trạm xe lửa được xưng cao nhất thế giới đã mơ hồ mơ hồ, bãi trượt tuyết cũng biến thành chỉ to bằng cái ti vi.

“Này, nếu mệt mỏi thì nghỉ ngơi một hồi nhé?” Anson hỏi.

“Không cần, tôi không mệt, hơn nữa dừng lại dễ dàng cảm thấy giá rét.” Chu Trừ tiếp tục đi về phía trước.

Leo núi kỳ thực là một chuyện có hơi nhàm chán, cái nhìn thấy dọc đường chính là tuyết trắng mênh mông và hơi sương bản thân thổi ra. Thú vui duy nhất chính là không biết mình có thể kiên trì bao lâu.

Phía trước có một chiếc lều tiếp tế màu xanh. Cole lão già này quả nhiên có chút không chịu nổi, thiếu chút nữa ngã vào trong lều, lời mặt nạ dường như ra ra sức hít thở.

“Này, Cole, nếu không chịu nổi thì thôi đi. Chúng ta có thể ở bàn bạc ở đây.” Anson nửa đùa nói, thật ra anh cũng có chút thở không thuận.

Chu Trừ vừa ngồi trong lều tiếp tế vừa ăn bánh quy, uống chút cà phê trong cốc giữ nhiệt, thân thể ấm áp lên một chút.

Cole là một người cố chấp, ông ta không chịu nổi người khác bóng gió rằng ông ta đã già rồi. Ông ta khó khăn bò dậy, tiếp tục đi về phía trước. Vệ sĩ của ông ta chuẩn bị nhận lấy ba lô trên lưng ông, cũng bị cự tuyệt.

Chu Trừ liếc mắt, Anson đang nháy mắt với cậu. Người này chính là cố ý nói những lời kia với Cole.

Bọn họ tiếp tục bắt đầu hành trình chậm rãi lên núi.

“Cùng ơi, đây là một loại thể nghiệm chưa từng có, tôi với em đi trên núi tuyết hoang vu không người, không phải để hưởng lạc mà là vì chinh phục bản thân.” Anson dùng ngữ điệu vô cùng văn nghệ nói.

“Chúng ta không phải là vì chinh phục bản thân, chỉ là vì tự ngược mà thôi.” Chu Trừ đưa tay bắt lấy gậy leo núi Anson đưa tới, dùng sức một cái hai người rất cuộc có thể sóng vai mà đi.

“Đứng dưới núi tuyết, chúng ta cho rằng mọi thứ đều thánh khiết xinh đẹp. Chờ chúng ta thân ở trong đó mới biết được sự tàn khốc của thiên nhiên.”

“Ngài Lorenzo, anh là đang dẫn chương trình chuyên mục địa lí tự nhiên của đài BBC sao?” Chu Trừ có chút không nhận được cái sự lăm nhăm của đối phương.

“Tôi chỉ là cung cấp một ít chủ đề thôi, có thể khiến trí óc em hoạt động, như vậy em cũng sẽ không cảm thấy quá mệt mỏi.”

“Cảm ơn, tôi chỉ muốn yên tĩnh hưởng thụ quãng thời gian leo núi.” Chu Trừ cũng không cảm kích.

“Em có từng nghĩ tới làm tình ở trong tuyết cảm giác như thế nào không?” Anson chợt dừng lại.

Chu Trừ lại không dừng bước, “Chưa từng.”

“Giá rét cùng va chạm kích tình, vô cùng có hiệu quả phim ảnh.” Anson ba hai bước đuổi theo Chu Trừ.

“Tôi sợ một bộ phận nào đó của anh sẽ bị đông thành gậy băng.” Lời của Chu Trừ vừa nói xong, Cole ở phía trước cách đó không xa cũng bật cười.

Ước chừng lại hơn một giờ trôi qua, Chu Trừ nghe thấy di động của mình phát ra tiếng “bíp” rất nhỏ, bọn họ đã tiến vào khu vực mất tín hiệu, thiết bị Leslie để Chu Trừ mang theo được khởi động. Đó chính là một tháp phát tín hiệu cỡ nhỏ, có thể trợ giúp Chu Trừ đem mọi tin tức ở nơi này truyền lại cho Leslie.

Mà căn lều Cole sắp xếp để đàm phán nằm ở vị trí ngoài năm trăm mét.

Cuối cùng ánh rạng đông đến.

Cole dừng bước, vệ sĩ ở một bên đưa cà phê nóng cho ông ta.

Anson nhắc nhở nói, “Này, Cole, caffeine sẽ làm tăng tốc độ máu chảy của ông, ông phải cẩn thận bắt chợt máu chảy không thông khiến nhồi máu cơ tim đấy!”

Cole bị sặc. Anson lộ ra nụ cười đắc ý.

Ngay một khắc đó, ở vị trí cách xa trăm mét một chớp sáng lóe lên, Chu Trù phi thân xô ngã Anson.

49. Chương 49

Chỉ nghe “tạch ——” một tiếng, một viên đạn sượt qua gò má Chu Trù găm vào trong tuyết.

Chu Trù quyết đoán móc súng ra, phủ trên lưng Anson bắn ra hai phát đạn. Chỉ tiếc vị trí không tốt, lấy thấp bắn cao, đạn chỉ bắn vào vị trí còn cách tay súng bắn tĩa một đoạn.

“Xảy ra chuyện gì!” Cole và vệ sĩ của ông ta cùng nhau quay đầu lại.

“Có người muốn giết chúng ta!” Anson thấp giọng nói.

Chu Trù đã phán định thân phận của đối phương, tay súng bắn tĩa kia toàn thân mặc màu trắng, ẩn nấp trong đụn tuyết.

Vệ sĩ của Cole cũng đề ông chủ của mình xuống, bọn họ đều nằm bò trên đất.

Tình hình bây giờ đối với Anson cực kỳ bất lợi. Lúc ấy khoảng cách của Anson với Cole đại khái bốn, năm mét, tài nghệ của một tay súng bắn tĩa có kém cỏi hơn nữa, nếu như kẻ hấn muốn giết là Cole thì không thể nào đạn bắn ra suýt chút nữa giết chết Anson được.

Trừ phi mục tiêu của hấn chính là Anson, nếu không sai lệch không thể nào lớn như vậy. Mà lúc này bọn họ không tìm được chỗ nấp, rất dễ dàng bị bắn trúng.

“Đi!” Chu Trù kéo Anson nhanh chóng đứng lên, đạn theo sát sau chân họ, cho đến khi Chu Trù kéo Anson tới bên người Cole, đạn đột nhiên dừng lại.

“Thế nào... chuyện gì xảy ra?” Cole đầy vẻ khẩn trương.

“Ày, ai bảo tôi gây thù quá nhiều, kẻ muốn giết tôi dày cả xấp luôn ấy!” Cho dù ở thời khắc nguy cấp như vậy, Anson vẫn không đổi sắc mặt.

Anh và Chu Trù đều biết, đó nhất định là tay súng bắn tĩa Cole an bài trước. Đối phương nhất định phải lên núi sớm trước một, hai tiếng, vẫn luôn mai phục ở đây chờ tới tận bây giờ. Chu Trù rất bội phục đối phương ẩn nấp trong hoàn cảnh lạnh băng lâu như vậy mà lúc bóp cò vẫn không mất đi sức phán đoán.

Anson càng xảo quyết hơn, bắt chợt vô lại mà kéo Cole qua.

“Anson! Cậu làm gì!”

“Ày... dù sao người đối phương muốn giết là tôi, Cole ông thanh danh vang dội, đạn của đối phương cũng không bắn ông, tôi tất nhiên phải tìm ông làm lá chắn rồi!” Anson trực tiếp kéo Cole lên lưng mình.

Vệ sĩ của Cole ban đầu cố gắng muốn kéo ông chủ của mình xuống, không nghĩ tới họng súng của Chu Trù liền dí ngay ở huyệt thái dương của ông ta.

“Cấm động.”

Cole còn muốn giãy giụa, nhưng thân thủ của ông ta nào so được với Anson, không bao lâu cổ tay liền bị bẻ ngoặt, chỉ nghe rắc một tiếng, nói không chừng đã trật khớp rồi. Tiếng gầm thấp vì đau đớn của Cole ở nơi vắng lặng này càng thêm vang dội.

Tay súng bắn tĩa không cách nào nhắm vào Anson, liền đem họng súng chuyển sang Chu Trù. Đạn bắn vào đồ trượt tuyết của Chu Trù, Chu Trù giả vờ trúng đạn ngã xuống, nằm yên tại chỗ. Cho dù trên người cậu mặc áo chống đạn, nhưng lực xung kích trong chớp mắt kia vẫn khiến cậu cảm giác được đau đớn.

“Dean!” Anson khiêng Cole xoay người lại.

Chu Trù hơi giật giật ngón trỏ, ý bảo Anson tiếp tục đi. Phía trước có một sườn dốc, núp ở dưới sườn dốc đó, tay súng bắn tỉa trên kia sẽ không cách nào bắn trúng bọn họ.

Tay súng bắn tỉa kia nhìn thấu ý đồ của Anson, có vẻ nôn nóng. Liên tiếp bắn đạn ở vùng phụ cận của Anson, mục đích chính là vì để dọa Anson làm cho anh ngã xuống, một khi Anson ngã xuống rồi, đối phương liền có thể bắn chết anh.

Bất thành lĩnh, Chu Trù từ trong tuyết đứng lên, tức thì chạy nhanh đi. Tay trái nâng tay phải, ba phát đạn rời nòng. Phát thứ nhất tầm bắn không đủ, đối phương lập tức một phát đạn bắn tới, Chu Trù nằm phịch xuống.

Tầm bắn hiệu quả của khẩu súng Anson cho cậu cũng tương đối xa, gần ba trăm mét.

Đối phương tiếp tục ngắm bắn Anson đang chạy trốn, Chu Trù nhân cơ hội này tiếp tục chạy về phía trước.

Phát đạn thứ hai vẫn chưa đủ khoảng cách.

Chu Trù có thể dựa vào kinh nghiệm của mình để tránh thoát đạn của đối phương, đó là bởi vì người phục kích tâm tình không yên, một mặt muốn sớm giải quyết Anson, mặt khác lại muốn đối phó Chu Trù.

Đối phương liên tục nổ hai phát súng về phía Chu Trù. Phát đầu tiên găm vào trong tuyết, phát thứ hai lần nữa bắn vào áo chống đạn của Chu Trù.

Trái tim Chu Trù giống như là muốn bật ra khỏi cơ thể, đại não lại tỉnh táo vô cùng. Cậu rất muốn biết mình có còn cơ hội tránh thoát phát súng tiếp theo của đối phương hay không.

Cậu nhất định phải tiến vào tầm bắn của súng lục, chỉ có như vậy cậu mới có cơ hội giải quyết tay súng bắn tỉa kia.

Rốt cuộc bọn họ đã tới cạnh căn lều, Anson cùng Cole trốn vào trong lều. Tay súng bắn tỉa phân không rõ lắm vị trí cụ thể của Anson cùng Cole, cũng liền không cách nào phán định mà nổ súng.

Vệ sĩ chạy tới, muốn giải cứu chủ nhân của mình, không nghĩ tới Anson móc súng ra, trực tiếp bắn trúng đầu hắn.

Chu Trù vẫn phơi người trong tuyết.

Tay súng bắn tỉa vì bức bách Anson đi ra, đem đạn bắn cạnh người Chu Trù, một phát đạn cuối cùng, đối phương cơ hồ chính là muốn bắn vào bắp đùi cậu. Thế nhưng mà Chu Trù hôm nay vận khí quá tốt, phát đạn kia bắn vào con dao găm Thụy Sĩ trong túi quần, tia lửa bắn ra lúc chạm vào nhau cách lớp quần cũng có thể làm bỏng da thịt Chu Trù.

“Tôi đề nghị cậu mau chóng rời khỏi cái lều này, nếu không chàng trai trẻ kia sẽ phải chết vì cậu đấy.” Cole lạnh lùng nói.

Biểu tình của Anson lạnh lẽo vô cùng, anh bất chợt một phát bóp cổ Cole, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Tôi biết bình thường thoát nhìn tôi rất lịch sự, thế nhưng ông dường như đã quên mất, tôi là một kẻ điên.”

Nói xong, Cole phát ra tiếng gào thảm thiết. Dao găm của Anson cắm trên mu bàn tay ông ta, nhất thời máu chảy không ngừng.

Cole run rẩy dề lên mu bàn tay của mình, oán độc nhìn chằm chằm Anson. Nếu bàn về đánh cận chiến, ông ta sao có thể là đối thủ của Anson, một giây kế tiếp Anson liền đem đầu Cole hung hăng dí vào đồng tuyết.

Có lẽ là bởi tiếng gào thét cực độ đau đớn kia của Cole khiến tay súng bắn tỉa hoảng hốt, Chu Trù lại lao tới phía trước mười mấy mét nữa. Đạn của đối phương lại bắn tới, trúng ngay bả vai cậu, vận khí rất tốt vẫn là vị trí bảo hộ của áo chống đạn.

Anson từ khe hở của chiếc lều nhìn thấy một màn này, ánh mắt càng thêm ngoan độc.

“Cole, tôi muốn ông ném mùi vị của địa ngục.” Nói xong, một nhát dao cắt ngón út của Cole xuống.

Tiếng gào của Cole thật lâu không dứt.

Anson hung ác túm tóc gáy Cole, hô lên, “Hey! Tay bắn tĩa đằng kia nghe cho kỹ, chỉ cần mày lại nã thêm một phát súng về phía Dean, tao liền cắt một ngón tay của ông chủ mày. Nã hai phát tao liền cắt ngón tay thứ hai của lão. Nếu như mười ngón tay của Cole đều bị tao cắt xuống, tao liền rạch họng lão!”

Cole kéo ra nụ cười khó coi, “Mày nói thoạt nhìn thật đúng là...”

“Ông cũng quá không kiên nhẫn đấy, tôi cho là ông hẹn tôi đến cái nơi quỷ quái này là để hòa hợp bàn bạc, hóa ra chỉ là để giết tôi sao? Ông cũng quá hao tâm tổn trí rồi!”

“Tao biết mày tới đàm phán với tao, trên người nhất định mang theo thứ kiểu như máy nghe lén. Nghe nói nghiên cứu về phương diện này của nhà Lorenzo đứng hàng đầu thế giới...”

“Sở dĩ ông sợ có người nghe lén toàn bộ quá trình ông ám sát tôi lưu làm chứng cứ, cho nên mới muốn đến cái độ cao không có tín hiệu rồi mới động thủ phải không?” Nụ cười của Anson ma mị mà quyết tuyệt, “Vậy tôi đã nói cho ông biết thật ra tôi có mang theo máy phát tín hiệu, cái này tương đương với một tháp tín hiệu di động, có thể đem cuộc đối thoại của tôi và ông truyền đi hay chưa?”

Cole ngẩng ngấn cả người.

“Ông lạc hậu rồi, Cole!”

Cuộc công kích của tay súng bắn tĩa dừng lại chốc lát, Chu Trù liền chạy vụt đi, phát súng tiếp theo trúng ngay băng súng của đối thủ.

Cole từ khe hở của chiếc lều không tưởng tượng nổi mà nhìn động tác của Chu Trù, mãnh liệt sắc bén, hoàn toàn khác với người nổi tiếng trong xã hội trong cảm nhận của người thường. Cậu mạnh mẽ chạy về phía vị trí mai phục của tay súng bắn tĩa, bởi vì vấn đề độ dốc, tốc độ của cậu bị giảm xuống, nhưng súng trong tay lại vững vàng ngoài ý muốn. Cái loại quyết đoán và nắm bắt thời cơ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp ấy, Cole biết mình đã tính sai rồi.

Anson bỏ Richard mang theo người trẻ tuổi này lên núi, Cole hẳn nên đoán trước được cậu ta không phải là người tầm thường.

Chính là bởi vì tốc độ của Chu Trù không ổn định, lại thêm súng ngắm trên núi di động bất tiện, Chu Trù càng đến được gần vị trí mai phục của tay súng bắn tĩa. Loáng thoáng có thể nhìn thấy một mảnh đồ rực trong tuyết trắng, bả vai của đối phương bị thương, tỉ lệ bắn trúng cũng không cao như trước nữa. Chu Trù hăng hái hơn, lại là ba phát đạn bắn ra. Tay súng bắn tĩa không thể không rời khỏi vị trí ban đầu. Nhưng đối phương một khi di chuyển, chính là trở thành tấm bia di động. (cái bia lắc lư, loại bia tự động di chuyển theo tần suất nhất định trong tập bắn ấy)

Một phát đạn cuối cùng trong băng đạn của Chu Trù bắn trúng chân đối phương, người nọ phịch một cái rơi từ chỗ cao xuống, ngã rất là chặt vật. Chu Trù xông tới, đoạt đi khẩu súng từ trong tay đối phương, ngay khoảnh khắc kéo tóc quay mặt người nọ qua thì không khỏi sửng sờ.

“Paige?”

Paige lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Trù, “Tôi thua. Tôi đã xem thường cậu.”

“Cô cũng không phải là thua bởi coi thường tôi, mà là coi thường chính mình.” Chu Trù lắc lắc cây súng bắn tĩa trong tay, “Tầm bắn xa nhất của cây súng này có thể đạt tới tám trăm mét. Nhưng cô nhất định phải khiến Anson chết ở ngoài vùng phủ sóng, cho nên mãi đến khi bọn tôi ở chỗ cách cô bốn trăm mét cô mới nổ súng. Thế nhưng bốn trăm mét cũng đủ rồi, cho dù phát súng đầu tiên thất bại, chỉ cần cô điều chỉnh tốt trạng thái cảm xúc thì phát súng thứ hai vẫn sẽ thành công. Nhưng cô lại rối loạn, nguyên nhân cô rối loạn là bởi vì Cole. Điều cố kỵ trong mắt cô trong lòng cô đều là ông chủ của cô, mà không phải mục tiêu của cô.”

“Cậu nói đúng rồi...” Ngay ở một khắc đó, Paige rút ra một khẩu súng lục mini từ trong túi quần, chỉ là ngón tay cô vừa chạm được vào cò súng, trên mặt liền trúng đạn.

Chu Trù ngẩn người, quay đầu lại nhìn thấy súng trong Anson còn đang giờ lên.

“Đừng cho đối thủ của em một chút cơ hội thở lấy hơi cuối cùng.”

Chu Trù thở ra một hơi, “Bây giờ chúng ta làm thế nào? Xuống núi?”

“Tất nhiên.” Anson nhìn Cole rồi đột nhiên cười xấu xa, “Ông bạn, ông ở trong này chờ cứu viện đi.”

“Bọn mày muốn để tao ở lại đây!” Mu bàn tay trái của Cole bị đâm thương, tay phải mất đi một ngón tay, bộ dạng thảm thiết, đau đớn cơ hồ làm ông ta không thở nổi, giờ phút này biểu tình vốn là tinh thần phần chân của ông ta thâm đậm y chang đồng tro tàn. Trong trận đấu này, ông ta hoàn toàn bại bởi Anson.

“Đúng vậy.” Anson đẩy Cole lại trong lều, đeo mặt nạ dưỡng khí lên cho ông ta, một bộ chăm sóc cho ông ta thật tốt, “Nơi này nhiệt độ thấp, máu của ngài rất nhanh sẽ ngừng chảy. Nếu ngài lưu luyến núi Jungfrau như vậy, ở lại đây cảm thụ nhiều không khí trong lành hơn chút đi.”

Nói xong, Anson kéo Chu Trù qua chậm rãi đi trên con đường xuống núi.

Chu Trù không nhìn được quay đầu lại nhìn Paige ngã ở nơi đó, mắt của cô mở thật to, nhìn về phía Cole. Chu Trù không hiểu tình cảm cô dành cho Cole, lão già này chẳng qua chỉ là lợi dụng cô mà thôi.

“Đừng đi thương hại kẻ địch của em.” Anson mở miệng nói.

Chu Trù dừng bước, Anson đi ở đằng trước chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt của anh trong nháy mắt như hòa thành một thể với cánh đồng tuyết này. Chu Trù không hiểu người đàn ông phức tạp như Anson tại sao luôn có thể biểu lộ ra biểu tình thuần túy như vậy.

“Hơn nữa, tôi không phải là Cole Sean, em cũng không phải Paige.” Giọng của Anson trầm tĩnh, giống như là chân lý độc nhất vô nhị trên cõi đời này.

“Hử?” Chu Trù tựa hồ hiểu, lại tựa hồ không hiểu.

“Nếu như không có Cole làm con tin của tôi, tôi sẽ rời khỏi cái lều đó đối mặt Paige. Tôi sẽ không để cho em chết thêm một lần nữa đâu.”

Anson đột ngột xoay người.

Chu Trù ở một khắc ấy chợt hiểu điểm mâu thuẫn của mình với người đàn ông này.

Chu Trù biết anh không thể tin tưởng được, nhưng mà theo bản năng, Chu Trù luôn muốn đi tin tưởng mỗi một biểu lộ, mỗi một câu nói của anh.

Hai người nhìn nhau không nói. Anson đi ở phía trước, Chu Trù theo phía sau anh. Sự trầm lặng trên đỉnh núi tuyết, trừ tiếng gió vù vù cũng chỉ còn lại tiếng thở dốc của bản thân.

“Tại sao không đi đường cũ xuống?” Chu Trù hỏi.

Anson thần nhiên xoay người, “Bởi vì không muốn đụng phải cảnh sát quốc tế đang chạy tới, tôi muốn cùng em ở chung thêm một đoạn thời gian.”

Chu Trù khẽ hừ một tiếng, đi lướt qua bên người anh.

“Đây tính là lý do rách nát gì chứ. Anh quên trên người tôi mang theo máy phát tín hiệu của cảnh sát quốc tế à. Bọn họ muốn định vị tôi dễ như trở bàn tay.”

“À... tôi quên mất cái đó.”

Anson bày tỏ vô cùng tiếc nuối, khóe môi Chu Trù nhếch lên.

“Anh đúng thật là một miếng cao da chó.”

“Cái gì là ‘cao da chó’?” Tiếng Trung của Anson phát âm luôn tiêu chuẩn ngoài dự đoán của mọi người.

“Hỏi giáo viên tiếng Trung của anh ấy.”

Hai người sống vai mà đi, bên tai là tiếng sần sạt khi giẫm trên tuyết.

Anson vẫn xoắn xuýt ý nghĩa của “cao da chó”, kéo cánh tay Chu Trù hỏi, “Rốt cuộc có ý gì?”

Chu Trù học ánh mắt cao thâm khó dò trước đây của Anson, “Tự anh tìm kiếm câu trả lời mới càng thú vị.”

“Nhất định không phải lời gì hay ho.” Anson thản nhiên nói, ngay sau đó bình thường trở lại.

“Không sai, năng lực chống bị đả kích của ngài Lorenzo mạnh mẽ như vậy, đôi ba câu nói của tôi làm sao có thể ảnh hưởng đến lòng tự ái như tường đồng vách sắt của ngài đây?”

Anson hai bước đi tới trước mặt Chu Trù, nhìn thẳng vào mắt cậu. Anson người này bình thường thoát nhìn tao nhã lễ độ hòa ái dễ gần, nhưng khí thế anh tỏa ra ở một vài thời điểm, khiến người ta không thể nào kháng cự.

“Mỗi một câu nói của em, mỗi một ánh mắt em dành cho tôi, tôi đều để ý.”

Chu Trù ngẩn ra đó.

“Em luôn phủ nhận chân tình tôi dành cho em, bởi vì chỉ có phủ nhận, em mới có thể thuyết phục mình không chịu sự ảnh hưởng của tôi, em mới có thể cảm thấy an toàn.”

Đây là lần đầu tiên Anson nghiêm túc như vậy cùng Chu Trù nói chuyện, lời của anh ẩn chứa lực tác động vô hình, tức thì khiến Chu Trù mất đi năng lực tư duy.

50. Chương 50

Mà ánh mắt của Anson tựa hồ muốn thông qua đường nhìn của Chu Trù gắt gao nắm giữ thần kinh của cậu, không cho cậu nửa phần không gian trốn tránh.

Hai giây ấy lâu tựa một đời, núi tuyết cũng muốn sụp đổ dưới khí áp của Anson.

Hơi thở ngưng trệ trong ***g ngực Chu Trù rốt cuộc được thở ra, uyển chuyển bay lên, làm mờ ánh mắt của Anson.

“Tôi không muốn xoắn xuýt chuyện này với anh.”

Chu Trù di chuyển sang bên cạnh một bước, Anson liền đến trước mặt cậu, xem ra hôm nay không có được một câu trả lời, anh chắc hẳn sẽ không để cậu đi. Lại hoặc là bất kể Chu Trù lựa chọn con đường như thế nào, Anson đều là chứng ngại cậu nhất định phải vượt qua.

“Tránh ra.” Thành âm của Chu Trù lạnh xuống, cậu không muốn ở nơi trời giá đất rét như thế này còn phải vùng tay đánh đấm với Anson. Tinh thần lo lắng để phòng ban này khi đối phó với Paige vừa qua, Chu Trù có chút mệt mỏi, loại mệt mỏi này là về mặt tinh thần, cái chết của Paige khiến cậu kinh ngạc. Cậu bây giờ chỉ muốn ngồi ở một chỗ ấm áp, bưng một tách cà phê nhìn ngọn lửa trong lò sưởi mà ngẩn người, cái gì cũng không cần nghĩ, mặc cho suy nghĩ của mình chạy về phía dòng sông Quên Lãng. (dịch thoát từ Vong Xuyên:v)

Anson nhìn Chu Trù, vẫn không nhúc nhích, cố chấp như vậy khiến Chu Trù nôn nóng khó hiểu. Cậu bất thành tình hình chế trụ bả vai Anson, một cú quật ý định đè Anson xuống, lại không nghĩ rằng người này lại đứng như trời trồng.

Điều này khiến Chu Trù càng thêm tức giận, cuộc tranh chấp của hai người dẫn đến kết quả không ngờ tới.

Nền tuyết dưới chân họ cư nhiên sụt xuống!

Phản ứng của Chu Trù cùng Anson cũng rất nhanh nhạy, chỉ là mọi chuyện xảy tới quá nhanh, bọn họ rơi xuống.

Đó là một cái hố sâu gần năm, sáu mét, cũng may dưới hố là một lớp tuyết đọng thật dày, nếu không ngã xuống ở độ cao này xương cẳng chân cũng sẽ bị gãy. Miệng hố bởi vì quanh năm suốt tháng bị tuyết đọng bao phủ, có khả năng chịu tải nhất định, chỉ là cuộc đấu vừa rồi của Chu Trù cùng Anson, dẫn tới tuyết đọng bị sụt lún xuống.

Trong khoảnh khắc bị rơi xuống, Chu Trù chỉ cảm thấy chấn động, sự nặng nề trong tưởng tượng cũng không có đến, ngược lại bên tai truyền tới tiếng rên rỉ của Anson.

Chu Trù chống thân trên của mình lên, lúc này mới phát giác Anson lại đè ngay ở dưới thân mình, cánh tay anh còn quàng lấy mình.

“Này... Em làm ơn nhanh lên một chút, không biết xương sườn tôi có bị đè gãy hay không nữa...”

Chân mày Anson run rẩy, đây là lần đầu tiên Chu Trù nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của anh.

Chu Trù vội vàng dịch qua một bên, Anson như cũ nằm nguyên tại chỗ, không nhúc nhích ngơ ngác nhìn bầu trời ngoài miệng hố trên đỉnh đầu.

“Này, anh sẽ không thật sự gãy xương sườn chứ.” Chu Trù đưa tay đẩy Anson một cái.

Anson lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ, thấp giọng nói, “Đừng đụng tôi.”

Lấy tính cách biến thái của anh ta, Chu Trù chịu đựng anh ta một cái, tên này hẳn sẽ thuận thể được voi đòi tiên mới phải.

Chu Trù chú ý tới động tác nuốt nước bọt của Anson, có hơi khó nhọc.

“Bị thương ở đâu?”

“... Vừa hít thở, phổi liền đau.” Lời nói của Anson ngắn gọn đến rơi cả kính, anh quả thực rất đau.

Chu Trù lúc này trong lòng lạnh đi một nửa.

Phổi bị đau, rất có thể là xương sườn gãy đâm vào phổi, dưới tình huống như thế, Anson rất có thể sẽ đau vì xuất huyết trong, bị hành hạ cực độ mà chậm rãi chết đi.

Chu Trù nhìn quanh bốn phía, cái hố này bốn bề đều là tường băng, vô cùng trơn trượt không có điểm tựa lực, cậu căn bản không thể leo lên. Ba lô vẫn còn đây, Chu Trù lấy máy phát tín hiệu Leslie cho cậu ra, bởi vì lực chấn lúc rơi xuống tương đối lớn, máy phát tín hiệu bị rơi vỡ, giờ phút này cư nhiên nửa vạch tín hiệu cũng không có.

“FUCK!” Chu Trù tức tối đem nó ném qua một bên.

“Lo lắng cái gì... Bạn cũ của em sẽ lần theo dấu vết đến nơi cuối cùng tín hiệu xuất hiện, cũng chính là nơi này.” Anson cười khổ chỉ chỉ xuống đất.

“Anh thế mà còn cười được!” Chu Trù đứng phắt dậy, chấn động đến tuyết đọng trên đỉnh hố rào rào rơi xuống, trên người Anson phủ một tầng mỏng.

“Tôi không cười... chẳng lẽ khóc sao?” Anson bắt đầu ho khan.

Đó cũng không phải hiện tượng tốt, ho khan sẽ chấn động đến phổi, tăng thêm thương thế.

“Anh làm gì phải làm đè lưng cho tôi? Nói cho anh biết! Chính là dù không có anh! Tôi ngã xuống cũng không chết được!” Giọng nói của Chu Trù nâng lên càng cao.

“Em có thể chết vì người khác, nhưng em lại không chịu nổi người khác chết vì em.” Anson lần nữa sâu sắc mà tổng kết.

Chu Trù trầm tĩnh. Cậu co chân ngồi bên cạnh Anson, sắc mặt tái xanh.

“Làm sao bây giờ?” Chu Trù biết rõ để Anson nói chuyện sẽ rất đau đớn, nhưng cậu không ngăn cản được ý tưởng u tối trong lòng, cậu chính là muốn thấy anh thống khổ.

“Tôi đến gần tử vong vô số lần, đây cũng không phải lần đáng sợ nhất.” Anson thản nhiên cười một tiếng.

Biểu lộ ấy, ngưng tụ ra đường nét chân thực.

Chu Trù ở một khắc ấy bắt đầu co rút đau đớn.

“Những thứ kia đều là anh tự làm tự chịu.” Chu Trù ấn huyết thái dương.

“Nếu như hôm nay tôi chết, tôi đã rất may mắn. Ít nhất có em ở bên tôi.” Anson lúc nói chuyện giọng đề xuống rất thấp, để giảm bớt chấn động phổi.

“Đừng có nói mãi chuyện đó, tôi nghe nhàm rồi.”

“Em chỉ là không quen có người quan tâm em như vậy thôi.”

“Câm miệng.” Chu Trù cảm thấy càng thêm lạnh giá, cậu rất bội phục Paige, lại có thể nằm yên trên đồng tuyết đợi họ đến. Cậu không hiểu ái mộ Paige dành cho Cole, cậu thấy người đàn ông như vậy căn bản không đáng giá. Nhưng nếu nói mê luyến thì vốn đã chẳng liên quan đến đáng hay không đáng rồi.

“Biết tôi tại sao nói... có em bên cạnh tôi tôi cảm thấy may mắn không?”

“Tôi không muốn biết.” Chu Trù mở ba lô ra, đáng tiếc bên trong không có băng dính dự phòng, nếu như có, cậu sẽ dùng nó dán miệng Anson lại.

“Tôi có một người anh sinh đôi... Lúc bọn tôi sáu tuổi, anh ấy bị bắt cóc. Gia tộc của tôi có một nguyên tắc, đó chính là tuyệt đối sẽ không trả tiền chuộc hay tiếp nhận bất kỳ điều kiện gì vì bắt cóc. Huống chi, anh ấy cũng không phải là người thừa kế duy nhất của gia tộc. Mấy ngày sau... có người đem một cái thùng giấy đưa đến cửa nhà bảo mẫu của tôi. Trong đó là thi thể anh tôi. Anh ấy bị người ta cắt cổ, ở trong cái thùng giấy chật hẹp kia... run rẩy... cảm nhận máu mình chảy khô... một thân một mình rơi vào vực sâu ấy.”

Chu Trù mi tâm run lên.

Chuyện này cậu có biết, lúc từng đọc qua hồ sơ về Anson đã xem sơ qua một cái. Kia chỉ có một câu giới thiệu vắn tắt, “Anh trai sinh đôi lúc sáu tuổi vì cự tuyệt trả tiền chuộc bắt cóc mà bị cắt yết hầu bỏ mình”.

Chỉ là toàn bộ chuyện này, được Anson kể ra trở nên khiến người xúc động.

“Anh không cần phải kể cho tôi nghe.”

“Sau lần đó tôi thường nằm mơ. Mơ thấy mình... bị nhốt trong cái thùng đó. Máu của tôi cứ chảy mãi... vĩnh viễn không cách nào ngừng lại. Tôi không ngừng nghĩ, nếu như không có sự tồn tại của tôi, làm người thừa kế duy nhất của nhà Lorenzo, có lẽ gia tộc sẽ đem hết sức mình cứu anh ấy.”

“Anh lạnh không?”

Giờ phút này, Anson vừa nói chuyện, hàm răng vừa khể run. Dưới nhiệt độ thể này, không hoạt động mà nằm ở nơi đó, sẽ càng ngày càng lạnh.

“Lạnh đến mức cảm thấy sắp át được cơn đau rồi...” Anson hơi hít một hơi, lại ho khan lên, “Em cũng nói chút gì đi... phân tán lực chú ý của tôi.”

“Tôi không có gì để nói.” Chu Trù hờ hững quay đầu đi.

“Vậy thì nói một chút... em thích phụ nữ hoặc người đàn ông như thế nào...”

Chu Trù không nhịn được trừng Anson, lại phát giác tên kia đã nhắm mắt lại, đôi môi vẫn hơi hé ra, lại không thấy hơi sương khi hô hấp phả ra.

“Này! Anson Lorenzo!” Chu Trù nhào sắp tới, dùng sức vỗ má anh.

Anson hơi nuốt nước miếng, khó khăn mở mắt, “Ồi...”

Chu Trù hung hăng thở dài, dịu anh dậy tựa vào bên người mình, “Đừng có chết nhanh quá. Cole Sean cũng còn chưa chết, anh lại chết trước rồi. Nếu như bị Cole Sean biết, ông ta nhất định sẽ rất đắc ý.”

“... Nếu như tôi xuống địa ngục trước, chiếm được tiên cơ. Chờ lão lại xuống, không phải lại bị tôi chèn ép sao?” Anson không quên nói đùa, nhưng là biểu tình lại càng thêm đau đớn.

“Tôi sẽ không kể chuyện của tôi cho anh, bởi vì cho dù tôi không nói, người của anh cũng có thể đem chuyện từ trước kia của tôi tra ra rõ ràng, so với tôi tự nói ra còn đặc sắc hơn.” Chu Trù nghiêng mặt, kề sát vào Anson, giống như muốn hôn anh vậy, trên môi câu ra nụ cười lại là có mấy phần ác liệt, “Hơn nữa, tôi đoán anh chẳng có chút áy náy nào với anh trai sinh đôi của anh cả.”

“...” Anson chỉ là trong mũi phất ra tiếng ậm ừ, ý bảo Chu Trù nói tiếp.

“Dựa theo tính cách của anh, phải là thăm may mắn trong lòng. Thứ nhất, anh may mắn vị người bị bắt cóc không phải là mình. Thứ hai, anh may mắn lúc gặp chuyện không may anh cũng không ở bên cạnh anh ta như vậy cũng sẽ không có người chỉ trích anh không bảo vệ anh ta, thứ ba... cũng là điểm quan trọng nhất.” Chu Trù che ở bên tai Anson, học theo giọng điệu của anh nói, “Anh hẳn rất cảm kích những tên bắt cóc kia, thay anh trừ bỏ chứng ngại lớn nhất để trở thành người thừa kế.”

Hai giây sau, trán Anson như cũ gác trên vai Chu Trù, lại nửa điểm phản ứng cũng không có.

Chu Trù lắc lắc bả vai, buồn cười nói, “Này, đừng giả bộ.”

Anson vẫn không có phản ứng.

Chu Trù xoay mặt anh qua. Trên mặt Anson không có chút huyết sắc nào, lông mi an tĩnh rủ xuống, đôi môi trắng bệch, chóp mũi thẳng đẹp bị đông cứng tựa hồ vừa đụng sẽ vỡ vụn.

“Anson! Anson!” Buồng tim Chu Trù một trận co rút, càng thêm dùng sức vỗ lên gò má anh, muốn anh tỉnh lại.

Năm, sáu giây trôi qua, lông mi Anson ngay cả run rẩy cũng không có.

“DAMN!” Chu Trù đặt Anson nằm ngang, vốn định cởi đồ trượt tuyết của anh ra làm cấp cứu cho anh, trong nháy mắt lại nghĩ đến người này bị gãy xương sườn cần bản không thể ép tim ngoài ***g ngực, Chu Trù trong nháy mắt tức giận dìm chặt quả đấm hàm răng nghiêng kèn kẹt, cuối cùng vẫn là một tay bóp mở đôi môi Anson, cúi đầu chuẩn bị hô hấp nhân tạo cho anh.

Đôi môi Anson lạnh như băng, một nỗi sợ hãi theo bờ môi của anh truyền đến nơi sâu trong tư duy của Chu Trù, khiến cậu trong nháy mắt cũng lạnh đến thấu xương.

Hai ba ngụm khí truyền vào, Chu Trù chỉ cần buông tay ra, đầu Anson liền mềm oặt nghiêng qua một bên, Chu Trù không thể làm gì khác hơn là tiếp tục.

“Come on! Come on!” Chu Trù đã không còn cách nào, dù sao cũng là sắp chết, Chu Trù quyết định ép tim ngoài ***g ngực cho anh. Cậu kéo đồ trượt tuyết của Anson ra, nghiêng người tới dán lên vị trí buồng tim của anh, lại nghe thấy trái tim anh đập rất mạnh mẽ, điểm nào giống bộ dạng sắp chết cơ chứ. Một cơn tức giận xông lên não, điều Chu Trù nghĩ trong lòng chỉ có lấy súng tó, một viên đạn bắn chết tên này!

Vừa định chống thân trên lên, cánh tay Anson lại gắt gao ôm lấy cậu, Chu Trù vừa ngẩng đầu, đối phương bắt chợt hôn lên bờ môi cậu.

Đôi môi vừa rồi còn lạnh băng của Anson thoáng chốc giống như là ngọn lửa thiêu đốt, rừng rực tỏa nhiệt, đầu lưỡi cạy khe môi Chu Trù, khuấy đảo lẫn át mọi thứ.

Chu Trù rốt cục chống được thân trên dậy, phần hận mà cắn xuống đầu lưỡi Anson.

Thiên địa thoáng chốc đảo ngược, gáy Chu Trù bị Anson kéo lại, cả người bị đặt dưới thân anh. Chu Trù nghiêng mặt đi, môi hai người vừa mới có chút khe hở, có điều không khí lạnh lẽo một thoáng kia giống như chọc giận Anson, anh càng thêm cứng rắn hôn môi Chu Trù.

Anson đối với bên ngoài là một thương nhân phong độ lịch lãm gu thưởng thức thượng thừa, nhưng là cá tính cướp đoạt bên trong vào lúc này bộc lộ không sót.

Mút mát khuấy đảo không chừng mực, muốn đem hơi thở của Chu Trù khóa lại thật chặt.

Chu Trù cũng bị đối phương ép cho phát điên. Nguyên tắc cậu luôn luôn giữ vững chính là bất kể xảy ra chuyện gì, cậu chỉ thuộc về chính mình. Một phát túm lấy tóc Anson, Chu Trù vừa định duỗi tay phải ra, đây là một chiêu thức kinh điển khi cậu tiếp nhận huấn luyện, vặn gãy cổ đối phương. Chỉ là tay phải Chu Trù còn chưa nâng được đến bên tai Anson, đối phương mạnh mẽ rút tay ra nắm lấy cổ tay Chu Trù đem chúng ấn trên mặt đất. Sức mạnh của lực đạo kia, cũng may dưới thân họ đều là tuyết đọng, nếu không bàn tay Chu Trù đã gãy xương rồi.

Anson tách khỏi đôi môi Chu Trù, anh hôn quá mức dùng sức, môi Chu Trù cơ hồ sưng lên, ngay cả đầu lưỡi cũng bị mút đến tê dại.

“Cầm ghét tôi mong tôi chết như vậy, thì vừa rồi không nên làm hô hấp nhân tạo và ép tim cho tôi.” Thanh âm của Anson rất trầm tĩnh, lý trí và nội liễm, mọi chuyện vừa rồi trở thành ảo giác trong thanh âm của anh. Chỉ là lửa nóng trong đôi mắt anh, rõ ràng đến vậy, Chu Trù chỉ cảm thấy hai mắt mình nóng muốn chết.

“Anh lại lừa tôi.” Chu Trù cho là mình sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cậu phát giác mình lại cực kỳ bình tĩnh.

Anson khẽ mỉm cười, nơi mắt mày điển nhả lại mơ hồ hiện lên một tia bất đắc dĩ, “Em là người không dễ gạt nhất trên đời này.”

“Tôi đã bảo tên khốn kiếp như anh sẽ còn sống lâu thật lâu mà, thế giới này còn chưa bị lật lại, anh làm sao có thể chết được chứ?” Chu Trù hất cằm lên, cao ngạo đến lãnh khốc.

“Tôi thích câu này. Tôi chính là muốn lật thế giới này lại, muốn nhìn xem khi ấy lòng em có thể cũng xoay ngược lại hay không.”

Chu Trù nhướn mày, “Trước khi thế giới bị lật lại, anh con mẹ nó cút xuống khỏi người tôi!”

Khóe môi Anson cong lên, không khí khẽ rung động, anh thả lỏng lực đạo nhưng không nhúc nhích, cho đến khi Chu Trù dùng đầu gối thúc anh ra.

Một cú trở mình, Chu Trù móc súng lục ra, chỉ vào giữa mày Anson, “Cút xa một chút!”

51. Chương 51

“Ôi, ôi... bình tĩnh lại nào! Cái hồ to có chừng này, tôi cho dù muốn cút xa một chút, hiện tại cũng đã là cực hạn rồi.” Sòng lung Anson tựa trên gờ đá.

Chu Trù trong mũi phát ra tiếng xùy, cứ như vậy giờ súng không hề nhúc nhích.

“Này, bộ dáng này của em khiến tôi nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên đến chung cư của em. Khi đó em cũng cầm súng chìa vào tôi, cho dù tôi nói tôi không có ý định làm gì em cả, em một chút cũng không chịu rời lỏng đề phòng.”

“Nơi lỏng đề phòng trước mặt Anson Lorenzo là một việc vô cùng ngu xuẩn, không phải vừa nãy đã chứng minh điểm này sao?”

“Bên trong còn đạn không?” Anson điều chỉnh tư thế ngồi, dáng vẻ bị cớ không còn sinh khí vừa rồi trong mắt Chu Trù đã trở thành giả tượng từ đầu đến đuôi.

“Còn một viên.” Chu Trù nhún vai, “Khoảng cách này, một viên đủ rồi.”

“Đúng vậy, em là tay súng thiện xạ trong Interpol mà. Tôi còn nhớ khi lần đầu tiên nhìn thấy em, em theo Gwen đi vào, trên lưng vậy mà còn khoác một cây súng bắn tỉa. Chỉ là cảnh sát quốc tế không cần đi ám sát, công việc của em hẳn là ở trong bóng tối yểm hộ đồng nghiệp hoặc là giám thị nhân vật mục tiêu. Chỉ là em có từng ám sát người nào chưa?” Anson hô hấp, hơi sương màu trắng lượn lơ bay lên.

Ngón tay Chu Trù giữ nơi đó, không nhúc nhích.

Súng của cậu luôn luôn rất vững vàng.

“Anh muốn bóc trần vết sẹo của tôi, nhìn bộ dáng khổ sở của tôi? Yên tâm, trạng thái tâm lý của tôi rất tốt. Tôi nhớ Gwen và Mark tiến vào một tòa cao ốc, bên trong có trùm vũ khí đang đàm phán. Vệ sĩ của họ rất cảnh giác, khi bọn hắn móc súng ra, tôi nổ súng bắn chết bọn họ, tôi bắn bốn phát trong vòng hai giây, mỗi phát đều không hề bắn trượt. Đây có coi là tôi từng ‘ám sát’ người nào không?”

Anson vỗ tay, “Giỏi thật. Ánh mắt của em ngay cả một chút dao động cũng chẳng có, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân thật đáng thương. Em đem chính mình phòng thủ đến một giọt nước cũng không lọt, khiến tôi không tìm được một chút khe hở nào.”

Lúc này, Leslie mang theo tiểu đội đi tới lều trại của Cole. Ông ta bối vì mất máu cho nên càng cảm thấy rét lạnh, hai tay hai chân cũng bị trối lại, đôi môi trắng bệch run rẩy.

Nhóm tổ viên cởi dây thừng đang trối chặt ông ta ra, nhanh chóng giúp ông ta cầm máu, mặc dù chỉ là một vết đạn trên mu bàn tay cộng thêm một ngón tay út, nhưng lấy tuổi tác của Cole muốn ông ta chịu đựng những thứ này đúng là hành hạ hết sức.

Leila đi đến cách đó không xa, đó là chỗ thi thể Paige. Cô xoay mặt của cô ta lại, nhìn dấu đạn giữa mày kia thở dài một cái.

“Chu Trù với Anson đâu?” Leila bước nhanh tới bên người Cole chất vấn.

“Bọn họ... bọn họ đi rồi...” Cole thống khổ dị thường, “Mau... cứu tôi...”

Leila lạnh lùng đi tới Leslie bên người, “Có thể liên lạc với Chu Trù không?”

Leslie cau mày, “Không thể. Trong di động của Chu Trù có thiết bị phát tín hiệu, theo lý thuyết lúc nào cũng có thể bắt được tín hiệu điện thoại di động mới đúng, thế nhưng tôi lại không gọi được điện thoại cho cậu ấy.”

“Có phải là... Anson cái tên kia làm gì với Chu Trù rồi không?”

Leslie trầm mặc, ngay sau đó hô gọi đồng nghiệp dưới chân núi, “Lập tức định vị tín hiệu vị trí sở tại của Chu Trù.”

“Tổ trưởng, tín hiệu của Chu Trù hơn một giờ trước đã đột nhiên cắt đứt.”

“Định vị chỗ tín hiệu cuối cùng.”

Mười mấy giây sau, trong di động của Leslie nhận được tọa độ cuối cùng của Chu Trù. Hắn gọi Leila cùng hai tổ viên khác chạy tới.

“Em cứ giữ súng mãi, tư thế cũng chưa từng thay đổi, không mỗi sao?” Anson buồn cười nhìn Chu Trù.

“Anh ở trước mặt tôi tôi làm sao dám thư giãn?”

“Tôi đã từng nói, tôi phải sống để hưởng thụ cuộc sống. Mọi thứ bên cạnh tôi đều xa xỉ vô cùng. Nhưng thứ xa xỉ chân chính, tôi lại chưa bao giờ hưởng thụ qua.”

“Ồ?” Nòng súng Chu Trù như cũ không nhúc nhích.

“Thứ dùng tiền mua được, cũng không thể coi là xa xỉ.”

“Vậy thì thế nào mới coi là xa xỉ đây, ngài Lorenzo?”

“Ví dụ như bây giờ ở trong sơn động này, tôi đơn độc ở cùng em. Em không còn lựa chọn khác cũng chỉ có thể cùng tôi chung một chỗ.” Nét mặt Anson không có cái gọi là thâm tình thành khẩn, thanh âm của anh là bình tĩnh, hòa vào kia tiếng gió lướt qua miệng hố, bình thản mà chân thật.

Chu Trù cười, “Nếu như tôi gặp anh sớm một chút thì tốt, Anson.”

“Nhất định không phải là bởi vì em bị tôi làm cảm động.”

“Không, tôi bị anh làm cảm động. Cho nên tôi đang suy nghĩ, nếu như tôi gặp anh sớm hơn, dùng những lời anh nói với tôi để dụ dỗ cô gái tôi thích, nói không chừng tôi bây giờ đã kết hôn rồi.”

“Cảm ơn lời khen em dành cho tôi, cực kỳ vinh hạnh.” Anson làm một tư thế ngả mũ chào.

Lúc này, cửa động truyền tới tiếng hô hoán.

“Chu Trù! Cậu có ở dưới đó không!”

Đó là thanh âm của Leila. Chu Trù vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Leila cùng Leslie nằm ở miệng hố, một khắc kia nét mừng rỡ thoáng hiện nơi chân mày cậu.

“Tôi có! Tôi ở phía dưới! Lúc máy thu tín hiệu rơi xuống đã vỡ rồi! Cho nên không liên lạc được với mọi người!”

“Cậu chờ chút! Bọn tôi thả dây thừng xuống kéo cậu lên liền đây!” Leila vừa nói như thế, lại có bông tuyết nhỏ vụn rơi xuống.

Chu Trù nhìn về phía Anson, những hạt tuyết kia vừa đúng rơi lên đỉnh đầu anh, trong trẻo long lanh, cứ nhiên tăng thêm mấy phần thuần túy. Chu Trù không khỏi lần nữa cảm khái, thị giác quả nhiên là lừa gạt người.

“Xem ra thế giới hai người của chúng ta phải kết thúc rồi.” Về mặt Anson đầy tiếc nuối.

“Tôi lại cảm thấy rất cuộc được cứu.”

Lúc này dây thừng buông xuống, Chu Trù nhanh nhẹn đem nó buộc vào quanh eo trèo lên.

Leslie thấy mặt Chu Trù, một tay kéo cậu đi lên.

“Có bị ngã thương ở đâu không?” Trong âm điệu của Leslie có chút khẩn trương, cái hồ này thực sự rất sâu.

“Không sao, dưới đó đều là tuyết đọng.” Chu Trù nhận lấy dây thừng từ trong tay các đồng nghiệp, ném hết xuống hố.

“Chu Trù?” Leila không hiểu nhìn cậu, “Cậu không kéo Anson lên sao?”

Chu Trù ló đầu xuống, chỉ thấy Anson vẫn ngồi nguyên tại chỗ, anh đã sớm lường tới Chu Trù sẽ làm như vậy rồi.

“Ngài Lorenzo.” Khóe môi Chu Trù nhếch lên, “Nơi an tĩnh mà cách xa huyên náo này, ngài nhất định phải hưởng thụ nhiều một chút nhé.”

“Cảm ơn em đã cho tôi cơ hội này.” Anson ngửa mặt, anh biết Chu Trù đang trả thù anh vừa rồi giả bộ bị thương.

Leila ngơ ngác nhìn Chu Trù, cậu trước giờ tự chủ rất tốt, không dễ dàng tức giận gặp chuyện luôn tỉnh táo, nhưng mà hôm nay cậu rất bức bối, mặc dù Leila biết đây là bản lĩnh của Anson.

Leslie vô cùng phối hợp, nói với những tổ viên khác, “Đi thôi, chúng ta xuống núi.”

Đoàn người rời đi. Dọc theo đường đi Chu Trù đều im lặng.

Đáy lòng cậu biết, cậu rất hoang mang. Bất kể Anson có làm bộ bị thương hay không, có lừa gạt sự đồng tình của cậu hay không, có phải muốn làm tan sự phòng bị của cậu hay không, những điều này đều không đủ để nói rõ nguyên nhân mà một khắc kia khi họ rơi xuống, Anson lựa chọn ôm chặt cậu. Anh ta không thể nào biết dưới hố kia có tuyết đọng dày nhường đó được. Nếu như không có... Anson có lẽ sẽ thực sự chết ở trong đó.

Chu Trù hít một hơi, ngay sau đó lại buồn cười. Muốn đi tìm một chút chân thật trong nhiều lời nói dối như vậy, là một chuyện rất ngu xuẩn.

“Chúng ta đã bắt được Cole Sean, cuộc nói chuyện của lão cùng Anson đều bị ghi âm lại, bao gồm quá trình lão tìm người ám sát các cậu.” Leslie cùng Chu Trù đóng vai mà đi.

“Ừ. Bằng chứng như núi.” Chu Trù nghĩ đến cái gì, nói tiếp, “Đừng khinh thường sức ảnh hưởng của Cole Sean, chỉ sợ đến lúc đó hệ thống tư pháp sẽ bị lão mua chuộc.”

“Yên tâm, tôi sẽ kết nối máy quay của tòa án, để cho cả quá trình thẩm án đăng lên mạng, toàn thế giới đều trở thành bồi thẩm đoàn, tôi muốn xem lão đến lúc đó có thể làm thế nào. Toàn bộ quá trình thẩm án tôi cũng sẽ trông chừng, sẽ không để cho ngân ấy tâm huyết của đồng nghiệp chúng ta nước chảy về đông đâu.” Leslie đột nhiên kéo Chu Trù lại, “Như vậy còn cậu thì sao. Cậu có tính toán gì.”

“Tôi muốn về trong tổ chức. Không phải là làm Dean Dương, mà là làm Chu Trù.” Ánh mắt Chu Trù kiên định, “Bây giờ Eva cùng Anson đều đã tường tận thân phận của tôi rồi, đoán chừng William Goodwin trong Massive và cả Carter của nhà Lippman cũng rất nhanh sẽ nhận được tin tức, thân phận Dean Dương này tôi đây làm không nổi nữa. Không bằng quang minh chính đại trở về làm Chu Trù.”

“Tôi biết rồi.”

“Chính là gương mặt thuộc về Dean Dương này, quá bảnh bao, thật khiến tôi không thoải mái.” Chu Trù thở dài một hơi, cậu thích khuôn mặt trước kia của mình hơn, phổ thông, thuận tiện cho lúc thi hành nhiệm vụ.

“Muốn trở về còn không dễ sao? Owen Lister nợ cậu.”

“À há, thật sự là ít có ai gọi thẳng tên sếp như vậy.” Chu Trù giờ phút này cảm thấy có thể thoát khỏi Anson còn có thể ăn ngược của anh một quân (cờ), tâm tình vô cùng sảng khoái.

“Vừa vặn mới thành lập một tổ, hẳn sẽ điều cậu đi làm tổ trưởng.”

“Tổ trưởng...” Từ ngữ này khiến Chu Trù nhớ đến Gwen, không khỏi thở dài một cái. Bộ Cạp Đỏ chết, Cole Sean bị bắt, như vậy cổ đông còn lại của Massive là ai?

Cậu đã không thể nào lại tiếp cận William Goodwin nữa, Anson bên này muốn nặn ra chút lời chân thật quả thực khó khăn. Trừ phi lợi ích của vị cổ đông cuối cùng kia có xung đột với Anson. Nhưng mà có vết xe đổ của Bộ Cạp Đỏ cùng Cole Sean, chỉ sợ vị cổ đông sau màn cuối cùng của Massive phải an phận thật lâu rồi.

Bọn họ một đường đi tới bãi cắm trại dưới chân núi Jungfrau, Richard vừa thấy được Chu Trù liền chạy tới, “Ngài ấy đâu?”

Chu Trù đem tọa độ của Anson báo cho Richard, mang theo vài phần giọng điệu vui sướng khi người gặp họa, “Nhanh một chút a, lúc Anson rơi xuống hố bị ngã gãy xương sườn, hình như găm vào trong phổi rồi, hô hấp cũng rất khó khăn. Tôi không dám đụng vào anh ta, cho nên không có cách nào đưa anh ta lên. Nhà Lorenzo hẳn có biện pháp, đoán chừng còn có thể cho nổ rộng cái hố kia, đặt anh ta nằm ngang kéo lên...”

Nghe đến đó, Richard đã vịn phần lo lắng xoay người rời đi.

Leila đi đến bên người Chu Trù, khoác vai cậu nói, “Cậu rất ít khi có thời điểm hưng hỷ như vậy.”

“Ở Trung Quốc có một câu nói, ‘Con thỏ điên lên cũng biết cắn người.’”

“Huống chi cậu không phải là thỏ.”

Máy bay trực thăng bay lên đỉnh Jungfrau, lúc Richard tìm được cái hố kia, lại phát giác Anson ở bên trong rất chi là thích ý, ngâm nga nhạc Bach, thậm chí còn móc xì gà ra từ trong ba lô leo núi, giống bộ dáng ngã gãy xương sườn chỗ nào đâu.

“Thưa ngài, ngài không sao chứ?”

Anson ngẩng đầu lên mỉm cười cười một tiếng, “Thế nào, Chu Trù bảo anh tôi ngã gãy xương sườn, anh tin sao?”

Richard chớp chớp mắt, thả dây thừng xuống kéo Anson ra ngoài.

Anson ngồi trên máy bay trực thăng, quan sát cái hố kia, “Thật ra thì thế giới này so với cái hố đó, cũng không lớn hơn được bao nhiêu.”

“Thưa ngài, ngài vừa nói cái gì?”

“Tôi nói, tôi muốn uống một tách cà phê nóng!” Anson nở nụ cười.

Chu Trù theo bọn Leslie rời Thụy Sĩ.

Ngồi trong khoang phổ thông, Chu Trù ngủ say ngoài ý muốn.

Leslie nghiêng người nhìn sang Chu Trù, trên trán cậu còn để lại sẹo, đó là lần tai nạn xe kia lưu lại.

Mấy giờ sau, ánh đèn trên máy bay đều tối đi, các hành khách cũng ngã người ra ngủ. Chỉ còn lại tiếng động cơ.

Ngón tay Leslie lướt qua vết sẹo trên trán Chu Trù.

Chu Trù chép chép miệng, Leslie lại nhắc ngón tay lên.

Nhiệt độ ở Thụy Sĩ lại giảm mấy độ. Anson ngồi trước lò sưởi, Richard đứng bên cạnh anh.

“Chu Trù theo Leslie trở về New York rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đến bây giờ còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên gặp cậu ấy. Cậu ấy thoát nhìn không cao lớn như Gwen, thể nhưng sống lưng cậu ấy ưỡn thẳng mà sắc bén. Khi cậu ấy đi vào, không hề giống với người khác. Nghiêng mặt nhìn về phía khác, tôi cho tới bây giờ đều không phải là phong cảnh trong mắt cậu ấy. Có lẽ tôi cố chấp như vậy, chẳng qua là để ý thái độ cậu ấy đối với tôi mà thôi.”

“Ồ, tôi còn tưởng rằng là vừa gặp đã yêu chứ.” Richard không nóng không lạnh mà nói.

Anson ngẩng đầu lên, bất mãn nhìn Richard, “Này, tại sao tôi cứ không muốn nghe cái gì là anh lại nói cái đó hả?”

“Tôi đang giúp ngài đối mặt với hiện thực.”

“Hiện thực thì tàn khốc, cho nên đại đa số người đều chọn sống trong mộng.” Anson mỉm cười, “Chỉ có người có thể hưởng thụ sự tàn khốc, mới có thể sống tiêu dao trên đời này.”

Chu Trù trở lại phân bộ New York, cậu đứng trước bàn làm việc của Lister, ánh mắt kiên nghị sống lưng thẳng tắp.

“Đóng giả Dean Dương cũng là chuyện không tồi. Kim cương châu báu gần ngay trước mắt, gái đẹp siêu xe vây quanh, cậu xác định không muốn tiếp tục nữa?” Lister mở nửa đùa nói, lại thật sự đang thử dò xét Chu Trù có quyết định rút khỏi nhiệm vụ hay không.

“So với kim cương châu báu, tôi càng thích cảm giác an toàn khi mang súng hơn. So với gái đẹp siêu xe, tôi càng vui lòng cùng đi ăn đồ nướng với các tổ viên. Tôi là Chu Trù, chỉ có cuộc sống của Chu Trù mới là thích hợp với tôi nhất. Hơn nữa, thân phận của tôi đã bại lộ, tiếp tục nữa cũng không thể mang đến tin tức hữu dụng cho tổ chức. Chúng ta không thể cứ mãi chờ đợi tin tức Anson Lorenzo tiết lộ ra khi cần chúng ta trừ khử người nào đó, như vậy quá bị động.”

“Tôi biết rồi.” Lister gật gật đầu, “Gwen đã chết, lực lượng của chúng ta bị suy yếu quả thật cần thành lập lại một tiểu đội nữa. Cậu kinh nghiệm phong phú, năng lực ứng biến tại chỗ cũng rất mạnh, tổ này liền giao cho cậu.”

52. Chương 52

“Vâng.”

“Còn có chuyện gì khác không?”

“Có. Tôi muốn trở lại khuôn mặt trước kia của tôi.”

Lister suy nghĩ hai giây rồi gật đầu một cái, “Ừ, quả thật, khuôn mặt Dean Dương sẽ gây cho cậu những phiền toái không cần thiết lúc thi hành nhiệm vụ.”

“Cảm ơn sếp!” Trong lòng Chu Trù bỗng nhiên rộng mở.

Đi ra khỏi phòng làm việc, Leila đã đang chờ cậu.

“Sếp đáp ứng không?”

“Có, hơn nữa kỳ nghỉ phép hơn nửa năm của tôi có thể đem khuôn mặt ban đầu của tôi về.”

“A, tại sao? Khuôn mặt bây giờ hẳn hẳn biết bao a.”

“Chúng ta làm nhiệm vụ hay là lên sân chữ T hả, mặt đẹp có ích lợi gì.”

Di động Chu Trù rung lên, mở ra vừa nhìn là một tin nhắn đến từ số lạ: Chúc mừng em trở lại nơi mình muốn đến.

Chu Trù nhếch khóe môi, xóa tin nhắn đó đi.

Sáng sớm hôm nay, Dương Thị tổ chức buổi họp báo thông báo tin tức, công bố tin Dean Dương chết. Giới xã giao của New York vô cùng thương tiếc, một người tuổi trẻ ngồi sáng chói lợi như vậy đã ra đi. Chỉ tiếc loại thương tiếc này lại không vượt qua một buổi sáng, buổi tối hôm đó ở một bữa tiệc của nhân vật nổi tiếng nào đó, vẫn cứ ăn uống linh đình. Vẫn là cái thế giới này không phải cứ ai rời đi thì trái đất sẽ không chuyển động nữa.

“Leila,” Chu Trù ngồi ở trước bàn làm việc lật xem báo, “Tôi có chút hiếu kỳ tang lễ của mình sẽ là như thế nào.”

“Cậu không thể nào?” Leila nghiêng đầu tới, “Cậu muốn đi xem xem?”

“Đúng vậy.” Trong mắt Chu Trù nổi lên mấy phần tính khí trẻ con, “Đi xem xem người nào là thật sự thương tâm, người nào là kẻ qua đường.”

Leila trợn trắng mắt, “Cậu thật đúng là nhàn đến phát hoảng.”

“Chẳng còn cách nào, tôi hẹn bác sĩ cuối tuần phẫu thuật, sắp già từ cuộc sống của Dean Dương rồi, tôi chẳng lẽ không cần đi chia buồn một chút ư?”

“Được rồi, tự cậu cẩn thận một chút, đừng để bị người ta phát hiện. Bằng không nếu người ta nói Dean Dương xác chết vùng dậy, tôi cũng mặc kệ cậu đấy.”

Chu Trù mang kính râm đổi một thân áo gió dài màu đen đến nghĩa trang cao cấp an táng Dean Dương.

Một mảnh cỏ xanh mơn mớn, gió nhẹ nắn trong. Chu Trù đội mũ bảo hiểm xe máy, trong tay cầm hoa bách hợp đi tới trước tấm bia mộ cách xa nơi cử hành nghi thức nhập táng ngồi xổm xuống, đem hoa bách hợp đặt ở trước tấm bia, lại ngậm cười nghe lời cầu nguyện của mục sư.

Biểu lộ của Dương Cẩm rất đau thương, đó cũng không phải là làm bộ ra.

Sau lưng có quản lý cấp cao của Dương Thị, biểu tình của mỗi người cũng đều rất trang nghiêm. Chu Trù biết nguyên nhân bọn họ trang nghiêm không phải là cái chết của Dean, mà là sau khi Dean chết chỉ sợ Dương Thị sẽ lại phong vân biến hóa, bọn họ không biết vận mệnh của mình sẽ ra sao. Eva mặc một chiếc váy dài màu đen, trang nhã ưu mỹ, giống như muốn bày ra dáng vẻ đẹp nhất trước mặt Dean. Trên tóc cô cài một hình sao biển màu bạc, tóc buộc ở sau gáy. Trước kia Chu Trù chỉ cảm thấy cô một chút không giống cô gái ở tuổi đó, hôm nay lại có phong vận thành thực. Người đứng cạnh cô chính là Anson.

Người này vẫn rất am hiểu diễn kịch, mặc một thân đen thui, thiết kế đơn giản mà cứng nhắc như vậy đã được thân hình của anh tôn lên, ấy vậy mà lại phong độ lịch lãm. Vẻ mặt anh rất trầm lặng, không hề có quá nhiều bi ai, chỉ là cái loại trầm lặng đó giống như là đang nhìn một vùng nước đọng, ngược lại khiến cho sự bi ai của anh thoát nhìn nội liễm mà thành tâm.

Carter Lippman vẫn luôn kìm chế. Cậu ta vốn nhìn Dean không vừa mắt, hôm nay người này xảy ra tai nạn xe cộ mà chết, cậu ta cao hứng cũng không kịp lại còn phải tới tham gia tang lễ. Hết cách rồi, ai bảo Dean đối với Eva và cả Anson đều có ý nghĩa phi phạm, dáng vẻ thì cậu ta vẫn là nhất định phải giả bộ một chút, cậu ta thỉnh thoảng trợn trắng mắt nhìn mục sư nọ, buồn bực bài cầu nguyện của ông vừa chán vừa dài. Chu Trù nhìn dáng vẻ nín nhịn khổ cực như vậy của cậu ta, núp sau mũ bảo hiểm xe máy nuốt chút nữa cười phá lên.

Mà Marin đứng bên cạnh Dương Cẩm, lại một mực cúi đầu. Nhân lực của Chu Trù tốt lắm, nhìn thấy bờ vai cậu run rẩy đến lợi hại.

Chu Trù trong lòng có chút khó chịu, tính cách Marin hiền lành nhưng lại hèn yếu. Mình đã không thể ở bên cạnh bảo vệ cậu ta, hi vọng cậu ta sau này có thể tự bảo vệ mình.

Tên William Goodwin kia cũng tới. Gã mặc dù cũng không thương đau, nhưng mà tiếc nuối trong mắt cũng là thật.

Chu Trù rất tò mò, người này tiếc nuối cái gì? Sau này mình và gã có nhiều cơ hội đánh chính diện hơn rồi. Bây giờ cổ đông sau màn của Massive chỉ còn lại một người, chỉ sợ liên lạc giữa William cùng nhân vật thần

bí kia sẽ càng thêm thường xuyên, Leslie phải bận rộn rồi đây.

Tang lễ kết thúc, một đám khách mời rời đi.

Chu Trù cũng xoay người, ở trước cổng nghĩa trang vừa ngồi lên xe máy, một chiếc xe hơi màu đen dừng bên cạnh cậu.

Cửa sổ xe hạ xuống, cư nhiên lại là Eva ngồi ở bên trong.

“Dean, đã lâu không gặp.”

Chu Trù sững sờ, không nghĩ tới mình cư nhiên chỉ một cái nhìn đã bị Eva nhận ra, “Lâu không gặp, Eva. Cô làm sao nhận ra tôi thế?”

“Tôi nhớ dáng đi của cậu.” Eva mỉm cười cười một tiếng, làm một ra dấu tay muốn Chu Trù lấy mũ bảo hiểm xuống.

“Đừng, tôi đã ‘chết’, bị người ta nhìn thấy tôi còn sống thì thảm.”

Eva cười giễu một tiếng, “Tham gia lễ tang của một người còn sống, chuyện này vẫn là lần đầu tiên trong đời tôi đấy.”

Chu Trù chỉ có thể cười khan.

“Lúc nghe nói cậu gặp tai nạn, tôi rất lo lắng.” Eva hít một hơi, “Sau khi lại nghe nói cậu bị người ta ‘trộm đi’ từ trong bệnh viện, tôi cũng biết Dean Dương mà tôi biết không tồn tại nữa.”

Chu Trù trầm mặc.

“Tôi có rất nhiều loại phương thức biết thân phận thật của cậu. Nhưng tôi vẫn muốn nghe chính miệng cậu nói cho tôi biết.”

“... Tên của tôi là Chu Trù, tôi là thành viên của Interpol phân bộ New York, Dean Dương là thân phận vỏ bọc của tôi. Nhiệm vụ của tôi... tôi nghĩ cô biết.”

“Cũng may mục tiêu của các cậu là Massive, nếu như là tôi thì sao?” Eva hỏi.

“Cô là Eva Hoffsky. Tôi là một cảnh viên của Interpol.”

“Trả lời rất tốt.” Eva hít một hơi, “Tôi hi vọng chúng ta vĩnh viễn sẽ không thành kẻ địch.”

“Trước lúc đó, chúng ta vẫn là bạn.” Chu Trù trả lời không chút nào do dự.

“Cậu bạn, bảo trọng.” Eva nâng cửa sổ xe, rời đi.

Mấy ngày sau, Chu Trù nằm trên bàn mổ. Trong lòng cậu biết, mặt của mình không thể nào trở lại Chu Trù nguyên bản. Một tháng sau, chỉ là khi băng vải từng vòng từng vòng được tháo ra, Chu Trù vẫn rất vui mừng.

Ít nhất cậu cảm hộ chiếu cũ trước đây, sẽ không có người hoài nghi là hai người.

Chu Trù đứng trong phòng vệ sinh của phòng bệnh, nhìn mình trong gương hồi lâu. Leila đi vào phòng bệnh, dựa cửa cười như hoa nở.

“Chúa ơi, khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy cậu, cậu đã đắp lên khuôn mặt của Dean Dương, đẹp trai y chang mình tình điện ảnh ấy. Bây giờ ấy à... mỹ nam của tôi biến mất rồi...” Leila một bộ xoắn xuýt.

“Xì, sức hút của đàn ông mới không phải đến từ khuôn mặt đâu!” Chu Trù sờ sờ xương gò má và cằm của mình, vẫn có chút không hài lòng lắm, bởi vì phải trở thành bộ dáng của Dean, không thiếu được phải gọt xương, cho nên có nhiều chỗ không sửa lại được.

“Cậu cứ soi gương ngắm nghía mình mãi thế, cũng sắp biến thành hoa thủy tiên rồi.”

Chu Trù trở lại trong phòng, mà Leslie đã vừa ngồi trong phòng bệnh vừa lật xem một phần báo.

“Hey, Leslie, nhìn xem tôi bây giờ như thế nào.”

Leslie ngẩng đầu, nhìn Chu Trù rất lâu.

“Ừ, nhớ rồi.” Ngay sau đó lại cúi đầu tiếp tục xem báo.

Leila bật cười ha hả, “Trong lòng Leslie, dáng vẻ cậu thể nào không quan trọng, khuôn mặt của tất cả mọi người đối với anh ấy mà nói cũng chỉ là ký hiệu mà thôi. Anh ấy ghi nhớ khuôn mặt của cậu rồi, sau này lúc làm nhiệm vụ sẽ tiện trông coi cậu không nhận lầm nữa!”

Chu Trù bĩu môi, “Leila, cô nông cạn quá đấy.”

“Vốn chính là, mặt Dean đẹp trai biết bao a, đám phụ nữ đều sẽ bầu lấy. Đàn ông không phải đều thích phụ nữ bầu vào sao?”

“Ồ, tôi trước kia lúc là Dean, cũng không thấy cô bầu đến hả!”

“Như bây giờ không phải là rất tốt sao?” Leslie khép lại tờ báo.

“A! Quả nhiên vẫn là giữa đàn ông với đàn ông có sự ăn ý!” Chu Trù đem cánh tay khoác lên vai Leslie, “Nhìn khuôn mặt bây giờ của tôi đây này, có khí khái đàn ông biết bao.”

“Tôi chỉ là cảm thấy dáng vẻ cậu bây giờ phù hợp cá tính của cậu thôi. Đơn giản khiêm nhường, ở thời điểm thích hợp có thể bộc lộ tài năng.”

“Đúng vậy! Đi thôi, đi uống chút bia ăn mừng tôi rốt cục lấy lại khuôn mặt của mình, còn cả xuất viện nữa.”

Ba người đi tới một quán bar, uống bia ăn khoai chiên mực nướng, tiện thể cùng một đám người xem truyền hình trực tiếp giải bóng đá đang được tiến hành.

“Chu Trù, cậu rất nhanh liền có tổ của riêng mình rồi. Tôi đặc biệt xin được điều làm tổ phó tổ của cậu. Thế nào, đủ sẵn sọc cậu chưa.” Leila cùng cậu đưng lỵ.

“Bớt dùm cái, nếu như không đến cái tổ mới của tôi, ở tổ cũ bị nữ cấp trên mới tới kia của cô chèn ép, cô vĩnh viễn không có ngày thoát ra được.” Chu Trù không chút lưu tình giễu cợt cô.

“Tôi chính là hảo tâm mà... hơn nữa tôi với cậu phối hợp quen rồi. Cậu đi gây họa, tôi ở phía sau thay cậu lo lắng.” Leila liếc cậu một cái, lại nhíu mày với Leslie, “Quan trọng nhất là có tổ trưởng cậu đây, tổ xử lý tin tức của Leslie nhất định sẽ cân nhắc đến chúng ta trước tiên. Kiểu thế mới có bảo đảm an toàn.”

Chu Trù cúi đầu cười, “Đúng rồi, mấy ngày nữa tôi muốn đi thăm vợ Gwen một chút. Con gái anh ấy hình như sắp lên trung học rồi.”

“Ừ.” Nhắc tới Gwen, Leila cũng lặng đi.

“Tôi sẽ không để cậu xảy ra chuyện giống Gwen.”

Những lời này của Leslie khiến Leila có chút kinh ngạc, vị tổ trưởng này trước giờ luôn lạnh lùng, những tổ thi hành nhiệm vụ khác đều không thích cùng hấn ở chung cho lắm, mặc dù tốc độ thu thập và xử lý tin tức của hấn là nhanh nhất. Nhưng hấn cùng với Chu Trù lại hào hợp ngoài ý muốn. Càng không cần phải nói câu vừa rồi của hấn chính là một loại hứa hẹn.

Buổi tối, Leslie cùng Leila giúp cậu đem hành lý từ bệnh viện mang ra, bọn họ đưa Chu Trù đến căn hộ mới thuê.

“Oa, tiền thuê căn hộ này không ít đâu nhỉ!” Chu Trù bày ra biểu lộ cứng lưỡi, căn hộ này là cậu nhờ Leslie tìm giúp cậu.

“Đắt hơn cái cậu ở trước đây một chút, nhưng mà bây giờ vật giá tăng lên.” Leslie nói một con số, rẻ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Chu Trù.

“Bởi vì căn hộ này vừa mới trùng tu xong, mùi tương đối nồng, cho nên tiền thuê không phải là đắt lắm. Tôi đặc biệt phun chất xúc tác quang hóa, cũng thông gió thoát mùi rồi.” Leslie đem hành lý xách vào phòng ngủ giúp Chu Trù treo lên. (chất xúc tác quang hóa có tác dụng chống ngấm nước, tự làm sạch, chống bám bẩn, chống nấm mốc, thường dùng cho kính, tường)

“Khó trách một chút cũng không ngửi thấy mùi sơn! Cái giá này tôi coi như là nhặt được tiện nghi lớn rồi!”

“Cậu trước kia ở nhà họ Dương ăn sung mặc sướng, tôi còn lo cậu ở không quen đây!” Leila mở ti vi ngồi trên sofa bắt đầu hưởng thụ, còn không quên trêu chọc cậu.

Chu Trù đi tới phòng tắm, mới phát hiện khăn tắm, cốc, bàn chải đánh răng thậm chí dao cạo râu cùng nước thoa sau cạo râu trong đó đều được chuẩn bị đủ. Chu Trù không khỏi bật cười, Leslie người này chính là như vậy.

“Qua mấy hôm nữa sẽ phải đi gặp tổ viên của cậu, tổ trưởng, cậu có hưng phấn không a?” Leila khí chất gì cũng mát sạch, đem giày tùy tiện cởi ra rúc trên ghế sofa.

“Tôi tư lịch không đủ lão luyện, chỉ sợ người ta không phục tôi.” Chu Trù thở dài một hơi.

“Sợ gì, cứ ăn ngon ngủ kỹ, cậu là tổ trưởng cơ mà, là bọn họ sợ cậu chứ không phải là cậu sợ bọn họ. Cảnh sát quốc tế chúng ta cũng có kỷ luật.”

Buổi tối, đợi đến khi Leila cùng Leslie đều đi rồi, Chu Trù một mình nằm trên giường. Cuộc sống của cậu sắp trở lại quỹ đạo, trong lòng mơ hồ có mấy phần chờ mong.

Tiện tay cầm lấy tờ báo trên bàn, khi giở đến một mẫu tin tức, trên môi không tự chủ tràn ra ý cười.

Là Marin, cậu ta là người đoạt giải thưởng thiết kế trang sức quý này của Dương Thị, hôm nay đã là nhân tài mới nổi trong giới thiết kế trang sức rồi.

Mà tên món trang sức thiết kế đoạt giải của cậu ta là “Butterfly”, lúc cậu ta tiếp thụ phỏng vấn đã nói nguồn cảm hứng thiết kế có được vào một lần cùng Dean quá cố đi thăm thú vườn bướm ở Sri Lanka.

“Lần ấy, tôi nhìn thấy cậu Dương hôn lên cánh con bướm. Tôi rất muốn đem về mỹ lệ của một khắc kia vĩnh viễn lưu lại.”

Mà “Butterfly” được Anson Lorenzo dùng giá cao mua lại sưu tầm.

Lúc Chu Trù đọc được câu cuối cùng của mẫu tin kia, chỉ cảm thấy tất cả tâm tình tốt đều hực hăng.

Kỳ nghỉ phép kết thúc, Chu Trù trở lại phân bộ New York của Interpol. Phòng làm việc của cậu là căn phòng trước kia Gwen đã dùng qua, ngồi ở vị trí này, cậu cảm thấy trăm mối ngổn ngang.

Tổ viên mới đi vào, tổng cộng có năm người, trong đó ba người đều rất trẻ, Myers, Gene cùng với Jones.

Lúc bọn họ được biết tổ trưởng mới nhậm chức là một thanh niên Châu Á, tuổi còn chưa tới ba mươi thì vô cùng kinh ngạc.

Phải nói cái thứ kỳ thị chủng tộc này, bọn họ đặt tay lên ngực tự hỏi, luôn cảm thấy vẫn là người da trắng cho dù là gốc Phi cũng so với một người da vàng ở trong tổ chức dễ chấp nhận hơn, nhưng điều kiện như Chu Trù lại ngồi lên được vị trí tổ trưởng, như vậy ắt có chỗ hơn người.

Myers có mấy phần thô thiển, nghe nói đã từng ở trong một tổ chức xã hội đen xuyên quốc gia làm năm vùng hơn hai năm, thời gian mặc dù không lâu, nhưng tác phong còn đồ không sửa đổi được. Có điều Chu Trù cũng không ghét cậu ta như vậy.

“Hey, sếp, chào anh, tôi là Myers... Người trong giới đều gọi tôi Chuột Đen, sếp anh cũng có thể gọi tôi là Chuột Đen, tôi sợ anh kêu tên tôi tôi không phản ứng kịp.” Lời của cậu ta mới vừa nói xong, Leila ở một bên liền phì cười.

53. Chương 53

“Hey, sếp — tôi là Gene.” Gene là một người dáng vóc cao gầy thoạt nhìn phản ứng nhanh nhạy, Chu Trù xem qua hồ sơ của cậu ta, năng lực đánh cận chiến của tên nhóc này rất mạnh.

“Tôi là Jones.” Gene đối xử với Chu Trù không hề giống Myers cùng Gene trong tùy ý còn hơi mang kính trọng. Trong ánh mắt cậu ta mang theo ý vị nghiền ngẫm. Tuổi Jones chỉ nhỏ hơn Chu Trù hai tuổi. Chu Trù lật xem hồ sơ của Jones, tên nhóc này lý lịch huy hoàng, đã từng ở một quốc gia chiến loạn nào đó truy đuổi một tên buôn vũ khí nguyên cả một buổi tối, ở đó khắp nơi là đạn lạc, Jones lại có thể bắt sống đối

phương, sức bền của cậu ta rất tốt. Cũng bởi vậy mà tự tin quá mức về mình, có chút cao ngạo. Người như vậy không dễ dẫn dắt, cậu ta sợ rằng thích đánh lể hơn.

Hai người còn lại là cảnh sát có kinh nghiệm, một là Georgia, ngoại hiệu George Già. Người còn lại là Robin, ngoại hiệu là Rob Mập. Anh ta trước kia rất gầy, nhưng vợ anh ta là một đầu bếp, kể từ sau khi kết hôn rất thích đem các món mới nghiên cứu ra cho Rob Mập thử ăn, kết quả người này tựa như quả bóng bay bơm hơi mà béo lên. Cũng may anh ta rất ít khi ra ngoài làm nhiệm vụ, bình thường là làm nhân viên truyền tin, đánh báo cáo gì đó đều là chuyên môn của người này.

“Vậy mọi người biết mục tiêu nhiệm vụ của tổ chúng ta là gì không?” Chu Trù khoanh tay hỏi họ.

“À, Massive chứ gì.” Chuột Đen Myers trả lời, “Massive gần đây cũng thu liễm không ít, đại khái là bởi vì Bộ Cạp Đổ cùng với Cole Sean đều lần lượt rơi dài đi.”

“Ừ.” Chu Trù gật gù đầu, “Vậy nhân vật mục tiêu của chúng ta thì sao?”

“William Goodwin. Hắn là CEO của Massive, những chuyện dơ bẩn của Massive, hắn không thể nào không biết.” Jones mở miệng nói.

“Thật vậy sao?” Chu Trù cười, “Cậu suy nghĩ lại một chút.”

Jones cau mày, “Sau lưng William Goodwin còn có thế lực? Hắn chẳng qua là một CEO, người đại diện mà thôi.”

Chu Trù gật đầu, “Căn cứ tin tức cảnh sát quốc tế chúng ta lấy được, đằng sau Massive có ba cổ đông thần bí. Bộ Cạp Đổ cùng Cole Sean đều đã ngã xuống, người còn lại cuối cùng kia, chúng ta không có đầu mối. Cho nên phải mật thiết chú ý William Goodwin. Hắn nhất định sẽ liên lạc với ông chủ lớn của mình. Lần này chúng ta có tổ thông tin hết sức ủng hộ, mọi người cố gắng lên.”

George Già sờ sờ cằm, “Có thể khiến Leslie cái vị con cưng của trời của tổ thông tin dụi mắt mà nhìn, sếp à cậu cũng không phải nhân vật đơn giản a.”

“Đó còn không phải sao, Bộ Cạp Đổ và cả Cole Sean đều thua trên tay sếp mà!” Rob Mập sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, lời của hắn vừa nói xong, tất cả mọi người liếc mắt nhìn sang hắn.

“Rob Mập!” George Già hạ thấp xuống giọng ra ám hiệu, Rob Mập nhất thời trầm mặt.

“Có thật không? Sếp làm thế nào nắm thóp được bọn họ thế? Không phải nói Bộ Cạp Đổ cùng Cole Sean sa lưới là công lao của tổ thông tin sao?” Gene cả người cũng hưng phấn lên, “Tôi còn đang phỏng đoán tại sao tổ trưởng của chúng ta trẻ như vậy! Hóa ra là bởi vì lòng bắt hai tên đó a!”

George Già vỗ vỗ vai cậu chàng, “Đó là đương nhiên, người không có kinh nghiệm phi phạm thì không làm nổi chức tổ trưởng đâu.”

“Nhưng mà rốt cuộc là có chuyện gì! Nói mau a!” Gene vẫn đứng trên đỉnh hưng phấn, Jones cũng khoanh tay quan sát Chu Trù trong đôi mắt tràn đầy khó tin.

Chu Trù chỉ cười nhạt một tiếng, “Hôm nay trước tiên đến đây đã. Mai chúng ta có thể sẽ đi làm nhiệm vụ, mong mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

“Cái gì! Thật chẳng thú vị! Sếp...” Gene có mấy phần cổ chấp của trẻ con, hướng chi đoạn từng trải này của Chu Trù lại không được lan truyền trong phân bộ New York, thần bí như vậy càng khiến người ta có ham muốn tìm tòi.

Ngược lại thì Myers ở một bên kéo Gene lại, “Được rồi, sau này có thời gian ở cùng sếp rồi, còn sợ không được trò chuyện sao?”

Ba người trẻ tuổi rời khỏi phòng làm việc.

Rob Mập cười xin lỗi với Chu Trù, “Ngại quá, những văn kiện kia còn đang trong thời kỳ bảo mật. Thấy đáng về hăng hái tràn đầy của mấy nhóc quỷ này, miệng nhất thời không quản được.”

George Già thở dài, “Mặc dù cảnh sát đã làm nằm vùng của Interpol rất nhiều, nhưng thua trên tay sếp đều là những nhân vật lớn, tôi là lo lắng ngộ nhỡ thân phận của sếp bị tiết lộ ra ngoài, sẽ gặp nguy hiểm...”

George Già không nói thêm nữa, hẳn cũng từng là đồng nghiệp của Gwen, cái chết của Gwen khiến George Già trở nên thận trọng.

“Cảm ơn.” Chu Trù ở một khắc đó rất vui mừng trong tổ mình có những thành viên suy nghĩ chu đáo kinh nghiệm dày dặn này. Làm một tổ trưởng thì cậu còn quá non.

Mà ba tổ viên trẻ tuổi kia đang đi trên hành lang.

Jones vẫn luôn im lặng mở miệng nói, “Các cậu thật sự tin rằng Bọ Cạp Đỏ cùng Cole Sean là thua trên tay Chu Trù sao?”

Myers thô bỉ ngậm một miếng thuốc, “Cậu gọi thẳng tên sếp, xem ra đối với anh ấy vẫn không phải là tin phức lắm a. Nhóc con, cũng không phải là chỉ có ghìm súng xông ra bắt người mới gọi dũng mãnh, giống như cái tên Bọ Cạp Đỏ kia vệ sĩ bên người chỉ sợ còn chuyên nghiệp hơn của tổng thống Mỹ ấy. Người tầm thường căn bản không thể vừa hành động đã bắt được Bọ Cạp Đỏ, tổ thông tin có thể nhận được tin tức nhanh như vậy bắt Bọ Cạp Đỏ ngay tại trận, chỉ có một khả năng, đó chính là chúng ta có nằm vùng bên cạnh Bọ Cạp Đỏ, mức độ thấp nhất chỉ ít là ở hiện trường Bọ Cạp Đỏ bị tóm.”

“Cậu nói là sếp đã từng làm nằm vùng?” Gene vỗ vỗ đầu, dáng vẻ bình tĩnh đại ngộ, “Khó trách Rob Mập nói một nửa rồi không nói thêm nữa! Tôi nghe nói thân phận của tất cả nằm vùng đều là bảo mật! Cho dù rút khỏi nhiệm vụ nhưng vì bảo đảm an toàn cho cảnh sát nằm vùng, thời hạn bảo mật sẽ còn kéo dài...”

Jones khề hừ một tiếng, rất rõ ràng rất xem thường Chu Trù dựa vào làm nằm vùng mà thăng lên vị trí tổ trưởng.

Myers dùng khuỷu tay huých cậu ta một cái, “Đừng có tỏ vẻ như ăn phải phân thối. Cậu có biết trong tổ chức chúng ta đã từng lần lượt có bốn cảnh sát nằm vùng sau khi bại lộ thân phận bị Bọ Cạp Đỏ giết chết không? Một người sống sờ sờ bị chìm trong xi măng, người thứ hai phải chịu hình phạt chìm ến của Ukraine, lúc người của chúng ta tìm được người nọ, người nọ vẫn bị treo trên không, cặp mắt ứ máu xương sống gãy đoạn... còn lại tôi cũng không muốn nói. Tôi biết chứ Jones, lý lịch của cậu rất sáng giá, nhưng thế thì có cái gì? Cậu biết bản thân bước tiếp theo phải làm gì. Nhưng tất cả thám viên nằm vùng lại không biết số mệnh của mình ở một giây kế tiếp.”

Jones quay mặt đi, khi cậu ta nghe lời nói của Myers chê bai năng lực của mình, cũng động chạm đến lòng tự ái của cậu ta.

“Ghìm súng xông tới nguy hiểm ngay phía trước cũng chẳng phải chuyện giỏi giang gì. Chúng ta là cảnh sát quốc tế, không phải là diễn viên điện ảnh thể hiện chủ nghĩa anh hùng. Nếu như các cậu không có quyết tâm kìm chế hết thấy, sốt sắng muốn thể hiện mình, tôi khuyên các cậu đổi chỗ làm đi.” Giọng nói bén lạnh giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào trong lòng ba người trẻ tuổi.

Jones quay đầu lại, nhìn thấy cách đó không xa sừng sững một thân ảnh.

Đó là khí thế vững vàng sừng sững bất động.

“Tổ trưởng... tổ thông tin...” Gene trợn to hai mắt, tựa hồ muốn nhìn cho rõ nhân vật phong vân trong phân bộ New York này.

Leslie bước chậm về phía trước, lực độ mỗi một bước chân đều áp bách ánh nhìn của họ.

“Chu Trù đã từng một thân một mình nằm trên mái nhà có nhiệt độ trung bình là bốn mươi ba độ giám thị nhân vật mục tiêu suốt ba ngày. Chờ khi các cậu có lòng kiên nhẫn như vậy, cũng có thể trở thành tổ trưởng.”

Cho đến khi bóng lưng của hắn biến mất ở nơi sâu thẳm của hành lang, ba người trẻ tuổi mới quay đầu lại.

“Nói như vậy... tổ trưởng của chúng ta thật ra rất lợi hại a!” Gene đỡ gáy, “Có chút mong đợi hành động sau này!”

Có Rob Mập ở đó, Chu Trù vô cùng may mắn không cần xử lý loại công việc giấy tờ nữa, cậu thậm chí ngồi trước máy tính chơi tetris giống Gwen trước đây.

Buổi tối, khi cậu đi tới trước cửa căn hộ, trong khe cửa mơ hồ lộ ra ánh đèn.

Có người ở trong nhà cậu. Người này không phải Leslie và cũng không thể nào là Leila, bọn họ không có sở thích không mời mà tới.

Chu Trù thở dài một cái, đưa tay đỡ trán mình.

“Tại sao anh cứ phải âm hồn không tan thế?”

Chu Trù mở cửa nhà đi vào phòng khách. Trên sàn nhà trải một lớp thảm lông cừu New Zealand mềm mại, Chu Trù nheo mắt lại, cậu từng thấy tấm thảm này ở biệt thự của Anson.

Tiếng nhạc Bach phảng phất như xuyên qua khe hở thời gian chảy vào tai Chu Trù, trong không khí nổi vãn vương hương nồng của cà phê thượng hạng.

Trên sofa là một người đàn ông mặc áo khoác hưu nhân, tư thái của anh ưu nhã thích ý, gáy tựa lên lưng ghế sofa, đầu ngón tay theo tiết tấu mà gõ nhẹ trên đầu gối. Gương mặt anh tĩnh lặng, cho đến khi Chu Trù đứng trước mặt anh, trên môi anh mới chậm rãi gợi lên một nụ cười, mọi thứ đều tan chảy ở vết hóm nơi khóe môi anh. (iêm cũng tan chảy)

“Tại sao anh lại xuất hiện ở đây.” Chu Trù liếc nhìn phòng bếp, nơi đó có thêm một bộ máy pha cà phê giá trị không rẻ. Trên bàn để hai tách cà phê, Chu Trù tùy ý cầm một tách lên nhấp một ngụm.

“Tôi muốn nói cho em biết, tách mà em uống kia thật ra là tôi đã uống qua.” Người đàn ông mở mắt ra, ngón tay vẽ vòng tròn trong không khí, “Tôi cố ý đem tách chưa uống này đặt ngay trước mặt, để em uống tách mà tôi đã uống kia, như vậy chúng ta liền gián tiếp hôn môi rồi.”

“Nhàm chán.”

“Những ngày em không ở bên cạnh tôi, tôi quả thật rất nhàm chán.” Anson một bộ tủi thân.

“Những ngày không có anh ở cùng, tôi rất an nhàn.” Chu Trù ngồi xuống bên cạnh Anson, giữa hai người là khoảng cách không gần không xa.

“Có thể tùy thời tới thăm em một chút không? Tôi sẽ không quấy rầy cuộc sống của em.”

“Sẽ không quấy rầy?” Chu Trù cười mỉa một tiếng, “Anh đổi thảm nhà tôi, mang một máy pha cà phê tới đây chiếm diện tích, còn cho tôi nghe thứ âm nhạc không hiểu. Anh đã quấy rầy thật sâu vào cuộc sống của tôi rồi.”

“Vậy thế này thì sao?” Ngón tay Anson nâng cằm Chu Trù qua, ánh mắt anh lưu luyến, nghiêng mặt dựa vào sofa, trong tùy ý có mấy phần mong đợi.

Xoay mặt đi đối với Chu Trù mà nói là một động tác rất đơn giản, nhưng nỗi lòng cậu ở một khắc đó tựa hồ cũng bị dụ đi, cho đến khi hơi thở của Anson nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi cậu, cậu mới hoàn toàn tỉnh ngộ, ngay tại khoảnh khắc cậu né tránh, đôi môi Anson đã dán lên, tỉ mỉ mà hôn. Khi dịu dàng dần dần thoái lui, lý trí bị sự điên cuồng bao phủ, ham muốn chiếm hữu sôi trào trong nụ hôn nồng ấm.

Chu Trù phát ra âm thanh trầm khàn, hô hấp bị người giữ lấy. Cậu dồn sức đẩy Anson ra, giữa hai người chỉ vừa có một chút khe hở, Anson liền cố chấp mà giữ chặt cổ tay cậu, ghì chúng thật chặt để ra sau lưng Chu Trù, thỉnh thoảng ngã vào sofa. Chu Trù quả thật không hiểu, năng lực cận chiến của mình trong tổ chức tuyệt đối là tài nghệ hàng đầu, ngay cả Gwen muốn thắng được cậu cũng không phải chuyện dễ dàng, tại sao ở trước mặt Anson lại luôn đánh mất tiên cơ?

Chu Trù không dấu vết mà hơi nghiêng người, tìm được cơ hội, đầu gối đột ngột thúc lên. Phản ứng của Anson cực nhanh, né sang một bên, Chu Trù lật người lên, rời khỏi phạm vi của Anson.

Cậu đứng cạnh sofa, lặng lẽ nhìn Anson tóc tai lộn xộn. Anh chậm rãi ngồi ngay người lại, đón nhận ánh mắt của Chu Trù.

“Tôi rất nhớ đôi môi của em. Lúc em hôn mê vì tai nạn xe tôi đã hôn vô số lần.” Anson không nhanh không chậm vuốt lại tóc của mình, hô hấp kéo thật dài.

“Đừng tới nữa.”

“Tôi không làm được.” Đôi chân Anson thon dài, đặc biệt là lúc nhấc lên có vẻ phá lệ ưu nhã, hai tay đặt trên đầu gối, giống như là thưởng thức tác phẩm nghệ thuật nào đó mà nhìn Chu Trù, “Tôi phát hiện một sự thật rất đáng buồn, đó chính là tôi không lúc nào là không muốn thấy em.”

“Tôi là một cảnh sát quốc tế, Anson.” Chu Trù thở dài một cái.

“Vậy thì tôi bắt tôi đi.” Anson dang hai cánh tay, “Nếu như em có thể.”

“Đừng để bị tôi nắm thóp được.” Chu Trù xoay người, cho máy hát ngừng lại.

“Em không muốn biết cổ đông sau màn cuối cùng của Massive là ai sao?”

“Là ai?”

“Orlando Bain.”

Đó là một doanh nhân nổi tiếng, ánh mắt của ông ta rất độc đáo, được xưng là kim chỉ nam của xí nghiệp đầu tư. Ông ta thành lập rất nhiều công ty lớn nổi danh, nhưng vị doanh nhân này có một sở thích quái gở, đó chính là không thích giữ cái đã đạt được. Mỗi khi có một xí nghiệp chen vào hàng ngũ hàng đầu của Mỹ, ông ta sẽ dứt ra đem nó bán đi, sau đó lại lao đầu vào một xí nghiệp khác.

Chu Trù sững sốt một hồi, “Anh đùa tôi sao? Orlando Bain hai tháng trước chết bởi ung thư tuyến tụy.”

“Thì ra em cũng biết xem báo a.” Anson sờ sờ cằm, “Nhưng mà em không biết Orlando Bain có một đứa con riêng sao?”

“... Anh nói là người thừa kế kia chính là cổ đông sau màn cuối cùng? Tôi không hiểu, lấy tính tình của ông Bain hẳn sẽ khinh thường những phi vụ làm ăn màu xám kia.”

“Ông ta là một người rất thích mạo hiểm, mà những giao dịch ở hậu đài Massive đã làm kia, rất phù hợp tính cách của ông ta không phải sao?”

“Như vậy anh làm sao biết được nhà Bain cũng là một trong những người ủng hộ Massive?” Chu Trù nhướn mày, cân nhắc độ tin cậy trong lời Anson.

“Orlando Bain là một kẻ mê cờ tướng. Có một hôm tôi cùng chơi cờ với ông ta, bọn tôi đánh cuộc, nếu như người nào thắng, thì có thể lấy được bí mật lớn nhất của người kia. Không khéo, tôi thắng được ông ta. Orlando Bain vẫn rất đáng tin, sau khi ông ta thua, không để bụng mà cười cười, bắt đầu tĩa tốt bình hoa chuông trên bàn. Ông ta nói là bình hoa nọ hôm nay nở quá đẹp, được ánh mặt trời tôn lên khiến ông ta không thể tập trung ý chí. Ông ta bảo với tôi, ông ta là một trong những cổ đông của Massive, cũng nói cho tôi biết Massive phía sau màn có những giao dịch gì.”

“Ông ta nói cho anh biết là bởi vì anh đường dây trải rộng, thâm căn cố đế trong giới buôn lậu vũ khí, ông ta muốn kéo anh nhập hội.”

“Không sai. Ông ta hỏi tôi có nguyện ý nhập bọn, chia một bát canh hay không. Tôi nói cho ông ta biết, không nhập bọn, việc làm ăn của tôi cũng sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Nhập bọn rồi, lợi ích của tôi còn phải chia cho người khác. Đây không phải miếng bánh để tôi tới cùng chia với người khác, mà là mở rộng vòng tay để cho người khác tới chia miếng bánh của tôi.”

“Anh cứ thẳng thừng nói với ông ta như thế?”

Anson bưng cà phê lên thần nhiên nhấp một ngụm, chân mày nhíu lại, bởi vì cà phê đã hơi nguội rồi.

“Đối với người như Orlando Bain, không cần dối trá lừa lọc. Trong lòng người khác nghĩ như thế nào, ông ta đều biết. Ông ta chân chính muốn hỏi tôi là, tôi có cần đường ông ta hay không.”

“Ồ, vậy anh bảo ông ta thế nào?”

“Tôi bảo ông ta, thương trường như chiến trường, phải dựa vào bản lĩnh. Kết quả mới hơn một tháng mà thôi, liền nhận được tin tức nói ông ta bị ung thư tuyến tụy, vào phòng hóa liệu.”

Chu Trù trầm mặc một hồi, “Anh nói nhiều như vậy, xem ra đối với Orlando Bain hiểu rất sâu nhỉ. Hiểu biết của ngoại giới với ông ta là tính nết quái gở. Ông ta có một bà vợ ba, không có lấy một đứa con lưu

lại cho ông ta, nếu ông ta đã có con riêng, đứa con trai đó tất nhiên thay thế ông ta thừa kế cổ phần trong Massive. Người đó là ai?”

“Tôi không biết.”

“Anh không biết?” Chu Trù cao giọng, “Không phải anh muốn lợi dụng cảnh sát quốc tế bọn tôi tới diệt trừ đối thủ sao? Sau khi nói cho tôi biết nhiều tin tức như vậy, lại bảo anh không biết, có phải làm kiêu hơi quá rồi hay không?”

“Tôi nói cho em biết những điều này, là bởi vì em muốn biết. Massive đã là dòng sông dần cạn rồi, thiếu hụt đường dây của Bộ Cặp Đỏ cùng tài chính của Cole Sean, em cảm thấy Massive còn có cái gì có thể chống lại tôi sao?” Thân thể Anson nghiêng về trước, ánh mắt hí hửng, loại thần thái tự tin ấy giống như là muốn khiến ánh mắt của người khác đều sục sôi.

Khóe môi Chu Trù nhếch lên theo, chậm rãi nói, “Nếu bọn họ thiếu đường dây, sẽ đi tìm người có đường dây, nếu bọn họ thiếu tiền bạc, sẽ tìm người đầu tư.”

“Thông minh.”

“Không chỉ tôi thông minh, anh cũng rất thông minh, hẳn là biết thời gian không còn sớm nữa, đến lúc anh nên rời đi rồi.”

“Tôi không thể ngủ ở đây sao?” Anson có chút uất ức hỏi.

54. Chương 54

“Có thể, sô pha nhà tôi là mới mua. Chúc anh ngủ thoải mái.” Nói xong, Chu Trù xoay người vào phòng.

“Cạch” một tiếng thanh âm khóa cửa đặc biệt vang dội.

Chu Trù nằm ở trên giường, thính lực cậu rất tốt, bởi vì điểm này mà cậu nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết. Nhưng có lúc, loại năng lực này cũng là dần vệt.

Nói ví dụ như bây giờ, cậu có thể rõ ràng nhận biết được nhất cử nhất động của Anson phía bên kia cánh cửa. Cái tên kia lúc này đi tới trước cửa phòng, vận tay nắm cửa, giống như là đang xác nhận cửa có khóa thật không vậy.

“Ngu ngốc.” Chu Trù nằm ở trên giường cười mỉa một tiếng.

Mà Anson lại vẫn đứng ở cửa.

Chu Trù đợi hồi lâu, cái tên kia lại vẫn không rời đi. Cậu quyết định không hành hạ mình nữa, trùm chăn lên đầu đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Chu Trù bị tiếng chuông đồng hồ điện tử đánh thức. Cậu đi tới phòng khách, Anson chẳng biết rời đi lúc nào, trên bàn còn bày trứng gà chiên cùng với bánh mì. Ném thử một miếng, liền biết là thủ nghệ của Richard. Điều này khiến Chu Trù dở khóc dở cười.

Trong phòng làm việc, đám trai trẻ bọn Jones từ sớm đã chờ ở đó, trái lại thì hai người đã quen cảnh đời là Rob Mập cùng George Già lại thông dong xách túi đồ ăn sáng bằng giấy đi vào.

“Hey, sếp, muốn ăn chút không?” Rob Mập móc hamburger ra ý bảo Chu Trù bắt lấy.

“Không cần, tôi đã ăn rồi. Bà xã anh làm bữa ăn sáng mỹ vị hơn thức ăn nhanh nhiều, anh thế nào mà sáng sớm đã ăn những thứ này?” Chu Trù trêu ghẹo hỏi.

“Ày, nếu như ăn bữa sáng cô ấy làm, vừa ngủ dậy đã phải chịu đựng cô ấy huyền thoại, vì cứu vớt lỗ tai mình, tôi tình nguyện ăn thức ăn nhanh rác rưởi!” Rob Mập nhún vai, dẫn tới tiếng cười của George Già ở một bên.

Myers cùng Gene cũng cười theo, ngược lại sắc mặt Jones vẫn cứ không thay đổi.

“Sếp, hôm nay chúng ta không phải là phải đi làm nhiệm vụ sao?”

“Đúng vậy.” Chu Trù cười, đem hai tấm thẻ công tác ném lên mặt bàn, “Tối nay có một buổi đấu giá, lấy hình thức dạ tiệc để tiến hành. Myers cùng Gene các cậu phải sắm vai vệ sĩ sát sườn của chủ tịch tập đoàn Dương Thị là Dương Cẩm tham gia dạ tiệc lần này.”

“Tham gia dạ tiệc còn mang vệ sĩ?” Myers là một người đã từng làm nằm vùng, suy nghĩ của cậu ta còn chu toàn hơn những người khác.

Chu Trù gật đầu, “Bởi vì Dương Cẩm sẽ mang một viên kim cương vàng 12 cara tham gia buổi dạ tiệc này, tất cả khách quý mang vật đấu giá giá trị đến đâu được phép mang theo hai người vệ sĩ tham dự. Bên cử hành buổi dạ tiệc này là đơn vị đấu giá Rogers.”

Jones nhìn thẻ công tác trên bàn, vẻ bất mãn trong nét mặt thần tuy rằng đè nén rất tốt, nhưng Chu Trù vẫn liếc mắt một cái liền nhìn ra, “Myers có kinh nghiệm nằm vùng, để cậu ấy lấy thân phận vệ sĩ tham dự tôi không có ý kiến. Nhưng Gene thì sao? Tính cách tên này như con nít ấy, không giấu được chuyện.”

Myers khoanh tay, mà Gene một bộ muốn tranh luận lại bị Myers lôi trở về.

Cậu ta dùng ánh mắt tỏ ý với Gene, xem sếp của họ giải quyết chuyện này như thế nào.

“Jones, tôi là một người tùy việc mà xét. Tôi hỏi cậu, khi cậu trở thành vệ sĩ của Dương Cẩm trà trộn vào buổi dạ tiệc này, chức trách của cậu là gì?” Chu Trù nhìn vào mắt Jones.

“Tìm cơ hội, tiếp cận nhân vật mục tiêu thám thính tin tức mà chúng ta cần.” Jones nhướn mày, không hiểu Chu Trù tại sao muốn hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.

Myers im lặng cười.

Ánh mắt Chu Trù liếc qua Myers, “Myers, cậu nói xem, làm vệ sĩ của Dương Cẩm, nhiệm vụ của cậu là gì?”

“Tất nhiên chính là bảo vệ Dương Cẩm cùng với viên kim cương 12 cara kia rồi! Bày đặt làm vệ sĩ lại không làm chuyện nên làm, ở một buổi dạ tiệc kiểu này lại đi tiếp cận những người quyền quý trong xã hội thượng lưu, bọn họ một khi đã nghi ngờ, bị bại lộ không chỉ là mình, mà còn có kế hoạch của tổ chức. Một người nằm vùng, muốn lấy được tin tức cũng không phải chỉ có tiếp cận mục tiêu mới có thể thu được. Chỉ cần tiến vào cái giới đó, tình báo thu được có thể càng nhiều hơn so với cứ khăng khăng ở bên cạnh mục tiêu.”

Lời của Myers vừa dứt, Gene một bộ bình tĩnh đại ngộ mà gật gù.

George Già vỗ vai Jones nói, “Nhóc con, cậu còn non lắm.”

Jones sững sờ ở nơi đó.

Chu Trù làm dịu thanh âm, “Jones, cậu rất ưu tú. Nhưng nếu như ở trong lòng cậu, coi cảnh sát quốc tế thành thợ săn, mà những phần tử phạm pháp xuyên quốc gia kia là con mồi, cậu sẽ ngã rất thê thảm. Trong mắt cậu chỉ thấy được mục tiêu chứ không thấy được hoàn cảnh mục tiêu tồn tại. Cảnh sát quốc tế chúng ta không phải là thợ săn, mà vừa vặn là ngược lại, trong mắt những kẻ như Bộ Cặp Đỏ và Cole Sean, chúng ta ngược lại có thể trở thành con mồi. Làm người nằm vùng, không cần người cao ngạo, mà cần người tại bất cứ trường hợp nào cũng đều có thể nhập vào vai diễn. Lần này, cậu thích hợp ở lại bên cạnh tôi, mà không phải đi làm vệ sĩ của Dương Cẩm.”

Myers không nhịn được ở một bên bỏ đá xuống giếng, “Bởi vì đến hiện trường, ánh mắt của cậu sẽ nhìn chăm chăm vào William Goodwin, chỉ ước được lôi súng máy ra truy đuổi hấn chạy khắp thế giới.”

“Cậu...” Jones hung hăng trừng qua.

Chu Trù đúng lúc vỗ tay nói, “Được rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng! Nên thay tây trang thì thay tây trang! Myers, uốn thẳng lưng cậu lên, đừng có làm vệ sĩ lại thành giống côn đồ!”

Nói xong, đoàn người đều bật cười.

Mọi người ra khỏi phòng làm việc, chỉ còn lại Jones đứng trước bàn Chu Trù.

“Anh cũng không ưa tôi.”

“Tôi ưa cậu hay không đều không quan trọng. Nhưng cậu có thể dung nhập vào cái đoàn đội này hay không rất trọng yếu. Một người không cần quá tròn vẹn, giống như cậu có cạnh có góc chưa chắc đã không tốt, nhưng tuyệt đối đừng không ăn khớp nhau. Mỗi người đều có điểm sáng trên người, có lẽ họ không làm được giống cậu cố chấp truy đuổi mục tiêu của mình trong màn bom đạn suốt một ngày như vậy, nhưng họ sẽ có một cách thức khác để chứng minh cho sự kiên trì của mình.”

“Tôi sẽ chứng minh kiên trì của chính tôi.”

Chu Trù nhếch khóe môi, trong nụ cười ấy phong thái không tên trào ra, “Tôi đang mong đợi.”

Jones hơi ngẩn ra, ngay sau đó rời đi.

Buổi chiều, Myers cùng Gene cũng thay vào bộ tây trang đen vô cùng có khí chất vệ sĩ. Myers trước giờ luộm thuộm, cũng hót tóc về phía sau, lại nhiều thêm mấy phần khi chất nghiêm nghị.

“Ồi chà! Cậu thật sự là Myers?” Gene đi tới trước mặt Myers, chớp chớp mắt.

Myers dùng sức búng lên trán cậu ta, “Đồ ngốc này, cậu tưởng tôi chỉ biết đóng vai côn đồ thôi chắc!”

Chu Trù sau khi thấy trang phục của Myers thì phi thường hài lòng, lại nhìn sang Gene, cậu không khỏi lắc đầu một cái.

“Leila, giúp tôi xử lý tên nhóc này.”

Leila bẻ bẻ ngón tay, một bộ hứng thú dạt dào, “Ha! Xem tôi đây!”

“Cô... cô muốn làm gì tôi...” Gene lui về phía sau hai bước.

“Vấn đề lớn nhất của cậu chính là mái tóc xoăn tự nhiên này, khiến cậu cả người thoát nhìn quá đậm tính trẻ con.”

“Tôi không thêm! Tóc xoăn tự nhiên là niềm kiêu hãnh của tôi! Những người phải tiêu một đồng tiền đi uốn tóc kia còn phải hâm mộ tôi đây!”

Leila một phát tóm sau cổ áo của Gene kéo cậu ta ra khỏi phòng làm việc.

Bớt đi Gene, nơi này yên tĩnh lại.

“Sếp, tổ Leslie đã tìm được địa điểm nghe lén ở gần hội trường.” Rob Mập vừa gặm hamburger vừa lẩm bẩm, “Hiệu suất của bọn họ cao thật á! Hợp tác với tổ có tiết tấu nhanh như vậy, tôi cũng cảm thấy áp lực bội phần.”

“Vậy sao? Nhìn một thân thịt mỡ của anh đứng là nên cảm thấy áp lực.” George Già hất cằm, lại nhìn nhìn hamburger đầy trong miệng anh ta, không khỏi quay đầu đi chỗ khác.

“Vậy tôi thì sao, nhiệm vụ anh giao cho tôi là gì.” Jones nhìn chằm chằm Chu Trù.

“Học cách nhẫn nại.” Chu Trù xoay màn hình máy tính sang hướng Jones, đó là bản vẽ mặt phẳng vùng phụ cận hội trường, “Vị trí này, sẽ là mấu chốt.”

Jones nhìn một chút, cậu ta hiểu tòa nhà kia là vị trí tốt nhất để ám sát người nào đó tham gia yến hội đêm ấy, nhưng bọn họ là cảnh sát quốc tế, cho tới bây giờ không làm các loại chuyện như ám sát này.

“Đã có tổ thông tin của Leslie trấn thủ, tôi tin muốn xem băng ghi hình hiện trường bữa tiệc dễ như trở bàn tay.”

“Căn cứ tin tức có thể tin, tối hôm đó, William Goodwin sẽ cùng Anson của nhà Lorenzo thảo luận chuyện để anh ta nhập cổ vào Massive. Nếu như Anson không đồng ý nhập cổ, đối với Massive mà nói, Anson sẽ trở thành một chương ngại vật to lớn.”

“... Anh nói là Massive sẽ phái người ám sát Anson Lorenzo? Không thể nào... lấy thế lực nhà Lorenzo, một khi Anson xảy ra chuyện vì Massive, gia tộc Lorenzo sẽ dốc toàn lực cùng Massive đấu đến cá chết lưới rách!” Jones mặc dù còn trẻ, nhưng cậu ta vẫn biết trong thế giới bóng tối kia, có một vài thế lực là bọn họ không cách nào lay chuyển, trong đó bao gồm cả nhà Lorenzo.

“Một người cầm súng chìa vào cậu, không nhất định là muốn giết cậu, có lẽ hắn chỉ là muốn lấy được gì đó từ cậu thôi.” Ngón tay Chu Trù gõ lên mặt bàn, rất nhanh sau đó, Jones lộ ra biểu tình sáng tỏ.

“Cho nên công việc của tôi chính là bảo đảm vị trí ngắm bắn cực tốt đó không có tay súng của William Goodwin.” Jones hít một hơi, ngay sau đó liền nghĩ tới điều gì đó, “Sếp, tin tức này, anh thế nào lấy được? William Goodwin muốn uy hiếp Anson Lorenzo, tin tức như thế cực kỳ bí ẩn.”

Chu Trù tất nhiên không thể nói cho cậu ta biết, dưới đĩa đồ ăn sáng sáng nay có đè một tờ giấy, là lúc Anson rời đi đã viết.

Trên tờ giấy viết: Dạ tiệc đấu giá tối nay xin hãy bảo vệ tôi, Massive muốn tôi phối hợp bọn họ đem một thứ gì đó vận chuyển ra khỏi Mỹ.

Anson có cổ phần trong Western Union Airlines, làm cho một thứ gì đó thông qua kiểm tra an toàn không phải là việc khó.

“Tôi có mạng lưới tình báo của riêng mình. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, cho cậu đến vị trí kia rất có thể là uống một đêm gió mát, cái gọi là tay súng bắn tỉa có lẽ cho tới bây giờ đều không tồn tại. Cậu có thể thủ ở vị trí kia đến khi dạ tiệc kết thúc không?”

“Anh đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của tôi?” Jones hai tay chống mặt bàn, thẳng tắp nhìn Chu Trù, “Hay là bởi tôi không phục tùng anh cho nên anh muốn dạy dỗ tôi?”

Chu Trù bị cậu ta nhìn, trong ánh mắt không có một chút dao động, trầm tĩnh y như hòn đá từ chỗ cao rơi xuống đến đáy hồ.

“Tôi sẽ đi làm, sẽ không cho anh bất kỳ lý do chỉ trích tôi.”

“Rất tốt.” Chu Trù vỗ lên bả vai Jones, “Chúng ta là cảnh sát quốc tế, không phải là thám viên FBI điều tra án trên đất Mỹ cứ móc ra thẻ ra là có thể suôn sẻ không trở ngại, cũng không phải đặc cảnh New York cầm súng mặc áo chống đạn, chúng ta phải chịu được tịch mịch.” (đặc cảnh: cảnh sát đặc chủng aka SWAT – Special Weapons And Tactics)

“Tôi đi làm chuẩn bị.” Jones rời đi.

“Sếp, tôi cho là cậu rất ghét Jones. Nhưng thoát nhìn dường như không phải vậy.” George Già dựa vào mặt bàn thản nhiên nói.

“Tôi nhìn qua không phải là một bộ rất ghét cậu ta sao?” Chu Trù cười cười.

“Cậu ta có năng lực, cũng có nhiệt tình. Nhưng cậu ta giống như Icarus mang đôi cánh gắn bằng sáp, hồn nhiên không biết thời điểm mình rơi xuống thảm bao nhiêu.” George Già thở dài một cái.

(Icarus là con trai của Deдалus (Hi Lạp), bố cậu ta luôn mê mẩn việc tạo ra một cỗ máy để bay qua biển chạy trốn khỏi sự truy bắt của nhà vua vì tội phản bội của mình, ông đã làm ra một đôi cánh dùng những cọng lông chim gắn lại với nhau bằng sáp ong, khi Icarus bay qua biển Aegean, sáp ong tan chảy dưới ánh mặt trời, lông chim rời ra, cậu ta rơi xuống biển, chết đuối.)

“Cho nên sếp mới muốn làm cho đôi cánh sáp của cậu ta sớm tan chảy, mọc ra đôi cánh chân chính.” Rob Mập rót cục ăn xong bữa sáng của hắn.

“Không nói những thứ này nữa. Rob Mập, buổi chiều chúng ta liền cùng lên đường với người của tổ thông tin.”

Địa điểm cử hành dạ tiệc đấu giá là hội trường xa xỉ nhất ở khách sạn W của Massive.

Gene và Myers ngồi với Dương Cẩm trên cùng một chiếc xe, trong tay Dương Cẩm còn cầm vali bảo hiểm chứa viên kim cương nọ. Đối với những phú hộ này mà nói, kim cương vàng 12 cara cũng chẳng phải chuyện to tát gì, mẫu chốt là độ tinh khiết của viên kim cương vàng này trước mắt là cao nhất, giá tiền mỗi một cara của nó cao gấp sáu lần kim cương vàng thông thường.

“Các cậu là lần đầu tiên tham gia loại dạ tiệc này sao?” Dương Cẩm vẽ mặt trầm tĩnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Gene đối với vị lão giả này có chút kính sợ, cho nên khi cậu mở miệng lại không biết nói gì cho phải.

“Đúng vậy. Rượu đỏ cùng mỹ thực trong những buổi dạ tiệc kiểu này đều là hàng đầu, đáng tiếc làm vệ sĩ của ngài chúng tôi không có cơ hội thưởng thức.” Ngữ điệu của Myers có chút ngả ngớn nhưng biểu tình lại nghiêm nghị đến nỗi vô cùng có dáng dấp của vệ sĩ.

“Yên tâm, chờ sau khi dạ tiệc kết thúc tôi sẽ đưa cậu một chai rượu ủ lâu năm.” Dương Cẩm hít một hơi, “Tổ trưởng của các cậu có khỏe không?”

“Tổ trưởng ấy à? Rất khỏe.” Myers cũng câu được câu chăng mà cùng ông trò chuyện.

Xe chậm rãi lái đến cửa khách sạn, người giữ cửa mở cửa xe giúp họ, Myers làm vệ sĩ đi xuống trước, bàn tay đệm ở mui xe, Dương Cẩm đi ra. Gene đứng ở một bên nhìn bốn phía, cậu ta cho tới bây giờ chưa từng diễn kịch, động tác này vẫn là do Myers dạy cậu ta.

Dương Cẩm khoan thai đi vào khách sạn, Myers cùng Gene đi theo.

Trong một toà nhà hai mươi tầng bên cạnh khách sạn, Chu Trù cùng Leslie sòng vai ngồi trước máy vi tính, nhìn hình ảnh Dương Cẩm tiến vào khách sạn.

“Hình ảnh rất rõ ràng.” Chu Trù quay mặt sang bên, đối phương vừa vận thân thể nghiêng về phía trước điều chỉnh dây nối sau máy tính, một khắc kia môi Chu Trù cọ qua vành tai Leslie.

Loại cảm giác mềm mịn ấy, Leslie cứng người tại chỗ.

55. Chương 55

Hai giây sau, hần mới chậm rãi nghiêng người nhìn Chu Trù, Chu Trù cũng ngẩn cả người, ngượng ngùng khoát tay áo một cái, “Này, tôi không phải cố ý, ai biết anh sẽ đột nhiên rướn người tới chứ.”

“Sao thế?” Những tổ viên khác nhìn qua, bọn họ cũng biết tính tình Leslie cũng không phải tốt lắm.

“Không sao.” Leslie nhàn nhạt trả lời một câu, tiếp tục chuyển sang máy quay gần nhất.

Lúc này nhóm Dương Cẩm đã đi vào hội trường.

William Goodwin tiến lên nghênh đón bắt tay với Dương Cẩm, “Ngài Dương, tối tốt lành. Tối nay hi vọng ‘Nước Mắt Thần Mặt Trời’ của ngài có thể bán được giá tốt.”

“Tôi chỉ muốn tìm cho nó một người mua biết thưởng thức thôi.” Dương Cẩm khẽ gật đầu.

Ánh mắt William quét qua Myers cùng Gene.

Myers thần sắc thản nhiên, trong lỗ tai Gene vang lên giọng nói của Chu Trù.

“Bình tĩnh, hần ta chẳng qua chỉ là một tên gian thương mà thôi.”

Gene dần xuống bất an trong lòng, dù sao William cũng là nhân vật mục tiêu của đợt hành động này. Gene chỉ hơi hơi gật đầu với William, nội liếm lại lễ độ.

William dời tầm mắt của mình, đón Dương Cẩm vào.

Gene thầm thở phào một hơi, Myers bên cạnh lưu ý đến chi tiết đó không khỏi lộ ra biểu tình chế nhạo.

Trên tầng mái trung tâm triển lãm quốc tế cách xa hơn 200m đối diện khách sạn W, Jones đã đến rìa sân thượng, “Tôi đã vào vị trí.”

“Rất tốt.”

Jones đi một vòng quanh sân thượng, tình huống xung quanh nơi này cậu ta đã nắm rõ. Kiến trúc có độ cao xấp xỉ với sảnh tiệc cao cấp của khách sạn W trong phương viên 300m chỉ có hai tòa, một tòa vừa vận ở phía sau khách sạn W, tòa còn lại chính là tầng áp mái trung tâm triển lãm tranh quốc tế.

Gene cũng không khóa cửa thông lên mái lại, cậu ta tìm một chỗ tối ẩn núp, trước mặt cậu ta chính là tòa nhà ánh đèn sáng trưng kia, giống như một chuỗi sao, từ trên bầu trời đêm rủ xuống.

Leslie ngồi trước máy tính mở miệng hỏi, “Cậu thật sự phái người đi trung tâm triển lãm quốc tế, không sợ Anson Lorenzo đang đùa cậu sao?”

“Không sợ.” Chu Trù bắt đầu cười một tiếng, Anson người này... bạn coi lời của anh ta là thật, thì anh ta là đang nói dối. Nhưng có lúc khi bạn cho rằng anh ta nói dối, thì lời anh ta nói lại là thật.

“Nếu như tôi là cậu, thì sẽ không tin mỗi một chữ hắn nói. Hắn nắm được chính là suy nghĩ “không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất” của cậu.”

“Anh thật hiểu anh ta.” Chu Trù buồn cười đem cánh tay khoác lên vai Leslie, “Ban đầu nên phái anh đi làm Dean Dương, nói không chừng cũng sẽ không giống tôi bại lộ quá sớm như vậy.”

Câu nói cuối cùng kia, Chu Trù là áp bên tai Leslie mà nói, đây đối với Chu Trù mà nói là bởi vì bản thân cùng Leslie quen biết, nhưng những người khác đều không tự chủ ngẩng người ra đó.

Leslie chẳng màng tình cảm có thể chịu đựng có người ngồi ở nơi cách hắn gần như vậy đã rất hiếm thấy, tính cách gần như mắc chứng yêu sạch sẽ của hắn cực độ chán ghét có hơi thở những người khác phả vào bên tai mình. Chu Trù mỗi một bước đều khiêu chiến giới hạn của Leslie, nhưng Leslie lại không chút nào phản ứng.

Lúc này, Dương Cẩm vừa đứng cùng Anson Lorenzo gặp mặt.

Hôm nay, anh mặc một bộ tây trang màu xám bạc, túi áo ngực cài khăn ca rô nhạt, cà vạt cũng là đường kẻ nhạt màu. Tóc cũng hớt ra sau gáy, chỉ để lại vài lọn trước trán, trong nghiêm cẩn có mấy phần tùy ý, những điều này đều khiến khí chất ung dung của anh được tôn lên càng thêm ưu nhã.

“Đã lâu không gặp, ngài Dương. Tôi rất hứng thú với ‘Nước Mắt Thần Mặt Trời’ của ngài đấy.” Nụ cười của Anson rõ ràng giả tạo ghê gớm, nhưng cũng bởi vì nó là giả cho nên có một loại mỹ cảm đúng nơi đúng lúc.

“Nếu ngài Lorenzo có ý ra tay, xem ra giá cạnh tranh của viên kim cương này sợ rằng sẽ một đường tăng vọt.”

“À, quên nói, tôi rất nhớ con trai ngài đấy.” Biểu lộ của Anson hơi mang ưu thương.

Thần sắc Dương Cẩm hơi tối đi, “Cảm ơn.”

Anson nghiêng người về trước, hạ thấp ngữ điệu, “Tôi nhớ đôi môi cậu ấy, nhớ sự giãy giụa lúc cậu ấy kháng cự tôi, nhớ ánh mắt khi tức giận nhìn chằm chằm tôi của cậu ấy...”

Hai vệ sĩ bên cạnh Dương Cẩm không khỏi cứng lại.

Trên đời này người có thể mặt không đổi sắc nói ra lời hạ lưu kiểu này ngay trước mặt một người cha mất đi con trai, chỉ sợ chỉ có Anson Lorenzo.

“Nó đã không còn, xin hãy để lại chút yên bình cho nó.” Dương Cẩm nghiêng người vòng qua Anson.

Eva một thân váy dài màu đỏ đi tới, dùng cùi chỏ hung hăng thụi lên sống lưng Anson, “Anh lại nói cái gì không nên nói hả?”

“Tôi chỉ là bày tỏ nỗi nhớ nhưng con trai ngài Dương với ngài ấy một chút thôi.” Anson tỏ vẻ vô tội, đem tay Eva khoác lên cánh tay mình.

“Người bị anh nhưng nhớ trên đời này đều thật đáng thương.” Eva nhếch khóe môi.

Trên người Dương Cẩm có đặt máy nghe lén, cho nên lời kia của Anson vô cùng rõ ràng mà được truyền tới bên phía Chu Trù.

Trong tổ thông tin không ai biết thân phận từng sủng của Chu Trù, nhưng Rob Mập cùng George Già đều biết.

Rob Mập hồ nghi nhìn về phía Chu Trù, chẳng lẽ sếp của họ có gì đó với Anson... nhưng nhìn dáng vẻ thần nhiên của Chu Trù, lại không giống như là có quan hệ gì với Anson.

George Già xoay đầu Rob Mập lại, buồn cười thấp giọng nói, “Này! Này! Anh nên nhìn màn hình chứ không phải sếp.”

Lúc này, Leslie bỗng nhiên đứng dậy bỏ đi.

“Sao vậy?” Tầm mắt Chu Trù vẫn đặt trên màn ảnh.

“Hút thuốc.”

Chu Trù hất hất cằm với George Già, bản thân thì đi theo Leslie đi ra ngoài.

“Hút thuốc? Tôi nhớ anh không hút thuốc mà, trên người cũng không có mùi khói.”

Leslie chợt xoay người lại, hai tay đút trong túi, thần sắc hần hờ hững, giọng nói lại lạnh đến rợn người, “Tôi muốn giết hẳn.”

“Giết ai?” Chu Trù cau mày, hai giây sau mới phản ứng được, “Anson Lorenzo? Anh vì anh ta mà tức giận, anh ta sẽ rất đặc ý.”

“Tôi biết hẳn từng hôn cậu.”

Chu Trù cười nhẹ một tiếng, “Trên đời này không phải chỉ có anh ta từng hôn tôi. Anh không nên bức tức như vậy, không có ý nghĩa.”

Họ đứng trên hành lang, cửa sổ đang mở, gió đêm vù vù lùa vào, giăng giạt mái tóc cùng vạt áo họ, dường như muốn đem thân ảnh họ xé nát.

“Nhưng tôi để ý.”

“Tôi biết anh rất quan tâm tôi,” Chu Trù tiến lên dùng nắm tay nắm nhẹ một cái lên ngực Leslie, “nhưng những chuyện nhỏ nhặt này không cần quá để ý. Tôi đã không còn là Dean Dương, Anson Lorenzo có thể làm gì tôi chứ?”

Leslie vẫn đứng ở nơi đó, đường nét cái bóng của hắn rõ ràng đến sắc nét.

“Trở về đi thôi, chúng ta còn phải nghe xem William Goodwin sẽ nói những gì với Anson đấy!”

Chu Trù đi tới, duỗi tay khoác lên vai Leslie, cậu hiểu cảm nhận của Leslie. Chu Trù đến bây giờ còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên gặp Anson, những lời anh nói với Gwen kia có thể bị quy vào quấy rối bằng ngôn ngữ, mà trên mặt Gwen không có chút không vui nào đã sớm miễn dịch hết thấy tập mãi thành quen với Anson rồi. Hôm nay mình vậy mà lại cũng rơi vào tình cảnh của Gwen.

“Tại sao cậu có thể không thêm bận tâm như vậy?”

Leslie bất chợt ấn Chu Trù lên tường, ánh mắt hung hăng chạm vào thần kinh của Chu Trù.

“Tôi có bận tâm! Tôi tất nhiên có bận tâm! Tên điên đó luôn khiến tôi thật giả khó phân biệt! Khiến tôi gặp tình thế khó xử! Khiến tôi không biết chính mình là ai! Cho nên tôi rất may mắn bây giờ tôi là Chu Trù chứ không phải Dean Dương! Anh cho rằng có ai lại thích có người đem cuộc sống của mình khuấy đảo đến trời long đất lở không!” Chu Trù gầm khê, nhấn nại là một chuyện cực khổ, cậu cần cơ hội phát tiết ra ngoài.

Leslie chợt cúi đầu, trán gác lên bả vai Chu Trù, “Thật xin lỗi.”

Chu Trù sững sốt.

“Thật xin lỗi.” Leslie lại nói một tiếng.

Chu Trù mỉm cười, muốn cái người này nói xin lỗi là một chuyện rất không dễ dàng, Chu Trù cá rằng, toàn bộ phân bộ New York, chỉ có mình Chu Trù là từng nghe hắn nói xin lỗi.

“Đồ ngốc...”

Thở dài một hơi, bàn tay Chu Trù vỗ vỗ lên vai Leslie, “Tôi bảo này tổ trưởng tổ thông tin, chúng ta có phải nên trở về rồi không?”

“Ừ.”

Leslie lúc này mới chậm rãi đứng dậy, Chu Trù đi đằng trước hẳn, hai người trở lại phòng giám sát, người của tổ thông tin rất ăn ý mà ngay cả đầu cũng không ngẩng một cái, ngược lại Rob Mập cùng George Già cứ dán mắt nhìn bọn họ đi vào.

“Sếp, đấu giá bắt đầu rồi.” George Già lên tiếng nhắc nhở.

Buổi đấu giá này cử hành nội bộ trong xã hội thượng lưu, thật giả cùng với an toàn của vật phẩm đấu giá đều là tự phụ trách, nói cách khác ở trong buổi dạ tiệc sẽ có một vài thương phẩm sẽ không xuất hiện như ở hội đấu giá thông thường.

Mấy dạng vật phẩm đấu giá trước tiên cũng không có gì đặc biệt, cuối cùng cũng tới “Nước Mắt Thần Mặt Trời” của Dương Cẩm, mở màn cho cuộc cạnh tranh giá đỉnh cao vòng thứ nhất.

Viên kim cương giá khởi điểm là năm triệu đô la, trong thời gian không tới một phút liền tăng vọt qua mười triệu. Cái này phải cảm ơn cái sự lửa cháy thêm dầu của Anson, cơ hồ chỉ cần có người tăng giá anh sẽ lập tức lấn át đối phương, rất có khí thế viên kim cương này chưa tới tay thì sẽ không bỏ qua. Mà người cạnh tranh có thực lực mạnh nhất của Anson chính là Carter Lippman.

Không biết Carter rốt cuộc là bởi gia tộc cậu ta đã từng lỗ lớn những mấy lần ở chỗ Anson hay là bởi sự cố chấp không cách nào buông bỏ của bản thân cậu ta đối với Anson, nên phàm là cái Anson muốn, Carter luôn muốn đi tranh.

Lại là hai phút sau, mức giá đã đạt tới mười hai triệu đô la.

Người cạnh giá chỉ còn lại Anson cùng Carter, tất cả mọi người bày ra tư thái xem trò vui, muốn biết kết quả phiên đấu giá này.

“Hai mươi triệu đô la.” Anson lần nữa giơ ngón tay lên.

Eva ở một bên xì mũi coi thường, “Anh sao phải so đo với Carter, tốt xấu gì cậu ta cũng từng ở trên giường làm vui lòng anh mà.”

“À ha, tôi quả thật đến bây giờ cũng khó mà quên thân thể của cậu ta và cả cảm giác cậu ta hai chân dùng sức kẹp lấy tôi.” Lời hạ lưu như vậy ở trong miệng Anson tự nhiên cứ như ngâm thơ vậy.

“Hai mươi một triệu!” Carter quả nhiên lần nữa kêu giá.

“Hai mươi hai triệu.” Anson cao giọng nói, còn không quên nháy mắt một cái về phía Carter.

Eva huých anh một cái, “Thấy ổn thì hãy ngừng đi.”

“Hai mươi ba triệu!”

Anson cười cười, cho đến khi Carter kêu lên cái giá ba mươi triệu, anh rốt cục ngâm miệng lại.

William Goodwin chủ trì buổi đấu giá mỉm cười một cái, cao giọng nói, “Chúc mừng cậu Carter Lippman giành được viên kim cương vàng hiếm thấy này!”

Ba mươi triệu mua một viên kim cương vàng, cái này đắt tiền hơn cả Anson lấy tên lửa đạn đạo Patriot làm pháo hoa.

Anson lần nữa nhìn về phía Carter, nho nhã lễ độ mà gật đầu với cậu ta.

Một khắc kia, Carter ý thức được Anson đang đùa giỡn mình, Anson biết mình sẽ tranh với anh ta, vì vậy cố ý nâng cao mức giá. Mặc dù người xung quanh đều đang chúc mừng Carter giành được viên kim cương này, chỉ sợ trong lòng họ đều đang cười nhạo thẳng ngốc là cậu ta.

“Được rồi, trước khi vật đấu giá tiếp theo được bày ra, xin mọi người tận tình hưởng thụ rượu ngon mỹ thực!” William nâng ly rượu cùng tất cả khách khứa có mặt chúc rượu.

Khi hẳn đi xuống khỏi bục đấu giá, đi vào trong đám khách, dừng lại trước mặt Carter, “Cậu Lippman, ngài Dương đã ở trong phòng khách quý chờ cậu, tôi có thể phụng bồi cậu cùng đi nhận viên kim cương kia.”

Gene và Myers đi cùng Dương Cẩm vào phòng khách quý. Myers làm bộ dìu Dương Cẩm ngồi xuống, nhân cơ hội đem mấy nghe lên đặt dưới sofa.

Carter đi vào, trên mặt cậu ta không có nửa phần mừng rỡ, ngược lại tệ đến ghê gớm.

“Tôi rất muốn kiến thức một chút viên kim cương vàng độc nhất vô nhị này.” William hăng hái bưng bưng, hai chuyên gia giám định kim cương sau khi kiểm tra thì gật đầu một cái.

Carter dùng sức ký tên mình lên chi phiếu đưa cho Dương Cẩm, động tác của cậu ta có chút thô lỗ vô lễ. Mà Dương Cẩm ngồi ngay ngắn ở nơi đó, không hề nhúc nhích cũng không có xu hướng nhận chi phiếu.

Gene cùng Myers cũng thấy hết mọi chuyện, Dương Cẩm quả nhiên rất biết nhẫn nhịn.

Carter ở một khắc đó cũng ý thức được mình thiếu lễ độ, nhưng lại xấu hổ đến tiến lùi không xong.

“Nếu cậu Lippman không thích viên kim cương vàng này cũng không sao. Tôi có thể tìm được người mua khác.” Dương Cẩm trả lời rất bình tĩnh.

Viên kim cương này cho dù không đáng tiền, nhưng Carter đã tranh nó trước mặt Anson, nếu như Carter đổi ý sau này chuyện này còn không phải là nhược điểm Anson dùng để cười nhạo cậu ta sao?

“Tôi là thực lòng cảm thấy viên kim cương này rất hiếm có. Xin ngài Dương giao nó cho tôi đi.” Carter điều chỉnh một chút tâm tình của mình.

William cũng vội vàng hòa giải, “Ngài Dương đừng hiểu lầm, cậu Lippman đối với viên kim cương này là thật lòng, chỉ là vừa rồi tôi cùng cậu ấy thảo luận chuyện về phương diện làm ăn khiến cậu ấy có chút không vui mà thôi.”

Carter hai tay đem chi phiếu đưa ra, Myers rất hiểu ánh mắt, thay Dương Cẩm nhận tám chi phiếu.

“Như vậy tôi để kim cương lại. Hẹn gặp lại, cậu Lippman, cậu Goodwin.” Nói xong, Dương Cẩm đứng dậy.

William tiễn họ ra khỏi phòng, lúc này trong phòng chỉ còn lại William cùng Carter. Hắn khóa cửa lại, khoan thai đi về bên sofa, bày vẽ nhân nhả, “Cậu bị Anson đùa bỡn, Carter.”

“Tôi biết.” Carter nhướn mày, “Anh muốn cười nhạo tôi sao?”

“Tôi chỉ muốn nói, phương thức muốn cho Anson đẹp mặt có rất nhiều loại, không nhất định phải đi mua một viên kim cương như vậy, cậu biết chứ Anson quan tâm cho tới bây giờ không phải là những thứ này.”

“Anh muốn nói gì?”

“Cole Sean là một trong những cổ đông trong Massive của chúng tôi, nhưng ông ấy đổ rồi, dẫn đến giá cổ phiếu của Massive chúng tôi trượt xuống những mấy phần trăm điểm, chúng tôi cần máu mới.”

“Anh muốn tôi nhập cổ? Nhà Lippman bọn tôi cũng không còn như trước nữa rồi.” Carter trưng ra một nụ cười lạnh.

“Nhưng cậu vẫn là một trong ba cổ đông lớn của Western Union Airlines.” Trong nụ cười mỉm của William tràn đầy ý vị châm chọc, “Cái Massive cần cũng không chỉ là tiền bạc, mà còn cả đường dây. Chúng tôi có một mẫu vật phẩm quan trọng cần vận chuyển ra khỏi Mỹ, nếu cậu đứng về phía chúng tôi, hoa hồng cậu nhận được sẽ bằng tổng cộng ba năm tiền lãi của nhà Lippman.”

“Nghe quả thật rất phong phú, nhưng Anson Lorenzo cũng là một trong những cổ đông của Western Union Airlines, tài chính cùng đường dây của anh ta cũng tuyệt đối phù hợp nhu cầu của Massive các anh. Tại sao các anh lại chọn tôi?”

“Anson nếu như hợp tác với chúng tôi, đó chính là chúng tôi tới chia chác miếng bánh của hắn.” Ngón tay William gõ gõ lên mặt bàn, giống như muốn đánh thức Carter, “Thế nào, có nguyện ý cùng chúng tôi chơi Anson Lorenzo một ván không?”

56. Chương 56

Carter chậm rãi nở nụ cười, “Tôi biết, trong mắt rất nhiều người, tôi chính là một thằng ngu. Tôi cũng thừa nhận tôi rất ngu, so với anh, so với Anson, so với rất nhiều người.”

William lẳng lặng nhìn Carter, sắc mặt hơi trầm xuống, gã có dự cảm lời Carter sắp nói không phải là điều gã muốn nghe.

“Tôi có thể làm đũa ngọc trước mặt Anson, nhưng không có nghĩa là tôi có thể làm đũa ngọc trước mặt những người khác.”

“Có ý gì?”

“Nếu như tôi giúp Massive các anh chia một miếng bánh của Anson, các anh lấy được lợi rồi, tôi lại đắc tội nhà Lorenzo. Đợi đến lúc Anson tới tính sổ, tôi lại bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió, mà Massive các anh lại có thể tránh ở sau lưng tôi.” Carter đứng dậy đẩy cửa ra, “Nhà Lippman của tôi đã không lớn bằng lúc trước rồi, anh hãy tìm người có thực lực hơn mà hợp tác đi!”

Chu Trù đang nghe lén đoạn đối thoại này không khỏi hừ lạnh một tiếng, Anson người này quả nhiên trong mười câu thì có chín câu là giả, nói gì mà William sẽ tìm đến anh ta mời nhập bọn, thật ra thì từ đầu tới cuối mục tiêu của William đều là Carter.

Như vậy Anson nói có người sẽ ám sát anh ta, xem ra cũng là giả rồi.

Chu Trù liên lạc với Jones vẫn còn trên nóc nhà hứng gió lạnh, “Bên cậu tình huống thế nào.”

“Tạm thời không có nhân vật khả nghi.” Jones ngữ điệu trầm thấp, giống như là đang kìm nén lửa giận, chỉ sợ Jones cũng đang hiểu lầm Chu Trù đùa giỡn cậu ta.

“Jones, tôi cho cậu cơ hội lựa chọn, cậu có thể rời đi, cũng có thể lựa chọn ở lại thủ đến khi dạ tiệc kết thúc.”

Đầu kia máy truyền tin trầm mặc sau hai giây, thanh âm của Jones trở nên kiên định, “Tôi sẽ ở lại đến khi dạ tiệc kết thúc.”

Buổi đầu giá tiếp tục tiến hành, chỉ là nét cười của William Goodwin đã nhạt đi rất nhiều so với lúc ban đầu.

Chu Trù cúi đầu, chống đầu xoa khóe mắt của mình, Anson rốt cuộc định làm gì? Mục đích của anh ta là gì? Vừa rồi cuộc trò chuyện của William cùng Carter mặc dù đã nói tới muốn lợi dụng đường dây của Western Union Airlines để vận chuyển thứ gì đó, nhưng nói quá lập lờ căn bản không cách nào trở thành căn cứ để bắt William, hơn nữa bắt được gã một chút ý nghĩa cũng không có, chẳng lẽ lần hành động này của họ sẽ thành công cốc?

“Chưa tới một khắc cuối cùng sẽ có biến cố kiểu gì chúng ta cũng không biết.” Leslie đem một cốc cà phê đẩy tới trước mặt Chu Trù.

Lúc này, Jones đang khoanh tay nấp ở chỗ tối nghe được tiếng cửa lên sân thượng bị mở ra.

Một người đàn ông mặc đồ thể thao màu đậm khoác một cái ba lô đi tới.

Jones theo bản năng nín thở, thời điểm này lại có người đi lên sân thượng, đối phương tuyệt đối không phải là tới hút thuốc hay hóng gió.

Sát thủ thông thường đều sẽ chuẩn bị ổn thỏa từ trước trên nóc nhà, ẩn nấp hai ba giờ còn coi là ít, có lúc thậm chí sẽ đến trước cả ngày. Mà bây giờ người này, không khỏi cũng quá tự phụ rồi đi? Càng khỏi phải nói mục tiêu của hắn là Anson Lorenzo!

Hắn kéo khóa ba lô thể thao ra, bắt đầu lắp ráp súng.

Ngón tay Jones chậm rãi rời xuống phía dưới, đặt tay lên cò khẩu súng bên hông mình, cẩn thận từng chút một mà rút ra.

Nhưng khiến Jones thấy ái ngại chính là, người này tay chân chẳng lưu loát gì cả, thậm chí còn có chút khấn trương, chưa được bao lâu đã lắp sai, băng đạn rớt xuống, đạn đều lăn đầy ra đất.

Đây là tình huống gì? Muốn ám sát Anson Lorenzo chẳng lẽ không nên mời một sát thủ chuyên nghiệp hơn sao?

Jones không nhần nại được, bất chợt xông ra từ chỗ tối, rút súng chĩa vào đối phương, “Không được nhúc nhích! Buông súng trong tay anh xuống!”

Đối phương kinh hãi, hoàn toàn không ngờ đến trên mái có người, xoay một cái tất cả đồ rơi xuống đầy đất.

“Đừng... đừng giết tôi!”

Người kia ngẩng đầu lên, râu ria xồm xoàm, còn có mùi rượu nồng nặc, vừa nhìn chính là một kẻ lang thang không biết từ đâu tới.

“Ông tại sao xuất hiện ở nơi này!”

“Sáng nay... có người... cho tôi năm mươi đô, mặc quần áo này cùng với khẩu súng đồ chơi này, muốn tôi lên sân thượng lắp ráp nó lại...”

“Cái gì? Súng đồ chơi?” Nòng súng của Jones không rời khỏi người lang thang kia, chậm rãi cúi người, nhặt băng đạn rơi trước mũi chân mình lên, “Đây là băng đạn thật...”

Một luồng ánh sáng lạnh sắc bén lóe lên, Jones chỉ cảm thấy hòng súng rung lên, một thanh mã tấu Thụy Sĩ thiếu chút nữa đánh rơi súng trong tay cậu ta.

Cậu ta còn chưa phục hồi tinh thần lại, đối phương một cước đá vào cổ tay cậu ta, súng rớt cuộc vẫn văng ra ngoài.

Jones ngẩng đầu lên, một cây súng lục rõ ràng dí giữa mày Jones.

“Ranh con, mày ở đây bồi tao cho đến khi bữa tiệc kết thúc đi.” Gã lang thang từ trong túi quần móc ra một bình rượu nhỏ, dùng hàm răng cắn mở nắp bình rồi uống, nhưng phương hướng hòng súng ngay cả chệch cũng chưa từng chệch đi.

Trong lỗ tai Jones vang lên thanh âm của Chu Trù.

“Xảy ra chuyện gì Jones!”

Jones nhìn chằm chằm gã lang thang nọ, thân thủ của hắn rất nhanh, đừng thấy hắn một bộ say lướt khướt, tùy thời có thể đoạt đi tính mạng Jones.

“Ông làm thế nào biết có người lên sân thượng?”

Gã lang thang cười giễu một tiếng, “Mục tiêu của tao cũng không phải nhân vật đơn giản gì, vật phẩm hắn muốn đấu giá đã xác định rằng đối thủ của hắn sẽ muốn mạng hắn rồi.”

“Mục tiêu của ông là Anson Lorenzo.”

“Hế!” Gã lang thang liếm môi một cái, “Ranh con, mày là ai? NYPD? Không thể nào, đám cảnh sát New York đều là lũ ngu. FBI? Chúng luôn là tin tức lạc hậu. Đặc cảnh New York? Cũng không thể, đặc cảnh đều là một đội nhân mã cùng hành động.”

Chu Trù ở đầu kia nghe đến mức sống lưng lạnh đi phân nửa, “Jones, tận lực trì hoãn, tôi bên này sẽ phái người qua!”

Jones lại rất là trấn định, “Nếu ông sớm đoán được sẽ có người trấn thủ trên sân thượng, vậy người chân chính đi ám sát Anson an bài ở đâu? Hiện trường dạ tiệc?”

Gã say sờ sờ râu mép của mình, “Mày đang moi lời của tao sao? Mày cho rằng tao không biết trên người mày mang mấy truyền tin sao? Yên tâm, những kẻ làm sát thủ như bọn tao, cho tới bây giờ sẽ không động tới người của chính phủ. Mày nếu không đang hoảng, tao liền mời mày ăn đạn thật luôn.”

Chu Trù bắt đầu khẩn cấp điều động.

“Myers, Gene! Đến bên cạnh Anson bảo anh ta đừng tham gia đấu giá! Còn nữa, làm rõ anh ta rốt cuộc muốn bán cái gì!”

“Rob Mập! Thông báo đặc cảnh New York, bảo họ chạy tới trung tâm triển lãm tranh quốc tế đi cứu Jones!”

Myers cùng Gene sau khi nhận được chỉ thị thì luồn lách qua đám người lớp lớp tìm được Anson đang chuẩn bị lên bục đấu giá.

“Ngài Lorenzo, ngài sợ rằng phải rút khỏi cuộc đấu giá này thôi.” Myers chặn trước mặt Anson.

Anson cong khốe môi, hai tay đút trong túi một bộ nhàn nhã, “Tôi đã đoán được, các cậu là người của Chu Trù.”

Nghe được Anson tròn vành rõ chữ mà nói ra tên của Chu Trù, Myers thừa nhận mình rất kinh ngạc, ngay sau đó lại bình tĩnh lại. Chu Trù đã từng làm nằm vùng, Anson nếu đã có thể tựa như quen biết đã lâu mà nói ra Chu Trù như vậy, xem ra Chu Trù khi còn làm nằm vùng ngay thân phận cũng đã bị đối phương biết rõ rồi.

“Ngài Lorenzo, ngài rốt cuộc muốn bán cái gì?”

“Ở đây có rất nhiều người đều đang chờ muốn mua thứ này, tôi không thể không bán.” Ngón tay Anson lướt qua chân mày của mình, phong độ của một khắc kia toát ra một loại can đảm.

“Ngài Lorenzo!” Myers cùng Gene một trái một phải kìm kẹp Anson, “Xin đừng khiến chúng tôi khó xử.”

“Tôi nếu không đi lên, các cậu làm sao tìm được kẻ muốn giết tôi?”

Lúc này, Richard cũng đi tới, “Thưa ngài, cần tôi giúp một tay không?”

Chu Trù chạy tới khách sạn W.

“Leslie, anh tra được thứ Anson muốn bán hôm nay là thứ gì rồi sao?”

“Là con chip. Bên trong có chương trình phản đạn đạo. Trước mắt giá thị trường là hai triệu đô.”

“Cái tên này!” Chu Trù nghiêng răng nghiêng lợi, cậu có một loại dự cảm, bản thân chỉ sợ lại bị anh ta lợi dụng!

Mình không nên quản anh ta! Anh ta tốt nhất là chết quách đi!

Nguyên nhân tay Anson sờ dĩ luôn đút trong túi quần, là bởi vì trong đó chính là con chip kia. Tin tức anh ta thả ra ngoài nói là trong con chip này chẳng qua chỉ là chương trình phản nghe lén thông thường, người chân chính biết nội dung trong đó chỉ có mấy người mua được mời tới hội trường thôi.

“Nếu nguy hiểm như vậy, yên tâm tôi sẽ không đứng trên đài kia làm bia ngắm sống cho người ta đấu.”

Anson đi tới trước mặt William Goodwin, gật đầu cười một tiếng, “Anh Goodwin, có người cho rằng trong con chip này của tôi chứa chương trình phản đạo đạn gì đó, muốn ngăn cản tôi bán nó đi, chuẩn bị muốn giết tôi! Tôi thấy, vẫn là đem nó giao cho anh Goodwin giúp tôi trưng ra đi thôi.”

William Goodwin thần sắc căng thẳng, hẳn thật ra cũng sớm đã nhận được tin tức Anson muốn bán chương trình phản đạo đạn, nhưng Anson giờ phút hào phóng như vậy mà muốn đem chương trình giao vào tay hắn, chẳng lẽ tin tức của mình có sai sót, chứa trong con chip này thật chỉ là chương trình phản nghe lén sao? Hắn vội vàng khoát tay, “Anh Lorenzo là đang nói đùa mà, con chip này của anh nếu như xảy ra vấn đề gì, tôi cũng không chịu nổi trách nhiệm đâu.”

“Vậy phải làm sao bây giờ a?” Anson một bộ khổ sở, “Có người muốn giết tôi, tôi đương nhiên phải mau chóng trốn đi a. Chỉ bằng anh Goodwin thay tôi nói xin lỗi với những người mua có ý định kia, tôi phải nhanh chóng rời đi.”

“Anh Lorenzo, anh không phải đang nói đùa chứ?”

William Goodwin ở một khắc đó liền do dự, con chip giá trị liền thành như vậy, Anson phải làm giao dịch bí mật chứ không phải đến dạ tiệc bán đấu giá kiểu này công khai mua bán.

“À... nếu thế... tôi chỉ đành tự mình lên vậy, trong này thật sự chỉ là chương trình phản nghe lén mà thôi, kiệt tác mới nhất của trung tâm nghiên cứu phát triển dưới trướng nhà Lorenzo chúng tôi.” Anson nhìn về phía Richard, một bộ đã được cứu, “Bằng không, Richard, anh đi lên thay tôi trưng bày đi!”

William trong lòng cười lạnh, Richard vốn là tâm phúc của Anson, Anson nếu như muốn tìm người thay anh ta trưng ra con chip này, tất nhiên phải tìm Richard. Cái người nếu đã nghĩ ổn thỏa rồi còn giả vờ giả vịn hỏi nhiều như vậy, đúng thật là dối trá.

Richard cầm lấy con chip, đi lên bậc.

Hắn hắng giọng một cái, thần sắc thản nhiên, “Có người cho rằng trong con chip này chứa chương trình phản đạo đạn, cho nên muốn ám sát ngài Lorenzo.”

Dưới bậc một mảnh xôn xao.

Myers cùng Gene ngậy người tại chỗ, chẳng ai nghĩ tới Richard lại cứ thẳng thừng như vậy mà nói ra những điều này.

“Bây giờ xin mời những người có hứng thú bắt đầu đấu giá đi. Giá khởi điểm là năm triệu.”

Giá khởi điểm thấp như vậy, nghĩ như thế nào cũng không thể là chương trình phản đạo đạn.

Chu Trù đang nghe tình huống hiện trường cuộc đấu giá đi tới cửa sảnh tiệc, cậu thở hổn hển lắc đầu một cái, “Lại bị lừa giỡn.”

Nếu đã tới, tất nhiên phải nhìn bản mặt người kia một cái.

Chu Trù đẩy cửa đi vào, tầm mắt những người có mặt còn đang dừng lại trên người Richard. Chỉ là Anson bất kể đi tới đâu cũng đều là sự tồn tại chói mắt. Mấy người mua vốn có mục đích với chương trình phản đạo đạn vậy lại, muốn xác nhận trong con chip rốt cuộc là cái gì với Anson.

Trên người Anson một điểm đỏ đang dao động, xúc mục kinh tâm. Sắt thủ đang ở ngay trong một căn phòng nào đó đối diện với hội trường dạ tiệc trên tầng cao nhất của trung tâm triển lãm quốc tế, chứ không phải là sân thượng.

Chu Trù kinh hãi, “Năm xuống ——”

Buồng tim bị kéo lên, giống như là muốn xông ra từ trong ***g ngực, hô hấp ngưng trệ.

Chu Trù đột nhiên cảm thấy hành động của mình sao lại chậm như vậy, bất kể gắng sức như thế nào cũng đều không thể vọt tới trước mặt anh.

Bất chợt, cả tòa cao ốc tối đi, tất cả lâm vào tối mịt.

Chỉ nghe “Choang ——” một tiếng, là tiếng ly rượu vỡ.

Chu Trù dựa vào vị trí của Anson trong trí nhớ mà tìm tới, “Anson! Anson Lorenzo!”

Khách khứa bốn phía hiểu có sắt thủ đang đánh lên lũ lượt nằm xuống, có người không hiểu đã xảy ra chuyện gì như cũ ngậy người tại chỗ chờ ánh đèn lần nữa sáng lên.

Chu Trù tách đám người ra, có người từ phía sau ôm lấy cậu.

Một khắc kia, Chu Trù dừng lại, cậu cũng thở phào một hơi, chậm rãi đọc lên cái tên đó, “Anson...”

“Tôi ở chỗ này. Đừng lo lắng.” Thanh âm của Anson quá êm ái, trấn định cứ như là người vừa rồi suýt bị dính đạn không phải là anh vậy.

Nổi lòng từ chỗ cao rơi xuống, Chu Trù tự giễu mà cười nhẹ, “Tôi lại bị anh lừa giỡn... có đúng không?”

Cầm Anson tựa lên cổ cậu, trong bóng tối không ai biết Anson Lorenzo cũng có tư thế dịu dàng đến vậy.

“Tại sao không có lòng tin với tôi như vậy?”

Hơi thở của anh vờn qua vành tai Chu Trù, mang theo ý vị chọc ghẹo, lại giống như là kẻ lẻ một loại uất ức.

Chu Trù dùng sức đẩy bàn tay đang ôm lấy mình của Anson ra, nhưng đối phương lại càng thêm dùng sức siết lấy cậu. Khuỷu tay Chu Trù thúc ra sau, Anson phát ra tiếng rên rĩ, cậu lấy được tự do, xoay người lại rút súng lên cò một hơi liền mạch.

Trung tâm triển lãm quốc tế đối diện, mấy chiếc trực thăng của đặc cảnh New York cùng Interpol lượn vòng trên đó. Ánh sáng thoảng qua hiện trường dạ tiệc, như lưỡi dao cứa qua khuôn mặt Anson.

Đôi mắt anh, ánh mắt chân thật xé rách tất cả lời nói dối cùng hoài nghi, lộ ra dáng vẻ hiền hòa.

Anh có nói dối, hay là có kỹ xảo kinh thiên lừa gạt cái thế giới này chẳng nữa, anh cũng sẽ không đoán trước được lúc nào có ánh sáng từ trong bóng tối làm hé lộ vẻ mặt của anh.

Chu Trù chậm rãi buông xuống súng trong tay. Trong máy truyền tin trong lỗ tai truyền tới thanh âm của Leslie.

“Jones đã được cứu, hai sát thủ trên sân thượng và trên tầng chóp cũng đã bị bắt.”

Nghe được Jones không làm sao, Chu Trù yên lòng.

“Trong con chip rốt cuộc là cái gì? Chương trình phản đạo đạn hay là phản nghe lén?”

Nguồn cung điện lực trong hội trường dạ tiệc khôi phục bình thường, Anson đứng ở nơi đó, khi tất cả mọi người đang hỗn loạn muốn hiểu rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ có anh ở trong khung cảnh hỗn loạn đó có vẻ trầm tĩnh vô bì.

“Em đang nghĩ tôi có phải lợi dụng em rồi hay không?” Anson bước một bước đến gần Chu Trù.

57. Chương 57

Lúc này Myers cùng Gene cũng nhìn sang, bọn họ đối với cuộc đụng độ ngay chính diện này của sếp cùng con cá sấu lớn của giới vũ khí Anson không thể nào không hiểu kỳ.

Chu Trù khẽ xùy một tiếng, “Gặp lại sau, ngài Lorenzo. Rất xin lỗi đã quấy rầy cuộc bán đấu giá của anh.”

Khi cậu đi qua Anson Lorenzo, đối phương một phát kéo cậu lại, vẫy vẫy tay về hướng Richard.

Richard xuống khỏi bục đấu giá, dưới ánh nhìn chăm chú của nhóm người mua đi tới bên người Anson, “Chuyện gì vậy, thưa ngài?”

“Đưa con chip cho cảnh quan Chu, chúng ta phải phối hợp sự điều tra của cảnh sát quốc tế.” Anson nói đến mây mờ gió nhẹ.

“Thưa ngài, ngài là nói con chip chúng ta đang muốn bán đấu giá sao?” Richard lần nữa xác nhận.

“Đúng vậy.”

Richard đem con chip đưa tới trước mặt Chu Trù.

Chu Trù không chậm trễ chút nào mà một phát cầm lấy nó, rời khỏi hội trường.

“A... không nhìn ra quan hệ của sếp cùng Anson Lorenzo không đơn giản a.” Myers tiện tay cầm champagne bên cạnh lên thỏa sức uống.

“Cậu nói, nguồn tin của sếp có thể nào chính là Anson Lorenzo không?” Lời Gene vừa nói xong, Myers liền đem cái đầu vẫn nhìn chăm chăm vào Chu Trù cùng Anson của Gene xoay lại.

“Nếu quả thật là như vậy, sau này liền có kịch hay để xem.”

Anson cứ mãi miết nhìn về phương hướng Chu Trù rời đi, Eva chậm rãi đi tới bên cạnh anh đưa anh một ly rượu đỏ.

“Đừng nữa nhìn. Có nhìn nữa cậu ấy cũng không quay đầu lại đâu.”

“Tôi ghét bóng lưng của cậu ấy.” Ánh mắt Anson lạnh xuống.

“Bởi vì bóng lưng của cậu ấy luôn nhắc nhở anh rằng, hai người thuộc về thế giới khác biệt.” Trong giọng nói của Eva mang theo mấy phần hả hê, “Tôi bắt đầu tưởng niệm Dean trước kia rồi.”

Chu Trù đi thang máy ra đến cửa khách sạn W, gió đêm thanh mát lùa tới, khoang phổi Chu Trù căng đầy lên.

Một đám người áo đen trong nháy mắt bao vây quanh Chu Trù, giơ súng chĩa vào cậu, dùng thứ tiếng Anh ngắt ngắn ra lệnh, “Giao con chip ra đây!”

Có thể nhanh như vậy lấy được tin Anson giao con chip cho cậu, người này nhất định là một trong những vị khách trong dạ tiệc vừa rồi. Nghe khẩu âm của họ, là người Nga.

“Vậy chúng mày cứ thử nổ súng một lần đi.”

Thanh âm của Leslie lạnh đến thấu xương, giống như tiếng chuông trong giáo đường trầm tịch kiểu gothic vọng về.

Mấy cảnh viên của Interpol cùng với người của đội đặc cảnh New York chạy tới, hòng súng chĩa vào đám người áo đen này.

Đội trưởng đội đặc cảnh hô lớn, “Hey! Nơi này là nước Mỹ!”

Chu Trù mặt không đổi sắc đi qua hòng súng của đám người Nga kia, Leslie một phát kéo cậu đến sau lưng.

Lần liên hiệp hành động này của cảnh sát quốc tế cùng đặc cảnh New York rốt cuộc cũng kết thúc.

Chu Trù ngồi vào xe Leslie, cậu đem con chip kia tiện tay ném tới, Leslie rất ăn ý tiếp lấy.

“Đoán xem bên trong là cái gì?” Chu Trù cười một cái tự giễu.

“Nếu như là chương trình phản nghe lén, như vậy Anson đã lừa bốn đám người mua kia thậm chí cả William Goodwin. Nếu như là chương trình phản đạn đạo, như vậy hẳn đã lừa bốn cậu cùng với cảnh sát quốc tế chúng ta. Hơn nữa chương trình phản đạn đạo không thể nào không được cất trong rương mật mã bí mật giao dịch. Tôi dám cá, trong này là hệ thống phản nghe lén.”

“Đừng coi thường sự điên cuồng của Anson Lorenzo.” Chu Trù chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Myers cùng Gene sau khi đưa Dương Cẩm về thì cũng về đội.

Khi Chu Trù gặp Jones ở cửa phòng thẩm vấn, liền biết cậu ta đang suy nghĩ cái gì.

“Râu Xanh là tổ hợp sát thủ nổi tiếng trong giới sát thủ, thua trong tay bọn họ cậu cũng không mất mặt.”

Cái gọi là “Râu Xanh” là một cặp cha con làm sát thủ. Người cha mặc dù nghiện rượu, cả ngày lồi thối lếch thếch thoát nhìn dáng vẻ không tỉnh táo, nhưng lại kinh nghiệm dày dặn, mấy năm trước sau khi bả vai bị thương liền phụ trách kế hoạch quá trình ám sát cùng với khám xét địa hình và yểm hộ. Con trai chỉ mới mười sáu tuổi, cũng là cao thủ bắn tỉa, cậu ta bắn nhanh mà chuẩn xác, không chút do dự.

Miệng “Râu Xanh” rất kín, tra hỏi cả một buổi tối họ cũng chẳng nói gì.

Leslie đi tới bên người Chu Trù, “Trong con chip là chương trình phản nghe lén.”

“Vậy à.” Biểu tình của Chu Trù không chút gợn sóng, “Khó trách anh ta giao cho tôi hào phóng như vậy.”

“Mặt khác tôi tra xét một chút tài khoản của cha con ‘Râu Xanh’. Khoản tiền lớn chuyển vào gần nhất của họ, là tới từ William Goodwin.”

“Nói cách khác... rất có thể là William Goodwin thuê họ ám sát Anson Lorenzo.” Chu Trù trầm tư, cậu cảm thấy ở đâu đó có gì đó không đúng. Anson bán chương trình phản đạn đạo, mà Massive gần đây đang bàn một vụ mua bán liên quan tới đạn đạo, một khi chương trình phản đạn đạo này của Anson được bán đi, Massive sẽ đối mặt thua lỗ cực lớn. Hẳn muốn ngăn cản Anson là chuyện bình thường, ám sát Anson đâu xuôi xuôi lọt loại trừ đối thủ cạnh tranh có tính uy hiếp lớn nhất này cũng có thể miễn cưỡng thuyết phục... nhưng mà lại không nhất định phải là vào thời điểm đó địa điểm đó, dù sao đó cũng là dạ tiệc do Massive tiến hành, Anson gặp tập kích, Massive cũng phải chịu trách nhiệm.

“Cậu cũng cảm thấy có vấn đề?” Leslie mở miệng hỏi.

“Nhưng bất kể thế nào, lần này William Goodwin liên lụy trong đó, trước mắt thu thập những chứng cứ đủ để khởi tố hắn. Bất kể cuối cùng hắn có bị phán có tội hay không, đều sẽ làm cho giá cổ phiếu của Massive lần nữa chấn động, vị CEO này nhất định là phải đổi người rồi.”

CEO mới nhậm chức cùng cổ đông sau màn tất nhiên phải có một đoạn liên lạc tương đối thường xuyên nhằm làm cho các vụ làm ăn của Massive lần nữa đi vào quỹ đạo, đã có liên lạc thì có đường dây, có đường dây thì Leslie liền có phương pháp tìm được cổ đông thần bí nọ là ai.

“Mệt rồi sao? Đi về nghỉ ngơi đi.” Leslie vỗ vỗ vai Chu Trù.

“Ừ.”

“Tôi đưa cậu trở về.”

“Cảm ơn.”

Chiếc Benz màu đen của Leslie chạy trên đường cái ở New York. Đầu Chu Trù tựa vào cửa sổ xe, ánh đèn đường không ngừng lướt qua trán cậu.

Ngẫu nhiên dừng ở ngã tư đường, Leslie liếc mắt nhìn Chu Trù. Hắn lại nhớ đến khung cảnh mình lần đầu tiên gặp Chu Trù ở Thụy Sĩ, rõ ràng khi đó Chu Trù đang đeo lên khuôn mặt của Dean Dương, trẻ trung anh khí như vậy, mỗi một nét thay đổi nơi khóe mắt đuôi mày đều giống như đã được tính toán tốt rồi vậy, Leslie đã từng nghĩ tới mình có phải chính là bị gương mặt kia của cậu mê hoặc hay không, bởi vì người đều có bản năng thưởng thức cái đẹp. Chẳng qua là giờ phút này, chân mày Chu Trù chỉ khẽ run lên, Leslie liền cảm thấy một trận xao xuyến.

Đèn đỏ chuyển màu, Leslie ngừng lại những ý niệm vô biên vô tận kia, xe lần nữa bắt đầu khởi động.

Sau khi dạ tiệc kết thúc, Anson tao nhã lễ độ tạ lỗi với tất cả những người mua cảm thấy hứng thú với vật đầu giá của anh, anh ngồi vào chiếc Limousine của mình, lưng còn chưa kịp dựa vào lưng ghế, cửa xe lần nữa bị mở ra, Eva đáng vẻ ưu nhã ngồi vào.

“Eva.” Anson buồn cười lắc đầu một cái.

Eva khoanh tay trong ánh mắt có mấy phần bất mãn cùng tùy hứng, “Thế nào lại đi nhanh như vậy, vội vã tránh tôi sao?”

“Cũng sắp hừng sáng rồi, tôi mệt.”

“Nhưng anh vẫn chưa nói cho tôi biết, trong con chip rút cuộc là cái gì. Trước khi tới buổi dạ tiệc này, tin tức anh nói cho tôi là anh muốn bán ra chương trình phản nghe lén, đây là thật hay là giả?”

“Eva thân mến,” Anson hơi nghiêng về trước, hai tay nâng má Eva, trong thanh âm trầm ấm vạn phần, “Nếu như ở bên trong là chương trình phản đạn đạo, cô tuyệt đối là người mua có thực lực nhất cũng là có lợi nhất với tôi.”

“Như vậy chính là anh cố ý khiến William Goodwin tưởng rằng anh muốn bán ra chương trình phản đạn đạo? Cho nên hắn mới phái sát thủ tới giết anh sao?” Eva vẫn là vẻ mặt không hiểu, “Ngộ nhờ hắn thật sự giết anh thì sao?”

“Hắn không thể nào giết tôi.” Anson nhàn nhạt cười một tiếng.

Eva nhìn ánh mắt của anh, cho đến khi xe từ một con dốc nhỏ chạy xuống, Eva như là đột nhiên tỉnh ngộ mà trợn to hai mắt, “Sát thủ là anh thuê!”

Anson cười không đáp.

“Anson... anh làm mọi chuyện chính là để lật đổ William Goodwin sao? Hắn chỉ là một người đại diện mà thôi!” Eva nghiêng đầu đi, nhìn tia sáng bình minh hơi ló rạng ngoài cửa sổ thò dài một cái, “Tôi có dự cảm, sát thủ anh thuê cũng không chỉ là cầm súng quơ quăng một cái tổ vè, mà là thật sự muốn giết anh. Vỡ kịch của anh diễn thật đến vậy... Tại sao?”

“Cô biết cảnh sát quốc tế theo dõi dạ tiệc lần này chứ?”

“Chu Trù...” Eva cười khanh khách nói ra cái tên đó, “Mục tiêu của Interpol là Massive, anh vì giúp hắn thuê người giết chính mình để giả họa cho William Goodwin. Tôi chỉ tò mò... cứ coi như bởi vì vật phẩm anh bán đấu giá lần này khiến cho William Goodwin có động cơ giết anh, nhưng mà lại không có chứng cứ giết anh, cảnh sát quốc tế có thể bắt hắn thế nào được?”

“Một người bạn trên phương diện làm ăn của tôi bán một chiếc du thuyền cho quý ngài Goodwin, mà Goodwin đem tiền mua du thuyền chuyển vào tài khoản của sát thủ, như vậy hắn cùng với sát thủ tôi thuê liền có qua lại tiền bạc, cái này có tính là chứng cứ không?”

“Anh điên thật rồi.” Eva rất gắng sức đưa ra kết luận.

“Đúng vậy... tôi cũng cảm thấy tôi điên rồi. Cái cậu ấy muốn, tôi đều muốn dang đến trước mặt cậu ấy.”

Eva chợt ôm bụng phá lên cười.

“Ha ha... ha ha ha... thật xin lỗi, tôi không nhận được...” Eva khó khăn lắc lắc tay, “Anh... không thích hợp nghiêm túc như vậy mà... nói lời thật lòng đâu...”

Anson đột nhiên cũng cười ra tiếng, “Đúng vậy... thật giống như đang đóng phim...”

“Ha ha... nếu Chu Trù nghe được câu kia của anh, cũng nhất định sẽ cười không bò dậy nổi...” Eva rốt cục lấy lại hơi.

“Tôi sẽ không nói những lời kia với cậu ấy, bởi vì cậu ấy sẽ không tin.”

Báo sáng hôm sau, tiêu đề tin tức chính là tin Anson Lorenzo gặp tập kích trong buổi đấu giá, William Goodwin thuê sát thủ ám sát đối thủ cạnh tranh.

Sẽ có hàng loạt cuộc điều tra chờ đợi William, giá cổ phiếu của Massive trượt mạnh, trưa hôm đó William phát biểu thanh minh, từ chức CEO của Massive.

Trong phòng thẩm vấn, Chu Trù ngồi ở đối diện hắn. Trừ Chu Trù, còn có quan chức đến từ FBI Mỹ Miller. Miller gần năm mươi tuổi, sự kiện ám sát oanh động giới chính trị – thương của Mỹ nên lãnh đạo nước Mỹ vô cùng coi trọng, hơn nữa chính khách được Massive ủng hộ không ít, bọn họ cũng vô cùng chú ý tới chuyện này.

Làm người đại diện của Massive, William tựa hồ đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như thế. Về mặt gã rất trầm tĩnh, thậm chí luật sư của gã cũng không trấn định được như gã.

Miller ho khan hai tiếng, tra hỏi William gần nửa giờ, gã cũng trả lời đến không chút sơ hở, gã thậm chí chủ động yêu cầu Interpol cùng lãnh đạo Mỹ lần theo hướng đi tài khoản của mình để tiện chứng minh khoản tiền chuyển cho “Râu Xanh” đúng là phí dụng gã mua du thuyền.

Miller hơi có chút lúng túng, ông nghiêng người nhìn Chu Trù.

Chu Trù không hề mở miệng nói một câu, cậu thay mặt cho Interpol, nhưng trong toàn bộ quá trình thẩm vấn cậu lại giống như một người đứng xem.

Ánh mắt William thỉnh thoảng lướt qua khuôn mặt của Chu Trù, cậu cảnh sát trẻ người Châu Á này đã là một tổ trưởng trong Interpol rồi. Ánh mắt cậu ta lão luyện, chẳng màng thiết hơn, tựa hồ bắt người nổi tiếng trong thương giới là William đối với cậu mà nói cũng không phải là chuyện gì to tát lắm vậy. Quan trọng nhất là, William luôn cảm thấy cậu ta nhìn rất quen mắt, mặc dù gã lục lọi trong đầu nửa ngày cũng không nhớ mình đã từng gặp Chu Trù.

Ngũ quan Chu Trù cũng không xuất sắc, bình thường nhưng cũng không bình thường. Cậu có một loại khí chất đặc biệt, rõ ràng là sắc bén lại có thể thu liễm phong mang ngay khi cần thiết.

Tựa như bây giờ, cậu không cấp công cặn lợi như viên chức FBI, trái lại còn khiến người ta không nắm bắt được.

“Cậu thì sao? Có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?” Đây là William lần đầu tiên chủ động mở miệng đưa câu hỏi trong gian phòng thẩm vấn này.

“Anh rốt cuộc có biết trong con chip kia là nội dung gì hay không?” Chu Trù chậm rãi mở miệng hỏi, một khắc kia thời gian chậm như kéo tờ, William không tự chủ trợn to hai mắt.

Chu Trù cho dù ngữ quan cùng với hành động cử chỉ đều không giống Dean, nhưng giọng nói lại không hề thay đổi.

Nổi kinh ngạc của William rất nhanh liền bị dần xuống.

“Cậu biết Dean Dương không? Chính là người thừa kế của kim cương thế gia Dương thị, thương nhân người Hoa nổi danh nhất New York.” William nhìn vào mắt Chu Trù.

Chu Trù trầm mặc không có lấy nửa điểm hiển sơn lộ thủy.

Hai giây sau, William lúc này mới cười cười, trong giọng nói có mấy phần tiếc nuối, “Giọng của cậu... còn cả đường nét đôi mắt cậu có chút giống cậu ấy.”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, anh Goodwin.” Chu Trù hờ hững mở miệng.

“Nhưng ngữ khí nói chuyện của cậu lại không giống cậu ấy.” William bổ sung một câu, “Được rồi, tôi quả thật nhận được tin tức, Anson Lorenzo muốn bán ra chương trình phản đạn đạo trong buổi dạ tiệc đấu giá của Massive. Nhưng mà chuyện này không liên quan đến tôi, không phải sao? Massive là làm ăn đứng đắn, mà nhà Lorenzo làm gì để lập nghiệp cậu hẳn đã biết.”

“Nhà Lorenzo lập nghiệp bằng cái gì toàn thế giới đều biết. Nhưng Massive có bao nhiêu sạch sẽ, anh Goodwin càng hiểu rõ hơn cảnh sát quốc tế bọn tôi.” Chu Trù mở tài liệu trước mặt ra, tiện tay chỉ chỉ, “Các anh lên kế hoạch lợi dụng Western Union Airlines vận chuyển cái gì?”

William cười cười, “Xem ra ngay cả cuộc đối thoại của tôi cùng Carter Lippman cũng bị các người ghi lại à? Dưới trướng Massive có rất nhiều chủng loại làm ăn, tự nhiên muốn tạo quan hệ tốt với nhà Lippman đang nắm cổ phần trong Western Union Airlines rồi. Tôi mặc dù chưa nói thứ muốn vận chuyển là cái gì, nhưng cũng không đại biểu nhất định phải là vận chuyển phi pháp.”

“Ông chủ sau màn của anh là ai?” Chu Trù không vòng vo nữa, đối với người như William mà nói, quan sát phản ứng của gã so với mọi lời khai từ trong miệng gã còn có ý nghĩa hơn nhiều.

58. Chương 58

Quả nhiên, khoe mắt William khẽ giật, khoảnh khắc chớp nhoáng ấy bị Chu Trù bắt được.

“Cổ đông của Massive có những ai, các người hẳn là có danh sách rồi, tên họ, tư liệu cá nhân cùng với phương thức liên lạc của họ.”

Chu Trù đứng dậy rời đi, William ngẩng đầu lên theo động tác của cậu, cho đến khi Chu Trù đi tới cạnh cửa, Miller gọi cậu lại.

“Hey! Cậu cứ đi vậy hả?”

“Nếu anh Goodwin một câu nói thật cũng không định nói, có hỏi tiếp cũng sẽ chẳng có nghĩa lý gì. Hơn nữa, tin tức chúng ta muốn biết, anh ta đều không thể nói.”

Nếu như gã không nói, cũng chính là nhiều hơn mấy lần lên tòa, còn không thì chính là vào tù nghỉ phép. Nếu như gã nói, Chu Trù tin rằng cổ đông sau màn còn lại kia tuyệt đối có năng lực khiến gã mất đi tất cả.

Chu Trù vừa ra khỏi phòng thẩm vấn, Jones liền tiến lên đón.

“Sao lại bỏ qua cho hắn như vậy chứ?”

“Thế cậu muốn thế nào? Tẩn hắn một trận?” Chu Trù nhón mày.

Jones cắn răng, “Hành động của chúng ta uống phí rồi sao?”

“Làm sao lại uống phí? Jones, cậu còn nhớ rõ mục đích của chúng ta là cái gì không? Là bắt William Goodwin, hay là bắt Massive?”

“Đương nhiên là Massive.” Khóp hàm Jones thả lỏng ra.

“Bây giờ đã là thời điểm Massive hỗn loạn nhất, cũng là thời điểm dễ dàng lộ ra sơ hở nhất. Đoán thử xem, CEO kế tiếp sẽ là ai?” Chu Trù đi qua Jones, chỉ để lại mình cậu ta ngơ ngác nhìn cái bóng của mình.

Giống như Chu Trù dự đoán, William bị điều tra toàn diện, tự lo còn không xong, không thể không tuyên bố giải nhiệm chức vị CEO. Xế chiều hôm mà hấn từ chức, Massive cũng triệu tập buổi họp báo đưa tin, tuyên bố CEO tân nhiệm — Joey Allande. Đó là một người đàn ông ngoài bốn mươi, màn hình vô tuyến đem ngũ quan hấn tôn lên cực kỳ tinh tế, hấn rất am hiểu bảo dưỡng, khéo mắt không có nếp nhăn, Chu Trù nhìn hấn cái đầu tiên liền biết người này cũng không chỉ là CEO bận rộn của công ty lớn, cũng đồng dạng là một kẻ hưởng thụ cuộc sống chú trọng bề ngoài. Hấn một tay dứt trong túi, tay kia thì đẩy mic và đèn flash của cánh truyền thông.

Vệ sĩ của hấn chen chúc đi lên, đem hấn ngăn cách ở ngoài mảnh huyên não kia.

Giờ phút này, Chu Trù đang ngồi trước bàn làm việc ăn mỳ Ý gọi bên ngoài. Rob Mập ở bên trái cậu gặm hamburger, George Già ăn pizza, mùi thức ăn nồng nặc tràn ngập cả không gian.

Lúc Leila tiến vào không khỏi nắm mũi.

“Lạy Chúa tôi, các anh chính là sinh hoạt như vậy ư?”

“Đây mới là cuộc sống của đàn ông.” Rob Mập vẽ mặt cảm khái.

“A, vứt bỏ bít-tết và khoai tây nghiền vợ anh làm cho anh rồi ăn những thứ thực phẩm rác rưởi này, anh lại gọi nó là ‘cuộc sống của đàn ông’?” Leila cảm thấy không đáng sâu sắc cho vợ Rob Mập.

“Tôi nói gã ấy.” Rob Mập chỉ chỉ màn hình máy tính.

Leila rướn cổ nhìn, Joey Allande trên màn hình phong độ lịch lãm, quả thực giống như là hoàng gia Anh quốc.

“Thật giống một con công a.” Leila cười mĩa một tiếng, cô vỗ vỗ Chu Trù, “Này, cậu xem thế nào mà nhập thần như thế? Lẽ nào cậu yêu Joey Allande rồi?”

Chu Trù nuốt thức ăn xuống, chậm rãi mở miệng nói, “Cô nhìn kỹ một chút mấy người vệ sĩ bên cạnh Joey Allande ấy.”

Leila híp mắt tử tế nhận diện, “Giống người của William Goodwin thế?”

“Chúng ta cho là William Goodwin đã chơi xong rồi, nhưng xem tình hình này, Joey Allande nói không chừng vẫn còn nằm dưới sự khống chế của William. Nếu là như vậy... thì không dễ xử lý rồi.” Chu Trù nhú mày, “Chúng ta vốn là đoán rằng CEO tân nhiệm sẽ có trao đổi với cổ đông sau màn kia, nhưng cái tình hình hiện tại...”

“Chỉ sợ đối tượng hấn trao đổi là William Goodwin...” Leila ần ần huyệt thái dương, “Tôi thấy nhức đầu quá...”

Lúc này, Jones gõ cửa mở ra, cậu ta ngửi thấy cái mùi sực nức cả phòng kia cũng không khỏi lui về phía sau mấy bước. Trong tay cậu ta ôm một bó to hoa dạ hương lan màu trắng, lưu ly tím điểm chuyết đan xen, tao nhã mà không dung tục.

Rob Mập ha hả bật cười, “Tôi bảo này Jones, chú có phải muốn theo đuổi Leila hay không a!”

Jones liếc hấn một cái, đem hoa đặt lên bàn Chu Trù, “Có người tặng anh.”

Rob Mập vẫn không buông tha cho Jones, vỗ một cái lên bả vai cậu ta, “Cậu trước kia thái độ không tốt với sếp, nếu như muốn đền bù, cũng không cần phải tặng hoa a! Tốt xấu gì cũng phải ra ngoài ăn một bữa bít-tết Angus chứ.”

Chu Trù không đưa tay nhận bó hoa kia, ngược lại Leila vẽ mặt tán thán, “Rất đẹp a!”

Cô lấy tấm thiệp trong bó hoa ra, khê nhảm, “Miss you. A.L.”

“A.L. là ai?” Rob Mập cầm thiếp đến xem xét nửa ngày, còn đưa lên mũi ngửi một cái, “Thế nào lại giống mùi nước hoa cho nam thế?”

Leila nhếch khóe môi, đã đoán được đối phương là ai. Cô cười mà không nói.

“Hey! Leila! A.L. là ai?” Rob Mập tiếp tục hỏi tới.

Chu Trù dùng cầm chỉ bó hoa kia, “Leila, cô nếu thích thì cầm đi đi.”

“Ừ, tôi thích lắm.” Leila một phát ôm qua bó hoa kia, nhún nhún vai với Chu Trù nhất thời phong tình vô hạn, “Đồ của tên kia đều là tốt nhất.”

“Xi, thật chẳng thú vị làm gì mà cứ thần bí a!” Rob Mập vẻ mặt bất mãn.

Ánh mắt Jones không rời khỏi Chu Trù, cậu còn bình tĩnh tiếp tục ăn mỳ Ý, thỉnh thoảng uống hớp bia.

Đợi đến khi George Già cùng Rob Mập đều rời đi, Jones kéo cái ghế đối diện Chu Trù ra rồi ngồi xuống.

“Muốn hỏi gì?” Chu Trù điều chỉnh cự ly của hình ảnh.

“A.L.—— là Anson Lorenzo sao?” Jones hỏi.

“Là anh ta.” Chu Trù trả lời rất bình tĩnh.

“Nguồn tin của anh cũng là hắn?”

“Đúng.”

“Trước kia... nhiệm vụ nằm vùng của anh cũng là tiếp cận hắn.”

“Nếu như có một ngày cậu có thể xem hồ sơ mật, hoặc là nhiệm vụ đó đã giải mật, cậu tự nhiên sẽ biết.”

“Vậy hắn tại sao phải tặng hoa cho anh?”

Chu Trù nhếch khóe môi, “Đó là sở thích buồn nôn của anh ta.”

“Tại sao tôi cảm giác chúng ta là đang hợp tác với Anson Lorenzo nhỉ?” Jones nghiêm túc hỏi.

Chu Trù cười, “Đúng vậy, chúng ta là đang hợp tác với anh ta, mỗi người một nhu cầu. Hay là nói cậu muốn nhất cử nhất sát Anson Lorenzo để chứng minh năng lực của cậu? Đến khi đó, đám kiến cỏ đang bị nhà Lorenzo khống chế liền có thể bò ra khắp thế giới đều được, chúng sẽ chui vào mắt vào mũi cậu, bơi lội trong huyết quản của cậu.”

“Tôi cho là chúng ta là cảnh sát quốc tế. Tôi không hiểu nguyên tắc xử lý công việc của anh.” Thanh âm của Jones lạnh xuống.

“Cậu có thể xin chuyển tổ. Tổ phụ trách cần quét ma túy quốc tế rất thiếu nhân thủ.”

“Không, tôi phải ở lại đây, trông chừng anh.”

“Nếu cậu muốn ở lại tổ này, vậy thì hãy tuân thủ kỷ luật của nó, phục tùng mệnh lệnh của tôi, bất kể cậu đồng ý hay không đồng ý quyết định của tôi đều được, đừng kéo chân sau chúng tôi.” Chu Trù tiếp tục đưa mắt đặt lên Joey Allande trên màn hình. Cậu phóng to kẹp cà vạt của Joey, đó là mẫu thiết kế mới mùa xuân này của Dương Thị, nhà thiết kế chính là Marin Homan. Loại kẹp cà vạt hạn chế số lượng kiểu này một thiết kế chỉ có duy nhất một chiếc, xem ra Joey đối với thiết kế của Dương Thị cũng là tình hữu độc chung a. Hoặc đây là chỉ thị William Goodwin.

Điện thoại vang lên, Chu Trù thuận miệng trả lời, “Xin chào, tôi là Chu Trù.”

“Thích hoa tôi tặng em không? Dạ hương lan màu trắng.”

Thanh âm của Anson du dương mê người như thường lệ.

“Ồ, đó là anh tặng à, tôi tặng nó cho Leila. Tìm tôi có chuyện gì không?” Chu Trù âm thầm thở dài một cái, ngay cả điện thoại công việc của cậu Anson cũng biết rồi, đúng thật là xó nào cũng chui vào được mà.

“Em có biết Joey Allande thật ra là con rối của William Goodwin hay không?”

“Tôi đã đoán ra rồi.”

“Ừ, cho nên đối tượng liên lạc của Joey Allande không phải là người thừa kế của Orlando Bain, mà là cái tên William kia. Không thể không nói nước cờ này của William đi rất tệ.” Trong thanh âm của Anson có mấy phần ý vị hả hê.

“Tại sao?”

“Đạo lý rất đơn giản, ma quỷ không cần hai phát ngôn viên. Mà Joey Allande cho tới bây giờ đều không phải là một người cam chịu làm con rối của kẻ khác.”

“Ồ, anh cảm thấy Joey sẽ diệt trừ William, rồi thay thế hắn.”

“Ừ. Đoán xem tôi bây giờ ở đâu?”

“Anh ở nhà tôi. Quên nói cho anh biết, tối nay tôi không về nhà.” Nói xong, Chu Trù liền lạnh lẽo cúp điện thoại.

Cậu đi tới trước cửa phòng làm việc của Leslie gõ gõ, “Hey, buổi tối cùng đi ăn đồ nướng không?”

Leslie đang khóa ngăn kéo, “Đi thôi. Chỗ cũ.”

Đó là một tiệm nướng lộ thiên, khách đến đều là những người trẻ tuổi mười mấy đôi mươi, trên người là những hình xăm kỳ quặc, trang sức kim loại trên tai trên rốn khúc xạ ra ánh sáng sắc lạnh, bọn họ ngâm nga những điệu nhạc hip-hop, bia uống đến chất chổng như núi.

Leslie cùng Chu Trù thường thường ngồi ở trong góc tầm thường nhất cũng là an tĩnh nhất, uống bia. Leslie là cao thủ nướng thức ăn, các loại thịt thà rau củ luôn nướng vừa đủ độ.

Chu Trù giật nắp lon bia, chống đầu cười, “Này, anh không làm công việc bây giờ cũng có thể mở quán nướng đấy.”

Leslie có diện mạo hấp dẫn người cùng khí chất lạnh băng, cho dù là ngồi trong một cái góc nhỏ như thế này không có nghĩa là không có ai chú ý tới hắn.

Hắn cầm lấy lon bia Chu Trù đã uống một hớp, không đợi Chu Trù lên tiếng hắn đã tu hết nửa lon.

“Hey! Hey! Đó là cái tôi đã uống!” Chu Trù vươn cánh tay còn chưa kịp ngăn cản hắn, hình như là kiểu người như Leslie đều hơi có chút bệnh sạch sẽ.

“Vậy sao.” Hắn dừng một chút, “Tôi uống rồi, cậu bật một lon nữa đi.”

Nhìn hắn thần sắc như thường, Chu Trù lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhớ có lần tiểu đội của hai người họ cùng nhau tụ tập ăn uống, Gene không cẩn thận làm lộn xộn dụng cụ ăn cơm, đem chiếc đĩa Rob Mập đã dùng qua đặt ở chỗ Leslie, kết quả sau khi người nọ tới đã nhìn chằm chằm cái đĩa kia ước chừng ba mươi giây, sau đó sau khi bồi bàn đổi dao đĩa cho hắn, hắn dùng khăn ăn đem bộ dao đĩa kia lau ước chừng hơn mười phút mới bắt đầu dùng cơm. Rob Mập ở một bên bị khí thế của hắn chấn cho cả một đêm tiêu hóa không xuôi.

Chu Trù vừa giật nắp lon vừa quan sát biểu tình của Leslie, thấy hắn tỏ vẻ chẳng sao cả, Chu Trù mới xiên một miếng thịt nướng bỏ vào trong miệng.

“Nghĩ sao lại cùng ăn đồ nướng với tôi?”

“Bởi vì muốn ăn đồ nướng thôi.” Chu Trù dĩ nhiên không thể nói với hắn, bởi vì Anson đang ở trong căn hộ của cậu, cậu phải tìm một nơi để đi.

“Cậu gần đây ăn thực phẩm rác rưởi tương đối nhiều.” Leslie tổng kết.

“...” Chu Trù đứng lúc giữ vững trầm mặc.

Đám sinh viên đại học cuồng hoan ở đối diện đang high, tiếng mở lon bia tạch tạch tựa như nã súng.

Một nữ sinh lắc eo đi tới. Chu Trù chống đầu duy trì tư thái thường thức.

Cô có làn da sẫm màu, đôi môi hấp dẫn cong lên, vạt dưới chiếc áo sơ mi ca rô thắt nút dưới bộ ngực, vừa vặn khoe ra phần bụng không có một chút mỡ thừa. Cô mặc quần short bò, cặp chân thon dài rảo bước.

“Hey.” Cô đi tới bên người Leslie, ngón tay vuốt qua cổ áo sơ mi của hắn, “Lần đầu tiên tới bên này sao?”

Chu Trù âm thầm huyết gió, Leslie luôn luôn lạnh lùng, bây giờ có mỹ nữ trước mặt Chu Trù tất nhiên tò mò phản ứng của hắn.

Leslie không chút hoảng loạn, chỉ là nghiêng đầu đi.

Mà đám bạn của nữ sinh kia đều đang trêu chọc.

“Có muốn cùng bạn anh qua chỗ bọn em không, lát nữa bọn em định đi bão xe.” Cô cúi đầu cơ hồ rử rử bên tai Leslie, “Anh thoát nhìn giống như là người ngồi văn phòng, cuộc sống thảnh thơi cũng phải có chút kích thích chứ.”

Sơ mi của Leslie không chút lòi thối, cho dù không cần lật mác cũng biết giá trị không rẻ. Cặp kính không gọng càng tôn lên vẻ tri thức và lý trí của hắn, hoàn toàn là dáng vẻ của tinh anh cao cấp ở xí nghiệp lớn.

Chu Trù ra sức gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, cuộc sống có chút nhàm chán.”

“Cuộc sống rất nhàm chán sao?” Leslie nhướn mày, hàn quang đảo qua, sống lưng Chu Trù lạnh toát.

“...” Chu Trù né tránh ánh mắt của Leslie, nhìn về phía mấy chiếc xe phân khối lớn đậu bên cạnh quán nướng, rốt cuộc hiểu ra “bão xe” mà nữ sinh kia nói là bão xe gì.

Leslie theo tầm mắt Chu Trù nhìn sang, “Cậu muốn lái mô tô?”

“... Có chút.” Chu Trù gật đầu một cái, cậu nhớ có một lần ở Anh cùng Emily thi hành nhiệm vụ. Xe bọn họ bị hỏng, Chu Trù cùng Emily tạm thời nhảy lên một chiếc mô tô bên đường đuổi theo. Buồn cười là, người lái xe là Emily, Chu Trù ngồi ở phía sau của cô, tốc độ gió trong khoảnh khắc ấy giống như là muốn giằng xé bọn họ vậy. Emily chắn trước người cậu, nửa đùa nói, “Yên tâm, kỹ thuật của em tốt lắm.”

“Chu Trù. Chu Trù!” Leslie gọi cậu hai tiếng, cậu mới hoàn hồn lại.

“A, cái gì?”

“Vậy thì đi bão xe.” Leslie hất hất cằm, rời khỏi chỗ ngồi, chỉ chỉ đám sinh viên kia, “Các cô cậu tìm hai người ra đây, nếu tôi cùng đồng nghiệp của tôi thắng, các cô cậu sau này gặp phải tôi cùng đồng nghiệp của tôi ở nơi này, làm phiền an tĩnh một chút.”

“Cái gì —— mày cũng ngông quá đấy!” Một người trong đó ném lon bia đi tới, đang định túm lấy cổ áo Leslie, Chu Trù xuất xoa một tiếng quay đầu đi chỗ khác, người này thảm rồi...

59. Chương 59

Quả nhiên, nghe rắc một tiếng, cánh tay tên nhóc kia trật khớp, vật vã trên đất đau đớn đến cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên.

“Mày đã làm gì cậu ấy!”

“Mẹ kiếp!”

Một đám người cũng vây quanh.

Cô gái kia cũng muốn đi lên, Chu Trù một phát níu cô lại, đè thấp giọng nói, “Bảo bạn cô an phận một chút, vị đồng nghiệp này của tôi cũng không phải là nhân viên công ty “ngồi văn phòng” như cô tưởng đâu.”

Cô còn định hỏi gì đó nữa thì Chu Trù đã buông tay cô ra.

Cô chạy về, chặn trước mặt đám bạn, “Được rồi được rồi! Anh ta không phải nói muốn cùng chúng ta đua một lần sao? Được, sẽ tới đua một lần!”

“Cậu bảo sao, Anna! Thằng này bẻ trật khớp tay Bobby!”

“Vậy đã nói rõ Bobby đánh không lại anh ta! Các cậu muốn cả đám cùng lên cho dù tấn anh ta một trận thì thế nào? Lấy nhiều đánh ít có gì hay mà đặc ý?” Anna liếc Leslie một cái. Cô cũng không phải tới khuyên ngăn gì, ngay từ đầu tiến vào quán nướng này ánh mắt Anna đều không rời khỏi Leslie, vẻ mặt của hân hạnh nhưng thần thái khi trò chuyện và nướng thức ăn cho đồng nghiệp của mình, Anna có thể cảm giác được một loại dịu dàng thấp thoáng, loại dịu dàng này hoàn toàn khác với cảm giác đám đàn ông cứ thấy gái đẹp là y như ruồi nhặng bu tới lấy lòng, nó chân thật, giống như lắng đọng thật sâu. Cho nên Anna nổi lên hảo cảm với hân. Cô cho là cô gái cuồng dã quyến rũ như mình sẽ không có người đàn ông nào lại cự tuyệt. Nhưng cô đã lầm, Leslie căn bản không thêm để cô vào mắt.

Lòng tự ái của cô bị hung hăng đã kích, cô không cam lòng cô gái giống như cô Leslie thậm chí ngay cả nhìn lâu một cái cũng không muốn.

“Tôi đua với anh.” Anna dùng nắm tay đám đám lên ngực Leslie, “Tôi sẽ khiến anh khóc về tìm mẹ.”

Chu Trù thở dài một hơi ấn hai mắt mình, Leslie đi về bên bàn của họ.

“Thế nào.”

“Anh còn hỏi tôi thế nào... sao phải cùng họ đua chứ?”

“Cậu không phải muốn lái mô tô sao?”

“Nhưng tôi càng muốn ăn đồ nướng hơn.” Chu Trù cam nín, có lúc cậu sâu sắc hiểu được dây thần kinh của mình và Leslie là không giống nhau.

“Vậy chúng ta liền ăn xong đồ nướng rồi lại đi.”

“Anh cảm thấy tôi bây giờ còn nuốt trôi sao?” Chu Trù liếc mắt nhìn đám người Anna, bọn họ đã nóng lòng muốn đấu rồi.

“Vậy thì đua xong rồi ăn tiếp.” Leslie cầm áo khoác ở bên cạnh lên.

Chu Trù cam chịu mà đi theo sau lưng Leslie. Bây giờ cái thời gian này không kẹt xe đã là không tệ rồi, nếu muốn bảo xe cơ hồ là không thể nào. Anna nhường một chiếc xe cho Chu Trù cùng với Leslie, chuẩn bị tìm một con đường cái trống trải một chút.

Leslie mạnh mẽ ngồi lên, vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, “Lên đây đi.”

Chu Trù ngồi ở phía sau hân, đoàn người xuyên qua phố xá ồn ào, đi tới quốc lộ ngoại ô New York.

Nơi này chỉ có lác đác mấy chiếc xe chạy qua, đúng là nơi thích hợp để đua xe. Leslie dừng xe lại, đoàn người cũng xuống xe.

“Đua ở đây!” Anna hô lên với Leslie, “Thời gian là năm phút! Xem ai phóng xa nhất! Thua, bọn này sẽ tấn anh một trận! Đến lúc đó anh đừng oán giận bọn này lấy nhiều đánh ít!”

Leslie không nói một lời, đi tới vị trí song song với Anna.

Thật ra bắt đầu từ lúc ấy, Chu Trù vẫn còn hảo cảm với đám thanh niên bọn họ. Bọn họ cũng không giống dân đua xe thời này, mà quáng bão xe trong thành thị, tự phụ về tài lái xe của mình đến mức không để ý an toàn của người khác.

“Bắt đầu từ chỗ này đi.” Anna cười lên xe đội mũ bảo hiểm vào, đám bạn ở một bên cũng đang cổ vũ cô.

Chu Trù đã sẵn sàng đứng ở một bên chờ kết quả năm phút sau, không nghĩ tới Leslie lại vẫy vẫy tay với cậu, “Còn chờ gì nữa? Ngồi lên đi.”

“Hả? Anh muốn cùng tôi á? Chờ tôi anh còn thắng được sao?”

“Thua cũng không sao.”

Chu Trù vừa bực vừa buồn cười, cậu hiểu Leslie nói thua cũng không sao cũng không phải là thật sự không quan tâm thắng thua, mà là hân rất tự tin rằng cho dù cả đám người kia cùng lên thì cũng không phải đối thủ của hân.

Sắc mặt Anna trầm xuống, cô nghe ra, Leslie nói như vậy chính là xem thường cô, cô quay đầu vẫy tay với bạn mình, “Hey! Parker, cậu tới ngồi sau tớ!”

Chu Trù vừa nhìn tình hình này chính là đâm lao phải theo lao, không hiểu sao cuộc đấu lại biến thành như vậy. Cậu chỉ đành nhận lấy mũ bảo hiểm Leslie ném tới, bước lên ngồi phía sau hắn.

Sau một tiếng hô bắt đầu, Chu Trù thoảng chốc như là bị cuốn vào đường hầm thời gian, tiếng động cơ mô tô cơ hồ chấn vỡ xương cốt của cậu, mà Leslie cứ nhiên lại thả một tay túm lấy tay Chu Trù, muốn cậu ôm chặt mình.

Anna đã vọt lên trước Leslie.

Leslie bắt chợt tăng tốc, Chu Trù theo bản năng siết chặt thân thể hắn.

Gió bụi nổi lên bốn phía, đó là tốc độ mà cậu chưa từng được trải nghiệm, giống như là muốn lao ra khỏi sự trôi buộc của thời gian, xé toạc thế giới này.

Leslie trong nháy mắt vượt qua Anna, một đường phóng về phía trước. Năm phút thật ra rất ngắn ngủi, nhưng đối với Chu Trù mà nói lại dài tựa như một thế kỷ vậy.

Anna đã dừng lại, bọn họ nhìn Leslie càng chạy càng xa cho đến khi mất hút nơi cuối đường.

“Bọn họ thế nào còn chưa dừng lại?”

“Không biết...”

Thị lực của Chu Trù rất tốt, khi biển quảng cáo chợt lóe lên thì cậu đã ý thức được bọn họ đã lái đi rất xa rồi, vội vàng vỗ vỗ Leslie, “Này! Mau dừng lại đi!”

Leslie lúc này mới dừng lại.

Chu Trù xuống xe, tháo kính bảo hộ xuống, thứ nhìn thấy được chỉ có đèn đường cùng đường quốc lộ. Bát ngát mênh mông, tầm nhìn trải rộng. Cách xa những bê tông sắt thép dày đặc của New York, Chu Trù chợt có một loại cảm giác được hồi sinh.

Gió đêm quét qua từng trận, Chu Trù hít một hơi, nắm tay đấm lên Leslie ở một bên, “Anh rốt cuộc là cùng đối phương đua xe, hay là suy nghĩ muốn mượn cơ hội này đem xe của người ta lái đi mất hả?”

“Biết lái xe máy không?” Leslie nhàn nhạt hỏi.

“Nói nhảm, dĩ nhiên biết!” Chu Trù dùng khuỷu tay huých hắn một cái.

“Vậy thì để cậu lái trở về đi.”

Chu Trù hào hứng ngồi lên xe, học dáng vẻ của Leslie vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, “Ha, đến lượt tôi chở anh!”

Leslie ngồi lên, từ phía sau ôm lấy Chu Trù, cách mũ bảo hiểm, Chu Trù có một loại ảo giác tựa hồ có thể cảm nhận được hơi thở của Leslie.

Chiếc xe phóng vọt đi, động cơ làm chấn động xương cốt họ.

Thân thể hai người rạp về đằng trước, bọn họ không có mục tiêu, chỉ có con đường thoát nhìn rất dài không có điểm cuối này.

Khi họ phóng trở lại vị trí sở tại của Anna cùng bạn bè của cô, bọn họ đã chờ một lúc lâu rồi.

“Hey! Tôi còn tưởng các anh không định đem chiếc xe này trả cho bọn tôi đấy!”

“Sao thế được? Tính năng con xe này của các cô quá tốt, tôi cùng đồng nghiệp của tôi không nhận được muốn lái thêm một lúc thôi.” Chu Trù cười dắt xe trả lại cho họ.

“Mặc kệ như thế nào, cuộc tranh tài này bọn tôi thua. Yên tâm, sau này mà gặp nhau ở quán nướng kia, tôi sẽ không lại quấy rầy các anh nữa.” Anna dáng vẻ hào sảng, ngay sau đó lại đi tới bên người Chu Trù, cúi đầu rỉ tai cậu, “Vị kia đồng nghiệp kia của anh... hình như có tình cảm với anh đấy.”

Chu Trù phản ứng mất hai giây, tự bị nước miếng của mình làm sặc, bắt đầu ho sù sù.

Leslie bước nhanh tới, vỗ sống lưng cậu, “Cậu không sao chứ?”

Anna cười xấu xa hôn một cái lên má Chu Trù. Chu Trù còn chưa phản ứng kịp, Anna liền gọi bạn bè mình cùng nhau đi về.

Bọn họ coi như hảo tâm, để lại một chiếc xe cho Chu Trù cùng Leslie, trên xe cài một tờ giấy, ghi rõ địa chỉ của Anna.

Leslie vò tờ giấy kia ném qua một bên.

Chu Trù thật vất vả hết ho thẳng lưng dậy, “Ê, anh vứt tờ giấy kia thì chúng ta làm sao trả xe lại được?”

“Tôi nhớ địa chỉ rồi, tôi đi trả.”

Hai người một đường trở lại New York sầm uất.

“Đưa cậu trở về chung cư sao?” Leslie hỏi.

Chu Trù ngáp ngừng, vừa nghĩ tới Anson cái tên chưa được cho phép mà còn ở trong phòng khách nhà cậu nghe nhạc Bach thưởng thức cà phê kia là đã cảm thấy nhức đầu, “Không được. Tôi không muốn trở về. Chỉ bằng đến nhà anh đi!”

Nói xong, Chu Trù liền hối hận. Chung cư của Leslie còn chưa có ai từng đến. Người này bảo vệ lãnh thổ cùng với riêng tư của mình rất tốt.

“Được.”

Hắn cứ nhiên không hỏi Chu Trù tại sao không về căn hộ của mình mà đã sẵn khoái đáp ứng.

Chung cư của Leslie ở khu nhà giàu nổi tiếng của New York. Chu Trù có chút ngờ vực, vền vền là tiền lương tổ chức trả cho hắn, hắn làm sao gánh vác nổi chung cư xa xỉ như vậy? Suy nghĩ lại một chút, Chu Trù lại cảm thấy mình ngớ ngẩn rồi. Người giống như Leslie, hắn sẽ thường làm đầu tư.

Chung cư của Leslie ở tầng cao nhất của tòa nhà nọ, kết cấu hai tầng, thậm chí kết hợp hồ bơi.

Phòng khách nối liền ban công, có thể nhìn thấy cả bầu trời đêm.

Khi ánh đèn sáng lên, Chu Trù không khỏi cảm khái chất lượng cuộc sống của Leslie.

“Cậu ngồi một lát đi.” Leslie rót cho Chu Trù một cốc nước cam.

Chu Trù bưng nước cam đi tới bên ban công, Leslie cầm khăn lông ướt đi tới bên người cậu.

“Ê, sao vậy?” Chu Trù nghiêng người tới, Leslie nhẹ nhàng lau gò má cậu.

“Trên mặt cậu có dấu son môi.”

Chu Trù lúc này mới nhớ ra đó là chỗ Anna từng hôn lên.

Mí mắt Leslie rủ xuống, Chu Trù biết hắn vẫn luôn rất chuyên chú, chỉ là thần thái nghiêm túc giống như giờ phút này vẫn là rất hiếm thấy.

“Tôi xả nước cho cậu rồi, cậu có thể đi ngâm mình một chút.”

“Cảm ơn nhé!” Chu Trù vỗ lên bờ vai hắn.

Bồn tắm của Leslie không khoa trương như của Anson, điều này khiến Chu Trù trong lòng thư thái hơn rất nhiều. Đứng ở ngoài cửa phòng tắm, Leslie nghe tiếng Chu Trù ngồi vào bồn, nước chảy ra xối lên nền sứ... cho đến khi hết thấy an tĩnh lại, Chu Trù chắc là dựa vào bồn tắm ngủ thiếp đi rồi, Leslie lúc này mới rời đi.

Trên ghế sofa, trong túi áo khoác của Chu Trù di động cứ sáng mãi hiển thị có tin nhắn đến. Leslie ngồi xuống bên cạnh, lấy di động ra xem.

Trong đó là tin nhắn từ số lạ, cùng với bốn, năm cuộc gọi nhỡ.

Leslie khẽ hừ một tiếng, trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

Hơn hai mươi phút sau, Leslie đến trước phòng tắm gõ gõ cửa, “Chu Trù, dậy đi, nước sắp lạnh rồi.”

“Ừm...” Bên kia cánh cửa là tiếng rì rào của Chu Trù, cậu lim dim mở mắt, nhìn rõ một lúc mới nhớ tới mình đang ở nhà Leslie. Tiện tay kéo khăn tắm trên giá qua quần vào, Chu Trù đi ra, “Ê, Leslie, có đồ ngủ sạch để thay không?”

“Ở phòng cho khách tầng hai.” Thanh âm của Leslie vọng ra từ trong phòng bếp.

Chu Trù mở cửa phòng khách tầng hai, mọi thứ trong này gọn gàng vừa vặn, là phong cách của Leslie. Trên giường đặt một bộ áo ngủ, ngay cả quần lót cũng chuẩn bị đủ. Chu Trù cười cười, đây đúng thật là đãi ngộ cho khách quý à nha.

Khi cậu đi xuống tầng dưới, phát hiện trên bàn ăn đã bày một phần mỳ Ý sốt thịt băm, mùi thơm ngào ngạt nhưng cũng không gây ngấy. Leslie đang bưng salad rau đi tới, đặt lên bàn.

“Ăn đi, món nướng không phải là còn chưa ăn xong sao. Đói bụng không ngủ ngon đâu.”

“Anh còn biết tôi đói bụng nữa!” Chu Trù ngồi vào bên bàn, cầm đĩa lên chỉ cảm thấy hứng ăn tăng vọt.

Tài nấu nướng của Leslie của cũng là bậc thầy rồi, mỳ Ý luộc vừa đủ lửa, ngay cả sốt thịt băm cũng điều chế được độ chua cùng vị mặn bổ trợ lẫn nhau.

“Ăn một chút salad đi.” Leslie đẩy đĩa salad về phía Chu Trù.

“Ừ... ừ...” Chu Trù không thích ăn salad trộn sống, cảm giác cứ như là đang nhai cỏ vậy.

“Ăn một chút.” Thanh âm của Leslie hơi trầm xuống.

Chu Trù mím mím môi, xiên một ít lên nhét vào miệng. Sau khi nhai hai cái, cậu còn chưa kịp lộ ra thần sắc đau khổ, liền bị cảm giác tươi non của xà lách làm cho mê mẩn.

“Nè, trong món salad này cho cái gì thế?” Chu Trù hỏi.

Leslie rút tờ báo chiều hôm ấy, “Xà lách, dưa chuột non, bơ lạc cùng với mayonnaise và nước cốt chanh.”

“Chỉ những thứ này?” Chu Trù lại ăn đôi ba miếng nữa.

“Xà lách là dùng lá non trong cùng, bơ lạc cùng mayonnaise là tự tôi điều chế, không có chất bảo quản.”

“Mùi thật không tệ a! Leslie, anh nếu là phụ nữ tôi nhất định cưới anh.” Chu Trù cất lời cảm thán vì món ngon.

Leslie gấp tờ báo lại, đem hộp giấy ăn đẩy tới trước mặt Chu Trù, “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Mà trong căn hộ của Chu Trù Anson vẫn nhìn chăm chăm vào đồng hồ treo trong phòng khách, Richard ngồi ở một bên rót cà phê mới được xay cho anh.

“Richard, anh nói cậu ấy sẽ đi đâu? Trong phòng làm việc của cậu ấy không có ai, tôi gọi điện thoại cho Leila cậu ấy cũng không ở cùng cô ta.” Anson nhướn mày, kim chỉ giờ vừa đúng chạy qua một giờ sáng.

“Có lẽ cậu ấy đột xuất có nhiệm vụ gì đó.”

“Tôi chính là nhiệm vụ của cậu ấy.”

“Có lẽ cậu ấy bây giờ đang ở trong phòng khách sạn nào đó ngủ.”

“Tôi điều tra tất cả khách sạn, không có ghi chép đăng ký của cậu ấy.”

“Nếu như là nhà nghỉ, thì không cần đăng ký bằng thẻ căn cước.”

60. Chương 60

“Không không không, tôi vẫn cứ cảm thấy cậu ấy bây giờ...” Anson còn chưa nói hết câu, liền bị Richard ngắt lời.

“Thưa ngài. Dáng vẻ ngài bây giờ có phải đang nghi thần nghi quỷ hay không?”

“Nghi thần nghi quỷ? Đó là việc phụ nữ mới làm, tôi tại sao phải làm?” Nét mặt Anson bắt đầu khó chịu, “Tôi mệt rồi, muốn ngủ.”

Anson đặt cà phê xuống, đường hoàng đi vào phòng ngủ của Chu Trù, nằm trên giường của cậu. Tiện tay bật đèn bàn ở bên cạnh, ánh đèn nhu hòa tỏa khắp cả gian phòng. Ngăn kéo đầu giường Chu Trù không có khóa lại, Anson có thể rất dễ dàng mà mở ra, lấy ra thứ ở tít trong cùng. Đó là một bức ảnh kẹp trong quyển sách, cô gái trong ảnh tươi cười rạng rỡ. Cô không phải là đóa hoa trong lán ấp, không cần che chở quá mức cẩn thận. Nhưng ảnh của cô bị đặt ở tầng dưới cùng của ngăn tủ, Anson biết cô gái này đã không tồn tại nữa, ít nhất là ở trong thế giới vật chất này.

Trên gối còn lưu hữu vài sợi tóc của Chu Trù, ngón tay Anson tùy ý gảy chúng, sau đó kéo chăn bọc mình lại.

Richard mở cửa, đứng ngược sáng, “Thưa ngài, tôi cảm thấy Chu Trù sẽ không bằng lòng cho ngài ngủ giường cậu ấy đây, tôi cá rằng cậu ấy ngày mai sẽ đem chăn đệm này nọ thiêu hủy hết.”

“Vậy chúng ta liền mang toàn bộ đi.” Anson chỉ lộ đầu ra.

Hôm sau Chu Trù đi tới phòng làm việc, George Già cùng Rob Mập thoát nhìn đã chờ đợi hồi lâu.

“Sao thế?” Chu Trù hơi hơi nhú mày.

George Già đem tờ báo đẩy tới trước mặt Chu Trù, tiêu đề của tin tức trang đầu rõ ràng đến mức như muốn phá vỡ sự trói buộc của trang giấy.

CEO tiền nhiệm của Massive William Goodwin trên đường đi tới tòa án xét thẩm gặp tai nạn bỏ mình.

“Ha...” Chu Trù không cần tỉ mỉ đọc nội dung cũng biết William quả thật đã chết, nhưng tuyệt đối không phải là chết bởi một vụ tai nạn đơn thuần.

Anson đã sớm nhắc nhở cậu, Joey Allande sẽ không cam nguyện làm con rối của William, chẳng qua là không nghĩ tới mọi chuyện lại xảy tới nhanh như thế.

“Thông báo tổ thông tin của Leslie, mặt thiết chú ý tất cả thông tin của Joey!”

Chu Trù trở lại trước bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Bước kế tiếp, kế hoạch của Joey Allande sẽ là gì đây? Hắn sẽ tiếp xúc ông chủ sau màn của mình như thế nào nhỉ?

Lúc này, Jones gõ gõ cửa phòng làm việc, “Sếp, Joey đang ngồi ở một quán cà phê ven đường, thoát nhìn giống như là đang đợi ai đó.”

“Người như hắn, chắc là sẽ không vừa ý cà phê ven đường đâu.” Chu Trù theo Jones đi ra ngoài.

Bắt đầu từ lúc này, nhất cử nhất động của Joey bọn họ đều không thể bỏ qua, không có sự trói buộc của William Goodwin, Joey Allande lại vỗ cánh muốn bay, bọn họ nhất định phải kéo hắn xuống trước khi hắn còn chưa bay cao, nếu không sau này hắn ăn sâu gốc rễ rồi, sẽ thành phiên toái giống như Anson Lorenzo vậy.

Gene cùng Myers đã đi tới ga tàu điện đối diện quán cà phê, bọn họ làm bộ hút thuốc lá dựa lên cửa vào ga trò chuyện, tầm mắt thỉnh thoảng lướt qua phương hướng sở tại của Joey.

Joey an tĩnh ngồi ở bên bàn, hắn gọi một tách cà phê cappuccino cùng một phần bánh mì nướng. Cà phê chỉ uống một hớp, nếp nhăn giữa mày hắn giống y như biểu lộ của Anson khi lần đầu ăn bít-tết giá rẻ. Khỏi phải nói, sau đó cà phê cùng bánh mì hắn một miếng đều không chạm qua. Nếu hương vị của tiệm này không hợp với hắn mà vẫn còn muốn miễn cưỡng mình ngồi ở đây, xem ra quả nhiên là đang đợi ai đó.

“Sếp... đã hơn nửa tiếng rồi, vẫn không ai tới liên lạc hắn.” Gene không giỏi hút thuốc lá nhưng cậu ta đã châm bốn điếu thuốc rồi, sắp bị mùi thuốc lá của Myers bên cạnh làm sặc chết.

“Kiên nhẫn một chút.” Chu Trù ngồi trong một nhà hàng ở tầng trên.

Lúc này, một nhân viên của công ty chuyển phát nhanh đi tới quán cà phê lộ thiên, hô lên tên của Joey Allande.

Joey vẫy vẫy tay với hân, nhân viên chuyển phát sau khi đem một phần văn kiện giao cho hân ký nhận thì xoay người ngồi lên xe đi tới điểm đến tiếp theo.

Jones đã chuẩn bị đuổi theo chặn nhân viên chuyển phát kia lại rồi.

Di động của Chu Trù rung lên, bên trong là một tin nhắn: Joey am hiểu nhất chính là ném đá dò đường.

Tin nhắn này đến từ Anson Lorenzo.

Chu Trù thoáng chốc phản ứng lại, lập tức liên lạc với Jones, “Đừng đuổi theo nhân viên chuyển phát nhanh đó! Đó là cái bẫy Joey thử dò xét có người theo dõi hân hay không!”

Một khi bọn họ tiến lên chặn nhân viên chuyển phát kia, Joey sẽ biết ngay, hân sẽ lập tức rời đi.

Jones đang chạy vội liền dừng lại, ở bên vệ đường hai tay chống đầu gối mặc cho nhân viên chuyển phát nọ đi xa.

Jones chậm rãi đi trở về quán cà phê, hân hà hân hển ngồi xuống bên một chiếc bàn cách Joey không gần không xa, gọi một tách latte.

Gene nhìn thấy tình hình kia không khỏi thấp giọng oán trách, “Trời ạ, cái tên Jones kia cách Joey Allande gần như vậy, cũng không sợ bị phát hiện?”

Myers trái lại thông dong rít một hơi thuốc, “Tôi thấy cái dáng vẻ đó của cậu ta tựa như một người bình dân uống cà phê, ngược lại thì cái loại người mặc tây trang đắt giá như Joey ở trong quán cà phê bình dân kiểu này có vẻ không ăn nhập gì cả.”

Lúc này, bồi bàn bưng một đĩa trứng nướng đi tới bên người Joey, khom người đặt đĩa xuống đồng thời còn đem một tờ giấy đặt bên tay phải Joey.

Jones định đứng dậy, bất đắc dĩ là cậu ta ngồi ngay chính diện Joey.

“Bình tĩnh, Jones.” Chu Trù biết cậu ta tính tình nóng vội.

Joey xem xong tờ giấy kia, thả nó vào cái gạt tàn thuốc rồi đốt. Cho đến khi nó bị đốt thành tro mới đứng dậy rời đi.

Bồi bàn muốn thu dọn thức ăn chưa bị đụng vào, Jones ngăn cậu ta lại. Jones ngồi nguyên tại chỗ nhìn đám tàn tro kia lộ ra nét mặt phiền muộn.

Không nghĩ tới Chu Trù cùng chạy tới với George Già và Rob Mập cũng lộ ra vui vẻ, “Rất tốt, đem những đám tro này mang trở về phân bộ, phải cẩn thận một chút, đừng làm chúng rã ra.”

“Cái gì?” Jones vẻ mặt không hiểu.

“Jones, trừ súng với đạn, chúng ta còn có khoa học kỹ thuật.” Chu Trù ngồi ở bên bàn, cất lời cảm thán, “Những kẻ có tiền này thật đúng là lãng phí tài nguyên.”

Đừng chỉ nhìn dáng vẻ cả người phì lù của Rob Mập, lúc làm công việc tử mĩ thì những người trẻ tuổi khác so ra còn kém hân nhiều. Tờ giấy được thu vào trong túi, mang về phân bộ New York, tổ khoa học kỹ thuật đem chữ viết trên đó phục hồi lại như cũ, một bộ phận nét viết biểu hiện không rõ ràng lắm, chỉ còn dư lại dòng chữ “Yellow Pearl”.

“Yellow Pearl?” Jones nhướn mày.

“Đó là tên của một chiếc du thuyền hạng sang.” Chu Trù bấm số điện thoại của Leslie, “Tôi muốn biết chuyện liên quan đến một chiếc du thuyền hạng sang tên là ‘Yellow Pearl’ gần đây có phải sắp ra biển hay không, có phải có dạ tiệc hay không, danh sách khách mời tham gia dạ tiệc có những ai.”

Không tới một phút, trong phòng làm việc của Chu Trù liền nhận được bản fax từ Leslie.

Danh sách dài lê thê, xem ra đây thật sự là một buổi hội lớn. Eva, Carter cùng với những cổ đông quan trọng và tầng quản lý của Massive đều có trên danh sách này, tất nhiên cũng bao gồm Anson Lorenzo.

Trong danh sách tên này, có một người chính là ông chủ sau màn điều khiển Massive tiến hành làm ăn phi pháp.

Muốn tìm được người này, bọn họ cũng phải lên thuyền.

“Cho nên, chúng ta phải lần nữa giả trang làm vệ sĩ của Dương Cẩm sao?” Jones mở miệng hỏi, “Hay là anh tính mời bạn cũ Anson Lorenzo của anh giúp một tay?”

Trong nửa câu sau của Jones tràn đầy ý vị châm chọc, cậu ta vẫn mãi không hiểu được Chu Trù tại sao phải có dính líu thậm chí cả nguyên nhân hợp tác với Anson.

“Ý kiến hay.” Chu Trù cười nhạt một tiếng, xoay người rời đi.

“Cái gì? Anh thật sự muốn đi tìm cái tên kia?”

“Không phải là cậu đưa chủ ý cho tôi sao? Trong bản báo cáo lên cấp trên tôi sẽ ghi chú tên của cậu.” Chu Trù lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, nhưng cũng không phải gọi cho Anson, mà là gọi cho Eva, “Hi, Eva, dạ tiệc trên Yellow Pearl một tuần sau, cô có partner phù hợp nào chưa?”

“Nếu như cậu nguyện ý làm partner của tôi, tôi sẽ không đi tìm những người khác nữa.”

“Vậy tặng tôi một bộ dạ phục đi, đồ trước kia tôi đều đã quần hết rồi.”

“Không thành vấn đề, tối nay đưa đến.”

Cúp điện thoại, Jones đứng sau lưng Chu Trù, “Anh mới vừa nói ‘Eva’, là Eva nào?”

“Eva Hoffsky. Thế nào, cậu có thể đánh một phần báo cáo cho Lister, nói cho ông ta biết tôi cùng Eva cũng có liên lạc.” Ánh mắt Chu Trù quét qua Jones, tựa như đang nhìn một đứa nhóc chưa trải sự đời vậy.

“Anh không sợ có một ngày anh sẽ rơi vào vực sâu giống bọn họ sao?” Jones nín cánh tay Chu Trù lại.

“Trên đời này có vực sâu hay không, phụ thuộc vào tầm mắt của cậu có thể nhìn được sâu bao nhiêu.”

Chu Trù trở lại chung cư, mở đèn lên, phát giác mọi thứ vẫn giống như lần trước lúc cậu rời khỏi chung cư. Thậm chí trong không khí ngay cả nửa điểm hương vị cà phê cũng không có. Nhưng cậu biết, trí óc của cậu mỗi một tế bào của cậu đều biết... Anson vẫn ở đây.

Mở cửa phòng ngủ, chăn hơi nhô lên, Chu Trù đi tới mép giường ngồi xuống, “Anh ở đây bao lâu rồi?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi biết có chuyện em vẫn chưa cảm ơn tôi.” Anson như cũ duy trì tư thế quay lưng về phía Chu Trù.

“Được rồi, chuyện về Joey, cảm ơn anh. Cơ mà anh hiểu hần thật.”

“Tôi đối với tất cả kẻ có thể trở thành đối thủ đều rất hiểu. Nếu như em muốn lên chiếc Yellow Pearl, tôi cũng có thể giúp em.”

Chu Trù vỗ vỗ lưng Anson, đối phương nhích nhích sang một bên, Chu Trù nằm xuống.

“Anson, anh dùng từ ‘giúp’ này cơ đấy. Anh sẽ chẳng giúp bất cứ ai.”

“Tối nay tôi có thể ngủ ở đây không?” Anson hỏi.

“Ừm hm, đây cũng không phải lần đầu tiên anh ngủ ở đây.”

“Tôi muốn nằm bên cạnh em. Coi như làm quà cảm ơn cho tôi.”

Chu Trù không trả lời anh, chỉ là kéo qua một góc chăn, nằm xuống. Anson cũng chậm rãi xoay người lại, cánh tay vòng qua eo Chu Trù.

“Anh nằm trong chăn suốt cơ mà, sao ngón tay vẫn lạnh như vậy?”

“Bởi vì em không có ở đây.”

Chu Trù hắt nên cười nhạo, cậu đã quen tỏ vẻ châm chọc như vậy với Anson, thế nhưng lần này cậu chỉ phủ lên mu bàn tay anh.

“Đừng để bị tôi đập xuống đấy.”

Hơi thở của Anson dịu nhẹ phủ lên gáy Chu Trù, “Đoán xem, trong số nhiều người như vậy, rốt cuộc ai là con riêng của Orlando Bain?”

“Có thể thật ra chính là anh không? Anson?”

“À ha, vậy trừ phi Orlando Bain lúc mười bốn tuổi liền sinh ra tôi.”

“Điều này cũng không phải không thể.”

“Tôi buồn ngủ rồi.” Anson nỉ non một tiếng, liền thật sự ngủ thiếp đi.

Trong bóng tối, Chu Trù mở to hai mắt. Đây là lần đầu tiên Anson bỏ qua cơ hội nói chuyện cùng Chu Trù. Hô hấp của anh kéo dài, giống như là thật sự ngủ thiếp đi. Chu Trù hơi nhúc nhích, đầu Anson dờ xuống phía dưới, cái trán áp lên lưng Chu Trù. Một khắc kia, cảm xúc đã mất đi từ lâu trào lên trong lòng Chu Trù. Cậu nhớ, thật lâu trước đây, Emily cũng từng ôm cậu từ phía sau như vậy, phát ra tiếng nỉ non khe khẽ, trán áp lên sống lưng cậu, thậm chí cố ý vô tình mà hôn cậu.

Chu Trù kéo chăn, nhắm hai mắt lại.

Hôm sau là cuối tuần, Chu Trù không cài đồng hồ báo thức cũng không có chút ý thức rời giường nào. Cậu thậm chí quên giường mình có một nửa bị người khác chiếm đoạt, tùy ý trở mình một cái, mu bàn tay đập lên thứ gì đó, đối phương phát ra một tiếng hừ nhẹ, Chu Trù lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Anson còn đang ngái ngủ xoa chỗ bị đánh.

“Anh còn chưa đi?” Chu Trù nhú mày.

“Tôi khó có khi ngủ được an ổn như vậy.” Anson quay đầu đi nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, “Mới tám giờ...”

Nói xong lại rúc vào trong chăn.

Chu Trù sững sốt hai giây, bắt đầu từ khi nào mình cũng có thể chung sống hòa bình với tên này rồi?

Mặc kệ nó!

Chu Trù lần nữa ngã về trên gối, đem chăn kéo qua. Hai người lưng tựa lưng, cứ nhiên ngủ say ngoài ý muốn. Chu Trù là bị mùi thức ăn hun tỉnh, lại nhìn đồng hồ điện tử giường một cái, ầy vậy mà đã mười hai rưỡi trưa rồi. Xoay người lại, Anson cái tên kia biến mất lúc nào?

“Dậy rồi à? Ăn chút gì đó nhé?” Thanh âm của Anson từ cửa truyền tới.

Chu Trù hí mắt nhìn sang, tên kia cứ nhiên mặc tạp dề ca rô, gia cư nhàn nhã ngoài ý muốn.

“Đừng tưởng rằng anh mặc tạp dề thì tôi không biết bữa trưa thật ra là Richard nấu.”

Anson cười, “Vị giác cùng thính giác của em nhạy bén như nhau, tại sao không đến nếm thử một cái xem rốt cuộc có phải Richard nấu hay không?”

Chu Trù qua loa rửa mặt một cái, ngồi vào trước bàn ăn, phát hiện trước mặt cậu chỉ có một cái đĩa, đựng đầy trong đó chính là cơm chiên trứng.

“Hả?” Chu Trù có hơi chờ ra, dựa theo phong cách hoa lệ của Anson, làm sao có thể chỉ có một đĩa cơm chiên trứng.

Anson đưa thìa cho cậu, “Tôi không phải là người đàn ông toàn năng, tôi hiểu cách thưởng thức bí-tết thượng hạng nấm truffle đen cùng trứng cá muối tinh tế, nhưng tôi không biết nấu nướng. Món cơm chiên trứng đơn giản kiểu Trung Quốc này tôi phải học rất lâu, mới biết làm thế nào không để vỏ trứng gà lẫn vào trong cơm, loại gạo nào thích hợp làm cơm chiên trứng, khi nào thì đem trứng gà đánh đều đổ vào, đảo thế nào mới không bị cháy.”

“Cảm ơn sự thành thực của anh.” Chu Trù xúc một thìa đưa vào trong miệng, mùi vị này quả thật không phải là Richard làm, cũng không có một quán ăn Trung Quốc nào có hương vị này. Chu Trù nhìn về phía Anson, đối phương mỉm cười một cái.

“Đây là hương vị của tôi.”

Chu Trù gật đầu một cái, “Ừ, ừm, không có vỏ trứng ở bên trong, không có thêm quá nhiều dầu, cảm giác hạt cơm cũng hoàn hảo, nếu như đây thật sự là anh làm, quả thật là tài nghệ cao siêu đấy.”

“Tôi biết tối hôm qua em ở cùng một chỗ với Leslie.”

61. Chương 61

“Không không không, tôi vẫn cứ cảm thấy cậu ấy bây giờ...” Anson còn chưa nói hết câu, liền bị Richard ngắt lời.

“Thưa ngài. Dáng vẻ ngài bây giờ có phải đang nghi thần nghi quỷ hay không?”

“Nghi thần nghi quỷ? Đó là việc phụ nữ mới làm, tôi tại sao phải làm?” Nét mặt Anson bắt đầu khó chịu, “Tôi mệt rồi, muốn ngủ.”

Anson đặt cà phê xuống, đường hoàng đi vào phòng ngủ của Chu Trù, nằm trên giường của cậu. Tiện tay bật đèn bàn ở bên cạnh, ánh đèn nhu hòa tỏa khắp cả gian phòng. Ngăn kéo đầu giường Chu Trù không có khóa lại, Anson có thể rất dễ dàng mà mở ra, lấy ra thứ ở tít trong cùng. Đó là một bức ảnh kẹp trong quyển sách, cô gái trong ảnh tươi cười rạng rỡ. Cô không phải là đóa hoa trong lán ấp, không cần che chở quá mức cẩn thận. Nhưng ảnh của cô bị đặt ở tầng dưới cùng của ngăn tủ, Anson biết cô gái này đã không tồn tại nữa, ít nhất là ở trong thế giới vật chất này.

Trên gối còn lưu hữu vài sợi tóc của Chu Trù, ngón tay Anson tùy ý gảy chúng, sau đó kéo chăn bọc mình lại.

Richard mở cửa, đứng ngược sáng, “Thưa ngài, tôi cảm thấy Chu Trù sẽ không bằng lòng cho ngài ngủ giường cậu ấy đây, tôi cá rằng cậu ấy ngày mai sẽ đem chăn đệm này nọ thiêu hủy hết.”

“Vậy chúng ta liền mang toàn bộ đi.” Anson chỉ lộ đầu ra.

Hôm sau Chu Trù đi tới phòng làm việc, George Già cùng Rob Mập thoạt nhìn đã chờ đợi hồi lâu.

“Sao thế?” Chu Trù hơi hơi nhú mày.

George Già đem tờ báo đẩy tới trước mặt Chu Trù, tiêu đề của tin tức trang đầu rõ ràng đến mức như muốn phá vỡ sự trói buộc của trang giấy.

CEO tiền nhiệm của Massive William Goodwin trên đường đi tới tòa án xét thẩm gặp tai nạn bỏ mình.

“Ha...” Chu Trù không cần tỉ mỉ đọc nội dung cũng biết William quả thật đã chết, nhưng tuyệt đối không phải là chết bởi một vụ tai nạn đơn thuần.

Anson đã sớm nhắc nhở cậu, Joey Allande sẽ không cam nguyện làm con rối của William, chẳng qua là không nghĩ tới mọi chuyện lại xảy tới nhanh như thế.

“Thông báo tổ thông tin của Leslie, mật thiết chú ý tất cả thông tin của Joey!”

Chu Trù trở lại trước bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Bước kế tiếp, kế hoạch của Joey Allande sẽ là gì đây? Hắn sẽ tiếp xúc ông chủ sau màn của mình như thế nào nhỉ?

Lúc này, Jones gõ gõ cửa phòng làm việc, “Sếp, Joey đang ngồi ở một quán cà phê ven đường, thoạt nhìn giống như là đang đợi ai đó.”

“Người như hắn, chắc là sẽ không vừa ý cà phê ven đường đâu.” Chu Trù theo Jones đi ra ngoài.

Bắt đầu từ lúc này, nhất cử nhất động của Joey bọn họ đều không thể bỏ qua, không có sự trói buộc của William Goodwin, Joey Allande lại vỗ cánh muốn bay, bọn họ nhất định phải kéo hần xuống trước khi hần còn chưa bay cao, nếu không sau này hần ăn sâu gốc rễ rồi, sẽ thành phiên toái giống như Anson Lorenzo vậy.

Gene cùng Myers đã đi tới ga tàu điện đối diện quán cà phê, bọn họ làm bộ hút thuốc lá dựa lên cửa vào ga trò chuyện, tầm mắt thỉnh thoảng lướt qua phương hướng sở tại của Joey.

Joey an tĩnh ngồi ở bên bàn, hần gọi một tách cà phê cappuccino cùng một phần bánh mì nướng. Cà phê chỉ uống một hớp, nếp nhăn giữa mày hần giống y như biểu lộ của Anson khi lần đầu ăn bít-tết giá rẻ. Khởi phải nói, sau đó cà phê cùng bánh mì hần một miếng đều không chạm qua. Nếu hương vị của tiệm này không hợp với hần mà vẫn còn muốn miễn cưỡng mình ngồi ở đây, xem ra quả nhiên là đang đợi ai đó.

“Sếp... đã hơn nửa tiếng rồi, vẫn không ai tới liên lạc hần.” Gene không giỏi hút thuốc lá nhưng cậu ta đã châm bốn điếu thuốc rồi, sắp bị mùi thuốc lá của Myers bên cạnh làm sặc chết.

“Kiên nhẫn một chút.” Chu Trù ngồi trong một nhà hàng ở tầng trên.

Lúc này, một nhân viên của công ty chuyển phát nhanh đi tới quán cà phê lộ thiên, hô lên tên của Joey Allande.

Joey vẫy vẫy tay với hần, nhân viên chuyển phát sau khi đem một phần văn kiện giao cho hần ký nhận thì xoay người ngồi lên xe đi tới điểm đến tiếp theo.

Jones đã chuẩn bị đuổi theo chặn nhân viên chuyển phát kia lại rồi.

Di động của Chu Trù rung lên, bên trong là một tin nhắn: Joey am hiểu nhất chính là ném đá dò đường.

Tin nhắn này đến từ Anson Lorenzo.

Chu Trù thoáng chốc phản ứng lại, lập tức liên lạc với Jones, “Đừng đuổi theo nhân viên chuyển phát nhanh đó! Đó là cái bẫy Joey thử dò xét có người theo dõi hần hay không!”

Một khi bọn họ tiến lên chặn nhân viên chuyển phát kia, Joey sẽ biết ngay, hần sẽ lập tức rời đi.

Jones đang chạy vội liền dừng lại, ở bên vệ đường hai tay chống đầu gối mặc cho nhân viên chuyển phát nọ đi xa.

Jones chậm rãi đi trở về quán cà phê, hần hà hần hển ngồi xuống bên một chiếc bàn cách Joey không gần không xa, gọi một tách latte.

Gene nhìn thấy tình hình kia không khỏi thấp giọng oán trách, “Trời ạ, cái tên Jones kia cách Joey Allande gần như vậy, cũng không sợ bị phát hiện?”

Myers trái lại thông dong rít một hơi thuốc, “Tôi thấy cái dáng vẻ đó của cậu ta tựa như một người bình dân uống cà phê, ngược lại thì cái loại người mặc tây trang đắt giá như Joey ở trong quán cà phê bình dân kiểu này có vẻ không ăn nhập gì cả.”

Lúc này, bồi bàn bưng một đĩa trứng nướng đi tới bên người Joey, khom người đặt đĩa xuống đồng thời còn đem một tờ giấy đặt bên tay phải Joey.

Jones định đứng dậy, bất đắc dĩ là cậu ta ngồi ngay chính diện Joey.

“Bình tĩnh, Jones.” Chu Trù biết cậu ta tính tình nóng vội.

Joey xem xong tờ giấy kia, thả nó vào cái gạt tàn thuốc rồi đốt. Cho đến khi nó bị đốt thành tro mới đứng dậy rời đi.

Bồi bàn muốn thu dọn thức ăn chưa bị đụng vào, Jones ngăn cậu ta lại. Jones ngồi nguyên tại chỗ nhìn đám tàn tro kia lộ ra nét mặt phiên muộn.

Không nghĩ tới Chu Trù cùng chạy tới với George Già và Rob Mập cũng lộ ra vui vẻ, “Rất tốt, đem những đám tro này mang trở về phân bộ, phải cẩn thận một chút, đừng làm chúng rã ra.”

“Cái gì?” Jones vẻ mặt không hiểu.

“Jones, trừ súng với đạn, chúng ta còn có khoa học kỹ thuật.” Chu Trù ngồi ở bên bàn, cất lời cảm thán, “Những kẻ có tiền này thật đúng là lãng phí tài nguyên.”

Đừng chỉ nhìn dáng vẻ cả người phì lù của Rob Mập, lúc làm công việc tử mĩ thì những người trẻ tuổi khác so ra còn kém hẳn nhiều. Tro giấy được thu vào trong túi, mang về phân bộ New York, tổ khoa học kỹ thuật đem chữ viết trên đó phục hồi lại như cũ, một bộ phận nét viết biểu hiện không rõ ràng lắm, chỉ còn dư lại dòng chữ “Yellow Pearl”.

“Yellow Pearl?” Jones nhướn mày.

“Đó là tên của một chiếc du thuyền hạng sang.” Chu Trù bấm số điện thoại của Leslie, “Tôi muốn biết chuyện liên quan đến một chiếc du thuyền hạng sang tên là ‘Yellow Pearl’ gần đây có phải sắp ra biển hay không, có phải có dạ tiệc hay không, danh sách khách mời tham gia dạ tiệc có những ai.”

Không tới một phút, trong phòng làm việc của Chu Trù liền nhận được bản fax từ Leslie.

Danh sách dài lê thê, xem ra đây thật sự là một buổi hội lớn. Eva, Carter cùng với những cổ đông quan trọng và tầng quản lý của Massive đều có trên danh sách này, tất nhiên cũng bao gồm Anson Lorenzo.

Trong danh sách tên này, có một người chính là ông chủ sau màn điều khiển Massive tiến hành làm ăn phi pháp.

Muốn tìm được người này, bọn họ cũng phải lên thuyền.

“Cho nên, chúng ta phải lần nữa giả trang làm vệ sĩ của Dương Cẩm sao?” Jones mở miệng hỏi, “Hay là anh tính mời bạn cũ Anson Lorenzo của anh giúp một tay?”

Trong nửa câu sau của Jones tràn đầy ý vị châm chọc, cậu ta vẫn mãi không hiểu được Chu Trù tại sao phải có dính líu thậm chí cả nguyên nhân hợp tác với Anson.

“Ý kiến hay.” Chu Trù cười nhạt một tiếng, xoay người rời đi.

“Cái gì? Anh thật sự muốn đi tìm cái tên kia?”

“Không phải là cậu đưa chủ ý cho tôi sao? Trong bản báo cáo lên cấp trên tôi sẽ ghi chú tên của cậu.” Chu Trù lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, nhưng cũng không phải gọi cho Anson, mà là gọi cho Eva, “Hi, Eva, dạ tiệc trên Yellow Pearl một tuần sau, cô có partner phù hợp nào chưa?”

“Nếu như cậu nguyện ý làm partner của tôi, tôi sẽ không đi tìm những người khác nữa.”

“Vậy tặng tôi một bộ dạ phục đi, đồ trước kia tôi đều đã quảng hết rồi.”

“Không thành vấn đề, tối nay đưa đến.”

Cúp điện thoại, Jones đứng sau lưng Chu Trù, “Anh mới vừa nói ‘Eva’, là Eva nào?”

“Eva Hoffsky. Thế nào, cậu có thể đánh một phần báo cáo cho Lister, nói cho ông ta biết tôi cùng Eva cũng có liên lạc.” Ánh mắt Chu Trù quét qua Jones, tựa như đang nhìn một đứa nhóc chưa trải sự đời vậy.

“Anh không sợ có một ngày anh sẽ rơi vào vực sâu giống bọn họ sao?” Jones nín thở nhìn Chu Trù lại.

“Trên đời này có vực sâu hay không, phụ thuộc vào tầm mắt của cậu có thể nhìn được sâu bao nhiêu.”

Chu Trù trở lại chung cư, mở đèn lên, phát giác mọi thứ vẫn giống như lần trước lúc cậu rời khỏi chung cư. Thậm chí trong không khí ngay cả nửa điểm hương vị cà phê cũng không có. Nhưng cậu biết, trí óc của cậu mỗi một tế bào của cậu đều biết... Anson vẫn ở đây.

Mở cửa phòng ngủ, chăn hơi nhô lên, Chu Trù đi tới mép giường ngồi xuống, “Anh ở đây bao lâu rồi?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi biết có chuyện em vẫn chưa cảm ơn tôi.” Anson như cũ duy trì tư thế quay lưng về phía Chu Trù.

“Được rồi, chuyện về Joey, cảm ơn anh. Cơ mà anh hiểu hẳn thật.”

“Tôi đối với tất cả kẻ có thể trở thành đối thủ đều rất hiểu. Nếu như em muốn lên chiếc Yellow Pearl, tôi cũng có thể giúp em.”

Chu Trù vỗ vỗ lưng Anson, đối phương nhích nhích sang một bên, Chu Trù nằm xuống.

“Anson, anh dùng từ ‘giúp’ này cơ đấy. Anh sẽ chẳng giúp bất cứ ai.”

“Tối nay tôi có thể ngủ ở đây không?” Anson hỏi.

“Ừm hm, đây cũng không phải lần đầu tiên anh ngủ ở đây.”

“Tôi muốn nằm bên cạnh em. Coi như làm quà cảm ơn cho tôi.”

Chu Trù không trả lời anh, chỉ là kéo qua một góc chăn, nằm xuống. Anson cũng chậm rãi xoay người lại, cánh tay vòng qua eo Chu Trù.

“Anh nằm trong chăn suốt cơ mà, sao ngón tay vẫn lạnh như vậy?”

“Bởi vì em không có ở đây.”

Chu Trù hẳn nên cười nhạo, cậu đã quen tỏ vẻ châm chọc như vậy với Anson, thế nhưng lần này cậu chỉ phủ lên mu bàn tay anh.

“Đừng để bị tôi đập xuống đấy.”

Hơi thở của Anson dịu nhẹ phả lên gáy Chu Trù, “Đoán xem, trong số nhiều người như vậy, rốt cuộc ai là con riêng của Orlando Bain?”

“Có thể thật ra chính là anh không? Anson?”

“À ha, vậy trừ phi Orlando Bain lúc mười bốn tuổi liền sinh ra tôi.”

“Điều này cũng không phải không thể.”

“Tôi buồn ngủ rồi.” Anson nỉ non một tiếng, liền thật sự ngủ thiếp đi.

Trong bóng tối, Chu Trù mở to hai mắt. Đây là lần đầu tiên Anson bỏ qua cơ hội nói chuyện cùng Chu Trù. Hô hấp của anh kéo dài, giống như là thật sự ngủ thiếp đi. Chu Trù hơi nhúc nhích, đầu Anson dờ xuống phía dưới, cái trán áp lên lưng Chu Trù. Một khắc kia, cảm xúc đã mất đi từ lâu trào lên trong lòng Chu Trù. Cậu nhớ, thật lâu trước đây, Emily cũng từng ôm cậu từ phía sau như vậy, phát ra tiếng nỉ non khê khàng, trán áp lên sống lưng cậu, thậm chí cố ý vô tình mà hôn cậu.

Chu Trù kéo chăn, nhắm hai mắt lại.

Hôm sau là cuối tuần, Chu Trù không cài đồng hồ báo thức cũng không có chút ý thức rời giường nào. Cậu thậm chí quên giường mình có một nửa bị người khác chiếm đoạt, tùy ý trở mình một cái, mu bàn tay đập lên thứ gì đó, đối phương phát ra một tiếng hừ nhẹ, Chu Trù lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Anson còn đang ngái ngủ xoa chỗ bị đánh.

“Anh còn chưa đi?” Chu Trù nhú mày.

“Tôi khó có khi ngủ được an ổn như vậy.” Anson quay đầu đi nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường, “Mới tám giờ...”

Nói xong lại rúc vào trong chăn.

Chu Trù sững sốt hai giây, bắt đầu từ khi nào mình cũng có thể chung sống hòa bình với tên này rồi?

Mặc kệ nó!

Chu Trù lần nữa ngả về trên gối, đem chăn kéo qua. Hai người lưng tựa lưng, cứ nhiên ngủ say ngoài ý muốn. Chu Trù là bị mùi thức ăn hun tỉnh, lại nhìn đồng hồ điện tử đầu giường một cái, ầy vậy mà đã mười hai rưỡi trưa rồi. Xoay người lại, Anson cái tên kia biến mất lúc nào?

“Dậy rồi à? Ăn chút gì đó nhé?” Thanh âm của Anson từ cửa truyền tới.

Chu Trù híp mắt nhìn sang, tên kia cứ nhiên mặc tạp dề ca rô, gia cư nhàn nhã ngoài ý muốn.

“Đừng tưởng rằng anh mặc tạp dề thì tôi không biết bữa trưa thật ra là Richard nấu.”

Anson cười, “Vị giác cùng thính giác của em nhạy bén như nhau, tại sao không đến ném thử một cái xem rốt cuộc có phải Richard nấu hay không?”

Chu Trù qua loa rửa mặt một cái, ngồi vào trước bàn ăn, phát hiện trước mặt cậu chỉ có một cái đĩa, đựng đầy trong đó chính là cơm chiên trứng.

“Hả?” Chu Trù có hơi dờ ra, dựa theo phong cách hoa lệ của Anson, làm sao có thể chỉ có một đĩa cơm chiên trứng.

Anson đưa thìa cho cậu, “Tôi không phải là người đàn ông toàn năng, tôi hiểu cách thưởng thức bí-tết thượng hạng nắm truffle đen cùng trứng cá muối tinh tế, nhưng tôi không biết nấu nướng. Món cơm chiên trứng đơn giản kiểu Trung Quốc này tôi phải học rất lâu, mới biết làm thế nào không để vỏ trứng gà lẫn vào trong cơm, loại gạo nào thích hợp làm cơm chiên trứng, khi nào thì đem trứng gà đánh đều đổ vào, đảo thế nào mới không bị cháy.”

“Cảm ơn sự thành thực của anh.” Chu Trù xúc một thìa đưa vào trong miệng, mùi vị này quả thật không phải là Richard làm, cũng không có một quán ăn Trung Quốc nào có hương vị này. Chu Trù nhìn về phía Anson, đối phương mỉm cười một cái.

“Đây là hương vị của tôi.”

Chu Trù gật đầu một cái, “Ừ, ừm, không có vỏ trứng ở bên trong, không có thêm quá nhiều dầu, cảm giác hạt cơm cũng hoàn hảo, nếu như đây thật sự là anh làm, quả thật là tài nghệ cao siêu đấy.”

“Tôi biết tối hôm qua em ở cùng một chỗ với Leslie.”

62. Chương 62

“Chúng ta là bạn đại học mà, giọng tôi cậu nghe dĩ nhiên quen tai.” Chu Trù không thể nói cho cậu ta biết mình đã từng là Dean Dương ở đây, ngộ nhờ tin tức này lộ ra, sẽ gây ra không ít phiền toái cho cậu ta và cả Dương Cẩm.

“Cũng phải.” Marin gãi gãi sau gáy, động tác nhỏ này vẫn giống y trước đây, “Vừa rồi... tôi nghe họ nói cậu là một cảnh sát quốc tế...”

“Đúng vậy. Cảnh sát quốc tế cũng chỉ là cảnh sát mà thôi, không khoa trương như phim diễn trong ti vi đâu, kiểm miêng cơm thôi.” Chu Trù cùng Marin cụng ly.

Joey Allande đi về phía bọn họ.

Chu Trù không hề bỏ lỡ cảnh chân mày hơi nhíu lại của Marin, cậu ta cũng không muốn gặp phải Joey.

“Eva, cô hôm nay đẹp thật đấy. Giống như là vật báu được khắc ra từ thủy tinh vậy.”

“Nhưng tôi lại không thích bị người ta cất giấu.” Eva mỉm cười một tiếng, “Chúc mừng anh Joey, trở thành người cầm lái danh xứng với thực của Massive.”

“Cảm ơn.” Ánh mắt Joey vẫn luôn đặt trên người Chu Trù, rất hiển nhiên màn giới thiệu vừa rồi của Anson đã khiến cho Chu Trù hấp dẫn sự chú ý của không ít người có mặt. Joey cùng Chu Trù cụng ly, hân hoan nhìn phong độ phiên phiên, nhưng thủy chung không có sự ưu nhã sẵn có như của Anson, “Cảm thấy buổi dạ tiệc này thế nào?”

“Rượu ủ tám năm, mỹ nữ vây quanh, cuộc sống xa xỉ có thể tưởng tượng được trên đất liền thì nơi này đều đủ cả, buổi dạ tiệc này chỉ có thể dùng hoàn mỹ để hình dung.” Chu Trù cười cười, không có quá mức cố ý cũng không hiện vẻ xa cách.

Marin cười tạ lỗi với Chu Trù một tiếng, đang định rời đi, không nghĩ đến Joey lại đi tới trước mặt cậu ta.

“Marin, tôi mua kẹp cà vạt thiết kế của mùa thu này rồi.” Joey từ trong túi quần móc chiếc kẹp cà vạt giá trị không rẻ kia ra, nó có đường cong nhưng tạo hình cũng không ảo lá, thoáng điểm xuyết hai viên kim cương, khiêm tốn nhưng lại không che giấu nét xa hoa, sự theo đuổi mỹ cảm của nhà thiết kế hoàn toàn được thể hiện ra.

“Vô cùng cảm tạ sự yêu thích của ngài dành cho thiết kế của tôi.” Marin gật đầu một cái, trong nụ cười có mấy phần miễn cưỡng.

“Em không phát hiện tôi từ đầu đến giờ đều không đeo kẹp cà vạt sao? Tôi đợi em tự tay đeo nó lên cho tôi.” Thân thể Joey nghiêng về trước, trong ánh mắt mang theo ba phần hài hước bảy phần ám muội, hẳn cố ý muốn cho Marin cảm nhận được hơi thở của mình.

Marin lui về phía sau một bước nhỏ, “Ngài Allande... tôi còn có những chuyện khác...”

Joey một phát giữ cổ tay Marin lại, ngón cái nhẹ nhàng xoa nắn ở cổ tay cậu, ý vị gì đó không cần nói cũng biết, “Tôi hi vọng em có thể tự mình đeo lên cho tôi, Marin.”

Marin theo bản năng nuốt nước miếng, cậu nhanh chóng nhận lấy chiếc kẹp cà vạt kia, lúc đeo lên cho Joey, đối phương cúi đầu nhẹ nhàng hít vào mùi hương trên mái tóc cậu, tựa hồ đối với mọi chuyện trước mắt vô cùng hưởng thụ.

Chu Trù thở dài, ngoại hình của Marin quả thật rất dễ hấp dẫn một số người đàn ông, trước là Bộ Cạp Đỏ giờ là Joey, Chu Trù cảm thấy huyết thái dương rất đau.

Dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người, Joey chắc là sẽ không làm ra hành động quá đáng quá với Marin. Chu Trù cũng không tiện ra mặt giải vây cho cậu ta.

“Tôi cảm thấy thủ đoạn tán tỉnh của Joey Allande thật là kém cỏi mà.” Thanh âm của Anson vang lên bên tai Chu Trù. Chu Trù liếc mắt, chỉ thấy anh một tay đút trong túi, một tay cầm ly rượu đỏ, thần nhiên thích ý vô cùng có phong phạm quý tộc.

“Ồ, tôi rất hiếu kỳ thủ đoạn tán tỉnh như thế nào mới coi là cao minh?”

“Em muốn biết? Tôi chỉ sợ em sẽ lại trốn mất thôi.” Anson cùng Chu Trù cụng ly, miệng ly của anh cố ý dán lên miệng ly của Chu Trù, khẽ xoay tròn một góc, khơi gợi một loại suy tư nào đó.

Âm nhạc trở nên càng chậm hơn, ánh đèn cũng từ từ tối xuống.

Đó là blues, nhân nhĩ mà du dương, trong các sự kiện của xã hội thượng lưu rất ít dùng loại nhạc này, mặc dù Chu Trù cảm thấy blues so với cái loại nhạc kiểu như Dòng sông xanh còn có vận vị hơn. (Dòng sông xanh, aka Sông Đa-nuýp xanh, ai nghe Dòng sông xanh của thánh CỬ TỎI thì biết)

Nhóm nam nữ trong sảnh tiệc đều rất hài lòng với bầu không khí này.

Anson lặng lẽ cầm lấy ly rượu của Chu Trù đặt lên bàn, hết thấy cứ tự nhiên mà vậy. Cánh tay anh ôm lấy bờ vai Chu Trù, thân thể bắt đầu đông đưa theo điệu nhạc.

“Anh đang làm gì?” Chu Trù buồn cười hỏi.

“Dung nhập vào bầu không khí... Em xem, tất cả mọi người đang hưởng thụ loại tiết tấu này.” Anson nghiêng đầu kề sát Chu Trù, giống như khúc nhạc dạo cho một nụ hôn, lại dừng lại ở vị trí không xa không gần.

“Đây chính là thủ đoạn tán tỉnh của anh?”

Anson lắc đầu một cái, “Tôi chỉ là hưởng thụ thời gian cùng một chỗ với em thôi.”

Đó là một cái bẫy, tỏa ra khí tức muốn mê hoặc người ta. Chu Trù theo bản năng muốn cách xa, nhưng Anson lại di chuyển theo cậu, thủy chung duy trì tư thế ôm cậu trong lòng.

“Chỉ là nhảy một điệu blues mà thôi. Em đang sợ cái gì?”

“Chỉ là một điệu blues mà thôi, nhưng nhảy cùng anh thì rất không thích hợp.”

“Tại sao không thích hợp?”

Chu Trù cùng Anson từng bước lùi vào trong bóng tối, Chu Trù không thể không giành lấy chủ động, bước chân xoay một cái sắp thoát khỏi phương hướng của Anson. Nhưng Anson lại theo sát không tha, cạ qua giày Chu Trù, lần nữa trở lại vị trí của hai người.

“Bởi vì tôi là đàn ông?” Anson khẽ cười hỏi.

“Bởi vì chúng ta không có cùng lập trường?”

“Hay là bởi vì...” Anson chậm rãi dựa vào hướng Chu Trù, “Em đang động tâm?”

“Sự tự phụ của anh là thứ vũ khí tốt nhất để chinh phục thế giới này đây.” Chu Trù thần sắc thản nhiên, không nhúc nhích chút nào.

Bàn tay đang ôm Chu Trù của Anson chậm rãi trượt xuống, mơn trớn cánh tay cậu, áp lên cổ tay cậu, “Mạch đập của em trở nên nhanh.”

“Nói sảng.” Chu Trù quay đầu đi, dây dưa với Anson chính là lãng phí sinh mạng mà.

“Em biết tôi không hề.”

Ngay tại khoảnh khắc Chu Trù né tránh anh, nụ hôn của Anson phủ xuống. Mang theo cổ chấp giằng co, hôn mút gặm cắn đôi môi Chu Trù. Chu Trù dồn sức đẩy ra, khe hở giữa hai người không quá rõ ràng, Anson không kịp chờ đợi mà càng thêm dùng sức ôm chặt lấy cậu. Bàn tay hung hãn ép sau lưng Chu Trù, cự tuyệt tất cả khoảng cách giữa hai người họ.

Chu Trù bóp vai Anson trong nháy mắt phát lực muốn đem anh ấn sang một bên, nhưng không nghĩ tới cánh tay đối phương chống lên một bên bức tường, hôn càng thêm cần cù. Cái vuốt ve của anh kèm theo dục vọng chiếm hữu nồng đậm thấm thấu qua áo quần da thịt, xâm nhập vào thân thể Chu Trù. Chu Trù ngẩng đầu lên tránh về phía sau, Anson lại không chịu buông tha, đầu lưỡi liếm láp hàm trên khoang miệng Chu Trù, sự khiêu khích dụ dỗ khiến người ta tâm tình dao động. Nụ hôn của Anson dùng sức mà lại quyến luyến, cắn nuốt hết mọi thứ, sự giãy giụa của Chu Trù càng có vẻ buồn cười mà vô lực. Lực độ vuốt ve của Anson dần dần mạnh mẽ lên, khi lực độ ấy tích tụ đến một trình độ nhất định liền giống hệt như giày xéo, anh muốn đem Chu Trù nhào vụn... gắt gao nắm trong lòng bàn tay. Hết thấy những điều này đã chạm đến giới hạn cuối cùng trong lòng Chu Trù, cậu thậm chí còn nhắc chân đá bên sườn Anson. Đau đớn như vậy cũng không thể khiến Anson buông tay.

Chu Trù không hiểu là cái gì đã cho người đàn ông này sự cố chấp muốn nắm mọi thứ trong tay.

Âm nhạc chậm rãi chẳng biết khi nào đã hơi nhanh lên, ánh đèn sáng tỏ thông thấu, làm cho Chu Trù tức thì trở lại thực tế, cậu thô bạo kéo cổ áo sau của Anson, đem anh kéo cách ra khỏi mình.

“Tôi thật sự bị em mê hoặc rồi.” Hơi thở của Anson như cũ tàn lưu lại dư vị dây dưa vừa rồi.

Chu Trù theo bản năng lấy mu bàn tay tay chà qua môi mình, xúc cảm đầu lưỡi Anson trên choker khoe môi cậu vẫn còn tồn tại.

“FUCK!” Chu Trù thuận tay cầm chiếc đĩa trên bàn ăn lên, nhưng mu bàn tay lại bị Anson đè xuống.

“Tại sao phải thẹn quá thành giận chứ?” Anson nhếch khóe môi, “Nếu như em đối với tôi không có chút động tâm nào, căn bản không cần để ý là ai hôn em. Em chẳng phải trai tơ chưa trải sự đời, cũng chẳng phải nữ Trung Quốc cổ đại giờ cao tằm trắng trinh tiết. Em có phải động lòng rồi không? Có phải không?”

Từng câu từng câu “Có phải không” của Anson khiến Chu Trù đánh mất kiên nhẫn.

Cậu quyết định lờ đi thanh âm của Anson, ánh mắt của anh, hết thấy mọi thứ của anh. Khi cậu lần nữa trở lại dưới ánh sáng, liếc thấy cách đó không xa Marin đang sững sờ nhìn cậu đắm đắm.

Chu Trù dùng sức thở ra một hơi, Marin nhất định là nhìn thấy mình và Anson chung một chỗ ban nãy rồi.

Cậu còn chưa kịp thăm dò được Joey Allande chút nào thì đã bị Anson làm rối loạn trận cước. Cậu không lẫn tránh ánh mắt của Marin, ngược lại từ xa xa nâng ly cười, tựa như mọi chuyện mới nãy giữa mình và Anson chẳng có gì to tát vậy.

Eva đi xã giao một vòng rồi cục đã trở về, khoác lên tay Chu Trù, thấp giọng nói, “Ban nãy Joey còn hỏi thăm tôi về quan hệ của cậu cùng Anson đấy. Hẳn hoài nghi việc làm ăn của Anson có thể thông suốt không trở ngại đều nhờ có bạn hợp tác trong Interpol là cậu giúp một tay. Tôi đoán hẳn rất muốn làm quen với cậu, lại lần không rõ nội tình bên cậu.”

Chu Trù gật đầu, mấy ngày này Joey sẽ hẹn cậu gặp mặt riêng.

“Cậu cùng Anson không có gì chứ?” Giọng điệu của Eva thay đổi, có mấy phần trêu chọc cùng hả hê.

“Tôi cùng anh ta có thể có gì chứ?”

“Môi cậu cũng sưng lên rồi kìa, nếu là phụ nữ thì cũng sẽ không dùng sức hôn như vậy đâu.” Eva liếc về phía Anson, yêu kiều cười một tiếng, “Tên này cũng sắp nhịn đến giới hạn rồi đi, buổi tối cậu nhất định phải khóa kỹ cửa sổ, tôi cũng không thể lúc nào cũng trông chừng cậu được.”

“Tôi đã chuẩn bị súng lục đặt ở dưới gối đầu rồi.” Chu Trù dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói, chọc cho Eva thấp giọng nở nụ cười.

“Trước kia tôi cảm thấy Anson rất buồn nôn, nhưng bây giờ tôi thật lòng cảm thấy anh ta đáng thương rồi.”

Cuộc sống về đêm trên du thuyền là không ngừng nghỉ, các du khách ra khỏi sảnh tiệc liên nhau đi tìm những thú vui khác, tỷ như sòng bạc tỷ như những chốn tiêu tiền khác.

Joey Allande không ngờ được lại đi đến phòng cà phê. Hắn gọi một ly Blue Mountain thượng đẳng, dựa vào bên cửa sổ nhìn biển rộng nhấp nhô mờ hồ trong bóng tối. Trong phòng cà phê rất ít người, người lên chiếc du thuyền này đều không phải là vì hưởng thụ yên lặng. Chu Trù đi tới ngoài cửa phòng cà phê thì dừng bước, cậu không thể cứ thế đi vào được, Joey có thể nhận ra được là cậu cố ý.

“Tôi có thể mời em uống một tách cà phê.”

Chu Trù từ tiếng bước chân liền biết Anson một mực đi theo phía sau cậu, “Được thôi.”

“Em mà lại đáp ứng sáng khoái như vậy? Không sợ tôi ở phòng cà phê làm chuyện gì khiến em ý loạn tình mê sao?” Anson sửa sang lại nơ cổ của mình một chút.

“Eva không nói cho anh, rằng tôi mang súng ư?”

“Đâu cơ?” Anson cười, “Vừa rồi lúc tôi sờ em sao lại không cảm giác được.”

Chu Trù không tiếp lời nữa liền đi vào phòng cà phê.

Khoảnh khắc bọn họ đi vào, thân ảnh cũng phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh, Joey theo đó mà xoay đầu lại, nhìn thấy Anson vô cùng thân sĩ kéo ghế ra cho Chu Trù, thậm chí không cần hỏi mà đã gọi cho Chu Trù một tách latte, còn dặn dò nói nhất định phải cho một ít bột quế, thoát nghe như là đối với khẩu vị của Chu Trù nắm rõ như lòng bàn tay vậy.

“Con chip kia của tôi em định lúc nào thì trả lại cho tôi thế?” Anson chống đầu một bộ nhàn nhã, không phải là giọng điệu thương lượng, giống như người đã thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn thảo luận một chuyện không liên quan đến đề tài quan trọng.

“Chương trình phản nghe lén của anh tổng bộ thấy rất hứng thú, thậm chí còn tính mua lại nữa.”

“Nếu em cần, tặng cho em cũng không sao.”

Joey vẫn ở cách đó không xa bắt động thanh sắc quan sát cách ở chung của bọn họ.

Cà phê latte được mang lên, Anson bỏ thêm nửa gói đường vào, nhẹ nhàng khuấy đều một lúc, trò chuyện mấy câu về ca nô mới mua hẹn Chu Trù cùng nhau đi câu cá gần bờ, sau đó mới đẩy cà phê tới trước mặt Chu Trù.

“Anh không phải là đã có rất nhiều ca nô rồi sao? Đúng là lắm tiền không có chỗ đốt.” Chu Trù xùy cười một tiếng.

“Tôi dù sao vẫn muốn tìm một cái cớ cùng em đến nơi chỉ có hai chúng ta đơn độc trò chuyện một chút thôi.”

Câu “trò chuyện một chút” này ý vị rất sâu, bao gồm trò chuyện một vài giao dịch buôn lậu phi pháp này nọ, mặc dù Anson không nói rõ, nhưng Joey lại đem trí tưởng tượng khuếch đại ra vô hạn.

Chân mày Chu Trù nhíu lại, chỉ là từ góc độ của Joey thì không thấy được mũi giày Anson đang nhẹ nhàng cọ qua bắp chân Chu Trù, như có như không mà gầy ồng quần cậu.

“Ngài Lorenzo biết súng tôi mang có bao nhiêu phát đạn không?” Chu Trù chống đầu, viền môi kéo ra độ cong thật dài, đôi mắt của cậu mang ý cười, động tác bưng cà phê của Anson liền dờ ra đó.

“Tôi muốn cởi hết quần áo của em, đè em xuống giường.” Anson lấy tách cà phê ra, để cho Chu Trù nhìn thấy khẩu hình của anh.

Chu Trù bất ngờ duỗi chân dùng sức đập tới, vừa đúng đập lên đầu gối Anson.

Rõ ràng bị đau, cà phê trong tay cũng sắp sánh ra rồi, trên mặt Anson vẫn như cũ treo nụ cười mỉm mê chết người không đền mạng.

Cuộc đối thoại khiến người ta không lẫn ra manh mối giữa bọn họ, nghe vào tai Joey lại ẩn hàm thâm ý.

“Tối nay tôi muốn ngủ một giấc thật ngon, cà phê uống quá nhiều ảnh hưởng giấc ngủ.” Chu Trù đứng dậy, tách latte cậu mới chỉ uống hai hớp mà thôi.

“Ngủ ngon.” Anson không đứng dậy đưa tiễn, chỉ vẫy vẫy tay.

Cả phòng cà phê rất là trống trải, chỉ có một đôi tình lữ trẻ tuổi cùng một người đàn ông trung niên đang xem sách, cộng thêm Anson cùng Joey.

Anson bưng cà phê của Chu Trù qua, môi phủ lên chỗ Chu Trù nhấp qua, hơi mang nét hưởng thụ mà uống một hớp.

“Tôi cho tới bây giờ không biết ngài Lorenzo thích uống đồ thừa của người khác đấy.” Joey đi tới, kéo chiếc ghế bên cạnh Anson, “Không ngại tôi ngồi đây chứ?”

“Không ngại, dĩ nhiên không ngại.” Ngón tay Anson vuốt ve vòng quanh miệng tách.

“Thoạt nhìn, anh đối với vị cảnh sát quốc tế kia cũng không chỉ là bạn bè đơn giản như vậy.” Ánh mắt Joey lưu chuyển trên tách cà phê.

63. Chương 63

“À, anh nói cái này hả, tôi chỉ là cảm thấy đáng vẻ uống cà phê của cậu ấy rất đẹp. Anh không biết Chu Trù bình thường thô lỗ cỡ nào đâu. Cậu ấy sẽ không chút do dự cầm súng chĩa vào đầu tôi, luôn làm ra mấy động tác nguy hiểm như là muốn vận trặt khớp vai tôi, hoặc là chỉ ước gì dùng ánh mắt đem tôi từng xéo ngàn vạn nhất... Chỉ có khi cậu ấy uống cà phê, thì mới hơi hơi thu liễm một chút vẻ sắc bén, rũ mắt xuống, tựa như chìm vào sữa tươi trong cà phê vậy.”

“Nghe ra thì, anh tựa hồ rất say mê cậu ta.”

Đầu Anson rướn sang phía Joey, trong ánh mắt vạn phần nghiêm túc, “Đúng vậy, tôi cho là ai cũng có thể nhìn ra.”

Anh càng như vậy, lại càng khiến người ta mơ hồ.

Tiếng sóng biển dào dạt, giống như là sóng lòng bị đè nén lại nhịn không được mà cuộn trào lên.

Trong di động của Chu Trù nhận được một tin nhắn, là từ Eva, cô đặc biệt đặt cho cậu một gian phòng. Nhìn số phòng, tuyệt đối cũng là một gian phòng xa xỉ. Như vậy cũng tốt, mặc dù cậu là bạn của Eva, nhưng mà bị đồng nghiệp trong tổ chức biết cậu và Eva cùng qua đêm trong một gian phòng, cuối cùng sẽ rước tới chỉ trích.

Sau khi ra khỏi phòng cà phê, Chu Trù cảm giác được có người một mực đi theo mình. Ánh mắt kia vừa không mãnh liệt, cũng vừa không có địch ý.

Chu Trù không cố ý nhìn quanh, cậu lựa chọn trở về mình phòng. Đi trên hành lang u tĩnh, ở nơi Bất Dạ Thành trên biển này, tất cả mọi người đều đi hưởng lạc, chỉ có rất ít người trở lại trong phòng.

Ánh đèn nhu hòa mà không chói mắt, bao phủ lên thảm trải sàn, cái bóng in xuống cũng nhạt nhòa đường nét.

Người kia vẫn đi theo mình, rời xa huyền ảo, Chu Trù đã phân biệt ra được người nọ là ai, lòng phòng bị hoàn toàn tháo xuống.

“Phòng cậu cũng ở tầng này sao?” Chu Trù tay dứt túi chậm rãi xoay người lại, nhìn thoáng qua chẳng có lấy một ai nhưng cái bóng ở chỗ quẹo lại để lộ vị trí của đối phương.

“... Tôi chỉ là muốn cùng nói chuyện với cậu mà thôi, vừa rồi người trong yến hội đông quá...”

Người nọ là Marin. Mái tóc màu vàng dưới sự bao bọc của ánh đèn toát ra phong vận lôi cuốn. Cậu ta cúi đầu, đi về phía Chu Trù.

“Muốn vào uống chút gì không? Thành thật mà nói tôi cũng không biết phòng ở đây cung cấp cái gì nữa.” Chu Trù mở cửa phòng ra, đây là một trong những gian phòng trên tầng cao nhất của khoang thuyền, cũng là phòng đắt nhất trên cả con thuyền.

Marin đứng ở cửa, nhìn trang trí xa xỉ kia, hồ bơi lộ thiên ngoài cửa kính sát sàn, chớp chớp mắt, “Cậu... ở đây sao ...”

“Tôi cũng không nghĩ tới là nơi này.” Chu Trù nhìn quanh một chút, quả thật cảm thấy rất xa xỉ, có điều hồ bơi lộ thiên kia lại vô cùng cảm dỗ, Chu Trù đã rất lâu không được thỏa thích mà bơi lội rồi.

“Đây là phòng của Anson Lorenzo sao?” Marin trầm mặc hai giây mới mở miệng hỏi, sau đó nhanh chóng ngậm miệng, lộ ra nét mặt hối lỗi, tựa hồ mình đã hỏi vấn đề không nên hỏi.

Quả thật, phòng kiểu này ngay cả Dương Cẩm cũng chẳng có, mà Chu Trù một cảnh sát quốc tế bình thường lại ở được vào, Marin có phỏng đoán như vậy cũng chẳng kỳ lạ.

“Nếu như là phòng của Anson, cậu liền quyết định cứ đứng mãi ở cửa đúng không?” Chu Trù cười, mở tủ lạnh ra phát hiện bên trong có đủ loại thức uống, cậu vẫn lựa chọn nước cam lạnh mạnh nhất, “Gian phòng này là sự khoản đãi xa hoa của cô Eva Hoffsky.”

“Ra là vậy!” Marin rất rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Thành thật mà nói phi vụ làm ăn màu đen mà Eva cùng Anson làm chỉ sợ cũng tựa tựa nhau, nhưng cảm giác Marin có với bọn họ rõ ràng bất đồng.

“Uống một chút đi, ngồi xuống hàn huyên một chút? Phòng lớn như vậy cũng chỉ có một mình tôi, thực sự rất lãng phí!”

Marin đi tới ngồi xuống bên người Chu Trù.

“Cậu thấy rồi à?” Chu Trù cười một cái tự giễu.

Marin ngẩng người, sau phản ứng được là Chu Trù chỉ cái gì, gật đầu một cái, “Đó có phải thật không? Tôi nhìn thấy bộ dáng anh ta hôn cậu... đó không phải là đùa giỡn hoặc là chỉ là mập mờ thôi đâu...”

“Cậu dựa vào cái gì cho ra phán đoán như vậy?” Chu Trù cười càng tươi hơn, cậu cư nhiên rất hứng thú với phán đoán của Marin.

“Mặc dù ánh đèn rất tối, nhưng tôi vẫn nhìn thấy ngài Lorenzo nhắm hai mắt lại.”

“Cũng bởi vì như vậy? Có lẽ anh ta sợ lúc tôi đánh anh ta làm tổn thương đến trông mắt của anh ta thôi.” Chu Trù buồn cười lắc đầu một cái.

“Không đâu, nếu như anh ta không phải là nghiêm túc, anh ta sẽ mở to mắt nhìn cho rõ phản ứng của cậu. Bọn họ muốn thấy rõ biểu lộ khi bị chinh phục của cậu...” Marin nói được một nửa liền không nói tiếp nữa, Chu Trù phỏng đoán là bởi vì mọi chuyện làm cậu ta liên tưởng đến Bộ Cặp Đeo, thậm chí Joey.

“Trước lúc tôi lần đầu tiên gặp Anson Lorenzo, tổ trưởng tiền nhiệm của tôi đã bảo với tôi rằng không nên tin bất kỳ điều mà Anson để cho cậu nhìn thấy.” Ngón tay Chu Trù gõ lên mép ly thủy tinh theo tiết tấu, giống như là tần suất đập của tim, “Sau đó tôi đã nhìn thấy Anson ngồi ở trước mặt tổ trưởng tôi nói những chuyện giời ơi đất hỡi.”

Marin phì một tiếng bật cười.

“Cho nên cho dù là hôn, cũng không chứng tỏ được là mập mờ hay là tình yêu. Nó cũng có thể là một loại tiêu khiển hoặc thậm chí là một cuộc chiến.”

Lời của Chu Trù khiến Marin trầm mặc. Cậu ta đùa nghịch ngón tay mình, cúi đầu, “Tôi thà rằng đó là cuộc chiến còn hơn là một loại tiêu khiển.”

Chu Trù biết, Marin nói chính là chính cậu ta. Truy cầu của Joey trên một trình độ rất lớn là bắt nguồn từ thị giác, Marin là cậu trai rất có mỹ cảm, được bao bọc bởi hơi thở nghệ thuật, nhưng cậu ta cho tới giờ chưa từng cam lòng làm vật cất giữ của người khác cho người ta tiêu khiển vui đùa.

“Đừng nghĩ đến những kẻ gây mất hứng kia nữa, nếu đã lên chiếc du thuyền này, thì hãy hưởng thụ mọi thứ ở đây đi.” Ly của Chu Trù cộng nhẹ với ly của Marin, “Đi bơi thì thế nào? Nghe nói nhiệt độ nước hồ bơi ở đây duy trì ở nhiệt độ cơ thể người.”

“A?” Marin ngập ngừng, “Tôi không mang quần bơi...”

“Ha ha...” Chu Trù cười, tóc xoa trên trán khẽ rung theo, “Đều là đàn ông, mặc quần bơi hay không là rất chuyện quan trọng sao? Hay là cậu ngại?”

“Tôi mới không như thế!” Sống lưng Marin ưỡn thẳng lên.

“Phải rồi, bên hồ bơi có để chút trái cây cùng thức uống, chúng ta có thể tận tình hưởng thụ rồi.” Chu Trù bấm số phục vụ khách hàng, rất nhanh liền có phục vụ bưng trái cây cùng điểm tâm đi vào, đặt ở bên hồ bơi. Dưới sự chiếu rọi của cả bầu trời sao, ánh nước lấp lánh, toàn bộ hồ bơi nhiều thêm mấy phần thần bí cùng linh động.

Chu Trù rất không câu nệ mà quăng áo khoác lên sô pha, đi tới cửa ban công, quần áo cũng tụt xuống, hai chân thon dài triển lộ ra, đường cong của đôi chân mơ hồ toát ra một loại sức mạnh. Marin đứng ở sau lưng Chu Trù, ánh mắt không cách nào rời đi.

“Hey! Cậu không đến à? Hay cậu hối hận rồi?” Chu Trù cười rạng rỡ, “Không nhớ chúng ta trước kia ở bể bơi trong đại học, tôi trước khi lên bờ bị cậu kéo lại, cậu bảo lúc cậu bơi, không thấy quần bơi đâu à!”

Mặt Marin nhất thời đỏ bừng, “Đó là bởi vì có người đùa dai!”

“Nếu như cậu ở trường xuống hồ bơi, liền không cần lo có người đùa dai rồi!” Chu Trù cười hư hỏng, “Cậu nếu không muốn thì ở bên bờ ăn trái cây cùng điểm tâm, cùng tôi trò chuyện đi!”

“Cậu còn không ngại, tôi làm sao mà ngại được!” Nói xong, Marin cũng cởi áo khoác xuống, ném thẳng tới mặt Chu Trù.

“Ha ha...” Chu Trù lui về phía sau nửa bước, “Cảm giác thật giống như trở lại thời đại học!”

Thân hình Marin hình thoát nhìn mảnh khảnh, ai biết khi cậu ta cởi nút áo sơ mi ra, mới phát hiện cậu ta còn rắn chắc hơn người khác tưởng tượng rất nhiều.

Chu Trù xoa xoa cằm, “Ái chà, lúc nào thì thanh niên nghệ thuật cũng thay đổi thành gã cơ bắp phòng gym rồi?”

Marin gơ nắm tay nắm vọt tới, Chu Trù trực tiếp ghì lấy hông cậu ta, “Ha ha! Là tôi không đúng! Tôi không đúng!”

Thu lại nắm đấm, Marin cười cúi đầu, “Cậu vẫn giống trước đây... một chút cũng không thay đổi. Trở thành một cảnh sát quốc tế nhất định đã khiến cậu tao ngộ rất nhiều chuyện, nhưng hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy cậu, đã cảm thấy cậu vẫn là Chu Trù của thời đại học...”

“Tôi còn còn ngây thơ như thời đại học?” Chu Trù nửa đùa hỏi.

“Không, là rạng rỡ giống như thời đại học. Tựa như kim cương, càng đánh bóng càng tỏa sáng rực rỡ. Mà tôi... đã không còn là tôi nguyên bản...”

Chu Trù cười nhạt một tiếng, cậu hiểu Marin trải qua cái gì. Cha mẹ bị Bọ Cạp Đỏ giết chết, mình cũng trở thành đồ chơi cho Bọ Cạp Đỏ. Marin đã trải qua một đoạn thung lũng rất dài, rốt cục tìm lại được tự tin ở mảng thiết kế trang sức này.

“Trong mắt tôi, cậu vẫn là cậu nguyên bản.” Chu Trù khỏ sở gãi đầu một cái, “Tôi không biết an ủi người khác, chỉ có thể nói lúc tôi nhìn thấy món trang sức tên là ‘Butterfly’ do cậu thiết kế, tôi rất tự hào mà nói cho đồng nghiệp biết nhà thiết kế nọ là bạn học của tôi.”

“Như vậy vì an ủi tôi, tôi có thể để lại quần lót không?” Marin một bộ đáng thương ngó sang Chu Trù, Chu Trù thoáng chốc bị cậu ta chọc cười.

“Được rồi! Như vậy tôi có thể ở dưới nước kéo quần cậu!”

Chu Trù đi tới bên cạnh hồ, nhảy xuống, bọt nước bắn lên mặt Marin.

“Cậu cái người này không làm ấm người đã đi xuống nước! Lát nữa chuột rút xem ai cứu cậu!” Marin đứng ở bên mép hồ gào lên, Chu Trù thừa dịp kéo cậu ta xuống nước, khiến Marin ho sặc sụa.

Chu Trù thừa dịp trước khi Marin nổi giận, vội vàng bơi ra xa vài mét.

Mặt Marin đỏ lên, hồi sức lại liền liềm mạng bơi về phía Chu Trù, thề phải dìm cậu vào trong nước cho hả giận. Không biết có phải là Chu Trù nhường cậu ta hay không, Marin rất nhanh liền bơi tới bên cạnh cậu, hung tợn ấn cậu vào trong nước. Ai ngờ Chu Trù ngấp dưới nước rồi liền đi kéo quần lót Marin, Marin cả kinh, vội vàng buông Chu Trù ra túm quần lót rời khỏi phạm vi của Chu Trù.

“Ha ha ha! Marin, mông cậu trắng thật!” Chu Trù dựa vào mép hồ bơi cười đến là gỏi đòn, nhân tiện còn xiên một miếng trái cây đầy mặt là biểu tình thích thú.

Marin ban đầu còn đầy mặt tức giận, sau đó vẻ mặt của cậu ta trầm tĩnh xuống, ánh mắt lướt qua bả vai cùng ***g ngực Chu Trù.

“Sao thế?” Chu Trù chợt nghĩ đến có phải mình đi kéo quần lót của Marin khiến cậu ta mất hứng không, dù sao cậu ta đã từng ở bên người Bọ Cạp Đỏ, gần nhất lại bị Joey Allande quấy rầy, hành động thiếu suy nghĩ của mình rất có thể chạm tới điểm nhạy cảm của Marin.

“Cậu... trên người có rất nhiều sẹo... tôi vừa rồi đều không chú ý tới...” Marin đứng ở khoảng cách không xa không gần, ánh trăng làm nhu hòa sự dữ tợn của vết sẹo Chu Trù bị nổ thương.

Chu Trù cúi đầu nhìn nhìn, “Ồ, vết sẹo này quả thật rất lớn, tôi vốn tưởng sẽ rất dọa người, lồi lõm lõm như trong ti vi ấy, nhưng mà lại không nghĩ tới khép miệng rất tốt, không ghê tởm như trong tưởng tượng.”

Giọng điệu của Chu Trù như mây mờ gió thoảng. Marin chậm rãi đi tới bên cạnh cậu, ngón tay lướt qua những vết sẹo nhỏ trên cánh tay cậu, “Vậy còn những cái này? Những cái này không giống như bị mảnh đạn cửa bị thương...”

“Những vết sẹo này a...” Chu Trù tự giấu cười một tiếng, “Những vết này là nhờ Anson Lorenzo ban tặng.”

“Anh ta?”

“Đúng vậy, chúng nhắc nhở tôi, đừng dễ dàng tin tưởng lời tên kia nói.”

Vụ nổ lần ấy, Chu Trù xô ngã Anson bị đèn treo thủy tinh trên trần nhà cắt thương, sau đó Anson nói cho cậu biết vụ nổ kia chính là cuộc thử nghiệm anh ta tự mình tỉ mỉ sắp xếp, mục đích là để khảo nghiệm phương pháp giống vậy có thể nổ chết một đối thủ của anh ta hay không.

“Marin, cậu từng thấy viên kim cương chẳng chịt sẹo như tôi chưa?” Chu Trù nhắm mắt lại, hơi có vẻ mệt mỏi cười một tiếng.

“Đó không phải là sẹo, mà là mặt cắt kim cương, mặt cắt càng nhiều thì càng có thể khúc xạ ánh sáng.” Marin vẫn nhìn sừng mặt Chu Trù, ánh mắt dung nhập vào ánh trăng rơi trên mắt mày cùng sống mũi Chu Trù.

“Đừng tiếp tục nói chuyện liên quan tới đề tài sẹo siếc gì nữa! Tôi phải bơi thêm mấy vòng đã!”

Chẳng mấy chốc, Chu Trù ngụp xuống nước, mặt nước nổi lên gợn sóng, nửa người trên của cậu trôi lên mặt nước, ngay sau đó cánh tay hoạt động, đường cong của cơ bắp nơi vai lưng vô cùng có sức giãn.

Marin vẫn đợi ở chỗ cũ, tầm mắt dõi theo phương hướng Chu Trù rời đi.

Bên ban công, một thân ảnh ưu nhã cầm ly rượu tựa vào cửa, trong bóng tối ngũ quan người đó tựa như núi tuyết, ánh mắt âm đậm rơi xuống vực sâu. Hắn nhìn Chu Trù xoay người ngoắc Marin, không có chút phòng bị nào mà cười to, mi tâm run lên.

Trong hồ nước hai người đấu nhau muốn đem đối phương chìm vào đáy nước, rất rõ ràng Chu Trù một mực nhường Marin. Chơi đùa đến mệt, hai người nổi lên mặt nước, dựa vào mép hồ trò chuyện.

Chu Trù cảm thấy tựa hồ có ánh mắt một mực đặt trên người mình, cậu nhìn bốn phía, xuyên thấu qua cửa sắt sàn ở ban công nhìn thấy trên bàn trong phòng khách một ly rượu để cao loáng thoáng khúc xạ ánh trăng.

“Marin, hơi trễ rồi. Tôi phải ngủ.” Chu Trù xin lỗi nói với Marin.

“A...” Trên mặt Marin là cơn nghiến chưa thỏa, “VẬY mai gặp.”

“Đúng vậy, ngày mai chúng ta cùng nhau chơi tennis đi. Nhớ thời đại học, tennis rất lưu hành đấy!”

“Được chứ! Có điều tôi đánh tennis cũng không giỏi.” Sau khi nghe được Chu Trù hẹn mình hôm sau lại gặp, Marin có vẻ hưng phấn vô cùng.

Chu Trù tiện tay kéo áo choàng tẩm lên, tiễn Marin đã ăn mặc chỉnh tề ra cửa.

Trong phòng lần nữa một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng sóng biển hết đợt này đến đợt khác. Chu Trù đẩy cửa phòng ngủ, quả nhiên nhìn thấy Anson dựa vào gối đầu ngồi ở đầu giường, hai chân bắt chéo, trong bóng tối không có ánh đèn, một cỗ khí tức nguy hiểm lan tràn bên trong.

64. Chương 64

Chu Trù khoanh tay thấp giọng nói, “Tôi tưởng đây là phòng tôi.”

“Trên thực tế phòng này là tôi đặt.” Thanh âm của Anson chậm rãi mà chứa đầy áp lực.

“Ồ ——” Chu Trù nhướn mày, “VẬY là tôi hiểu lầm rồi, rất xin lỗi tôi làm bừa bọn phòng anh.”

Nói xong, Chu Trù định xoay người, Anson xuống giường, đôi ba bước đi tới sau lưng Chu Trù, trong nháy mắt anh nắm lấy cổ tay Chu Trù, đối phương trở tay một cái liền đem anh ấn lên tường.

“Ha! Đây là lần đầu tiên em đè ép tôi!” Đầu Anson áp lên tường, lực đạo Chu Trù xuất ra đến bảy tám phần, anh không thể nào không đau.

“Ngài Lorenzo, bây giờ đã khuya lắm rồi, tôi nghĩ anh cần nghỉ ngơi.” Thanh âm của Chu Trù rất nhẹ, khí lực trên tay lại tăng thêm, mơ hồ có thể nghe xương cốt Anson phát ra tiếng răng rắc, chỉ cần tiếp tục, Chu Trù nói không chừng sẽ đem cả vai anh vặn trật khớp.

“Tôi đặt gian phòng này cũng không phải là để xem em cùng thằng nhóc chỉ được cái mặt kia ở trong hồ bơi thân mật!”

“VẬY anh muốn xem cái gì?”

“Tại sao em cứ gặp tôi thì phải giương cung bạt kiếm? Như là lúc nào cũng muốn đem tôi đâm thành tổ ong? Tôi không phải là độc dược không phải là hồng thủy mãnh thú! Không phải một trong bất kỳ những thứ Chu Trù em sợ! Em cứ như vậy muốn gạt tôi ra khỏi tầm mắt em sao! Tôi đã là người đàn ông thân sĩ nhất trên thế giới này rồi!”

Đây là lần đầu tiên, Anson rống lên với Chu Trù.

Không khí chấn động, Chu Trù vô ý buông lỏng tay ra.

Cậu lui về sau hai bước, nhìn Anson tựa hồ không cảm giác được vai đau, cười khê một tiếng, “Thật sự có rất ít người nói mình là ‘người đàn ông thân sĩ nhất trên thế giới’. Sự tự phụ của anh quả nhiên không có giới hạn.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Khóe môi Anson nhếch lên, sắc lạnh đến vậy, “Tôi có một ngàn một vạn loại phương pháp đè em xuống giường, tôi có vô số loại lý do khiến em không thể không ở lại bên cạnh tôi, tôi có thể mài mòn cao ngạo của em bẻ gãy phòng bị của em, làm cho thế giới của em chỉ còn lại mình tôi!”

Chu Trù nuốt nước miếng, lời của Anson giống như đang thức tỉnh cái gì đó.

Trên thế giới này đối với Anson Lorenzo mà nói, muốn nhốt một người muốn khiến một người khuất phục là chuyện không cần hao phí tâm tư. Trong trò chơi của Anson và Chu Trù, chỉ có Anson có quyền nói thời điểm nào thì kết thúc.

Nếu như đây thực sự chỉ là một trò chơi không đáng bận tâm trong cuộc sống nhàm chán của anh...

“Nhưng như vậy thì không phải là Chu Trù nữa. Tôi muốn chỉ là một em nguyên bản mà thôi. Một Chu Trù sẽ không đem tôi đây xa ngàn dặm lại có thể không có chút ngăn cách nào với tôi.”

Chu Trù ngẩn ra, Anson giống như là đem tất cả năng lực tư duy của cậu toàn bộ đều rút ra.

“Tôi sắp không còn kiên nhẫn nữa rồi.” Lời Anson vừa thốt ra, bàn tay anh đã duỗi tới, Chu Trù né về phía sau, sau lưng chính là bậc thang, trong khoảnh khắc cậu ngã xuống Anson đã kéo cậu lại.

Nụ hôn che trời lấp đất hạ xuống, từ gò má đến khóe môi cậu, gần như là cắn, mặc dù cuồng bạo như thế nhưng Anson tựa hồ vẫn đang hết sức đè nén sự bức bối mất khiên nhẫn ở sâu trong nội tâm anh.

Chu Trù một tay bám lấy tay vịn cầu thang, tay kia siết thành quyền đánh úp tới bụng Anson. Anh phát ra tiếng rên vì bị đau, đột nhiên kéo áo choàng tắm trên người Chu Trù xuống.

Dường như là sợ cậu lần nữa ngã xuống, Anson liều mạng lôi Chu Trù đi vào phòng ngủ. Chu Trù gạt rơi tay anh, đang muốn xô cửa rời đi, tên kia muốn làm gì đã quá mức rõ ràng rồi.

Anson từ phía sau ôm lấy eo Chu Trù, đem cậu lôi trở lại, hai người ngã nhào trên thảm trải sàn. Chu Trù một quyền đánh tới mặt Anson, Anson tránh được, ngay sau đó tóm cổ tay Chu Trù hung tợn mà đem chúng đè ở hai bên đầu cậu.

“Anh muốn làm gì!” Tóc ướt của Chu Trù dán vào trán cậu, vẻ tuấn mỹ ẩn trong sự xốc xếch, cậu trắc mắt giống như lưỡi kiếm sắc phủ sương.

Anson ngồi cưỡi trên người Chu Trù, cái loại thịnh thế lãng nhân tuyệt đối ưu thế đó khiến Chu Trù càng thêm căm phẫn. Cậu không ngừng cố gắng vặn vẹo eo mình để Anson rơi xuống tới, đối phương lại vẫn cứ không hề nhúc nhích.

Nụ hôn của anh đuổi theo môi Chu Trù, bất kể cậu quay sang hướng nào, Anson luôn có thể như là cưỡng ép mà hôn cậu.

Cái thứ vật cứng nóng bỏng cách quần tây kia cùng với quần lót ướt sũng của Chu Trù đủ làm bốc hơi tất cả hơi nước. Dừng sức cọ sát, mục đích của anh chính là vì để Chu Trù cảm nhận được dục niệm của anh, sự hiện hữu của anh.

Anson hôn mút cằm Chu Trù, lực đạo như cắn nuốt hết thảy khiến người ta run sợ.

“Con mẹ nó anh đi xuống cho tôi!” Chu Trù gào thét.

Anson chỉ càng thêm dùng sức hôn mút lên hầu kết của Chu Trù, đầu lưỡi liếm qua, cảm giác mềm mại cùng cái hôn thêm khát tựa như hai đầu cực. Anson buông cổ tay Chu Trù ra, bàn tay dọc theo thắt lưng một đường xuống phía dưới, cách chiếc quần lót ôm sát nắn bóp mông cậu, lực ngón tay của anh tựa như muốn ghim sâu vào trong máu thịt Chu Trù.

Mấy cú đâm mạnh của Chu Trù nện lên lưng Anson, đối phương cứng rắn chịu đựng tất cả. Khi một chân anh chen vào giữa hai chân Chu Trù, cảm giác nguy cơ khiến cơ bắp toàn thân của Chu Trù căng lên, lực độ hai cú đâm nện trên người Anson không đập anh thành bụi phấn thè không bỏ qua. Sự điên cuồng của Chu Trù cũng không thua gì Anson. Cho đến khi ý nghĩ từ từ tràn vào trong tư duy trống rỗng, cậu mới phát giác, Anson một mực dùng sức ôm cậu, đầu tựa vào hõm cổ cậu, không làm gì tiếp nữa.

“Con mẹ nó anh rút cuộc muốn làm gì!” Chu Trù hai tay đặt hai bên người, người bình thường không chịu đựng được nhiều đấm của cậu như vậy, mặc dù cậu tin rằng Anson cho tới bây giờ không phải là đèn cạn dầu.

Anson trầm mặc, tóc anh rũ trên da thịt nơi cổ Chu Trù, mềm mại lại mượt mà.

“Anh muốn tôi đánh chết anh, đúng không?” Chu Trù nhìn trần nhà, hờ hững hỏi.

“Em nên đem súng của mình theo bên người, dù em cởi sạch chỉ còn lại một cái quần lót.”

“Đúng vậy, trong súng của tôi luôn có một phát đạn là để lại cho anh đây cái đồ khốn kiếp này. Anh con mẹ nó lập tức đứng dậy cho tôi!” Chu Trù đẩy mạnh Anson một cái.

Không nghĩ tới Anson lại vẫn không có buông tha, anh cầm tay Chu Trù chạm lên thứ nóng bỏng ở thân dưới của anh.

Chu Trù tránh khỏi tay anh, lại là một quyền, trước khi nện lên má Anson liền bị bàn tay anh chặn lại.

“Em muốn dùng tay của em, hay là dùng chỗ phía sau của em?” Thanh âm của Anson dè xuống cực thấp, như là đạt tới cực hạn của sức nhẫn nại, mọi thứ anh đè nén tùy thời đều có thể trào ra.

“Anh... anh...” Chu Trù nghiêng răng nghiêng lợi, người này lại muốn mình thủ *** cho anh ta?

“Nếu như em không muốn, có thể tiếp tục đánh chết tôi.”

Chu Trù không phải là một người sẽ làm khổ ý chí của mình, chuyện không muốn làm thì chính là không muốn.

“Em cứ coi như đang thủ *** cho bạn đại học của mình đi, tôi không tin em chưa từng làm trong ký túc ở đại học. Tại sao em không thể dứt khoát nhắm mắt lại, ngẫu nhiên thỏa hiệp một lần chứ? Hay em sợ dù chỉ một lần thủ *** thì cái nhìn dành cho tôi cảm giác dành cho tôi của em sẽ có bất kỳ biến đổi sao? Em là không muốn thỏa hiệp, hay là không dám đối diện chính mình?”

Chu Trù gắt gao nhắm hai mắt lại.

Anson chậm rãi..... Ngón tay Chu Trù hoàn toàn cứng ngắt, trong đó có quá nhiều cảm xúc phức tạp, thậm chí cả tức giận.

Đầu ngón trở chạm lên, Anson phát ra một tiếng rên. Anh nắm ngón tay Chu Trù.....

Chu Trù muốn rút tay lại, Anson lại cúi đầu khẽ hôn lên mi tâm nhũn nhặn của cậu.

“Cái này không có gì to tát... không có gì to tát cả...”

Tựa như thôi miên.

“Anh mẹ nó nhanh lên một chút!” Chu Trù hung tợn trừng anh, tất cả bầu không khí dịu dàng mà Anson tạo nên đối với cậu mà nói đều là vô vị.

“Tối nay hãy ngủ ở trong đây đi...” Nơi cổ họng Anson giống như đang đè nén sức mạnh khổng lồ, hô hấp của anh theo..... của bàn tay Chu Trù mà kéo dài.

Chu Trù chỉ biết lòng bàn tay mình nóng như có ngọn lửa dọc theo huyết dịch đốt cháy mỗi một bộ phận trên thân thể cậu.

“Ha... ha...” Anson ngược đầu lên, đôi mày run rẩy.

Chu Trù mông lung nhìn thấy vẻ mặt của anh, trong tay cậu là bộ phận nam giới yếu ớt nhất của Anson, người này lại như vậy không chút nào cố kỵ mà giao vào tay cậu. Chu Trù dùng sức nhéo, mang theo tâm lý trả thù.

Anson lại cúi đầu tới, ngậm lấy môi cậu, say sưa mà hôn. Ngón tay Chu Trù lần nữa cứng đờ, Anson dường như không cách nào thỏa mãn.....

Cái hôn của anh chạy theo dự vọng sắp phóng thích, phá bỏ hết thấy trói buộc, xô đổ tất cả tường lũy. Thời điểm phóng thích, Anson vẫn gắt gao ghì giữ bàn tay Chu Trù. Hơi thở của anh phả lên cậu, nhiệt độ như muốn khiến cậu bỏng.

Chu Trù ngay tại thời khắc anh ý loạn thần mê nhất đá văng anh ra.

Anson ngã qua một bên, đột nhiên ha hả bật cười. Bộ dạng áo xống xộc xệch có vẻ càn rỡ không kiềm chế được.

Giữa ngón tay Chu Trù vẫn dính dớp, đó là thứ thuộc về Anson. Tựa như rắn độc quấn quanh trên da thịt nơi ngón tay cậu. Cậu không nói hai lời đi vào phòng vệ sinh, mở nước dùng sức chà xát ngón tay mình. Nước rửa tay bóp một lần lại một lần. Anson đứng dậy đi tới phía sau cậu, ý cười tràn ngập.

“Tôi cảm thấy giữa tôi và em có thể dùng một câu của Armstrong để giải thích.”

Chu Trù không muốn nghe anh tào lao, chỉ biết mình rất nhiều ngày sau đó sẽ không nguyện ý dùng cái tay này cầm dao đĩa ăn cơm.

“Một bước nhỏ trên mặt trăng, một bước dài của nhân loại.”

Anson thật muốn từ phía sau ôm tới, Chu Trù không chút lưu tình kéo khăn tắm xuống hung hăng ném lên mặt anh.

“Này! Em muốn đi đâu??” Anson hô lên.

“Cách xa anh.”

“Cưng ơi, đừng như vậy. Phòng khách trên chiếc du thuyền này đều đầy rồi, em có thể đi đâu được?”

“Tôi đi lên boong thuyền ngủ.”

Anson chắn trước mặt cậu, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Được rồi, được rồi, em không cần đi khỏi đây, tôi đi chỗ khác.”

“Anh cảm thấy tôi ngủ nổi ở chỗ này sao?” Chu Trù mặt không cảm xúc, trong đôi mắt lại lập lòe tức giận.

“Em có thể đem súng của em đặt dưới gối đầu, nếu như tôi trở lại nhìn em, lấy thính lực nhạy bén của em hoàn toàn có thể một súng bắn chết tôi.”

“Không phải là trở lại ‘nhìn’, là ‘quấy rối’.” Chu Trù nhấn mạnh.

“Được rồi, bất kể như thế nào, chúc em mơ đẹp.” Anson cười đám lưng rời khỏi căn phòng này.

Anson chống vách tường đi trở về phòng Richard, anh bị Chu Trù đánh không nhẹ. Khi anh mở cửa ra, Richard đang ngồi ở trên sofa xem tivi.

“Yo, Richard, đã giờ này rồi anh còn chưa đi ngủ. Tôi nhớ đồng hồ sinh học của anh rất tiêu chuẩn cơ mà.”

Richard nhìn Anson một cái, “Đại khái là bởi vì tôi biết ngài nhất định không thể ở lại phòng Chu Trù, nếu như tôi ngủ, ngài nhất định sẽ đuổi tôi dậy khỏi giường.”

“Anh đúng thật là hiểu rõ tôi quá!”

“Tôi còn biết ngài nhất định bị Chu Trù tấn một trận ra trò.”

Anson nằm sấp xuống bên cạnh Richard, gian nan chỉ chỉ phần lưng mình, “Xương sống cũng sắp bị cậu ấy nện gãy...”

Richard xốc áo sơ mi của Anson lên, quả nhiên nhìn thấy tím bầm một mảng, “Thưa ngài, bị đánh thành như vậy mà ngài vẫn sống được, thật đúng là kỳ tích a.”

Chu Trù nằm trên giường, lòng bàn tay cậu vẫn nóng hổi. Bên tai là hô hấp kéo dài không ngừng của Anson, lời nói mang tính dụ hoặc của anh, nhiệt độ của thân thể anh, mọi thứ của anh. Chu Trù là một người có năng lực bứt ra rất tốt, giờ phút này cậu chỉ cảm thấy mình đã sa vào cái bẫy do đối phương giăng ra, càng giăng giữa càng bị trói buộc chặt hơn.

“Xảy ra chuyện gì?” Máy truyền tin trong tai Chu Trù truyền tới giọng nói của Leslie.

“Không có gì, Anson cái tên kia lại tới quấy rầy tôi.” Chu Trù không chút nào giấu giếm với Leslie.

“Tôi ngày mai lên thuyền.” Leslie nếu như lên thuyền, thì nhất định là đi ca nô hoặc là máy bay trực thăng lấy thân phận cảnh sát quốc tế lên thuyền. Khí áp cao của Leslie sẽ đóng băng chiếc du thuyền này mất, những kẻ không tuân thủ luật pháp kia chỉ sợ sẽ phải dừng kế hoạch của mình lại.

“Không cần, tôi đối phó được. Ngày mai tôi hẹn Marin cùng nhau chơi tennis, Joey Allande y như một con nhặng ấy, hẳn nhất định cũng sẽ tới.”

“Chu Trù, tôi cũng có tôi ranh giới cuối cùng. Cậu hiểu chưa?”

Chu Trù mỉm cười cười một tiếng, “Tôi hiểu. Cái Anson có thể lấy được từ chỗ của tôi chỉ có một trận hành hung mà thôi.”

“Ngủ đi, tôi ở chỗ này cùng cậu.” Thanh âm của Leslie nhu hòa đi.

“Thoạt nghe anh cứ như là sứ giả hộ hoa từ xa vậy.” Chu Trù cười cười, cậu quả thật có chút mệt mỏi, ngày mai còn phải đối phó Joey Allande.

Chiếc du thuyền to lớn này vẫn chạy quanh trên biển trong đêm tối.

Sáng sớm hôm sau, có người ấn chuông cửa Chu Trù. Là Eva. Cô mặc một bộ đồ thể thao, đội mũ che nắng, vệ sĩ sau lưng thay cô đeo vợt tennis.

“Hãy, dáng vẻ cậu thoạt nhìn ngủ cũng không ngon lắm nhỉ.” Ngón tay Eva vuốt qua bông mắt dưới của Chu Trù, “Nhìn quảng thâm mắt cậu này, thật khiến người ta đau lòng mà.”

“Nếu như cô nói cho tôi biết căn phòng là của Anson Lorenzo, tôi có lẽ sẽ không mệt mỏi như thế đâu.” Chu Trù mở cửa để Eva đi vào.

65. Chương 65

“Ừ, tôi vẫn rất tự tin cậu sẽ đánh bại Anson đoạt được quyền sử dụng gian phòng này.” Eva giơ nắm tay lên đâm nhẹ lên má Chu Trù, “Đi nào, tôi ngay cả vợt cũng chuẩn bị xong cho cậu rồi.”

“Làm sao cô biết tôi muốn đi đánh tennis?” Chu Trù kéo cửa tủ lạnh lấy sữa tươi ra uống thỏa thích.

“Bởi vì sáng nay ở trong phòng ăn, Joey nói cho tôi cậu muốn cùng Marin chơi tennis, hẳn rất có hứng thú muốn tham dự. Nếu hẳn cũng tham dự, làm sao có thể không có tôi được? Như vậy mới có thể gộp thành đánh đôi, không phải sao?”

“Được rồi, cô thắng, nhưng tôi phải gọi phục vụ đưa một phần ăn sáng lên cái đã.”

Chu Trù ngồi ở trước bàn ăn ăn sáng, ngược lại thì Eva chống đầu ngồi đối diện với cậu vẻ mặt hứng thú dạt dào.

“Sao thế, trên mặt tôi có trứng nướng sao?”

“Không phải mặt cậu, là cổ cậu.” Eva chỉ chỉ bên cổ mình.

Chu Trù bất động thanh sắc tiếp tục ăn.

“Mặc dù cậu đoạt được căn phòng này, nhưng xem ra cũng phải bỏ ra cái giá tương đối nặng nề.”

“Vào lúc sáng sớm nắng trời rực rỡ như thế này, tôi đang hưởng thụ bữa sáng, có thể không đề cập tới tên kia không?”

“Được rồi, được rồi, tôi hiểu.” Eva xua xua tay.

Ăn xong bữa ăn sáng, Chu Trù cùng Eva đi tới sân tennis trên du thuyền. Tennis cũng là một trong những con đường dễ xã giao, cho nên người tới nơi này vừa đánh tennis vừa bàn chuyện làm ăn không ít.

Marin mặc một thân quần áo thể thao nhẹ nhàng khoan khoái, vẫy tay với Chu Trù, “Hey! Bên này!”

“Chà chà, xem vẻ hưng phấn trong mắt cậu ta là mong chờ được gặp cậu đường nào kia, Chu Trù. Tôi cá nếu Anson thấy được nhất định sẽ rất không vui.” Eva dựa vào vai Chu Trù thì thầm, bọn họ thoát nhìn càng thêm thân mật.

Marin có chút ngượng ngùng nghiêng đầu đi, một cái tay vắt qua vai cậu ta, “Này, cưng ơi, rất rõ ràng Eva cùng Chu Trù là muốn đánh đôi, em không gọi tôi tới thì chơi thế nào?”

Thanh âm kia tựa như chuông báo động, Marin chẳng nghĩ gì ngoài thoát khỏi cái ôm của đôi phương.

“Hey, Chu Trù, chúng ta lại gặp.” Joey hôm nay tinh thần sáng láng, nhìn đáng vẻ hân hân tựa hồ muốn thể hiện thật tốt trước mặt Marin.

Chu Trù tao nhã lễ độ mà cười một tiếng, cùng Joey bắt tay sau đó dắt Eva đi vào sân tennis.

Song phương cũng làm xong vận động làm nóng người, sau khi xoay vợt thì do Joey giao bóng. (xoay vợt kiểu như quay bút ấy, khởi động cho cổ tay ngón tay trỏ khi chơi)

Kỹ thuật của người này quả nhiên rất cao, một phát Ace ngay cả Chu Trù cũng không phản ứng kịp.

Joey cười cười với Marin bên cạnh, “Xem ra chúng ta dẫn trước rồi.”

Marin nhìn về phía Chu Trù, một bộ không muốn để ý tới Joey.

Chu Trù từ từ nắm được đường bóng của Joey, cùng Eva phối hợp đến không chê vào đâu được, rất nhanh liền san bằng tỉ số.

“Hey! Marin, em thoát nhìn chơi không tập trung gì hết vậy!” Joey nhéo vai Marin một cái, mà Marin lại vẫn xụ mặt.

Eva hô lên, “Này, tôi cá rằng để Marin đánh đơn cậu ấy sẽ vui hơn rất nhiều đấy.”

Sắc mặt Joey hơi trầm xuống, ngay sau đó lại bày ra nụ cười diêm dâm giả tạo với Eva, “Cô Eva thật biết nói đùa.”

Richard đẩy một xe lăn đi tới, đang ngồi trên xe lăn là Anson, trên chân anh đang đắp một cái chăn lông, thoát nhìn hành động hết sức bất tiện.

Cuộc tranh tài tennis giữa hai bên ngừng lại.

“À ha, Anson, là điều gì khiến anh mới chỉ một đêm liền biến thành như vậy?” Joey cười đi tới trước mặt Anson.

“Là phóng túng.” Anson nhún vai, ngay sau đó vẻ mặt nhăn nhó nhí nhí. Chỗ bị Chu Trù đánh trên lưng còn đau đau.

“Ôi, vậy tôi cá rằng một đêm phóng túng kia nhất định khiến anh rất vui vẻ đi.” Eva thuận thế ngồi trên đùi Anson, ngón tay đùa nghịch cằm anh.

Anson đường hoàng ôm eo Eva, thâm tình khấn khoản mà nói, “Tình yêu ơi, có thể ở đây cùng tôi một lúc không?”

“Không thành vấn đề, chỉ là chúng tôi đang chơi đánh đôi a.”

“Richard, anh có thể thay vào vị trí của Eva một lúc không?”

“Được.” Richard mặc trên người vốn là đồ thể thao, xem ra Anson đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi.

Joey như có điều suy nghĩ nhìn hai người đang ôm nhau kia, Chu Trù âm thầm buồn cười, người này nhất định đang phỏng đoán rất cuộc quan hệ giữa Chu Trù, Eva và cả Anson là như thế nào đây mà.

Richard cùng Chu Trù cùng đi trở về sân tennis.

Chu Trù bây giờ thật lòng cảm thấy Richard chính là một quân gia toàn năng. Chẳng những có thể phục vụ cái loại nhân vật phiền phức là Anson, ngay cả tennis cũng chơi rất có trình độ chuyên môn. Cú đập bóng, cú đánh volley của hắn đều là nhằm vào Joey. Một trận đấu kết thúc, Joey đã mệt rã rời. Không nói

đến Chu Trù cùng Richard một công một thủ phối hợp đến không chút sơ hở, Marin cơ hồ hoàn toàn buông xuôi, thỉnh thoảng đuổi theo bóng một cái, chính là vì bộ dạng xấu mặt của Joey.

Richard lại thêm một cú đánh vào bên chân Joey, hấn lão đảo một cái suýt thì ngã xuống đất.

“Tôi không nhớ rõ anh có thâm cừu đại hận gì với Joey.” Eva kể bên tai Anson nói.

“Cô không nhìn ra, Chu Trù kỳ thực khó chịu Joey sao? Hắn ta cứ quấy rối thú cưng của Chu Trù.” Anson cuốn lộn tóc của Eva, thông thả nói, “Cô có thể đứng dậy khỏi chân tôi không, tôi cảm giác hai chân mình đã tê rần rồi.”

Eva trợn mắt nhìn anh một cái, “Thôi đi, nếu như ngồi ở trên người anh là Chu Trù, anh lại chỉ ước cậu ấy ngồi gãy hai chân mình thôi ấy chứ.”

Một ván kết thúc, Richard đi lên phía trước cùng Joey bắt tay. Chu Trù dám cá Joey chỉ ước gì đem Richard xắt thành tám khối, rất rõ ràng cú đánh của Richard đều là nhằm vào hắn.

Marin ngay cả mồ hôi cũng không rịn ra, đứng cách lưới cậu ta đề nghị với Chu Trù, “Ê, lát lên boong thuyền uống cà phê đi! Tôi muốn vẽ tranh!”

“Không thành vấn đề.”

Joey một cách tự nhiên mà bị ngăn cách ở ngoài thế giới của Chu Trù cùng Marin, nhưng Chu Trù sẽ không quên mục đích lần hành động này của cậu là cái gì.

“Vậy anh Allande, có muốn đi cùng chúng tôi không? Tôi nghĩ hóng gió biển nghe tiếng hải âu uống cà phê hẳn là một chuyện rất hưởng thụ.”

“Không cần, tôi lát nữa có hẹn với những người khác.” Joey cười tạm biệt Chu Trù, cầm vợt đi ra ngoài.

Chu Trù cực lực đè nén xúc động muốn cười, bởi vì Joey mới này bị trặc chân rồi, vì không để lộ ra dáng vẻ chật vật, người này gắng gượng giả bộ không sao, đúng là cực cho hắn.

Khi Joey rời đi, Chu Trù đi tới trước mặt Anson, người kia bày ra vẻ mặt đăm đếu, mà Chu Trù thì chỉ hung hăng đá xe lăn của anh.

Anson không chút đắn đo mà đứng lên, “Cưng ơi, cưng à, em sao lại có thể thô lỗ như vậy chứ!”

“Xe lăn là chuẩn bị cho người hành động không thuận tiện, xin ngài đừng lãng phí tài nguyên, ngài Lorenzo.”

Chu Trù làm một dấu tay “bái bai” với Eva, cùng rời khỏi sân thể thao với Marin.

“Anh tối qua trải qua như thế nào, tôi thấy một dấu hôn rất đậm bên cổ Chu Trù.” Eva cười hỏi.

“Tối qua trải qua không tệ, mặc dù không tốt đẹp như trong tưởng tượng của tôi.”

Eva nâng cằm Anson, dịu giọng nói, “Đừng dồn ép cậu ấy. Phương thức thích hợp nhất chỉ có nước ấm nấu ếch thôi.”

“Mà cậu ấy là một ếch có lòng phòng bị rất nặng, nước ấm dù là thay đổi được từng chút một nhưng cậu ấy vẫn sẽ tự ép buộc chính mình.”

“Tại sao là cậu ấy chứ? Anson. Tôi thừa nhận Chu Trù có rất nhiều điểm lôi cuốn, nhưng mà tại sao lại là cậu ấy?”

“Đại khái là bởi vì thời điểm lần đầu tiên gặp cậu ấy, sườn mặt của cậu ấy đã in vào quá sâu.” Ánh mắt ngả ngón của Anson trầm lắng lại, “Sau đó tôi biết được cái gì mới thật sự là xa xỉ.”

“Khát vọng lại khó mà giành được.” Eva cười cười.

Nắng trên boong thuyền không gắt như tưởng tượng, trên bầu trời mây trắng cuộn trôi, tiếng hải âu cùng sóng biển hòa chung một chỗ. Nhóm thực nữ danh gia đội mũ đứng cạnh lan can ngắm nhìn bọt sóng sục lên khi du thuyền chạy.

Chu Trù cùng Marin ngồi xuống bên cạnh một chiếc bàn tròn. Phục vụ đưa thực đơn lên. Chu Trù gọi một ly latte cùng với mấy miếng bánh quy. Marin đã cầm giấy vẽ lên, bút vẽ phác họa trên giấy.

“Sườn mặt cậu khiến tôi nhớ tới một người.” Marin cười nhẹ nói.

“Giống ai?” Chu Trù khuấy đều cà phê, rủ mí mắt, mặc dù trong lòng cậu biết câu trả lời nhưng vẫn phải làm bộ như không biết.

“Giống con trai quá cố của ngài Dương, Dean.” Bút vẽ của Marin mô phỏng Chu Trù một cái, “Đặc biệt là gò má của cậu... đáng vẽ lúc cậu cúi đầu cười khế, cái loại ưu nhã ngằm đó, rất mê người.”

“Cảm ơn. Có rất ít phụ nữ khen tôi anh tuấn.”

Marin lắc đầu một cái, “Tôi đánh cược Emily cảm thấy cậu là người đàn ông đẹp trai nhất trên đời này đây.”

Ngón tay Chu Trù cứng lại. Marin ý thức được điều gì đó, có chút lúng túng nói, “Thật xin lỗi... tôi không biết... Các cậu chia tay rồi sao?”

“Nếu như chỉ là chia tay, tôi sẽ cảm thấy rất may mắn. Emily mất rồi.”

“...” Marin cúi đầu, “Các cậu ở trong trường là một đôi khiến người ta hâm mộ.”

“Nhưng mà rất nhiều người bàn tán sôi nổi, không hiểu một cô gái da trắng xinh đẹp ưu tú làm sao lại thích một người Châu Á.” Đôi mày Chu Trù nhíu thành đường cong ưu thương, “Quá khứ sẽ không lặp lại. Tôi thề thốt muốn bảo vệ cô ấy, cuối cùng lại là cô ấy buông bỏ tất cả tới bảo vệ tôi.”

“Cho nên phải sống thật tốt, Chu Trù.” Marin cười. Nước da trắng nõn của cậu ta dưới ánh nắng chiếu rọi có vẻ càng thêm nhu hòa, mái tóc vàng bị gió biển thổi bay bay theo đó mà gọn sóng.

“Cậu cũng vậy, Marin.”

“Tôi sẽ. Tôi phải sống tốt hơn bất cứ ai!” Marin đuổi eo, đem bản vẽ của mình đưa tới trước Chu Trù.

“Tôi đẹp được như cậu vẽ sao?”

“Cậu đẹp hơn tôi vẽ nhiều!”

“Đó cũng là sự thật.”

Chu Trù cùng Marin nhất tề nhìn về phương hướng của thanh âm, Anson cầm một ly martini chậm rãi đi tới, tựa vào bên ghế của Chu Trù.

“Vừa rồi em không mời tôi, điều này khiến tôi rất thương tâm. Đặc biệt là sau khi chúng ta đã cùng trải qua một đêm tốt đẹp như vậy.” Anson đem ly rượu đặt bên ly cà phê của Chu Trù, thuận tay cầm lấy bản vẽ trong tay cậu.

Marin nhìn về phía Chu Trù, buột miệng hỏi, “Một đêm tốt đẹp gì?”

“À,” Anson đem bản vẽ thả lại trước mặt Marin, “Chính là chúng tôi ôm ấp nhau, hôn môi... mơn trớn... tất cả mọi thứ cậu có thể tưởng tượng được...”

Chu Trù liếc mắt, Marin ngẩn người tại đó, hồi lâu mới phục hồi tinh thần.

“Ha ha... Ngài Lorenzo thật là hài hước a!”

Yến hội buổi tối, Eva kéo Chu Trù tham dự, trong dự liệu Joey cũng không tới tham gia. Bữa tiệc vốn là cử hành thâu đêm, nhưng Eva muốn ngủ để dưỡng nhan, Chu Trù theo cô rời tiệc từ sớm rồi.

Trở lại trong phòng, Chu Trù mở cửa liền phát hiện trước cửa cài một phong thư. Mở ra xem thử, bên trong lại là một tấm thiệp mời.

Hoan nghênh tiến vào thế giới của chúng tôi.

Bạn sẽ nhận được vui vẻ cực hạn.

Chu Trù phì cười một tiếng, đây hẳn là lời mời chiêu mộ thành viên câu lạc bộ tẻ nhạt nào đó, cái gì là vui vẻ cực hạn chứ? Chu Trù đem phong thư ném một phát lên bàn, một con chip rơi ra.

Câu lạc bộ bình thường hẳn sẽ không có con chip đâu nhỉ.

Điện thoại bên cạnh vang lên, truyền tới lại là giọng của Joey.

“Hi, cậu Chu Trù của Interpol.”

“Xin chào, anh Allande, trong dạ tiệc hôm nay không nhìn thấy anh, thật làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối.”

“Không cần tiếc nuối đâu, tôi tin rằng cậu đã nhận được thiệp mời đến từ câu lạc bộ Cực Lạc rồi.”

“Sao cơ, thứ này là anh đưa tới?” Chu Trù tử tế nhìn con chip kia.

“Không, tôi chỉ là giới thiệu cậu nhập hội mà thôi. Đến câu lạc bộ rồi, chúng ta có thể thỏa thích đàm luận một phen, tôi đoán có rất nhiều người cũng muốn làm quen cậu đấy.”

“Anh có mời cả những người khác không?”

“Cậu là chỉ Eva, hay là Anson? Bọn họ quá có quyền thế, coi thường loại tụ hội nhỏ này của chúng tôi. Hơn nữa tôi tin tưởng cậu cũng không muốn bọn họ biết cậu đang hợp tác với chúng tôi đúng không? Địa điểm là tầng G3 trên du thuyền. Thời gian đã in trên thiệp, xin đừng tới trễ.”

Nói xong, điện thoại cúp.

Chu Trù muốn hỏi hần, chiếc này du thuyền lấy đâu ra tầng G3?

Bất kể thế nào, Chu Trù vẫn là liên lạc với Leslie trước đã.

Leslie tra bản vẽ mặt phẳng của chiếc du thuyền này, trải qua phân tích cho ra kết quả nơi này quả thật có một khoang thuyền ở phần đáy, nhưng bản giới thiệu du thuyền lại không biểu thị.

“Cậu định làm như nào?”

“Có thể làm sao nữa? Chỉ có thể đi, trải nghiệm thật tốt một chút vui vẻ cực hạn mà dám ngụy quân tử của xã hội thượng lưu kia nói là cái gì.” Chu Trù nửa đùa nói, “Bọn họ có thể cần thuốc, cần sa chất thành đồng, còn có hàng tốp em gái quyến rũ nũng nịu dính lấy tôi...”

“Joey rất quan tâm chất lượng cuộc sống của hần, cái loại hưởng lạc cậu nói sẽ không phát sinh trên người hần đâu.”

“Cho nên ý của anh là, thú tiêu khiển của hần hần là cao nhã?” Chu Trù vui vẻ lên.

“Ý kiến của tôi là, cậu trước khi nhất định phải cho Anson và cả Eva biết, dù sao trên chiếc du thuyền đó, bọn họ có lực ảnh hưởng mà những người khác không có.”

“Được rồi, tôi tiếp nhận kiến nghị của anh.” Chu Trù thầm nói trong lòng, Eva còn được, chứ nếu là Anson... chẳng bằng không nói, tên kia nhất định sẽ tới phá rối.

Thời gian ước định là nửa đêm hôm sau. Chu Trù sau khi hôn tạm biệt Eva, một người phục vụ đi tới, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói, “Tiến vào thang máy xin hãy nhấn nút báo động.”

66. Chương 66

Chu Trù sáng tỏ, cái gọi là nút báo động chính là chốt mở của tầng G3. Cậu đi tới cửa thang máy, người phục vụ kia đặc biệt ấn nút mở cửa thang máy cho cậu.

Tiến vào thang máy, Chu Trù gửi một tin nhắn cho Eva, tới đi tham gia buổi tụ họp của anh Allande.

Cậu ấn lên nút báo động, quả nhiên không có còi báo động cất lên, thang máy một đường xuống thẳng, lúc lần nữa mở cửa, hai gã vệ sĩ áo đen lưng hùm vai gấu một trái một phải canh giữ ở nơi đó, sau lưng của bọn họ là một cái cửa điện tử.

“Hoan nghênh tới thế giới Cực Lạc, ngài Chu Trù.” Đám vệ sĩ lại biết cậu.

“Chúng tôi phải tiến hành kiểm tra an toàn theo thông lệ, xin ngài đừng khấn trương.”

Một tay vệ sĩ trong đó cầm một chiếc khay, ý bảo Chu Trù lấy di động ra.

“Ngài Chu Trù, ngài là một cảnh sát quốc tế, trên người ngài hẳn có mang súng đi. Xin hãy giao ra, ngài ở chỗ này tuyệt đối an toàn.”

Chu Trù đem súng cũng đặt lên khay.

Bọn họ tiến hành quét xem hình cậu, phòng ngừa tất cả thiết bị nghe lén ghi âm. Cũng may lúc Chu Trù tiến vào thang máy đã lấy thiết bị truyền tin trong lỗ tai ra rồi, cũng bởi vậy, vào trong câu lạc bộ đó rồi bất kể xảy ra chuyện gì cậu chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cánh cửa kia được mở ra, ánh sáng nhu hòa cao nhã rơi thẳng vào mặt, một trời một vực với vẻ thối nát trong suy nghĩ của Chu Trù. Đây xác thực là cách trang hoàng một hội sở dưới lòng đất mà, sô pha hạng sang, hương rượu đỏ lâu năm, âm nhạc như dòng suối trôi, tất cả mọi thứ đều khiến người ta không tự chủ được mà buông lỏng đề phòng. Thế nhưng cậu là Chu Trù, cậu rất nhanh liền phát hiện cái mà mắt nhìn thấy đều là đàn ông, bất kể là khách khứa mặc dạ phục hay là những người phục vụ mặc gi-lê kẻ ô trên mặt mang nụ cười nhã nhặn.

“Ôi, Chu Trù, cậu rốt cuộc cũng tới —— Tôi còn tưởng rằng cậu cảm thấy lời mời của tôi quá đường đột cho nên không định tới tham gia đây!” Joey đầy nhiệt tình mà cùng ôm với Chu Trù, dẫn cậu đến trước bàn trà.

Những vị khách còn lại ngồi bên bàn trà, Chu Trù lại phần lớn đều biết. Trong đó có hai người chính là bạn chơi bài từng cùng Bộ Cặp Đỏ đánh bài trong phòng VIP ở sông bạc Reid —— Người thừa kế thích sưu tầm Porsche của hãng vận tải biển KA kia, còn có thượng nghị viên đam mê xì gà rất có quyền lực ở hải quan. Mấy người còn lại hoặc ít hoặc nhiều Chu Trù đã thấy qua trong hồ sơ của Interpol. Đây quả thực là một bữa tiệc trà của đám thương nhân phi pháp mà.

“Để tôi giới thiệu cho cậu, Chu Trù. Vị này là...”

“Người thừa kế của hãng vận tải biển KA, ngài Marlow.” Chu Trù vươn tay về phía vị con nhà giàu này, bày ra nụ cười ưu nhã mà cũng không siểm nịnh, “Lần sau nếu lại thấy trên thuyền buôn lậu có mẫu Porsche hạn chế số lượng mới, tôi sẽ để lại cho ngài.”

Marlow ban đầu còn hơi có vẻ lạnh nhạt vừa nghe thấy Chu Trù nói thế, trên mặt từng chút tràn ra ý cười, “Rất hân hạnh gặp cậu. Bây giờ người thông minh như cậu trong Interpol đã không còn nhiều lắm, khó trách tên Anson kia lựa chọn hợp tác với cậu.”

Joey cười mà không nói, hẳn rất nhanh liền hiểu tất cả mọi người tại chỗ Chu Trù chỉ sợ đều biết hết rồi.

“Vị này nhất định chính là nghị viên của thượng nghị viện ngài Ferta, phong độ lúc diễn giảng ở công viên trên không của ngài tôi đến nay khó mà quên được. Tôi gần đây có được một hộp xì gà, đang hi vọng có người biết thưởng thức cùng thử một phen.”

Nghị viên Ferta ham thích xì gà đắt tiền cũng chưa từng được truyền thông đưa tin, mạng lưới tin tức của Chu Trù khiến vị nghị viên này âm thầm kinh ngạc, nhưng đồng thời lời khen dành cho ông ta của Chu Trù lại vừa vặn thỏa mãn lòng hư vinh của ông ta.

“Đó là dĩ nhiên rồi.”

Thay vì cùng hàn huyên một hồi với mấy vị thương nhân, Chu Trù ngồi xuống.

Joey tự mình rót rượu cho cậu, “Bây giờ còn chưa đến nhạc dạo, thịnh yến chân chính còn phải một lát nữa mới bắt đầu.”

Chu Trù đưa ly rượu lên mũi hít một cái, nhẹ nhàng lắc rượu, giống như làn váy pháp phối của cô gái nhảy điệu flamigo, “Ừm, rượu ủ hai mươi năm, chứ vị thật biết hưởng thụ.”

Nếu như chỉ là người ăn lương cảnh sát quốc tế thì không thể nào có cơ hội được uống rượu đỏ danh quý như vậy, phẩm vị của Chu Trù càng thêm xác nhận cậu có khoản thu nhập màu xám cực lớn.

“Người chân chính am hiểu hưởng thụ là Anson. Chu Trù, cậu thường xuyên cùng Anson bàn chuyện làm ăn, hưởng thụ bây giờ của bọn tôi ở trong mắt Anson chỉ là rác rưởi thôi.” Joey cười cười.

“Cái tên kia chính là thích làm ra vẻ thôi. Anh nếu so bì với anh ta, thua là cái chắc.” Chu Trù không uống nhiều rượu đỏ, cũng chẳng ai biết trong đó có thứ phụ gia gì không, “Mục tiêu của anh ta chính là khiến mọi người trên toàn thế giới đều phải đổ kỵ.”

“Nói rất hay.” Joey vỗ tay, “Tên kia chiếm hết hơn một nửa đường dây vận chuyển vũ khí, lại vẫn muốn gặm nhấm chút lợi nhuận nhỏ bé còn lại, cậu bảo hẳn có tham hay không?”

“Con người đều là vậy, có một chút sẽ muốn nhiều hơn.” Cánh tay Chu Trù khoác lên lưng ghế sofa, trong tùy ý còn có một cổ đã tính.

“Cậu cũng giống vậy sao?”

“Tất nhiên. Chẳng qua có một điểm,” Chu Trù giơ ngón tay, “Tôi cùng Anson hợp tác đã lâu rồi, cũng có uy tín với nhau. Tôi sẽ không tiết lộ bất kỳ tin tức gì của anh ta cho mấy người, đồng thời —— tin tức của mấy người tôi cũng sẽ không tiết lộ bất kỳ gì cho anh ta biết. Phải biết, Interpol bọn tôi từ trước đến giờ là trung lập.”

Chu Trù nhấn mạnh hai chữ “trung lập”. Nửa vế trước khiến mọi người đang ngồi đây hơi có chút không vui, nhưng là nửa vế sau lại khiến bọn họ chân mày giãn ra. Dù sao ở thế giới này, muốn đắc tội Anson Lorenzo, trừ phi là muốn chết không có chỗ chôn.

“À ha, tôi còn định dùng rượu ngon giai hào dụ cậu nói ra vài chuyện liên quan đến cách thức kiếm lời của Anson đấy!” Joey một bộ tiếc hận.

“Anson ấy hả? Cách kiếm lời của anh ta rất đơn giản, tôi có thể nói cho chư vị.” Chu Trù nhún vai một bộ chẳng sao hết, “Đó chính là chuyện người khác đang làm, anh ta sẽ không sẽ đem trọng điểm đặt ở những thứ đó. Anh ta thích mạo hiểm, thích phát triển lĩnh vực mới. Có trùm buôn lậu vũ khí nào lại nghĩ tới tự mình đi nghiên cứu phát triển vũ khí, sau đó đem thành quả nghiên cứu mang bán chứ?”

Trong nhất thời, tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

“Chỉ là nếu buôn bán thành quả nghiên cứu, thì phải thoát ly khỏi đường dây chuyển vận —— không có đường dây chuyển vận, Interpol chúng tôi cũng không cách nào tìm được nhược điểm để tóm anh ta.” Chu Trù ngay sau đó cười khẽ một tiếng, “Có điều cũng chỉ có người mà tài lực đạt tới trình độ của anh ta, mới có thể rảnh đến phát chán mà đi làm những chuyện này.”

“Không sai, hẳn am hiểu đem lợi ích của mình móc nối với lợi ích của chính phủ. Bây giờ trong thượng nghị viện không ít nghị viên đều là người của hắn.” Nghị viên Ferta thở dài một hơi.

“Nếu như ngài muốn, ngài cũng có thể.”

“A, tôi nghĩ ngài Lorenzo chúng mắt tôi.” Nghị viên Ferta ngoài mặt nói như vậy, nhưng Chu Trù biết nếu như thật sự có người giới thiệu cho ông ta, ông ta sẽ không chút do dự nhảy vào vòng tay Anson ngay. (mọi cái kiểu ví von gì thế này)

“Đừng nói chuyện Lorenzo nữa.” Joey cầm ly rượu lên thăm hỏi Chu Trù, “Tôi chỉ muốn nói, tôi có một người bạn thân, một lô hàng của cậu ta sắp tới muốn đi qua một vùng biển quốc tế, nhưng hết lần này tới lần khác cảnh sát quốc tế các cậu ở đó tuần tra vô cùng thường xuyên. Tôi muốn hỏi một chút có biện pháp gì có thể cho cậu ta thuận lợi thông hành hay không?”

Không cần phải nói, “bạn” trong miệng Joey quá nửa chính là chỉ ông chủ của hắn.

“Cái này tôi không dám cam đoan. Anh biết phạm vi thế lực của tôi là ở New York, nhưng tôi sẽ mời một vài đồng nghiệp trong tổ chức ăn vài bữa cơm, hàn huyên kỹ lưỡng chuyện này một chút.”

Chu Trù cũng không cho Joey câu trả lời chắc chắn, nhưng vào tai người khác đã là rất nắm chắc.

“Nếu như có cần gì, bất kể là cậu hay là đồng nghiệp của cậu, bạn tôi đều sẽ không chút nghi ngờ mà tài trợ.”

“Cảm ơn.”

Lúc này, âm nhạc ưu nhã thoát cái đối giai điệu. Trong âm luật mơ hồ có mấy phần ý vị khiêu khích, nhạc điệu ngân thật dài, âm nhạc giống như tiếng rên rỉ ái muội.

Chu Trù thầm cười mỉa một tiếng, quả nhiên cuộc tụ họp của mấy kẻ này vẫn còn cất giữ tiết mục.

Thế nhưng tiết mục này vượt xa khỏi dự liệu của Chu Trù.

Trên mặt của mỗi người bất kể nguy trang tốt bao nhiêu, cũng mơ hồ để lộ ra mấy phần mong đợi cùng tâm viên ý mã. Đặc biệt là vị nghị viên kia, hần cơ hồ như không chờ nổi nữa muốn đứng bật lên vậy. (tâm viên ý mã = đứng núi này trông núi nọ)

Có người chậm rãi từ trong bóng tối bò ra, tư thái của người nọ giống như là một con mèo lười biếng. Khi người nọ tiến vào dưới ánh đèn, Chu Trù mới nhìn ra đó là một thiếu niên mười bốn mười năm tuổi. Da dẻ cậu ta trắng nõn, tựa hồ thoa lên một lớp dầu ô liu mong mỏng mang mùi hương thoai tình, cả người tràn đầy ý vị mang tính ám hiệu.

Trong vẻ mặt cậu ta là vô hạn mị hoặc, nét ngây ngô tuổi thanh xuân còn chưa hoàn toàn rút đi, chính là vẻ quyền rũ non nớt như vậy, khiến phần lớn người ở đây đều thấy chọn vẹn.

Chu Trù ngẩn người hai giây, rất nhanh liền phản ứng lại đám cảm thú khoác áo thượng lưu này rốt cuộc theo đuổi là khoái lạc vô hạn thể nào.

Thiếu niên nọ chỉ vẽn vẽn phủ một lớp voan mỏng trên hông, lúc tiến về phía trước đường cong của bắp thịt cứ như ẩn như hiện, những kẻ đang huyết mạch phun trào kia chỉ ước xé nát cái miếng vải mỏng này ra. Mà vị nghị viên đạo mạo nghiêm trang kia ấy vậy mà đã nổi lên phản ứng.

Chu Trù điều chỉnh hơi thở của mình, gắng làm bộ tập mãi quen chẳng thấy ghê tởm. Nhưng nếu như súng của cậu vẫn còn ở trên người, cậu sẽ không hề do dự mà cho bọn người này mỗi người một phát.

Thiếu niên kia đến trước mặt bọn họ, vươn dài cổ ra.

Joey cười dùng ngón tay nắn bóp cảm cậu ta, thiếu niên lộ ra biểu tình hưởng thụ. Chu Trù có thể tưởng tượng cậu ta đã bị x qua rất nhiều lần, tình cảnh kiểu này đối với cậu ta mà nói đã chẳng còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Ngón tay Joey luồn vào hai cánh môi cậu ta, trêu chọc lưỡi cậu ta, thiếu niên ngẩng đầu lên đáng vẻ như mong chờ điều gì đó.

Các vị khách ngồi một bên nuốt nước miếng. Chu Trù bắt đầu cảm hận thính lực nhạy bén của mình.

Joey nắm cảm thiếu niên kia xoay sang Chu Trù, sau đó tạ lỗi với những người khách khác, “Các bạn à, Chu Trù là khách quý hôm nay của chúng ta, tôi nghĩ mọi người không ngại để cậu ấy hưởng dụng trước đâu nhỉ?”

Thiếu niên nọ bò về phía Chu Trù, dựa vào trong lòng cậu. Mùi hương trên người cậu ta làm Chu Trù cảm thấy dục vọng nào đó đang muốn giãy giụa ra. Nhưng sức kiềm chế của cậu lại cực tốt. Thiếu niên đang muốn hôn môi Chu Trù, ngón tay cậu ta xoa nắn bộ phận yếu ớt nhất của Chu Trù, chẳng qua là Chu Trù quay mặt đi, giữ ngón tay cậu ta lại, “Cưng à, em rất đẹp, nhưng mà hôm nay em sợ rằng phải thất vọng rồi.”

“Ồ?” Joey nhưn mày, “Tại sao vậy?”

“Tôi thích phụ nữ hơn. Vả lại, tôi không có thói quen ve vãn trước ánh mắt của nhiều người như vậy.” Chu Trù vẫn nhẹ vuốt mái tóc cậu thiếu niên, giống như là đang an ủi một đứa trẻ yếu đuối. Cậu biết mặc dù mình cự tuyệt cậu bé này, cậu ta cũng sẽ bị những người có mặt khác hưởng thụ thôi.

Joey bật cười ha hả, “Tôi còn tưởng thế nào chứ! Thích phụ nữ hơn không có nghĩa là cậu không thích món quà tôi tặng cậu. Là tôi không tốt, quên mất cậu Chu Trù là người phương đông, người phương đông ở phương diện này đều tương đối bảo thủ mà.”

“Cảm ơn anh đã thông cảm.” Chu Trù cười cười.

“Cơ mà, tôi tưởng cậu cùng Anson tiếp xúc lâu, đối với phương diện này hẳn đã quen rồi chứ!” Marlow của hãng vận tải biển KA lên tiếng, “Tôi nhớ tên kia thường xuyên cùng Carter của nhà Lippman thân mật ở nơi công cộng. Anson tuyệt đối thích đàn ông hơn phụ nữ nhiều.”

“Đối với sở thích của anh ta, tôi xin miễn bình luận.”

Thiếu niên kia vẫn chưa bỏ cuộc mà cọ sát thân thể Chu Trù, còn Chu Trù thì lại dùng sức trên bả vai cậu ta, làm cậu ta an phận lại.

“Biết thế nào được?” Joey kéo dài thanh âm, “Nhớ ngày đó ở trong phòng cà phê thấy cậu cùng Anson. Thái độ Anson đối đãi cậu y như là một người đàn ông đang dụ dỗ lấy lòng ý trung nhân của mình ấy. Tôi tưởng hai người đã sớm...”

“Vậy anh ta sẽ không sống đến bây giờ đâu. Tôi sẽ mời anh ta xơi đạn.”

Trong câu nói của Chu Trù hoàn toàn là giọng điệu nói giỡn, tất cả mọi người có mặt đều nở nụ cười. Chu Trù bị ai nghĩ mình và Anson tiếp xúc nhiều lần, ngay cả nói lời thật cũng giống như giỡn chơi rồi.

Lúc này Eva đang cùng Anson ở trên boong thuyền nhẹ nhàng khiêu vũ. Ánh trăng chảy trên vai họ, hai người tựa như muốn theo gió biển mà bay lên.

“Có lúc tôi cảm thấy chúng ta là người xứng đôi nhất trên đời.” Eva khẽ cười, Anson dẫn cô xoay một vòng.

“Bởi chúng ta có cách nghĩ tương tự, giá trị quan tương tự.” Anson cười đáp, hoàn toàn là cưng chiều mà đàn ông dành cho phụ nữ. Trong tư tưởng của anh, phụ nữ chính là chỉ để chiều chuộng, phụ nữ là yếu ớt là không thể bị thương tổn, các cô nên vĩnh viễn đứng phía sau người đàn ông, không nên trải nghiệm những sóng to gió lớn trong cuộc đời. Cho dù là sĩ diện tự tôn của đẳng nam nhi nhưng lại tuyệt đối thân sĩ.

“Anh không hợp dùng giọng điệu nghiêm trang kiểu đây để nói chuyện đâu, tôi sẽ cảm thấy rất nghiêm túc.” Eva ôm Anson chậm rãi đong đưa, “Tôi cá, anh càng hi vọng người ôm anh như vậy là Chu Trù hơn.”

“À ha, cậu ấy là một người đàn ông, vĩnh viễn sẽ không lộ ra biểu lộ như cô, cũng sẽ không nép vào lòng tôi đâu.”

“Anson, anh có từng nghĩ tới, anh yêu cậu ấy nhường nào hay chưa?” Cầm Eva nhẹ nhàng gác trên vai Anson, “Anh sẽ nguyện ý dùng tất cả mọi thứ mình có để yêu cậu ấy sao?”

67. Chương 67

“Đó là việc phụ nữ mới làm, tôi thì không.” Anson khẽ nở nụ cười, Eva hỏi một vấn đề tương đối ngây thơ.

“Điều này nói rõ anh vẫn chưa đủ yêu cậu ấy.”

“Cậu ấy không phải thứ mà tôi dùng mọi thứ là có thể trao đổi được. Tôi không biết giành lấy cậu ấy như thế nào, Eva. Cậu ấy có lúc cứng rắn đến mức có thể chống đối tôi mà tôi không biết làm sao, thỉnh thoảng lại yếu ớt khiến tôi không dám đến gần. Tôi biết cậu chỉ là một cảnh sát quốc tế ngoan cố và có nhãn nại hơn người bình thường một chút mà thôi, người như cậu ấy trên đời có rất nhiều rất nhiều. Có lẽ một lúc nào đó, tôi sẽ không còn mê đắm cậu ấy như vậy nữa.”

“Anh đang tự an ủi thôi. Anh còn ngoan cố hơn Chu Trù, còn cả có sự nhẫn nại nữa.” Đầu ngón tay Eva điểm lên trán Anson một cái, “Mê đắm chỉ là một loại trong số tất cả cảm xúc thôi. Anh ở trước mặt cậu ấy cảm thấy không biết làm sao, đối với anh mà nói loại mê đắm này quá sâu sắc. Có người bảo với tôi, đối với đàn ông mà nói tình cảm trân quý nhất cố chấp nhất, chính là lần đầu tiên mê đắm một ai đó.”

“Cậu ấy không phải người đầu tiên.” Anson buồn cười biện giải cho mình.

“Cậu ấy có phải hay không, chỉ có chính anh biết.” Eva buông tay Anson ra, đi về phía vệ sĩ của mình, một chiếc áo khoác lông cừu khoác lên người cô, “Tôi cảm thấy hơi lạnh, trở về khoang thuyền đi.”

Cầm di động trên bàn lên, nhìn thấy bên trong có một tin nhắn, chân mày cô liền nhíu lại.

“Anson, tôi có một tin này phải nói cho anh.”

Eva giơ màn hình di động của mình cho Anson xem, trên đó là tin nhắn đến từ Chu Trù.

“Cậu ấy đến buổi tụ họp của Joey Allande?” Anson cất tiếng thở dài, đó là lo âu không cách nào che giấu.

“Anh cảm thấy mục đích của Joey là gì? Hẳn đã cho là Chu Trù là bạn hợp tác trong Interpol của anh, Joey hơn phân nửa là muốn lôi kéo Chu Trù.”

“Tôi chỉ biết là, Joey Allande không phải là William Goodwin. Hẳn đầy đầu đều là làm trọn hết thủy dục vọng. Nếu như Chu Trù không có thứ hấn cần, mà Joey lại làm bại lộ tin tức có giá trị trước mặt Chu Trù, như vậy Chu Trù sẽ rất nguy hiểm.” Trên mặt Anson không có thần sắc lo lắng, nhưng nụ cười như có như không bên môi đã hoàn toàn lặn đi.

“Anh vừa rồi mới nói anh không mê đắm cậu ấy đến vậy cơ mà.” Eva thở dài cười cười, “Thế mà bây giờ, nếu như Joey cầm một phần hiệp ước bảo anh cắt thịt mới bằng lòng đem Chu Trù đổi trở lại, anh nhất định sẽ không chút do dự ký hợp đồng.” (cắt thịt: nhường lại lợi ích)

“Tôi muốn biết cái tụ hội chết tiệt kia ở đâu.” Anson đưa tay vẫy Richard tới.

“Đừng nôn nóng, anh biết Joey ở trên chiếc du thuyền này còn có một mục đích chính là gặp mặt ông chủ của hấn, tôi đoán ông chủ của hấn nhất định sẽ xuất hiện ở buổi tụ hội đó.” Eva nhìn về phía Richard, “Richard, anh bây giờ lập tức đi tra xem, rốt cuộc có những ai ở trên chiếc du thuyền này đã ‘biến mất’. Họ nhất định đi tụ hội của Joey. Những người này xuất hiện cuối cùng ở đâu, tôi tin rằng luôn có người chú ý được điều gì đó.”

Richard nhìn sang Anson, Anson gật đầu tỏ ý với hấn.

“Thật ra thì chuyện này cũng không có gì phải lo lắng quá mức, cho dù Joey phát hiện được gì cũng không thể lập tức làm gì Chu Trù. Tôi và anh cũng đều không phải dễ trêu.” Ngữ điệu của Eva lạnh xuống, “Anson, trên đời này có rất ít người coi tôi là bạn, mà tôi cũng sẽ quý trọng người bạn như thế. Kể nào đụng tới bạn của tôi, tôi sẽ khiến hấn cuộc sống sau này thật đặc sắc.”

Lúc này, thiếu niên đang tựa sát vào Chu Trù mơ hồ ý thức được vị khách này thật sự không có hứng thú với mình. Cậu ta an tĩnh dựa vào bên người Chu Trù, điều này cũng khiến Chu Trù yên lòng không ít.

Joey lại vẫn không chiều không tha, “Có lẽ đối với cậu ta, cậu không có hứng thú. Nhưng người xuất hiện tiếp theo đây, nhất định sẽ khơi dậy được tâm tình của cậu.”

“Ồ?” Chu Trù cười nhẹ một tiếng.

Hai vệ sĩ áo đen mang một người thiếu niên chậm rãi mà tới. Trên mặt cậu ta mang một tấm mặt nạ màu đen, da trắng nõn, mi mắt hơi rủ, lông mi run rẩy. Đám vệ sĩ vừa rời tay, thiếu niên kia liền mềm nhũn trên mặt đất, phát ra tiếng thở dốc. Mỗi cái nhấc mảy mỗi một động tác của cậu ta đều khơi dậy ham muốn đi dày vò di chinh phục của tất cả mọi người có mặt ở đây.

Chu Trù nhú mày.

Thiếu niên này thực sự quá quen mắt.

“Chu Trù, tôi nhìn ra được cậu bây giờ có hứng thú.” Joey cười nham nhảm, che giấu không nổi ác liệt trong đôi mắt.

Thiếu niên khó nhịn mà giãy dụa, hai chân không ngừng ma sát, hai tay cậu ta bị trói ở sau lưng, lại giãy giụa muốn tự an ủi, bất đắc dĩ chỉ có bờ vai run rẩy theo đó.

Nghị viên Ferta đã đứng lên, hấn đi tới trước mặt thiếu niên kia, cố muốn kéo voan mỏng bên hông cậu ta ra.

Nắm tay Chu Trù không tự chủ nắm chặt.

“Chờ đã nào, ngài Ferta. Ngài còn chưa hỏi qua ý kiến của khách mà, chúng ta cũng không thể thất lễ trước mặt Chu Trù được.”

Ferta chẳng thèm nghĩ đã nói ra, “Tôi có thể cùng hưởng thụ với cậu Chu Trù!”

Móng tay Chu Trù sắp đâm vào lòng bàn tay, cậu nhìn về phía Joey, thanh âm lạnh đi, cùng mới vẽ tào nhả lễ độ vừa rồi tưởng chừng như hai người vậy, “Anh Allande, tôi muốn anh giải thích cho tôi một chút đây rốt cuộc là có chuyện gì vậy.”

“À, cậu nói cậu ta sao?” Joey đi tới bên người thiếu niên, hơi có vẻ thô lỗ mà khều cằm cậu ta, giầy xéo mặt gò má cùng đôi môi cậu ta, “Cậu rất động lòng người. Chỉ là cậu ta cứ mãi cự tuyệt tôi.”

Lời của Joey đã xác nhận phỏng đoán của Chu Trù, người thiếu niên nọ chính là Marin! Chỉ là Marin tại sao lại ở đây? Là Joey bắt cậu ta tới? Tên khốn nạn này!

“Anh chơi có phải quá đáng quá rồi hay không? Cậu ta dẫu sao cũng là một nhà thiết kế nổi danh.”

“Nhà thiết kế nổi danh thì thế nào? Còn không phải là đồ chơi của chúng ta?” Joey không cho là đúng mà cười cười, “Có điều Chu Trù à, cậu từ khi lên chiếc du thuyền này, vẫn đem lực chú ý đặt trên người cậu ta, sự truy cầu vừa không quá mức thân cận lại không lộ liễu như tôi, đây là hàm súc của người phương đông các cậu sao?”

Marlow của hãng vận tải biển KA quan sát hai người bọn họ, cảm nhận được tia lửa trong không khí, “Thế nào, Joey cùng cậu Chu cũng biết thân phận của bảo bối này? Điều này cũng không hợp quy tắc trò chơi của chúng ta.”

“Quy tắc vốn là để phá vỡ.” Joey nói xong, bàn tay thò vào trong miếng voan mỏng kia, không ngừng trêu chọc thứ yếu ớt của Marin, nghe cậu ta phát ra âm thanh khó nhịn mà lại khiến người ta toàn thân nóng rực lên.

“Đủ rồi.” Chu Trù đứng lên, “Anh Allande, tôi cảm thấy anh là đang dùng bạn đại học của tôi để cảnh tỉnh tôi, thể hiện sự gan dạ không gì không thể không gì không làm không gì không dám của anh với tôi. Thế nhưng tôi ghét loại cảm giác này.”

“Bạn đại học ——” Joey buông Marin ra, đi tới trước mặt Chu Trù, mang tính trấn an mà dè dặt vai cậu, “Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm quan hệ giữa cậu cùng Marin. Tôi xin tạ lỗi với cậu. Tôi nên giống như Anson, tìm một phòng cà phê không gian yên tĩnh, cùng cậu uống một buổi trà chiều, chúng ta ở trong không khí yên bình để suy ngẫm mà bàn bạc thật kỹ lưỡng chuyện hợp tác với nhau.”

Chu Trù vẫn giữ nguyên tư thế đứng, những vị khách khác cũng ngẩng đầu nhìn, bọn họ dùng ánh mắt ý bảo Joey không nên chọc giận Chu Trù, dù sao vụ làm ăn lớn của họ sau này còn cần Chu Trù hộ tống.

“Nhưng mà cậu nhìn cậu ta xem, Chu Trù...” Joey một tay nắm vai Chu Trù, một tay kia chỉ thì Marin đang chìm nổi trong bể dục, “Ánh mắt cậu ta, da thịt cậu ta, sự phập phồng khi cậu ta hô hấp cùng với thanh âm của cậu ta... Cậu đều không cảm thấy được một chút động lòng nào sao? Tại sao không thử một lần xem? Cậu ta yếu đuối như vậy, đang chờ cậu giải phóng và chiếm làm của riêng...”

Joey cơ hồ là thủ thỉ bên tai Chu Trù.

“Các anh muốn gì.” Chu Trù lạnh lùng mở miệng.

“Chúng tôi muốn lô hàng này an toàn vận chuyển tới đích đến, rất đơn giản. Chỉ cần cậu chịu giúp chúng tôi, thì không chỉ là vật báu này, mà chúng tôi sẽ lập một tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ cho cậu, cậu sẽ nhận được một khoản hoa hồng khả quan.”

“Rudoph Mende.”

“Cái gì?” Joey dừng một chút, hiểu được ý tứ khi Chu Trù nói ra cái tên này.

“Tôi sẽ cho anh một số điện thoại, đây là số chuyên dùng để nói chuyện làm ăn của ông ta, người bình thường cũng không biết. Các anh có thể đưa ra yêu cầu, tất nhiên thỏa mãn yêu cầu của ông ta sẽ quan trọng hơn. Ông ta sẽ không lập tức nhận lời các anh, mà là sẽ gọi điện tới trưng cầu ý kiến của tôi, tôi sẽ trăm phần trăm ủng hộ các anh.” Chu Trù mặt không đổi sắc nói ra những lời này.

“Rudoph Mende?” Joey cười ra tiếng, “Chu Trù, cậu không phải đang đùa bọn tôi chứ? Người này được xưng là thiết diện vô tư, thẳng trước lão ta mới chặn một lô hàng của bọn tôi, khiến bọn tôi tổn thất thảm trọng.”

Chu Trù cười lạnh, “Anh Allande, mỗi một cảnh sát quốc tế đều là thiết diện vô tư, xin anh hãy nhớ điểm này. Thẳng trước, anh có gọi cuộc điện thoại này sao? Thẳng trước, anh cùng Rudoph còn đứng ở hai đầu thế giới. Ông ta cần làm ra một vài chuyện để bảo vệ vị trí của mình.”

Rudoph Mende một tháng trước quả thật đối với mỗi cảnh sát quốc tế mà nói là đại biểu công chính cùng thiết diện vô tư, đáng tiếc, cái mặt nạ giả tạo này lại bị xé rách. Ông ta lợi dụng chức quyền trợ giúp buôn lậu vũ khí cùng những thứ hàng hóa khác, đã bị tổ chức bí mật điều tra. Trong phân bộ New York, biết chuyện không vượt quá ba người. Chu Trù đem số điện thoại bí mật của Rudoph nói cho Joey, một mặt có thể giải quyết mối lo trước mắt, mặt khác cũng có thể thử một lần xem Rudoph có thể hợp tác với Joey hay không.

“Nhớ nói, người giới thiệu là Marloff.” Chu Trù bổ sung một câu.

Marloff là trùm buôn vũ khí nổi danh của Nga, hẳn cùng với Eva thường không vừa mắt nhau, đáng tiếc Eva nhân mạch rộng rãi, lại có chiến hữu là Anson, Marloff vẫn không giành được lợi ích gì.

“Cậu không phải là đang đào hố tôi chứ?”

Những vị khách khác, Marlow cùng Ferta cũng bày ra biểu lộ đề phòng.

“Tôi thân đã ở trong này, anh tại sao không gọi thử một cuộc ngay tại đây?” Chu Trù cười mỉa mai một tiếng, “Tôi còn tưởng anh có bao nhiêu can đảm, thì ra cũng chỉ đến thế. Thuyền hàng kia của anh, không chuyển đi được thì chính là phế phẩm, chẳng đáng giá một xu. Bây giờ có một đường dẫn, kết cục xấu nhất cũng chẳng qua là Rudoph phát huy bản sắc của ông ta đem hàng của anh nộp lên, vẫn chẳng đáng giá một xu như cũ. Kết cục đều là anh phải gánh vác phần tổn thất kia. Xin hãy nói cho tôi biết, mạo hiểm thử một lần có gì ghê gớm?”

“Được rồi, cậu thuyết phục được tôi.” Joey đi tới bên người Marin, kéo cậu ta từ dưới đất dậy, lôi đến trước mặt Chu Trù, ném vào trong lòng Chu Trù như ném rác, “Cậu ta đã là của cậu. Yên tâm, tôi biết hàm súc của người phương đông, chúng tôi sẽ chuẩn bị cho cậu một gian phòng thư thích, cậu có thể an ủi bạn đại học của cậu thật tốt, tôi tin tưởng cậu ta sẽ mê mẩn vòng tay cậu thật sâu.”

Chu Trù ôm vai Marin, hơi thở của cậu ta nóng bỏng như muốn bốc hơi tất cả hơi nước trong không khí.

“Xin mời. Đừng cô phụ khoản đãi thịnh tình chúng tôi dành cho cậu.”

Ngụ ý chính là Chu Trù phải cùng Marin phát sinh cái gì thì mới được. Chỉ e trong gian phòng kia không có máy quay thì cũng có đặt máy nghe lén.

Ánh mắt Chu Trù lướt qua đĩa ăn bánh ngọt trên bàn, hao hết khí lực mới nhận được không đem nó cắm vào mắt Joey.

Hai gã vệ sĩ áo đen đi tới trước mặt họ, Marin cơ hồ không cách nào bước đi, cậu ta thiếu chút nữa ngã xuống khỏi bậc thang, Chu Trù hết cách không thể làm gì khác hơn là ôm lấy cậu ta.

Bây giờ nên làm gì?

Cậu biết Marin ở bị x ở chỗ Bộ Cáp Đỏ như thế nào, cậu làm sao có thể làm chuyện giống vậy với Marin?

“Tôi sẽ gọi cú điện thoại kia, hi vọng chúng tôi có thể đạt thành nhất trí cùng lợi ích của Rudoph Mende.” Joey ngầm mang ý uy hiếp, nếu như bàn bạc bất thành, chỉ sợ cậu và Marin sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Căn phòng Joey cung cấp cho Chu Trù tất nhiên không khoa trương như phòng thuê sang trọng, nhưng bài trí vẫn rất xa hoa, Chu Trù nhìn thấy chiếc giường kingsize duy nhất trong phòng kia thì mí mắt liền bắt đầu giật điên cuồng. Cửa phòng bị khóa lại.

Chu Trù tra xét bốn phía, theo bản năng tìm kiếm chỗ đặt máy quay cùng máy nghe lén. Joey nhất định sẽ ghi lại cái gì đó làm nhọc điểm uy hiếp cậu.

Marin ngã xuống giường, mơ màng mở mắt. Chu Trù tin rằng tầm mắt của cậu ta là mơ hồ, nhưng mà không nghĩ tới cậu lại gọi ra tên của mình.

“Chu... Trù... tôi thật khó chịu... giúp tôi với...”

Chu Trù thờ người ra, giờ phút này Marin giống y như Joey nói, thật đúng là làm người huyết mạch phun trào, nhưng Chu Trù chỉ cảm thấy hành động của Joey làm người ta ghê tởm.

Cậu chậm rãi ngồi vào bên cạnh Marin, đưa tay gạt đi mồ hôi trên trán cậu ta, “Tôi... không biết nên giúp cậu thế nào...”

Ngón tay Chu Trù giống như cọng rơm cứu mạng, Marin nắm lại, cưỡng bách Chu Trù vuốt ve cổ và ***g ngực mình, một đường cuồng loạn xuống phía dưới, đi tới cái nơi vẫn đang ngẩng cao kia. Chu Trù không còn cách nào, cậu chỉ có thể thủ *** giúp Marin. Hô hấp của Marin càng ngày càng gấp, đột nhiên chống người dậy khỏi giường, hôn lên môi Chu Trù.

Đó cơ hồ không tính là hôn, cậu ta là cắn, hỗn loạn mà hốt hoảng, phóng dăng không khống chế được.

Chu Trù một phát gạt cậu ta ra.

Marin ngã về lại đệm giường, chập vật, đầu tóc lộn xộn đến đáng thương.

“Xin lỗi... xin lỗi... tôi cũng không biết tại sao có thể như vậy...”

68. Chương 68

Marin luống cuống mà yếu đuối thế này, Chu Trù tức thì lại đau lòng.

“Đây không phải là lỗi của cậu.” Chu Trù rất lâu không dùng giọng điệu dịu dàng như vậy để nói chuyện.

Marin cuộn mình lại, “Đừng nhìn tôi...”

Nước mắt lã chã trên khuôn mặt cậu ta, đó là là một loại khuất nhục, vết sẹo Bọ Cạp Đỏ gây ra trên người cậu ta bây giờ lại bị Joey vạch ra, mà Chu Trù lại chỉ có thể đứng nhìn.

“Nào... nào...” Chu Trù lau sạch nước mắt của cậu ta, “Không sao rồi, lần này tôi sẽ ở cùng cậu.”

“Đừng ghét tôi, xin cậu... đừng cảm thấy tôi ghê tởm...” Marin run rẩy xoay người lại.

Chu Trù kéo cậu ta vào trong lòng, nhiệt độ nóng bỏng kia của cậu ta đối với Chu Trù mà nói không hề đáng sợ như vậy nữa.

Marin run rẩy hôn lên cằm Chu Trù, giống như là sợ bị cự tuyệt mà cứ ngáp ngừng ở đó, cho đến khi Chu Trù không có bất cứ sự cự tuyệt nào, cậu ta mới chậm rãi vận vẹo cơ thể mình, hai chân quấn quanh hông Chu Trù. Mỗi Marin từ cằm Chu Trù chậm rãi hướng lên trên, hôn lên bờ môi của cậu, đó là nụ hôn ướt át mềm mại, không giống phụ nữ nhưng không cường thế như Anson. Chu Trù khẽ vuốt ve sống lưng cậu ta, không có bất kỳ ý tứ khác, giống như là đang an ủi một đứa trẻ bị thương.

Lưỡi Marin cố gắng cạy môi Chu Trù ra, nhưng Chu Trù lại vẫn cứ mím chặt môi. Cậu ta không tìm được chỗ tiến vào, không thể làm gì khác hơn là nghiêng mặt đi liếm hôn gò má và vành tai Chu Trù. Chu Trù ôm Marin, cậu thừa nhận sự khiêu khích của Marin cho dù là người đàn ông chỉ hứng thú với phụ nữ cũng sẽ kìm nén không nổi, nhưng cậu không thể. Một khi vượt qua ranh giới đó, cái cậu mất đi không chỉ là Marin người bạn này.

Tựa như ảo giác, Chu Trù nhắm mắt lại đã nhìn thấy Anson đứng trước mặt cậu, hai tay đút túi, một bộ thích ý, trên mặt cũng là nụ cười cực kỳ trào phúng.

“Tôi bảo này Chu Trù, em còn nhớ nụ hôn của tôi không?”

Chu Trù thở dốc vì kinh ngạc, bên tai cũng là âm thanh vang vọng trầm thấp mà ưu nhã giống như ma quỷ của Anson:

“Sự điên cuồng của tôi, sự nhiệt tình của tôi, em còn nhớ không?”

“Nhiệt độ của tôi, tôi khống chế sức lực của em, em còn nhớ không?”

Chu Trù giống như là bị giật mình, cả người run lên.

Mà Marin lại cho là mình rất cực khiến Chu Trù có phản ứng, không kịp chờ đợi ôm lấy mặt Chu Trù lần nữa hôn lên môi cậu. Đầu lưỡi cậu ta liếm qua khe môi của cậu, Chu Trù lại như cố chấp bảo vệ cái gì đó mà vẫn không có để cho Marin bất kỳ khe hở nào. Marin có chút tủi thân nằm trên người Chu Trù, dựa

vào cổ cậu, trong thanh âm có mấy phần nức nở, “Cậu là cảm thấy tôi từng bị Bọ Cạp Đỏ chạm qua... rất ghê tởm sao?”

“Không! Không phải vậy!” Chu Trù nâng Marin lên, hai mắt nhìn hai mắt cậu ta, “Cậu thật sự rất tốt. Bất kể là Bọ Cạp Đỏ cũng được, Joey cũng được, tôi cũng được đều không xứng chạm vào cậu.”

“Đừng... đừng đem cậu cùng Bọ Cạp Đỏ và cả Joey đặt chung một chỗ, bọn họ không xứng...” Marin nuốt nước miếng, khi nói những lời này lại cố chấp ngoài ý muốn.

Chu Trù ngẩn ra đó... cậu lại vẫn không hề phát giác tâm tư của Marin...

“Nếu như cậu thật sự cảm thấy tôi... tốt như cậu nói, thì hãy để tôi hôn cậu.” Ánh mắt của Marin run rẩy, lần nữa ngậm lên đôi môi Chu Trù.

Nắm chặt quả đấm, Chu Trù quay đầu đi chỗ khác.

“Cậu ghét tôi... tôi biết ngay là cậu ghét tôi...” Marin không cưỡng loạn gào thét, cậu ta chỉ là một lần lại một lần lặp lại những lời này, tựa như tự mình khiến mình suy sụp.

“Thật xin lỗi.” Chu Trù ôm lấy cậu ta, “Chờ tác dụng thuốc này qua đi, cậu sẽ ổn thôi. Sẽ ổn thôi...”

Tức thì, trên lưng Chu Trù một trận đau nhói, cậu như phản xạ có điều kiện mà hung hăng đẩy Marin ra, nhưng đã có cái gì đó tiêm vào cơ bắp của cậu.

Chu Trù đưa tay ấn lên lưng mình, nhìn thấy trên tay Marin còn cầm một thứ giống kim tiêm.

“Marin?” Chu Trù trợn to hai mắt, không thể tin nhìn cậu ta.

Marin tiện tay ném kim tiêm đi, trên môi lộ ra nụ cười Chu Trù chưa từng được thấy.

“Nhớ tôi từng nói cậu giống hệt kim cương không?” Marin chậm rãi bò tới chỗ Chu Trù, từ dưới lên trên nhìn vào mắt cậu, “Lời như vậy, tôi cũng từng nói với Dean.”

Chu Trù sửng sốt, Marin làm sao biết cậu chính là Dean? Chỉ là bởi vì giọng nói của họ sao?

Cho dù cậu là Dean, Marin lại vì sao mà phải đối xử với cậu như vậy?

Chu Trù muốn đứng lên, lại phát giác toàn thân mình không còn sức lực.

“Đó là thuốc giãn cơ liều cao. Cậu yên tâm, liều lượng cỡ này chắc chắn sẽ không tạo thành tổn thương đối với thân thể cậu đâu.” Marin ôm vai Chu Trù, mang cậu ngã trở về trên giường.

“Tại sao...” Chu Trù dùng hết khí lực mới nói nên lời.

“Bởi vì... cực kỳ lâu trước kia, khi cậu từ chỗ Bọ Cạp Đỏ đưa tôi đi, ... tôi liền biết cậu là độc nhất vô nhị.” Khi hơi thở của Marin phả lên môi Chu Trù, lúc này, Chu Trù đã không có sức lực.

Marin rũ mắt xuống, nhìn đôi môi khẽ nhếch của Chu Trù, chậm rãi hôn lên, lưỡi cậu ta hăng say quần lấy Chu Trù, hấp thu tất cả thứ cậu ta muốn.

Trong đầu Chu Trù vẫn như cũ là vô số nghi vấn, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tiếng gõ cửa vang lên, đứng ngoài cửa chính là Joey.

“Thưa ngài, ngài không sao chứ?”

Thanh âm kia rất khiêm nhường, cứ tưởng như là hai người với Joey ngả ngớn cuồng vọng ban nãy.

“Tôi không sao.” Marin nghiêng người nằm cạnh Chu Trù, ngón tay đùa nghịch mái tóc đen rủ trên gối của cậu.

Joey mở cửa, ngồi vào bên cạnh Marin.

Marin đưa tay phủ lên gò má Joey, “Anh làm không tệ.”

“Cảm ơn lời khen của ngài.” Joey cầm tay Marin, đặt ở bên môi định hôn, Marin lại rút tay về.

“Tôi đã nói rất nhiều lần với anh, tôi không thích người khác hôn tôi.”

“Tôi rất xin lỗi, chẳng qua là ngài vừa rồi thực sự quá mê người.”

“VẬY anh phải nhớ, tôi vừa rồi không phải là làm cho anh xem. Bây giờ anh đi ra ngoài đi, Chu Trù không thấy đâu, hẳn sẽ có người tìm cậu ấy. Hi vọng anh có thể xử lý tốt mọi chuyện. Nếu anh không có bản lĩnh đó, tôi sẽ đổi một người đại diện khác.” Trong giọng nói của Marin là ý vị ra lệnh, loại cường thế ấy đã khi nào xuất hiện trên người cậu ta.

Chu Trù ở trong nháy mắt liền vỡ lẽ, cậu không thể tin nhìn Marin.

Trong phòng rất nhanh lại chỉ còn lại hai người họ.

“Cậu bây giờ rốt cuộc hiểu rõ rồi sao? Joey lên chiếc du thuyền này chính là để gặp tôi. Tôi chính là con riêng của Orlando Bain, cũng chính là cổ đông lớn nhất hiện tại của Massive.”

Thế Bọ Cạp Đỏ thì sao? Nếu các cậu đều là cổ đông sau màn của Massive, gã ta làm sao có thể làm gì được với cậu? Mọi chuyện đều là cậu dùng để lừa gạt tôi sao?

Chu Trù há miệng, nhưng không có khí lực nói chuyện.

“A, tôi biết cậu muốn hỏi gì, cậu nói Bọ Cạp Đỏ sao? Cưng ơi, ngày đó ở trong sông bạc Reid, người mời cậu không phải là Bọ Cạp Đỏ, mà là tôi. Tôi nói với gã, nhìn kìa, thanh niên phương đông cầm ly rượu đứng đằng kia... tôi muốn làm quen cậu ấy. Vì vậy Bọ Cạp Đỏ liền mời cậu tới. Tôi đến giờ vẫn nhớ rõ mỗi một vẻ mặt của cậu, mỗi một câu cậu nói hôm đó, còn cả mỗi một ánh mắt cậu nhìn tôi. Sau đó, mỗi khi tôi ngủ, trước mắt tôi luôn tái hiện ra mọi chuyện ngày ấy. Tựa như một giấc mộng.”

Chu Trù vỡ lẽ, những chuyện này thật ra đều là âm mưu, như vậy âm mưu này bắt đầu từ thời điểm nào vậy? Chẳng lẽ Marin mình biết ở đại học cho tới bây giờ đều không từng tồn tại? Hết thấy đều chỉ là giả tượng thôi sao?

“Trước khi người khác nói cho tôi biết, cha của tôi là thương nhân Orlando Bain tiếng tăm lẫy lừng, cậu biết cha mẹ gia đình tôi được gửi nuôi đối xử với tôi thế nào không?” Marin nhắm mắt lại chống đầu, hết thấy tựa hồ chẳng có gì to tát, nhưng là giọng nói dùng sắc của cậu ta mơ hồ toát ra lòng oán hận của cậu ta đối với đoạn sinh hoạt kia, “Chuyện cha nuôi tôi làm với tôi ngay cả hàng xóm cũng biết. Tôi không dám tắm trong nhà, tôi tham gia đội bơi lội của trường chỉ là bởi vì nơi đó có phòng tắm. Tôi phải khóa cửa, trước cửa còn phải chặn bằng bàn học của tôi. Mẹ nuôi tôi hận không thể bóp chết tôi, rồi lại không thể không làm bộ như cái gì cũng không biết, bởi vì bà ta một khi xé toạc ra rồi, cha nuôi tôi sẽ vứt bỏ bà ta. Nực cười biết bao a, bà ta muốn dùng tôi để giữ gã chồng đáng xuống địa ngục của bà ta lại.”

Chu Trù nhắm hai mắt lại, cậu mơ hồ đoán được điều gì đó.

“Cho nên, ngày đó Bọ Cạp Đỏ tới tìm tôi, gã ngồi ở trên sofa nói cho tôi biết —— tôi không còn là đứa con riêng nhu nhược sợ bị vứt bỏ nữa, tôi có quyền thể làm cái gì cũng có thể, bao gồm khiến tất cả kẻ tôi ghét đều biến mất khỏi thế giới này. Gã ta đẩy súng tới trước mặt tôi, tùy tiện cười bảo, “Này, làm chuyện cậu muốn làm đi.” Phát súng đầu tiên của tôi cắt đứt sinh mạng của cha nuôi tôi, toàn thân ông ta co giật đau đớn, sắc mặt trắng bệch, sau đó là tay ông ta, chân ông ta, cuối cùng mới là đầu ông ta. Tâm tình của tôi cho tới bây giờ chưa từng sáng khoái đến vậy, thì ra là thế giới này tốt đẹp đến thế. Mẹ nuôi tôi cất tiếng kêu thảm thiết, một lần lại một lần, đáp lại bà ta chỉ có sóng triều cuộn cuộn trào lên như tiếng tim đập của tôi. Một phát súng của tôi bắn lên mặt ả đàn bà kia, nhìn bản mặt mỗi ngày trang điểm lòe loẹt của ả của nổ banh như hoa nở. Bắt đầu từ ngày đó, tôi rốt cục trở thành chính mình.” Marin dùng giọng điệu vô cùng hoài niệm hôm ấy mà tự thuật.

Đây là ác mộng sao?

Người ngồi bên cạnh mình thật sự là Marin sao?

Con người luôn có nụ cười ngượng ngùng, con người sợ bị tổn thương luôn khiến người ta muốn đi bảo vệ kia đều là ảo giác sao?

Chu Trù nhớ lại thời điểm bọn họ cùng đi Sri Lanka du lịch, cảnh tượng hai người ngồi trên ban công phòng thuê của khách sạn hóng gió đêm ngắm sao trời, tất cả những chuyện ấy giống như là mộng cảnh của mình Chu Trù mà thôi, hiện tại cậu rốt cuộc trở về hiện thực.

“Tại sao không nhìn tôi.” Marin xoay mặt Chu Trù qua, “Tại sao không nhìn tôi?”

Nếu như hết thấy đều là giả tượng, tôi tại sao còn phải nhìn cậu?

“Cậu thích Anson Lorenzo phải không? Bởi vì thân phận của hắn? Tướng mạo của hắn? Hay là phong độ vờ vĩnh kia của hắn? Những điều này tôi đều có!” Ngón tay Marin dùng sức, bóp hai má Chu Trù, “Tôi nhìn thấy dấu hôn trên cổ cậu, là hắn lưu lại đúng không? Cậu bị hắn dẫn dụ rồi phải không? Cậu khiến tôi quá thất vọng, Chu Trù —— tôi vẫn cho rằng cậu là một người cứng rắn mà ngời sáng như kim cương!”

Chu Trù cười khổ một cái.

Trước kia cậu cảm thấy Anson Lorenzo là một cao thủ trong số những kẻ lừa đảo, là một tên ngụy quân tử, điều anh nói điều anh làm mỗi một chuyện đều không hề đáng tin, nhưng là bây giờ nhìn lại, Marin so với anh chỉ có hơn chứ không kém.

Ít nhất Anson cho tới bây giờ không che giấu dụng ý của chính mình.

“Khi tôi biết Dean Dương đã chết, tôi tuyệt vọng biết bao! Tôi thậm chí ngay cả nhìn cậu một lần cuối cùng cũng không được nhìn! Tôi nhớ cậu đến muốn chết, đi tới tất cả những nơi chúng ta từng đi qua, cuối cùng tôi quyết định —— cậu là thuộc về tôi, cho dù là cái chết cũng không thể cướp cậu đi. Tôi quật mở phần mộ của cậu, nhưng cái tôi thấy lại là một cỗ thi thể đã mục nát gần hai năm! Đây mới thực sự là Dean Dương!”

À ha, quả nhiên so với cậu, Anson còn đáng yêu hơn. Ít nhất anh ta sẽ không quật mộ tôi lên. Dựa theo tính cách của anh ta thì sẽ đem tro cốt của tôi làm thành kim cương này nọ mới tương đối phù hợp mỹ học của anh ta.

Chu Trù chợt thấy thật bi ai, cậu không hiểu tại sao mình cứ phải đem Anson cùng Marin ra so sánh, là bởi vì họ đều lừa gạt mình sao?

“Nếu như em tin, mỗi một câu tôi nói với em đều là thật.”

Cậu nói một mực bị Chu Trù cười nhạo kia nhẹ nhàng vang vọng bên tai cậu.

“Vì vậy tôi bắt đầu tìm kiếm cậu. Bất kể cậu trốn ở chân trời góc biển nào tôi cũng sẽ tìm được cậu.” Marin tựa vào bên người Chu Trù, hơi thở của cậu ta giống như con giun ướt mềm dính dóp ngọ nguậy trên thần kinh của Chu Trù, “Tôi biết có một người dễ dàng bị công hãm nhất, đó chính là Dương Cẩm. Cậu giả trang con lão lâu như vậy, lão làm sao có thể không biết cậu là ai? Tôi đem nỗi thống khổ và hoài niệm dành cho cậu của mình hết thấy đều nói cho lão biết, tôi thậm chí còn thiết kế một mẫu trang sức vì cậu. Tôi giành được tín nhiệm của lão, cất nhắc của lão, cũng lấy được bí mật dưới đáy lòng lão. Lão chỉ nói thân phận của cậu nhưng thủy chung không chịu nói cho tôi biết tên cậu, cho đến lần này ở trên du thuyền gặp được cậu, câu đầu tiên cậu mở miệng nói với tôi —— liền khiến trái tim tôi cuồng loạn! Tôi biết! Tôi rất cuộc tìm được cậu rồi!” Trong ngữ khí của Marin là sự điên cuồng bị đè nén đã lâu, cậu ta thao thao bất tuyệt bày tỏ niềm ái mộ của cậu ta với Chu Trù, loại chấp nhất cố chấp ấy khiến người ta trong lòng run sợ.

Chu Trù hít một hơi, hiện tại cậu nên làm cái gì giờ? Thân thể mất đi năng lực hành động, cậu không tìm được bất kỳ phương thức chạy trốn nào. Hiệu lực của loại thuốc giãn cơ này có thể kéo dài bao lâu?

Đêm nay bốn bề dậy sóng rồi lại đặng đặng đến mức khiến Chu Trù tự muốn bóp chết mình.

“Này, cậu khát sao?” Ngón tay Marin phác họa xương má của Chu Trù.

Chu Trù run rẩy chân mày nhưng không có sức ngoảnh đầu đi.

Marin rót một chén nước, ngậm trong miệng, áp lên môi Chu Trù, nước chảy cùng hòa vào với hơi thở của Marin, Chu Trù một trận buồn nôn, cật lực ho khan. Marin một bộ đau lòng đỡ cậu dậy, vỗ phía sau lưng cậu, “Có phải hiệu lực thuốc giãn cơ quá mạnh, khiến cậu mất đi năng lực nuốt hay không vậy?”

Bây giờ rốt cuộc mấy giờ rồi? Minh nửa đêm đi tới cái tụ hội chết tiệt này, Leslie lúc nào mới phát hiện mình gặp nguy hiểm? Còn cả Eva nữa... nếu như mình đến sáng vẫn chưa trở về, cô có thể cảm thấy có gì không ổn hay không?

69. Chương 69

Lúc này, hai người Eva và Anson trắng đêm không ngủ, bọn họ ngồi trong phòng Eva chơi cờ tướng quốc tế.

“Đã sắp năm giờ rồi, anh còn chưa đi ngủ?” Eva buồn cười hỏi, “Nếu anh muốn biết Chu Trù khi nào trở lại, ít nhất cũng phải sau tám giờ sáng mai đi?”

“Ván cờ này tôi chơi rất có cảm giác.” Anson cầm quân cờ lắc lắc đầu.

“Anh không đi ngủ là bởi vì anh căn bản không ngủ được.” Eva thở dài một cái, “Joey Allande đến bây giờ còn chưa trở lại phòng mình. Anh đoán xem, hẳn mời Chu Trù đến câu lạc bộ tư nhân của hắn nói những gì?”

“Dem lô vũ khí buôn lậu kia của hắn vận chuyển ra khỏi vùng biển quốc tế mà cảnh sát quốc tế thường xuyên tuần tra.” Anson đối với đáp án này rất khẳng định.

“Vậy Chu Trù làm thế nào đáp lại hắn đây?” Eva ăn mất quân mã của Anson.

“Dựa theo tính cách cậu ấy thì sẽ cho Joey một câu trả lời nước đôi.”

“Vậy anh còn lo gì nữa?” Eva thở dài, “Chu Trù rất thông minh, cậu ấy sẽ tự bảo vệ tốt cho mình.”

Anson trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói, “Tôi cảm thấy rất không ổn.”

“Ồ, cậu ấy gửi tin nhắn nói cho tôi biết mình đi cái tụ hội kia nhưng lại không nói cho anh biết, cho nên anh cảm thấy không được cậu ấy để mắt đến?”

“Tôi nói là, dự cảm xấu.”

Chân mày Eva nhíu lại.

Ván cờ kết thúc, Eva ăn mất quân hậu của Anson, “Đây chính là ván cờ anh chơi rất có cảm giác ư?”

Anson dựa vào lưng ghế phía sau, gọi một tách cà phê từ vệ sĩ của Eva.

“Anh nên hút một điếu xì gà thư giãn một chút.”

“Tôi rất thư giãn.”

“Đây là lời nói dối tệ nhất trên đời của anh đấy.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nắng mai xuyên qua kẽ mây rọi chéo lên mặt biển, toàn bộ du thuyền được mạ lên một tầng sắc thái nhu hòa.

Rốt cuộc người của Eva trở lại nói cho họ biết Joey Allande đã về phòng của hắn.

“Vậy Chu Trù đâu?”

“Xin lỗi, chúng tôi không nhìn thấy ngài Chu.”

“Có lẽ cậu ấy đến một nơi an tĩnh ăn sáng rồi. Anh hiểu Chu Trù mà. Ở chung cả một buổi tối với cái đám người cậu ấy chán ghét cực điểm kia, cậu ấy cần tìm một chỗ hòa hoãn tâm tình.” Eva an ủi nói.

Anson lấy di động ra gọi vào số Chu Trù, vẫn là trạng thái tắt máy.

“Có lẽ di động cậu ấy hết pin, hoặc là cậu ấy tắt máy trước khi tham gia tụ hội, sau khi rời đi tụ hội quên mở máy.”

Anson đi ra cửa, Eva kéo anh lại.

“Anh muốn đi đâu?”

“Cô nói xem?”

“Anh bây giờ cho dù túm cổ áo Joey Allande, bẻ gãy cổ hắn hắn cũng có vô số cái cớ để bày tỏ mình vô tội. Anh hiểu kẻ địch của anh sao?” Eva hỏi.

Anson chôn chân ở đó.

“Hắn có lẽ không nghĩ tới Chu Trù quan trọng với tôi và anh dường nào. Bây giờ cách lúc du thuyền cập bờ còn hai ngày nữa, trong vòng hai ngày này, chúng ta phải bắt hắn giao ra Chu Trù.” Biểu tình của Eva lạnh băng xuống.

Tiệc trưa, Anson cùng Eva đứng phải Joey trên boong thuyền, hắn mặc tây trang thuần trắng, cổ áo cài khăn vuông kẻ, thoạt nhìn thuần khiết như muốn đi đến lễ đường kết hôn.

Hết thấy bình lặng như trước, ngay cả một loạt tiếng hải âu cũng không khác biệt hôm qua. Mọi người hưởng thụ ánh nắng, thức ăn ngon, cùng với thông dong lười biếng.

“Anh có phải rất muốn xé nát bản mặt cười cợt của hắn không?” Eva dùng khuỷu tay huých huých Anson.

Richard không theo bên người Anson, mà là đi xung quanh hỏi thăm tung tích Chu Trù. Hắn nói cho Anson, thời gian này, Chu Trù vừa chưa trở lại phòng cậu lại cũng không hề đi bất cứ nơi nào dùng bữa trưa.

“Trung Quốc có câu nói cổ, chính là tiên lễ hậu binh.” Anson lạnh lùng nhìn bóng dáng Joey cùng một cô thực nữ khác bắt chuyện. (ngoại giao trc, bạo lực sau)

“Được, tôi liền theo anh thăm dò phản ứng của hắn một chút.”

“Hey, anh Allande.” Eva kéo Anson đi về phía hắn, “Hôm nay ánh nắng không tệ.”

Vẻ cười của Joey vẫn như cũ, hòa ái mà mô thức hóa.

“À, cô Eva, cô hôm nay vẫn động lòng người như vậy, chẳng qua là bạn trai cô đổi thành ngài Lorenzo rồi. Cảnh sát Chu của chúng ta đâu? Sẽ không phải còn đang ngủ chứ.” Trong câu trả lời của Joey một chút sơ hở đều không có, vừa để lộ ra hắn biết tối hôm qua Chu Trù sợ rằng không hề ngủ, lại bày tỏ hắn cũng không biết Chu Trù bây giờ ở nơi nào hoặc là đang làm gì.

“Không thấy cậu ấy đâu.” Eva tiếc nuối thở dài, “Cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là kéo Anson theo tôi ăn bữa trưa.”

Anson mỉm cười cười một tiếng, “Vây cũng phải cảm kích Chu Trù đột nhiên mất tích, nếu không cô sẽ dính vào cậu ấy suốt, tôi tìm mãi không được cơ hội tán gẫu với cô.”

“Ha ha, cậu Chu Trù nếu là nghe các anh nói như vậy, cậu ấy nhất định sẽ thương tâm lắm. Hôm nay nắng trời rất đẹp, sáng ngời nhu hòa cũng không chói mắt, cậu ấy hẳn là đi hưởng thụ một chút rồi.” Joey lấy rượu đỏ kính Eva cùng Anson.

“Tôi bảo này Joey, anh tối hôm qua sẽ không chuốc Chu Trù uống quá nhiều rượu chứ, để cho cậu ấy say gục ở nơi nào cũng không hay.” Ý tứ của Eva biểu đạt rất rõ ràng, cô biết tối hôm qua Chu Trù làm khách của Joey.

“À, tối qua có một buổi tụ tập riêng của tôi cùng mấy người bạn, bọn tôi chỉ chơi bài một chút mà thôi. Nhân tiện... tôi muốn cậu Chu Trù không ngại làm quen thêm mấy người bạn ngoài hai vị. Yên tâm, bọn tôi không uống quá nhiều rượu.” Joey cau mũi một cái, một bộ tỏ vẻ thân mật, “Kỹ thuật chơi bài của cậu ấy không tệ, Marlow đã thua một chiếc Porsche cho cậu ấy rồi.”

“À, nếu như anh gặp cậu ấy ở đâu, nhớ bảo cậu ấy tới tìm tôi. Cậu ấy là bạn trai của tôi cơ mà, cứ như vậy âm thầm vứt tôi xuống, tôi tốt nhất phải đánh cậu ấy một trận nên thân.” Eva vung nắm đấm của mình.

“Ha ha, tôi đang mong đợi đây.” Joey cười đáp.

Eva nghiêng về phía Joey, thanh âm hơi trầm thấp xuống, “Cũng giống vậy, nếu như ai nói tôi biết hắn chuốc say Chu Trù của tôi rồi tùy tiện ném ở nơi không có ai, tôi cũng sẽ không chừa thủ đoạn nào để cho hắn đẹp mặt.”

Trên mặt Joey không có bất kỳ gợn sóng nào, “Lời uy hiếp của cô thật đáng yêu.”

“Tôi tin rằng ngài Anson thích đem tên lửa Patriot làm pháo hoa đây cũng sẽ khiến cái tên kia cuộc sống sau này rất đặc sắc.” Eva kéo Anson xoay người.

“Joey quả thật rất biết nhẫn nhịn, anh có kế hoạch gì không, Anson?”

“Muốn biết Chu Trù xảy ra chuyện gì ở tụ hội của Joey, không nhất định phải hỏi Joey, còn có thể hỏi thử những người khác khác trong tụ hội.” Anson mặc dù không phải là ông già tuổi quá năm mươi từng trải tang thương, nhưng anh đã trải qua quá nhiều sóng gió, Joey biết tung tích Chu Trù, Chu Trù ở tụ hội của hắn cũng thật sự gặp chuyện gì đó.

“Tôi nghe ngóng, tối hôm qua những vị khách vừa không có ở sòng bạc, dạ tiệc cũng không ở trong phòng của mình, có liên lạc với Massive bao gồm Marlow của hãng vận tải biển KA, còn có nghị viên Ferta.” Eva thân mật tựa lên vai Anson, “Nghe này, tôi tới giải quyết hãng vận tải biển KA, về phần cái tên chính khách xảo trá kia, giao cho anh tương đối thích hợp.”

“Không thành vấn đề.”

Hai giờ sau, trên du thuyền của họ liền phát một mẫu tin tức, một chiếc tàu hàng của hãng vận tải biển KA nổ tung trên biển Đại Tây Dương, công tác tìm kiếm cứu hộ đang được tiến hành, hoài nghi là kiệt tác của phần tử khủng bố. Không quá nửa tiếng sau, trên những chiếc tàu hàng khác của hãng vận tải biển KA cũng lần lượt phát hiện có bom, khiến cho giá cổ phiếu của nó trong vòng hai giờ liền giảm mạnh.

“Đây là chuyện gì xảy ra! Chuyện gì xảy ra! Trên thuyền của chúng ta làm sao có thể sẽ có bom được!” Marlow đi tới đi lui trong phòng, bộ phận quan hệ công chúng của hắn đã vô lực giải quyết chuyện này. Số lượng rút đơn hàng trong hai giờ này đến gần một phần ba. Cạnh tranh trong ngành vận chuyển hàng hóa vốn là kịch liệt, cứ tiếp tục như vậy, hãng vận tải biển KA rất có thể sẽ phá sản mất.

Ngoại trừ hãng vận tải biển KA, rất nhanh lại tuôn ra vụ bê bối của nghị viên Ferta. Trên internet bùng nổ, thậm chí có hình ảnh chứng tiết lộ cuộc sống xa xỉ mười mấy năm qua của hắn thậm chí còn có tình huống hắn *** loạn trẻ vị thành niên. Trong khoảng thời gian ngắn, điện thoại di động của hắn cũng sắp bị người gọi cho nát. Hắn trở thành đối tượng bị người ta nghị luận âm ỉ, hình tượng đứng đắn gần dân trước đó bị lật đổ hoàn toàn, hắn thậm chí không dám đi ra khỏi phòng của mình. Tin tức bất quá này thậm chí dẫn tới có ký giả ngồi máy bay trực thăng đến phỏng vấn, Thượng Đế cũng phải thông cảm với cái cảnh sút đầu mẻ trán của hắn.

“Cuộc sống riêng tư của gã nghị viên đó anh lại biết rõ ràng đến vậy, tôi rất bội phục.” Eva cười lạnh nhìn các ký giả mang theo mic khiêng máy quay phim từ máy bay trực thăng xuống boong thuyền.

“Nghĩ ra được cái loại phương pháp ngụy tạo khủng bố tập kích vô cùng có tính thời hiệu này để đả kích giá cổ phiếu hãng vận tải biển KA, cô cũng rất tuyệt. Tôi chỉ sợ đợi đến sau khi sóng gió qua đi, cô cũng sẽ trở thành cổ đông có sức cạnh tranh nhất với vị trí chủ tịch của hãng vận tải biển KA thôi ấy chứ.”

“Được rồi, chia nhau hành động xác nhận tin tức.”

Đi vào bên trong khoang thuyền, hai người lại mỗi người một ngã trên hành lang.

Eva đi tới trước cửa phòng Marlow, quả nhiên hàng tốp vệ sĩ đã sẵn sàng trận địa.

“Nói cho Marlow, tôi Eva Hoffsky cho tới bây giờ không đợi người khác, nếu như cậu ta còn muốn tôi giúp cậu ta dọn dẹp cái cục diện rối rắm này.”

Vừa nghe đến cái tên “Eva Hoffsky” này, đám vệ sĩ liền vội vàng đi vào thông báo Marlow.

Marlow gọi điện thoại đến nỗi điện thoại cũng sắp nổ tung vì nóng máy căn bản không có tâm tư quản rốt cuộc là ai tới thăm hỏi mình, mà tay vệ sĩ kia lần nữa lặp lại một lần nguyên gốc lời Eva nói. Marlow ngẩn người, quả quyết cúp điện thoại nét cười đầy mặt ra đón, “Ôi, Chúa ơi, chị Eva — chị xem tôi bây giờ quá bận rộn, mới có thể chậm trễ chị!”

Marlow làm bộ khiển trách vệ sĩ của mình, đón Eva vào.

“Vừa rồi chị nói nguyện ý trợ giúp vận tải biển KA vượt qua khốn cảnh lần này, không biết có phải là thật hay không?”

Eva không có thời gian cùng hắn nói nhảm, dù sao thời gian Chu Trù nằm trong tay Joey càng dài thì lại càng nguy hiểm.

“Mấy quả bom kia là tôi phái người tặng cho cậu.”

Marlow sững sốt hai giây, từ trên ghế salon đứng lên, “Cái gì ——”

“Tôi nói, đồng bom kia là tôi tặng cho cậu.” Eva lần nữa nhấn mạnh.

Marlow bỗng từ trên người móc ra một khẩu súng chĩa vào Eva, “Cô cái đồ ***...”

“Nổ súng thử một lần xem.” Eva đứng dậy, đi tới trước họng súng của Marlow, “Kể dùng súng chĩa vào tôi đến bây giờ chẳng mấy ai còn sống.”

Họng súng của Marlow run rẩy, dung nhan xinh đẹp của Eva trong nháy mắt lạnh băng mà áp bách, loại khí trường này không ai có thể bắt chước được, làm một phụ nữ cô có thể đứng thế chân vạc với Anson, tuyệt đối không phải là nhờ gương mặt xinh đẹp.

“Tại sao không bóp cò súng? Cậu chỉ có chút bản lĩnh thế thôi à?” Eva hừ lạnh một tiếng, “Cậu có bản lĩnh đắc tội tôi lại không lá gan nổ súng vào tôi. Tôi ngay cả vệ sĩ cũng chẳng mang. Cậu sợ cái gì?”

Nuốt nước miếng, Marlow tỉnh táo một ít, hần chậm rãi buông súng xuống, Eva không phải là người hần có thể chọc nổi, “Chị mới vừa nói tôi đắc tội chị... trong này rốt cuộc có hiểu lầm gì không?”

“Hiểu lầm?” Eva nhếch mày, tim Marlow y như bị lưỡi dao sắc lia qua, “Tôi không cảm thấy hiểu lầm gì cả. Bởi vì sau khi Chu Trù đến cái tụ hội chết tiệt của các cậu, đến bây giờ vẫn chưa trở lại. Các cậu làm gì cậu ấy? Cũng chĩa súng vào cậu ấy như đối với tôi sao? Các cậu giết cậu ấy, đem xác cậu ấy chìm xuống biển rồi? Hay là cậu ấy không đáp ứng trở thành bạn làm ăn của các cậu cho nên các người nhốt cậu ấy lại?”

Marlow bị Eva ép từng bước lui về phía sau.

“Bọn tôi... bọn tôi không giết cậu ta...”

“Vậy thì nói cho tôi biết, tối hôm qua các cậu rốt cuộc đã làm gì!”

Cùng lúc đó, Anson đi tới trước cửa phòng Ferta, đám ký giả kia tựa như ruồi thấy thịt thối. Anson sờ sờ lỗ mũi, nói gì đó với Richard ở bên cạnh.

Richard đi tới khúc quanh của hành lang, chợt hô to một tiếng, “A —— Ferta ở boong thuyền! Hần muốn thừa dịp lúc tất cả mọi người vây ở cửa phòng hần để lên máy bay trực thăng chạy trốn!”

Lời kêu gọi này vô cùng có tính xúi giục, cũng phù hợp với kế sách tránh né ký giả thông thường của đám chính khách. Tiếng chân rầm rập, trước cửa phòng Ferta liền yên tĩnh lại.

Anson cười gồ gở nói, “Hey, nghị viên Ferta, tôi là Anson Lorenzo.”

Ferta ngồi chết dí trên sofa run chân phát hiện tiếng nhón nháo của ký giả ngoài cửa ngừng lại, vốn thấy hơi kỳ lạ, lại nghe thấy Anson tới thì càng kinh ngạc. Hần đi tới trước cửa từ mất mào trông ra, quả nhiên chỉ nhìn thấy Anson một mình đứng trước cửa, đang hút một điếu xì gà.

“Ngài Lorenzo, thật không tưởng tượng được lại gặp được ngài dưới tình cảnh như thế này.” Ferta mở cửa mời Anson đi vào.

Anson đưa một điếu xì gà cho hần, “Thử xem, tuyệt đối ngon hơn mỗi một loại ông từng thử trước kia.”

Ferta nhận lấy xì gà, rít vào một hơi, híp mắt thở dài, “Chà —— quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn chút. Rất xin lỗi không mở cửa cho ngài trước, ngài biết tôi đang gặp phiền toái mà.”

“Ừ.” Anson gạt đầu một cái, “Như vậy ông biết ông tại sao lại đụng phải phiền toái lớn như vậy không?”

Ferta dừng một chút, khi hần biết được đứng ngoài cửa chính là Anson, hần mơ hồ thấy được một tia hi vọng. Gia tộc Lorenzo nâng đỡ rất nhiều chính khách, có lẽ Anson muốn thừa dịp hần rơi xuống vực kéo hần một phen.

“Kẻ địch trong giới chính trị muốn chế tạo tai tiếng lật đổ tôi.” Ferta cười khò một cái.

70. Chương 70

“Những cái đó làm sao có thể coi là tai tiếng chứ?” Nụ cười của Anson càng tươi, anh từ trong túi áo tây trang móc ra một xấp hình, từng tấm từng tấm đặt lên bàn, “Gu thưởng thức của ông rất tốt, những đứa trẻ ngây ngô chưa trải sự đời kia, luôn có một loại sức hút khó cưỡng. Lúc ánh mắt họ nhìn ông, tất cả tâm tình đều viết ở trong đó. Sợ, và kèm theo ghê tởm.”

Ferta nhìn kia từng tấm từng tấm hình rõ nét kia, con người trong nháy mắt mở lớn, toàn bộ sắc mặt tái nhợt đi, “Cậu tại sao lại có được những thứ này... tôi rõ ràng...”

“Rõ ràng thanh toán khoản tiền lớn cho tay ký giả nọ? Chẳng lẽ ông không biết ký giả Mỹ giống hệt quốc gia này là không giữ chữ tín nhất sao?”

“...” Ferta sững sờ nhìn Anson, “Những hình này... không phải là cậu phát tán lên mạng chứ?”

Anson cười mà không nói.

Ferta nuốt nước miếng, người đàn ông trước mắt từ Chúa cứu thế biến thành ma quỷ đến từ địa ngục, anh không phải là người kéo hắn ra khỏi khốn cảnh, mà là người đem hắn đẩy xuống vực sâu.

“Vì... vì sao? Bởi vì tôi được Massive tài trợ? Bởi vì sau lưng tôi là đối thủ cạnh tranh của cậu?” Giọng Ferta phát run, hắn đã sớm nghe nói qua tác phong của Anson. Đã từng có một chính khách được gia tộc Lorenzo, kết quả bài phát biểu ngày nhậm chức của hắn nói một vài ngôn từ bất lợi cho nhà Lorenzo, đêm hôm đó hắn bị bắn thành tổ ong trong xe của chính mình.

“Trên đời này chỉ có một người xứng làm đối thủ của tôi. Nhưng tối hôm qua sau khi cậu ấy và ông cùng tham gia một buổi tụ hội, liền không trở lại nữa. Ông biết cuộc đời không có đối thủ nhằm chán đường nào không? Hệt như trợn tròn mắt nằm trong quan tài ấy.” Ngữ điệu của Anson đầy tiếc hận mà bất đắc dĩ.

“Hắn là ai?”

“Chu Trù.” Anson rất nghiêm túc mà nói tên cậu ra, “Ông có thể nói cho tôi biết cậu ấy bây giờ ở đâu không?”

Ferta trong nháy mắt kích động lên, “Ngài Lorenzo! Tôi sẽ tới qua thời điểm cuối cùng tôi thấy cậu Chu Trù cậu ấy vẫn yên lành!”

“Yên lành thế nào?” Anson trầm giọng xuống, khí áp thấp khiến người ta không thở nổi, “Từ tế miêu tả tình hình lúc ông thấy cậu ấy lần cuối cho tôi nghe.”

Ferta nuốt nước miếng, không sót một chi tiết mà thuật lại toàn bộ quá trình Chu Trù cùng một thiếu niên đi vào trong căn phòng Joey sắp xếp.

Ngón tay đang kẹp xì gà của Anson không tự chủ dùng sức, xì gà gãy rơi xuống. Ferta chân mày run lên, cho dù là thằng ngu cũng biết Anson đang tức giận, bất kể nụ cười trên mặt anh hoàn mỹ bao nhiêu.

“Thiếu niên kia là ai?”

“Tôi không biết, cậu ta đeo mặt nạ, nhưng Joey cùng Chu Trù tựa hồ đều biết cậu ta là ai!”

“Thiếu niên kia rất có mị lực sao?”

“... Đúng vậy.”

“Ông vừa bảo, Chu Trù đề nghị các ông gọi điện cho Rudoph, các ông gọi không?”

“Joey bấm cú điện thoại kia, dựa theo lời Chu Trù nói chuyện với Rudoph một hồi, hết thấy tiến triển coi như thuận lợi.” Ferta sửa sang lại cổ áo, bổ sung một câu, “Cho nên Joey không có lý do làm hại Chu Trù.”

“Được rồi, cảm ơn ông đã nói cho tôi biết mọi chuyện.” Anson chậm rãi đứng dậy, “Những hình này cũng tặng cho ông, ông phải giữ gìn thật tốt, đừng để bị những ký giả kia nhìn thấy.”

“Ngài... ngài Lorenzo!” Ferta vội vàng đứng lên, “Tôi đã đem mọi điều tôi biết nói hết cho ngài, bây giờ tôi nên làm thế nào?”

“Nên làm thế nào?” Anson phì cười một tiếng, “Ông Ferta, ông là một chính khách thành thực, hẳn là biết lúc này nên làm cái gì mà. Ngộ nhớ nếu ông bị khởi tố, tôi sẽ đề cử luật sư hàng đầu cho ông.”

Ferta lảo đảo hai bước ngã ngồi trở về trên sô pha.

Anson sắc mặt nặng trịch đi trên hành lang. Một phút sau, anh và Eva chạm mặt.

“Tôi cá, cô từ bên phía Marlow cũng không tra ra tin tức hữu dụng gì.”

Eva chế giễu, “Có điều tin tức khiến anh khí huyết không thông thì nhất định có, Chu Trù cùng một thiếu niên vô cùng mê người đi vào một gian phòng.”

“Cô là muốn nói sau khi bọn họ lặn lộn trên giường một đêm, bây giờ đang ôm nhau ngủ sao?” Anson nhếch nhếch khóe môi, “Chu Trù cậu ấy... không phải loại người như vậy. Cậu ấy còn đứng đắn hơn cả tôi.”

“Cho nên, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.” Eva hít một hơi, “Ngày hôm nay cũng sắp kết thúc. Anh định làm thế nào? Chu Trù đến bây giờ đều không xuất hiện, đừng bảo với tôi Joey đem Chu Trù ném xuống biển nha. Muốn cạy miệng Joey cũng chẳng dễ.”

“Vậy hãy khiến hắn và ông chủ của hắn ngồi không yên đi.”

Cảm giác về thời gian của Chu Trù rất tốt, cậu biết đã đến thời gian ăn tối không sai biệt lắm. Năng lực phản ứng toàn thân cậu đã khôi phục hơn phân nửa, chỉ là Marin lại lấy còng tay đem hai tay cậu còng ở đầu giường.

“Cậu đang giận tôi.” Marin vẫn ngồi bên người Chu Trù, uống rượu đỏ.

“Tức giận với cậu không đáng giá.”

“Cậu rốt cuộc nói chuyện với tôi! Tôi tưởng cậu sẽ chiến tranh lạnh với tôi suốt chứ!” Marin mừng rỡ sắp tới, Chu Trù lười né tránh, ánh mắt chỉ nhìn bức tường đối diện.

“Công ty vận tải biển của Marlow gặp phải khủng bố tập kích, Ferta bị scandal quần thân. Phiền toái của hai người họ tới thật đúng là vừa nhanh lại đúng dịp. Tôi không nghi ngờ chút nào những chuyện này đều là kiệt tác của Anson. Hắn đang gián tiếp gây rối. Cậu mong đợi không? Hắn tới cứu cậu ấy?”

“Anh ta sẽ làm như vậy, là bởi vì anh ta có thể thu lợi từ trong đó. Nói ví dụ như cổ phần của hãng vận tải biển KA anh có thể thừa dịp giá thấp mua vào. Ví dụ như Ferta không thể uy hiếp nghị viên được anh ta ủng hộ cạnh tranh ở vòng tranh cử kế tiếp.” Chu Trù nhàn nhạt trả lời. Cậu vốn không muốn để ý tới Marin, thế nhưng vừa nhắc tới Anson, cậu đã không tự chủ mà nói ra miệng.

“Lý trí của cậu thật đã kích người ta. Tôi đoán... ngày mai tôi sẽ gặp phiền toái lớn. Đợi đến khi thuyền cập bờ, Anson sẽ lưu ý tất cả khách rời du thuyền cùng với hành lý của họ, tôi muốn lên thuyền cậu ra ngoài, cơ hồ là không thể.”

“Cho nên, cậu định làm gì?”

“Tôi muốn suy nghĩ một chút, suy nghĩ thật cẩn thận một chút.”

Thật ra thì, Leslie căn cứ bản vẽ của du thuyền đã sớm phát hiện vị trí mật thất của Joey, hiện tại hắn đã nhận ra được Chu Trù lăm vào phiền toái. Chỉ cần phái người tới lục soát vị trí này, Leslie mới có thể tìm được cậu.

Nhưng Marin giống như là đoán được hắn đang nghĩ gì, “Tôi phải mau chóng dẫn cậu rời khỏi đây. Anson rất nhanh sẽ tới.”

Chu Trù sững sờ nhìn Marin, cậu ta muốn mang mình rời khỏi đây thế nào? Theo miêu tả của Marin, Anson nói không chừng đã giám thị mọi góc ngách của chiếc du thuyền này rồi, Marin muốn dẫn cậu rời đi quả thực chính là chuyện không tưởng.

“Đây là bí mật.”

Lúc này, nội bộ cảnh sát quốc tế do Leslie phụ trách, bị một loại không khí u ám bao phủ. Nhóm cảnh viên ngồi ở trước máy vi tính tra duyệt mỗi một đoạn băng giám sát ngay cả hít thở sâu cũng không dám.

“Chúng ta nên đi lên du thuyền thôi. Căn cứ giám sát trên du thuyền, Joey rời khỏi cái tụ hội đó đã mười hai giờ, thế nhưng Chu Trù vẫn không xuất hiện. Chúng ta còn phải chờ đợi sao?” Leila tựa vào bên cạnh Leslie hỏi.

Leslie không nhúc nhích mà nhìn hình ảnh Chu Trù lần cuối cùng xuất hiện trên màn hình, trong thang máy nọ.

Jones mặc dù một mực giữ vững im lặng, nhưng ngón tay cậu ta cứ gõ lên bàn, sự nôn nóng trong nội tâm toát ra.

Gene cùng Myers đã bắt đầu chỉnh trang. Họ đang kiểm tra súng cùng áo chống đạn.

“Hey, chàng trai trẻ, đừng kích động!” Rob Mập cùng George Già vội vàng ổn định bọn họ.

“Có lẽ chúng ta bây giờ lên thuyền cũng đã muộn rồi.” Gene vẫn còn chút tính trẻ con tức giận, hôm nay có vẻ nghiêm nghị ngoài ý muốn. Mặc dù thời gian cậu ta trở thành tổ viên của Chu Trù cũng không lâu, cũng cảm giác được đồng nghiệp ưu tú như Jones đối với Chu Trù không phục, mặc dù vậy, Gene sâu trong nội tâm đối với Chu Trù lại có ham muốn theo đuổi, cậu ta biết từ trên người Chu Trù cậu ta có thể thấy được một vài thứ gì đó, những thứ mà cậu ta không thấy được trên người người khác.

“Xế chiều hôm nay, sự kiện khủng bố tập kích của hãng vận tải biển KA đã khiến cổ phiếu của nó rớt kịch rồi, mà scandal của nghị viên Ferta đã đặt dấu chấm cho kiếp sống chính trị của lão.” Leslie nhàn nhạt nói.

“Anh còn thời gian đi chú ý những tin tức này?” Myers nhướn mày, “Những tin tức này liên quan gì đến sắp chúng tôi?”

“Bọn họ đều là bạn hợp tác của Massive. Bọn họ sụp đổ có nghĩa là có người đang nhắm vào họ.” Leslie nhìn về phía Jones, “Chu Trù mất tích sau khi tham gia tụ hội của Joey. Có người ở nhằm vào hãng vận tải biển KA cùng nghị viên Ferta đó cũng không phải trùng hợp. Jones, nếu như chúng ta muốn tìm ra Chu Trù, rất có thể sẽ phải hợp tác với Anson Lorenzo. Quan niệm đúng sai cao thượng của cậu, có thể nhẫn nhục điều này không, Jones?”

“Còn anh? Tôi muốn biết anh có thể nhẫn nhịn không?” Jones nhìn chằm chằm Leslie.

“Tôi có thể dễ dàng tha thứ bất cứ chuyện gì, chỉ cần có thể đưa cậu ấy bình an trở về.” Leslie bình tĩnh nói.

Jones khẽ hừ một tiếng, “Chúng ta lên đường đi.”

Vì vậy, một chiếc máy bay trực thăng chở Leslie, Jones, Gene cùng Myers bay về phía kia chiếc du thuyền to lớn trôi lững lờ trong màn đêm kia.

Khi họ bay đến khoảng không phía trên chiếc du thuyền kia, Gene không khỏi cất lời cảm thán, “Chúa ơi, đây không phải tàu sân bay mà chỉ là một chiếc du thuyền thôi ư?”

“Bắt Dạ Thành trên biển.” Myers xoa xoa đầu Gene.

Thời điểm họ đáp xuống, thuyền trưởng đã đang đợi bọn họ rồi.

“Tôi rất hiếu kỳ tại sao cảnh sát quốc tế lại đột nhiên đến, trên chiếc thuyền này cũng đều là người có máu mặt.” Thuyền trưởng giải thích.

Leslie lạnh lùng đi qua người thuyền trưởng, mang theo đoàn người đi vào bên trong khoang thuyền.

Gió tối nay có hơi lạnh, sóng biển cũng mạnh hơn hôm qua một chút, trên boong thuyền cơ hồ chẳng có ai.

Lúc bọn họ đi tới trước cửa sảnh tiệc, thuyền trưởng tiến lên chặn trước cửa, “Các anh không thể cứ đi vào như vậy được. Tôi đã nói qua, trong này đều là nhân vật máu mặt, các anh sẽ quấy rầy bữa tiệc của họ.”

Đúng vậy, bọn Leslie vũ trang đầy đủ đáng vẻ không giống như là tới điều tra, trái lại giống hệt như đang truy bắt một phần tử nguy hiểm nào đó, chuyện này sẽ khiến khách trên thuyền thấp thỏm bất an.

Leslie ẩn vai thuyền trưởng, “Yên tâm, nếu như tôi thấy người tôi muốn bắt, sẽ dựa theo lệ quốc tế sau khi chỉ thiên ba phát súng thì mới ngắm thẳng vào đầu của hắn.”

Thân thể thuyền trưởng run lên, lúc hoàn hồn lại thì đã bị Leslie đẩy sang một bên rồi.

Cửa chính của sảnh tiệc bị đẩy ra, tất cả khách khứa chậm rãi đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

Mặc dù chỉ có bốn người, lại rất có khí thế.

Ly rượu đỏ của Anson dừng lại trong khoảnh khắc cộng ly với Eva, anh nở nụ cười, “Có trò hay để xem.”

Ánh mắt Leslie quét qua Anson, sau đó dừng lại trên người Joey.

“Anh Joey Allande, chúng tôi là cảnh sát quốc tế đến từ phân bộ New York.”

“Ồ... chào anh. Tôi có thể giúp gì cho các anh sao?” Joey một bộ kinh ngạc, lễ độ vươn tay ra với Leslie.

Nhưng Leslie lại không nể mặt hắn, “Tôi không muốn lãng phí thời gian. Chu Trù ở đâu.”

Joey dánh về khổ não, “Chúa ơi, tôi tối qua là gặp gỡ Chu Trù ở một buổi tụ họp tư nhân, nhưng mà tôi thề, bây giờ tôi thật sự không biết cậu ấy ở đâu cả.”

“Anh không chỉ là đang gây hấn với Anson, anh cũng là đang gây hấn với cảnh sát quốc tế bọn tôi đây.” Leslie nghiêng đầu, Gene và Myers ở phía sau cùng tiến lên một trái một phải kìm Joey, dưới sự chú ý của mọi người mang hắn ra khỏi sảnh tiệc.

Sau khi bọn họ rời đi, trong phòng tiệc một mảnh xôn xao, tất cả mọi người đang phỏng đoán Joey có phải đã làm chuyện gì rồi hay không cho nên bị cảnh sát quốc tế theo dõi.

“Tôi đoán Massive lại phải đổi CEO rồi.” Lúc Anson nói câu này, không có vẻ vui sướng khi người gặp họa trong dĩ vãng.

“Ít nhất cảnh sát quốc tế chính thức lên sàn, sẽ cho Joey áp lực nhiều hơn.”

“Trung Quốc còn có một câu gọi là ‘chó gấp cũng nhảy tường’.”

“Tôi biết anh để lấy lòng Chu Trù đã đọc không ít sách tiếng Trung, nhưng mà ‘chó gấp cũng nhảy tường’ là có ý gì, anh nói ra thì ít nhất cũng phải để cho tôi hiểu chứ?”

“Ý tứ chính là chèn ép Joey quá, hắn có thể cái gì cũng làm được.” Anson sờ cằm, “Quan trọng nhất là chúng ta đến bây giờ cũng đoán không ra, động cơ Joey giấu Chu Trù đi là gì.”

“Còn có động cơ mà anh đoán không ra?”

Anson làm một dấu tay, Eva dừng lại không nói nữa, Anson che lỗ tai, tựa hồ Richard điều tra ra được gì đó đang nói cho anh biết.

“Thế nào?”

Trên môi Anson lộ ra ý cười nghiền ngẫm, “À, bây giờ tôi nghĩ tôi biết động cơ của Joey cùng ông chủ hắn là gì rồi.”

Joey bị bắt, không ngừng mà giải thích, “Tôi nghĩ trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?”

Không ai trả lời hắn.

Cho đến khi bọn họ đi tới cửa thang máy, Leslie mới mở miệng nói, “Dẫn chúng tôi đến chỗ tụ hội của anh.”

Joey thở dài, ấn mở cửa thang máy.

Hắn nói vào một tiếng vào bộ đàm trong thang máy, “Bọn tôi muốn đi G3.”

Nói xong, hắn ấn lên nút báo động, thang máy một đường đi tới địa điểm tụ hội của hắn. Nơi này một mảnh tĩnh mịch, Leslie tùy ý đi tới trước sofa ngồi xuống, bọn Jones bắt đầu một cuộc lục soát toàn diện.

Hơn một tiếng sau, bọn họ tập trung đến trước mặt Leslie.

“Anh ấy không ở đây.”

“Tôi cũng đã sớm nói Chu Trù đã đi khỏi đây rồi mà.” Joey một bộ tại sao mấy người không tin tôi.

Lúc này Chu Trù bị Marin dùng súng chĩa ngang lưng, bước đi trong hành lang.

Trên đoạn hành lang này thông thường đều có camera, chỉ là Chu Trù không biết có người có thể phát hiện ra cậu hay không.

“Tôi không biết kế hoạch của cậu là gì, nhưng dường như chúng ta đã bại lộ dưới máy quay rồi.”

Nếu như là bình thường, Chu Trù rất có lòng tin cho dù hai tay của mình bị còng ở sau lưng cũng có thể huých ngã Marin đoạt lấy súng trong tay cậu ta, chẳng qua là ngoại trừ Marin, còn có ba bốn tay vệ sĩ đi theo bên cạnh bọn họ, Chu Trù cũng không có cái loại tự tin đó.

Mà Marin rốt cuộc đang có chủ ý gì?

71. Chương 71

“Anson biết đặt bom trên đội thuyền của hãng vận tải biển KA, tại sao tôi lại không thể chứ?” Marin nhướn mày, sự tự phụ trong đôi mắt ấy Chu Trù vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt cậu ta.

“Bom ư... Cậu muốn cho nổ chìm chiếc thuyền này sao?”

“Tính năng thoát nước của chiếc thuyền này rất tốt, tôi không cho rằng chỉ là mấy quả bom có thể làm gì được nó. Chẳng qua là tất cả mọi người đã xem qua bộ phim Titanic rồi, một khi thật sự xuất hiện khả năng bị đắm, khung cảnh nhất định sẽ rất hỗn loạn.”

Nói vậy, Marin liền có thể mang theo Chu Trù thừa dịp loạn rồi đi.

“Cậu chuẩn bị ca nô hay trực thăng?” Chu Trù hỏi.

“Cậu thích cái nào? Ca nô hay trực thăng?” Marin cười rạng rỡ.

“Tôi đoán cậu chuẩn bị ca nô. Một khi xuất hiện nguy hiểm, những kẻ có tiền cực kỳ coi trọng mạng sống của mình kia sẽ lên ca nô mà du thuyền trang bị để bỏ chạy, đến lúc đó cho dù có người đuổi theo, cũng chẳng biết rõ lắm mục tiêu là gì.” Chu Trù hít một hơi, Marin còn thông minh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cậu.

“Cho nên đừng làm trễ nải thời gian,” Marin giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm.”

Chu Trù bị áp giải đi tới lối đi đậu ca nô.

Cũng trong lúc đó, trong máy truyền tin của Leslie truyền tới giọng nói của tổ viên, bọn họ phát hiện bóng dáng Chu Trù trong máy theo dõi.

Leslie mang theo bọn Jones lập tức chạy tới.

Marin nhìn đồng hồ đeo tay, hưng phấn cao giọng nói, “Tiếp theo đây bắt đầu đếm ngược!”

Chu Trù ở trong nháy mắt tránh thoát sự kìm kẹp của hai tên vệ sĩ, xông về phía Marin, tức khắc xô cậu ta vào bức tường ở một bên.

Marin bị đau mà ngã phịch xuống, đám vệ sĩ lập tức đem Chu Trù dè xuống đất, thậm chí một người trong đó giờ quả đấm lên muốn nện xuống.

“Dừng lại! Tôi chỉ nói qua mấy người phải coi chừng cậu ta!” Marin loạng choạng đứng lên.

Động tác của vệ sĩ cứng đờ tại chỗ, Chu Trù được kéo lên.

Marin đi tới trước mặt cậu, ác liệt mà cười cười, “Cậu là một người không thích bị nắm trong tay, tôi hiểu cơn giận bây giờ của cậu. Cho nên tôi không trách cậu đâu.”

Theo lời cậu ta thốt ra, một thanh âm nổ vang từ đỉnh đầu truyền tới.

“À ha, kịch hay mở màn.” Marin ngoắc ngoắc ngón tay, đám vệ sĩ tiếp tục áp giải Chu Trù đi theo phía sau cậu ta.

Tiếng nổ liên tiếp tiếp tục vang lên, Chu Trù biết chỉ cần vụ nổ không phát sinh ở dưới mực nước thì đều không tạo thành nguy hiểm trí mạng cho chiếc du thuyền này.

“Yên tâm, tôi sẽ không nhấn chìm chiếc thuyền này đâu, bởi vì như vậy thì chẳng có nghĩa lý gì. Cậu biết không, số lượng ca nô trên thuyền căn bản không đủ chở tất cả hành khách đi, cho nên tôi rất có hứng thú nhìn một chút dáng vẻ xấu xí khi giành lên trước thậm chí đầu đá lẫn nhau vì lên ca nô cứu sinh của họ.” Marin xoay người lại nhìn Chu Trù một cái, “Cậu nói xem, Anson Lorenzo sẽ thế nào?”

Chu Trù không trả lời cậu ta.

“Có lẽ hẳn cũng sẽ thích thú mà uống rượu đỏ xem vở kịch trước mắt này nhỉ?”

Bọn họ đã đi tới cửa ra của khoang chứa ca nô.

Chu Trù bị súng chĩa bước lên ca nô, bọn họ tiến vào khoang thuyền. Marin chỉ là thích thú ngồi xuống, đám vệ sĩ không hề có xu hướng lên lái thuyền.

Chu Trù bị còng ở ghế ngồi, “Cậu đang chờ đợi điều gì?”

Marin nhún vai, “Cậu biết tôi đang đợi cái gì mà. Cậu rất thông minh, Chu Trù. Nếu tôi bây giờ lái ca nô đi ra ngoài luôn, Anson và cả các đồng nghiệp của cậu sẽ đuổi riết không tha với chiếc ca nô này. Nhưng nếu như chúng ta chờ đến lúc cùng đi với những người khách chạy nạn khác, hẳn phân biệt làm sao?”

Lục tục có ca nô lái chạy ra ngoài, tiếng mô-tơ nổ vang thì nhau vang lên y như một bản giao hưởng điên cuồng.

Marin cố ý đem ca nô lái ra khỏi lối đi một chút, ở cuối lối đi, không ít khách khứa chạy tới còn đang la lên.

“Ê! Lái thuyền tới đây!”

“Mau cứu bọn tôi!”

Marin xua xua tay, một tên vệ sĩ đi ra ngoài khoang thuyền hô một tiếng, “Xin lỗi, thuyền này đầy khách rồi.”

Tiếng hô hào vẫn không dứt bên tai, Marin lại hết sức hưởng thụ sự tuyệt vọng của họ.

“Cậu bảo, nếu khi đã lẫn qua lẫn lại hồi lâu bọn họ lại phát hiện chiếc thuyền này sẽ không chìm, còn nghĩ đến vẻ xấu xí mình kêu cứu tối nay, sẽ có phản ứng thế nào?”

Ca nô của họ cũng chạy ra ngoài.

“Cảng biển cách nơi này gần nhất là nơi nào?”

“Houston.”

“Được rồi. Người của chúng ta đâu?”

“Đã tới bến tàu chờ.”

Marin rất hài lòng với tất cả sắp đặt. Cậu ta chống đầu nhìn sang Chu Trù, “Tôi rất nhớ khoảng thời gian cùng ở Sri Lanka với cậu, có cơ hội lại cùng nhau đi nữa đi. Tôi mua một tòa biệt thự ở đó. Gần biển, nếu như cậu muốn, tùy lúc có thể tản bộ trên bãi biển. Đừng khiến cuộc sống mệt mỏi như vậy, cũng đừng nghĩ quá nhiều chuyện không có ý nghĩa.”

“Cậu muốn thuyết phục tôi rằng cậu cũng là một lựa chọn không tồi sao?” Chu Trù kéo kéo khóe môi.

Marin nghiêng đầu, gió biển từ cửa sổ thổi vào, hất bay sợi tóc cậu ta, “Cậu là muốn nói, cậu hợp ý Anson Lorenzo hơn sao?”

“Tôi hợp ý anh ta hay không cũng không quan trọng. Mà là sau khi trải qua chuỗi sự việc liên tiếp này, Anson phát hiện cậu mới là cổ động sau màn của Massive không phải là việc khó nữa.”

“Cuộc chiến giữa Massive và gia tộc Lorenzo sớm đã bùng nổ.” Marin đi tới, ngồi ở cạnh chân ghế Chu Trù, đầu nhẹ nhàng gác lên đầu gối cậu, “Nhưng tôi thề, cậu cho tới bây giờ không phải là một phần của cuộc chiến này.”

Chiếc du thuyền xa hoa kia dần dần cách xa khỏi tầm mắt Chu Trù, sương khói lượn lờ trời sao, trong mông lung có một loại mỹ cảm hiu quạnh.

Bởi vì vụ nổ, trên du thuyền có bộ phận ngắt điện, dưới sự soi rọi của ánh trăng, lại càng thêm băng giá.

“Nhìn từ đằng xa, nó cũng chỉ giống như một món đồ chơi chạy bằng pin.” Marin cười khẽ một tiếng, “Thật đáng tiếc không xem được tình hình vụ nổ. Nói không chừng rất rực rỡ, biến người chen lấn thân thuyền rung động, y như phim Hollywood ấy chứ.”

“Cậu có thể đầu tư một bộ.”

Sau khi ca nô chạy hơn một giờ, trong máy truyền tin truyền tới giọng của thuyền trưởng, ý là bày tỏ xin lỗi tới tất cả du khách, đồng bom còn lại đã toàn bộ được gỡ, bây giờ hành khách trên du thuyền đều rất an toàn, những hành khách ngồi ca nô chạy nạn xin hãy sớm liên lạc cảnh sát biển cùng đội tìm kiếm cứu hộ trở về du thuyền hoặc là chỉ dẫn đến bến cảng gần nhất.

Marin cười khẩy một tiếng.

Đội tìm kiếm cứu hộ trên trời liên lạc sóng ngắn với bọn họ, hỏi thăm có cần chỉ dẫn đi đến hải cảng Houston gần nhất không.

Vệ sĩ lái thuyền dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình muốn họ không cần lo lắng, đi chỉ dẫn cho những ca nô rời khỏi du thuyền khác trước đi. Đội tìm kiếm cứu hộ rời đi, ca nô tiếp tục bồn ba trên biển.

“Lại chỉ còn hai chúng ta.” Marin mím khóe môi.

Chu Trù khẽ hừ một tiếng.

Dần dần, màn đêm vén lên chiếc khăn che mặt, hé ra tia sáng hừng đông.

Houston cũng càng ngày càng đến gần, mơ hồ có thể nhìn thấy bến cảng nhấp nhô nơi tận cùng mặt biển.

Đằng sau có tiếng mô-tơ truyền tới, vệ sĩ của Marin rời khỏi khoang thuyền đi ra ngoài xem xét. Chỉ nghe hai tiếng súng vang, một tay vệ sĩ trong đó ngã xuống, một người khác vọt trở lại.

“Thưa ngài! Có ca nô theo tới!”

“Cái gì?” Marin cau mày, “Đối phương là ai?”

“Tôi còn chưa kịp nhìn, đối phương đã nổ súng!”

Marin nhìn về phía Chu Trù, thâm trầm mà cười một cái, “Thật giống như tôi vẫn không gạt nổi Anson.”

Chu Trù trầm mặc không nói, nhưng trong lòng có cái gì đó muốn giãy giụa phá kén mà ra.

Thật sự là Anson sao?

Hai chiếc ca nô mở hết tốc lực, Marin cố gắng cắt đuôi đối phương, mà đối phương lại cứ theo sát phía sau.

“Anh không thể lái nó nhanh hơn nữa chút sao!” Marin bắt đầu gấp gáp, cậu ta hao hết tâm tư cướp Chu Trù đi khỏi “Yellow Pearl”, làm sao có thể ngay vào thời điểm gần đến Houston thì đổ vỡ được?

“Mấy người các anh! Lấy hết toàn bộ vũ khí ra!”

Hai gã vệ sĩ đi xuống dưới khoang thuyền, cư nhiên lại khiêng pháo hỏa tiễn ra.

Chu Trù ngăn cả người, “Cậu đang đùa sao?”

Những thứ vũ khí này chuyển lên ca nô khi nào?

“Kỳ lạ đến thế sao?” Marin hai tay đè lưng ghế Chu Trù, cùng cậu mắt đối mắt, “Chiếc ca nô này vốn chính là Joey dùng lúc bàn chuyện làm ăn với người khác trên biển, trên ca nô đương nhiên trang bị vũ khí. Chỉ cần Anson của cậu vừa xuất hiện, tôi sẽ bắn hắn!”

Chu Trù trợn to hai mắt, đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghe oành một tiếng nổ thật lớn, ca nô của đối phương bị nổ thủng ra một cái lỗ hổng lớn.

Lại là mấy phát hỏa tiễn bắn ra, người trên ca nô không thể không nhảy xuống nước.

Ca nô của Marin nhanh chóng chạy xa, tiếng nổ dữ dội khiến mặt biển cũng chấn động theo.

Đứng trước cửa sổ, Marin nhìn cái xác thuyền kia nở nụ cười, cậu thậm chí còn hươ tay múa chân đi tới trước mặt Chu Trù, “Nhìn thấy không? Nhìn thấy không! Cậu nói Anson Lorenzo có ở trên đó hay không!”

Vệ sĩ của Marin ghì súng càn quét một trận, những người đã nhảy vào trong biển kia trở thành mục tiêu sống, thê thảm không nỡ nhìn.

“Cho nên tôi vững tin vào sự chuẩn bị chu toàn mà.” Má Marin dụi vào Chu Trù.

Ngửa đầu ra phía sau ngoảnh mặt đi, buồng tim Chu Trù đập cuồng loạn, cậu cũng đang tự hỏi vấn đề đó, Anson có ở trên đó hay không?

Ngay sau đó, cậu cúi đầu nở nụ cười.

“Cậu đang cười cái gì?”

“Tôi đang cười, nếu nói là chuẩn bị chu toàn thì... Marin à, đối với Anson mà nói, anh ta khá là hưởng thụ mạo hiểm, nếu như tất cả mọi chuyện đều kiểm soát được, thì chẳng còn ý nghĩa nữa rồi. Anh ta nhất định không ở trên chiếc ca nô kia.”

“Cho dù hắn không có ở trên đó, thì người hắn phái tới cứu cậu đã xong đời hết rồi!” Marin đứng lên, nhìn chằm chằm về mặt bình tĩnh của Chu Trù, một loại phần hận tự nhiên sinh ra, “Cậu đúng thật là rất tin tưởng hắn a!”

“Anh ta là người tôi không tin nhất. Chỉ là... anh ta hắn có màn lên đài càng thêm hoa lệ thì mới phù hợp cái tính khoa trương của anh ta.”

“Cái gì?” Marin hơi hơi cau mày.

“Cậu nên thuê một hạm đội tới hộ tống, có lẽ sẽ nắm chắc an toàn tới Houston hơn.” Khóe môi Chu Trù chậm rãi nhếch lên, cậu đã nghe thấy rồi.

“Cái gì?”

“Nghe kỹ vào. Sắp rồi.”

Đó là thanh âm của cả một đội máy bay trực thăng, tiếng động cơ của những chiếc trực thăng này không giống với đội tìm kiếm cứu hộ và cả sự phối trí của cảnh sát quốc tế. Người duy nhất có thể trong thời gian ngắn huy động nhiều trực thăng như vậy, Chu Trù chỉ có thể nghĩ đến tên kia.

Tiếng vang đinh tai nhức óc dần rõ rệt, Marin không cần ra cửa khoang cũng biết đó là mười mấy chiếc máy bay trực thăng.

“Cậu muốn dùng pháo hỏa tiễn bắn rơi chúng xuống sao?” Chu Trù nhẹ giọng hỏi.

Marin u ám nhìn chằm chằm Chu Trù, “Cậu biết, cậu sớm biết hắn sẽ bám riết không tha tới cứu cậu.”

“Những thứ này chưa đến mức ‘bám riết không tha’ đâu. Trong vòng một tiếng huy động mười mấy chiếc trực thăng vũ khí trang bị đầy đủ, đối với Anson Lorenzo mà nói chẳng qua là một đĩa đồ nhắm thôi.”

Trên bầu trời truyền tới thanh âm của Richard.

“Marin Homan, chúng tôi đã biết thân phận của cậu. Nhà Lorenzo còn chưa tới mức nhất thiết phải diệt trừ Massive, cho nên xin cậu cũng đừng tự ép mình đến bờ vực.”

Marin rút súng bên hông ra, ngồi cười lên đui Chu Trù, dùng súng chỉ thẳng vào bên đầu cậu, “Chúng ta đồng quy vu tận thì thế nào?”

“Tôi không thấy được ý nghĩa chúng ta đồng quy vu tận ở đâu cả.” Chân mày Chu Trù cũng chẳng run lấy một cái.

“Cậu không sợ sao? Hay cậu rất tự tin tôi sẽ không giết cậu?” Marin dựa vào Chu Trù, một bộ muốn hôn cậu. Nhưng đúng lúc này, thân thuyền một trận lắc lư, là chấn động do một chiếc máy bay trực thăng bắn hỏa tiễn ở vùng nước gần ca nô gây ra.

Marin không thể không vịn Chu Trù, cái ghế đổ nghiêng, Chu Trù ngã xuống, cậu nhắm mắt lại, có thể tưởng tượng được hậu quả khi sức nặng của mình cùng Marin toàn bộ đè lên cánh tay trái.

Nhưng cơn đau trong tưởng tượng lại không truyền tới. Cậu được người khác đỡ.

“Là anh?” Tiếng Marin nghiêng rặng nghiêng lợi vang bên tai Chu Trù.

Chu Trù không cần mở mắt cũng biết người kia là ai, hương nước hoa nam trên người anh Chu Trù quá mức quen thuộc.

Chậm rãi được dìu dậy, Marin vẫn như cũ duy trì động tác ngồi trên người Chu Trù, bởi vì nòng súng của cậu ta thủy chung không hề rời khỏi đầu Chu Trù chút nào.

“Anh đi lên bằng cách nào?” Marin nhìn chằm chằm Anson, nhìn anh chậm bước đi tới sa lưng Chu Trù.

“Tôi vẫn ở nơi này. Khi có người nói cho tôi biết phát hiện ra cậu cùng Chu Trù đi trong lối đi dẫn tới ca nô cứu sinh, tôi liền phỏng đoán nếu như tôi là cậu thì sẽ làm gì đây? Bất kể làm gì cũng được, cậu đều nhất định sẽ bước lên chiếc ca nô này, bởi vì chiếc này ca nô là ở dưới tên Joey Allande.” Anson cười cười, nói tiếp, “Lúc tôi trốn trong kho hàng, tôi thật sự rất kinh ngạc, bên trong lại có cả pháo hỏa tiễn. Joey người này không đơn giản.”

“Người của tôi lại không phát hiện ra anh?”

“Tôi núp sau cái hòm ấy, bọn họ quá chú tâm vào bazooka, không chú ý đến tôi. Thật ra thì lúc bọn họ tiến vào tôi cũng rất khẩn trương, nhờ đầu bọn họ trực tiếp trong đó dùng pháo hỏa tiễn bắn banh xác tôi thì làm sao giờ?” Anson dùng giọng điệu đùa cợt nói, “Marin, cậu đã không thể nào chạy khỏi đây nữa rồi, trò chơi này còn muốn chơi tiếp sao?”

“Nếu như anh biết Marin sẽ lên chiếc ca nô này, tại sao không trực tiếp phái người đến lối đi cứu tôi?” Chu Trù nghiêng rặng nghiêng lợi nhưng bởi vì tay bị còng ngoặt sau ghế không quay đầu lại được, “Anh là vì xem phản ứng của tôi sao? Hay là để thể hiện phong thái của mình?”

“Tôi muốn biết, cậu ta có phải thật sự mê người đến vậy hay không, khiến em phải đi cùng cậu ta.” Anson nhàn nhạt nói.

“Anh biết rất rõ ràng tôi bị bọn họ dùng súng chỉ, anh cũng nhìn thấy tôi bị còng ở trên ghế. Anh chỉ là muốn đem trường diện này làm lớn một chút, tin tức truyền bá rộng rãi một chút, chính phủ đặt lực chú ý nhiều hơn, như vậy Massive sẽ bốn bề thọ địch, bất kể tài phú cha Marin để lại cho cậu ta khả quan bao nhiêu, cậu ta lần này cũng không gượng dậy nổi, cậu ta cũng sẽ mất đi lực lượng Massive đang nắm trong tay.” Chu Trù đem tâm tư anh từ đầu đến đuôi nói ra, “Anh làm những chuyện này, không phải là vì tôi.”

“Marin, cậu nghe thấy Chu Trù nói rồi chứ?” Anson đưa tay muốn lấy súng của Marin ra, nhưng đối phương lại hết sức cố chấp.

“Tôi sẽ nổ súng, tôi sẽ bắn nát đầu cậu ta.” Ánh mắt Marin không chút nào dao động, “Tôi nếu không chiếm được cậu ta, hủy diệt cậu ta cũng là một lựa chọn tốt. Hoài niệm vĩnh viễn tốt đẹp hơn thực tế.”

Ngay ở một khắc đó, ghế của Chu Trù ngã về phía sau.

Nòng súng của Marin chệch đi, đầu gối Chu Trù thúc lên, Marin ngã lộn xuống.

72. Chương 72

Cậu ta lộn vòng một cái, rất có lòng phòng bị mà giơ súng chỉ về hướng Anson.

Anson đang muốn tiến lên, cậu ta một súng bắn tới, đạn băng qua bả vai Anson vừa đúng là phương hướng của Chu Trù.

“Ừ...” Tiếng rên của Chu Trù khiến Anson phải quay đầu lại, đạn bắn vào bên chân chỗ Chu Trù ngã xuống.
“Phát tiếp theo tôi sẽ không bắn trật đâu.” Marin từng bước từng bước lui về phía sau, tựa sát vách khoang.
Anson chậm rãi di chuyển đến trước mặt Chu Trù.

“Cậu muốn thế nào?”

Chu Trù ngây ngẩn cả người, vị trí này của Anson là mặt đối mặt với Marin, anh hoàn toàn có thể đứng ở những vị trí có lợi khác, tiện cho né tránh cùng tìm chỗ nấp, căn bản không cần đem mình hoàn toàn bại lộ trước mặt Marin.

“Như lời anh nói đấy, tôi đã xong rồi. Vậy tôi còn có gì phải sợ?” Nói xong, Marin bắn ra mấy phát về phía Anson.

Phản ứng đầu tiên của Anson đề sắp lên người Chu Trù.

“Pằng —— pằng —— pằng ——” Ba tiếng súng vang gây gọn mà điên cuồng, đó là quyết tâm muốn đẩy Anson vào chỗ chết của Marin.

Hô hấp của Chu Trù dừng lại, phổi bị siết chặt, tất cả giác quan của cậu đều tập trung trên thân thể chấn động của Anson.

Marin như cũ tiếp tục bóp cò súng, đạn của cậu ta kẹt nòng rồi.

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!” Tóc Marin theo động tác đập súng của cậu ta mà lay động mất trật tự.

“Anson ...” Chu Trù giật giật bả vai, nhưng là Anson lại nằm nguyên ở đó không nhúc nhích.

Chu Trù nuốt nước miếng, “Anson... dậy đi...”

Huyết dịch trong nháy mắt rút đi, Chu Trù cảm giác tư duy của mình một mảng băng giá, không ngừng vùi lấp cậu, thậm chí không còn sức vùng vẫy. Ngón tay lạnh buốt đến cứng còng, Chu Trù trợn tròn mắt ngẩn người ra đó.

Mọi chuyện... xảy ra như thế nào?

Trong đầu cậu không ngừng tua lại một khắc kia khi Anson phủ lên người cậu, đó là sự quyết tuyệt của thiêu thân lao đầu vào lửa, không chút do dự.

Cậu chưa bao giờ thấy qua Anson... vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

“Anson...” Chu Trù lần nữa gọi tên anh.

Anson một chút phản ứng cũng không có, hết thấy giống như là biển chết.

Sau hai giây yên lặng, Chu Trù bất chợt ngoác miệng mắng to, “Fuck! Anh con mẹ nó cút khỏi người tôi! Anh cho rằng tôi không biết anh mặc áo chống đạn à! Tôi nghe hô hấp của anh rồi đấy cái tên gốc này!” (nhảy v)

Băng giá trong nháy mắt nát bấy như mặt gương.

“OK! OK!” Anson chậm rãi nhích người một cái, tựa hồ đối với Chu Trù quấy luyến không thôi, “Đừng giận mà, tôi đứng lên liền đây! Em không biết tôi thích thanh âm gọi tên tôi lúc này của em nhường nào đâu, lo lắng như vậy sợ mất đi tôi như vậy...”

“Câm miệng! Dừng ảo tưởng của anh lại! Con mẹ nó anh kéo tôi đứng lên!” (cứng miệng quá, đó nào có phải ảo tưởng:v)

“Được, đừng nóng vội, em yêu!” Anson cẩn thận từng chút đem cái ghế Chu Trù ngồi dựng dậy, sửa sang lại cổ áo của cậu một bộ sẵn sóc tỉ mỉ, “Em biết phản ứng vừa rồi của em, khiến tôi cảm thấy cho dù lập tức xuống địa ngục thì cũng đáng giá không.”

Mà Marin lại là phản ứng hoàn toàn ngược lại, cậu ta trợn trừng hai mắt nhìn Anson bộ dạng không bị thương chút nào, nụ cười của anh, ánh mắt dí dỏm của anh, hết thấy đều là giễu cợt.

Cậu ta nghĩ đến đống băng đạn, ngón tay cậu ta bởi vì dùng sức mà trắng bệch ra.

“Ôi, thả lỏng chút đi nào, Marin!” Anson thậm chí bắt đầu an ủi cậu ta, càng thêm chăm chọc.

“Mẹ kiếp!” Marin mất khống chế, cậu ta đem khẩu súng hung hăng ném vào mặt Anson, chỉ là đối phương rất dễ dàng mà tránh được.

Trên boong thuyền, người của Anson đã từ máy bay trực thăng đi xuống. Ba tay vệ sĩ của Marin không phản kháng liền đầu hàng luôn, người của Anson vọt vào trong khoang thuyền.

Marin bắt lễ giã giũa ra sao, những người lính đánh thuê được huấn luyện đặc biệt kia không phí nhiều sức đã chế phục được cậu ta, tất thấy sự phản kháng của cậu ta đều có vẻ yếu ớt mà chật vật.

Anson có thể khống chế hết thấy.

“Chìa khóa đâu?” Anson khoanh tay như là đang thưởng thức xiếc thú.

“Tại sao không thử giết tao xem?” Marin cười nhìn Anson, “Tốt nhất là giết tao trước mặt Chu Trù!”

Anson quay đầu lại liếc mắt nhìn Chu Trù, “Em sẽ vẫn mềm lòng với người này sao?”

Chu Trù thần sắc lạnh như băng mà nhìn Marin, sự điên cuồng của cậu ta, sự tự phụ của cậu ta, mọi chuyện cậu ta làm, đem tất cả hình ảnh của Marin trong lòng Chu Trù thiêu đốt hầu như không còn.

Anson thở dài một cái, “Marin, tôi chẳng cần chìa khóa cũng có thể mở ra cái còng tay chết tiệt này.”

“Tao ném chìa khóa xuống biển rồi.” Marin nhún vai, “Anson Lorenzo, mày chẳng qua tên cướp khoác lên tấm áo xã hội thượng lưu hoa lệ thôi! Mở khóa đối với mày mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Anson đi tới trước người Marin, nhỏ giọng nói, “Thật ra thì tôi cũng không muốn mở còng tay của em ấy đâu. Cậu không cảm thấy đáng về bị còng của em ấy rất hấp dẫn sao? Kỳ thực tôi càng muốn nhìn cảnh tượng em ấy mặc đồ rằn ri bị còng ở trên giường, nhất định càng khiến người ta huyết mạch phun trào hơn bây giờ.”

Marin đập tới Anson, lính đánh thuê kéo vai cậu ta mang cậu ta cách ra. Nhưng cậu ta lại đá đập như phát điên.

“Chu Trù không phải là bức tượng Đức mẹ Maria trong giáo đường. Trên thực tế trong đầu tôi nghĩ tới cũng không chỉ là chút xiu xiu mới nảy nói cho cậu đâu.” Anson hai tay đút trong túi.

“Chu Trù! Nhìn người đàn ông này xem! Đây chính là người đàn ông cậu muốn sao!”

“Tôi là một người đàn ông, tôi không cần một người đàn ông khác tới chèo chống thế giới của tôi.” Chu Trù bình tĩnh nói.

Anson nhận lấy một chuỗi tổ hợp dao găm Thụy Sĩ người bên cạnh đưa tới, dùng mũi dao nhỏ nhất trong đó cạy còng tay.

Chu Trù vẫy cổ tay đứng dậy, xoay người một quyền nện lên mặt Anson.

Đám lính đánh thuê đang ghì súng muốn xông tới, Anson đưa tay ngăn họ, “Chuyện này thường phát sinh, không có gì phải ngạc nhiên.”

Anh sờ sờ gò má của mình, cười nhìn về phía Chu Trù, “Nhìn thấy đáng về tinh thần phấn chấn như vậy của em tôi rất vui mừng.”

“Anh nên mừng là trên tay tôi không có súng.” Chu Trù nhìn về phía Marin đang bị áp chế, “Tôi hiểu cậu bị khuất nhục ở chỗ cha mẹ nuôi, tôi hiểu những cảm dỗ Bộ Cạp Đồ truyền cho cậu, nhưng mà tôi thấy chung chung không tiếp thụ nổi Marin trước mặt tôi.”

“Cậu còn nhớ rõ dưới tán cây trên sân trường kia không, cậu ăn sandwich, tôi ở đó vẽ tranh. Cậu quay đầu lại tùy ý liếc mắt nhìn, sau đó lại rất nghiêm túc ngồi sau lưng tôi, cậu nói... ‘Ê, người anh em, chú vẽ giỏi thật’. Tôi còn nhớ thanh điệu cậu nói chuyện khi đó.” Marin vươn cổ ra, chính là để đến gần Chu Trù hơn một chút.

Chu Trù đứng cách cậu ta không gần không xa, lẳng lẳng nhìn cậu ta.

“Tôi tham gia lớp tennis ở trường, cậu cũng ở đó. Có vài người xem thường cậu, bởi vì cậu là người Châu Á, cũng bởi vì cậu quá ưu tú họ ganh ghét cậu. Cậu chơi tennis rất giỏi, nhưng lúc luyện tập đánh đôi cơ hồ không ai chịu làm bạn cùng cặp với cậu, thế nhưng tôi nguyện ý. Dù rằng đối thủ của chúng ta cố ý dùng những cú tạt bóng để tấn công cậu, cậu thủy chung vẫn chắn trước mặt tôi. Sau khi cuộc đấu kết thúc, cậu còn ôm vai tôi nói, ‘Hey, có muốn cùng nhau ăn pizza chúc mừng học kỳ sau đấy người kia sẽ phải tốt nghiệp không?’ ”

“Chà, tôi không ngờ bọn em còn có nhiều hồi ức tươi đẹp như vậy đấy.” Anson lấy khuỷu tay huých huých Chu Trù, đối phương chẳng thèm đoái hoài gì cả.

“Bức tranh tôi vẽ bị hoa khôi của khoa gấp thành máy bay giấy phi lên cây, cậu để cho tôi ngồi lên vai cậu, tay cậu đỡ chân tôi, để tôi lấy bức họa kia xuống... Chu Trù, cậu đều không nhớ nữa sao!” Marin rống lên.

“Tại sao! Cậu có thể dễ dàng tha thứ những chuyện ghê tởm Anson Lorenzo làm với cậu, lại không chịu ở bên tôi!”

“Chuyện cậu làm ra chẳng lẽ kém ghê tởm hơn tên này sao?” Chu Trù không để ý tới biểu tình buồn bực của Anson, đi tới trước mặt Marin, “Những điều cậu nói kia tôi đều nhớ. Khoảng thời gian không thể quay lại kia, tôi cũng đặt ở trong đầu. Thế nhưng tôi lại không biết cậu của bây giờ. Cậu rốt cuộc là ai?”

Marin ngược đầu, hình bóng Chu Trù in trong mắt cậu ta.

“Cậu không phải là Marin kia. Có một đoạn thời gian rất dài tôi cho rằng cậu là thế, nhưng thực ra cậu đã sớm không phải rồi. Không có ai có thể dùng ‘quá khứ’ để khống chế ‘hiện tại’ của tôi.”

Chu Trù đi qua bên người Marin.

“Tạm biệt, Marin.”

Trục thẳng của Interpol đã chạy tới, còn cả một chiếc ca nô khác nữa, trên ca nô chính là Joey Allande.

“Các người không thể làm vậy với cậu ấy! Buông cậu ấy ra!”

Anson cười vẩy vẩy tay với Joey, “Anh nhất định muốn tôi buông cậu ta ra?”

“Đúng vậy! Ngay lập tức!”

Anson vỗ tay một cái, hai tên lính đánh thuê trực tiếp đem Marin ném xuống biển.

“Anh làm gì ——” Chu Trù xông tới, lại không kịp ngăn lại.

“Tôi làm gì á? Anh Allande không phải là muốn tôi buông cậu ta ra sao? Tôi làm theo thôi mà!” Anson chỉ chỉ Marin đang ngoi lên từ trong nước biển.

“Marin!” Chu Trù đang định nhảy xuống, Anson đi tới một phát kéo cậu về.

Hai cánh tay anh đem Chu Trù ôm thật chặt, cầm dùng sức gác lên hõm cổ cậu, “Nào, nào —— Cậu ta biết bơi mà, em lo gì chứ? Hơn nữa nơi này lại chẳng có cá mập.”

Chu Trù vẫn còn đang giãy giụa, Anson lại hôn lên cổ cậu, “Suy nghĩ một chút, cậu ta khiến tôi lo lắng bao nhiêu hã. Mất tin tức của em suốt một ngày, tôi không nên trả thù cậu ta sao?”

Marin đã được Joey chạy tới kéo lên, cậu ta cả người ướt sũng, Joey dùng chăn bọc cậu ta lại.

Cậu ta giống như đã mất đi tất cả tri giác, gất gao nhìn chằm chằm tư thái Anson ôm lấy Chu Trù, ánh mắt còn tàn nhẫn hơn dao cưa.

Cậu ta run rẩy, không phải vì rét, mà vì nỗi căm hận không cách nào đè nén được.

“Cậu phải bình tĩnh, Marin. Bây giờ chúng ta còn có cục diện hỗn loạn, phải nghĩ xem giải quyết thế nào.” Joey nhìn về phía trục thẳng của Interpol trên bầu trời, nhúu mây.

Chu Trù đẩy Anson ra, đi về phía thang dây mà máy bay trục thẳng thả xuống.

Cậu vào buồng máy bay, hung hăng sập cửa lại.

“Hey, sếp, anh có ổn không? Bọn tôi bị tên Joey kia cù cựa, hấn viện đủ loại cớ, không nghĩ tới bị Anson nẫng tay trên!” Gene giận dữ bất bình, Chu Trù nên do người của Interpol tới giải cứu, chứ không phải được đội ca nô với cả trực thăng do cái gã Anson phô trương kia phái ra tới cứu, thật không còn mặt mũi.

“Sếp, không sao là tốt rồi.” Myers cùng Chu Trù đụng nắm đấm.

Jones trước sau vẫn xéo mắt nhìn Chu Trù, “Sếp, ngài Lorenzo thật sự rất quan tâm anh đấy. Nhìn những máy bay trực thăng này xem, tin tức ngày mai liền đủ lật đổ Massive rồi, chỉ sợ vụ bê bối của hãng vận tải biển KA cùng nghị viên Ferta cũng sẽ bị đè xuống.”

Chu Trù nhắm mắt lại dựa vào lưng ghế, tựa hồ cực độ mệt mỏi, cậu cái gì cũng không muốn nói với Jones.

Máy bay trực thăng tới cảng Houston. Marin vừa lên bờ, FBI liền áp giải cậu ta, tội danh là tàng trữ cùng sử dụng vũ khí cực độ nguy hiểm phi pháp, nói thí dụ như pháo hỏa tiễn.

Về phần vụ án nổ bom trên chiếc Yellow Pearl, còn cần tiến hành một bước thu thập chứng cứ mới có thể khởi tố cậu ta.

“Ồ, xem xem đây...” Rob Mập vừa nhai hotdog vừa bất mãn nói, “Người của chúng ta an bài lâu như vậy, ngay cả sếp cũng thiếu chút nữa bồi mạng vào, kết quả lại để cho FBI Mỹ cuỗm mất công lao.”

George Già lúc trời còn chưa sáng đã cùng nhau chờ ở bến cảng với Rob Mập.

“Hết cách, những lời buộc tội kia vẫn chưa thuộc về tội phạm xuyên quốc gia. Nhưng chú cứ yên tâm, chỉ cần xé ra một cái khe, còn lo không có thứ chúng ta cần rút xuống sao?” George Già khẽ hừ một tiếng, nhìn máy bay trực thăng của họ đáp xuống, Leslie thần sắc thâm tàng bất lộ, mang người đi về phía FBI.

Bọn họ mặc đồ rằn ri, ghim súng, bước chân lẳng đọng toát ra một loại phong độ kiểu khác.

Người phụ trách của FBI thấy bọn họ, trên mặt lộ ra vẻ kính trọng, “Chào anh, đội trưởng Leslie Elvis, rất xin lỗi đoạt mất thành quả lần hành động này của các anh. Nhưng chỉ cần có tất cả tin tức các anh cần, tôi sẽ thông báo các anh trước.”

Leslie nghiêng đầu, “Đây là đội trưởng Chu Trù, cũng là nằm vùng của lần hành động này trên chiếc Yellow Pearl. Cậu ấy thiếu chút nữa không trở về được.”

Chu Trù mặc áo sơ mi cùng quần tây, thoát nhìn chẳng khác biệt gì những nhân vật tiếng tăm trong xã hội kia cả.

Cậu đứng trong một đám cảnh sát quốc tế mặc đồ rằn ri có vẻ đặc biệt nhường nào. Cậu cũng không phải là người đàn ông đẹp trai sánh ngang minh tinh điện ảnh, nhưng lại có một loại phong độ khiến người ta muốn nhìn lâu thêm chút.

“Yên tâm, chúng tôi sẽ không để tâm huyết của đội trưởng Chu Trù xuôi theo dòng nước đâu.”

Ngay lúc họ đeo còng tay lên cho Marin, cậu ta nhìn sang hướng Anson, thoáng hiện lên một cái cười lạnh.

Chu Trù theo tầm mắt của Marin nhìn về phía Anson, ngay trong nháy mắt ấy cậu tựa hồ ý thức được điều gì đó mà chạy băng băng qua đó, “Nằm xuống ——”

Anson nhìn biểu lộ của Chu Trù, theo bản năng nằm xuống, có cái gì sượt qua đỉnh đầu anh, găm vào nền gạch trên bến tàu.

“Có sát thủ!”

Tất cả mọi người đề phòng lên.

Người ám sát rối loạn trận cước, nổ liên mấy phát súng đều chỉ bắn vào bên cạnh Anson.

Chu Trù theo bản năng vẫn muốn xông tới, Leslie đã chạy tới từ phía sau ôm cậu lại, gắt gao đem cậu kéo cách ra.

Về mặt Anson nhất thời hoảng hốt mà vận vẹo, anh ra sức khua tay gào lên, “Dẫn cậu ấy đi! Đừng để cậu ấy tới đây!”

Trong cơn hỗn loạn, Anson bị bắn trúng chân, được vệ sĩ kéo tới nơi an toàn.

Sát thủ thấy ám sát thất bại, ngưng kế hoạch.

Marin mắt lạnh nhìn mọi chuyện.

Bọn họ đang tiến hành cấp cứu cho Anson, ra sức ấn lên bắp đùi máu tuôn không dứt của anh.

Chu Trù không tiến lên, “Anh ta có phải bị bắn trúng động mạch đùi rồi hay không?”

73. Chương 73

“Nếu như là động mạch đùi, máu chảy sẽ nhiều hơn.” Leslie trả lời, “Cậu bình tĩnh lại chưa?”

Chu Trù đẩy tay Leslie ra, đi về phía Marin.

“Là người của cậu sao?”

Marin nhìn Chu Trù, trong ánh mắt cậu tràn đầy chất vấn.

“Là người của cậu sao?”

Chu Trù giương cao giọng.

Tư thái của Marin không mấy may thay đổi, tất thấy đã nghĩ phải tiến vào tử cục.

“Là người của cậu sao!” Chu Trù rống lên.

“Đúng vậy! Là của tôi! Khi tôi lên ca nô của Joey! Tôi liền gọi cho anh ta mời sát thủ mai phục gần bên cảng! Anson Lorenzo mặc áo chống đạn cho nên tôi ở trên ca nô không giết được hắn! Vì thế tôi đặc biệt dặn dò tên sát thủ kia, nhất định phải bắn ban đầu Anson Lorenzo!” Tiếng gào của Marin xé tim xé phổi, “Thế nhưng hắn lại tránh thoát! Hắn lại tránh thoát!”

Chu Trù một quyền đâm vào mặt Marin, Joey không kịp bảo vệ cậu ta. Máu mũi tí tí tách tách nhỏ xuống, Marin khó mà tin được nhìn Chu Trù, “Cậu đánh tôi? Vì cái tên khốn cái tên lường gạt cái tên chẳng khác hơn Bọ Cạp bao nhiêu kia! Cậu đánh tôi!”

“Tôi nghĩ cậu hiểu sai rồi, Marin. Tôi đánh cậu không phải vì Anson Lorenzo, tên kia bắt luận ngổm ngổ gì, đều là trừng phạt đúng tội. Tôi đánh cậu, là bởi vì tôi đã hiểu tôi không cần ôm bất kỳ hi vọng gì với cậu nữa!”

Nói xong, Chu Trù xoay người rời đi.

Cậu đi qua chỗ FBI, đi qua Leslie cùng nhóm tổ viên của cậu, Anson mãi miết nhìn bóng lưng cậu.

“Sếp!” Gene đang định đuổi theo, lại bị Myers lôi trở lại.

“Cho anh ấy một chút thời gian.”

Chu Trù chẳng hề có mục đích mà đi, trước mắt cậu lướt qua vô số hình ảnh. Khoảng thời gian chưa phải nếm trải việc đời, cậu và Emily cùng nhau ngồi trên bãi cỏ trong sân trường, uống cà phê giá rẻ bốn đô la, họ cùng nhau chơi tennis, cưỡi xe đạp dẫu tay chạy qua thư viện trường... tất thấy mọi chuyện, sự xuất hiện của Marin luôn khiến cậu nhớ tới Emily thuở đó. Chu Trù không đành lòng hồi tưởng lại mọi chuyện, trong mái tóc mềm mại của Marin, trong đôi mắt mang mấy phần hèn nhát của cậu ta, đã trở nên ảm áp.

Nhưng chính là vậy, Marin rốt cuộc đã thay đổi. Bất luận Chu Trù muốn cậu ta ở lại tại thời khắc trong ký ức đường nào.

Houston cậu cũng không quen thuộc, dòng xe vẫn thế trên đường phố xa lạ, Chu Trù cười khê một tiếng, tiện tay đẩy cửa một quán cà phê. Ngồi bên cửa sổ, Chu Trù gọi một tách cà phê, nhưng không có ham muốn uống.

Có người cũng đẩy cửa quán cà phê ra, ngồi ở đối diện cậu.

“... Leslie... Sao anh lại tới đây? FBI hẳn có rất nhiều chuyện cần anh hợp tác.”

“Cậu mệt rồi, thì nên tìm một chỗ đánh một giấc đi.”

“Tôi không mệt.” Tay Chu Trù duỗi về phía cà phê, lại bị Leslie bưng qua.

“Cậu cần nghỉ ngơi, không nên uống cà phê nữa.”

“... Tôi rất nhanh liền ổn thôi. Tôi sẽ ngủ được, cũng có thể ăn được.” Chu Trù cười với Leslie một tiếng, vẫy vẫy tay với bồi bàn, gọi một phần ăn sáng.

“Marin Homan là cổ đông sau màn cuối cùng, quả thật khiến người ta không ngờ tới.”

“Tôi chỉ là không ngờ tới sự biến chuyển của cậu ta mà thôi. Cậu ta thoát nhìn giống trước kia như đúc, nhưng hết thấy đều không giống nhau nữa rồi. Bất kể là tôi hay là cậu ta. Sớm đã bị sự phức tạp và bóng tối của cái thế giới này nuốt chửng, còn dư lại chỉ có giấy giụa. Có người nhìn thấy bờ, cho nên liều mạng bơi tới. Có người... lại bị chìm.”

“Còn cậu? Anson trả giá lớn để cứu cậu, cậu có phải cũng định bị hắn nhấn chìm không?” Leslie khuấy cà phê, “Hắn và Eva đều cùng một giuộc, đầu tiên là để cho giá cổ phiếu hãng vận tải biển KA trượt dốc, ngay sau đó khiến nghị viên Ferta vùi sâu vào scandal muôn kiếp không trở lại được, bây giờ lại là Massive. Đường như vì cậu, hắn cho dù lật ngược thế giới này cũng không hề nuối tiếc.”

“Tôi không phải là công chúa Bạch Tuyết, anh ta cũng làm không nổi bạch mã hoàng tử. Massive bị chia rẽ thâu tóm cũng là chuyện sớm hay muộn thôi. Mỗi một bước của Anson thoát nhìn đều là vì cứu tôi, nhưng là lại cũng tiêu diệt tất cả chướng ngại, nhà Lorenzo, ai cũng không thể rung chuyển.” Chu Trù hít một hơi, “Có lúc tôi cũng sẽ hoài nghi giống Jones, chúng ta lựa chọn để Anson tới duy trì sự cân bằng của thế giới kia, là đúng hay sai?”

“Cậu mệt rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chúng ta sẽ ở lại Houston hai ngày, mọi người mệt mỏi những ngày qua, đều phải nghỉ ngơi một chút. Ngày kia trở về New York.”

“Cảm ơn.”

Tin tức truyền thông mãi mãi đều nhanh hơn cả tốc độ gió. Massive ở Mỹ là một tập đoàn lớn mới quật khởi tiếng tăm lẫy lừng, tràn đầy sức sống cùng cảm giác thần bí. Tin tức Bọ Cạp Đỏ là cổ đông sau màn của nó bị đề xuống, nhưng Cole Sean bị bắt đối với giá cổ phiếu của nó tạo thành chấn động không nhỏ, ngay sau đó CEO William Goodwin lại từ chức tiếp nhận điều tra, hôm nay Marin – người thừa kế mới được lật tẩy ngay sau đó lại trở thành đối tượng truy bắt của cả FBI cùng Interpol, ngoại giới đều đang suy đoán rằng, Massive sắp xong đời rồi.

Hình Marin xuất hiện trên báo chiều, bình luận của truyền thông cơ hồ giống nhau như đúc, đó chính là một thiếu niên tựa như thiên sứ phú khả địch quốc như vậy lại là kẻ tình nghi của án nổ bom trên du thuyền.

Chu Trù lần đầu tiên tự đi vào một khách sạn bốn sao, đặt một gian phòng nằm trên chiếc giường lớn mềm mại sạch sẽ ngủ đầy giấc cả một ngày, cho đến tận hoàng hôn mới tỉnh lại.

Điện thoại đặt đầu giường reo lên.

“Alô...” Chu Trù xoa xoa tóc, cậu cho rằng là phục vụ phòng khách sạn gì đó.

“Tôi thiếu chút nữa mất máu quá nhiều mà chết, em thì lại ngủ say sưa.” Giọng nói của Anson vẫn vậy.

Chu Trù trở mình, cúp điện thoại.

Không tới mười giây, điện thoại lại reo lên, Chu Trù mặc cho nó kêu. Nhưng điện thoại kêu suốt năm phút, Chu Trù trong rút dây điện thoại và nghe điện thoại thì chọn về sau.

“Anh còn muốn nói gì?”

“... Tôi nhớ em.” Một Anson nói dối thành thần, sau khi nói xong những lời này, lại cũng trầm mặc.

“Anh ở bệnh viện nào?” Chu Trù hỏi.

“Bệnh viện tổng hợp Jack Coven.”

“Ừ.” Chu Trù vén chăn lên.

“Em không hỏi xem tôi ở phòng bệnh nào sao?”

“Phòng sang trọng nhất, nhiều vệ sĩ nhất.” Chu Trù cúp điện thoại, khoan thai vào phòng tắm tắm rửa, xuống nhà ăn tầng dưới ăn một phần bít-tết rồi mới chặn một chiếc taxi đi đến bệnh viện kia.

Phòng bệnh của Anson xa hoa đến mức có thể so với khách sạn năm sao, thậm chí còn bật nhạc Bach anh thích nhất. Lúc này anh đang ngồi dựa trên giường, nhắm mắt, khẽ ngâm giai điệu, không có lấy một chút tổn thương tâm lý khi bị người ta ám sát.

“Tạ ơn Thượng Đế, anh không hút xì gà trong phòng bệnh.” Chu Trù dựa vào cửa phòng cười giễu một tiếng.

Anson mỉm cười mở mắt, “Tôi cho là tôi phải cứ thế chờ em thêm hai tư tiếng nữa.”

Chu Trù mang theo một bó cúc vàng nhạt lớn đi tới trước mặt Anson, “Vui chứ, đây là lần đầu tiên tôi tặng hoa cho đàn ông.”

“Ôi chào, hoa cúc vàng nhạt? Không phải nên đặt ở trên mộ tôi sao?” Anson nhận lấy, oán trách nói.

“Rất hợp với anh, người muốn giết anh quá nhiều, sớm muộn sẽ dùng tới.” Chu Trù tiện tay kéo cái ghế qua, ngồi cạnh giường Anson.

“Em không hỏi thăm xem chân tôi bị thương thế nào ư? Tôi chảy rất nhiều máu đấy.”

“Anh sống sờ sờ ở trước mặt tôi, tôi cũng không nhìn thấy mấy thứ xe lăn hay nạng định chế cho anh, xem ra viên đạn kia không bắn trúng xương anh rồi.” Chu Trù liếc tờ báo đầu giường Anson một cái, lại là bài báo liên quan tới Marin.

“Em thật hiểu tôi.” Anson chán nản lắc lắc đầu, ngay sau đó lại nhìn vào mắt Chu Trù, “Thực ra trong đầu tôi luôn có một điều trăn trở, lúc tôi máu chảy không ngừng, lúc tôi bị đẩy tới bệnh viện này, hay dù là vào giờ phút này.”

“Chuyện gì?” Chu Trù gác chân lên, tư thái thanh thoi.

“Em có từng động tâm với Marin Homan không? Tôi xem đoạn ghi hình trong phòng VIP của Joey Allande, Marin thoát nhìn rất có tính cảm dỗ, đúng không?”

“Anh muốn hỏi là, sau khi tôi cùng Marin đi vào gian phòng kia, xảy ra chuyện gì.”

“Đúng vậy, Marin cậu ta có mái tóc vàng mà những kẻ có tiền kia thích, mềm mại mà mãnh mai. Tôi không thể không nói gu thưởng thức này rất dung tục, như là đám nhà giàu mới nổi thích vàng vậy. Da tay cậu ta cũng rất trắng, y hệt sứ trắng Trung Quốc. Nhưng đàn ông mà trắng như phụ nữ vậy chẳng thả trực tiếp đi tìm phụ nữ cho rồi. Với cả những điều bộ mang tính dẫn dụ cậu ta cố ý làm ra, tôi nghĩ cậu ta xem những đoạn băng hạn chế độ tuổi kia rồi học theo rất nhiều lần...”

“Anh thật cay nghiệt.” Chu Trù nhàn nhạt cười một tiếng.

“Cho nên... nói cho tôi biết câu trả lời đi.”

“Anh biết câu trả lời mà.” Chu Trù nghiêng mặt sang, ánh đèn trên đỉnh đầu in lên mí mắt cậu chiếc bóng mịn mà nhu hòa, “Y hệt như tôi biết, anh phái ra mười mấy chiếc máy bay trực thăng không chỉ là vì cứu tôi, mà là để đem chuyện này làm âm lên. Anh vào thời điểm Marin nổ súng, nằm trên người của tôi cũng không chỉ là vì cứu tôi, mà là bởi vì trên người anh mặc áo chống đạn, nằm xuống trái lại là hành động an toàn nhất.”

“Cảm ơn em đã dùng ‘không chỉ là’. Chỉ ít em đã phần nào tin tưởng tôi muốn cứu em.” Anson thở dài thật dài, “Tôi cảm thấy tôi già rồi. Nếu không làm sao lại từ bỏ hưởng thụ cuộc sống để yêu em chứ? Đây chính là tự ngược.”

“Cái từ ‘yêu’ này rất tốt đẹp, đừng dễ dàng sử dụng nó.” Chu Trù mỉm cười ngẩng ngửa về mặt của Anson, “Lúc anh thiếu chút nữa bị ám sát, đáng thương như vậy mà quát bảo tôi không được qua đó. Nếu như

không phải anh cố gắng đứng dậy, cũng sẽ không dễ dàng bị bắn trúng như thế. Một khắc kia, tôi tin tưởng anh làm như vậy, chỉ là vì cứu tôi. Bởi vì tôi cùng anh và cả đám thủ hạ của anh không giống nhau, tôi không mặc áo chống đạn.”

“Cảm ơn khăng định em dành cho tôi, tại hạ vạn phần vinh hạnh.”

“Ngủ ngon, ngài Lorenzo. Chúc ngài sớm ngày bình phục. Sinh long hoạt hổ mà gieo họa cho cái thế giới này cùng với cuộc đời của tôi.” Chu Trù nghiêng người tới, hạ một cái hôn nhẹ lên trán Anson. Không hề có động tác dư thừa, lại trịnh trọng đến vậy, giống như lời chấp thuận.

Thời gian yên tĩnh mà trì trệ.

Mãi lâu sau, Anson mới mở hai mắt ra.

Chu Trù đã sớm đi khỏi phòng bệnh.

Nhạc Bach vẫn lưu chuyển trong căn phòng này như trước, Anson đưa tay chạm lên chỗ Chu Trù hôn.

“Mình có thể chết đi vì một khắc này mất.” (tui, tui, tui cũng muốn chết)

Massive là một tòa cao ốc cao vút tầng mây, chỉ là tòa cao ốc này dưới những cơn chấn động luân phiên đã lung lay sắp đổ rồi, nếu như không có bất cứ sự chống đỡ vững chãi nào nữa, thời khắc sụp đổ liền gần ngay trước mắt.

Anson mua vào lượng lớn cổ phiếu Massive, sự đầu tư của anh ở một trình độ nào đó đã ổn định lại giá cổ phiếu của Massive. Cho dù là tại thời cơ mưa gió bập bùng này, Marin phải nhận vô số điều tra, thế mà cậu ta lại không bán tháo một phần cổ phiếu nào, cho dù Anson mua lại hết số cổ phiếu còn lại cũng không thể vượt qua Marin trở thành cổ đông lớn nhất. Dưới áp lực của hội đồng quản trị, Joey không thể không từ chức, đây đã là CEO thứ ba từ chức trong gần ba năm nay của Massive rồi. Thường xuyên thay đổi CEO cũng không phải chuyện tốt, hơn nữa cuộc điều tra của chính phủ liên bang đối với Massive càng khiến nội bộ hội đồng quản trị nhân tâm hoảng hốt.

“Kỳ thực họ cần bản chẳng cần phải hoảng như vậy.” Anson nhìn tờ báo lác đầu.

Eva gảy đĩa trái cây bên giường, cười đáp, “Đúng vậy đúng vậy, nếu nhà Lorenzo cũng đầu tư, chính phủ liên bang không thể không cho anh mấy phần thể diện. Đoán chừng đến cuối cùng cũng chính là chỉnh đốn và phạt tiền, hơn nữa Marin ắt phải gánh trách nhiệm cho những chuyện này, Massive sớm muộn cũng là vật trong túi anh. Chỉ khổ Chu Trù, vật lộn với đám nguy quân tử kia lâu như vậy, kết quả lại là anh được lợi từ trong đó.”

Anson thờ ơ xiên một miếng táo nhỏ tiếp tục xem báo, trang kế tiếp chính là hình ảnh cổng biệt thự của Joey chen chúc đầy ký giả.

“Tâm tình của anh thoát nhìn rất tốt.” Eva lấy tờ báo đi, cẩn thận suy xét biểu lộ từng từng kia của Anson, “Hắn không chỉ là vì Marin bị thẩm tra.”

“Bí mật.” Anson tiếp tục cầm báo lên che kín mặt mình. (Ảnh đang từng lăm nè)

Eva khẽ cười cười, không hỏi tới nữa.

Chứng cứ đã nắm giữ hiện tại, Marin bị khởi tố tàng trữ vũ khí nguy hiểm phi pháp cùng với tội cho nổ bom trên Yellow Pearl gây nguy hại đến an toàn xã hội cộng thêm tội giam giữ Chu Trù trái phép, liệt kê ra gần chục tội trạng. Phía tố cáo rất nắm chắc có thể tống Marin vào ngục giam đời này cũng đừng mong đi ra, nhưng luật sư Joey mời cho Marin quả thực cao tay, mời tới mấy bác sĩ tâm lý cực có tiếng nói trong ngành giám định tâm lý cho Marin tỏ rõ Marin bởi vì ám ảnh tuổi thơ mà tâm lý luôn rơi vào trạng thái không bình thường, khi cậu ta tổn thương người khác đồng thời chính cậu ta cũng phải chịu dẫn vật.

Thẩm phán cũng không chấp thuận việc này, yêu cầu Marin tiếp nhận giám định tâm lý đặc biệt của FBI. Kết quả giám định lại cùng cái lúc trước không chênh lệch mấy, thậm chí tỏ rõ Marin là một người cực độ phòng bị thế giới này, cực độ thiếu hụt cảm giác an toàn, cực độ cần xác nhận giá trị tồn tại của bản thân. Luật sư biện hộ bắt đầu bài diễn giảng khiến người rơi nước mắt, không chỉ bồi thẩm đoàn đôi mắt rờn rờn đầm lệ, ngay cả thẩm phán luôn lạnh mặt cũng không khỏi không động dung.

Vụ án này vốn rất được truyền thông chú ý, báo cáo sau khi kết thúc phiên tòa dẫn tới một mảnh xôn xao, nhưng khi tất cả mọi người xem nội dung báo cáo xong, không ai lại nhớ tới chiếc du thuyền mình đầy thương tích cùng những hành khách chưa hết hoảng hồn kia nữa, bọn họ cảm thấy tiếc thương cho cậu trai trẻ có tướng mạo ít ai bì kịp và giàu có này.

Marin bỏ ra khoản tiền bồi thường kéké xù, trừ cái đó ra nhất định phải ở một viện điều dưỡng bệnh tâm thần tiếp nhận trị liệu, trước khi tinh thần khôi phục như bình thường, không cho phép rời đi.

“Có làm hay không! Thằng đó cứ nhiên lại chỉ đi bệnh viện tâm thần nghỉ phép thôi ư? Tôi không tiếp thụ nổi! Tôi không tiếp thụ nổi!” Gene giận đến thiếu chút nữa xé nát tờ báo.

“Ấy! Ấy! Kiểm chế chút đi! Tôi còn chưa xem nè!” Myers vội vàng giật tờ báo lại.

“Ít nhất tài sản của cậu ta ngâm nước trên diện rộng rồi, làm chuyện xấu cũng không làm quá giới hạn được.” George Già nhàn nhã khuấy cà phê.

Lúc này, Chu Trù đang ngồi đối mặt với người phụ trách phân bộ New York Lister.

“Cậu xác định sao?” Biểu lộ của Lister rất nghiêm túc, cậu thanh niên trước mặt ông là người khiến ông ôm hi vọng ngay sau Gwen.

74. Chương 74

“Tôi xác định, tôi đối với Anson Lorenzo đã không cách nào làm ra phán đoán công bằng lý trí nữa, cho nên tôi cho rằng, tôi không thích hợp với chức vị hiện có. Tôi xin điều nhiệm.” Về mặt của Chu Trù nói cho Lister biết cậu đã suy tính tương đối rõ ràng.

Lister trân người. Ông hiểu Chu Trù, cậu cấp dưới lý trí tỉnh táo này, cho dù thân vùi vào xoáy nước đen ngòm cũng rất rõ ràng lập trường của mình. Cậu yêu cầu điều nhiệm, như vậy có nghĩa cậu cảm thấy mình đã đi tới lần ranh bờ vực.

“Được rồi, tôi sẽ cho cậu nghỉ phép một tháng trước, trong lúc này tôi sẽ bàn bạc cùng những phân bộ khác. Cậu biết Rudoph Mende đã bị cách chức đợi thẩm tra, tôi xem có thể để cậu đi tiếp nhận công việc của hắn không.”

“Cảm ơn.”

Chiều hôm ấy, Chu Trù đi ngang qua phòng trà nước ở cùng tầng đó, bị người một phát kéo vào.

Cửa bị khóa trái, Chu Trù bị ấn lên trên tường, cậu không có bất kỳ phản kháng nào bởi cậu biết đối phương là ai, “A, Leslie, anh sẽ không phải là vì xem kết quả xét xử của Marin cho nên nổi giận bùng bùng chứ?”

Ánh mắt Leslie lạnh giá, Chu Trù tựa hồ đã làm gì đó chọc giận tới ranh giới cuối cùng của hắn.

Hắn mặc dù lạnh lùng, thật ra thì cũng là một người rất có lực khắc chế, rất ít khi để cho cơn giận của mình bộc lộ ra như thế.

“Tôi nên quan tâm cậu ta sao?”

Chu Trù bất đắc dĩ cười một tiếng, chuyện mình tính điều nhiệm hắn hẳn đã biết.

“Tin tức của anh biết thật là mau.”

“Muốn nhìn thấy báo cáo của Lister rất dễ dàng, hướng chỉ phần báo cáo kia lại không thêm bảo mật.” Leslie hơi buông lỏng lực đạo, “Tại sao?”

“Tại sao gì? Tôi có chút ngán ngẩm nơi này rồi, tôi cần đổi một môi trường làm việc khác.”

“Nói dối. Cậu muốn trốn tránh.”

“Được rồi, tôi muốn trốn tránh điều gì?”

“Cậu muốn trốn tránh Anson Lorenzo.” Chân mày Leslie nhíu lại, giống như là mặt nước lặng lặng đọng thật sâu, “Con mẹ nó, cậu động lòng với hắn có phải hay không?”

Chu Trù nhìn thẳng vào mắt Leslie, không do dự không trốn tránh.

“Đúng vậy. Nhưng tôi cũng không phải trốn tránh anh ta.”

Chu Trù nhếch khóe môi cười một tiếng, hồi trước cậu tưởng tượng cảnh Anson bị người ám sát thì sẽ ở thâm khoai trá trong lòng, không biết từ lúc nào bắt đầu, Chu Trù hoảng hốt phát hiện nếu như một khắc kia thật sự đến cậu sẽ buông bỏ hết thấy bao gồm cả lập trường của mình đi cứu anh.

Ôm trong lòng tâm tình như vậy, cậu vẫn có thể là một cảnh sát quốc tế ưu tú như cũ, nhưng lại không thể đưa ra phán đoán lý trí tỉnh táo đối với hành động của Anson, thậm chí sẽ hại chết đồng nghiệp của mình, khiến cho mục tiêu của tổ chức chệch hướng.

“Ha... ha...” Leslie buông lỏng ra Chu Trù, từng bước từng bước lui về phía sau, cho đến khi sống lưng hắn tựa lên chiếc máy pha cà phê, về mặt của hắn Chu Trù cho tới bây giờ chưa từng được thấy, bất đắc dĩ hoang đường tự giấu hòa chung một chỗ, giống như là một luồng xoáy nước cấp tốc lưu chuyển, “Cậu ấy thế mà lại động lòng với cái tên kia!”

“Tôi động lòng với anh ta, không liên quan tới phẩm tính và năng lực làm việc của tôi, tôi cho tới bây giờ cũng không cần người khác tới công nhận tôi. Chỉ là tôi cho rằng anh cùng người trẻ tuổi như Jones không giống nhau. Nhưng nhìn đến biểu lộ bây giờ của anh, tôi mới biết hai người thật giống.” Chu Trù xoay người vừa chạm tới tay nắm cửa, lại bị đối phương kéo lại.

Lần này, cậu sẽ không từ bỏ phản kháng, mà là trở tay vịn bả vai của đối phương.

Leslie đánh cận chiến là hạng nhất, hắn nhìn thấu ý đồ của Chu Trù, lướt nhanh về phía sau, giữa hai người kéo ra một khoảng cách.

“Cậu thật sự không biết nguyên nhân tôi giận sao?”

Chu Trù đứng ở nơi đó, “Anh không nhận được một người bạn anh vừa mất động lòng với một người anh nhìn không vừa mắt.”

“Cậu cho rằng tôi vẫn đứng ở phía sau nhìn cậu là vì cái gì?”

“Bởi vì chúng ta là đồng nghiệp, là bạn.”

“Bởi vì tôi cũng đang chờ cậu động tâm!”

Tiếng gào trầm thấp của Leslie khiến Chu Trù trần người ra đó. Áp lực của hết thấy chuyện này tựa hồ đã sớm đè Leslie đến không thở nổi, mà Chu Trù lại cứ mãi không phát hiện.

“Hắn dùng rượu ngon mỹ thực lời ngon tiếng ngọt là có thể dụ dỗ được cậu sao? Hắn dùng mười mấy chiếc trực thăng phô trương là có thể đả động cậu sao? Cậu không phải đứa con gái mười mấy tuổi chưa trải sự đời, nói cho tôi biết tại sao?” Leslie dựa vào bàn cúi đầu, sợi tóc rủ xuống, không nhìn thấy ánh mắt của hắn.

“Tất nhiên không phải. Tìm ra đôi lời chân thật trong một vụn câu dối trá của anh ta, cũng không phải chuyện dễ dàng.” Chu Trù nhướn mày, “Nhưng tựa như Leslie anh động lòng vì tôi vậy, nói cho tôi biết anh có lý do gì không? Bởi vì diện mạo của tôi? Tôi luôn luôn rất tự biết mình, bộ dạng tôi không bằng một phần mười anh. Bởi vì tôi có phẩm đức cao thượng gì ư? Tôi cũng không phải Đức mẹ Teresa.”

“Cậu thật đúng là chỉ hiểu qua quýt.”

“Anh vẫn là Leslie, tôi vẫn là Chu Trù. Chúng ta đều là đàn ông, có thể không có tình yêu lại không thể không có tình chiến hữu.” Chu Trù kéo cửa phòng trà nước.

“Đây chính là lời an ủi cậu dành cho tôi ư? Mặc dù cậu không yêu tôi, nhưng là tôi đối với cậu mà nói là không thể thay thế?”

“Đúng vậy.” Chu Trù đi ra ngoài, “Lần sau gặp mặt lại, tôi hi vọng chúng ta vẫn có thể kiên định mà tiếp tục tiến bước. Cũng không phải chỉ có cái gọi là tình yêu mới có thể sánh cùng trời đất, thực ra nhiều khi tình yêu là không đáng tin nhất.”

Giống như là đang châm chọc Anson, Chu Trù cười giấu một tiếng.

Không giống như mỗi lần chia tay trước kia, Leslie một mực cúi đầu, không nhìn theo bóng lưng Chu Trù nữa.

Cho đến khi tiếng bước chân của Chu Trù tiêu biến, Leslie mới khẽ nói một tiếng.

“See you.”

Chu Trù gặp Myers cùng Gene trên hành lang.

“Hey, sếp, anh đi đâu vậy a?”

Chu Trù vẫy vẫy tay, “Nghỉ phép.”

“Hử? Nghỉ phép? Anh nghỉ phép rồi bọn tôi làm sao bây giờ a?”

Chu Trù xoay người cười cười, “Hãy, quên nói cho các cậu biết, bây giờ các cậu do Leila quản lý, phải làm bé ngoan nhé!”

“Hử? Leila?” Gene sững người ra đó.

Myers lại không chút nào kỳ quái. Nhiệm vụ lần này kết thúc, cậu ta liền có một loại cảm giác, Chu Trù sẽ không tiếp tục ở lại đây nữa. Cậu ta và Chu Trù đều đã từng làm nằm vùng, bọn họ đều hiểu cảm giác đánh mất chính mình rồi lại liệu mạng muốn nắm về lại cuộc sống của mình.

“Không chúc tôi kỳ nghỉ vui vẻ sao?” Chu Trù tận lực hòa hoãn không khí.

“... Tôi không muốn anh đi...” Gene giả tính trẻ con nói, Myers xoa xoa đầu cậu ta tỏ vẻ an ủi.

“Chúc anh kỳ nghỉ vui vẻ.” Myers cười cùng Chu Trù bắt tay.

Chu Trù rời khỏi, cơn gió thổi qua, hòa lẫn mùi vị của cà phê giá rẻ ven đường cùng mùi khói xe hơi. Thế nhưng Chu Trù lại cảm giác mình giống như sắp bay lên vậy.

Cậu trở lại chung cư, đơn giản thu thập hành lý, tìm hộ chiếu của mình, chặn một chiếc xe chạy thẳng ra sân bay. Mang theo một loại tâm lý đùa dai, Chu Trù gọi điện cho Anson.

Anson lúc ấy đang mở cuộc họp hội cổ đông, điện thoại di động ở trên bàn không ngừng rung lên.

Lúc này đang thảo luận chuyện có liên quan đến đầu tư ở vùng Trung Đông, quyết định phương hướng năm sau của gia tộc Lorenzo. Anson lơ đi chiếc di động đang rung.

Nếu là trước kia, Chu Trù tuyệt đối sẽ không gọi lần thứ hai cho Anson. Chẳng qua là bây giờ, cậu đột nhiên cảm giác được có lẽ mình còn có quyền chủ đạo trước mặt Anson.

Chu Trù tiếp tục bấm số điện thoại đó lần nữa.

Anson vì không quấy rầy hội nghị tiếp tục tiến hành, chuẩn bị tắt máy. Chỉ là khi anh nhìn thấy cái tên trên màn hình, chiếc di động thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Alô?” Anson vội vàng bắt máy.

Tất cả cổ đông cùng quản lý cao tầng đều nhìn về phía anh. Họ đều ở đang phỏng đoán đây là một cuộc gọi cực kỳ quan trọng cỡ nào? Có thể khiến Anson luôn luôn không gọn sóng luống cuống tay chân như vậy.

“Ê, đang làm gì đó?” Chu Trù ngồi trong Kentucky gần sân bay, ăn khoai tây chiên và uống coca, ngấm du khách qua qua lại lại ngoài cửa sổ kính.

“Đi họp.” Anson đứng dậy đi tới bên cửa sổ, “Hôm nay là ngày tận thế sao? Em mà lại nghĩ tới gọi điện thoại cho tôi?”

“Vết thương ở chân anh sẽ không lành nhanh như vậy được, sao lại không ở bệnh viện tiếp tục liệu dưỡng?” Chu Trù đổ hộp khoai chiên ra, sau đó tiếp tục ăn hamburger.

“Tôi sẽ mọc mọc mất. Em bây giờ đang làm gì?”

“Anh đoán xem.” Chu Trù nhếch khóe môi, cố ý càng thêm dùng sức nhai đồ. Cậu biết Anson không đoán ra được, tên kia ngay cả bít-tết giá rẻ cũng y như ăn độc được, làm sao có thể đoán được cậu ăn gì trong tiệm ăn nhanh chứ?

Anson cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Em có biết, dùng sức nhai đồ ăn như vậy, sẽ khiến tôi càng muốn hôn em hay không?”

“Ừ, anh còn chưa đoán được tôi đang làm gì.” Chu Trù uống một hộp coca, phát ra một tiếng ừng ực.

“Em vừa rồi ăn hamburger, uống coca. Nếu tôi không đoán sai trước đó em hẳn còn ăn hết một hộp khoai tây chiên. Sau khi ăn xong khoai tây chiên thì cảm thấy có chút nhàm chán, vì thế mà lần đầu tiên, em rút cuộc nhớ đến tôi.”

Chu Trù cười càng ghê hơn, “Anh có phải phái người theo dõi tôi không đấy?”

“Tôi hiểu em mà, Chu Trù. Thói quen sống của em, cách thức suy nghĩ của em.”

“Ừ... Vậy anh có thể đoán được tôi đang ở trong tiệm ăn nhanh nào không?”

“Đây là khảo nghiệm em dành cho tôi sao? Muốn xem xem tôi cùng Leslie tốc độ lấy được tình báo của ai nhanh hơn?”

Chu Trù bất đắc dĩ quay đầu đi chỗ khác, cậu tất nhiên sẽ không nói cho Anson mình mới vừa rồi vì anh mà ngã bài với Leslie.

“Được rồi, vì tiết kiệm thời gian của anh, tôi bây giờ ở sân bay. Bởi vì tôi có được một tháng nghỉ dài hạn, tôi muốn đi một nơi thư giãn một chút. Anh có muốn đi cùng không?”

Anson dừng một chút, “Em đang mời tôi sao? Gần đây em có chút không bình thường?”

“Hoặc là anh có thể lựa chọn không đến. Tôi đặt chuyến bay quốc tế.” Nói xong, Chu Trù cúp điện thoại.

Cậu đã ăn xong hamburger, xách hành lý lên đi đến sảnh sân bay.

Cậu thật ra cũng không cách nào giải thích nguyên do mình làm thế là gì, thậm chí cậu không biết điều mình đang mong đợi là cái gì nữa.

Anson bước nhanh từ bên cửa sổ trở về trước bàn hội nghị, hô toáng lên, “Richard! Richard!”

“Thưa ngài, chuyện gì vậy?”

“Đi tra xem, máy bay có chuyến bay quốc tế trong hôm nay Chu Trù ngồi là chiếc nào, đặt vé cùng chuyến cho tôi, tôi muốn hai người bọn tôi ngồi chung với nhau.”

“Nếu bên cạnh cậu ấy không còn chỗ ngồi trống thì sao?”

“Richard, nào anh rí hết rồi à? Anh liền mua hết khoang hạng nhất lại, đem chỗ ngồi của Chu Trù chuyển qua bên cạnh tôi, chúng ta ngay cả chút năng lực này cũng không có sao?”

“Đúng vậy, thưa ngài.”

Tất cả nhân viên tham dự hội nghị đều ngược đầu nhìn biểu lộ trong luồng cuống còn hơi mang hí hửng kia của Anson.

“Hội nghị hôm nay trước hết cứ đến đây đã. Chư vị, xem thời tiết ngoài kia, nắng trời tươi sáng đến vậy cơ mà. Phu nhân Kelly, bà đã bao lâu không cùng cháu gái nhỏ của mình đi công viên trò chơi rồi? Không nên bỏ qua cơ hội tốt thế này. Anh Chloe, tôi biết anh đã hao hết tâm tư cho kế hoạch Trung Đông, vì kế hoạch này vợ anh đã mang thai sáu tháng mà anh dường như còn chưa đi tham gia lớp bồi huấn người cha tốt gì đó đâu, vợ anh sẽ đau lòng lắm, nhân dịp hôm nay nhanh đi báo danh đi, tôi gánh hết chi phí cho

anh! Còn cả ngài Toby, xem tình trạng thân thể ngài, như vậy rất dễ mắc bệnh tiểu đường, đi đánh tennis bơi lội gì đó đi, khi cái bụng bia của ngài xẹp xuống, cô vợ trẻ của ngài sẽ yêu ngài hơn đó!”

Mọi người hơi há miệng, cơ hồ có thể bỏ vào một quả trứng gà, còn Anson lại sải bước rời khỏi phòng họp.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Sao ngài Lorenzo đi vội vã như vậy?”

“Cậu ấy muốn tôi trở về tham gia lớp bồi huấn gì đó... là cảm thấy kế hoạch của tôi chưa đủ tốt muốn bác bỏ tôi sao?”

“Tôi trước giờ đâu uống bia, sao có thể có bụng bia được?”

Richard nhắm mắt lại than một tiếng thật dài, hai tay bày ra tư thế trấn an, “Xin mọi người hãy yên lặng! Ngài Lorenzo đi gấp là bởi vì ngài ấy có chuyện riêng vô cùng quan trọng còn quan trọng hơn kế hoạch Trung Đông nhiều, xử lý không tốt chuyện riêng này tất cả chúng ta sau này đều không dễ sống.”

Trong phòng họp yên tĩnh lại.

“Ngài Chloe, kế hoạch của ngài rất tốt. Trước buổi họp này, báo cáo của ngài đã được ngài Lorenzo xem qua, ngài ấy từng bảo với tôi, ‘khai thác Chloe là đúng, người này đáng giá gấp đôi tiền lương.’”

“Ngài Toby, ngài là một trong những bạn hợp tác mà ngài Lorenzo tin tưởng nhất, ngài ấy tất nhiên hi vọng ngài khỏe mạnh sống lâu.”

Richard sau khi trấn an tất cả mọi người ở đây thì liền đem sổ chuyến bay của Chu Trù gửi cho Anson.

Chu Trù đi tới trước máy rút vé nhập số hộ chiếu của mình vào, nhận được lại là một tấm vé ghê khoang hạng nhất. Cậu đã có một thoáng cho rằng mình nhìn lầm, rất nhanh cậu liền phản ứng kịp, mỉm cười một tiếng.

Khi cậu đi tới khoang hạng nhất, quả nhiên nhìn thấy Anson nhàn nhã ngồi ở đó, tựa hồ chờ đợi đã lâu.

“Chân anh không có vấn đề chứ? Cũng đừng có mà máy bay vừa bay lên trời vết thương liền vỡ toác ra.” Chu Trù cố ý làm bộ trượt tay, để túi hành lý của mình đập lên đùi Anson.

“Ôi ——” Anson một bộ đau đớn không thôi, “Nếu như em ngồi lên đùi tôi thì cho dù máu chảy như trút cũng đáng.”

Chu Trù cười khê một tiếng, ngồi ở bên cạnh Anson, nhìn anh khó khăn đứng lên đem hành lý của mình đẩy lên giá hành lý.

Tựa như dĩ vãng, Chu Trù đeo chụp mắt lên nhắm hai mắt lại.

“Nhớ lần trước chúng ta cùng đi Thụy Sĩ, vẫn là tôi bắt em đi.”

“Có cảm thấy mình khi đó ngốc đến không còn thuốc chữa không?”

“Có.” Anson nhẹ nhàng nhắm mắt lại, xuôi theo tiết tấu hô hấp của Chu Trù, “Nhưng mà nếu thêm một lần nữa, tôi vẫn sẽ làm chuyện giống như vậy. Có kế hoạch du lịch gì không?”

“Không có, ở biệt thự trên núi Jungfrau của anh không phải tốt lắm sao? Trượt tuyết, ngồi quanh lò sưởi đánh bài, ăn cơm chiên trứng anh làm.”

“Em nói những lời này... là điều trong ảo tưởng của tôi mà sau này khi chúng ta già đi, em nói với tôi.”

“Cuộc sống không thể cứ mãi kinh hiểm vạn phần được, kích tố tuyến thượng thận tiết ra nhiều quá đối với thân thể cũng không tốt.” Chu Trù rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Anson nghiêng mặt sang bên, ngắm nhìn Chu Trù, đường nét sống mũi cậu, viền môi ương bướng của cậu. (ương bướng này chỉ cứng miệng, muốn nói mà ko chịu nói)

Tiếng động cơ ầm ầm. Máy bay chao mình bay về phía trời mây.

Anson vươn cổ sang, cách cái chụp mắt hôn lên mắt Chu Trù.

“Yên tĩnh thế này, luôn khiến tôi cảm thấy hết thấy sẽ đột ngột biến mất.”

75. Chương 75

Chuyến lữ trình này, Chu Trù vẫn ngủ gục suốt. Anson lật xem tạp chí số gần đây, càng nhiều thời gian đều là nhìn sang Chu Trù ngủ một bên.

Biệt thự dưới núi Jungfrau của Anson đã sớm chuẩn bị thỏa đáng.

Đi tới biệt thự thả hành lý xuống, Chu Trù trực tiếp ngồi xuống thăm hơ lò sưởi, “Anh nên đem Richard theo, tôi nhớ bữa tối anh ta làm rồi.”

“Cho dù chỉ có tôi, cũng có thể chăm sóc em thật tốt.” Anson khẽ mỉm cười, xách túi hành lý mà Chu Trù tiện tay vứt xuống đất lên, giúp cậu cầm quần áo từng cái từng cái treo vào tủ quần áo trong phòng ngủ.

“Ồ? Anh định chăm sóc tôi thế nào? Bữa tối anh định chuẩn bị duy nhất món tử là cơm chiên trứng sao?” Chu Trù trực tiếp nằm xuống, góc độ đó vừa đúng có thể nhìn thấy cầu thang, mà Anson đang từ trên cầu thang từng bước từng bước đi xuống. Bóng dáng anh in ngược trong mắt Chu Trù, vẻ nho nhã như xẻ đôi không khí.

Anson ngồi xuống bên cạnh cậu, ngón tay vuốt về mái tóc Chu Trù, “Cái tôi biết không phải chỉ có mỗi cơm chiên trứng thôi đâu.”

“Vậy sao, tôi mong đợi đấy.” Chu Trù trở mình quay lưng về phía Anson, lò sưởi khiến cậu ấm lên, mặc dù cứ ngủ suốt mấy bay, nhưng lòng cậu cho tới bây giờ chưa từng thoải mái đến vậy, rất dễ dàng mà lại ngủ thiếp đi.

Anson mỉm cười một cái, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Lối suy nghĩ của Chu Trù càng lún càng sâu, cậu nhìn thấy Emily ở trong phòng bếp ninh canh, mình từ phía sau ôm cô, ở bên tai cô nói những lời thủ thỉ tâm tình đôi lứa. Đó là canh xương sườn ninh ngô phong vị Trung Quốc. Hạt ngô trong veo cùng sườn heo đậm đà hòa chung một chỗ, là hương vị nồng ấm nhất trong ký ức của Chu Trù.

“Anh nghĩ chúng ta cứ như vậy chung sống cả đời.”

“A, em mới không cần cả đời đều uống canh xương sườn ninh ngô đâu!” Emily bị lời nói ngô nghê của Chu Trù chọc cười, hôn chốc một cái lên gò má cậu.

“Được rồi, chúng ta cũng có thể ăn súp kem nấm, nhưng đừng để mùi kem át mất mùi nấm, như vậy sẽ rất tanh.”

“Anh là con nít đấy à? Có phải ngay cả ớt xanh anh cũng không ăn phải không?”

Trên môi Chu Trù vẽ lên ý cười, Emily như vậy, thật lâu thật dài mà khắc trong tâm trí cậu.

“Chu Trù... Chu Trù... dậy ăn cơm tối nào.”

Có người lay vai cậu, mí mắt Chu Trù run run mở ra, là Anson.

Hương thức ăn trong không khí rất quen thuộc.

“Canh gì đây?”

“Canh xương sườn ninh ngô. Còn có sườn kho tàu cùng khoai tây sợi xào.”

Nụ cười của Anson cùng Emily ngày đó chồng chéo lên nhau, giống như là quá khứ chồng chéo lên hiện tại.

Chu Trù dụi dụi mắt, “Gì cơ? Anh còn biết những món này?”

“Sau khi biết điểm đến của em là Thụy Sĩ, tôi cố ý bảo người ta chuẩn bị nguyên liệu cùng gia vị nấu món Trung Quốc.”

Chu Trù đi tới trước bàn nhắc cái nắp nóng hổi lên, hơi nóng phả vào mặt, Chu Trù múc một thìa lên nếm, “Nghĩ như thế nào lại làm canh này vậy?”

“Bởi vì ngô dễ tích trữ.” Anson ngồi xuống đối diện Chu Trù, “Nếm thử xem xương sườn tôi nấu thế nào?”

Chu Trù nhìn nhìn đĩa sườn kho kia, rất ra hình ra dáng, không khỏi nửa đùa nửa nói, “Món này thật ra là Richard làm đi? Anh ta bây giờ hẳn sẽ không núp ở một xó nào đó nghe anh sai bảo chứ?”

Anson cười mà không đáp, anh dùng đũa có chút vụng về, nhưng là tướng ăn lại ưu nhã như thường lệ.

“Hai món này đã học bao lâu rồi thế?”

“Không phải là lâu lắm. Tôi vốn muốn làm cá lư hấp để em nếm thử một chút, nhưng độ lửa nắm giữ không tốt, hơn nữa cá lư chờ tới đây cũng đã không còn tươi nữa rồi.”

“Tôi thừa nhận tôi bị anh lấy lòng rồi. Có điều đừng tưởng rằng như vậy là có thể mua chuộc được tôi.”

“Tôi biết chứ.” Anson buông đũa, chống cằm nhìn Chu Trù, ánh mắt anh đã không còn vẻ bất cần, nghiêm túc như là muốn ghim vào dòng thời gian, “Em ngoài mặt thoát nhìn là một người rất khó dao động, trên thực tế em rất dễ dàng bị cảm động. Nhưng em lại có giới hạn đáy của mình. Hệt như bây giờ, em chịu đi du lịch với tôi, em sẽ không còn ghét tôi ôm hôn em như trước kia nữa, nhưng mà nếu tôi muốn nhiều hơn, em liền không cho tôi.”

“Không nghĩ tới anh có thể nhận rõ sự thực này.”

“Em là một người chuyên nhất, em cũng không sợ sửa đổi, em chỉ là vẫn yêu cô ấy mà thôi. Nhưng em lại động lòng vì tôi.”

Chu Trù không phủ nhận, chỉ tiếp tục uống canh, “Anh biết chuyện của Emily, cho nên mới cố ý làm món canh cô ấy từng nấu để cho tôi uống.”

“Tôi làm món canh này cho em là bởi vì tôi biết em thích uống, hơn nữa khiến em nhớ tới tình địch của tôi đối với tôi chẳng có bất cứ ích lợi gì, đúng không? Cái mà tôi chân chính muốn, em đều đã cho tôi toàn bộ rồi.”

“Cái anh muốn là gì?”

“Hiện tại.” Anson nhẹ giọng nói.

“Anh thật một chút không giống người chỉ có chút xiu yếu cầu như vậy.” Chu Trù kéo kéo khóe môi.

Ăn xong bữa tối, bọn họ ngồi trước lò sưởi chơi mấy ván cờ tướng quốc tế.

“Tôi nghĩ trong vòng năm nước liền thắng được em rồi.” Anson xác thực là cao thủ lao động trí óc, tư duy của anh chặt chẽ đến mức khiến Chu Trù hoài nghi có phải bắt đầu ngay từ nước đầu tiên anh đã tính kế mình rồi hay không.

“Vậy tôi phải gắng sức để cho anh trong năm nước không thắng được tôi.”

“Được rồi, em am hiểu nhất chính là biết rõ thua cũng phải giã chết mà.”

Chu Trù nhướn mày, “Tôi không thích hình dung của anh.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Em biết rõ bất kể phòng thủ kiểu gì, cự tuyệt thế nào, tự an ủi ra sao, em đều sẽ yêu tôi, nhưng vẫn muốn chống cự, đây không phải là giã chết thì là gì?”

“Tự luyến.”

Ván cờ này, Chu Trù thật sự trong năm nước liền thua.

“Có chuyện gì là anh không am hiểu hay không?”

“Có, nhiều lắm. Ví dụ như trượt tuyết, lần đó ở bãi trượt tuyết trên đỉnh Jungfrau này, tôi rất thương thức dáng trượt tuyết của em.”

Chu Trù nhún vai, “Anh lại đang nói điều rồi. Trượt tuyết anh nếu như không biết, anh tại sao phải mua biệt thự dưới chân núi Jungfrau? Xuất thân như anh làm sao có thể chưa học qua trượt tuyết chứ?”

“Tôi từng học, nhưng lúc ngã xuống bị treo cổ. Tôi ngã trong tuyết, kêu gào người hầu tới cứu tôi. Tôi tưởng tôi sẽ bại liệt luôn cơ.”

“Ngày mai cùng đi với tôi? Tôi sẽ bảo vệ tốt cho anh, công chúa.”

“Vậy tôi tình nguyện mãi mãi vây em trong khoảng trời băng đất tuyết này, làm hoàng tử của tôi.”

Anson dùng ngữ điệu bình tĩnh nói lời đường mật, nhưng chính là bởi vì bình tĩnh, lại nghe chân thật ngoài ý muốn.

Hôm sau, anh thật sự cùng Chu Trù đi trượt tuyết. Nhưng không tới mười phút, Chu Trù liền khẳng định tới hôm qua tên này lại nói điều. Anh nếu thật sự là trước kia thiếu chút nữa treo cổ, hành động phải là sợ đầu sợ đuôi chứ, nào giống lúc này theo Chu Trù từ trên sườn núi trượt xuống lưu loát tuyết đối thể này.

Chu Trù cố ý trượt ra hình chữ S, không ngừng lướt qua trước mặt anh, hơi mang tính trả thù mà nhiều lần lướt sát bên chân anh tựa hồ cố ý muốn làm anh vấp ngã.

Anson đều nhất nhất tránh thoát.

Chu Trù làm một dấu tay “khinh bỉ” với anh.

Mà trước mặt Anson vừa lúc là một mỏm núi nhô ra, cả người anh phi vọt ra, lúc đáp xuống trọng tâm không nắm giữ tốt, cả người lộn nhào xuống.

Chu Trù trượt đuổi theo, Anson lộn mấy vòng mới dừng lại, anh nằm im ở đó.

“Anh không sao chứ?”

Mãi đến khi Chu Trù vươn tay ra với anh, anh mới mở mắt, hơi thở phả ra kết thành sương trắng, chậm rãi chuyển mắt nhìn về phía Chu Trù, nhưng không nói lời nào.

Chu Trù chú ý tới anh vẫn luôn rất bảo vệ cổ mình. Ít nhất anh nói mình đã từng trượt tuyết treo cổ hẳn là chuyện từng phát sinh.

“Ê!” Chu Trù dùng gậy trượt tuyết gõ gõ Anson, “Đừng giả bộ, mảnh cũ rồi.”

Anson lại cố chấp mà nằm ở trong tuyết.

Chu Trù thở dài, nằm xuống bên cạnh anh, “Lần này anh hài lòng chưa.”

Anson nghiêng người sang, cười nói, “Hài lòng lắm.”

Anh dựa vào Chu Trù, hôn lên gò má cậu. Mà Chu Trù lại không nhúc nhích nằm ở nơi đó.

“Em đối với nụ hôn của tôi, hoặc là chán ghét kháng cự, hoặc là không phản ứng chút nào.”

“Anh không cần đóng giả phụ nữ, cứ một bộ đa sầu đa cảm.”

“Tôi không cách nào không quan tâm em. Nhớ tôi từng nói với em, trên thế giới này chỉ cần thứ có thể dùng tiền mua được, bất kể giá cả ra sao, đều không phải là xa xỉ phẩm.”

“Cho nên anh muốn nói, tôi đối với anh mà nói mới là thứ xa xỉ nhất?” Chu Trù buồn cười ngồi dậy, “Được rồi, được rồi, tôi thừa nhận dưới nhiệt độ thể này, đôi môi anh khiến tôi cảm thấy thật ấm áp.”

“Thật á?” Anson cũng ngồi dậy.

Chu Trù lại đã trượt ra xa rồi.

Những ngày thích ý như vậy đại khái trôi qua một tuần, Richard tự mình mang theo một đồng văn kiện tìm tới.

Khi hắn đẩy cửa ra, Anson đang ngồi trên sofa báo, có người nằm nghiêng trên sofa, đầu vừa vịn gối lên đùi Anson. Than lửa trong lò sưởi phát ra tiếng lách tách rất nhỏ, giống như là muốn đem thời gian xé ra một cái khe nho nhỏ. Anson liếc thấy Richard vào cửa, đưa ngón tay đặt trên môi làm dấu dừng lên tiếng.

Richard ngẩn người, người gối lên đùi Anson không phải ai khác, chính là Chu Trù. Vài lọn tóc vừa đúng phủ lên mắt cậu, cổ tay tự nhiên buông bên mép ghế sofa, bàn tay Anson giữ trên bả vai cậu bảo đảm lúc trở mình cậu sẽ không ngã xuống.

Anson nhận lấy văn kiện, nhanh chóng lật xem, ký tên của mình.

Khi anh đưa chúng cho Richard, Chu Trù đang nhắm mắt lại nói chuyện, “Sẽ không phải là hợp đồng buôn lậu vũ khí gì chứ?”

Ngón tay Anson mơn trớn bên trán cậu, cười nhẹ nói, “Nếu như là làm ăn trái phép, tôi sẽ ngu đến mức ký hợp đồng để lại chứng cứ cho em sao?”

Chu Trù vươn tay, Anson đem hợp đồng bỏ vào trong tay cậu, không có chút tị hiềm nào. Lật vài cái, phần lớn là một vài kế hoạch buôn bán ở Trung Đông, đối với xí nghiệp lớn mà nói đây đều là bí mật kinh doanh, khó trách Richard phải đem chúng khóa trong rương bảo hiểm mang đến. Lại lật mấy cái về phía sau, Chu Trù nhướn mày, “Anh mua một hòn đảo nhỏ?”

“Ừ.”

“Trên đảo có phòng thí nghiệm độc lập?”

“Đúng vậy, độ lớn của phòng thí nghiệm này tương đương với một phần ba diện tích Lầu Năm Góc. Chuyên môn làm nghiên cứu công nghệ cao. Thời đại đổi thay rồi, AK47 đã không thể thỏa mãn nhu cầu của thị trường nữa.” Anson cúi đầu hôn một cái lên trán Chu Trù, “Có muốn đi xem một chút không? Mặc dù mới vừa thành lập, nhưng mà rất nhiều công trình cấp cao đã đầy đủ hết, tôi tính mời chuyên gia cùng nghiên cứu viên của các lĩnh vực, em có muốn đi xem thử không?”

“Không định làm tiếp buôn lậu vũ khí nữa à?”

“Mặc dù tôi hưởng thụ cảm giác được em đuổi theo khắp thế giới, nhưng xu thế chuyển biến của gia tộc Lorenzo ắt phải làm, không thay đổi thì sẽ bị những đối thủ đã thay đổi nuốt mất.”

“Trừ phòng thí nghiệm thì không có gì khác sao?”

“Có, bờ cát rất nhỏ mịn, em có thể hưởng thụ tắm nắng, còn có thể lướt sóng nữa.”

“Rất hấp dẫn người ta nhỉ.” Chu Trù ngồi dậy, “Đi thôi.”

“Bây giờ?”

“Tất nhiên bây giờ, tôi cũng không phải mỗi năm đều có kỳ nghỉ dài hạn.” Chu Trù quay đầu cười một tiếng, Anson ngẩn người tại đó.

Ngược lại thì Richard phát phát tay nói, “Thưa ngài, tôi chuẩn bị máy bay tư nhân rồi.”

Thoắt cái từ đồng tuyết Thụy Sĩ bay đến bờ cát nắng Nam Thái Bình Dương, những thứ quần áo dày cộm đón đông mà Chu Trù chuẩn bị hoàn toàn không cần sử dụng đến. Bọn họ cất cánh từ sân bay quốc tế, khi máy bay bay thẳng vào trời mây, Chu Trù nhìn về Thụy Sĩ dần dần cách xa ngoài cửa sổ, “Y hệt đường hầm thời gian ấy nhỉ, chúng ta sắp từ mùa đông xuyên việt đến mùa hè.”

Anson chống đầu nhìn cậu, “Làm sao lại đột nhiên muốn đến hòn đảo tôi mua kia thế? Chỉ là bởi vì tò mò?”

“Tôi là một cảnh sát quốc tế, đương nhiên phải đi tra xét xem anh có làm chút nghiên cứu phi pháp nào có độ nguy hiểm cao gì đó hay không chứ.”

“Em không phải người rành nói dối.” Anson lắc đầu một cái, nắm lấy ngón tay của Chu Trù, “Lúc nào em mới tính nói cho tôi biết, em xin điều nhiệm, rời khỏi đất Mỹ?”

Chu Trù thử giật giật ngón tay, Anson liền nắm càng chặt hơn.

“Chờ ngày nghỉ kết thúc, thời điểm tôi phải đi nhậm chức tôi nhất định sẽ gửi tin nhắn báo cho anh.”

“Phản ứng đầu tiên khi tôi biết tin này chính là em muốn rời khỏi Mỹ, rời khỏi phạm vi thế lực của tôi.”

“Phản ứng đầu tiên? Đó chính là sau đây anh còn có những suy nghĩ khác?”

“Trốn tránh không phải là bản tính của em. Nếu như con người tôi thật sự tạo thành dao động lớn như vậy với em, em sẽ đối diện tôi, thậm chí một viên đạn kết liễu tôi, chứ không phải dùng phương thức tiêu cực đi

tha hương như vậy. Bất kể em đến chốn nào, tôi có thể tùy thời tùy chỗ xuất hiện trước mặt em, em điều nhiệm nếu như lấy việc rời xa tôi làm mục đích, thì quá thất bại rồi.”

“Cho nên là?” Chu Trù nhìn về phía Anson, đối với cái sự kéo tơ bóc kén của anh cũng không hề cảm thấy bất kỳ không vui nào.

“Cho nên, em sẽ làm như vậy là bởi vì đáy lòng em thừa nhận em yêu tôi.” Nói ra những lời này, trong nụ cười của Anson có mấy phần đắc ý, “Em là một người biết phân rõ tình cảm cùng công việc, cùng giống như giữa em và Eva. Cô ấy có thể làm bạn của em, em sẽ cược cả mạng mình để bảo vệ cô ấy. Nhưng mà em cũng tuyệt đối có thể ở một giây tiếp đó đem cô ấy làm mục tiêu truy bắt của mình. Thế nhưng mà em yêu tôi, điều này sẽ ảnh hưởng phán đoán của em về tôi. Em không cách nào rút đi tình cảm em dành cho tôi khi đang làm việc, nó ảnh hưởng đến lập trường làm một cảnh sát quốc tế của em. Đây là cách em yêu tôi.”

76. Chương 76

“Anh nói đều đúng, chỉ có một điểm là không.” Chu Trù giống như cố ý muốn cho Anson khó chịu mà nhấn mạnh, “Tôi còn chưa đến mức ‘yêu anh’ đâu.”

Anson lại không bận lòng, tự nhiên nói tiếp, “Tôi đang suy nghĩ, chờ khi em truy đuổi tội phạm trên vùng biển quốc tế, tôi có cần chạy ca nô đi theo cạnh em không?”

“Khốn kiếp.” Chu Trù như thường lệ đeo chụp mắt lên.

Hòn đảo Anson mua cũng không coi là lớn, nhưng lại đầy đủ thiết bị, ngoại trừ công trình dùng cho nghiên cứu, còn có đường máy bay vô cùng chuyên nghiệp cùng sân bay quy mô nhỏ. Đó là vương quốc tư hữu của Anson.

Từ trên máy bay bước xuống, ánh nắng quá mức chói chang khiến Chu Trù không mở nổi mắt. Chỉ là một thoáng cúi đầu, một chiếc mũ che nắng đã đội lên đầu cậu.

“Đi thôi, đến căn cứ nghiên cứu của tôi xem một chút.”

Ở trên máy bay, Chu Trù đã nhìn thấy tòa kiến trúc mô phỏng Lầu Năm Góc, cậu không thể không cảm thấy bất đắc dĩ với sở thích mắc ói của Anson. Cũng chẳng phải bắt chước một ngôi Lầu Năm Góc hay Nhà Trắng là anh có thể làm Tổng thống Mỹ. Tất nhiên, nếu như Anson thật sự muốn, trở thành Tổng thống Mỹ cũng không phải không có khả năng. Bộ phận trên mặt đất chỉ là toà nhà nghiên cứu bình thường, nơi này bảo toàn tương đối nghiêm mật, mỗi một chỗ đều cần quét vông mạc và xác nhận giọng nói của Anson.

“Nếu chỉ là quét vông mạc và xác nhận giọng nói, rất dễ bị người ta lấy thân phận của anh tiến vào.” Chu Trù hai tay đút túi, cậu biết đối với cái căn cứ nghiên cứu cô lập giữa biển này, Anson nhất định là đã bỏ cả vốn gốc.

Anson xoay người lại, đối mặt với Chu Trù rồi lùi ra sau, anh chỉ chỉ sàn kim loại dưới chân, “Sàn nhà dưới chân em là một thiết bị cảm ứng lớn, nó có thể cảm ứng trọng tâm, phương thức, dùng lực vắn vắn khi bước đi của tôi, em cảm thấy có ai có thể bắt chước tất cả đến hoàn mỹ đây? Cho dù là cộng sự tốt Leslie Elvis của em.”

“Hiện tại trong cơ sở nghiên cứu này có bao nhiêu người?”

“Hiện tại ư? Nơi này chỉ có mười mấy nhân viên giám sát thôi.”

“Ồ, anh vẫn chưa mời được những chuyên gia kia.” Chu Trù nhìn quanh bốn phía, “Đi xuống dưới xem bí mật nhỏ của anh một chút đi.”

Anson dẫn Chu Trù tiến vào thang máy, chỗ tinh hoa của cơ sở nghiên cứu này đều ở dưới lòng đất. Thang máy là kiểu hoàn toàn trong suốt, Chu Trù có thể nhìn rõ mỗi một tầng.

“Hòn đảo nhỏ này không thích hợp thử vũ khí hạt nhân, chẳng lẽ anh đối tính chuẩn bị nghiên cứu vũ khí hóa học hay là người nhân bản?”

“Tôi chuẩn bị nghiên cứu một loại thuốc.” Giọng điệu Anson nghiêm túc lên.

“Ồ?”

“Có thể khiến em trong chốc lát cũng không thể rời bỏ tôi.”

Thang máy vừa đúng đạt tới tầng dưới cùng, nơi này dụng cụ cùng thiết bị giá trị không rẻ, Chu Trù đã từng làm nhiệm vụ đi qua một cơ sở nghiên cứu thuộc về chính phủ liên bang, thiết bị nghiên cứu ở đó có tiếng là hàng đầu thế giới, Chu Trù chỉ thấy được một góc núi bằng (kiểu ếch ngồi đáy giếng chỉ thấy 1 khoảng trời nhỏ hẹp í), chứ nhìn nơi này, cậu chỉ cảm thấy cơ sở nghiên cứu của Anson so với cơ sở nghiên cứu chính phủ Mỹ tiêu tốn tài lực vật lực cực lớn để kiến tạo nên chỉ có hơn chứ không kém.

“Anh rất thông minh, ở trên hòn đảo phong bế này, cho dù có gián điệp thương nghiệp, muốn tiết lộ bí mật cũng rất khó. Nơi này rốt cuộc là nghiên cứu cái gì?”

“Một ít vi hạt vô cùng hiếm thấy do hạt nhân cộng hợp thành, chúng nhất định phải ở trong môi trường vô cùng đặc thù cùng nghiêm mật mới có thể giữ vững ổn định, một khi loại môi trường này giải tỏa, uy lực nổ của chúng rất kinh người. Nếu như tôi có thể nắm giữ loại kỹ thuật này, sẽ có rất nhiều người mua tìm tới cửa. Nhân tiện nói một câu, những thứ này đều là làm ăn đứng đắn. Tôi chỉ là bán ra thành quả nghiên cứu mà thôi.”

“Anh muốn đem cái thế giới này quậy loạn nhường nào mới cam tâm?”

“Nghiên cứu của tôi tuyệt đối không mạnh bằng sức phá hoại của bom nguyên tử, em yên tâm đi. Nói không chừng dưới tình trạng ngoài ý muốn tôi còn có thể giải quyết mê đề thời không chuyển kiếp này nọ, lại đoạt giải Nobel gì đó.” Anson khoác tay Chu Trù, “Đi thôi, cương à, bữa trưa hẳn đã chuẩn bị xong rồi. Cá biển nơi này tươi lắm.”

“Richard làm?”

“Tôi biết em đã quen khẩu vị của Richard, cơ mà rất xin lỗi, Richard trở về New York xử lý một chuyện học búa rồi.”

“Chuyện khó giải quyết? Nhà Lorenzo sắp phá sản?”

“Không phải thế,” Anson ngừng một chút, “là chuyện liên quan tới Marin Homan.”

“Cậu ta làm sao.” Chu Trù nhướn mày.

“Cậu ta rời khỏi viện liệu dưỡng kia. Thiết bị theo dõi trên cổ chân cậu ta hôm trước được phát hiện chôn trong bồn hoa của viện liệu dưỡng. Quan tòa đã ký văn kiện đóng băng tất cả tài khoản dưới tên cậu ta.”

“Nhưng không bao gồm khoản tiền kén xù trong ngân hàng Thụy Sĩ.” Chu Trù ần ần mi tâm, “Chuyện mà một kẻ tinh thần không bình thường lắm, tràn đầy lòng báo thù, cộng thêm tiền nhiều đốt cũng đốt hết thoát khỏi chế tài của luật pháp làm đầu tiên anh cảm thấy là cái gì?”

“Trả thù tôi. Ai bảo tôi chẳng những phá hỏng kế hoạch kín đáo mang em đi của cậu ta, còn khiến cậu ta bị chụp lên danh hiệu ‘bệnh nhân tâm thần’ chứ.”

“Vậy anh biết cậu ta bây giờ ở đâu không?”

“Bây giờ vẫn chưa biết.” Anson thở dài, “Tôi không nên nói cho em biết tin tức này, em thoát nhìn không còn khẩu vị nữa rồi.”

Anson dẫn cậu đi tới phòng ăn, nơi này được tỉ mỉ bố trí qua. Cơ sở nghiên cứu cho tới bây giờ thoát nhìn đều là nghiêm cẩn mà lạnh lẽo, trên tường phòng ăn này treo mấy bức tranh sơn dầu, đèn treo cùng đèn tường cũng là trong ưu nhã lại mang đậm hơi ấm gia đình. Ngay cả sofa sát bức tường cũng trải lông cừu, có thể thử nghĩ những nhân viên nghiên cứu kia nếu mệt mỏi, có thể nằm trên sofa mềm mại nghỉ ngơi thật đã một hồi.

Trên bàn ăn trải khăn trải bàn, giữa bàn bày một bồn hoa hướng dương nhỏ.

“Hoa hướng dương là hoa dại, không phải phẩm loại gì cao quý. Không hợp gu của anh.” Chu Trù đầy hứng thú lấy ngón tay nghịch những đóa hoa nhỏ tầm thường kia.

“Trong trụ sở nghiên cứu, rất nhiều học giả có thể những mấy ngày không được nhìn thấy ánh mặt trời, mang lên mấy bồn hoa hướng dương có lẽ có thể khiến bọn họ cảm thấy thoải mái hơn. Hơn nữa nếu nói cao quý, cũng không phải là dùng giá cả để cân nhắc đi.”

Anson ngồi xuống cạnh Chu Trù, một cái tay gác lên vai cậu, thân thiết tùy ý nhưng cũng không thân mật.

“Anh hẳn sẽ không rất khuôn sáo mà nói với tôi những lời thông tục kiểu như hoa hướng dương có thể bền bỉ sinh trưởng ở nơi đất đai nghèo nàn, có một chút ánh mặt trời là có thể nở rộ các loại chứ?”

Một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen đẩy xe thức ăn đi vào.

“Hi, Keller, cá hôm nay tươi không?” Anson cười hỏi.

“Vừa mới bắt lên ban sáng.” Keller khẽ mỉm cười, “Mời thông thả dùng.”

“Trong khoảng thời gian này để cho anh đóng trên hòn đảo nhỏ không thấy bóng người này, cực khổ rồi.”

Keller lơ đãng mà nhún vai, “Không phải dự tính tuần sau liền có gần một phần ba nhân viên công tác sẽ lục tục tới sao? Đến lúc đó bọn tôi liền phải bận rộn.”

Chu Trù cẩn thận quan sát Keller, từ thân hình, lực độ cùng tư thái bước đi của hắn, hắn ít nhất đã từng là một quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp. Anson luôn luôn thích lính đánh thuê, không chỉ là bởi vì lính đánh thuê rất chú trọng thành tín, cũng là bởi vì bọn họ trừ cùng được huấn luyện chuyên nghiệp giống quân chính quy, thì lúc làm việc so với bọn họ lại càng thêm lưu loát. Bằng vào mắt nhìn, Chu Trù tin rằng, trừ bên hông, ở chỗ hai bên mắt cá chân Keller còn có hai cây súng.

Đợi đến khi Keller rời đi, Chu Trù dùng khuỷu tay huých huých Anson, “Anh có từng nghĩ tới, nếu như những người lính đánh thuê này muốn giết anh, sẽ dễ như trở bàn tay hay không?”

“Nếu như họ phản bội tôi, sau này còn ai dám thuê họ nữa?” Anson lơ đãng mà lắc lắc đầu, ưu nhã cầm dao đĩa lên, cắt một miếng thịt cá nhỏ đưa đến bên miệng Chu Trù, “Ném thử đi, bọn họ mỗi ngày đều phải nấu cá biển tươi, đây là nguyên liệu dồi dào nhất ở đây đây, tôi đối với tài nấu nướng của họ lại là tương đối mong đợi.”

Chu Trù ngậm miếng thịt cá kia vào, gật đầu một cái, “Quả thật mùi vị không tệ.”

Anson lại cắt xuống một miếng chân giò hun khói đẩy tới trước mặt Chu Trù, “Chân giò hun khói bọn Keller làm cũng đặc biệt có phong vị.”

“Ừm.” Chu Trù tinh tế thưởng thức, “Phải rồi, anh nói Marin sẽ dùng phương pháp như thế nào trả thù lại anh? Phương pháp từng thất bại cậu ta chắc sẽ không dùng nữa, cho nên hẳn không phải là thuê sát thủ. Đả kích việc làm ăn của nhà Lorenzo? Việc làm ăn của anh làm quá rộng, chỉ sợ có thêm một bận nguy cơ tài chính nữa thì anh cũng có thể nghĩ ra được phương pháp thất đức gì đó rút ra một khoản tiền bất chính. Đột nhiên có chút mong đợi cậu ta làm sao đối phó được anh ghê.”

“Phương pháp tàn nhẫn nhất, cũng chỉ là cướp em từ bên người tôi đi thôi.”

“Tôi đang ăn hải sản với chân giò hun khói thơm ngon, anh cứ muốn khiến tôi ối ra như vậy sao?” Chu Trù thở dài một cái, “Tôi thật muốn Marin xuất hiện ngay bây giờ, sau đó hai người các anh đấu đến thiên hôn địa ám, tôi có thể vừa thưởng thức vừa hưởng thụ bữa trưa của tôi.”

“Em muốn Marin xuất hiện? Thật ra thì rất đơn giản.” Ngón tay Anson khều cằm Chu Trù qua, nghiêng đầu chậm rãi lại gần.

Chu Trù ngửa sau, Anson lại cười đứng dậy, đè thấp thanh âm, “Em có tin Marin đã tới đây, đang nhìn hai chúng ta hưởng dụng bữa trưa trong băng giám sát không?”

Phì cười một tiếng, Chu Trù bất chợt ngậm lấy môi Anson. Kinh ngạc ở một khắc ấy khiến Anson trân người tại chỗ, cho đến khi đầu lưỡi Chu Trù chạm lên môi trên của anh, anh mới mạnh mẽ giữ chặt gáy cậu, bắt đầu nhiệt liệt mà tận lực đáp lại.

Anson không ngừng mút vào, sự hồi đáp của Chu Trù khiến anh mừng khôn xiết. Thật ra thì Chu Trù cũng không hề nghĩ tới mình có một ngày sẽ chủ động đi hôn tên trước mắt này, có lẽ là vì mạo hiểm, muốn

nghe hợp phỏng đoán của Anson xem xem Marin có phải thật vậy hay không đã tới cái cơ sở nghiên cứu bí mật này thậm chí còn ngồi trong phòng giám sát nhìn hết thấy mọi chuyện, lại hoặc là cậu chỉ là cần một lý do để cho mình buông xuống hết thấy rồi biểu đạt tâm tình đã bị đè nén lại trào dâng trong lòng.

Mười mấy giây trôi qua, bàn tay của Anson từ sau gáy Chu Trù chậm chậm lần xuống, anh vuốt ve luôn luôn rất dùng sức, luôn giống như muốn đem Chu Trù nhào nát vậy. Trong đầu Chu Trù không tự chủ toát ra một lý luận mà Leila đã từng nói, đó chính là vuốt ve cũng là một loại ngôn ngữ, mà phương thức Anson vuốt ve Chu Trù lại mang theo dự vọng chiếm hữu cực độ. Bất luận anh biểu hiện thân sĩ đường nào, vô số lần anh có cơ hội muốn gì làm nấy với Chu Trù, anh đều dần lại, nhưng càng đè nén thì càng có một ngày bộc phát ra.

Ranh giới cuối cùng của Chu Trù bị chạm đến, nếu như tiếp tục nữa, Anson sẽ đem cậu chia nhỏ vuốt vào bụng. Cậu ra sức đẩy ra Anson, chỉ vừa có khe hở nhỏ bé đối phương liền càng thêm dùng sức đem cậu siết lại.

“Dừng lại...”

Hô hấp của Anson dồn dập, u trầm trong đôi mắt là hoàn toàn nhập tâm.

Anh dùng cái hôn sâu nói cho Chu Trù quyết tâm không muốn dừng lại của mình.

Vật dưới áo phong của Chu Trù bị xốc lên, Anson cách lớp áo hôn ***g ngực cậu, đó là nơi đã từng bị nổ thương, bàn tay của anh theo đường vân cơ bắp ở thắt lưng cậu một đường trượt xuống dưới, ngón tay anh lần vào trong chiếc quần hư nhân của Chu Trù, anh là đang ám chỉ, cũng là lời mời mọc vô cùng cảm dỗ.

Ngay tại một khắc ấy, di động trong túi Chu Trù reo lên, tất cả không khí kiều diễm bị xua tan vào lúc đó.

Khuỷu tay Chu Trù chống ở hõm vai Anson, huých anh ra, hơn nữa còn làm một tư thế cảnh cáo với anh.

“Cậu đang ở đâu?”

Là Leslie, thanh âm của hắn vẫn giống như nửa tháng trước, tỉnh táo tự chủ khiến người ta đoán không ra sâu cạn. Có lẽ hắn đã đi ra khỏi nỗi ám ảnh bị Chu Trù cự tuyệt, hoặc là hắn chỉ là che giấu tâm tình của mình.

“Đang nghỉ phép. Xảy ra chuyện gì?”

“Cậu đang ở đâu?” Leslie lại lặp lại câu hỏi kia một lần nữa, bình thường dưới tình huống này, Chu Trù nhất định phải trực tiếp trả lời luôn.

“Một hòn đảo nhỏ ở Nam Thái Bình Dương.”

“Căn cứ nghiên cứu mà Anson đang trong chuẩn bị?”

“Ừ hừm, tin tức của anh nhanh thật.”

Rất rõ ràng đối tượng Chu Trù trò chuyện là ai, Anson khoanh tay nghiêng đầu, nụ cười của anh vẫn như cũ lại có mấy phần ý vị khiêu khích.

“Tôi lập tức liên lạc cảnh sát quốc tế ở gần đó nhất phái ca nô hoặc trực thăng đến đón các cậu. Marin rất có thể sẽ ở trong trụ sở đó.”

Chu Trù nhìn về Anson, đối phương nhíu mày.

“Căn cứ này có lính đánh thuê đặc biệt thủ vệ, còn có hệ thống nhận dạng thân phận thông minh, cậu ta làm sao đi vào được?”

“Hỏi Anson xem, hắn xác định ngoại trừ những tên lính đánh thuê kia thì đều là người của hắn chứ?”

Bất chợt, điện thoại ngắt. Di động hiển thị mất tín hiệu, hoặc thấp tín hiệu trên đảo đột nhiên có vấn đề, hoặc chính là tín hiệu bị ngăn trở. Chu Trù tin tưởng là về sau.

Trong loa phát thanh truyền tới tiếng rè rè, sau đó là người mà Chu Trù quen thuộc mở miệng nói chuyện.

“Màn kịch thân thiết biểu diễn không tệ.”

Quả nhiên là Marin.

“Cậu đang ở đâu?” Chu Trù hỏi.

“Phòng giám sát, cùng Keller mà ngài Lorenzo tín nhiệm nhất và cả tiểu đội của hắn.” Thanh âm của Marin vẫn vậy, nhưng lại mơ hồ để lộ ra mấy phần cố chấp.

“Cậu không nên rời khỏi viện liệu dưỡng kia.”

“Cậu và tôi đều biết tôi căn bản không có bệnh, không cần bất kỳ trị liệu nào.” Nhắc tới viện liệu dưỡng nọ, Marin hận đến ngứa răng.

“À há? Không có bệnh? Không có bệnh mà cậu lại nghĩ tới hợp tác với cái tên điên Bọ Cạp Đỏ kia? Không có bệnh mà cậu lại nghĩ tới bắt cóc một cảnh sát quốc tế chính trực mạnh mẽ? Mặc dù tôi rất hiểu cậu muốn độc chiếm tình yêu của cậu ấy...” Anson bắt đầu dĩ nhún vai, “Với cả không có bệnh mà cậu lại cho nổ một chiếc du thuyền trị giá trăm tỷ? Không có bệnh mà cậu lại thuê sát thủ ám sát một thương nhân tốt chính trực có uy tín là tôi đây? Tất cả những điều ấy không đủ chứng minh cậu bệnh đến ngớ ngẩn sao?”

77. Chương 77

“Im miệng! Anson!”

Chu Trù hung hăng trừng Anson một cái, lúc này chọc giận Marin đối với bọn họ một chút lợi ích đều chẳng có.

“Được rồi Anson, tôi thừa nhận anh vẫn luôn thắng thế, anh có vốn liếng đáng để đặc ý, nhưng chỉ có kẻ cười đến cuối cùng mới là kẻ thắng thật sự, không phải sao?” Marin không biết đang làm gì, trong loa phát thanh phát ra tiếng tạp âm chói tai, thính lực nhạy cảm của Chu Trù khiến cậu chau mày, “Chu Trù thân mến, vào giờ phút này tôi vẫn yêu cậu như trước. Cho nên tôi cho cậu cơ hội cuối cùng trở lại bên cạnh tôi.”

“Ha —— Cảm ơn lòng từ bi của cậu!” Anson làm một động tác cời mũ chào.

“Hưởng thụ cho thỏa lòng từ bi của tôi đi. Chu Trù, cậu đi mở tủ bát đối diện bàn ăn.”

Chu Trù làm theo, cái tủ đựng bát này hẳn là thiết kế để cất đồ ăn vặt, nhưng giờ phút này lại có một khẩu súng lẳng lặng nằm bên trong. Chu Trù lấy súng ra.

“Bên trong có một phát đạn, cậu có hai lựa chọn, hoặc là giết Anson rồi đi theo tôi, hoặc là ở lại cùng Anson chết chung.”

Anson ngồi trở về bàn ăn bên, tiếp tục dùng bữa trưa, “Trước khi đi, phạm nhân cũng có thể ăn no một bữa, không phải sao?”

Chu Trù quan sát bốn phía, camera duy nhất trong phòng nghỉ này đang ở trên đỉnh đầu.

“Anh còn ăn được?”

Anson thờ ơ cười cười, “Em sẽ giết tôi sao?”

“Có lẽ.” Chu Trù kéo chốt, một động tác đơn giản mà thôi, được cậu làm lại có một loại mỹ cảm lưu loát mà vô cùng giàu lực độ.

“Sớm muộn sẽ có một ngày tôi xuống địa ngục, tôi nói rồi, chết ở trên tay em cũng là kết cục viên mãn.” Anson nhấp một ngụm rượu đỏ.

Chu Trù phì cười một tiếng, giơ súng lên, “Anh đánh giá mình quá cao đấy.”

Tiếng đạn cực kỳ vang dội.

Chu Trù một phát súng bắn vỡ máy quay.

“Marin nếu không thấy được chúng ta đang làm gì, cậu ta sẽ sinh ra vô số vọng tưởng. Em đây là đang ép cậu ta nổi điên đấy.”

“Anh không phải đã nói, cậu ta điên rồi sao? Bây giờ nên làm gì?”

“À ha? Em cứ như vậy dùng hết một phát đạn duy nhất, sau đó lại hỏi tôi nên làm cái gì bây giờ ư?”

“Cửa khóa rồi, nhưng tôi cá rằng Keller anh tín nhiệm nhất lập tức sẽ tới giết ông chủ là anh đây. Anson Lorenzo mà tôi biết không phải là loại đàn ông chỉ lưu cho mình một cánh cửa.”

Anson im lặng cười một cái, ưu nhã lau miệng rồi đứng dậy.

Anh đi tới trước một bức họa, ngón tay ấn vào mắt nhân vật trong tranh, khung tranh chậm rãi dời ra, lộ ra một cái thông đạo.

“Keller biết lối đi này không?”

“Tôi cho tới bây giờ sẽ không để cho người khác biết tất cả đường lui của mình.”

Chu Trù đi theo Anson đi vào trong thông đạo. Đây là một con đường nguyên thủy nhất, không có cái gọi là nhận dạng thân phận công nghệ cao, cũng không có máy vi tính điều khiển. Trước khi rời đi, Anson đem bức họa đặt lại chỗ cũ đồng thời còn khóa lại.

Hai phút sau, Keller mang người chạy tới phòng nghỉ, trên bàn vẫn để bữa trưa. Phần của Chu Trù cơ hồ không được đụng tới, mà Anson lại đã ăn xong phần của mình. Khăn ăn đã dùng qua được gấp chỉnh chỉnh tề tề để bên mép đĩa ăn, thoạt nhìn cực kỳ chăm chọc.

“Cậu Homan, không thấy họ đâu.” Keller dẫn người dò xét một vòng, không thể không báo lại cho Marin.

“Ông nói ‘không thấy’ là có ý gì? Chẳng lẽ họ lại đột nhiên biến mất sao? Lấy tất cả mọi thứ trong gian phòng kia ra!”

Keller chỉ đành phải làm theo. Dem tất cả khung tranh tháo xuống, tra tìm từng khe hở trên mặt đất, mãi đến khoảnh khắc bọn họ lấy bức họa kia xuống, chỉ nghe một trận nổ vang, trần nhà nổ sập xuống.

Bốn người Keller mang tới thoát cái chỉ còn lại có hai. Bọn họ từ trong đồng phế tích ho khan bò dậy.

“Chuyện gì xảy ra?” Marin có vẻ bắt đầu sốt ruột.

“Bọn tôi trúng bẫy của Anson...”

“Bẫy? Tôi tưởng anh là người hiểu rõ cơ sở nghiên cứu này nhất? Anson có thể có bẫy rập gì mà anh không biết!”

Keller bất đắc dĩ thở dài một cái, “Có rất nhiều.”

Lúc này, Chu Trù cùng Anson đi tới cuối mật đạo, bọn họ đứng trước một lối đi dọc chín mươi độ.

Chu Trù dọc theo thang sắt leo lên, Anson ở phía sau cậu, anh vừa ngẩng đầu thì cái đập vào mắt chính là dáng người rắn chắc cùng với bộ phận khiến người suy nghĩ miên man của Chu Trù.

“Thật muốn làm em ở đây.” Anson ngược đầu nhìn chằm chằm vào háng Chu Trù.

“Thật muốn đá chết anh ở đây.”

“Thực ra tôi muốn nói cho em biết, mật đạo này cũng không thể rời khỏi căn cứ, chỉ là đi thông tới phòng sưu tầm ở tầng tiếp theo của tôi thôi.”

“Phòng sưu tầm gì của anh?” Chu Trù nhướn mày, lúc này đỉnh đầu cậu đụng lên phần nóc.

Đó là một cánh cửa khóa mật mã. Anson leo đến bên người Chu Trù, đưa tay ấn mật mã, sáu con số kia có hơi quen mắt.

“Ngày tôi gặp được em. Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên em của ngày đó.”

“Tôi cũng sẽ mãi mãi không bao giờ quên ngày đó — khởi nguồn cơn ác mộng của tôi.” Chu Trù không rảnh đắm chìm trong bầu không khí Anson tạo nên, trực tiếp đem cửa đẩy ra.

Khi cậu leo lên nhìn thấy mọi thứ trong cái gọi là phòng sưu tầm này, không khỏi trợn to hai mắt, “Holy shit!”

Trong gian phòng xấp xỉ hai mươi mét vuông ấy, cái gọi là đồ sưu tầm của Anson cư nhiên đều là vũ khí tân tiến hoàn hảo nhất.

“Thích không? Cho dù là kiểu mới nhất Interpol bọn em tịch thu được cũng chưa chắc dùng tốt bằng những thứ này.” Anson đem một cây súng lục ném cho Chu Trù, “Chúng ta phải mang một ít theo bên người, người của Keller cũng không dễ đối phó.”

“Hắn là người anh chọn.” Chu Trù thử khẩu súng kia một chút, nấp đạn nhanh phản lực nhỏ, thử bóp cò súng mặc dù bên trong không có đạn, nhưng trực giác của Chu Trù nói cho cậu biết khẩu súng này sức giật nhỏ độ chính xác tương đối cao, lúc dùng tuyệt đối thuận tay. Đạn cũng phải cầm nhiều một chút, Chu Trù tiện tay cầm một cái ba lô lên, đem băng đạn đổ vào.

“Cái này tôi tin rằng em nhất định thích.” Anson đem một khẩu súng bắn tỉa tự động đưa cho Chu Trù.

“A, tôi yêu chết nó!” Ngón tay Chu Trù vuốt ve băng súng.

“Bộ dạng của chúng ta có giống như muốn đi cướp ngân hàng không?” Anson cười hỏi.

Chu Trù trực tiếp đem hòng súng chìa vào Anson, tựa hồ đối với khẩu súng này yêu thích không buông tay.

“Nếu như tôi có thể biến thành một khẩu súng, có lẽ em sẽ yêu tôi hơn một ít.”

“Yêu anh? Yêu anh là chuyện nguy hiểm, xem xem tôi hôm nay có bao nhiêu xui xẻo đây này!” Chu Trù tùy ý đem đồ sưu tầm của Anson ném vào trong ba lô, không ai có thể dự liệu được bọn họ gặp Keller sẽ cần gì.

“Tôi có chút hối hận, không chuẩn bị mấy chiếc áo chống đạn ở đây.”

“Anh không mặc sao?”

“Ở cùng với em tôi tại sao phải mặc áo chống đạn?”

“Thế nhưng ở cùng chỗ với anh tôi lại cần áo chống đạn.” Chu Trù chỉnh trang chờ phân phó, “Anh nói một chút kế hoạch đi. Chúng ta phải rời khỏi đây thế nào, ít nhất không thể ở một tầng dưới lòng đất, chúng ta nhất định phải lên mặt đất mới được.”

“OK...” Anson mở ra một két mật mã, lấy hai chiếc áo chống đạn ra, “Mặc vào đi.”

Chu Trù vuốt ve chất liệu của chiếc áo chống đạn kia, không khỏi mỉm cười một cái, “Tôi cá chi phí cho hai chiếc áo chống đạn này nhất định đạt tới sáu con số.”

“Không gồm phí nghiên cứu bên trong.” Anson thay Chu Trù ấn chặt móc khóa, “Nếu như có thể, tôi càng hi vọng thất cả vật cho em chứ không phải giúp em mặc áo chống đạn. Đi thôi, lối đi dự phòng, khi cơ sở nghiên cứu bị cúp điện ngoài ý muốn, chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất rời khỏi nơi này.”

“Thôi đi. Anh chỉ là sợ gặp cao thủ giống như Leslie thôi.”

Leslie tuyệt đối có năng lực khiến tất cả thiết bị công nghệ cao tê liệt.

Quả nhiên, đúng lúc đó, di động của Chu Trù reo lên.

Lại có tín hiệu rồi! Nhìn lại dãy số kia, đến từ Leslie.

“Nghe này, tôi đã xâm nhập vào hệ thống của cơ sở nghiên cứu kia rồi, tôi sẽ mở tất cả lối đi cho cậu, cậu nhất định phải trong thời gian ngắn nhất lên tới mặt đất! Máy bay trực thăng hai mươi phút sau sẽ tới! Hơn nữa, nói cho Anson đừng đi lối đi an toàn, nơi đó có người đang chờ các cậu!”

Chu Trù thở phào một hơi, “Đi thôi! Đi lối F!”

Mở cửa, hai người đi ra ngoài, từ giờ trở đi bọn họ liền bại lộ ở trước camera.

Trong khoảnh khắc Keller nhận được tin tức, màn hình trước mặt Marin liền toàn bộ nhấp nháy bóng tuyết, hai ba giây sau thì hoàn toàn bị tắt đi.

“Fuck!” Marin thiếu chút nữa một quyền nện lên màn hình hiển thị, Joey ở bên cạnh kéo cậu ta lại.

“Bình tĩnh! Marin! Bộ dạng mất khống chế của cậu chính là cái Anson muốn thấy!”

Marin trắc mắt trừng Joey, nhếch khóe môi, “Thế nào? Anh hối hận đi theo bên người tên thần kinh dễ dàng mất khống chế là tôi đây ư? Nếu như không phải là anh tìm tên luật sư đáng chết đấy, tôi làm sao lại bị người ta nói thành thần kinh không bình thường? Làm sao lại bị Anson cái tên kia cười nhạo?”

“Marin — nếu như không như vậy thì chẳng ai có thể đánh thắng quan tòa của cậu cả!”

“Cái tôi muốn nhất bây giờ chỉ có một chuyện — chính là muốn Anson Lorenzo táng thân nơi này! Tôi muốn hắn chết ở cái ngục giam hắc tiêu cả đồng tiền kiến tạo trên biển này! Tôi muốn hắn vĩnh viễn cô độc nằm lại đây! Ngay cả tôi cũng bắt đầu cảm hận mình, lại cho hắn một phần mộ hoa lệ đến vậy!”

Joey thở dài một cái, nhỏ giọng nói, “Nếu như Chu Trù lựa chọn cùng hắn chết chung ở đây thì hắn lại không thể nào cô độc...”

Một giây tiếp theo, cổ áo Joey liền bị kéo qua, gương mặt vắn vẹo của Marin in lên màn hình, “Vậy thì lập tức phải người tìm cậu ấy trở về!”

Joey chỉ lạnh lùng nhìn Marin, “Cậu biết, Chu Trù sẽ không bị ‘tìm trở về’, bởi vì cậu ta cho tới bây giờ không ở dưới sự khống chế của cậu. Tôi thậm chí không hiểu nổi cố chấp của cậu với cậu ta. Nhìn cậu xem, nếu như không phải bởi vì cậu cố chấp muốn đem tên cảnh sát quốc tế kia cột vào bên người, cái cậu có còn nhiều hơn bây giờ! Tài phú của cậu, địa vị của cậu, mà không phải bị báo chí viết thành một kẻ tâm thần giàu có đáng thương! Là cậu ta tạo thành cậu hôm nay! Cậu còn chưa nhìn rõ sao!”

Đầu Marin ngẩng lên thật cao, cảm cậu ta sắc nhọn đến nỗi muốn đâm xuyên qua thế giới trong con mắt Joey, “Vậy thì hủy diệt cậu ta. Kể cả sự thất bại của tôi cũng cùng hủy diệt hết đi.”

Joey ngẩn ra đó, sự biến chuyển của Marin hắn không thích ứng kịp.

“Keller, mang theo người của ông, giải quyết hết Anson cùng Chu Trù.” Sắc mặt Marin cực kỳ u ám, nếu như Chu Trù là điểm cố chấp duy nhất trong lòng cậu ta, như vậy câu nói vừa rồi của Joey đã đem điểm cố chấp duy nhất ấy hung hăng nhổ bật lên, cái cậu ta muốn hủy diệt rốt cuộc là Chu Trù hay là bản thân mình, đã không thể nào biết được.

Keller ngẩn người, quả quyết dẫn người của hắn đuổi xuống tầng ngầm. Bất luận Anson muốn rời khỏi căn cứ thế nào, đều phải từ tầng ngầm mà rời đi.

“Tôi cho ông nửa tiếng, Keller.” Marin nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, “Nửa tiếng sau, bắt đầu từ phần đấy, tôi sẽ đem nơi này nổ thành tro bụi.”

Trán Keller hơi rịn ra mồ hôi. Bọn họ làm một cuộc giao dịch với ma quỷ bán đứng chủ cũ của hắn, nhưng cuộc giao dịch này hắn không cách nào không đi làm, hắn không biết Marin dùng phương pháp gì đưa thân nhân, bạn bè, bạn học đã từng chung đụng của họ... tất cả người ở trong lòng bọn họ dù là hơi có sức nặng đều bắt lại. Làm lính đánh thuê, bọn họ đã sớm từ bỏ thân nhân, nhưng từ bỏ chính là bởi vì quá mức quan tâm. Cuộc giao dịch này họ chỉ có tiếp nhận chứ không thể nào từ chối.

Chu Trù cùng Anson đẩy cửa ra, bò rạp dưới đài thí nghiệm, nhìn cánh cửa cách mấy chục mét kia.

“Anh xây cái phòng thí nghiệm này lớn quá rồi đấy.” Chu Trù nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi bây giờ cũng rất hối hận.” Anson dựa vào đài thí nghiệm lên đạn cho súng của mình. Động tác của anh lưu loát nhưng lại không phát ra âm thanh quá lớn.

Chu Trù đeo tai nghe điện thoại lên, thuận tiện để trao đổi cùng Leslie, toàn bộ hệ thống giám sát đã bị Leslie khống chế.

“Có hai người mai phục ở vị trí hướng mười một giờ phía đài thí nghiệm trước mặt các cậu, bọn họ cũng không xác định được phương vị cụ thể của các cậu.”

Chu Trù đem hai trái đạn khói buộc ở bên hông ném ra, chúng lăn đi, chỉ một thoáng đã tỏa ra khói mù. Loại khói này không có tính gây cay nhưng lại giảm thấp tầm nhìn. Chu Trù và Anson rất rõ vị trí người nọ, cậu hành động nhanh chóng, cho dù trên người khoác trang bị nặng mười mấy ký lại cơ hồ không phát

ra tiếng động gì. Nhưng hai gã lính đánh thuê kia vô cùng nhạy bén, Chu Trù và Anson còn chưa đến gần, họ liền chuyển hòng súng sang.

Chu Trù không chút do dự bóp cò súng, nòng súng của cậu dùng ống hãm thanh, chỉ nghe pặc— một tiếng, đối phương tránh thoát, hơn nữa lại nã một phát về phía Chu Trù. Nhanh nhẹn nằm xuống, Chu Trù nhìn thấy người nọ qua khe hở của đài thí nghiệm, đối phương cũng phát hiện ra cậu. Hai người cơ hồ đồng thời nổ súng, Chu Trù bắn trúng đầu hấn, đạn của đối phương găm lên áo chống đạn của Chu Trù.

“Hự ——” Cơn đau do lực xung kích ở khoảng cách gần mang tới làm Chu Trù cất tiếng rên.

Trong nháy mắt khi Anson nổ súng, hòng súng của đối thủ đè xuống hòng súng của anh, vì vậy đạn cũng không như dự liệu bắn trúng đầu đối thủ mà lại bắn lên áo chống đạn ở phần bụng hấn. Sức chịu đựng với cơn đau của hấn rất kinh người, cho dù dưới lực xung kích như vậy hấn vẫn nhanh chóng nã một súng về phía Anson. Anson ngửa ra sau, nổ súng ngay khoảnh khắc ấy, phát đầu tiên bắn rơi súng trong tay đối phương, phát thứ hai bắn trúng bắp đùi của hấn.

“Em không sao chứ, Chu Trù?”

Nòng súng của Anson chĩa vào đối phương, đối phương quỳ một chân xuống đất nhìn Anson, trong mắt hấn là lạnh giá, làm một người lính đánh thuê, ngày nay đến chỉ là sớm muộn.

“Ừ... ừ...” Chu Trù từ dưới đài thí nghiệm chui ra, “Năng lực giảm xung chấn của áo chống đạn của anh thật đúng là hàng đầu, cảm giác áp bách khi bị trúng đạn ở khoảng cách gần cũng như là bị hung hăng đâm một quyền.”

Anson cười cười, anh ngồi xổm xuống, “Gable, chĩa hòng súng vào tôi cũng không phải là quyết định sáng suốt gì đâu.”

Bắp đùi Gable máu chảy không ngừng, “Tôi không có lựa chọn nào khác.”

Trong nháy mắt, Gable đem dao găm cài trên đùi rút ra phi tới Anson, chuỗi động tác liên tiếp này hoàn thành trong nửa giây, nhanh ngoài sức tưởng tượng.

78. Chương 78

Thế nhưng súng của Chu Trù vẫn nhanh hơn, góc độ của cậu không đủ để bắn trúng Gable, nhưng lại bắn lên con dao găm kia. Nó bay xẹt qua gò má Anson, mắt Anson không chớp lấy một cái, một súng bắn trúng giữa mày Gable.

Chu Trù thở dài một cái, “Tôi cho là anh định bỏ qua cho hấn.”

Anson mắt lạnh nhìn thi thể Gable, mắt hấn mở thật to.

“Tôi không chịu được phản bội. Tất cả người tôi thuê, tôi đã cho họ trăm phần trăm tín nhiệm.” Trên mặt Anson không có tức giận không có thất vọng, anh chỉ coi hết thấy là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới trong đời, “Chỉ là tất cả tín nhiệm, đều phải trả giá thật lớn.”

“Cho nên đừng quá tín nhiệm tôi.” Chu Trù dề tai nghe, nghe Leslie nhắc nhở.

“Tôi vĩnh viễn không cách nào tín nhiệm em, bởi vì tôi đối với em là lo được lo mất.” Anson đưa tay kéo băng đạn cùng lựu đạn trên người Gable.

Lúc này khói mù từ từ tản đi.

Thần sắc Chu Trù trong nháy mắt trầm xuống, một phen đè Anson ngã xuống.

Ngay tại một khắc đó, có người từ chỗ cao hướng xuống bọn họ xả súng ầm ầm một trận. Anson cùng Chu Trù lăn đến dưới đài thí nghiệm, cho đến khi trận tiếng súng điên cuồng kia kết thúc.

“Leslie của em nói thế nào?”

“Trên lầu có hai tên vác súng máy chờ đem chúng ta bắn thành tổ ong.” Chu Trù đổi sang súng trường đột kích, “Đoán thử xem, là tôi nhanh hơn hay họ nhanh hơn?”

Anson một phát ấn cậu lại, Chu Trù giật giật, Anson càng dùng sức mà đem cậu ấn về, “Con mẹ nó em điên rồi sao?”

“Tôi điên bằng anh sao? Chúng ta bây giờ chỉ còn dư lại hơn hai mươi phút, Leslie nói cho tôi biết anh ấy kiểm tra ra được bắt đầu từ tầng dưới cùng của căn cứ nghiên cứu, mỗi tầng đều được cài trang bị gây nổ, mà Marin đã khởi động chúng rồi!”

“Tôi nói là, muốn điên thì cũng là chúng ta cùng nhau điên!”

Nói xong, Anson bắt chợt ném một trái lựu đạn ra ngoài, quả không ngoài dự liệu nghe được tiếng súng điên cuồng, lựu đạn ở giữa không trung nổ banh ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt Anson đứng phắt dậy nổ súng, chỉ trong mấy giây lẻ tẻ mà đám lửa cùng lực xung kích lúc lựu đạn nổ còn chưa tản đi, Anson cùng Chu Trù đã bắt đầu bắn càn quét.

Khi họ bắn trúng đối phương thì thỉnh thoảng có đạn bắn lên áo chống đạn của họ. Năng lực né tránh của Chu Trù còn nhanh hơn trực giác, đạn của Anson điên cuồng đến nỗi đối phương không có thời gian nổ súng vào anh. Hai gã trên lầu đã ngã xuống, đạn của Anson vẫn như cũ biểu diễn khúc nhạc cuồng bạo.

Cho đến Chu Trù kéo anh trở về, “Tôi biết anh căm hận những tên phản bội anh kia nhưng tôi không muốn anh lãng phí đạn như vậy!”

“Chúng ta đi.”

Anson đi đằng trước Chu Trù, Chu Trù quay lưng lại quan sát bốn phía.

Hai người duy trì tư thế lưng dựa lưng đi vào lối đi lên tầng trên, không cần hoài nghi, nhất định còn có người mai phục ở nơi này, nhưng bọn họ không có thời gian giằng co nữa.

“Keller —— tôi biết anh đang chờ tôi ——” Anson cao giọng nói.

Đáp lại anh chỉ có tiếng vọng.

“Camera trong lối đi an toàn bị hư hại.” Đây là gợi ý của Leslie, nói cách khác Keller đã phát hiện thiết bị giám sát ở chỗ này đã bị người khác không phải Marin khống chế.

“Keller... người này rất lợi hại.” Anson cười giễu một tiếng, “Nhưng tôi hiểu hắn.”

“Anh định làm gì?”

Xông ra chính là chịu chết.

“Thẳng tiến thôi.”

Nói xong, Anson cầm lấy súng trong tay Chu Trù, tháo băng đạn ra, đem một viên đạn to cỡ cái bút mực đẩy tới chỗ lắp băng đạn, xoay tròn rồi vặn chặt, “Đây mới là chỗ hấp dẫn nhất của khẩu súng này.”

“Ồ?” Chu Trù nhướn mày, cậu cho tới giờ đều sẽ không khinh thường vũ khí nhà Lorenzo thiết kế. Trước đó lúc lắp băng đạn cho khẩu súng trường đột kích này cậu đã chú ý tới thiết kế đặc biệt đó.

Nói xong, Anson ló nửa người ra, ngắm chuẩn cửa an toàn dày nặng bị khóa chặt mà bóp cò.

Sức giật của phát súng kia rất kinh người, cả người Anson ngã về phía sau, trong nháy mắt khi Chu Trù túm anh lại, tiếng vang lớn khi cánh cửa an toàn kia bị nổ tung làm cho cả tòa nhà đều chấn động.

“Đi!” Anson mới vừa ổn định, liền đem súng ném trả lại cho Chu Trù, rút ra hai khẩu súng lục cài ở chỗ thắt cá chân anh, thoăn thoắt thay băng đạn rồi xông ra ngoài.

Chu Trù theo sát phía sau.

Phát súng vừa rồi của Anson uy lực sánh ngang pháo hỏa tiễn, chỉ là lực xuyên tập trung hơn hỏa tiễn. Bọn họ không cần tự đi mở cánh cửa kia rồi trở thành bia ngắm cho Keller nữa, mà lực xung kích của phát súng kia đủ khiến Keller cùng người của hắn tạm thời mất đi năng lực phản ứng.

Vừa có hai giây, Anson cùng Chu Trù đã đi tới trước cửa, ngay khi có nòng súng thò ra từ cái lỗ hổng bị nổ ra, Chu Trù quả quyết tháo lựu đạn bên hông xuống rồi ném tới.

Oành một tiếng, Anson cùng Chu Trù vọt vào cửa.

Nhìn thấy hai người bị nổ thương ngã ở nơi đó, một người trong đó còn chưa mất đi tri giác, đưa tay lần xuống lấy đạn bên hông mình ý đồ cùng Anson đồng quy vu tận.

Anson đá văng lọ đạn của tên kia ra, ngắm thẳng vào đầu hắn chính là một súng, “Tạm biệt, Joshua.”

“Anh biết tên của hắn?” Chu Trù quay đầu đi chỗ khác, cậu không có tâm tình thưởng thức hình ảnh Anson giết người.

“Tất nhiên biết chứ, hắn làm cận vệ của tôi suốt sáu năm.” Trong thanh âm của Anson nghe không ra bất kỳ gợn sóng tâm tình gì, nhưng Chu Trù biết một phát bắn chết Joshua là sự nhân từ lớn nhất Anson dành cho hắn, nếu là người bình thường Anson sẽ để cho hắn sống không bằng chết.

Chẳng qua phản bội chính là phản bội, bất kỳ lý do gì cũng không thay đổi được sự thực Anson bị phản bội.

“Nơi này có bóng dáng vị ‘Keller’ kia của anh không?” Chu Trù giương súng nhìn quanh bốn phía.

“Xin lỗi, tạm thời không có.”

Bọn họ đi tới chỗ giao giới của tầng ngầm thứ nhất với tầng trên, hai bên lối đi là phòng thí nghiệm, ai cũng không cách nào biết được Keller sẽ từ trong phòng thí nghiệm nào lao ra.

“Người của Keller còn dư lại mấy?”

“Bọn họ là cả một tiểu đội.”

“Ồn Chúa, thêm Keller ở trong đó, chúng ta còn phải đối phó tám người.” Chu Trù hừ lạnh một tiếng, thiết bị theo dõi trên hành lang đã hoàn toàn bị phá hỏng rồi.

Trong ống nghe truyền tới tiếng Leslie, “Tình huống cụ thể hiện tại của các cậu.”

“A... chúng tôi đến mê cung của Pan rồi, anh đoán thử xem trong số nhiều phòng thí nghiệm thế này, người của Keller nấp ở gian nào?” (trong phim Mê cung của Pan/Pan’s Labyrinth)

“Không hề gì, tôi đã hack vào hệ thống, tất cả cửa phòng thí nghiệm đều sẽ khóa lại.”

“Leslie... anh chính là Thượng Đế.”

Sau khi đáp lời, Chu Trù cùng Anson hạ thấp người xuống từ trước hành lang đi xuyên qua.

Quả nhiên, lúc đi ngang qua phòng thí nghiệm số 2 và số 4, có người cố gắng đẩy cửa phòng thí nghiệm đi ra, thế nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là cửa vốn khép hờ lại hoàn toàn bị khóa lại.

“Thật may mắn, ít nhất chúng ta không cần giết họ.” Chu Trù hạ giọng đi tới đầu kia của lối đi.

“May mắn mà em chỉ, là nói bọn họ hay là nói chúng ta?”

“Đều có.” Chu Trù giơ tay về phía sau, không nghĩ tới hai quả lọ đạn ném kiểu xoay tròn liền đặt vào trong lòng bàn tay cậu.

Trong mười phút đồng hồ ngắn ngủi mà cũng dài đằng đặc vừa rồi, Chu Trù triệt để lĩnh hội được thân thủ của Anson, tốc độ phản ứng của anh tựa như đã trải qua những hoàn cảnh kinh hiểm, mà không thể tưởng tượng nhất chính là sự ăn ý của Anson với mình, phẳng phất như bọn họ đã từng sống vai tác chiến vậy.

Chu Trù giữ chặt lọ đạn, sát mặt đất mà ném lăn ra ngoài, thời gian dẫn kíp của nó là tầm năm giây, thời điểm nó dọc theo mặt đất lăn ra xa bảy tám mét, một viên đạn trong nháy mắt bắn xuyên qua nó, mất đi nổ cơ hội phát nổ.

“Kỹ thuật bắn tốt thật.” Chu Trù cười cười.

“Tôi không biết cậu dùng biện pháp gì khóa người của tôi lại, có điều cậu không đi ra được đâu Anson. Cậu là một ông chủ rất tuyệt, tôi bảo đảm sẽ không khiến cậu chịu quá nhiều thống khổ ở một khắc cuối cùng.” Thanh âm của Keller vang lên.

Nơi này thuộc kiểu tầng kếp, quá nhiều dụng cụ thiết bị và cả đường ống rắc rối phức tạp.

“Tôi không tin vào thế giới bên kia, chết rồi cũng sẽ không thống khổ đâu. Cho nên có thể cảm thụ thống khổ là một chuyện may mắn, nó nói rõ anh còn sống.” Anson cao giọng đáp lời.

Chu Trù đã lặng lẽ tiến lên trước mấy chục mét, đi tới đằng sau của một bộ thiết bị, từ phát đạn vừa rồi, cậu đại khái có thể suy đoán ra vị trí của Keller.

“Leslie, anh có thể nhìn thấy mấy người bị khóa lại trong phòng thí nghiệm không?”

“Bốn gian phòng thí nghiệm có cảnh báo cường chế mở cửa.”

Như vậy nơi này cộng thêm Keller nhiều lắm là có bốn người.

Cơ hồ cùng lúc đó, một quả lựu đạn kiểu xoay trượt đến trước mặt Chu Trù.

Như phản xạ có điều kiện, Chu Trù bóp cò, đạn sượt qua cánh hông của vật nhỏ đó, làm nó lăn tròn về hướng hoàn toàn ngược lại, lúc phát nổ thậm chí còn làm chấn thương hai tên mai phục ở cách đó không xa.

Chu Trù nhìn về phía Anson, đưa bàn tay lên quơ quơ trên đỉnh đầu, ý tứ là “Tôi yểm hộ cho anh”.

Anson đối với dấu tay của cậu tương đối hiểu, trong lúc ra khỏi cửa, Chu Trù liền đem liền mấy quả lựu đạn ném tới những phương hướng khác nhau, Anson đi tới bên người Chu Trù trong tiếng nổ, dựa vào một cây cột trụ.

Chu Trù nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cách thời gian ước định của bọn họ với Leslie chỉ còn lại mười hai phút, tất thấy nhất định phải mau.

Căn cứ vào lúc lựu đạn phát nổ ban nãy, Chu Trù đoán được chỗ ẩn núp đại khái của bọn họ.

Cậu nâng súng lên, nơi này rồi ren phức tạp, cho dù đối thủ đột nhiên xuất hiện, cậu cũng vẫn có cơ hội phản ứng.

Anson ở khoảng cách không gần không xa canh phòng cho cậu, thần thái chuyên chú mà cảnh giác.

Chu Trù chậm chậm tiến lên trước, thính lực của cậu tập trung cao độ. Cái loại tiếng vang khê đến mức cơ hồ không có truyền đến đại não cậu, ngay sát na ấy cậu xoay người nã một súng, đạn của đối phương còn chưa rời nòng, nòng súng liền bị Chu Trù bắn hỏng.

Độ chuẩn và độ nhanh của phát đạn này khiến người ta kinh ngạc.

Đối phương ném cây súng hư hại kia ra ngoài, Chu Trù nổ liền hai phát súng, phá hủy cây súng kia đồng thời bắn trúng ***g ngực kẻ phục kích. Áo chống đạn chịu công kích, đối phương chặn thẳng nòng súng của Chu Trù. Cậu không thể lại nổ súng nữa, nếu không sẽ nổ nòng. Mà động tác của đối phương cũng rất nhanh, đối với đánh xáp lá cà cũng rất am hiểu. Động tác hấn cướp súng của Chu Trù dị thường thuần thực, Chu Trù theo bản năng nâng súng theo động tác của hắn, sau đó đánh thọc sườn, xoay người, đối phương từ đầu tới đuôi giữ chặt súng của Chu Trù, cuối cùng trở tay đem cây súng này siết cổ cậu.

Anson không chút do dự nổ súng, rõ ràng bắn trúng vai hắn, nhưng hắn tựa như không cảm giác được đau đớn mà gắt gao siết chặt Chu Trù.

Chu Trù cắn chặt hàm răng, dùng sức đánh về phía sau, dẫn tới một gã mai phục khác, Anson ắt phải giải quyết tên kia trước.

Súng của Anson nhanh ngoài ý muốn, còn đối phương am hiểu ẩn nấp cùng né tránh, bắn trả từ trong khe hở.

Hai người bày ra trạng thái giằng co, Anson nằm nghiêng ở sau cột trụ, một mặt khăn trương nhìn chăm chăm nơi đối thủ ẩn nấp, mặt khác lại không thể không nghe cuộc tranh đấu của Chu Trù với đối thủ.

Chu Trù rất thông minh, xoay người đối diện với tử đứng bằng kim loại, đem đối phương hướng ra ngoài, như vậy trước khi đối thủ không thể siết chết được cậu, kẻ khác cũng không cách nào bắn trúng cậu. Chu Trù hung hăng đạp lên chân trái của đối thủ, còn đối với phương cũng không chịu yếu thế địa nhắc chân

dùng đầu gối thúc khoeo chân Chu Trù, Chu Trù thừa dịp hấn nhấc chân tức khắc ngã về phía sau, dùng trọng lượng toàn thân đè nghiêng hấn trên mặt đất, khuỷu tay hung hăng nện lên mặt hấn.

“A ——”

Anson lạnh lùng hô lên, “Jeremy, Chu Trù cũng không phải dễ trêu đùa, cậu ấy rất nâng niu khẩu súng ấy mà anh cứ nhiên muốn dùng nó siết chết cậu ấy!”

Chu Trù nhanh chóng lật người một cú, lúc nâng súng lên Jeremy nằm đó đang muốn rút súng lục bên hông ra lại phát hiện không thấy súng đâu.

“Anh đang tìm cái này sao?” Chu Trù nhếch khóe môi.

Jeremy lúc này mới phát giác tay phải Chu Trù đang giương khẩu súng trường đột kích, mà cầm ở tay trái lại là súng lục của hấn.

“Good-bye!”

Chu Trù thưởng thức năng lực của hấn, nhưng lại không thể không cướp đi năng lực của hấn, nổ súng liền ba phát bắn trúng hai vai cùng đùi phải của hấn, Jeremy mặc dù không chết nhưng cũng hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

Anson nhìn thấy đối thủ của anh hơi nhô đầu ra trong hình phản chiếu của thiết bị kim loại, hai người tức tốc giăng co, ai cũng không cách nào bắn trúng đối phương. Anson liếc mắt nhìn một bộ thiết bị cách đối phương chừng một mét, trên thiết bị có trang bị mặt kính kim loại không bám đạn. Anson điều chỉnh góc độ nổ súng về phía mặt kính kia, mặt kính làm đạn nảy ra, một trận tiếng tiếng vang loảng xoảng, trong đó có mấy phát bắn trúng kẻ phía sau công sự che chắn, súng của hấn rơi trên mặt đất, ngón tay rời khỏi cò súng.

“Nice shot!” Ngón cái Chu Trù quơ quơ trước mặt Anson, lập tức xách súng tiếp tục đi về phía trước, “Còn có tám phút.”

“Cẩn thận Keller.”

Anson tiếp tục cùng Chu Trù duy trì tư thế lưng dựa lưng yểm hộ lẫn nhau. Trong nháy mắt khi hai người họ vòng qua cột trụ, đạn tập kích đến.

Keller cùng một đội viên trong đội còn lại của hấn mai phục ngay ở một trái một phải. Anson cùng Chu Trù khom người xuống, đạn sượt qua đỉnh đầu bọn họ, mảnh đạn bắn tứ tung, cửa qua vành tai và gò má Chu Trù.

Thời điểm họ lần nữa ngẩng đầu lên, gò má Chu Trù đã bê bết máu.

“Ông trời thật đúng là thiên vị cái bản mặt đó của anh a!” Chu Trù tức tối hừ một tiếng, Anson ngoại trừ mái tóc lộn xộn, trên mặt một vết xước cũng không có.

Anson cười cười, “Chúng ta có thể bình an đi ra ngoài, tùy em nổ bao nhiêu phát súng vào mặt tôi đấy.”

Nói xong, Anson ném quả đạn khói cuối cùng của họ ra ngoài. Giống như anh đoán, đạn khói cơ hồ còn chưa cách xa bọn họ được bao nhiêu liền bị bắn cho nổ tan tành, Anson cùng Chu Trù trong nháy mắt đứng lên chạy băng băng tới vị trí trong trí nhớ, rút cuộc di chuyển đến vị trí gần cửa ra hơn.

Trong giây lát, một quả bom đập tới, Chu Trù kinh hiểm tránh thoát.

Ánh sáng sắc lạnh từ dao găm của đối phương lóe lên, súng của Chu Trù chặn được ở một phần một vụn giây. Cơ hồ không nhìn thấy đối thủ cận chiến, Chu Trù nghe tiếng giày boots quân đội, nhấc chân tung cước, đối phương quy xuống. Chu Trù không chậm trễ, xả súng một trận về phương hướng đối phương ngã xuống. Một sát na kia, Anson đột nhiên xô Chu Trù xuống, lăn đến một bên, không ngừng có đạn nã vào bên người họ.

Chu Trù hiểu mình vừa rời nổ súng đã để lộ vị trí, nhất định là Keller nắm chắc cơ hội tập kích họ. Anson từ trên người cỡi lựu đạn xuống, ném tới phương hướng súng nổ kia, nếu như không đoán sai, Keller đã không còn ở vị trí kia nữa.

Anson kéo Chu Trù tiếp tục chạy về phía trước, ngay tại chỗ cách cửa ra gần nhất, hai người quả quyết trốn sang một bên.

Chu Trù tiện tay đem đồ bên cạnh đẩy ra ngoài, Anson vươn tay tựa như muốn cản cậu lại, thế nhưng vật kia lúc bị đẩy ra phía cửa đã bị đực ra ba bốn cái lỗ.

“Sao thế?” Chu Trù nhỏ giọng hỏi.

“Cái đó... rất đắt...”

Chu Trù liếc anh một cái, “Còn lại năm phút.”

“Bằng mọi giá.” Anson đề thấp giọng, “Phản ứng cùng sức phán đoán của Keller là hàng đầu, trong hai chúng ta nhất định phải có một người đi ra ngoài trước. Hơn nữa chúng ta không còn thời gian để tiếp tục lễ mễ nữa.”

79. Chương 79: Kết Thúc

Chu Trù nắm chặt bả vai Anson, nhưng rồi lại quả quyết buông tay ra, “Được rồi, súng của tôi nhanh hơn của anh.”

“Tôi tưởng em ít nhất sẽ nói với tôi rằng ‘Đừng chết’ gì đó chứ.” Anson vẻ mặt thất vọng.

“Cút ra nhanh đi.” Chu Trù thay băng đạn cho súng của mình, kiểm tra lại súng, nhanh chóng lưu loát lại không hề qua loa, sau đó lặng lẽ chờ đợi.

Cơ bắp toàn thân cậu căng lên, hàm răng cắn chặt thu mình chờ phát động.

Tiết tấu hô hấp ổn định lại, ngón tay thả sẵn ở cò súng hơi buông lỏng sau đó lại khẩn trương đến trắng bệch.

Tựa như sóng triều mãnh liệt trong bóng tối, không nhìn thấy sự bập bềnh nhưng lại lật nghiêng tất thảy.

Sườn mặt khắc sâu đến vậy, Anson khe khẽ thở ra một hơi.

“Chúng ta có giống vợ chồng Smith không?” (Mr. & Mrs. Smith)

“Câm miệng.” Chu Trù mãi không tài nào hiểu được Anson tại sao luôn có thể tóm nhảm những chuyện có hay không này ở thời khắc mấu chốt.

“Em thế nào lại không nhìn tôi một cái? Nói không chừng là một lần cuối cùng rồi.”

“Cái dáng vẻ đáng chết kia của anh tôi nhớ rõ lắm, biến nhanh.”

Anson biết mình không thể đùa với Chu Trù những trò ác liệt kiểu này.

Người chân chính gánh trọng trách cùng nỗi sợ hãi cho tới bây giờ đều không phải là người xông ra trước, bởi vì tất cả hậu quả đều sẽ do người bóp cò phía sau chịu đựng.

Anson quyết đoán mà xông ra ngoài, kỹ thuật bắn của Keller thần tốc, phát súng đầu tiên hung hăng bắn vào bả vai Anson. Ngoài ý liệu, Chu Trù tức tốc bật dậy, nếu như nói Keller vào lúc Anson xông ra mới khóa mục tiêu, vậy thì Chu Trù đã lặp lại vô số lần giây phút bắn trúng hấn ở trong đầu. Theo bước di chuyển của Anson, Chu Trù cũng bắn trúng bả vai Keller.

Tất thảy chỉ trong chớp nhoáng, trong tai Chu Trù chỉ nghe tiếng Keller bóp cò, bước chân dồn dập của mình thậm chí tiếng rung động do trang bị trên người phát ra.

Mỗi một phát súng của Chu Trù đều theo sát mục tiêu, thời gian giãn cách giữa đạn với đạn không có chút khoảng trống, sít sao đến mức như muốn đem thời gian cả đời đều nén lại trong một giây này.

Keller ở một giây này nổ ba phát súng mà Chu Trù lại nổ bốn phát.

Một phát súng cuối cùng của Chu Trù bắn trúng đầu của hắn, mọi âm thanh ngay một khắc đó lắng đọng lại. Tất cả khói súng tan đi, Chu Trù thở hào hển, quả tim muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, nhưng cậu lại vẫn duy trì tư thế ngắm bắn nhìn chằm chằm phương hướng Keller ngã xuống.

“Anson...” Tầm mắt Chu Trù không dịch đi mấy may.

“Này...”

Anson ngã xuống đất, “Keller chết rồi à?”

Ngón tay Chu Trù như cũ cứng còng trên cò súng, “Tôi bắn trúng đầu hắn.”

“VẬY HẮN HẮN LÀ NGOÈO HẮN RỒI.” Anson lão đảo đứng dậy.

Chu Trù đánh mắt nhìn sang, lập tức trên người.

Bả vai cùng bụng Anson, huyết dịch đỏ thẫm đang chảy ra.

“... Anh không phải là mặc áo chống đạn sao?”

Anson phì cười một tiếng, lập tức máu chảy càng ghê hơn, “Em thử một lần ba phát súng bắn vào cùng một vị trí xem... áo chống đạn nào lại chịu được...”

Chu Trù vọt tới, cởi áo chống đạn của Anson rồi ra sức đè lên chỗ chảy máu của anh.

“Này... này... nhẹ một chút, nội tạng tôi sắp bị em ấn vỡ rồi...”

Bả vai Chu Trù run ghê gớm.

Anson nhếch khóe môi, hôn một cái lên trán Chu Trù.

“Anh điên rồi sao!”

“Không điên, em mau dìu tôi dậy, chúng ta sắp hết thời gian...” Anson cởi sơ mi của mình ra siết chặt ở lỗ đạn trên bụng, “Như vậy sẽ không chết được!”

Bất chợt, Chu Trù lật người đè Anson xuống, sau đó tiếng nổ bùng đoàn không ngừng vang lên, mặt đất dưới chân không ngừng chấn động, đất trời ngã nghiêng, tiếng sụp đổ không báo mà tới, bốn phía là tiếng dụng cụ cùng cột trụ đổ sụp.

Cây cột đứt gãy vô lực đổ về phía họ, vừa vụn đầu còn lại đè lên một bộ máy móc, tiếng vang bèn nhộn cùng trầm thấp đồng thời vang lên, màng nhĩ Chu Trù đau dữ dội.

“Chu Trù... Chu Trù!”

“Ừ...”

Anson từ dưới người Chu Trù bò ra, lúc này mới phát hiện, nửa thân dưới của Chu Trù bị đè dưới cây gậy đổ gãy.

“Chu Trù!”

“Tôi cảm thấy chi dưới của mình vẫn còn tri giác.” Chu Trù gắng sức muốn bò ra ngoài, nhưng lại bị kẹt lại.

Cậu giơ tay lên nhìn chiếc đồng hồ đã vỡ mặt kính một chút, “Thời gian không còn nhiều lắm, anh lập tức đi đi.”

Anson tựa như không nghe thấy lời của Chu Trù, nhìn quanh bốn phía, nắm chặt lấy đoạn cốt thép đã gãy, “Tôi không phải siêu nhân, không có sức mạnh lớn như vậy. Em nắm chuẩn cơ hội, nếu không sẽ bị kẹt thảm hại hơn!”

Tiếng nổ vẫn thỉnh thoảng truyền tới, xem ra Marin đã hạ quyết tâm muốn đem nơi này biến thành luyện ngục trên biển rồi.

“Anh lập tức đi! Chúng ta đều chết ở đây thì chẳng có nghĩa lý gì cả!”

“Sao lại không có nghĩa lý gì!” Anson bắt đầu bẫy cây cột đang chẹn Chu Trù, “Tôi đếm một hai ba, em liền thử đi ra!”

“Tôi bảo anh đi!”

Trần nhà vỡ vụn, không ngừng có mảng trần nhà cùng với đường ống thông gió rớt xuống, hết thấy sắp sụp xuống.

“Một...hai...”

Chu Trù hung hăng nện lên mặt đất, “Anh sao lại cứ không chịu đi hử!”

“Ba!”

Anson lần đầu tiên để lộ ra vẻ mặt dữ tợn như vậy, ngũ quan tuần mỹ vặn xoắn vào nhau, gân xanh trên trán gồ lên, hai cánh tay run rẩy, vết thương ở bụng trào máu càng thêm lợi hại.

Ngay khoảnh khắc cây cột hơi nói ra, Chu Trù chống thân trên lập tức lết ra. Cậu nằm vật sang một bên, ngửa mặt nhìn thân ảnh cứng còng của Anson. Ở trong một mảnh hỗn độn và đất trời u ám này, thân ảnh của anh lại rõ nét đến không ngờ.

“Chúng ta đi.” Anson kéo Chu Trù dậy, nhưng chân trái Chu Trù gãy xương, không cách nào đứng thẳng.

“Tôi bảo là anh đi mà... lãng phí một cách vô ích những thời giờ này...”

Chân Chu Trù đau dữ dội, nhưng lấy kinh nghiệm nhiều năm của cậu, lần này gãy xương mặc dù không đến nỗi khiến cậu tàn phế, nhưng mà căn bản không thể nào đi xuyên qua lối đi này đến địa điểm ước định với Leslie.

“Sao thế được, không có em mới gọi lãng phí thời gian.” Nói xong, Anson khiêng Chu Trù lên lao về phía cửa ra.

Vai anh làm bụng Chu Trù xóc đến lợi hại, nội tạng đều sắp bị ép ra rồi. Chính là đau đớn như vậy khiến đại não của Chu Trù càng thêm thanh tỉnh.

Cậu có thể rõ ràng mà trí mạng cảm giác được bả vai Anson run rẩy vì đau đớn, cậu vừa đứng dậy lên vết đạn trên vai anh. Máu trên vai xuôi theo máu không ngừng trào ra từ vết thương trước ngực và trên bụng anh hội tụ chung một chỗ.

Chu Trù dùng sức chớp chớp mắt, trong tai cậu cũng không nghe được những âm thanh khác nữa, những tiếng nổ đinh tai nhức óc, những tiếng vỡ vụn đến chói tai, những tiếng gạch đá rơi đổ không ngừng khiêu khích thần kinh cậu, tại một khắc đó như là âm thanh vọng ra từ một thế giới khác vậy.

Trong tai của cậu chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Anson.

Đó là một loại giấy giụa, một phần kiên quyết, một loại niềm tin.

Những điều ấy Chu Trù cho là tất cả đều không thể nào thuộc về Anson Lorenzo.

Bọn họ rút cuộc xông ra khỏi lối đi, thế nhưng ra đến khu vực bên ngoài kia mặt đất đã hoàn toàn sụt lún, chỉ còn dư lại một thanh xà ngang.

Nhìn xuống dưới, nhiệt độ nóng rực phả thẳng vào mặt. Mấy tầng căn cứ dưới mặt đất đã hoàn toàn hóa thành biển lửa.

Anson hỏn hể bật cười, “Em xem, căn cứ của tôi kiên cố biết bao a, cho dù bị nổ phá, xà ngang đều là sừng sững không đổ...”

Dưới đất lửa nóng hừng hực, không ngừng có gió nóng vùn vụt tạt qua gò má họ.

“Buông tôi xuống đi, đây là cơ hội cuối cùng của anh. Mang tôi theo anh không qua được đâu...” Chu Trù vỗ vỗ Anson.

“Tôi muốn hút một điếu xì gà.” Anson đặt Chu Trù xuống, máu anh chảy quá nhiều, đã có chút đứng không vững. Ánh mắt Anson nhìn ra bên ngoài, thấp thoáng có thể nhìn thấy trực thăng đang lượn vòng chuẩn bị rời đi.

“Chạy ra rồi, anh liền có thể hút xì gà. Còn có Lafite năm 80, còn trứng cá muối của anh, cà phê tốn mất cả buổi sáng xay rồi đun, còn có Bach ...”

Cuộc sống nhiều khi đều phải lựa chọn.

“Ừ.” Anson ngồi xổm xuống trước mặt Chu Trù, kéo cánh tay cậu quàng lên cổ mình.

“Hey, hey! Anh chảy quá nhiều máu, anh không còn hơi sức công tôi qua đâu.”

Anson tốn sức nửa ngày cũng không đứng lên được.

“Cho nên tôi nói, đừng chấp nhất nữa. Tôi tin tưởng anh yêu tôi, được không? Tôi rất tin tưởng anh yêu tôi. Nhưng tôi chỉ hút thuốc lá giá rẻ năm đô một bao, uống không quen champagne vang đỏ, ăn phần ăn công vụ... Bất luận anh chứng minh gì ở chỗ tôi đều không có ý nghĩa gì cả...” Lúc này Chu Trù cũng nóng nảy, cứ giằng co nữa, cây xà ngang này còn đó hay không không nói, nhưng trực thăng của Interpol nhất định sẽ đi.

“Em có thể đừng lộn xộn nữa không!” Anson chột gào lên.

Một giây kế tiếp, anh liền đem Chu Trù lắc la lắc lư mà công lên, khí thế tuyệt nhiên. Giống như là đoạn kết của bộ phim Hollywood chế tác lớn.

Chu Trù không nhìn thấy mặt anh, chỉ có không khí nóng rực cơ hồ muốn đem tất cả máu huyết của cậu đều cô cạn.

Anson không nói một câu nào nữa.

Thân thể anh loạn choạng, khi bước thứ nhất của anh giẫm lên thanh xà ngang, Chu Trù ôm chặt bờ vai của anh, “Đừng chết.”

Bước thứ hai giẫm đặt xuống, Anson trả lời cậu, “Cho dù tôi sắp xuống địa ngục, cũng sẽ đưa em lên bờ trước.”

Cậu cho rằng anh sẽ nói, xuống địa ngục cũng sẽ kéo cậu xuống trước.

Mỗi một bước của Anson đều run rẩy, mỗi một bước lại ngoài ý liệu mà vững vàng.

Lại là một tiếng nổ kịch liệt từ phía dưới bọn họ truyền tới, sóng nhiệt mãnh liệt trào lên, trong nháy mắt tụt xuống thiếu chút nữa cũng cuốn bọn họ xuống thao.

Anson lắc lư theo cây xà, bọn họ đã mất mất thăng bằng.

Chu Trù chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nếu như đây chính là cảm giác xuống địa ngục, Chu Trù đột nhiên cảm thấy cũng không tệ đến vậy.

Cảm giác mất trọng lực theo dự đoán lại không đến, Anson kiên nhẫn tìm về trọng tâm, tiếp tục tiến về phía trước.

Anh cúi đầu, Chu Trù biết anh đã sắp không xong rồi.

Một khắc ấy, Chu Trù nhớ tới hình ảnh Emily theo chiếc Hummer chìm vào nước sâu, cô hung hăng đẩy mình ra.

Chu Trù vẫn không nhìn mình bạch được lời cô nói khi chìm vào mảnh tắm tối kia, nhưng giờ phút này, cậu chột vỡ lẽ.

Anson mỗi một bước đều run rẩy lợi hại, tựa hồ tùy thời đều có quỳ sắp xuống.

Chu Trù kề sát bên tai anh, nhẹ giọng nói:

“Hãy sống vì tôi.”

Anson không có bất kỳ hồi đáp, mà chỉ càng thêm dùng sức xốc xốc Chu Trù lên.

Phảng phất như chỉ có sức nặng của Chu Trù mới có thể nhắc nhở bản thân anh tại sao phải dấn bước.

Dưới chân lửa cháy ngàn ngút, cầu xé gò má Anson, Chu Trù chậm rãi áp lên gáy anh.

Mười hai mét ngắn ngủi, lại dài tựa một đời.

Khi hai người lao ra khỏi căn cứ, máy bay trực thăng đã cất cánh.

Thang dây từ trên cao thả xuống, Anson hao hết khí lực để cho Chu Trù kéo thang lại, anh sau khi được tháo trừ sức nặng rất cuộc có thể buông lỏng, tựa như hết thấy đều không còn quan trọng nữa, tiếng nổ bạo liệt sau lưng giống như là từ một thế giới khác vọng về, ánh nắng trên bầu trời chói đến mức anh phải nhắm lại hai mắt. Ngay khoảnh khắc anh sắp ngã xuống, Chu Trù tóm được cổ tay anh.

“Fuck! Đến cuối cùng rồi anh còn không thể chống đỡ nổi sao!” Chu Trù hung tợn la lớn.

Anson nắm lấy thang dây, Chu Trù rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Trực thăng từ từ bay mất biển, tòa căn cứ nghiên cứu trên biển không ngừng phát ra tiếng vang bạo liệt, giống như núi lửa gầm gào.

Chu Trù cúi đầu nhìn đỉnh đầu Anson, anh ngồi vắt trên nấc thang dây, không nhúc nhích, y như ngủ thiếp đi vậy.

Nhưng lòng Chu Trù lại lạnh như băng. Quần của Anson đã bị máu tươi từ bụng anh chảy xuống hoàn toàn nhiễm đỏ.

Máy bay trực thăng thả họ lên ca nô Interpol phát tới, lúc này Anson cũng đã hôn mê mất rồi.

“Anson! Anson! Tỉnh lại đi! Chúng ta đi ra rồi! Anh nhìn thấy không!” Chu Trù nằm bên người Anson vỗ má anh.

“Nhanh lên một chút, tiếp máu cho anh ấy!”

“Tiêm trợ tim!”

Mười phút sau, một chiếc ca nô khác hội hợp với họ, trên ca nô là Richard cùng cùng tiểu đội y liệu hẩn mang tới.

Tám giờ sau, Chu Trù nằm trên giường, chân trái cậu bị treo lên thật cao, phía trên là thạch cao đầy cộm nặng nề.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân rất có quy luật, một thân ảnh mặc đồ rằn ri cao gầy đi tới trước giường bệnh của Chu Trù.

“Cậu rất may mắn. Gãy xương vô cùng nghiêm trọng, cần điều dưỡng cùng phục hồi, nhưng sẽ không tàn phế, chẳng qua cậu có thể không truy đuổi một tên buôn lậu vũ khí chạy cả ngày trời như Jones được nữa rồi.”

Chu Trù nghiêng mặt sang cười cười, “Tôi trước giờ không phải là người theo chủ nghĩa anh hùng, Leslie.”

Leslie ngồi xuống bên mép giường cậu, hai tay đặt trên đầu gối, sống lưng thẳng tắp, đoan chính mà nghiêm cẩn.

“Tôi trước kia rất ghét Anson Lorenzo. Hắn ta phô trương, hắn ta xa hoa, hắn ta bất cần đời, với cả chân tình thoát nhìn chẳng thành thật của hắn. Cậu biết không? Tôi cũng có thể làm được vì cậu, dù có máu chảy không ngừng, chỉ cần còn một hơi thở thì nhất định phải đưa cậu ra khỏi cái chốn nguy hiểm đó.”

“Tôi không phải nàng công chúa yếu đuối, không cần kỵ sĩ hai mươi tư giờ bảo vệ bên mình đâu.”

“Ít nhất cậu lựa chọn hắn ta, tôi không còn khó chịu như thế nữa.”

Chu Trù lắc đầu, “Leslie... đây cũng không phải một sự lựa chọn, bởi vì từ đầu tới cuối trước mặt tôi đều không có hạng mục chọn lựa. Anh ta là Anson Lorenzo, anh là Leslie Elvis... mà tôi là Chu Trù.”

Leslie lâm vào trầm mặc hồi lâu.

Mặt trời khuất sau núi, tia nắng màu cam le lói xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chiếu lên gò má hần. Có một chút nhu hòa, lại có một chút cô đơn.

“Cậu không tính đi thăm anh ta một chút sao? Anh ta vẫn còn trong cơn hôn mê.”

Chu Trù nhún vai, “Không đâu. Cái tên kia thật vất vả đạt được tất cả điều anh ta muốn, anh ta sẽ không cam lòng cứ như vậy buông tay xuống địa ngục đâu!”

Leslie từ trong túi nylon dưới chân lấy ra hai lon bia.

“Vì Chu Trù.”

Chu Trù mỉm cười một tiếng, cùng nâng cốc, “Vì Leslie.”

Một tháng sau, Marin Homan lần nữa sa lưới. Chờ đợi cậu ta không còn là cái gọi là viện điều dưỡng tinh thần nữa, mà là nhà tù liên bang.

Thạch cao của Chu Trù còn chưa tháo, khi cậu chống nạng đi tới cửa ghi danh của nhà giam, một chiếc xe lăn đi tới phía sau cậu.

“Em biết không? Tôi thủy chung vô cùng rồi rầm khi mà tôi vì em thiếu chút nữa chảy cạn máu mà chết, mà Chu Trù tôi yêu thương trong lúc tôi hôn mê bất tỉnh lại chẳng thèm đến thăm tôi lấy một lần, thậm chí còn ngồi chuyên cơ của Interpol nghênh ngang rời đi.” Trong thanh âm của Anson tràn đầy uất ức, đây là lần gặp đầu tiên trong hơn một tháng nay của họ.

“Tôi cho là anh sẽ không kịp chờ đợi đến chung cư của tôi khởi binh hỏi tội cơ.” Chu Trù hồ hững nói, “Nhân tiện hỏi một câu, anh có bạn cũ nào ở nhà tù này sao?”

“À, tôi không có. Tôi chẳng qua là đặc biệt tới bảo vệ em thăm bạn học cũ của em thôi.” Anson vẫn như cũ phong độ nhẹ nhàng, cử chỉ ưu nhã lại tự nhiên không có chút cảm giác giả tạo nào, tựa như anh sinh ra đã chính là như vậy.

“Tôi không cho rằng Marin nguy hiểm hơn anh đâu.”

“Đúng vậy...” Anson đi tới trước mặt Chu Trù, hơi quỳ xuống, nghiêng đầu khẽ hôn lên môi Chu Trù, “Cậu ta vĩnh viễn không cách nào hôn em như tôi thế này.”

Chu Trù không cự tuyệt, mà chỉ khép mắt lại. Cậu chưa bao giờ tỉnh tâm lại đi cảm thụ Anson Lorenzo như vậy, thật ra bờ môi anh rất mềm mại, hơi thở của anh giống như ngọn gió vờn quanh trên đồng cỏ xanh biếc, thần nhiên mà thuần túy.

“A... đột nhiên lại nghĩ, đời này của tôi có lẽ chính là vì giờ khắc này.” Anson cười khẽ một tiếng.

“Đi thôi.” Chu Trù cười, nhẹ nhõm vứt bỏ hết thấy gánh nặng.

Đi vào phòng giam, hai người giám ngục dẫn Marin vào.

Cậu ta nhếch môi, ánh mắt quét qua Chu Trù cùng Anson.

“Yo, Marin, bộ quần áo màu cam này của cậu giống y mấy tên thô lỗ hóng gió trên thao trường đấy nhỉ, thật đúng là không phù hợp mỹ cảm nghệ thuật của cậu.” Anson dùng ngữ điệu như ngâm nga mà thốt ra lời châm chọc.

Marin cũng không lộ ra nét mặt tức giận, cậu ta chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú về phía Chu Trù.

“Cậu biết lựa chọn người đàn ông này chính là lựa chọn rơi vào vực sâu không? Cậu sắp không còn là cậu trong quá khứ nữa rồi.” Marin bày ra biểu lộ thiếu niên điềm đạm mà ngây ngô nhất quán.

“Mọi người bình thường cảm thấy vực quá sâu, là bởi vì ánh mắt của họ không đủ sâu. Tôi sẽ vẫn nhìn anh ấy, anh ấy sâu bao nhiêu tôi có thể nhìn sâu bấy nhiêu, như vậy anh ấy cũng không còn coi là vực sâu nữa.”

Marin ngắt ra đó, tựa hồ cậu ta đã vỡ vạc ra điều gì đó, lại tựa hồ cậu ta vĩnh viễn không thể nào hiểu được.

Chu Trù dùng khuỷu tay huých huých Anson ở một bên, bình tĩnh nói, “Tôi với cậu ta nói xong rồi, tôi muốn đi.”

“Nhanh thế? Tôi còn chưa tử tế tổ khổ với cậu ta đâu.” Anson lộ ra ý cười thấu hiểu, đẩy Chu Trù rời khỏi phòng giam.

Marin cất bước trong hành lang dài tăm tối, cái bóng của cậu ta đồ dài, đi ngược lại với Chu Trù.

Đi ra bên ngoài ngục giam, ngón tay Anson sờ trớn tóc mái Chu Trù, “Hôm nay khí trời không tệ, có muốn đi ăn chút gì đó không?”

“Được á.”

“Tôi có hơi nhớ món trứng cá muối rồi.”

“Tôi muốn ăn đồ nướng.”

“Đồ nướng sẽ khiến tôi cả người ám mùi mất.”

“Anh có thể không đi.”

“Được rồi, tôi bảo Richard chuẩn bị rượu đồ tôi thích.”

“Tôi chỉ uống bia.”

“Được rồi... Mùi khói trên người em là mùi gì thế? Không giống thuốc lá mà cũng chẳng giống xì gà...”

“Thuốc lá Camel. Một điếu xì gà của anh đủ cho tôi hút Camel cả đời.”

“Chu Trù... em vẫn là hút loại thuốc lá khá một chút đi. Tôi muốn sống thật lâu, tôi không muốn em bởi vì hút thuốc lá giá rẻ mà chết sớm đâu.”

“Tôi chết sớm hay chết muộn có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có khác, em sống càng lâu thì có thể yêu tôi càng lâu.”

“Tôi chết anh cũng không yêu tôi sao?”

“Em nếu chết đi tôi liền đem tro cốt em chế thành kim cương ngày ngày mang ở trên người.”

“Thế thì tôi vẫn chưa muốn chết đâu.”

80. Chương 80: Ngoại Truyện: Ở Địa Ngục Hôn Anh

Trên vùng biển quốc tế, ca nô của Interpol đang bao vây một chiếc du thuyền.

Ca nô lượn quanh du thuyền, tung lên những bọt sóng trắng, không ít du khách dựa trước lan can bàn tán rớt cuộc chuyện gì xảy ra.

“Sếp, chúng tôi đã thuận lợi bao vây ‘Silver Lady.’” Gene quay sang máy truyền tin gọi đội trưởng của mình.

Cách đó không xa, một chiếc ca nô lướt sóng mà tới, trên mũi thuyền là một người thanh niên Châu Á mặc đồ rằn ri thân trên là áo chống đạn thật dày, trên mặt mang kính đen. Gió biển thổi tung mái tóc cậu, nét mặt rõ ràng là nghiêm nghị mà cứng nhắc lại hiển lộ ra mấy phần phong độ cuồng phóng không kiềm chế được.

“Các cậu lên thuyền, tra tìm mục tiêu khoang hàng hóa.” Thanh niên lạnh lùng hạ lệnh.

“Sếp, những hàng hóa kia là của Anson Lorenzo, anh nhất định muốn cản lại?” Jones khoanh tay nửa đùa nói, dù vậy nhưng biểu lộ nhìn chăm chú vào đội trưởng của cậu ta lại rất nghiêm túc.

“Những hàng này tốt nhất có thể khiến anh ta vào ngục giam.” Chu Trù nhếch khóe môi, “Cậu không cảm thấy đáng về mặc áo tù của Anson Lorenzo rất khiến người ta mong đợi sao?”

“Được rồi...” Jones nhún vai, dẫn đầu đi lên chiếc du thuyền kia.

Đi vào buổi tiệc trưa trên du thuyền, âm nhạc vẫn tiếp tục, đám người có tên tuổi trong xã hội trò chuyện với nhau, lúc họ nhìn thấy cảnh sát quốc tế vũ trang đầy đủ đi vào sảnh tiệc, đầu tiên là ánh mắt hơi kinh ngạc, sau đó nhỏ giọng nghị luận một phen, tiếp theo chẳng lấy làm lạ mà tiếp tục tán gẫu cùng khiêu vũ.

Anson thành thực đi tới trước mặt Chu Trù, dang rộng hai cánh tay ra với cậu, “Ôi, cưng ơi, tháng này tôi vẫn là lần đầu tiên gặp được em. Biết tôi nhớ em nhường nào không?”

Chu Trù lấy súng trong tay gạt cánh tay anh, “Ngài Lorenzo, tôi nhận được tin tức anh lợi dụng chiếc du thuyền này tiến hành giao dịch buôn lậu vũ khí phi pháp, bây giờ người của tôi đã đi lục soát khoang hàng hóa rồi. Hi vọng trước khi chúng tôi có thu hoạch, anh có thể tự khai báo.”

Anson bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Cưng ơi, lần nào em cũng nói những lời y chang, em không cảm thấy nhàm chán sao? Đến đây đi, chúng ta cùng nhau nhảy một điệu.”

“Nếu như bị tôi phát hiện trong khoang hàng của anh thật sự có súng ống phi pháp, tôi sẽ tống anh vào ngục giam.”

“Nếu như không có thì sao?” Anson một bộ tôi làm sao có thể làm những hoạt động phi pháp nàu chứ.

“Tôi sẽ đánh nát mặt anh.” Quanh thân Chu Trù tỏa hơi lạnh.

Eva cầm ly champagne chậm rãi đi tới, cười trêu, “Anson, đây đã là lần thứ mười hai trong năm anh chơi trò này rồi. Lái du thuyền đến vùng biển quốc tế Chu Trù phụ trách, lại còn thả tin nói trong khoang hàng có vũ khí lậu, sau đó Chu Trù không thể không thực hiện chức trách tới lục soát. Nếu anh đã muốn gặp Chu Trù đến thế, cần bản không cần làm rùm beng phiền phức như vậy, nhìn xem trong xã hội thượng lưu nói những gì kìa? Chà, ngài Lorenzo lại muốn chạy du thuyền trị giá trăm tỷ đến vùng biển quốc tế trêu chọc đội trưởng Chu Trù của Interpol đây mà. Anh trực tiếp phái một chiến đội trực thăng, đem Chu Trù tới đến biệt thự của anh là được rồi.”

“Vấn đề là tôi mà làm như vậy em ấy sẽ đánh nát mặt tôi.” Anson một bộ nhứt đầu mà khổ sở.

“Anh hành cậu ấy như vậy, cậu ấy vẫn sẽ đánh nát mặt anh hồi.” Eva quàng cổ Chu Trù, “Cùng tôi nhảy một điệu đi, lâu lắm không có bạn nhảy hợp cạ rồi.”

“Tôi đang chấp hành công vụ.”

“Tin tôi đi, cùng tôi khiêu vũ cũng là một phần chấp hành công vụ của cậu, chúng ta có thể thảo luận kỹ lưỡng về chuyện làm ăn của Anson Lorenzo.”

Khúc nhạc tango nóng bỏng vang lên, Chu Trù ôm eo Eva trượt vào sàn nhảy, bước nhảy kích tình bốn phía, xoay vòng, xem đến mức người xung quanh hoa cả mắt.

“Oa, tôi lần đầu tiên phát hiện thì ra sếp hấp dẫn như vậy.” Gene cảm thán.

“Này, không phải bảo cậu đi lục soát khoang hàng sao?” Myers dùng khuỷu tay huých huých Gene.

“Có gì hay mà lục soát, nhất định giống y mười hai lần trước thôi, chẳng có chút thu hoạch nào.” Gene lười biếng bĩu môi.

Lúc này, thanh âm của Jones trong máy truyền tin vang lên.

“Hey, nói đi, lần này trong khoang hàng là cái gì? Bia của hãng Bull? Hay là sủi cỏ cấp đông của Trung Quốc?”

“Thuốc lá Camel.” Jones trả lời.

Gene nhướn nhướn mày, “Ái chà, thì ra sếp thích Camel à, tôi còn tưởng là Marlboro chứ.”

Một khúc hoàn tất, Chu Trù dắt Eva trở lại bên rìa sàn nhảy.

Jones mang người từ khoang hàng hóa đi lên, thuận tiện đem một bao Camel ném cho Chu Trù, “Sếp, không sao rồi, tiếp tục tuần tra đi.”

Chu Trù xoay người đi khỏi sảnh tiệc.

“Hey, hôm nay là sinh nhật của tôi, em không thể ở lâu hơn một lúc sao?” Trong ánh mắt của Anson tràn đầy vẻ u oán.

“Sinh nhật anh?” Chu Trù xoay người đối mặt với Anson từng bước từng bước lui về phía sau, “Chúc mừng anh cách địa ngục gần hơn một bước.”

“Được rồi, cho dù ở trong địa ngục tôi cũng vẫn yêu em như trước.” Tình ý nồng nàn của Anson còn động lòng người hơn mặt biển xanh thẳm ngoài khoang thuyền.

Chu Trù cười lạnh rồi đi, chỉ còn dư lại ánh mắt cô đơn của Anson.

Ca nô của Interpol trong vòng mười mấy giây đã rút khỏi vùng phụ cận du thuyền. Phẳng phất như vụ xôn xao vừa rồi chưa từng tồn tại.

Anson bưng rượu đổ cô đơn thờ dài một cái. Chợt di động trong túi rung lên, anh móc ra xem, trên môi chậm rãi vẽ lên một nét cười.

Đó là tin nhắn đến từ Chu Trù, tình giản đến độ hoàn toàn đúng chất Chu Trù, vĩnh viễn sẽ không vượt quá mười từ đơn, lại luôn có thể khiến Anson đọc đi đọc lại từng chữ một:

“Ở địa ngục hôn anh.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-bo-vuc-tham>